

The sweetest Children!
Manmana Bava! Mathyaji Bava!
Daily Murli Punjabi
December 2019

ਮਿਹਨਤ ਤੋਂ ਛੁੱਟਣ ਦਾ ਸਹਿਜ ਸਾਧਨ - ਨਿਰਾਕਾਰੀ ਸਵਰੂਪ ਦੀ ਸਥਿਤੀ

ਬਾਪਦਾਦਾ ਬੱਚਿਆਂ ਦੇ ਸਨੇਹ ਵਿੱਚ, ਵਾਣੀ ਤੋਂ ਪਰੇ ਨਿਰਵਾਣ ਅਵਸਥਾ ਵਿੱਚ ਵਾਣੀ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦੇ ਹਨ। ਕਿਸਲਈ? ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਆਪ ਸਮਾਨ ਨਿਰਵਾਣ ਸਥਿਤੀ ਦਾ ਅਨੁਭਵ ਕਰਾਉਣ ਦੇ ਲਈ। ਨਿਰਵਾਣ ਸਵੀਟ ਹੋਮ ਵਿੱਚ ਲੈ ਜਾਣ ਦੇ ਲਈ। ਨਿਰਵਾਣ ਸਥਿਤੀ ਨਿਰਵਿਕਲਪ ਸਥਿਤੀ ਹੈ। ਨਿਰਵਾਣ ਸਥਿਤੀ ਨਿਰਵਿਕਾਰੀ ਸਥਿਤੀ ਹੈ। ਨਿਰਵਾਣ ਸਥਿਤੀ ਤੋਂ ਨਿਰਾਕਾਰੀ ਸੇ ਸਾਕਾਰ ਸਵਰੂਪਧਾਰੀ ਬਣ ਵਾਣੀ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦੇ ਹਨ। ਸਾਕਾਰ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦੇ ਵੀ ਨਿਰਾਕਾਰੀ ਸਵਰੂਪ ਦੀ ਸਮ੍ਰਿਤੀ, ਸਮ੍ਰਿਤੀ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ। ਮੈਂ ਨਿਰਾਕਾਰ, ਸਾਕਾਰ ਅਧਾਰ ਨਾਲ ਬੋਲ ਰਿਹਾ ਹਾਂ। ਸਾਕਾਰ ਵਿੱਚ ਵੀ ਨਿਰਾਕਾਰ ਸਥਿਤੀ ਦੀ ਸਮ੍ਰਿਤੀ ਰਹੇ - ਇਸਨੂੰ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਨਿਰਾਕਾਰ ਸੇ ਸਾਕਾਰ ਦੁਆਰਾ ਵਾਣੀ ਵਿੱਚ, ਕਰਮ ਵਿੱਚ ਆਉਣਾ। ਅਸਲੀ ਸਵਰੂਪ ਨਿਰਾਕਾਰ ਹੈ, ਸਾਕਾਰ ਅਧਾਰ ਹੈ। ਇਹ ਡਬਲ ਸਮ੍ਰਿਤੀ ਨਿਰਾਕਾਰ ਸੇ ਸਾਕਾਰ ਸ਼ਕਤੀਸ਼ਾਲੀ ਸਥਿਤੀ ਹੈ। ਸਾਕਾਰ ਦਾ ਅਧਾਰ ਲੈਂਦੇ ਨਿਰਾਕਾਰ ਸਰੂਪ ਨੂੰ ਭੁੱਲੇ ਨਹੀਂ। ਭੁੱਲਦੇ ਹੋ ਇਸਲਈ ਯਾਦ ਕਰਨ ਦੀ ਮਿਹਨਤ ਕਰਨੀ ਪੈਂਦੀ ਹੈ। ਜਿਵੇਂ ਲੇਕਿਕ ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ ਆਪਣਾ ਸ਼ਰੀਰਿਕ ਸਵਰੂਪ ਸਵੈ ਹੀ ਸਦਾ ਯਾਦ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਮੈਂ ਫੁਲਾਣਾ ਜਾਂ ਫੁਲਾਣੀ ਇਸ ਵਕਤ ਇਹ ਕੰਮ ਕਰ ਰਹੀ ਹਾਂ ਜਾਂ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹਾਂ। ਕੰਮ ਬਦਲਦਾ ਹੈ ਪਰ ਮੈਂ ਫੁਲਾਣਾ ਹਾਂ ਇਹ ਨਹੀਂ ਬਦਲਦਾ, ਨਾ ਭੁੱਲਦਾ ਹੈ। ਇਵੇਂ ਮੈਂ ਨਿਰਾਕਾਰ ਆਤਮਾ ਹਾਂ, ਇਹ ਅਸਲੀ ਸਵਰੂਪ ਕੋਈ ਵੀ ਕੰਮ ਕਰਦੇ ਸਵੈ ਅਤੇ ਸਦਾ ਯਾਦ ਰੱਖਣਾ ਚਾਹੀਦਾ। ਜਦੋਂ ਇੱਕ ਵਾਰ ਸਮ੍ਰਿਤੀ ਆ ਗਈ, ਪਰਿਚੈ ਵੀ ਮਿਲ ਗਿਆ ਮੈਂ ਨਿਰਾਕਾਰ ਆਤਮਾ ਹਾਂ। ਪਰਿਚੈ ਅਰਥਾਤ ਨਾਲੇਜ਼। ਤਾਂ ਨਾਲੇਜ਼ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਦੁਆਰਾ ਸਵਰੂਪ ਨੂੰ ਜਾਣ ਲਿਆ। ਜਾਣਨ ਤੋਂ ਬਾਦ ਭੁੱਲ ਕਿਵੇਂ ਸਕਦੇ? ਜਿਵੇਂ ਨਾਲੇਜ਼ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਨਾਲ ਸ਼ਰੀਰ ਦਾ ਭਾਨ ਭੁਲਾਉਂਦੇ ਵੀ ਭੁੱਲ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ। ਤਾਂ ਇਹ ਆਤਮਿਕ ਸਵਰੂਪ ਭੁੱਲ ਕਿਵੇਂ ਸੱਕਣਗੇ। ਤਾਂ ਇਹ ਆਪਣੇ ਆਪ ਤੋਂ ਪੁੱਛੋ ਅਤੇ ਅਭਿਆਸ ਕਰੋ। ਚੱਲਦੇ ਫਿਰਦੇ ਕੰਮ ਕਰਦੇ ਚੈਕ ਕਰੋ - ਨਿਰਾਕਾਰ ਸੇ ਸਾਕਾਰ ਅਧਾਰ ਨਾਲ ਇਹ ਕੰਮ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹਾਂ! ਤਾਂ ਸਵੈ ਹੀ ਨਿਰਵਿਕਲਪ ਸਥਿਤੀ, ਨਿਰਾਕਾਰੀ ਸਥਿਤੀ, ਨਿਵਿਘਨ ਸਥਿਤੀ ਸਹਿਜ ਰਹੇਗੀ। ਮਿਹਨਤ ਤੋਂ ਛੁੱਟ ਜਾਣਗੇ। ਇਹ ਮਿਹਨਤ ਉਦੋਂ ਲੱਗਦੀ ਹੈ ਜਦੋਂ ਬਾਰ - ਬਾਰ ਭੁੱਲਦੇ ਹੋ। ਫੇਰ ਯਾਦ ਕਰਨ ਦੀ ਮਿਹਨਤ ਕਰਦੇ ਹੋ। ਭੁੱਲੇ ਹੀ ਕਿਉਂ, ਭੁੱਲਣਾ ਚਾਹੀਦਾ? ਬਾਪਦਾਦਾ ਪੁੱਛਦੇ ਹਨ - ਤੁਸੀਂ ਹੋ ਕੌਣ? ਸਾਕਾਰ ਹੋ ਜਾਂ ਨਿਰਾਕਾਰ? ਨਿਰਾਕਾਰ ਹੋ ਨਾ! ਨਿਰਾਕਾਰ ਹੁੰਦੇ ਹੋਏ ਭੁੱਲ ਕਿਉਂ ਜਾਂਦੇ ਹੋ! ਅਸਲੀ ਸਵਰੂਪ ਭੁੱਲ ਜਾਂਦੇ ਅਤੇ ਅਧਾਰ ਯਾਦ ਰਹਿੰਦਾ? ਸਵੈ ਤੇ ਹੀ ਹੰਸੀ ਨਹੀਂ ਆਉਂਦੀ ਕਿ ਇਹ ਕੀ ਕਰਦੇ ਹਾਂ! ਹੁਣ ਹੰਸੀ ਆਉਂਦੀ ਹੈ ਨਾ? ਅਸਲੀ ਭੁੱਲ ਜਾਂਦੇ ਅਤੇ ਨਕਲੀ ਚੀਜ਼ ਯਾਦ ਆ ਜਾਂਦੀ? ਬਾਪਦਾਦਾ ਨੂੰ ਕਦੀ - ਕਦੀ ਬੱਚਿਆਂ ਤੇ ਹੈਰਾਨੀ ਵੀ ਲੱਗਦੀ ਹੈ। ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਭੁੱਲ ਜਾਂਦੇ ਅਤੇ ਭੁੱਲਕੇ ਫੇਰ ਕੀ ਕਰਦੇ? ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਭੁੱਲ ਹੈਰਾਨ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਜਿਵੇਂ ਬਾਪ ਨੂੰ ਸਨੇਹ ਨਾਲ ਨਿਰਾਕਾਰ ਤੋਂ ਸਾਕਾਰ ਵਿੱਚ ਆਹਵਾਨ ਕਰ ਲਿਆ ਸਕਦੇ ਹੋ ਤਾਂ ਜਿਸ ਨਾਲ ਸਨੇਹ ਹੈ ਉਸ ਜਿਵੇਂ ਨਿਰਾਕਾਰ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਸਥਿਤ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦੇ ਹੋ! ਬਾਪਦਾਦਾ ਬੱਚਿਆਂ ਦੀ ਮਿਹਨਤ ਵੇਖ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ ਹਨ! ਮਾਸਟਰ ਸ੍ਵਸ਼ਕਤੀਵਾਨ ਅਤੇ ਮਿਹਨਤ? ਮਾਸਟਰ ਸ੍ਵਸ਼ਕਤੀਵਾਨ ਸ੍ਵਸ਼ਕਤੀਆਂ ਦੇ ਮਾਲਿਕ ਹੋ। ਜਿਸ ਸ਼ਕਤੀ ਨੂੰ ਜਿਸ ਵੀ ਵਕਤ ਸੁਭ ਸੰਕਲਪ ਨਾਲ ਆਹਵਾਨ ਕਰੋ ਉਹ ਸ਼ਕਤੀ ਤੁਸੀਂ ਮਾਲਿਕ ਦੇ ਅੱਗੇ ਹਾਜ਼ਿਰ ਹੈ। ਇਵੇਂ ਮਾਲਿਕ, ਜਿਸਦੀਆਂ ਸ੍ਵਸ਼ਕਤੀਆਂ ਸੇਵਾਧਾਰੀ ਹਨ, ਉਹ ਮਿਹਨਤ ਕਰੇਗਾ ਜਾਂ ਸੁਭ ਸੰਕਲਪ ਦਾ ਆਡਰ ਕਰੇਗਾ? ਕੀ ਕਰੇਗਾ, ਰਾਜੇ ਹੋ ਨਾ ਪ੍ਰਜਾ ਹੋ? ਉਵੇਂ ਵੀ ਜੇ ਯੋਗ ਬੱਚਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਉਸਨੂੰ ਕੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ? ਰਾਜਾ ਬੱਚੇ ਕਹਿੰਦੇ ਹੋ ਨਾ। ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਕੌਣ ਹੋ? ਰਾਜਾ ਬੱਚੇ ਹੋ ਕਿ ਅਧੀਨ ਬੱਚੇ ਹੋ? ਅਧਿਕਾਰੀ ਆਤਮਾਵਾਂ ਹੋ ਨਾ। ਤਾਂ ਇਹ ਸ਼ਕਤੀਆਂ, ਇਹ ਗੁਣ ਇਹ ਸਭ ਤੁਹਾਡੇ ਸੇਵਾਧਾਰੀ ਹਨ, ਆਹਵਾਨ ਕਰੋ ਅਤੇ ਹਾਜ਼ਿਰ। ਜੇ ਕਮਜ਼ੋਰ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਉਹ ਸ਼ਕਤੀਸ਼ਾਲੀ ਸ਼ਸਤ੍ਰ ਹੁੰਦੇ ਹੋਏ ਵੀ ਕਮਜ਼ੋਰੀ ਦੇ ਕਾਰਨ ਹਾਰ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਕਮਜ਼ੋਰ ਹੋ ਕੀ? ਬਹਾਦੁਰ ਬੱਚੇ ਹੋ ਨਾ! ਸ੍ਵਸ਼ਕਤੀਵਾਨ ਦੇ ਬੱਚੇ ਕਮਜ਼ੋਰ ਹੋਣ ਤਾਂ ਸਭ ਲੋਕੀ ਕੀ ਕਹਿਣਗੇ? ਚੰਗਾ ਲੱਗੇਗਾ? ਤਾਂ ਆਹਵਾਨ ਕਰਨਾ, ਆਡਰ ਕਰਨਾ ਸਿੱਖੋ। ਪਰ ਸੇਵਾਧਾਰੀ ਆਡਰ ਕਿਸਦਾ ਮੰਨੇਗਾ? ਜੇ ਮਾਲਿਕ ਹੋਵੇਗਾ। ਮਾਲਿਕ ਸਵੈ ਸੇਵਾਧਾਰੀ ਬਣ ਗਏ, ਮਿਹਨਤ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਤਾਂ ਸੇਵਾਧਾਰੀ ਹੋ ਗਏ ਨਾ। ਮਨ ਦੀ ਮਿਹਨਤ ਤੋਂ ਹੁਣ ਛੁੱਟ ਗਏ! ਸ਼ਰੀਰ ਦੇ ਮਿਹਨਤ ਦੀ ਯੱਗ ਸੇਵਾ ਵੱਖ ਗੱਲ ਹੈ। ਉਹ ਵੀ ਯੱਗ ਸੇਵਾ ਦੇ ਮਹੱਤਵ ਨੂੰ ਜਾਣਨ ਨਾਲ ਮਿਹਨਤ ਨਹੀਂ ਲੱਗਦੀ ਹੈ। ਜਦੋਂ ਮਧੁਬਨ ਵਿੱਚ ਸੰਪਰਕ ਵਾਲੀ ਆਤਮਾਵਾਂ ਆਉਂਦੀਆਂ ਹਨ ਅਤੇ ਵੇਖਦੀਆਂ ਹਨ ਇੰਨੀ ਸੰਖਿਆ ਦੀ ਆਤਮਾਵਾਂ ਦਾ ਭੋਜਨ ਬਣਦਾ ਹੈ ਹੋਰ ਸਭ ਕੰਮ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਵੇਖ - ਵੇਖ ਕੇ ਸਮਝਦੀ ਹੈ ਇਹ ਇੰਨਾ ਹਾਡਵਰਕ ਕਿਵੇਂ ਕਰਦੇ ਹਨ! ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਬੜਾ ਹੈਰਾਨੀ ਲੱਗਦੀ ਹੈ। ਇੰਨਾ ਵੱਡਾ ਕੰਮ ਕਿਵੇਂ ਹੋ ਰਿਹਾ ਹੈ! ਪਰ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਇਹੋ ਜਿਹੇ ਵੱਡੇ ਕੰਮ ਨੂੰ ਵੀ ਕੀ ਸਮਝਦੇ ਹਨ? ਸੇਵਾ ਦੇ ਮਹੱਤਵ ਦੇ ਕਾਰਨ ਇਹ ਤਾਂ ਖੇਡ ਲੱਗਦਾ ਹੈ। ਮਿਹਨਤ ਨਹੀਂ ਲੱਗਦੀ। ਇਸਦੇ ਮਹੱਤਵ ਦੇ ਕਾਰਨ ਬਾਪ ਨਾਲ ਮੁਹਬਤ ਹੋਣ ਦੇ ਕਾਰਨ ਮਿਹਨਤ ਦਾ ਰੂਪ ਬਦਲ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਇਵੇਂ ਮਨ ਦੀ ਮਿਹਨਤ ਤੋਂ ਹੁਣ ਛੁੱਟਣ ਦਾ ਵਕਤ ਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਦਵਾਪਰ ਤੋਂ ਲੱਭਣ ਦੀ, ਤੜਪਣ ਦੀ, ਪ੍ਰਕਾਰਨ ਦੀ, ਮਨ ਦੀ ਮਿਹਨਤ ਕਰਦੇ ਆਏ ਹੋ। ਮਨ ਦੀ ਮਿਹਨਤ ਦੇ ਕਾਰਨ ਧਨ ਕਮਾਉਣ ਦੀ ਵੀ ਮਿਹਨਤ ਵੱਧਦੀ ਗਈ। ਅੱਜ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਵੀ ਪੁੱਛੋ ਤਾਂ ਕੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ? ਧਨ ਕਮਾਉਣਾ ਮਾਸੀ ਦਾ ਘਰ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਮਨ ਦੀ ਮਿਹਨਤ ਨਾਲ ਧਨ ਦੀ ਕਮਾਈ ਦੀ ਵੀ ਮਿਹਨਤ ਵਧਾ ਦਿੱਤੀ ਅਤੇ ਤਨ ਤਾਂ ਬਣ ਹੀ ਗਿਆ ਰੋਗੀ, ਇਸਲਈ ਤਨ ਦੇ ਕੰਮ

ਵਿੱਚ ਵੀ ਮਿਹਨਤ, ਮਨ ਦੀ ਵੀ ਮਿਹਨਤ, ਧਨ ਦੀ ਵੀ ਮਿਹਨਤ। ਸਿਰਫ਼ ਇੰਨਾ ਹੀ ਨਹੀਂ ਪਰ ਅੱਜ ਪਰਿਵਾਰ ਵਿੱਚ ਪਿਆਰ ਨਿਭਾਉਣ ਵਿੱਚ ਵੀ ਮਿਹਨਤ ਹੈ। ਕਦੀ ਇੱਕ ਰੁਸਦਾ ਹੈ, ਕਦੇ ਦੂਜਾ.....ਫੇਰ ਉਸਨੂੰ ਮਨਾਉਣ ਦੀ ਮਿਹਨਤ ਵਿੱਚ ਲਗੇ ਰਹਿੰਦੇ। ਅੱਜ ਤੇਰਾ ਹੈ, ਕਲ ਤੇਰਾ ਨਹੀਂ ਫੇਰਾ ਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਤਾਂ ਸਭ ਪ੍ਰਕਾਰ ਦੀ ਮਿਹਨਤ ਕਰਕੇ ਥੱਕ ਗਏ ਸੀ ਨਾ। ਤਨ ਨਾਲ, ਮਨ ਨਾਲ, ਧਨ ਨਾਲ, ਸੰਬੰਧ ਨਾਲ, ਸਭਤੋਂ ਥੱਕ ਗਏ।

ਬਾਪਦਾਦਾ ਪਹਿਲੇ ਮਨ ਦੀ ਮਿਹਨਤ ਸਮਾਪਤ ਕਰ ਦਿੰਦੇ ਕਿਉਂਕਿ ਬੀਜ ਹੈ ਮਨ। ਮਨ ਦੀ ਮਿਹਨਤ ਤਨ ਦੀ, ਧਨ ਦੀ ਮਿਹਨਤ ਅਨੁਭਵ ਕਰਾਉਂਦੀ ਹੈ। ਜਦੋਂ ਮਨ ਠੀਕ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ ਤਾਂ ਕੋਈ ਕੰਮ ਹੋਵੇਗਾ ਤਾਂ ਕਹਿਣਗੇ ਅੱਜ ਇਹ ਹੁੰਦਾ ਨਹੀਂ। ਬੀਮਾਰ ਹੋਵੇਗਾ ਨਹੀਂ ਪਰ ਸਮਝੋਗਾ ਮੈਨੂੰ 103 ਬੁਖਾਰ ਹੈ। ਤਾਂ ਮਨ ਦੀ ਮਿਹਨਤ ਤਨ ਦੀ ਮਿਹਨਤ ਅਨੁਭਵ ਕਰਾਉਂਦੀ ਹੈ। ਧਨ ਵਿੱਚ ਵੀ ਇਵੇਂ ਹੀ ਹੈ। ਮਨ ਥੋੜ੍ਹਾ ਵੀ ਖਰਾਬ ਹੋਵੇਗਾ, ਕਹਿਣਗੇ ਬਹੁਤ ਕੰਮ ਕਰਨਾ ਪੈਂਦਾ ਹੈ। ਕਮਾਉਣਾ ਬੜਾ ਮੁਸ਼ਕਿਲ ਹੈ। ਵਾਯੂਮੰਡਲ ਖਰਾਬ ਹੈ। ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਮਨ ਖੁਸ਼ ਹੋਵੇਗਾ ਤਾਂ ਕਹਿਣਗੇ ਕੋਈ ਬੜੀ ਗੱਲ ਨਹੀਂ। ਕੰਮ ਉਹੀ ਹੋਵੇਗਾ ਪਰ ਮਨ ਦੀ ਮਿਹਨਤ ਧਨ ਦੀ ਮਿਹਨਤ ਵੀ ਅਨੁਭਵ ਕਰਾਉਂਦੀ ਹੈ। ਮਨ ਦੀ ਕਮਜ਼ੋਰੀ ਵਾਯੂਮੰਡਲ ਦੀ ਕਮਜ਼ੋਰੀ ਵਿੱਚ ਲਿਆਉਂਦੀ ਹੈ। ਬਾਪਦਾਦਾ ਬੱਚਿਆਂ ਦੇ ਮਨ ਦੀ ਮਿਹਨਤ ਨਹੀਂ ਵੇਖ ਸਕਦੇ। 63 ਜਨਮ ਮਿਹਨਤ ਕੀਤੀ। ਹੁਣ ਇੱਕ ਜਨਮ ਮੌਜਾਂ ਦਾ ਜਨਮ ਹੈ, ਮੁਹੱਬਤ ਦਾ ਜਨਮ ਹੈ, ਪ੍ਰਾਪਤੀਆਂ ਦਾ ਜਨਮ ਹੈ, ਵਰਦਾਨਾਂ ਦਾ ਜਨਮ ਹੈ। ਮਦਦ ਲੈਣ ਦਾ ਮਦਦ ਮਿਲਣ ਦਾ ਜਨਮ ਹੈ। ਫੇਰ ਵੀ ਇਸ ਜਨਮ ਵਿੱਚ ਵੀ ਮਿਹਨਤ ਕਿਉਂ? ਤਾਂ ਹੁਣ ਮਿਹਨਤ ਨੂੰ ਮੁਹੱਬਤ ਵਿੱਚ ਪਰਿਵਰਤਨ ਕਰੋ। ਮਹੱਤਵ ਨਾਲ ਖਤਮ ਕਰੋ।

ਅੱਜ ਬਾਪਦਾਦਾ ਆਪਸ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਚਿੱਟਚੈਟ ਕਰ ਰਹੇ ਸੀ, ਬੱਚਿਆਂ ਦੀ ਮਿਹਨਤ ਤੇ। ਕੀ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਬਾਪਦਾਦਾ ਮੁਸਕਰਾ ਰਹੇ ਸੀ ਕਿ ਮਨ ਦੀ ਮਿਹਨਤ ਦਾ ਕਾਰਨ ਕੀ ਬਣਦਾ ਹੈ, ਕੀ ਕਰਦੇ ਹਨ? ਟੇਢੇ ਬਾਕੇ, ਬੱਚੇ ਪੈਦਾ ਕਰਦੇ, ਜਿਸਦਾ ਕਦੀ ਮੂੰਹ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ, ਕਦੀ ਟੰਗ ਨਹੀਂ, ਕਦੀ ਬਾਂਹ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ। ਇਵੇਂ ਵਿਅਰਥ ਦੀ ਵੰਸ਼ਾਵਲੀ ਬਹੁਤ ਪੈਦਾ ਕਰਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਫੇਰ ਜੇ ਰਚਨਾ ਕੀ ਤਾਂ ਕੀ ਕਰਣਗੇ? ਉਸਨੂੰ ਪਾਲਨਾ ਦੇ ਕਾਰਨ ਮਿਹਨਤ ਕਰਨੀ ਪੈਂਦੀ। ਇਵੇਂ ਰਚਨਾ ਰਚਣ ਦੇ ਕਾਰਨ ਜ਼ਿਆਦਾ ਮਿਹਨਤ ਕਰ ਥੱਕ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਦਿਲਸ਼ਿਕਸਤ ਵੀ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਬਹੁਤ ਮੁਸ਼ਕਿਲ ਲੱਗਦਾ ਹੈ। ਹੈ ਚੰਗਾ ਪਰ ਹੈ ਬੜਾ ਮੁਸ਼ਕਿਲ। ਛੱਡਣਾ ਵੀ ਨਹੀਂ ਚਾਹੁੰਦੇ ਅਤੇ ਉਡਣਾ ਵੀ ਨਹੀਂ ਚਾਹੁੰਦੇ। ਤਾਂ ਕੀ ਕਰਨਾ ਪਵੇਗਾ। ਚੱਲਣਾ ਪਵੇਗਾ। ਚੱਲਣ ਵਿੱਚ ਤਾਂ ਜ਼ਰੂਰ ਮਿਹਨਤ ਲਗੇਗੀ ਨਾ ਇਸਲਈ ਹੁਣ ਕਮਜ਼ੋਰ ਰਚਨਾ ਬੰਦ ਕਰੋ ਤਾਂ ਮਨ ਦੀ ਮਿਹਨਤ ਤੋਂ ਛੁੱਟ ਜਾਣਗੇ। ਫੇਰ ਹੰਸੀ ਦੀ ਗੱਲ ਕੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ? ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਇਹ ਰਚਨਾ ਕਿਉਂ ਕਰਦੇ, ਤਾਂ ਜਿਵੇਂ ਅੱਜਕਲ ਦੇ ਲੋਕੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹੈ ਨਾ - ਕੀ ਕਰੀਏ ਈਸ਼ਵਰ ਦੇ ਦਿੰਦਾ ਹੈ। ਦੇਸ਼ ਸਾਰਾ ਈਸ਼ਵਰ ਤੇ ਲਗਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਇਵੇਂ ਇਹ ਵਿਅਰਥ ਰਚਨਾ ਤੇ ਕੀ ਕਹਿੰਦੇ? ਅਸੀਂ ਚਾਹੁੰਦੇ ਨਹੀਂ ਹਾਂ ਪਰ ਮਾਇਆ ਆ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਸਾਡੀ ਚਾਹਨਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਪਰ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਇਸਲਈ ਸ੍ਵੈਸ਼ਕਤੀਵਾਨ ਬਾਪ ਦੇ ਬੱਚੇ ਮਾਲਿਕ ਬਣੇ। ਰਾਜਾ ਬਣੇ। ਕਮਜ਼ੋਰ ਅਰਥਾਤ ਅਧੀਨ ਪੂਜਾ। ਮਾਲਿਕ ਅਰਥਾਤ ਸ਼ਕਤੀਸ਼ਾਲੀ ਰਾਜਾ। ਤਾਂ ਆਹਵਾਨ ਕਰੋ ਮਾਲਿਕ ਬਣ ਕਰਕੇ। ਸਵੈ ਸਥਿਤੀ ਦੇ ਸ਼੍ਰੇਸ਼ਠ ਸਿੰਘਾਸਨ ਤੇ ਬੈਠੋ। ਸਿੰਘਾਸਨ ਤੇ ਬੈਠ ਕੇ ਸ਼ਕਤੀ ਰੂਪੀ ਸੇਵਧਾਰੀਆਂ ਦਾ ਆਹਵਾਨ ਕਰੋ। ਆਡਰ ਦਵੇ। ਹੋ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ ਕਿ ਤੁਹਾਡੇ ਸੇਵਧਾਰੀ ਤੁਹਾਡੇ ਆਡਰ ਤੇ ਨਾ ਚੱਲਣ। ਫੇਰ ਇਵੇਂ ਨਹੀਂ ਕਹਿਣਗੇ ਕੀ ਕਰੀਏ ਸਹਿਣ ਸ਼ਕਤੀ ਨਾ ਹੋਣ ਦੇ ਕਾਰਨ ਮਿਹਨਤ ਕਰਨੀ ਪੈਂਦੀ ਹੈ। ਸਮਾਨ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਘੱਟ ਸੀ ਇਸਲਈ ਇਵੇਂ ਹੋਇਆ। ਤੁਹਾਡੇ ਸੇਵਧਾਰੀ ਵਕਤ ਤੇ ਕੰਮ ਵਿੱਚ ਨਾ ਆਉਣ ਤਾਂ ਸੇਵਧਾਰੀ ਕੀ ਹੋਏ? ਕੰਮ ਪੂਰਾ ਹੋ ਜਾਏ ਫੇਰ ਸੇਵਧਾਰੀ ਆਏ ਤਾਂ ਕੀ ਹੋਵੇਗਾ! ਜਿਸਨੂੰ ਸਵੈ ਵਕਤ ਦਾ ਮਹੱਤਵ ਹੈ ਉਸਦੇ ਸੇਵਧਾਰੀ ਵੀ ਵਕਤ ਤੇ ਮਹੱਤਵ ਜਾਣ ਹਾਜ਼ਿਰ ਹੋਣਗੇ। ਜੇਕਰ ਕੋਈ ਵੀ ਸ਼ਕਤੀ ਜਾਂ ਗੁਣ ਵਕਤ ਤੇ ਇਮਰਜ਼ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਇਸ ਤੋਂ ਸਿੱਧ ਹੈ ਕਿ ਮਾਲਿਕ ਨੂੰ ਵਕਤ ਦਾ ਮਹੱਤਵ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਕੀ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ? ਸਿੰਘਾਸਨ ਤੇ ਬੈਠਣਾ ਚੰਗਾ ਜਾਂ ਮਿਹਨਤ ਕਰਨਾ ਚੰਗਾ? ਹੁਣ ਇਸ ਵਿੱਚ ਵਕਤ ਦੇਣ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਮਿਹਨਤ ਕਰਨਾ ਠੀਕ ਲੱਗਦਾ ਜਾਂ ਮਾਲਿਕ ਬਣਨਾ ਠੀਕ ਲੱਗਦਾ? ਕੀ ਚੰਗਾ ਲੱਗਦਾ ਹੈ? ਸੁਣਾਇਆ ਨਾ - ਇਸਦੇ ਲਈ ਸਿਰਫ਼ ਇਹ ਇੱਕ ਅਭਿਆਸ ਸਦਾ ਕਰਦੇ ਰਹੋ - ਨਿਰਾਕਾਰ ਸੋ ਸਾਕਾਰ ਦੇ ਅਧਾਰ ਨਾਲ ਇਹ ਕੰਮ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹਾਂ। “ਕਰਾਵਨਹਾਰ ਬਣ ਕਰਮਇੰਦ੍ਰੀਆਂ ਨਾਲ ਕਰਾਓ। ਆਪਣੇ ਨਿਰਾਕਾਰੀ ਵਾਸਤਵਿਕ ਸਵਰੂਪ ਨੂੰ ਸਮ੍ਰਿਤੀ ਵਿੱਚ ਰੱਖੋਗੇ ਤਾਂ ਵਾਸਤਵਿਕ ਸਵਰੂਪ ਦੇ ਗੁਣ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਸਵੈ ਹੀ ਇਮਰਜ਼ ਹੋਣਗੇ। ਜਿਵੇਂ ਦਾ ਸਵਰੂਪ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਉਵੇਂ ਗੁਣ ਅਤੇ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਸਵੈ ਹੀ ਕਰਮ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦੇ ਹਨ। ਜਿਵੇਂ ਕੰਨਿਆ ਜਦੋਂ ਮਾਂ ਬਣ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਤਾਂ ਮਾਂ ਦੇ ਸਵਰੂਪ ਵਿੱਚ ਸੇਵਾ ਭਾਵ, ਤਿਆਗ, ਸਨੇਹ, ਅਥੱਕ ਸੇਵਾ ਆਦਿ ਗੁਣ ਅਤੇ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਸਵੈ ਹੀ ਇਮਰਜ਼ ਹੁੰਦੀਆਂ ਹਨ ਨਾ। ਤਾਂ ਅਨਾਦਿ ਅਵਿਨਾਸ਼ੀ ਸਵਰੂਪ ਯਾਦ ਰਹਿਣ ਨਾਲ ਸਵੈ ਹੀ ਇਹ ਗੁਣ ਅਤੇ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਇਮਰਜ਼ ਹੋਣਗੀਆਂ। ਸਵਰੂਪ ਸਮ੍ਰਿਤੀ ਸਥਿਤੀ ਨੂੰ ਸਵੈ ਹੀ ਬਣਾਉਂਦਾ ਹੈ। ਸਮਝਿਆ ਕੀ ਕਰਨਾ ਹੈ! ਮਿਹਨਤ ਸ਼ਬਦ ਨੂੰ ਜੀਵਨ ਤੋਂ ਸਮਾਪਤ ਕਰ ਦੇ। ਮੁਸ਼ਕਿਲ ਮਿਹਨਤ ਦੇ ਕਾਰਨ ਲੱਗਦਾ ਹੈ। ਮਿਹਨਤ ਸਮਾਪਤ ਤਾਂ ਮੁਸ਼ਕਿਲ ਸ਼ਬਦ ਵੀ ਸਵੈ ਹੀ ਸਮਾਪਤ ਹੋ ਜਾਵੇਗਾ। ਅੱਛਾ!

ਸਦਾ ਮੁਸ਼ਕਿਲ ਨੂੰ ਸਹਿਜ ਕਰਨ ਵਾਲੇ, ਮਿਹਨਤ ਨੂੰ ਮੁਹੱਬਤ ਵਿੱਚ ਬਦਲਣ ਵਾਲੇ, ਸਦਾ ਸਵੈ ਸਵਰੂਪ ਦੀ ਸਮ੍ਰਿਤੀ ਦੁਆਰਾ ਸ਼੍ਰੇਸ਼ਠ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਅਤੇ ਗੁਣਾਂ ਦਾ ਅਨੁਭਵ ਕਰਨ ਵਾਲੇ, ਸਦਾ ਬਾਪ ਨੂੰ ਸਨੇਹ ਦਾ ਰੇਸਪੌਂਡ ਦੇਣ ਵਾਲੇ, ਬਾਪ ਸਮਾਨ ਬਣਨ ਵਾਲੇ, ਸਦਾ ਸ਼੍ਰੇਸ਼ਠ ਸਮ੍ਰਿਤੀ ਦੇ ਸ਼੍ਰੇਸ਼ਠ ਆਸਨ ਤੇ ਸਥਿਤ ਹੋ ਮਾਲਿਕ ਬਣ ਸੇਵਧਾਰੀਆਂ ਦੁਆਰਾ ਕੰਮ ਕਰਾਉਣ ਵਾਲੇ, ਇਵੇਂ ਰਾਜੇ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ, ਮਾਲਿਕ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਬਾਪਦਾਦਾ ਦਾ ਯਾਦਪਿਆਰ ਅਤੇ ਨਮਸਤੇ।

1) ਸੇਵਾ ਬਾਪ ਦੇ ਨਾਲ ਹੋਣ ਦਾ ਅਨੁਭਵ ਕਰਾਉਂਦੀ ਹੈ। ਸੇਵਾ ਤੇ ਜਾਣਾ ਮਤਲਬ ਸਦਾ ਬਾਪ ਦੇ ਨਾਲ ਰਹਿਣਾ। ਭਾਵੇਂ ਸਾਕਾਰ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣ, ਭਾਵੇਂ ਆਕਾਰ ਰੂਪ ਵਿੱਚ। ਪਰ ਸੇਵਾਧਾਰੀ ਬੱਚਿਆਂ ਦੇ ਨਾਲ ਬਾਪ ਸਦਾ ਹੀ ਹੈ। ਕਰਾਵਨਹਾਰ ਕਰਾ ਰਿਹਾ ਹੈ, ਚਲਾਉਣ ਵਾਲਾ ਚਲਾ ਰਿਹਾ ਹੈ ਅਤੇ ਸਵੈ ਕੀ ਕਰਦੇ ਹਨ? ਨਿਮਿਤ ਬਣ ਖੇਡ ਖੇਡਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਇਵੇਂ ਹੀ ਅਨੁਭਵ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਨਾ? ਇਵੇਂ ਸੇਵਾਧਾਰੀ ਸਫਲਤਾ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰੀ ਬਣ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਸਫਲਤਾ ਜਨਮ ਸਿੱਧ ਅਧਿਕਾਰ ਹੈ, ਸਫਲਤਾ ਸਦਾ ਹੀ ਮਹਾਨ ਪੁੰਨਆਤਮਾ ਬਣਨ ਦਾ ਅਨੁਭਵ ਕਰਾਉਂਦੀ ਹੈ। ਮਹਾਨ ਪੁੰਨ ਆਤਮਾ ਬਣਨ ਵਾਲਿਆਂ ਨੂੰ ਅਨੇਕ ਆਤਮਾਵਾਂ ਦੇ ਆਸ਼ੀਰਵਾਦ ਦੀ ਲਿਫਟ ਮਿਲਦੀ ਹੈ। ਅੱਛਾ -

ਹੁਣ ਤਾਂ ਉਹ ਵੀ ਦਿਨ ਆਉਣਾ ਹੀ ਹੈ ਜਦੋਂ ਸਭਦੇ ਮੁੱਖ ਤੋਂ “ਇੱਕ ਹੈ, ਇੱਕ ਹੀ ਹੈ” ਇਹ ਗੀਤ ਨਿਕਲਣਗੇ। ਬਸ ਡਰਾਮਾ ਦਾ ਇਹੀ ਪਾਰੂ ਰਿਹਾ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਇਹ ਹੋਇਆ ਅਤੇ ਸਮਾਪਤੀ ਹੋਈ। ਹੁਣ ਇਸ ਪਾਰੂ ਨੂੰ ਨੇੜੇ ਲਿਆਉਣਾ ਹੈ। ਇਸਦੇ ਲਈ ਅਨੁਭਵ ਕਰਾਉਣਾ ਹੀ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਆਕਰਸ਼ਣ ਦਾ ਸਾਧਨ ਹੈ। ਗਿਆਨ ਸੁਣਾਉਂਦੇ ਜਾਓ ਅਤੇ ਅਨੁਭਵ ਕਰਾਉਂਦੇ ਜਾਓ। ਗਿਆਨ ਸਿਰਫ ਸੁਣਨ ਨਾਲ ਸੰਤੁਸ਼ਟ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੇ ਪਰ ਗਿਆਨ ਸੁਣਾਉਂਦੇ ਹੋਏ ਅਨੁਭਵ ਵੀ ਕਰਾਉਂਦੇ ਜਾਓ ਤਾਂ ਗਿਆਨ ਦਾ ਵੀ ਮਹੱਤਵ ਹੈ ਅਤੇ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਦੇ ਕਾਰਨ ਅੱਗੇ ਉਤਸ਼ਾਹ ਵਿੱਚ ਵੀ ਆ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਸਭਦੇ ਭਾਸ਼ਣ ਤਾਂ ਸਿਰਫ ਨਾਲੇਜ਼ਫੁੱਲ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਤੁਹਾਡੇ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਭਾਸ਼ਣ ਸਿਰਫ ਨਾਲੇਜ਼ਫੁੱਲ ਨਹੀਂ ਹੋਣ ਪਰ ਅਨੁਭਵ ਦੀ ਅਥਾਰਿਟੀ ਵਾਲੇ ਹੋਣ। ਅਤੇ ਅਨੁਭਵਾਂ ਦੀ ਅਥਾਰਿਟੀ ਨਾਲ ਬੋਲਦੇ ਹੋਏ ਅਨੁਭਵ ਕਰਾਉਂਦੇ ਜਾਓ। ਜਿਵੇਂ ਕੋਈ - ਕੋਈ ਚੰਗੇ ਸਪੀਕਰ ਹੁੰਦੇ ਹਨ, ਉਹ ਬੋਲਦੇ ਹੋਏ ਰੁਵਾ ਵੀ ਦਿੰਦੇ ਹਨ, ਹੰਸਾ ਵੀ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਸ਼ਾਂਤੀ ਵਿੱਚ, ਸਾਇਲੈਂਸ ਵਿੱਚ ਵੀ ਲੈ ਜਾਣਗੇ। ਜਿਵੇਂ ਗੱਲ ਕਹਿਣਗੇ ਉਵੇਂ ਵਾਯੂਮੰਡਲ ਹਾਲ ਦਾ ਬਣਾ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਉਹ ਤਾਂ ਹੋਏ ਟੈਮਪ੍ਰੇਰੀ। ਜਦੋਂ ਉਹ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਮਾਸਟਰ ਸਵਸਕਤੀਵਾਨ ਕੀ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੇ। ਕੋਈ “ਸ਼ਾਂਤੀ” ਬੋਲੇ ਤਾਂ ਸ਼ਾਂਤੀ ਦਾ ਵਾਤਾਵਰਣ ਹੋਵੇ, ਅਨੰਦ ਬੋਲੇ ਤਾਂ ਅਨੰਦ ਦਾ ਵਾਤਾਵਰਣ ਹੋਵੇ। ਇਵੇਂ ਅਨੁਭੂਤੀ ਕਰਾਉਣ ਵਾਲੇ ਭਾਸ਼ਣ, ਪ੍ਰਤੱਖਤਾ ਦਾ ਝੰਡਾ ਲਹਿਰਾਉਣਗੇ। ਕੋਈ ਤਾਂ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਤਾ ਵੇਖਣਗੇ ਨਾ। ਅੱਛਾ - ਵਕਤ ਸਵੈ ਹੀ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਭਰ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਹੋਇਆ ਹੀ ਪਿਆ ਹੈ, ਸਿਰਫ ਰਿਪੀਟ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਅੱਛਾ!

ਵਿਦਾਈ ਦੇ ਵਕਤ ਦਾਦੀ ਜਾਨਕੀ ਜੀ ਨਾਲ ਬਾਪਦਾਦਾ ਦੀ ਮੁਲਾਕਾਤ

ਵੇਖ - ਵੇਖ ਹਰਸ਼ਿਤ ਹੁੰਦੀ ਰਹਿੰਦੀ ਹੋ! ਸਭਤੋਂ ਜ਼ਿਆਦਾ ਖੁਸ਼ੀ ਹੋਰ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਹੈ ਨਾ! ਜੇ ਸਦਾ ਹੀ ਖੁਸ਼ੀਆਂ ਦੇ ਸਾਗਰ ਵਿੱਚ ਲਹਿਰਾਉਂਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਮੁੱਖ ਦੇ ਸਾਗਰ ਵਿੱਚ, ਸ੍ਵ ਪ੍ਰਾਪਤੀਆਂ ਦੇ ਸਾਗਰ ਵਿੱਚ ਲਹਿਰਾਉਂਦੇ ਹੀ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ, ਉਹ ਦੂਜਿਆਂ ਨੂੰ ਵੀ ਉਹੀ ਸਾਗਰ ਵਿੱਚ ਲਹਿਰਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਸਾਰਾ ਦਿਨ ਕੀ ਕੰਮ ਕਰਦੀ ਹੋ? ਜਿਵੇਂ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਸਾਗਰ ਵਿੱਚ ਨਹਾਉਣਾ ਨਹੀਂ ਆਉਂਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਕੀ ਕਰਦੇ? ਹੱਥ ਫੜਕੇ ਨਹਾਉਂਦੇ ਹੈ ਨਾ! ਇਹੀ ਕੰਮ ਕਰਦੀ ਹੋ, ਮੁੱਖ ਵਿੱਚ ਲਹਰਾਓ, ਖੁਸ਼ੀ ਵਿੱਚ ਲਹਰਾਓ.....ਇਵੇਂ ਕਰਦੀ ਰਹਿੰਦੀ ਹੋ ਨਾ! ਬਿਜ਼ੀ ਰਹਿਣ ਦਾ ਕੰਮ ਚੰਗਾ ਮਿਲ ਗਿਆ ਹੈ। ਕਿੰਨਾ ਬਿਜ਼ੀ ਰਹਿੰਦੀ ਹੋ? ਫੁਰਸਤ ਹੈ? ਇਸ ਵਿੱਚ ਸਦਾ ਬਿਜ਼ੀ ਹੈ, ਤਾਂ ਦੂਜੇ ਵੀ ਵੇਖ ਫਾਲੇ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਬਸ, ਯਾਦ ਅਤੇ ਸੇਵਾ ਦੇ ਸਿਵਾਏ ਹੋਰ ਕੁਝ ਵਿਖਾਈ ਨਹੀਂ ਦਿੰਦਾ। ਆਟੋਮੈਟਿਕਲੀ ਬੁੱਧੀ ਯਾਦ ਅਤੇ ਸੇਵਾ ਵਿੱਚ ਹੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਹੋਰ ਕਿੱਥੇ ਜਾ ਨਹੀਂ ਸਕਦੀ। ਚੱਲਣਾ ਨਹੀਂ ਪੈਂਦਾ, ਚੱਲਦੀ ਹੀ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ। ਇਸਨੂੰ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਸਿੱਖੇ ਹੋਏ ਸਿਖਾ ਰਹੇ ਹਨ। ਚੰਗਾ ਕੰਮ ਦੇ ਦਿੱਤਾ ਹੈ ਨਾ। ਬਾਪ ਹੁਸ਼ਿਆਰ ਬਣਾਕੇ ਗਏ ਹੈ ਨਾ। ਢੀਲਾਢਾਲਾ ਤਾਂ ਨਹੀਂ ਛੱਡਕੇ ਗਏ। ਹੁਸ਼ਿਆਰ ਬਣਾਕੇ, ਥਾਂ ਦੇਕੇ ਗਏ ਹੈ ਨਾ। ਨਾਲ ਤਾਂ ਹੈ ਹੀ ਪਰ ਨਿਮਿਤ ਤਾਂ ਬਣਾਇਆ ਨਾ। ਹੁਸ਼ਿਆਰ ਬਣਾਕੇ ਸੀਟ ਦਿੱਤਾ ਹੈ। ਇਥੋਂ ਤੋਂ ਹੀ ਸੀਟ ਦੇਣ ਦੀ ਰਸਮ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਈ ਹੈ। ਬਾਪ ਸੇਵਾ ਦਾ ਤਖ਼ਤ ਜਾਂ ਸੇਵਾ ਦੀ ਸੀਟ ਦੇਕੇ ਅੱਗੇ ਵਧੇ, ਹੁਣ ਸਾਕਸ਼ੀ ਹੋਕੇ ਵੇਖ ਰਹੇ ਹਨ, ਕਿਵੇਂ ਬੱਚੇ ਅੱਗੇ ਤੋਂ ਅੱਗੇ ਵੱਧ ਰਹੇ ਹਨ। ਸਾਥ ਦਾ ਸਾਥ ਵੀ ਹੈ, ਸਾਕਸ਼ੀ ਦਾ ਸਾਕਸ਼ੀ ਵੀ। ਦੇਨੇ ਹੀ ਪਾਰੂ ਵਜਾ ਰਹੇ ਹਨ। ਸਾਕਾਰ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਸਾਕਸ਼ੀ ਕਹਾਂਗੇ, ਅਵਿਯਕਤ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਸਾਥੀ ਕਹਾਂਗੇ। ਦੇਨੇ ਹੀ ਪਾਰੂ ਵਜਾ ਰਹੇ ਹਨ। ਅੱਛਾ!

ਵਰਦਾਨ:- ਸਵਾਸੇ ਸਵਾਸ ਯਾਦ ਅਤੇ ਸੇਵਾ ਦੇ ਬੈਲੈਂਸ ਦੁਆਰਾ ਬਲੈਸਿੰਗ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਸਦਾ ਪ੍ਰਸੰਨਚਿਤ ਭਵ ਜਿਵੇਂ ਅਟੈਂਸ਼ਨ ਰੱਖਦੇ ਜੇ ਕਿ ਯਾਦ ਦਾ ਲਿੰਕ ਸਦਾ ਜੁਟਾ ਰਹੇ ਉਵੇਂ ਸੇਵਾ ਵਿੱਚ ਵੀ ਸਦਾ ਲਿੰਕ ਜੁਟਾ ਰਹੇ। ਸਵਾਸੇ ਸਵਾਸ ਯਾਦ ਅਤੇ ਸਵਾਸੇ ਸਵਾਸ ਸੇਵਾ ਹੋਵੇ - ਇਸਨੂੰ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਬੈਲੈਂਸ, ਇਸ ਬੈਲੈਂਸ ਨਾਲ ਸਦਾ ਬਲੈਸਿੰਗ ਦਾ ਅਨੁਭਵ ਕਰਦੇ ਰਹਿਣਗੇ ਅਤੇ ਇਹੀ ਆਵਾਜ਼ ਦਿਲ ਤੋਂ ਨਿਕਲੇਗਾ ਕਿ ਆਸ਼ੀਰਵਾਦਾਂ ਨਾਲ ਪੱਲ ਰਹੇ ਹਨ। ਮਿਹਨਤ ਤੋਂ, ਯੁੱਧ ਤੋਂ ਛੁੱਟ ਜਾਣਗੇ। ਕੀ, ਕਿਉਂ, ਕਿਵੇਂ ਇੰਨਾ ਪ੍ਰਸ਼ਨਾਂ ਤੋਂ ਮੁਕਤ ਹੋ ਸਦਾ ਪ੍ਰਸੰਨਚਿਤ ਰਹਿਣਗੇ। ਫੇਰ ਸਫਲਤਾ ਜਨਮ ਸਿੱਧ ਅਧਿਕਾਰ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਅਨੁਭਵ ਹੋਵੇਗਾ।

ਸਲੋਗਨ:- ਬਾਪ ਤੋਂ ਇਨਾਮ ਲੈਣਾ ਹੈ ਤਾਂ ਸਵੈ ਤੋਂ ਅਤੇ ਸਾਥਿਆਂ ਤੋਂ ਨਿਰਵਿਘਨ ਰਹਿਣ ਦਾ ਸਟੀਫਿਕੇਟ ਨਾਲ ਹੋਵੇ।

ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ:- ਵਿਨਾਸ਼ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਸਭਨੂੰ ਬਾਪ ਦਾ ਪਰਿਚੈ ਦੇਣਾ ਹੈ , ਧਾਰਨਾ ਕਰ ਦੂਜਿਆਂ ਨੂੰ ਸਮਝਾਉ ਉਦੋਂ ਉੱਚ ਪੱਦ ਮਿਲ ਸਕੇਗਾ ”

ਪ੍ਰਸ਼ਨ:- ਰਾਜਯੋਗੀ ਸਟੂਡੈਂਟਸ ਨੂੰ ਬਾਪ ਦਾ ਡਾਇਰੈਕਸ਼ਨ ਕੀ ਹੈ?

ਉੱਤਰ:- ਤੁਹਾਨੂੰ ਡਾਇਰੈਕਸ਼ਨ ਹੈ ਕਿ ਇੱਕ ਬਾਪ ਦਾ ਬਣਕੇ ਫੇਰ ਹੋਰਾਂ ਨਾਲ ਦਿਲ ਨਹੀਂ ਲਗਾਉਣੀ ਹੈ। ਪ੍ਰਤਿਗਿਆ ਕਰ ਫੇਰ ਪਤਿਤ ਨਹੀਂ ਬਣਨਾ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਇਵੇਂ ਸੰਪੂਰਨ ਪਾਵਨ ਬਣ ਜਾਓ ਜੋ ਬਾਪ ਅਤੇ ਟੀਚਰ ਦੀ ਯਾਦ ਸਵੈ ਨਿਰੰਤਰ ਬਣੀ ਰਹੇ। ਇੱਕ ਬਾਪ ਨਾਲ ਹੀ ਪਿਆਰ ਕਰੋ, ਉਸ ਨੂੰ ਹੀ ਯਾਦ ਕਰੋ ਤਾਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਬਹੁਤ ਤਾਕਤ ਮਿਲਦੀ ਰਹੇਗੀ।

ਓਮ ਸ਼ਾਂਤੀ ਰੂਹਾਨੀ ਬਾਪ ਬੈਠ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਉਦੋਂ ਹਨ ਜਦੋਂਕਿ ਇਹ ਸ਼ਰੀਰ ਹੈ। ਸਮੁੱਖ ਹੀ ਸਮਝਾਉਣਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਜੇ ਸਮੁੱਖ ਸਮਝਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਉਹ ਫੇਰ ਲਿੰਖਤ ਦੇ ਦੁਆਰਾ ਸਭਦੇ ਕੋਲ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਇੱਥੇ ਆਉਂਦੇ ਹੋ ਸਮੁੱਖ ਸੁਣਨ ਦੇ ਲਈ। ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਬਾਪ ਆਤਮਾਵਾਂ ਨੂੰ ਸੁਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਆਤਮਾ ਹੀ ਸੁਣਦੀ ਹੈ। ਸਭ ਕੁਝ ਆਤਮਾ ਹੀ ਕਰਦੀ ਹੈ - ਇਸ ਸ਼ਰੀਰ ਦੁਆਰਾ ਇਸਲਈ ਪਹਿਲੇ - ਪਹਿਲੇ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਆਤਮਾ ਜ਼ਰੂਰ ਸਮਝਣਾ ਹੈ। ਗਾਇਨ ਹੈ ਆਤਮਾ - ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਵੱਖ ਰਹੇ ਬਹੁਕਾਲ.....। ਸਭਤੋਂ ਪਹਿਲੇ - ਪਹਿਲੇ ਬਾਪ ਤੋਂ ਕੈਣ ਵਿਛੜਕੇ ਆਉਂਦੇ ਹਨ ਇੱਥੇ ਪਾਰੂ ਵਜਾਉਣ? ਤੁਹਾਨੂੰ ਪੁੱਛਣਗੇ ਕਿੰਨਾ ਵਕਤ ਤੁਸੀਂ ਬਾਪ ਤੋਂ ਵੱਖ ਰਹੇ ਹੋ? ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਕਹੋਗੇ 5 ਹਜ਼ਾਰ ਵਰ੍ਹੇ। ਪੂਰਾ ਹਿਸਾਬ ਹੈ ਨਾ। ਇਹ ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਪਤਾ ਹੈ ਕਿਵੇਂ ਨੰਬਰਵਾਰ ਆਉਂਦੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਜੋ ਉੱਪਰ ਵਿੱਚ ਸੀ ਉਹ ਵੀ ਹੁਣ ਥੱਲੇ ਆ ਗਏ ਹਨ - ਤੁਸੀਂ ਸਭਦੀ ਬੈਟਰੀ ਚਾਰਜ ਕਰਨ। ਹੁਣ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਹੁਣ ਤਾਂ ਬਾਪ ਸਮੁੱਖ ਹੈ ਨਾ। ਭਗਤੀ ਮਾਰੂ ਵਿੱਚ ਤਾਂ ਬਾਪ ਦੇ ਆਰੁਪੇਸ਼ਨ ਦਾ ਪਤਾ ਹੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਨਾਮ, ਰੂਪ, ਦੇਸ਼, ਕਾਲ ਨੂੰ ਜਾਣਦੇ ਹੀ ਨਹੀਂ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਤਾਂ ਨਾਮ, ਰੂਪ, ਦੇਸ਼, ਕਾਲ, ਦਾ ਸਭ ਪਤਾ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਇਸ ਰੱਬ ਦੁਆਰਾ ਬਾਪ ਸਾਨੂੰ ਸਭ ਰਾਜ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਰਚਤਾ ਅਤੇ ਰਚਨਾ ਦੇ ਆਦਿ, ਮੱਧ, ਅੰਤ ਦਾ ਰਾਜ ਸਮਝਾਇਆ ਹੈ। ਇਹ ਕਿੰਨਾ ਸੂਖਸ਼ਮ ਹੈ। ਇਸ ਮਨੁੱਖ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਰੂਪੀ ਝਾੜ ਦਾ ਬੀਜਰੂਪ ਬਾਪ ਹੀ ਹੈ। ਉਹ ਇੱਥੇ ਆਉਂਦੇ ਜ਼ਰੂਰ ਹਨ। ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਸਥਾਪਨ ਕਰਨਾ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਹੀ ਕੰਮ ਹੈ। ਇਵੇਂ ਨਹੀਂ ਕਿ ਉੱਥੇ ਬੈਠੇ ਸਥਾਪਨਾ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਬਾਬਾ ਇਸ ਤਨ ਦੁਆਰਾ ਸਾਨੂੰ ਸਮੁੱਖ ਸਮਝਾ ਰਹੇ ਹਨ। ਇਹ ਵੀ ਬਾਪ ਦਾ ਪਿਆਰ ਕਰਨਾ ਹੋਇਆ ਨਾ। ਹੋਰ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਵੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਬਾਇਓਗ੍ਰਾਫੀ ਦਾ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਗੀਤਾ ਹੈ ਆਦਿ ਸਨਾਤਨ ਦੇਵੀ - ਦੇਵਤਾ ਧਰਮ ਦਾ ਸ਼ਾਸਤਰ। ਇਹ ਵੀ ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ - ਇਸ ਗਿਆਨ ਦੇ ਬਾਦ ਹੈ ਵਿਨਾਸ਼। ਵਿਨਾਸ਼ ਜ਼ਰੂਰ ਹੋਣਾ ਹੈ। ਹੋਰ ਜੋ ਵੀ ਧਰਮ ਸੁਪਾਕ ਆਉਂਦੇ ਹਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਆਉਣ ਨਾਲ ਵਿਨਾਸ਼ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਵਿਨਾਸ਼ ਦਾ ਟਾਈਮ ਹੀ ਇਹ ਹੈ, ਇਸਲਈ ਤੁਹਾਨੂੰ ਜੋ ਗਿਆਨ ਮਿਲਦਾ ਹੈ ਉਹ ਫੇਰ ਖਤਮ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਦੀ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਇਹ ਸਭ ਗੱਲਾਂ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਰਚਤਾ ਅਤੇ ਰਚਨਾ ਨੂੰ ਜਾਣ ਗਏ ਹੋ। ਹੈ ਦੇਨੋਂ ਅਨਾਦਿ ਜੋ ਚੱਲਦੇ ਆਉਂਦੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਦਾ ਪਾਰੂ ਹੀ ਹੈ ਸੰਗਮ ਤੇ ਆਉਣ ਦਾ। ਭਗਤੀ ਅੱਧਾਕਲਪ ਚੱਲਦੀ ਹੈ, ਗਿਆਨ ਨਹੀਂ ਚੱਲਦਾ ਹੈ। ਗਿਆਨ ਦਾ ਵਰਸਾ ਅੱਧਾਕਲਪ ਦੇ ਲਈ ਮਿਲਦਾ ਹੈ। ਗਿਆਨ ਤਾਂ ਇੱਕ ਹੀ ਵਾਰ ਸਿਰਫ਼ ਸੰਗਮ ਤੇ ਮਿਲਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਕਲਾਸ ਤੁਹਾਡਾ ਇੱਕ ਹੀ ਵਾਰ ਚੱਲਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਗੱਲਾਂ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਮਝ ਕੇ ਫੇਰ ਹੋਰਾਂ ਨੂੰ ਸਮਝਾਉਣਾ ਵੀ ਹੈ। ਪੱਦ ਦਾ ਸਾਰਾ ਮਦਾਰ ਹੈ ਸਰਵਿਸ ਕਰਨ ਤੇ। ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਕਰ ਹੁਣ ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਜਾਣਾ ਹੈ। ਧਾਰਨਾ ਕਰ ਅਤੇ ਦੂਜਿਆਂ ਨੂੰ ਸਮਝਾਉਣਾ - ਇਸ ਤੇ ਹੀ ਤੁਹਾਡਾ ਪਦ ਹੈ। ਵਿਨਾਸ਼ ਹੋਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲੇ ਸਭਨੂੰ ਬਾਪ ਦਾ ਪਰਿਚੈ ਦੇਣਾ ਹੈ ਅਤੇ ਰਚਨਾ ਦੇ ਆਦਿ, ਮੱਧ, ਅੰਤ ਦਾ ਪਰਿਚੈ ਦੇਣਾ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਵੀ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਹੋ ਕਿ ਜਨਮ - ਜਨਮਾਂਤ੍ਰ ਦੇ ਪਾਪ ਕੱਟ ਜਾਣ। ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਬਾਪ ਪੜ੍ਹਾਉਂਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ, ਯਾਦ ਜ਼ਰੂਰ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਪੜ੍ਹਾਉਣ ਵਾਲੇ ਨਾਲ ਯੋਗ ਤਾਂ ਰਵੇਗਾ ਨਾ। ਟੀਚਰ ਪੜ੍ਹਾਉਂਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਯੋਗ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ। ਯੋਗ ਬਿਨਾਂ ਪੜ੍ਹਣਗੇ ਕਿਵੇਂ? ਯੋਗ ਅਰਥਾਤ ਪੜ੍ਹਾਉਣ ਵਾਲੇ ਦੀ ਯਾਦ। ਇਹ ਬਾਪ ਵੀ ਹੈ, ਟੀਚਰ ਵੀ ਹੈ, ਸਤਿਗੁਰੂ ਵੀ ਹੈ। ਤਿੰਨੋਂ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਪੂਰਾ ਯਾਦ ਕਰਨਾ ਪੈਂਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਸਤਿਗੁਰੂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਇੱਕ ਹੀ ਵਾਰ ਮਿਲਦਾ ਹੈ। ਗਿਆਨ ਤੋਂ ਸਦਗਤੀ ਮਿਲੀ, ਬਸ ਫੇਰ ਗੁਰੂ ਦੀ ਰਸਮ ਹੀ ਖਤਮ। ਬਾਪ, ਟੀਚਰ ਦੀ ਰਸਮ ਚੱਲਦੀ ਹੈ, ਗੁਰੂ ਦੀ ਰਸਮ ਖਤਮ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਸਦਗਤੀ ਮਿਲ ਗਈ ਨਾ। ਨਿਰਵਾਣਯਾਮ ਵਿੱਚ ਤੁਸੀਂ ਪ੍ਰੈਕਟੀਕਲ ਵਿੱਚ ਜਾਂਦੇ ਹੋ ਫੇਰ ਆਪਣੇ ਵਕਤ ਤੇ ਪਾਰੂ ਵਜਾਉਣ ਆਉਣਗੇ। ਮੁਕਤੀ - ਜੀਵਨਮੁਕਤੀ ਦੇਨੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਮਿਲ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਮੁਕਤੀ ਵੀ ਜ਼ਰੂਰ ਮਿਲਦੀ ਹੈ। ਥੋੜ੍ਹੇ ਵਕਤ ਦੇ ਲਈ ਘਰ ਜਾਕੇ ਰਹਿਣਗੇ। ਇੱਥੇ ਤਾਂ ਸ਼ਰੀਰ ਨਾਲ ਪਾਰੂ ਵਜਾਉਣਾ ਪੈਂਦਾ ਹੈ। ਪਿਛਾੜੀ ਵਿੱਚ ਸਭ ਪਾਰੂਧਾਰੀ ਆ ਜਾਣਗੇ। ਨਾਟਕ ਜਦੋਂ ਪੂਰਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਸਭ ਐਕਟਰਸ ਸਟੇਜ ਤੇ ਆ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਹੁਣ ਵੀ ਸਭ ਐਕਟਰਸ ਸਟੇਜ ਤੇ ਆਕੇ ਇਕੱਠੇ ਹੋਏ ਹਨ। ਕਿੰਨਾ ਘੋਰ ਘਮਸਾਨ ਹੈ। ਸਤਿਯੁਗ ਆਦਿ ਵਿੱਚ ਇੰਨਾ ਘੋਰ ਘਮਸਾਨ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਹੁਣ ਤਾਂ ਕਿੰਨੀ ਅਸ਼ਾਂਤੀ ਹੈ। ਤਾਂ ਹੁਣ ਜਿਵੇਂ ਬਾਪ ਨੂੰ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਚੱਕਰ ਦੀ ਨਾਲੇਜ਼ ਹੈ ਤਾਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਵੀ ਨਾਲੇਜ਼ ਹੈ। ਬੀਜ ਨੂੰ ਨਾਲੇਜ਼ ਹੈ ਨਾ - ਸਾਡਾ ਝਾੜ ਕਿਵੇਂ ਵਾਧੇ ਨੂੰ ਪਾਕੇ ਫੇਰ ਖਤਮ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਬੈਠੇ ਹੋ ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਦੀ ਸੈਪਲਿੰਗ ਲਗਾਉਣ ਜਾਂ ਆਦਿ ਸਨਾਤਨ ਦੇਵੀ - ਦੇਵਤਾ ਧਰਮ ਦਾ ਸੈਪਲਿੰਗ ਲਗਾਉਣ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਪਤਾ ਹੈ ਇੰਨਾਂ ਲਕਸ਼ਮੀ - ਨਾਰਾਇਣ ਨੇ ਰਾਜ ਕਿਵੇਂ ਪਾਇਆ? ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਅਸੀਂ ਹੁਣ ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਦਾ

ਪ੍ਰਿੰਸ ਬਣਾਂਗੇ। ਉਸ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣ ਵਾਲੇ ਸਭ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਮਾਲਿਕ ਹੀ ਕਹਿਣਗੇ ਨਾ। ਜਿਵੇਂ ਹੁਣ ਵੀ ਸਭ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਭਾਰਤ ਸਾਡਾ ਦੇਸ਼ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਸਮਝਦੇ ਹੋ ਹੁਣ ਅਸੀਂ ਸੰਗਮ ਤੇ ਖੜੇ ਹਾਂ, ਸ਼ਿਵਾਲਿਆ ਵਿੱਚ ਜਾਣ ਵਾਲੇ ਹਾਂ। ਬਸ, ਹੁਣ ਗਏ ਕਿ ਗਏ। ਅਸੀਂ ਜਾਕੇ ਸ਼ਿਵਾਲਿਆ ਦੇ ਮਾਲਿਕ ਬਣਾਂਗੇ। ਤੁਹਾਡੀ ਏਮ ਆਬਜੈਕਟ ਹੀ ਇਹ ਹੈ। ਯਥਾ ਰਾਜਾ ਰਾਣੀ ਤਥਾ ਪ੍ਰਿੰਸ, ਸਭ ਸ਼ਿਵਾਲਿਆ ਦੇ ਮਾਲਿਕ ਬਣ ਜਾਂਦੇ ਹਾਂ। ਬਾਕੀ ਰਾਜਧਾਨੀ ਵਿੱਚ ਵੱਖ - ਵੱਖ ਸਟੇਟਸ ਤਾਂ ਹੁੰਦੇ ਹੀ ਹਨ। ਉੱਥੇ ਵਜ਼ੀਰ ਤਾਂ ਕੋਈ ਹੁੰਦਾ ਹੀ ਨਹੀਂ। ਵਜ਼ੀਰ ਉਦੋਂ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਜਦੋਂ ਪਤਿਤ ਬਣਦੇ ਹਨ। ਲਕਸ਼ਮੀ - ਨਾਰਾਇਣ ਜਾਂ ਰਾਮ - ਸੀਤਾ ਦਾ ਵਜ਼ੀਰ ਨਹੀਂ ਸੁਣਿਆ ਹੋਵੇਗਾ ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਖੁਦ ਸਤੋਪ੍ਰਧਾਨ ਪਾਵਨ ਬੁੱਧੀ ਵਾਲੇ ਹਨ। ਫੇਰ ਜਦੋਂ ਪਤਿਤ ਬਣਦੇ ਹਨ ਉਦੋਂ ਰਾਜਾ - ਰਾਣੀ ਇੱਕ ਵਜ਼ੀਰ ਰੱਖਦੇ ਹਨ ਰਾਏ ਲੈਣ ਦੇ ਲਈ। ਹੁਣ ਤਾਂ ਵੇਖੋ ਅਨੇਕਾਨੇਕ ਵਜ਼ੀਰ ਹਨ।

ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਇਹ ਬਹੁਤ ਮਜ਼ੇ ਦਾ ਖੇਡ ਹੈ। ਖੇਡ ਹਮੇਸ਼ਾ ਮਜ਼ੇ ਦਾ ਹੀ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਸੁੱਖ ਵੀ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਦੁੱਖ ਵੀ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਬੇਹੱਦ ਦੇ ਖੇਡ ਨੂੰ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਹੀ ਜਾਣਦੇ ਹੋ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਰੋਣ - ਪਿੱਟਣ ਆਦਿ ਦੀ ਗੱਲ ਹੀ ਨਹੀਂ। ਗਾਉਂਦੇ ਵੀ ਹਨ ਬੀਤੀ ਸੇ ਬੀਤੀ ਵੇਖੋ.....ਬਣੀ ਬਣਾਈ ਬਣ ਰਹੀ। ਇਹ ਨਾਟਕ ਤੁਹਾਡੀ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਹੈ। ਅਸੀਂ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਐਕਟਰਸ ਹਾਂ। ਸਾਡੇ 84 ਜਨਮਾਂ ਦਾ ਪਾਰੂ ਐਕੂਰੇਟ ਅਵਿਨਾਸੀ ਹੈ। ਜੇ ਜਿਸ ਜਨਮ ਵਿੱਚ ਐਕਟ ਕਰਦੇ ਆਏ ਹਨ ਉਹੀ ਕਰਦੇ ਰਹਿਣਗੇ। ਅੱਜ ਤੋਂ 5 ਹਜ਼ਾਰ ਵਰ੍ਹੇ ਪਹਿਲੇ ਵੀ ਤੁਹਾਨੂੰ ਇਹੀ ਕਿਹਾ ਸੀ ਕਿ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਆਤਮਾ ਸਮਝੋ। ਗੀਤਾ ਵਿੱਚ ਵੀ ਅੱਖਰ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਬਰੇਬਰ ਆਦਿ ਸਨਾਤਨ ਦੇਵੀ - ਦੇਵਤਾ ਧਰਮ ਜਦੋਂ ਸਥਾਪਨ ਹੋਇਆ ਸੀ ਤਾਂ ਬਾਪ ਨੇ ਕਿਹਾ ਸੀ ਦੇਹ ਦੇ ਸਭ ਧਰਮ ਛੱਡ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਆਤਮਾ ਸਮਝੋ ਅਤੇ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ। ਮਨਮਨਾਭਵ ਦਾ ਅਰਥ ਤਾਂ ਬਾਪ ਨੇ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਮਝਾਇਆ ਹੈ। ਭਾਸ਼ਾ ਵੀ ਇਹੀ ਹੈ। ਇੱਥੇ ਵੇਖੋ ਕਿੰਨੀ ਫੇਰ ਭਾਸ਼ਾਵਾਂ ਹਨ। ਭਾਸ਼ਾਵਾਂ ਤੇ ਵੀ ਕਿੰਨਾ ਹੰਗਾਮਾ ਹੈ। ਭਾਸ਼ਾ ਬਗ਼ੈਰ ਤਾਂ ਕੰਮ ਚੱਲ ਨਾ ਸਕੇ। ਇਵੇਂ - ਇਵੇਂ ਭਾਸ਼ਾਵਾਂ ਸਿੱਖਕੇ ਆਉਂਦੇ ਹਨ ਜੇ ਮਦਰ ਲੈਂਗਵੇਜ ਖ਼ਤਮ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਜੇ ਜ਼ਿਆਦਾ ਭਾਸ਼ਾਵਾਂ ਸਿੱਖਦੇ ਹਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਇਨਾਮ ਮਿਲਦਾ ਹੈ। ਜਿੰਨੇ ਧਰਮ, ਉਨੀਆਂ ਭਾਸ਼ਾਵਾਂ ਹੋਣਗੀਆਂ। ਉੱਥੇ ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਆਪਣੀ ਹੀ ਰਾਜਾਈ ਹੋਵੇਗੀ। ਭਾਸ਼ਾ ਵੀ ਇੱਕ ਹੋਵੇਗੀ। ਇੱਥੇ ਤਾਂ 100 ਮਾਈਲ ਤੇ ਇੱਕ ਭਾਸ਼ਾ ਹੈ। ਉੱਥੇ ਤਾਂ ਇੱਕ ਹੀ ਭਾਸ਼ਾ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਇਹ ਸਭ ਗੱਲਾਂ ਬਾਪ ਬੈਠ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਉਸ ਬਾਪ ਨੂੰ ਹੀ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਰਹੋ। ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ ਬ੍ਰਹਮਾ ਦੁਆਰਾ। ਰਥ ਤਾਂ ਜ਼ਰੂਰ ਚਾਹੀਦਾ ਨਾ। ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਸਾਡਾ ਬਾਪ ਹੈ। ਬਾਬਾ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮੇਰੇ ਤਾਂ ਬੇਹੱਦ ਦੇ ਬੱਚੇ ਹਨ। ਬਾਬਾ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੁਆਰਾ ਪੜ੍ਹਾਉਂਦੇ ਹੋ ਨਾ। ਟੀਚਰ ਨੂੰ ਕਦੀ ਗਲੇ ਨਾਲ ਥੋੜ੍ਹੀ ਲਗਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਤਾਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਪੜ੍ਹਾਉਂਦੇ ਆਏ ਹਨ। ਰਾਜਯੋਗ ਸਿਖਾਉਂਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਟੀਚਰ ਠਹਿਰਿਆ ਨਾ। ਤੁਸੀਂ ਸਟੂਡੈਂਟ ਕਦੀ ਟੀਚਰ ਨੂੰ ਭਾਕੀ (ਜਫ਼ੀ) ਪਾਉਂਦੇ ਹਨ ਕੀ? ਇੱਕ ਬਾਪ ਦਾ ਬਣਕੇ ਫੇਰ ਹੋਰਾਂ ਨਾਲ ਦਿਲ ਨਹੀਂ ਲਗਾਉਣੀ ਹੈ।

ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਰਾਜਯੋਗ ਸਿਖਾਉਣ ਆਇਆ ਹਾਂ ਨਾ। ਤੁਸੀਂ ਸ਼ਰੀਰਧਾਰੀ, ਅਸੀਂ ਅਸ਼ਰੀਰੀ ਉਪਰ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣ ਵਾਲੇ। ਕਹਿੰਦੇ ਹੋ - ਬਾਬਾ, ਪਾਵਨ ਬਣਾਉਣ ਆਓ ਤਾਂ ਗੋਇਆ ਤੁਸੀਂ ਪਤਿਤ ਹੋ ਨਾ? ਫੇਰ ਮੇਰੇ ਨੂੰ ਭਾਕੀ ਕਿਵੇਂ ਪਾ ਸਕਦੇ? ਪ੍ਰਤਿਗਿਆ ਕਰ ਫੇਰ ਪਤਿਤ ਬਣ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਜਦੋਂ ਇੱਕਦਮ ਪਾਵਨ ਬਣ ਜਾਵੇਗੇ, ਪਿਛਾੜੀ ਵਿੱਚ ਫੇਰ ਯਾਦ ਵੀ ਰਹਿਣਗੇ, ਟੀਚਰ ਨੂੰ, ਗੁਰੂ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਰਹਿਣਗੇ। ਹੁਣ ਤਾਂ ਛੀ - ਛੀ ਬਣ ਡਿੱਗ ਪੈਂਦੇ ਹਨ, ਹੋਰ ਹੀ ਸੇ ਗੁਣਾਂ ਦੰਡ ਪੈ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਤਾਂ ਵਿੱਚਕਾਰ ਦਲਾਲ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਮਿਲਿਆ ਹੈ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਬਾਬਾ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮੈਂ ਵੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਮੁਰੱਬੀ ਬੱਚਾ ਹਾਂ। ਫੇਰ ਮੈਂ ਕਿਵੇਂ ਭਾਕੀ ਪਾ ਸਕਦਾ ਹਾਂ! ਤੁਸੀਂ ਫੇਰ ਵੀ ਇਸ ਸ਼ਰੀਰ ਦੁਆਰਾ ਮਿਲਦੇ ਹੋ। ਮੈਂ ਕਿਵੇਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਭਾਕੀ ਪਾਵਾਂ? ਬਾਪ ਤਾਂ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਬੱਚੇ, ਤੁਸੀਂ ਇੱਕ ਬਾਪ ਨੂੰ ਹੀ ਯਾਦ ਕਰੋ, ਪਿਆਰ ਕਰੋ। ਯਾਦ ਨਾਲ ਪਾਵਰ ਬਹੁਤ ਮਿਲਦੀ ਹੈ। ਬਾਪ ਸ੍ਵਸ਼ਕਤੀਮਾਨ ਹੈ। ਬਾਪ ਤੋਂ ਹੀ ਤੁਹਾਨੂੰ ਇੰਨੀ ਪਾਵਰ ਮਿਲਦੀ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਕਿੰਨੇ ਬਲਵਾਨ ਬਣਦੇ ਹੋ। ਤੁਹਾਡੀ ਰਾਜਧਾਨੀ ਤੇ ਕੋਈ ਜਿੱਤ ਪਾ ਨਾ ਸਕੇ। ਰਾਵਣ ਰਾਜ ਹੀ ਖ਼ਤਮ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਦੁੱਖ ਦੇਣ ਵਾਲਾ ਕੋਈ ਰਹਿੰਦਾ ਹੀ ਨਹੀਂ। ਉਸਨੂੰ ਸੁੱਖਧਾਮ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਰਾਵਣ ਸਾਰੇ ਵਿਸ਼ਵ ਵਿੱਚ ਸਭਨੂੰ ਦੁੱਖ ਦੇਣ ਵਾਲਾ ਹੈ। ਜਾਨਵਰ ਵੀ ਦੁੱਖੀ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਉੱਥੇ ਤਾਂ ਜਾਨਵਰ ਵੀ ਆਪਸ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰੇਮ ਨਾਲ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਇੱਥੇ ਤਾਂ ਪ੍ਰੇਮ ਹੈ ਨਹੀਂ।

ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਇਹ ਡਰਾਮਾ ਕਿਵੇਂ ਫ਼ਿਰਦਾ ਹੈ। ਇਸਦੇ ਆਦਿ - ਮੱਧ - ਅੰਤ ਦਾ ਰਾਜ ਬਾਪ ਹੀ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਕੋਈ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਪੜ੍ਹਦੇ ਹਨ, ਕੋਈ ਘੱਟ ਪੜ੍ਹਦੇ। ਪੜ੍ਹਦੇ ਤਾਂ ਸਭ ਹੈ ਨਾ। ਸਾਰੀ ਦੁਨੀਆਂ ਵੀ ਪੜ੍ਹੇਗੀ ਅਰਥਾਤ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੇਗੀ। ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨਾ - ਇਹ ਵੀ ਪੜ੍ਹਾਈ ਹੈ ਨਾ। ਉਸ ਬਾਪ ਨੂੰ ਸਭ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਉਹ ਸ੍ਵ ਦਾ ਸਦਗਤੀ ਦਾਤਾ, ਸਭਨੂੰ ਸੁੱਖ ਦੇਣ ਵਾਲਾ ਹੈ। ਕਹਿੰਦੇ ਵੀ ਹਨ ਆਕੇ ਪਾਵਨ ਬਣਾਓ ਤਾਂ ਜ਼ਰੂਰ ਪਤਿਤ ਠਹਿਰੇ। ਉਹ ਤਾਂ ਆਉਂਦੇ ਹੀ ਹਨ ਵਿਕਾਰੀਆਂ ਨੂੰ ਨਿਰਵਿਕਾਰੀ ਬਣਾਉਣ। ਪੁਕਾਰਦੇ ਵੀ ਹਨ ਕਿ ਹੇ ਅੱਲਾਹ, ਆਕੇ ਸਾਨੂੰ ਪਾਵਨ ਬਣਾਓ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਧੰਧਾ ਹੈ, ਇਸਲਈ ਬੁਲਾਉਂਦੇ ਹਨ।

ਤੁਹਾਡੀ ਭਾਸ਼ਾ ਵੀ ਕਰੇਕੂ ਹੋਈ ਚਾਹੀਦੀ। ਉਹ ਲੋਕੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਅੱਲਾਹ, ਉਹ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਗੋਡ। ਗੋਡ ਫ਼ਾਦਰ ਵੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਪਿਛਾੜੀ ਵਾਲਿਆਂ ਦੀ ਬੁੱਧੀ ਫੇਰ ਵੀ ਚੰਗੀ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ। ਇੰਨਾ ਦੁੱਖ ਨਹੀਂ ਚੁੱਕਦੇ। ਤਾਂ ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਸਮੁੱਖ ਬੈਠੇ ਹੋ, ਕੀ ਕਰਦੇ ਹੋ? ਬਾਬਾ ਨੂੰ ਇਸ ਭ੍ਰਿਕੂਟੀ ਵਿੱਚ ਵੇਖਦੇ ਹੋ। ਬਾਬਾ ਫੇਰ ਤੁਹਾਡੀ ਭ੍ਰਿਕੂਟੀ ਵਿੱਚ ਵੇਖਦੇ ਹਨ। ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਮੈਂ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਕਰਦਾ ਹਾਂ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਵੇਖ ਸਕਦਾ ਹਾਂ? ਉਹ ਤਾਂ ਬਾਜੂ ਵਿੱਚ ਬੈਠਾ ਹੈ, ਇਹ ਬੜੀ ਸਮਝਣ ਦੀ ਗੱਲ ਹੈ। ਮੈਂ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਬਾਜੂ ਵਿੱਚ ਬੈਠਾ ਹੋਇਆ ਹਾਂ। ਇਹ ਵੀ ਸਮਝਦਾ ਹੈ, ਸਾਡੇ ਬਾਜੂ ਵਿੱਚ ਬੈਠਾ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਕਹੋਗੇ ਅਸੀਂ ਸਾਹਮਣੇ ਦੇ ਨੂੰ ਵੇਖਦੇ ਹਾਂ। ਬਾਪ ਅਤੇ ਦਾਦਾ ਦੇਨੋਂ ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਵੇਖਦੇ

ਹੋ। ਤੁਹਾਡੇ ਵਿੱਚ ਗਿਆਨ ਹੈ - ਬਾਪਦਾਦਾ ਕਿਸਨੂੰ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ? ਆਤਮਾ ਸਾਹਮਣੇ ਬੈਠੀ ਹੈ। ਭਗਤੀ ਮਾਰਗ ਵਿੱਚ ਤਾਂ ਅੱਖਾਂ ਬੰਦ ਕਰ ਬੈਠ ਸੁਣਦੇ ਹਨ। ਪੜ੍ਹਾਈ ਕੋਈ ਇਵੇਂ ਥੋੜ੍ਹੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਟੀਚਰ ਨੂੰ ਤਾਂ ਵੇਖਣਾ ਪਵੇ ਨਾ। ਇਹ ਤਾਂ ਬਾਪ ਵੀ ਹੈ, ਟੀਚਰ ਵੀ ਹੈ ਤਾਂ ਸਾਹਮਣੇ ਵੇਖਣਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਸਾਹਮਣੇ ਬੈਠੇ ਅਤੇ ਅੱਖਾਂ ਬੰਦ ਹੋਣ, ਝੁਟਕਾ ਖਾਂਦੇ ਰਹੋ, ਇਵੇਂ ਪੜ੍ਹਾਈ ਤਾਂ ਹੁੰਦੀ ਨਹੀਂ। ਸਟੂਡੈਂਟ ਟੀਚਰ ਨੂੰ ਜ਼ਰੂਰ ਵੇਖਦਾ ਰਹੇਗਾ। ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਟੀਚਰ ਕਹਿਣਗੇ ਇਹ ਤਾਂ ਝੁਟਕਾ ਖਾਂਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਕੋਈ ਭੰਗ ਪੀਕੋਂ ਆਏ ਹਨ। ਤੁਹਾਡੀ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਹੈ ਬਾਬਾ ਇਸ ਤਨ ਵਿੱਚ ਹੈ। ਮੈਂ ਬਾਬਾ ਨੂੰ ਵੇਖਦਾ ਹਾਂ। ਬਾਪ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ ਇਹ ਕਲਾਸ ਕਾਮਨ ਨਹੀਂ ਹੈ - ਜੇ ਅੱਖਾਂ ਬੰਦ ਕਰਕੇ ਬੈਠੀਏ। ਸਕੂਲ ਵਿੱਚ ਕਦੀ ਕੋਈ ਅੱਖਾਂ ਬੰਦ ਕਰਕੇ ਬੈਠਦੇ ਹਨ ਕੀ? ਹੋਰ ਸਤਸੰਗਾਂ ਨੂੰ ਸਕੂਲ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਭਾਵੇਂ ਗੀਤਾ ਬੈਠ ਸੁਣਾਉਂਦੇ ਹਨ ਪਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸਕੂਲ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ। ਉਹ ਕੋਈ ਬਾਪ ਥੋੜ੍ਹੀ ਹੈ ਜਿਸਨੂੰ ਵੇਖੀਏ। ਕੋਈ - ਕੋਈ ਸ਼ਿਵ ਦੇ ਭਗਤ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਸ਼ਿਵ ਨੂੰ ਹੀ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਕੰਨ ਨਾਲ ਕਥਾ ਸੁਣਦੇ ਹਨ। ਸ਼ਿਵ ਦੀ ਭਗਤੀ ਕਰਨ ਵਾਲਿਆਂ ਨੂੰ ਸ਼ਿਵ ਨੂੰ ਹੀ ਯਾਦ ਕਰਨਾ ਪਵੇ। ਕੋਈ ਵੀ ਸਤਸੰਗ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਸੰਨ - ਉੱਤਰ ਆਦਿ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਇੱਥੇ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਇੱਥੇ ਤੁਹਾਡੀ ਆਮਦਨੀ ਬਹੁਤ ਹੈ। ਆਮਦਨੀ ਵਿੱਚ ਕਦੀ ਉਬਾਸੀ ਨਹੀਂ ਆ ਸਕਦੀ। ਧਨ ਮਿਲਦਾ ਹੈ ਨਾ ਤਾਂ ਖੁਸ਼ੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਉਬਾਸੀ, ਗ਼ਮ ਦੀ ਨਿਸ਼ਾਨੀ ਹੈ। ਬੀਮਾਰ ਹੋਵੇਗਾ ਜਾਂ ਦਿਵਾਲਾ ਨਿਕਲਿਆ ਹੋਵੇਗਾ ਤਾਂ ਉਬਾਸੀ ਆਉਂਦੀ ਰਹੇਗੀ। ਪੈਸਾ ਮਿਲਦਾ ਰਹੇਗਾ ਤਾਂ ਕਦੀ ਉਬਾਸੀ ਨਹੀਂ ਆਏਗੀ। ਬਾਬਾ ਵਪਾਰੀ ਵੀ ਹੈ। ਰਾਤ ਨੂੰ ਸਟੀਮਰ ਆਉਂਦੇ ਸੀ ਤਾਂ ਰਾਤ ਨੂੰ ਜਾਗਣਾ ਪੈਂਦਾ ਸੀ। ਕੋਈ - ਕੋਈ ਬੇਗ਼ਮ ਰਾਤ ਨੂੰ ਆਉਂਦੀ ਹੈ ਤਾਂ ਸਿਰਫ਼ ਫੀਮੇਲ ਦੇ ਲਈ ਹੀ ਖੁਲ੍ਹਾ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ। ਬਾਬਾ ਵੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨੀ ਆਦਿ ਵਿੱਚ ਫੀਮੇਲਸ ਦੇ ਲਈ ਖਾਸ ਦਿਨ ਰੱਖੇ ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਆਉਣਗੀਆਂ। ਪਰਦੇਸ਼ੀਨ ਵੀ ਆਉਣਗੀਆਂ। ਨੂੰਹਾਂ ਪਰਦਾਨਸ਼ੀਨ ਰਹਿੰਦੀਆਂ ਹਨ। ਮੇਟਰ ਵਿੱਚ ਵੀ ਪਰਦਾ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ। ਇੱਥੇ ਤਾਂ ਆਤਮਾ ਦੀ ਗੱਲ ਹੈ। ਗਿਆਨ ਮਿਲ ਗਿਆ ਤਾਂ ਪਰਦਾ ਵੀ ਖੁਲ੍ਹ ਜਾਵੇਗਾ। ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ ਪਰਦਾ ਹੁੰਦਾ ਨਹੀਂ। ਇਹ ਤਾਂ ਪ੍ਰਵ੍ਰਿਤੀ ਮਾਰਗ ਦਾ ਗਿਆਨ ਹੈ ਨਾ। ਅੱਛਾ!

ਮਿੱਠੇ- ਮਿੱਠੇ ਸਿੱਕੀਲਧੇ ਬੱਚਿਆਂ ਪ੍ਰਤੀ ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਬਾਪ ਦਾਦਾ ਦਾ ਯਾਦ ਪਿਆਰ ਅਤੇ ਗੁਡਮੋਰਨਿੰਗ। ਰੂਹਾਨੀ ਬਾਪ ਦੀ ਰੂਹਾਨੀ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਨਮਸਕਾਰ।

ਧਾਰਨਾ ਲਈ ਮੁੱਖ ਸਾਰ:-

1. ਇਹ ਖੇਡ ਬੜਾ ਮਜ਼ੇ ਦਾ ਬਣਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ, ਇਸ ਵਿੱਚ ਸੁੱਖ ਅਤੇ ਦੁੱਖ ਦਾ ਪਾਰੂ ਨੂੰਧਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ ਇਸਲਈ ਰੋਣ ਪਿਟਣ ਦੀ ਗੱਲ ਨਹੀਂ। ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਰਹੋ ਬਣੀ - ਬਣਾਈ ਬਣ ਰਹੀ, ਬੀਤੀ ਦਾ ਚਿੰਤਨ ਨਹੀਂ ਕਰਨਾ ਹੈ।

2. ਇਹ ਕਾਮਨ ਕਲਾਸ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਇਸ ਵਿੱਚ ਅੱਖਾਂ ਬੰਦ ਕਰਕੇ ਨਹੀਂ ਬੈਠਣਾ ਹੈ। ਟੀਚਰ ਨੂੰ ਸਾਹਮਣੇ ਵੇਖਣਾ ਹੈ। ਉਬਾਸੀ ਆਦਿ ਨਹੀਂ ਲੈਣੀ ਹੈ। ਉਬਾਸੀ ਗ਼ਮ (ਦੁੱਖ) ਦੀ ਨਿਸ਼ਾਨੀ ਹੈ।

ਵਰਦਾਨ:- ਪ੍ਰਸੰਨਤਾ ਦੀ ਰੂਹਾਨੀ ਪਰਸਨੈਲਿਟੀ ਦੁਆਰਾ ਸ੍ਰਵ ਨੂੰ ਅਧਿਕਾਰੀ ਬਨਾਉਣ ਵਾਲੇ ਗਾਇਨ ਅਤੇ ਪੁੱਜਣ ਯੋਗ ਭਵ : ਜੇ ਸ੍ਰਵ ਦੀ ਸੰਤੁਸ਼ਟਤਾ ਦਾ ਸਰਟੀਫਿਕੇਟ ਲੈਂਦੇ ਹਨ ਉਹ ਸਦਾ ਪ੍ਰਸੰਨ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ, ਅਤੇ ਐਸੀ ਪ੍ਰਸੰਨਤਾ ਦੀ ਰੂਹਾਨੀ ਪ੍ਰਸਨੈਲਿਟੀ ਦੇ ਕਾਰਨ ਨਾਮੀਗ੍ਰਾਮੀ ਅਰਥਾਤ ਗਾਇਨ ਅਤੇ ਪੂਜਣ ਯੋਗ ਬਣ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਸੁਭਚਿੰਤਕ, ਪ੍ਰਸੰਨਚਿਤ ਰਹਿਣ ਵਾਲੀਆਂ ਆਤਮਾਵਾਂ ਦੁਆਰਾ ਜੇ ਸ੍ਰਵ ਨੂੰ ਖੁਸ਼ੀ ਦੀ, ਸਹਾਰੇ ਦੀ, ਹਿੰਮਤ ਦੇ ਪੰਖਾ ਦੀ, ਉਮੰਗ - ਉਤਸਾਹ ਦੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ - ਇਹ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਕਿਸ ਨੂੰ ਅਧਿਕਾਰੀ ਬਣਾ ਦਿੰਦੀ ਹੈ, ਕੋਈ ਭਗਤ ਬਣ ਜਾਂਦੇ ਹਨ।

ਸਲੋਗਨ:- ਬਾਪ ਤੋਂ ਵਰਦਾਨ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਦਾ ਸਹਿਜ ਸਾਧਨ ਹੈ - ਦਿਲ ਦਾ ਸਨੇਹ।

ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ:- ਸਾਰਾ ਮਦਾਰ ਕਰਮਾਂ ਤੇ ਹੈ , ਸਦਾ ਧਿਆਨ ਰਹੇ ਕਿ ਮਾਇਆ ਦੇ ਵਸੀਰੂਤ ਕੋਈ ਉਲਟਾ ਕਰਮ ਨਾ ਹੋਵੇ ਜਿਸਦੀ ਸਜ਼ਾ ਖਾਣੀ ਪਵੇ ”

ਪ੍ਰਸ਼ਨ:- ਬਾਪ ਦੀ ਨਜ਼ਰ ਵਿੱਚ ਸਭਤੋਂ ਜ਼ਿਆਦਾ ਬੁੱਧੀਵਾਨ ਕੌਣ ਹੈ?

ਉੱਤਰ:- ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਪਵਿੱਤਰਤਾ ਦੀ ਧਾਰਨਾ ਹੈ ਉਹੀ ਬੁੱਧੀਵਾਨ ਹੈ ਅਤੇ ਜੋ ਪਤਿਤ ਹਨ ਉਹ ਬੁੱਧੀਹੀਣ ਹਨ। ਲਕਸ਼ਮੀ - ਨਾਰਾਇਣ ਨੂੰ ਸਭਤੋਂ ਜ਼ਿਆਦਾ ਬੁੱਧੀਵਾਨ ਕਹਾਂਗੇ। ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਹੁਣ ਬੁੱਧੀਵਾਨ ਬਣ ਰਹੇ ਹੋ। ਪਵਿੱਤਰਤਾ ਹੀ ਸਭਤੋਂ ਮੁੱਖ ਹੈ ਇਸਲਈ ਬਾਪ ਸਾਵਧਾਨ ਕਰਦੇ ਹਨ - ਬੱਚੇ ਇਹ ਅੱਖਾਂ ਧੋਖਾ ਨਾ ਦੇਣ, ਇਨ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਸੰਭਾਲ ਕਰਨਾ। ਇਸ ਪੁਰਾਣੀ ਦੁਨੀਆਂ ਨੂੰ ਵੇਖਦੇ ਹੋਏ ਵੀ ਨਹੀਂ ਨਾ ਵੇਖੋ। ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਸ੍ਵਰਗ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ।

ਓਮ ਸ਼ਾਂਤੀ ਮਿੱਠੇ - ਮਿੱਠੇ ਸਿੱਕੀਲਧੇ ਬੱਚੇ ਇਹ ਤਾਂ ਸਮਝਦੇ ਹਨ ਇਸ ਪੁਰਾਣੀ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਅਸੀਂ ਹੁਣ ਥੋੜ੍ਹੇ ਦਿਨ ਦੇ ਮੁਸਾਫ਼ਿਰ ਹਾਂ। ਦੁਨੀਆਂ ਦੇ ਮਨੁੱਖ ਸਮਝਦੇ ਹਨ ਅਜੁਨ 40 ਹਜ਼ਾਰ ਵਰ੍ਹੇ ਇੱਥੇ ਰਹਿਣ ਦਾ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਤਾਂ ਨਿਸ਼ਚੈਂ ਹੈ ਨਾ। ਇਹ ਗੱਲਾਂ ਭੁਲੇ ਨਹੀਂ। ਇੱਥੇ ਬੈਠੇ ਹੋ ਤਾਂ ਵੀ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਅੰਦਰ ਵਿੱਚ ਗਦਗਦ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ। ਇੰਨਾ ਅੱਖਾਂ ਨਾਲ ਜੋ ਕੁਝ ਵੇਖਦੇ ਹੋ ਸਭ ਕੁਝ ਵਿਨਾਸ਼ ਹੋਣ ਵਾਲਾ ਹੈ। ਆਤਮਾ ਤਾਂ ਅਵਿਨਾਸ਼ੀ ਹੈ। ਅਸੀਂ ਆਤਮਾ ਨੇ 84 ਜਨਮ ਲਏ ਹਨ। ਹੁਣ ਬਾਬਾ ਮਾਇਆ ਹੈ ਘਰ ਲੈ ਜਾਣ ਦੇ ਲਈ। ਪੁਰਾਣੀ ਦੁਨੀਆਂ ਜਦੋਂ ਪੂਰੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਉਦੋਂ ਬਾਪ ਆਉਂਦੇ ਹਨ ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਬਣਾਉਣ। ਨਵੀਂ ਸੇ ਪੁਰਾਣੀ, ਪੁਰਾਣੀ ਸੇ ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਕਿਵੇਂ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਇਹ ਤੁਹਾਡੀ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਹੈ। ਅਸੀਂ ਅਨੇਕ ਵਾਰ ਚੱਕਰ ਲਗਾਇਆ ਹੈ। ਹੁਣ ਚੱਕਰ ਪੂਰਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਅਸੀਂ ਥੋੜ੍ਹੇ ਹੀ ਦੇਵਤਾ ਰਹਿੰਦੇ ਹਾਂ। ਮਨੁੱਖ ਨਹੀਂ ਹੋਣਗੇ। ਬਾਕੀ ਕਰਮਾਂ ਤੇ ਸਾਰਾ ਮਦਾਰ ਹੈ। ਮਨੁੱਖ ਉਲਟਾ ਕਰਮ ਕਰਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਉਹ ਖਾਤਾ ਜ਼ਰੂਰ ਹੈ ਇਸਲਈ ਬਾਪ ਪੁੱਛਦੇ ਹਨ ਕਿ ਇਸ ਜਨਮ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਇਵੇਂ ਦੇ ਪਾਪ ਤਾਂ ਨਹੀਂ ਕੀਤੇ ਹਨ? ਇਹ ਹੈ ਪਤਿਤ ਛੀ - ਛੀ ਰਾਵਣ ਰਾਜ। ਇਹ ਧੁੰਧਕਾਰੀ ਦੁਨੀਆਂ ਹੈ। ਹੁਣ ਬਾਪ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਵਰਸਾ ਦੇ ਰਹੇ ਹਨ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਭਗਤੀ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ। ਭਗਤੀ ਦੇ ਹਨ੍ਹੇਰੇ ਵਿੱਚ ਧੌਂਕੇ ਖਾਕੇ ਆਏ ਹੋ। ਹੁਣ ਬਾਪ ਦਾ ਹੱਥ ਮਿਲਿਆ ਹੈ। ਬਾਪ ਦੇ ਸਹਾਰੇ ਬਗ਼ੈਰ ਤੁਸੀਂ ਵਿਸ਼ਯ ਵੈਤਰਨੀ ਨਦੀ ਵਿੱਚ ਗੋਤੇ ਖਾਂਦੇ ਸੀ। ਅਧਾਕਲਪ ਹੈ ਹੀ ਭਗਤੀ, ਗਿਆਨ ਮਿਲਣ ਨਾਲ ਤੁਸੀਂ ਸਤਯੁਗੀ ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਚਲੇ ਜਾਂਦੇ ਹੋ। ਹੁਣ ਤਾਂ ਇਹ ਹੈ ਪੁਰਸ਼ੋਤਮ ਸੰਗਮਯੁਗ ਜਦਕਿ ਤੁਸੀਂ ਪਤਿਤ ਛੀ - ਛੀ ਤੋਂ ਗੁਲਗੁਲ, ਕੰਡਿਆਂ ਤੋਂ ਫੁੱਲ ਬਣ ਰਹੇ ਹੋ। ਇਹ ਕੌਣ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ? ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਬਾਪ। ਲੈਕਿਕ ਬਾਪ ਨੂੰ ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਬਾਪ ਨਹੀਂ ਕਹਾਂਗੇ। ਤੁਸੀਂ ਬ੍ਰਹਮਾ ਅਤੇ ਵਿਸ਼ਨੂੰ ਦੇ ਵੀ ਆਕੂਪੇਸ਼ਨ ਨੂੰ ਜਾਣ ਗਏ ਹੋ। ਤਾਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਕਿੰਨਾ ਸੁੱਧ ਨਸ਼ਾ ਰਹਿਣਾ ਚਾਹੀਦਾ। ਮੁਲਵਤਨ, ਸੂਖਸ਼ਮਵਤਨ, ਸਬੂਲਵਤਨ.....ਇਹ ਸਭ ਸੰਗਮ ਤੇ ਹੀ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਬਾਪ ਬੈਠ ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ ਪੁਰਾਣੀ ਅਤੇ ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਦਾ ਇਹ ਸੰਗਮਯੁਗ ਹੈ। ਪੁਕਾਰਦੇ ਵੀ ਹਨ ਕਿ ਪਤਿਤਾਂ ਨੂੰ ਪਾਵਨ ਬਣਾਉਣ ਆਓ। ਬਾਪ ਦਾ ਵੀ ਇਸ ਸੰਗਮ ਤੇ ਪਾਰ ਚੱਲਦਾ ਹੈ। ਕ੍ਰਿਏਟਰ, ਡਾਇਰੈਕਟਰ ਹੈ ਨਾ! ਤਾਂ ਜ਼ਰੂਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਕੋਈ ਐਕਟਿਵਿਟੀ ਹੋਵੇਗੀ ਨਾ। ਸਭ ਜਾਣਦੇ ਹਨ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਆਦਮੀ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਤਾਂ ਆਪਣਾ ਸ਼ਰੀਰ ਹੀ ਨਹੀਂ। ਬਾਕੀ ਸਭਨੂੰ ਮਨੁੱਖ ਜਾਂ ਦੇਵਤਾ ਕਹਾਂਗੇ। ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਨੂੰ ਨਾ ਦੇਵਤਾ, ਨਾ ਮਨੁੱਖ ਕਹਾਂਗੇ। ਇਹ ਤਾਂ ਟੈਮਪੋਰੀ ਸ਼ਰੀਰ ਲੇਨ ਵਿੱਚ ਲਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਗਰਭ ਤੋਂ ਥੋੜ੍ਹੇ ਹੀ ਪੈਦਾ ਹੋਏ ਹਨ। ਬਾਪ ਖੁਦ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਬੱਚੇ, ਸ਼ਰੀਰ ਬਗ਼ੈਰ ਮੈਂ ਰਾਜਯੋਗ ਕਿਵੇਂ ਸਿਖਾਵਾਂਗਾ! ਸਾਨੂੰ ਮਨੁੱਖ ਲੋਕ ਭਾਵੇਂ ਕਹਿ ਦਿੰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਠੀਕਰ ਭਿਤਰ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਹੈ ਪਰ ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਸਮਝਦੇ ਹੋ ਕਿ ਮੈਂ ਕਿਵੇਂ ਆਉਂਦਾ ਹਾਂ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਰਾਜਯੋਗ ਸਿੱਖ ਰਹੇ ਹੋ। ਕੋਈ ਮਨੁੱਖ ਤਾਂ ਸਿਖਾ ਨਾ ਸਕੇ। ਦੇਵਤਾ ਤਾਂ ਰਾਜਯੋਗ ਸਿਖਾ ਨਾ ਸੱਕਣ। ਇੱਥੇ ਇਸ ਪੁਰਸ਼ੋਤਮ ਸੰਗਮਯੁਗ ਤੇ ਰਾਜਯੋਗ ਸਿਖਕੇ ਦੇਵਤਾ ਬਣਦੇ ਹਨ।

ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਅਥਾਹ ਖੁਸ਼ੀ ਹੋਈ ਚਾਹੀਦੀ - ਅਸੀਂ ਹੁਣ 84 ਦਾ ਚੱਕਰ ਪੂਰਾ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਬਾਪ ਕਲਪ - ਕਲਪ ਆਉਂਦੇ ਹਨ, ਬਾਪ ਖੁਦ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਇਹ ਬਹੁਤ ਜਨਮਾਂ ਦੇ ਅੰਤ ਦਾ ਜਨਮ ਹੈ। ਸ਼੍ਰੀਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਤਾਂ ਸਤਿਯੁਗ ਦਾ ਪ੍ਰਿੰਸ ਸੀ ਉਹੀ ਫੇਰ 84 ਦਾ ਚੱਕਰ ਲਗਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਤਾਂ 84 ਦੇ ਚੱਕਰ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਆਉਣਗੇ। ਸ਼੍ਰੀਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਦੀ ਆਤਮਾ ਹੀ ਸੁੰਦਰ ਤੋਂ ਸ਼ਾਮ ਬਣਦੀ ਹੈ, ਇਹ ਗੱਲਾਂ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਤੁਹਾਡੇ ਵਿੱਚ ਵੀ ਨੰਬਰਵਾਰ ਹੀ ਜਾਣਦੇ ਹਨ। ਮਾਇਆ ਬੜੀ ਕੜੀ ਹੈ। ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਵੀ ਛੱਡਦੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਬਾਪ ਨੂੰ ਸਭ ਪਤਾ ਪੈਂਦਾ ਹੈ। ਮਾਇਆ ਗ੍ਰਾਹ ਇੱਕਦਮ ਹੱਪ ਕਰ ਲੈਂਦੀ ਹੈ। ਇਹ ਬਾਪ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਜਾਣਦੇ ਹਨ। ਇਵੇਂ ਨਹੀਂ ਸਮਝੋ ਬਾਪ ਕੋਈ ਅੰਤਰਯਾਮੀ ਹੈ। ਨਹੀਂ, ਬਾਪ ਸਭਦੀ ਐਕਟਿਵਿਟੀ ਨੂੰ ਜਾਣਦੇ ਹਨ। ਸਮਾਚਾਰ ਤਾਂ ਆਉਂਦੇ ਹੈ ਨਾ। ਮਾਇਆ ਇੱਕਦਮ ਕੱਚਾ ਹੀ ਪੇਟ ਵਿੱਚ ਪਾ ਦਿੰਦੀ ਹੈ। ਇਵੇਂ ਦੀਆਂ ਬਹੁਤ ਗੱਲਾਂ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਪੈਂਦੀਆਂ ਹਨ। ਬਾਪ ਨੂੰ ਤਾਂ ਸਭ ਪਤਾ ਪੈਂਦਾ ਹੈ। ਮਨੁੱਖ ਫੇਰ ਸਮਝ ਲੈਂਦੇ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਅੰਤਰਯਾਮੀ ਹੈ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮੈਂ ਅੰਤਰਯਾਮੀ ਨਹੀਂ ਹਾਂ। ਹਰ ਇੱਕ ਦੀ ਚੱਲਣ ਤੋਂ ਪਤਾ ਤਾਂ ਪੈਂਦਾ ਹੈ ਨਾ। ਬਹੁਤ ਹੀ ਛੀ - ਛੀ ਚੱਲਣ ਚੱਲਦੇ ਹਨ ਇਸਲਈ ਬਾਪ ਘੜੀ - ਘੜੀ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਖਬਰਦਾਰ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਮਾਇਆ ਤੋਂ ਸੰਭਾਲਣਾ ਹੈ। ਫੇਰ ਭਾਵੇਂ ਬਾਪ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਵੀ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਬੈਠਦਾ, ਕਾਮ ਮਹਾਸ਼ਤ੍ਰੂ ਹੈ, ਪਤਾ

ਵੀ ਨਾ ਪਵੇ ਕਿ ਅਸੀਂ ਵਿਕਾਰ ਵਿੱਚ ਗਏ ਹਾਂ, ਇਵੇਂ ਵੀ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਇਸਲਈ ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਕੁਝ ਵੀ ਭੁੱਲ ਆਦਿ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਤਾਂ ਸਾਡਾ ਦੱਸ ਦਵੇ, ਲੁਕਾਓ ਨਾ। ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਸੋਗੁਣਾ ਪਾਪ ਹੋ ਜਾਵੇਗਾ। ਉਹ ਅੰਦਰ ਖਾਂਦਾ ਰਹੇਗਾ। ਟ੍ਰਿਪੀ ਹੁੰਦੀ ਰਹੇਗੀ। ਇੱਕਦਮ ਡਿੱਗ ਜਾਵੇਗੇ। ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਬਾਪ ਦੇ ਨਾਲ ਬਿਲਕੁਲ ਹੀ ਸੱਚਾ ਰਹਿਣਾ ਹੈ। ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਬਹੁਤ - ਬਹੁਤ ਘਾਟਾ ਪੈ ਜਾਵੇਗਾ। ਇਹ ਤਾਂ ਰਾਵਣ ਦੀ ਦੁਨੀਆਂ ਹੈ। ਰਾਵਣ ਦੀ ਦੁਨੀਆਂ ਨੂੰ ਅਸੀਂ ਯਾਦ ਕਿਉਂ ਕਰੀਏ। ਸਾਨੂੰ ਤਾਂ ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਜਾਣਾ ਹੈ। ਬਾਪ ਨਵਾਂ ਮਕਾਨ ਆਦਿ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਬੱਚੇ ਸਮਝਦੇ ਹਨ ਸਾਡੇ ਲਈ ਨਵਾਂ ਮਕਾਨ ਬਣ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਖੁਸ਼ੀ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ। ਇਹ ਤਾਂ ਬੇਹੱਦ ਦੀ ਗੱਲ ਹੈ। ਸਾਡੇ ਲਈ ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਸ੍ਵਰਗ ਬਣ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਹੁਣ ਅਸੀਂ ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਜਾਣ ਵਾਲੇ ਹਾਂ ਫੇਰ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਣਗੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਗੁਲ - ਗੁਲ ਬਣਨਗੇ। ਅਸੀਂ ਵਿਕਾਰਾਂ ਦੇ ਵਸ਼ ਹੋ ਕੰਡੇ ਬਣ ਪਏ ਹਾਂ। ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਜਾਣਦੇ ਹੋ - ਜੇ ਨਹੀਂ ਆਉਂਦੇ ਹਨ ਉਹ ਮਾਇਆ ਦੇ ਵਸ਼ ਹੋ ਗਏ ਹਨ। ਬਾਪ ਦੇ ਕੋਲ ਹੈ ਹੀ ਨਹੀਂ। ਟ੍ਰੇਟਰ ਬਣ ਗਏ ਹਨ। ਪੁਰਾਣੇ ਦੁਸ਼ਮਣ ਕੋਲ ਚਲੇ ਗਏ ਹਨ। ਇਵੇਂ - ਇਵੇਂ ਬਹੁਤਿਆਂ ਨੂੰ ਮਾਇਆ ਹੱਪ ਕਰ ਲੈਂਦੀ ਹੈ। ਕਿੰਨੇ ਖ਼ਤਮ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਬਹੁਤ ਚੰਗੇ - ਚੰਗੇ ਹਨ ਜੇ ਕਹਿਕੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਅਸੀਂ ਇਵੇਂ ਕਰਾਂਗੇ, ਇਹ ਕਰਾਂਗੇ। ਅਸੀਂ ਤਾਂ ਯੱਗ ਦੇ ਲਈ ਪ੍ਰਾਣ ਵੀ ਦੇਣ ਲਈ ਤਿਆਰ ਹਾਂ। ਅੱਜ ਉਹ ਹੈ ਨਹੀਂ। ਤੁਹਾਡੀ ਲੜਾਈ ਹੈ ਹੀ ਮਾਇਆ ਦੇ ਨਾਲ। ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਇਹ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ ਕਿ ਮਾਇਆ ਨਾਲ ਲੜਾਈ ਕਿਵੇਂ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਸਾਸਤ੍ਰਾ ਵਿੱਚ ਫੇਰ ਵਿਖਾਇਆ ਹੈ ਦੇਵਤਾਵਾਂ ਅਤੇ ਅਸੁਰਾਂ ਵਿੱਚ ਲੜਾਈ ਹੋਈ। ਫੇਰ ਕੋਰਵਾਂ ਅਤੇ ਪਾਂਡਵਾਂ ਦੀ ਲੜਾਈ ਹੋਈ। ਕੋਈ ਤੋਂ ਪੁਛੇ ਇਹ ਦੋ ਗੱਲਾਂ ਸਾਸਤ੍ਰਾ ਵਿੱਚ ਕਿਵੇਂ ਹਨ? ਦੇਵਤਾ ਤਾਂ ਅਹਿੰਸਕ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਉਹ ਹੁੰਦੇ ਹੀ ਹਨ ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ। ਉਹ ਫੇਰ ਕਿ ਕਲਯੁੱਗ ਵਿੱਚ ਲੜਣ ਆਉਣਗੇ। ਕੋਰਵ ਅਤੇ ਪਾਂਡਵ ਦਾ ਵੀ ਅਰਥ ਨਹੀਂ ਸਮਝਦੇ। ਸਾਸਤ੍ਰਾ ਵਿੱਚ ਜੇ ਲਿਖਿਆ ਹੈ ਉਹੀ ਪੜ੍ਹਕੇ ਸੁਣਾਉਂਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਬਾਬਾ ਦੀ ਤਾਂ ਸਾਰੀ ਗੀਤਾ ਪੜ੍ਹੀ ਹੋਈ ਹੈ। ਜਦੋਂ ਇਹ ਗਿਆਨ ਮਿਲਿਆ ਤਾਂ ਵਿਚਾਰ ਚਲਿਆ ਕਿ ਗੀਤਾ ਵਿੱਚ ਇਹ ਲੜਾਈ ਆਦਿ ਦੀ ਗੱਲਾਂ ਕੀ ਲਿਖੀਆਂ ਹਨ? ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਤਾਂ ਗੀਤਾ ਦਾ ਭਗਵਾਨ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਅੰਦਰ ਬਾਪ ਬੈਠਾ ਸੀ ਤਾਂ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੁਆਰਾ ਉਸ ਗੀਤਾ ਨੂੰ ਵੀ ਛੁਡਾ ਦਿੱਤਾ। ਹੁਣ ਬਾਪ ਦੁਆਰਾ ਕਿੰਨਾ ਸੋਝਰਾ ਮਿਲਿਆ ਹੈ। ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਹੀ ਸੋਝਰਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਉਦੋਂ ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਆਤਮਾ ਸਮਝੋ, ਬੇਹੱਦ ਦੇ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ। ਭਗਤੀ ਵਿੱਚ ਤੁਸੀਂ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਸੀ, ਕਹਿੰਦੇ ਸੀ ਤੁਸੀਂ ਆਵੇਗੇ ਤਾਂ ਬਲਿਹਾਰ ਜਾਵਾਂਗੇ। ਪਰ ਉਹ ਕਿਵੇਂ ਆਉਣਗੇ, ਕਿਵੇਂ ਬਲਿਹਾਰ ਜਾਣਗੇ, ਇਹ ਥੋੜ੍ਹੀ ਸਮਝਦੇ ਸੀ।

ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਸਮਝਦੇ ਹੋ ਜਿਵੇਂ ਬਾਪ ਹਨ ਉਵੇਂ ਅਸੀਂ ਆਤਮਾ ਵੀ ਹਾਂ। ਬਾਪ ਦਾ ਹੈ ਅਲੌਕਿਕ ਜਨਮ, ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਕਿਵੇਂ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਪੜ੍ਹਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਖੁਦ ਕਹਿੰਦੇ ਹੋ ਇਹ ਤਾਂ ਉਹੀ ਸਾਡਾ ਬਾਪ ਹੈ। ਜੇ ਕਲਪ - ਕਲਪ ਸਾਡੇ ਬਾਪ ਬਣਦੇ ਹਨ। ਅਸੀਂ ਸਾਰੇ ਬਾਬਾ - ਬਾਬਾ ਕਹਿੰਦੇ ਹਾਂ। ਬਾਬਾ ਵੀ ਬੱਚੇ - ਬੱਚੇ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ, ਉਹੀ ਟੀਚਰ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਰਾਜਯੋਗ ਸਿਖਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਵਿਸ਼ਵ ਦਾ ਤੁਹਾਨੂੰ ਮਾਲਿਕ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਤਾਂ ਇਵੇਂ ਬਾਪ ਦਾ ਬਣਕੇ ਫੇਰ ਉਹੀ ਟੀਚਰ ਤੋਂ ਸਿੱਖਿਆ ਵੀ ਲੈਣੀ ਚਾਹੀਦੀ। ਸੁਣ - ਸੁਣ ਕੇ ਗਦ - ਗਦ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ। ਜੇਕਰ ਛੀ - ਛੀ ਬਣੇ ਤਾਂ ਉਹ ਖੁਸ਼ੀ ਆਵੇਗੀ ਹੀ ਨਹੀਂ। ਭਾਵੇਂ ਕਿੰਨਾ ਮੱਥਾ ਮਾਰਨ, ਉਹ ਫੇਰ ਸਾਡੇ ਜਾਤੀ ਭਰਾ ਨਹੀਂ। ਇੱਥੇ ਮਨੁੱਖਾਂ ਦੇ ਕਿੰਨੇ ਸਰਨੇਮ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਉਹ ਸਭ ਹਨ ਹੱਦ ਦੀਆਂ ਗੱਲਾਂ। ਤੁਹਾਡਾ ਸਰਨੇਮ ਵੇਖੋ ਕਿੰਨਾ ਵੱਡਾ ਹੈ। ਵੱਡੇ ਤੇ ਵੱਡਾ ਗ੍ਰੇਟ - ਗ੍ਰੇਟ ਗ੍ਰੈਂਡ ਫਾਦਰ ਬ੍ਰਹਮਾ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕੋਈ ਜਾਣਦਾ ਹੀ ਨਹੀਂ। ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਨੂੰ ਤਾਂ ਸ੍ਵਵਿਆਪੀ ਕਹਿ ਦਿੱਤਾ ਹੈ। ਬ੍ਰਹਮਾ ਦਾ ਵੀ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਚਿੱਤਰ ਵੀ ਹਨ - ਬ੍ਰਹਮਾ, ਵਿਸ਼ਨੂੰ, ਸ਼ੰਕਰ। ਫੇਰ ਬ੍ਰਹਮਾ ਨੂੰ ਸੂਖਸ਼ਮਵਤਨ ਵਿੱਚ ਲੈ ਗਏ ਹਨ। ਬਾਇਓਗ੍ਰਾਫੀ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ। ਸੂਖਸ਼ਮਵਤਨ ਵਿੱਚ ਫੇਰ ਬ੍ਰਹਮਾ ਕਿੱਥੋਂ ਆਇਆ? ਉੱਥੇ ਕਿਵੇਂ ਅਡੋਪਟ ਕਰਣਗੇ। ਬਾਪ ਨੇ ਸਮਝਾਇਆ ਹੈ ਇਹ ਸਾਡਾ ਰੱਬ ਹੈ। ਬਹੁਤ ਜਨਮਾਂ ਦੇ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਮੈਂ ਇਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਇਹ ਪੁਰਸ਼ੋਤਮ ਸੰਗਮਯੁਗ ਗੀਤਾ ਦਾ ਐਪੀਸੋਡ ਹੈ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਪਵਿੱਤਰਤਾ ਮੁੱਖ ਹੈ। ਪਤਿਤ ਤੋਂ ਪਾਵਨ ਕਿਵੇਂ ਬਣਨਾ ਹੈ, ਇਹ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਵੀ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਸਾਧੂ - ਸੰਤ ਆਦਿ ਕਦੀ ਵੀ ਇਵੇਂ ਨਹੀਂ ਕਹਿਣਗੇ ਕਿ ਦੇਹ ਸਹਿਤ ਦੇਹ ਦੇ ਸਭ ਸੰਬੰਧਾਂ ਨੂੰ ਭੁੱਲ ਇੱਕ ਮੈਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ ਤਾਂ ਮਾਇਆ ਦੇ ਪਾਪ ਕਰਮ ਭਸਮ ਹੋ ਜਾਣਗੇ। ਉਹ ਤਾਂ ਬਾਪ ਨੂੰ ਹੀ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹਨ। ਗੀਤਾ ਵਿੱਚ ਬਾਪ ਨੇ ਕਿਹਾ ਹੈ ਇਨ੍ਹਾਂ ਸਾਧੂਆਂ ਆਦਿ ਦਾ ਵੀ ਮੈਂ ਆਕੇ ਉਧਾਰ ਕਰਦਾ ਹਾਂ।

ਬਾਪ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ ਸ਼ੁਰੂ ਤੋਂ ਲੈਕੇ ਹੁਣ ਤੱਕ ਜੇ ਵੀ ਆਤਮਾਵਾਂ ਪਾਰੂ ਵਜਾ ਰਹੀਆਂ ਹਨ - ਸਭਦਾ ਇਹ ਅੰਤਿਮ ਜਨਮ ਹੈ। ਇਸਦਾ ਵੀ ਇਹ ਅੰਤਿਮ ਜਨਮ ਹੈ। ਇਹੀ ਫੇਰ ਬ੍ਰਹਮਾ ਬਣਿਆ ਹੈ। ਛੋਟੇਪਨ ਵਿੱਚ ਗਾਂਵੜੇ ਦਾ ਚੇਰਾਂ ਸੀ। 84 ਜਨਮ ਇੰਨੇ ਪੂਰੇ ਕੀਤੇ, ਫਸਟ ਤੋਂ ਲਾਸਟ ਤੱਕ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਦੀ ਬੁੱਧੀ ਦਾ ਤਾਲਾ ਖੁੱਲ੍ਹਾ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਬੁੱਧੀਵਾਨ ਬਣਦੇ ਹੋ। ਅੱਗੇ ਬੁੱਧੀਹੀਨ ਸੀ। ਇਹ ਲਕਸ਼ਮੀ - ਨਾਰਾਇਣ ਹਨ ਬੁੱਧੀਵਾਨ। ਬੁੱਧੀਹੀਨ ਪਤਿਤ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਮੁੱਖ ਹੈ ਪਵਿੱਤਰਤਾ। ਲਿੱਖਦੇ ਵੀ ਹਨ ਮਾਇਆ ਨੇ ਸਾਨੂੰ ਡਿਗਾ ਦਿੱਤਾ। ਅੱਖਾਂ ਕ੍ਰਿਮਿਨਲ ਬਣ ਗਈਆਂ। ਬਾਪ ਤਾਂ ਘੜੀ - ਘੜੀ ਸਾਵਧਾਨ ਕਰਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਬੱਚੇ, ਕਦੀ ਮਾਇਆ ਤੋਂ ਹਾਰ ਨਹੀਂ ਖਾਣਾ। ਹੁਣ ਘਰ ਜਾਣਾ ਹੈ। ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਆਤਮਾ ਸਮਝ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ। ਇਹ ਪੁਰਾਣੀ ਦੁਨੀਆਂ ਖ਼ਤਮ ਹੋਈ ਕਿ ਹੋਈ। ਅਸੀਂ ਪਾਵਨ ਬਣਦੇ ਹਾਂ ਤਾਂ ਸਾਨੂੰ ਪਾਵਨ ਦੁਨੀਆਂ ਵੀ ਤਾਂ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ ਨਾ! ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਹੀ ਪਤਿਤ ਤੋਂ ਪਾਵਨ ਬਣਨਾ ਹੈ। ਬਾਪ ਤਾਂ ਯੋਗ ਨਹੀਂ ਲਗਾਉਣਗੇ। ਬਾਬਾ ਪਤਿਤ ਥੋੜ੍ਹੀ ਬਣਦਾ ਹੈ ਜੇ ਯੋਗ ਲਗਾਉਣ। ਬਾਬਾ ਤਾਂ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮੈਂ ਤੁਹਾਡੀ ਸੇਵਾ ਵਿੱਚ ਉਪਸਿਥਤ ਹੁੰਦਾ ਹਾਂ। ਤੁਸੀਂ ਹੀ ਮਾਂਗਣੀ ਕੀਤੀ ਹੈ ਕਿ ਆਕੇ ਸਾਨੂੰ ਪਤਿਤਾਂ ਨੂੰ ਪਾਵਨ ਬਣਾਓ। ਤੁਹਾਡੇ ਹੀ ਕਹਿਣ ਨਾਲ ਮੈਂ ਆਇਆ ਹਾਂ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਬਹੁਤ ਸਹਿਜ ਰਸਤਾ ਦੱਸਦਾ ਹਾਂ ਸਿਰਫ ਮਨਮਨਾਭਵ। ਭਗਵਾਨੁਵਾਚ ਹੈ ਨਾ। ਸਿਰਫ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਦਾ ਨਾਮ ਦੇਣ ਨਾਲ

ਬਾਪ ਨੂੰ ਸਭ ਭੁੱਲ ਗਏ। ਬਾਪ ਹੈ ਫ਼ਸਟ, ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਹੈ ਸੈਕਿੰਡ। ਉਹ ਪਰਮਧਾਮ ਦਾ ਮਾਲਿਕ, ਉਹ ਹੈ ਬੈਰੁੰਠ ਦਾ ਮਾਲਿਕ। ਸੁਖਸਮਵਤਨ ਵਿੱਚ ਤਾਂ ਕੁਝ ਹੁੰਦਾ ਹੀ ਨਹੀਂ। ਸਭ ਵਿੱਚ ਨੰਬਰਵਨ ਹਨ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ, ਜਿਸਨੂੰ ਸਭ ਪਿਆਰ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਬਾਕੀ ਤਾਂ ਸਭ ਪਿੱਛੇ - ਪਿੱਛੇ ਆਉਂਦੇ ਹਨ। ਸ੍ਰਗ ਵਿੱਚ ਤਾਂ ਸਭ ਜਾ ਵੀ ਨਾ ਸੱਕਣ।

ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਮਿੱਠੇ - ਮਿੱਠੇ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਹੱਡੀ (ਜ਼ਿਗਰੀ) ਖੁਸ਼ੀ ਹੋਣੀ ਚਾਹੀਦੀ। ਕਈ ਬੱਚੇ ਬਾਬਾ ਦੇ ਕੋਲ ਆਉਂਦੇ ਹਨ ਜੋ ਕਦੀ ਪਵਿੱਤਰ ਨਹੀਂ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਬਾਬਾ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ ਵਿਕਾਰ ਵਿੱਚ ਜਾਂਦੇ ਹੋ ਫੇਰ ਬਾਬਾ ਦੇ ਕੋਲ ਕਿਉਂ ਆਉਂਦੇ ਹੋ? ਕਹਿੰਦੇ ਕੀ ਕਰਾਂ, ਰਹਿ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ ਹਾਂ। ਪਰ ਇੱਥੇ ਆਉਂਦਾ ਹਾਂ ਸ਼ਾਇਦ ਕਦੀ ਤੀਰ ਲੱਗ ਜਾਵੇ। ਤੁਸੀਂ ਬਗ਼ੈਰ ਸਾਡੀ ਸਦਗਤੀ ਕੌਣ ਕਰਣਗੇ ਇਸਲਈ ਆਕੇ ਬੈਠ ਜਾਂਦਾ ਹਾਂ। ਮਾਇਆ ਕਿੰਨੀ ਪ੍ਰਭਲ ਹੈ। ਨਿਸ਼ਚੈ ਵੀ ਹੁੰਦਾ ਹੈ - ਬਾਬਾ ਸਾਨੂੰ ਪਤਿਤ ਤੋਂ ਗੁਲ - ਗੁਲ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਪਰ ਕੀ ਕਰਾਂ ਫੇਰ ਵੀ ਸੱਚ ਬੋਲਣ ਨਾਲ ਕਦੀ ਸੁਧਰ ਜਾਉਗਾ। ਸਾਨੂੰ ਇਹ ਨਿਸ਼ਚੈ ਹੈ ਕਿ ਤੁਹਾਡੇ ਤੋਂ ਹੀ ਅਸੀਂ ਸੁਧਰਨਾ ਹੈ। ਬਾਬਾ ਨੂੰ ਇਵੇਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਤਰਸ ਪੈਂਦਾ ਹੈ ਫੇਰ ਵੀ ਇਵੇਂ ਹੋਵੇਗਾ। ਨਥਿੰਗਨਿਊ। ਬਾਬਾ ਤਾਂ ਰੋਜ਼ - ਰੋਜ਼ ਸ਼੍ਰੀਮਤ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਕੋਈ ਅਮਲ ਵਿੱਚ ਲਿਆਉਂਦੇ ਵੀ ਹਨ, ਇਸ ਵਿੱਚ ਬਾਬਾ ਕੀ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਬਾਬਾ ਕਹਿਣ ਸ਼ਾਇਦ ਇੰਨਾ ਦਾ ਪਾਰੂ ਹੀ ਇਵੇਂ ਹੈ। ਸਭ ਤਾਂ ਰਾਜੇ - ਰਾਣੀਆਂ ਨਹੀਂ ਬਣਦੇ ਹਨ। ਰਾਜਧਾਨੀ ਸਥਾਪਨ ਹੋ ਰਹੀ ਹੈ। ਰਾਜਧਾਨੀ ਵਿੱਚ ਸਭ ਚਾਹੀਦੇ। ਫੇਰ ਵੀ ਬਾਬਾ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਬੱਚੇ ਹਿੰਮਤ ਨਹੀਂ ਛੱਡੋ। ਅੱਗੇ ਜਾ ਸਕਦੇ ਹੋ। ਅੱਛਾ!

ਮਿੱਠੇ- ਮਿੱਠੇ ਸਿੱਕੀਲਧੇ ਬੱਚਿਆਂ ਪ੍ਰਤੀ ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਬਾਪ ਦਾਦਾ ਦਾ ਯਾਦ ਪਿਆਰ ਅਤੇ ਗੁਡਮੋਰਨਿੰਗ। ਰੂਹਾਨੀ ਬਾਪ ਦੀ ਰੂਹਾਨੀ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਨਮਸਤੇ।

ਧਾਰਨਾ ਲਈ ਮੁੱਖ ਸਾਰ:-

1. ਬਾਪ ਦੇ ਨਾਲ ਸਦਾ ਸੱਚਾ ਰਹਿਣਾ ਹੈ। ਹੁਣ ਕੋਈ ਵੀ ਭੁੱਲ ਹੋ ਜਾਏ ਤਾਂ ਲੁਕਾਣਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਅੱਖਾਂ ਕਦੀ ਕ੍ਰਿਮਿਨਲ ਨਾ ਹੋਣ - ਇਸਦੀ ਸੰਭਾਲ ਕਰਨੀ ਹੈ।

2. ਸਦਾ ਸੁੱਧ ਨਸ਼ਾ ਰਹੇ ਕਿ ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਬਾਪ ਸਾਨੂੰ ਪਤਿਤ ਛੀ - ਛੀ ਤੋਂ ਗੁਲਗੁਲ, ਕੰਡਿਆਂ ਤੋਂ ਫੁੱਲ ਬਣਾ ਰਹੇ ਹਨ। ਹੁਣ ਸਾਨੂੰ ਬਾਪ ਦਾ ਹੱਥ ਮਿਲਿਆ ਹੈ, ਜਿਸਦੇ ਸਹਾਰੇ ਅਸੀਂ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਵੈਤਰਨੀ ਨਦੀ ਪਾਰ ਹੋ ਜਾਵਾਂਗੇ।

ਵਰਦਾਨ:- ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ ਬਾਪ ਦੁਆਰਾ ਲਾਇਟ ਦਾ ਤਾਜ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਮਹਾਨ ਭਾਗਿਆਵਾਨ ਆਤਮਾ ਭਵ : ਸੰਗਮਯੁਗੀ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਜੀਵਨ ਦੀ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਤਾ “ਪਵਿੱਤਰਤਾ” ਹੈ। ਪਵਿੱਤਰਤਾ ਦੀ ਨਿਸ਼ਾਨੀ - ਲਾਇਟ ਦਾ ਤਾਜ ਹੈ ਜੋ ਹਰ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਬਾਪ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਪਵਿੱਤਰਤਾ ਦੀ ਲਾਇਟ ਦਾ ਇਹ ਤਾਜ ਉਸ ਰਤਨ - ਜਾਤ੍ਰਿਤ ਤਾਜ ਤੋਂ ਅਤਿ ਸ਼੍ਰੇਸ਼ਠ ਹੈ। ਮਹਾਨ ਆਤਮਾ, ਪ੍ਰਮਾਤਮ ਭਾਗਿਆਵਾਨ ਆਤਮਾ, ਉਚੇ ਤੋਂ ਉੱਚੀ ਆਤਮਾ ਦੀ ਇਹ ਤਾਜ ਨਿਸ਼ਾਨੀ ਹੈ। ਬਾਪਦਾਦਾ ਹਰ ਇੱਕ ਬੱਚੇ ਨੂੰ ਜਨਮ ਤੋਂ “ਪਵਿੱਤਰ ਭਵ” ਦਾ ਵਰਦਾਨ ਦਿੰਦੇ ਹਨ, ਜਿਸਦਾ ਸੂਚਕ ਲਾਇਟ ਦਾ ਤਾਜ ਹੈ।

ਸਲੋਗਨ:- ਬੇਹੱਦ ਦੀ ਵੈਰਾਗ ਵਿ੍ਤੀ ਦੁਆਰਾ ਇੱਛਾਵਾਂ ਦੇ ਵਸ਼ ਪਰੇਸ਼ਾਨ ਆਤਮਾਵਾਂ ਦੀ ਪਰੇਸ਼ਾਨੀ ਦੂਰ ਕਰੋ।

ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ:- ਆਪਣੇ ਲਕਸ਼ (ਟੀਚੇ) ਅਤੇ ਲਕਸ਼ (ਟੀਚੇ) - ਦਾਤਾ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ ਤਾਂ ਦੈਵੀਗੁਣ ਆ ਜਾਣਗੇ , ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਦੁੱਖ ਦੇਣਾ , ਗਲਾਨੀ ਕਰਨਾ , ਇਹ ਸਭ ਆਸੂਰੀ ਲੱਛਣ ਹਨ ”

ਪ੍ਰਸ਼ਨ:- ਬਾਪ ਦਾ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨਾਲ ਬਹੁਤ ਉੱਚਾ ਪਿਆਰ ਹੈ, ਉਸਦੀ ਨਿਸ਼ਾਨੀ ਕੀ ਹੈ?

ਉੱਤਰ:- ਬਾਪ ਦੀਆਂ ਜੇ ਮਿੱਠੀ - ਮਿੱਠੀ ਸਿੱਖਿਆਵਾਂ ਮਿਲਦੀਆਂ ਹਨ, ਇਹ ਸਿੱਖਿਆ ਦੇਣਾ ਹੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਉੱਚੇ ਪਿਆਰ ਦੀ ਨਿਸ਼ਾਨੀ ਹੈ। ਬਾਪ ਦੀ ਪਹਿਲੀ ਸਿੱਖਿਆ ਹੈ - ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ, ਸ਼੍ਰੀਮਤ ਤੋਂ ਬਗ਼ੈਰ ਕੋਈ ਉਲਟਾ - ਸੁਲਟਾ ਕੰਮ ਨਹੀਂ ਕਰਨਾ, 2. ਤੁਸੀਂ ਸਟੂਡੈਂਟ ਹੋ ਤੁਹਾਨੂੰ ਆਪਣੇ ਹੱਥ ਵਿੱਚ ਕਦੀ ਵੀ ਲਾਅ ਨਹੀਂ ਚੁੱਕਣਾ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਆਪਣੇ ਮੁੱਖ ਵਿੱਚੋਂ ਸਦੈਵ ਰਤਨ ਕੱਢੋ, ਪੱਥਰ ਨਹੀਂ।

ਓਮ ਸ਼ਾਂਤੀ ਬਾਪ ਬੈਠ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਹੁਣ ਇਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ (ਲਕਸ਼ਮੀ - ਨਾਰਾਇਣ) ਤਾਂ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਵੇਖਦੇ ਹੋ। ਇਹ ਹੈ ਏਮ ਅਬਜੈਕਟ ਅਰਥਾਤ ਤੁਸੀਂ ਇਸ ਘਰਾਣੇ ਦੇ ਸੀ। ਕਿੰਨਾ ਰਾਤ - ਦਿਨ ਦਾ ਫਰਕ ਹੈ ਇਸਲਈ ਘੜੀ - ਘੜੀ ਇਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਵੇਖਣਾ ਹੈ। ਸਾਨੂੰ ਇਵੇਂ ਦਾ ਬਣਨਾ ਹੈ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਮਹਿਮਾ ਤਾਂ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ। ਇਹ ਜੇਬ ਵਿੱਚ ਰੱਖਣ ਨਾਲ ਹੀ ਖੁਸ਼ੀ ਰਹੇਗੀ। ਅੰਦਰ ਵਿੱਚ ਦੁਵਿਧਾ ਜੇ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ, ਉਹ ਨਹੀਂ ਰਹਿਣੀ ਚਾਹੀਦੀ, ਇਸਨੂੰ ਦੇਹ - ਅਭਿਮਾਨ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਦੇਹੀ - ਅਭਿਮਾਨੀ ਹੋ ਇਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਵੇਖੋਗੇ ਤਾਂ ਸਮਝਣਗੇ ਅਸੀਂ ਇਵੇਂ ਬਣ ਰਹੇ ਹਾਂ, ਤਾਂ ਜ਼ਰੂਰ ਇੰਨਾ ਨੂੰ ਵੇਖਣਾ ਪਵੇ। ਬਾਪ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ ਤੁਹਾਨੂੰ ਇਵੇਂ ਬਣਨਾ ਹੈ। ਮੱਧਜੀ ਭਵ, ਇਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਵੇਖੋ, ਯਾਦ ਕਰੋ। ਦ੍ਰਿਸ਼ਟਾਂਤ ਦੱਸਦੇ ਹੈ ਨਾ - ਉਸਨੇ ਸੋਚਿਆ ਮੈਂ ਭੈਸ ਹਾਂ ਤਾਂ ਉਹ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਭੈਸ ਹੀ ਸਮਝਣ ਲੱਗਾ। ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਇਹ ਸਾਡਾ ਏਮ ਅਬਜੈਕਟ ਹੈ। ਇਹ ਬਣਨ ਦਾ ਹੈ। ਕਿਵੇਂ ਬਣਨਗੇ? ਬਾਪ ਦੀ ਯਾਦ ਨਾਲ। ਹਰ ਇੱਕ ਆਪਣੇ ਤੋਂ ਪੁੱਛੋ - ਬਰੇਬਰ ਅਸੀਂ ਇਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਵੇਖ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰ ਰਹੇ ਹਾਂ? ਇਹ ਤਾਂ ਸਮਝਦੇ ਹੋ ਕਿ ਬਾਬਾ ਸਾਨੂੰ ਦੇਵਤਾ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਜਿੰਨਾ ਹੋ ਸਕੇ ਯਾਦ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ। ਇਹ ਤਾਂ ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਨਿਰੰਤਰ ਯਾਦ ਰਹਿ ਨਹੀਂ ਸਕਦੀ। ਪਰ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਭਾਵੇਂ ਗ੍ਰਹਿਸਤ ਵਿਵਹਾਰ ਦਾ ਕੰਮ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਇਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ (ਲਕਸ਼ਮੀ - ਨਾਰਾਇਣ ਨੂੰ) ਯਾਦ ਕਰਣਗੇ ਤਾਂ ਬਾਪ ਜ਼ਰੂਰ ਯਾਦ ਆਵੇਗਾ। ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਣਗੇ ਤਾਂ ਇਹ ਜ਼ਰੂਰ ਯਾਦ ਪਵੇਗਾ। ਸਾਨੂੰ ਇਵੇਂ ਬਣਨਾ ਹੈ। ਇਹੀ ਸਾਰਾ ਦਿਨ ਧੁੰਨ ਲੱਗੀ ਰਹੇ। ਤਾਂ ਫੇਰ ਇੱਕ - ਦੇ ਦੀ ਗਲਾਨੀ ਕਦੀ ਨਹੀਂ ਕਰਣਗੇ। ਇਹ ਇਵੇਂ ਹੈ, ਫਲਾਣਾ ਇਵੇਂ ਹੈ.....ਜੇ ਇੰਨਾ ਗੱਲਾਂ ਵਿੱਚ ਲੱਗ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਉਹ ਉੱਚ ਪੱਦ ਪਾ ਨਹੀਂ ਸੱਕਣਗੇ। ਇਵੇਂ ਹੀ ਰਹਿ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਕਿੰਨਾ ਸਹਿਜ ਕਰਕੇ ਸਮਝਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ, ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਇਹ ਬਣ ਹੀ ਜਾਵੋਗੇ। ਇੱਥੇ ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਸਾਹਮਣੇ ਬੈਠੇ ਹੋ, ਸਾਰਿਆਂ ਦੇ ਘਰ ਵਿੱਚ ਇਹ ਲਕਸ਼ਮੀ - ਨਾਰਾਇਣ ਦਾ ਚਿੱਤਰ ਜ਼ਰੂਰ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ। ਕਿੰਨਾ ਐਕੂਰੇਟ ਚਿੱਤਰ ਹੈ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਣਗੇ ਤਾਂ ਬਾਬਾ ਯਾਦ ਆਵੇਗਾ। ਸਾਰਾ ਦਿਨ ਹੋਰ ਗੱਲਾਂ ਦੇ ਬਦਲੇ ਇਹੀ ਸੁਣਾਉਂਦੇ ਰਹੋ। ਫਲਾਣਾ ਇਵੇਂ ਹੈ, ਇਹ ਹੈ.....ਕਿਸੇ ਦੀ ਨਿੰਦਾ ਕਰਨਾ - ਇਸਨੂੰ ਦੁਵਿਧਾ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਆਪਣੀ ਦੈਵੀ ਬੁੱਧੀ ਬਣਾਉਣੀ ਹੈ। ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਦੁੱਖ ਦੇਣਾ, ਗਲਾਨੀ ਕਰਨਾ, ਚੰਚਲਤਾ ਕਰਨਾ - ਇਹ ਸੁਭਾਅ ਨਹੀਂ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਤਾਂ ਅੱਧਾਕਲਪ ਰਹੇ ਹੋ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਕਿੰਨੀ ਮਿੱਠੀ ਸਿੱਖਿਆ ਮਿਲਦੀ ਹੈ, ਇਨ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਉੱਚ ਪਿਆਰ ਦੂਜਾ ਕੋਈ ਹੁੰਦਾ ਨਹੀਂ। ਕੋਈ ਵੀ ਉਲਟਾ - ਸੁਲਟਾ ਕੰਮ ਸ਼੍ਰੀਮਤ ਬਗ਼ੈਰ ਨਹੀਂ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ। ਬਾਪ ਧਿਆਨ ਦੇ ਲਈ ਵੀ ਡਾਇਰੈਕਸ਼ਨ ਦਿੰਦੇ ਹਨ ਸਿਰਫ ਭੋਗ ਲਗਾਕੇ ਆਓ। ਬਾਬਾ ਇਹ ਤਾਂ ਕਹਿੰਦੇ ਨਹੀਂ ਕਿ ਬੈਕੁੰਠ ਵਿੱਚ ਜਾਓ, ਰਾਸ - ਵਿਲਾਸ ਆਦਿ ਕਰੋ। ਦੂਜੀ ਥਾਂ ਗਏ ਤਾਂ ਸਮਝੋ ਮਾਇਆ ਦੀ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ਤਾ ਹੋਈ। ਮਾਇਆ ਦਾ ਨੰਬਰਵਨ ਫਰਜ਼ ਹੈ ਪਤਿਤ ਬਣਾਉਣਾ। ਬੇਕਾਇਦੇ ਚਲਨ ਨਾਲ ਨੁਕਸਾਨ ਬਹੁਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਫੇਰ ਕੜੀ ਸਜਾ ਵੀ ਖਾਣੀ ਪਵੇ, ਜੇਕਰ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਸੰਭਾਲਣਗੇ ਨਹੀਂ ਤਾਂ। ਬਾਪ ਦੇ ਨਾਲ - ਨਾਲ ਧਰਮਰਾਜ ਵੀ ਹੈ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਕੋਲ ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਹਿਸਾਬ - ਕਿਤਾਬ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ। ਰਾਵਣ ਦੀ ਜੇਲ ਵਿੱਚ ਕਿੰਨੇ ਵਰ੍ਹੇ ਸਜ਼ਾਵਾਂ ਖਾਦੀਆਂ ਹਨ। ਇਸ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਕਿੰਨਾ ਅਪਾਰ ਦੁੱਖ ਹੈ। ਹੁਣ ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਹੋਰ ਸਭ ਗੱਲਾਂ ਭੁੱਲ ਇੱਕ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ ਅਤੇ ਸਾਰੀਆਂ ਦੁਵਿਧਾ ਅੰਦਰ ਵਿੱਚੋਂ ਕੱਢ ਦੇ। ਵਿਕਾਰ ਵਿੱਚ ਕੌਣ ਲੈ ਜਾਂਦੇ ਹਨ? ਮਾਇਆ ਦੇ ਭੂਤ। ਤੁਹਾਡਾ ਏਮ ਅਬਜੈਕਟ ਹੈ ਹੀ ਇਹ। ਰਾਜਯੋਗ ਹੈ ਨਾ। ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨ ਨਾਲ ਇਹ ਵਰਸਾ ਮਿਲੇਗਾ। ਤਾਂ ਇਸ ਧੰਧੇ ਵਿੱਚ ਲੱਗ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ। ਕਿਚੜਾ ਸਾਰਾ ਅੰਦਰ ਵਿੱਚੋਂ ਕੱਢ ਦੇਣਾ ਚਾਹੀਦਾ। ਮਾਇਆ ਦੀ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਣਾ ਵੀ ਬਹੁਤ ਕੜੀ ਹੈ। ਪਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਉਡਾਉਂਦੇ ਰਹਿਣਾ ਹੈ। ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਹੋ ਸਕੇ ਯਾਦ ਦੀ ਯਾਤਰਾ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣਾ ਹੈ। ਹੁਣ ਤਾਂ ਨਿਰੰਤਰ ਯਾਦ ਹੋ ਨਾ ਸਕੇ। ਆਖਰੀਨ ਨਿਰੰਤਰ ਤੱਕ ਵੀ ਆਉਣਗੇ ਉਦੋਂ ਹੀ ਉੱਚ ਪੱਦ ਪਾਉਣਗੇ। ਜੇਕਰ ਅੰਦਰ ਦੁਵਿਧਾ, ਖਰਾਬ ਖਿਆਲਾਤ ਹੋਣਗੇ ਤਾਂ ਉੱਚ ਪੱਦ ਮਿਲ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ। ਮਾਇਆ ਦੇ ਵਸ਼ ਹੋਕੇ ਹੀ ਹਾਰ ਖਾਂਦੇ ਹਨ।

ਬਾਪ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ - ਬੱਚੇ, ਗੰਦੇ ਕੰਮ ਨਾਲ ਹਾਰ ਨਾ ਖਾਓ। ਨਿੰਦਾ ਆਦਿ ਕਰਦੇ ਤਾਂ ਤੁਹਾਡੀ ਬਹੁਤ ਬੁਰੀ ਗਤੀ ਹੋ ਗਈ ਹੈ। ਹੁਣ ਸਦਗਤੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਤਾਂ ਬੁਰੇ ਕੰਮ ਨਾ ਕਰੋ। ਬਾਬਾ ਵੇਖਦੇ ਹਨ ਮਾਇਆ ਨੇ ਗਲੇ ਤੱਕ ਗ੍ਰਾਸ (ਹੱਪ) ਕਰ ਲਿਆ ਹੈ। ਪਤਾ ਵੀ ਨਹੀਂ

ਪੈਦਾ ਹੈ। ਖੁਦ ਸਮਝਦੇ ਹਨ ਅਸੀਂ ਬਹੁਤ ਚੰਗਾ ਚੱਲ ਰਹੇ ਹਾਂ, ਪਰ ਨਹੀਂ। ਬਾਪ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ - ਮਨਸਾ, ਵਾਚਾ, ਕ੍ਰਮਣਾ ਮੁੱਖ ਤੋਂ ਰਤਨ ਹੀ ਨਿਕਲਣੇ ਚਾਹੀਦੇ। ਗੰਦੀ ਗੱਲਾਂ ਕਰਨਾ ਪੱਥਰ ਹਨ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਪੱਥਰ ਤੋਂ ਪਾਰਸ ਬਣਦੇ ਹੋ ਤਾਂ ਮੁੱਖ ਤੋਂ ਕਦੀ ਪੱਥਰ ਨਹੀਂ ਨਿਕਲਣੇ ਚਾਹੀਦੇ। ਬਾਬਾ ਨੂੰ ਤਾਂ ਸਮਝਾਉਣਾ ਪੈਂਦਾ ਹੈ। ਬਾਪ ਦਾ ਹੱਕ ਹੈ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਸਮਝਾਉਣਾ। ਇਵੇਂ ਤਾਂ ਨਹੀਂ, ਭਰਾ - ਭਰਾ ਨੂੰ ਸਾਵਧਾਨੀ ਦੇਣਗੇ। ਟੀਚਰ ਦਾ ਕੰਮ ਹੈ ਸਿੱਖਿਆ ਦੇਣਾ। ਉਹ ਕੁਝ ਵੀ ਕਹਿ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਸਟੂਡੈਂਟ ਨੂੰ ਹੱਥ ਵਿੱਚ ਲਾਅ ਨਹੀਂ ਚੁੱਕਣਾ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਸਟੂਡੈਂਟ ਹੋ ਨਾ। ਬਾਪ ਸਮਝਾ ਸਕਦੇ ਹਨ, ਬਾਕੀ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਤਾਂ ਬਾਪ ਦਾ ਡਾਇਰੈਕਸ਼ਨ ਹੈ ਇੱਕ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ। ਤੁਹਾਡੀ ਤਕਦੀਰ ਹੁਣ ਖੁਲ੍ਹੀ ਹੈ। ਸ਼੍ਰੀਮਤ ਤੇ ਨਾ ਚੱਲਣ ਨਾਲ ਤੁਹਾਡੀ ਤਕਦੀਰ ਵਿਗੜ ਜਾਵੇਗੀ ਫੇਰ ਬਹੁਤ ਪਛਤਾਨਾ ਪਵੇਗਾ। ਬਾਪ ਦੀ ਸ਼੍ਰੀਮਤ ਤੇ ਨਾ ਚੱਲਣ ਨਾਲ ਇੱਕ ਤਾਂ ਸਜ਼ਾਵਾਂ ਖਾਣੀਆਂ ਪੈਣ, ਦੂਜਾ ਪੱਦ ਵੀ ਭ੍ਰਸ਼ਟ। ਜਨਮ - ਜਨਮਾਂਤ੍ਰ, ਕਲਪ - ਕਲਪਾਂਤ੍ਰ ਦੀ ਬਾਜ਼ੀ ਹੈ। ਬਾਪ ਆਕੇ ਪੜ੍ਹਾਉਂਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣਾ ਚਾਹੀਦਾ - ਬਾਬਾ ਸਾਡਾ ਟੀਚਰ ਹੈ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਇਹ ਨਵੀਂ ਨਾਲੇਜ਼ ਮਿਲਦੀ ਹੈ ਕਿ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਆਤਮਾ ਸਮਝੋ। ਆਤਮਾਵਾਂ ਅਤੇ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਦਾ ਮੇਲਾ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਨਾ। 5 ਹਜ਼ਾਰ ਵਰ੍ਹੇ ਬਾਦ ਮਿਲੇਗਾ, ਇਸ ਵਿੱਚ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਰਸਾ ਲੈਣਾ ਚਾਹੇ ਲੈ ਸਕਦੇ ਹੋ। ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਬਹੁਤ - ਬਹੁਤ ਪਛਤਾਣਗੇ, ਰੋਣਗੇ। ਸਭ ਸ਼ਾਖਸਤਕਾਰ ਹੋ ਜਾਣਗੇ। ਸਕੂਲ ਵਿੱਚ ਬੱਚੇ ਟ੍ਰਾਂਸਫਰ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਪਿਛਾੜੀ ਵਿੱਚ ਬੈਠਣ ਵਾਲਿਆਂ ਨੂੰ ਸਭ ਵੇਖਦੇ ਹਨ। ਇੱਥੇ ਵੀ ਟ੍ਰਾਂਸਫਰ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਇੱਥੇ ਸ਼ਰੀਰ ਛੱਡਕੇ ਫੇਰ ਜਾਣਗੇ ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਿੰਸ ਦੇ ਕਾਲੇਜ਼ ਵਿੱਚ ਭਾਸ਼ਾ ਸਿੱਖਣਗੇ। ਉੱਥੇ ਦੀ ਭਾਸ਼ਾ ਤਾਂ ਸਭ ਨੂੰ ਪੜ੍ਹਨੀ ਪੈਂਦੀ ਹੈ, ਮਦਰ ਲੈਂਗਵੇਜ਼। ਬਹੁਤਿਆਂ ਵਿੱਚ ਪੂਰਾ ਗਿਆਨ ਨਹੀਂ ਹੈ ਫੇਰ ਪੜ੍ਹਦੇ ਵੀ ਨਹੀਂ ਹਨ ਰੈਗੂਲਰ। ਇੱਕ - ਦੋ ਵਾਰ ਮਿਸ ਕੀਤਾ ਤਾਂ ਆਦਤ ਪੈ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਮਿਸ ਕਰਨ ਦੀ। ਸੰਗ ਹੈ ਮਾਇਆ ਦੇ ਮੁਰੀਦਾਂ ਦਾ। ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਦੇ ਮੁਰੀਦ ਥੋੜ੍ਹੇ ਹਨ। ਬਾਕੀ ਸਭ ਹਨ ਮਾਇਆ ਦੇ ਮੁਰੀਦ। ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਦੇ ਮੁਰੀਦ ਬਣਦੇ ਹੋ ਤਾਂ ਮਾਇਆ ਸਹਿਣ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੀ ਹੈ, ਇਸਲਈ ਸੰਭਾਲ ਬਹੁਤ ਕਰਨੀ ਚਾਹੀਦੀ। ਛੀ - ਛੀ ਗੰਦੇ ਮਨੁੱਖਾਂ ਤੋਂ ਬੜੀ ਸੰਭਾਲ ਰੱਖਣੀ ਹੈ। ਹੰਸ ਅਤੇ ਬਗੁਲੇ ਹੈ ਨਾ। ਬਾਬਾ ਨੇ ਰਾਤ ਨੂੰ ਵੀ ਸਿੱਖਿਆ ਦਿੱਤੀ ਹੈ, ਸਾਰਾ ਦਿਨ ਕੋਈ ਨਾ ਕੋਈ ਦੀ ਨਿੰਦਾ ਕਰਨਾ, ਪਰਚਿੰਤਨ ਕਰਨਾ, ਇਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕੋਈ ਦੈਵੀਗੁਣ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਦੇਵਤਾ ਇਵੇਂ ਕੰਮ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਬਾਪ ਅਤੇ ਵਰਸੇ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ ਫੇਰ ਵੀ ਨਿੰਦਾ ਕਰਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਨਿੰਦਾ ਤਾਂ ਜਨਮ - ਜਨਮਾਂਤ੍ਰ ਕਰਦੇ ਆਏ ਹੋ। ਦੁਵਿਧਾ ਅੰਦਰ ਰਹਿੰਦੀ ਹੀ ਹੈ। ਇਹ ਵੀ ਅੰਦਰ ਮਾਰਾਮਾਰੀ ਹੈ। ਮੁਫਤ ਆਪਣਾ ਖੂਨ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਬਹੁਤਿਆਂ ਨੂੰ ਘਾਟਾ ਪਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਫਲਾਣਾ ਇਵੇਂ ਹੈ, ਇਸ ਵਿੱਚ ਤੁਹਾਡਾ ਕੀ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਸਭਦਾ ਸਹਾਇਕ ਇੱਕ ਬਾਪ ਹੈ। ਹੁਣ ਤਾਂ ਸ਼੍ਰੀਮਤ ਤੇ ਚੱਲਣਾ ਹੈ। ਮਨੁੱਖ ਮਤ ਤਾਂ ਬੜਾ ਗੰਦਾ ਬਣਾ ਦਿੰਦੀ ਹੈ। ਇੱਕ - ਦੋ ਦੇ ਗਲਾਨੀ ਕਰਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਗਲਾਨੀ ਕਰਨਾ ਇਹ ਹੈ ਮਾਇਆ ਦਾ ਭੂਤ। ਇਹ ਹੈ ਹੀ ਪਤਿਤ ਦੁਨੀਆਂ। ਤੁਸੀਂ ਸਮਝਦੇ ਹੋ ਕਿ ਅਸੀਂ ਹੁਣ ਪਤਿਤ ਤੋਂ ਪਾਵਨ ਬਣ ਰਹੇ ਹਾਂ। ਤਾਂ ਇਹ ਬੜੀ ਖਰਾਬੀਆਂ ਹਨ। ਸਮਝਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਅੱਜ ਤੋਂ ਆਪਣਾ ਕੰਨ ਫੜਣਾ ਚਾਹੀਦਾ - ਕਦੀ ਇਵੇਂ ਕਰਮ ਨਹੀਂ ਕਰਾਂਗੇ। ਕੁਝ ਵੀ ਜੇਕਰ ਵੇਖਦੇ ਹੋ ਤਾਂ ਬਾਬਾ ਨੂੰ ਰਿਪੋਰਟ ਕਰਨੀ ਚਾਹੀਦੀ। ਤੁਹਾਡਾ ਕੀ ਜਾਂਦਾ ਹੈ! ਤੁਸੀਂ ਇੱਕ - ਦੋ ਦੀ ਨਿੰਦਾ ਕਿਉਂ ਕਰਦੇ ਹੋ! ਬਾਪ ਸੁਣਦਾ ਤਾਂ ਸਭ - ਕੁਝ ਹੈ ਨਾ! ਬਾਪ ਨੇ ਕੰਨਾਂ ਅਤੇ ਅੱਖਾਂ ਦਾ ਲੇਨ ਲਿਆ ਹੈ ਨਾ। ਬਾਪ ਵੀ ਵੇਖਦਾ ਹਨ ਤਾਂ ਇਹ ਦਾਦਾ ਵੀ ਵੇਖਦੇ ਹਨ। ਚਲਨ, ਵਾਤਾਵਰਣ ਤਾਂ ਕੋਈ - ਕੋਈ ਦਾ ਬਿਲਕੁਲ ਹੀ ਬੇਕਾਇਦੇ ਚਲਦਾ ਹੈ। ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਬਾਪ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਛੇਰਾ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਉਹ ਆਪਣੇ ਬਾਪ ਨੂੰ ਵੀ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ, ਯਾਦ ਵੀ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਸੁਧਰਨ ਦੇ ਬਦਲੇ ਹੋਰ ਹੀ ਵਿਗੜਦੇ ਹਨ, ਇਸਲਈ ਆਪਣਾ ਹੀ ਪੱਦ ਗਵਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਸ਼੍ਰੀਮਤ ਤੇ ਨਹੀਂ ਚੱਲਦੇ ਤਾਂ ਛੇਰੇ ਹਨ। ਮਾਂ - ਬਾਪ ਦੀ ਸ਼੍ਰੀਮਤ ਤੇ ਨਹੀਂ ਚੱਲਦੇ ਹਨ। ਤਵਮੇਵ ਮਾਤਾਸ਼ ਚ ਪਿਤਾ.....ਬੰਧੂ ਆਦਿ ਵੀ ਬਣਦੇ ਹਨ।

ਪਰ ਗੁੱਟ - ਗੁੱਟ ਗੁੱਡ ਫਾਦਰ ਹੀ ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਮਦਰ ਫੇਰ ਕਿੱਥੋਂ ਹੋਵੇਗੀ, ਇੰਨੀ ਵੀ ਬੁੱਧੀ ਨਹੀਂ। ਮਾਇਆ ਬੁੱਧੀ ਇੱਕਦਮ ਫੇਰ ਦਿੰਦੀ ਹੈ। ਬੇਹੱਦ ਦੇ ਬਾਪ ਦੀ ਆਗਿਆ ਨਹੀਂ ਮੰਨਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਦੰਡ ਪੈ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਜ਼ਰਾ ਵੀ ਸਦਗਤੀ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਬਾਪ ਵੇਖਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਕਹਿਣਗੇ ਨਾ - ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਕੀ ਬੁਰੀ ਗਤੀ ਹੋਵੇਗੀ। ਇਹ ਤਾਂ ਟਾਂਗਰ, ਅੱਕ ਦੇ ਫੁੱਲ ਹਨ। ਜਿਸਨੂੰ ਕੋਈ ਵੀ ਪਸੰਦ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਤਾਂ ਸੁਧਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਨਾ। ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਪੱਦ ਭ੍ਰਸ਼ਟ ਹੋ ਜਾਣਗੇ। ਜਨਮ - ਜਨਮਾਂਤ੍ਰ ਦੇ ਲਈ ਘਾਟਾ ਪੈ ਜਾਵੇਗਾ। ਪਰ ਦੇਹ ਅਭਿਮਾਨੀਆਂ ਦੀ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਬੈਠਦਾ ਹੀ ਨਹੀਂ। ਆਤਮ - ਅਭਿਮਾਨੀ ਹੀ ਬਾਪ ਨਾਲ ਲਵ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਬਲਿਹਾਰ ਜਾਣਾ ਕੋਈ ਮਾਸੀ ਦਾ ਘਰ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਵੱਡੇ - ਵੱਡੇ ਆਦਮੀ ਬਲਿਹਾਰ ਤਾਂ ਜਾਂ ਨਾ ਸੱਕਣ। ਉਹ ਬਲਿਹਾਰ ਜਾਣ ਦਾ ਅਰੂ ਵੀ ਨਹੀਂ ਸਮਝਦੇ ਹਨ। ਹਿਰਦੇ ਵਦੀਰਨ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਬਹੁਤ ਬੰਧਨਮੁਕਤ ਵੀ ਹਨ। ਬੱਚਾ ਆਦਿ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਬਾਬਾ ਤੁਸੀਂ ਹੀ ਸਾਡੇ ਸਭ ਕੁਝ ਹੋ। ਇਵੇਂ ਮੁੱਖ ਤੋਂ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਪਰ ਸੱਚ ਨਹੀਂ। ਬਾਪ ਤੋਂ ਵੀ ਝੂਠ ਬੋਲ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਬਲਿਹਾਰ ਗਏ ਤਾਂ ਆਪਣਾ ਮੱਮਤਵ ਕਢ ਦੇਣਾ ਚਾਹੀਦਾ। ਹੁਣ ਤਾਂ ਪਿਛਾੜੀ ਹੈ ਤਾਂ ਸ਼੍ਰੀਮਤ ਤੇ ਚੱਲਣਾ ਪਵੇ। ਮਲਕੀਅਤ ਆਦਿ ਨਾਲ ਵੀ ਮੱਮਤਵ ਨਿਕਲ ਜਾਵੇ। ਬਹੁਤ ਹਨ ਇਵੇਂ ਬੰਧਨਮੁਕਤ। ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਨੂੰ ਆਪਣਾ ਬਣਾਇਆ ਹੈ, ਅਡੋਪਟ ਕਰਦੇ ਹੈ ਨਾ। ਇਹ ਸਾਡਾ ਬਾਪ ਟੀਚਰ ਸਤਿਗੁਰੂ ਹੈ। ਅਸੀਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣਾ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਾਂ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਪੂਰੀ ਮਲਕੀਅਤ ਲੈਣ। ਜੇ ਬੱਚੇ ਬਣ ਗਏ ਹਨ ਉਹ ਘਰਾਣੇ ਵਿੱਚ ਜ਼ਰੂਰ ਆਉਂਦੇ ਹਨ। ਪਰ ਫੇਰ ਉਸ ਵਿੱਚ ਪਦ ਕਿੰਨੇ ਹਨ। ਕਿੰਨੇ ਦਾਸ - ਦਾਸੀਆਂ ਹਨ। ਇੱਕ - ਦੋ ਤੇ ਹੁਕਮ ਚਲਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਦਾਸੀਆਂ ਵਿੱਚ ਵੀ ਨੰਬਰਵਾਰ ਬਣਦੇ ਹਨ। ਰਾਇਲ ਘਰਾਣੇ ਵਿੱਚ ਬਾਹਰ ਦੇ ਦਾਸ - ਦਾਸੀਆਂ ਤਾਂ ਨਹੀਂ ਆਉਣਗੇ ਨਾ। ਜੇ ਬਾਪ ਦੇ ਬਣੇ ਹਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਬਣਨਾ ਹੈ। ਇਵੇਂ - ਇਵੇਂ ਬੱਚੇ ਹਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਪਾਈ ਦਾ ਵੀ ਅਕਲ ਨਹੀਂ ਹੈ।

ਬਾਬਾ ਇਵੇਂ ਤਾਂ ਕਹਿੰਦੇ ਨਹੀਂ ਕਿ ਮਮਾ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ ਜਾਂ ਮੇਰੇ ਰੱਬ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮਾਮੇਕਮ ਯਾਦ ਕਰੋ। ਦੇਹ ਦੇ ਸਭ ਬੰਧਨ ਛੱਡ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਆਤਮਾ ਸਮਝੋ। ਬਾਪ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ ਕਿ ਪ੍ਰੀਤ ਰੱਖਣੀ ਹੈ ਤਾਂ ਇੱਕ ਨਾਲ ਰੱਖੋ ਉਦੋਂ ਬੇੜਾ ਪਾਰ ਹੋਵੇਗਾ। ਬਾਪ ਦੇ ਡਾਇਰੈਕਸ਼ਨ ਤੇ ਚੱਲੋ। ਮੋਹਜੀਤ ਰਾਜਾ ਦੀ ਕਥਾ ਵੀ ਹੈ ਨਾ! ਪਹਿਲੇ ਨੰਬਰ ਵਿੱਚ ਹੈ ਬੱਚੇ, ਬੱਚਾ ਤਾਂ ਮਲਕੀਅਤ ਦਾ ਮਾਲਿਕ ਬਣੇਗੇ। ਇਸਤ੍ਰੀ ਤਾਂ ਹਾਫ਼ ਪਾਰੂਨਰ ਹੈ, ਬੱਚਾ ਤਾਂ ਫੁੱਲ ਮਾਲਿਕ ਬਣ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਤਾਂ ਬੁੱਧੀ ਉਸ ਵੱਲ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਬਾਬਾ ਨੂੰ ਫੁੱਲ ਮਾਲਿਕ ਬਣਾਉਣਗੇ ਤਾਂ ਇਹ ਸਭ ਕੁਝ ਤੁਹਾਨੂੰ ਦੇ ਦੇਣਗੇ। ਲੈਣ - ਦੇਣ ਦੀ ਗੱਲ ਹੀ ਨਹੀਂ। ਇਹ ਤਾਂ ਸਮਝ ਦੀ ਗੱਲ ਹੈ। ਭਾਵੇਂ ਤੁਸੀਂ ਸੁਣਦੇ ਹੋ ਫੇਰ ਦੂਜੇ ਦਿਨ ਸਭ ਭੁੱਲ ਜਾਂਦੇ ਹੋ। ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਰਵੇਗਾ ਤਾਂ ਦੁਜਿਆਂ ਨੂੰ ਵੀ ਸਮਝਾ ਸਕੋਗੇ। ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨ ਨਾਲ ਤੁਸੀਂ ਸ੍ਰਰਗ ਦੇ ਮਾਲਿਕ ਬਣੋਗੇ। ਇਹ ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਸਹਿਜ ਹੈ, ਮੁੱਖ ਚਲਾਉਂਦੇ ਰਹੋ। ਏਮ ਆਬਜੈਕਟ ਦੱਸਦੇ ਰਹੋ। ਵਿਸ਼ਾਲਬੁੱਧੀ ਤਾਂ ਝੱਟ ਸਮਝਣਗੇ। ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਇਹ ਚਿੰਤਰ ਆਦਿ ਵੀ ਕੰਮ ਆਉਣਗੇ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਸਾਰਾ ਗਿਆਨ ਭਰਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਲਕਸ਼ਮੀ - ਨਾਰਾਇਣ ਅਤੇ ਰਾਧੇ - ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਦਾ ਆਪਸ ਵਿੱਚ ਕੀ ਸੰਬੰਧ ਹੈ? ਇਹ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ। ਲਕਸ਼ਮੀ - ਨਾਰਾਇਣ ਤਾਂ ਜ਼ਰੂਰ ਪਹਿਲੇ ਪ੍ਰਿੰਸ ਹੋਣਗੇ। ਬੇਗਰ ਟੁ ਕਿੰਗ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ। ਪ੍ਰਿੰਸ ਦੇ ਬਾਦ ਹੀ ਕਿੰਗ ਬਣਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਸਹਿਜ ਹੈ ਪਰ ਮਾਇਆ ਕੋਈ ਨੂੰ ਫੜ ਲੈਂਦੀ ਹੈ, ਕਿਸੇ ਦੀ ਨਿੰਦਾ ਕਰਨਾ, ਗਲਾਨੀ ਕਰਨਾ - ਇਹ ਤਾਂ ਬਹੁਤਿਆਂ ਦੀ ਆਦਤ ਹੈ। ਹੋਰ ਤਾਂ ਕੋਈ ਕੰਮ ਹੈ ਹੀ ਨਹੀਂ। ਬਾਪ ਨੂੰ ਕਦੀ ਯਾਦ ਨਹੀਂ ਕਰਣਗੇ। ਇੱਕ - ਦੂਜੇ ਦੀ ਨਿੰਦਾ ਦਾ ਧੰਧਾ ਹੀ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਹੈ ਮਾਇਆ ਦਾ ਪਾਠ। ਬਾਪ ਦਾ ਪਾਠ ਤਾਂ ਬਿਲਕੁਲ ਹੀ ਸਿੱਧਾ ਹੈ। ਪਿਛਾੜੀ ਵਿੱਚ ਇਹ ਸੰਨਿਆਸੀ ਆਦਿ ਜਾਗਣਗੇ, ਕਹਿਣਗੇ ਕਿ ਗਿਆਨ ਹੈ ਤਾਂ ਇਨ੍ਹਾਂ ਬੀ.ਕੇ. ਵਿੱਚ ਹੈ। ਕੁਮਾਰ - ਕੁਮਾਰੀਆਂ ਤਾਂ ਪਵਿੱਤਰ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਪ੍ਰਜਾਪਿਤਾ ਬ੍ਰਹਮਾ ਦੇ ਬੱਚੇ ਹਨ। ਸਾਡੇ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਖ਼ਰਾਬ ਖ਼ਿਆਲ ਵੀ ਨਹੀਂ ਆਉਣਾ ਚਾਹੀਦਾ। ਬਹੁਤਿਆਂ ਨੂੰ ਹੁਣ ਵੀ ਖ਼ਰਾਬ ਖ਼ਿਆਲਤ ਆਉਂਦੇ ਹਨ, ਫੇਰ ਇਸਦੀ ਸਜ਼ਾ ਵੀ ਬਹੁਤ ਕੜੀ ਹੈ। ਬਾਪ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਹਨ। ਜੇਕਰ ਕੁਝ ਚਾਲ ਤੁਹਾਡੀ ਫੇਰ ਖ਼ਰਾਬ ਵੇਖੀ ਤਾਂ ਇੱਥੇ ਰਹਿ ਨਹੀਂ ਸੱਕਣਗੇ। ਥੋੜੀ ਸਜ਼ਾ ਵੀ ਦੇਣੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਤੁਸੀਂ ਲਾਇਕ ਨਹੀਂ ਹੋ। ਬਾਪ ਨੂੰ ਠੱਗਦੇ ਹੋ। ਤੁਸੀਂ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰ ਨਹੀਂ ਸਕੋਗੇ। ਅਵਸਥਾ ਸਾਰੀ ਡਿੱਗ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਅਵਸਥਾ ਡਿੱਗਣਾ ਹੀ ਸਜ਼ਾ ਹੈ। ਸ਼੍ਰੀਮਤ ਤੇ ਨਾ ਚੱਲਣ ਨਾਲ ਆਪਣਾ ਪੈਦ ਭ੍ਰਸ਼ਟ ਕਰ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਦੇ ਡਾਇਰੈਕਸ਼ਨ ਤੇ ਨਾ ਚੱਲਣ ਨਾਲ ਹੋਰ ਹੀ ਭੂਤ ਦੀ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ਤਾ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਬਾਬਾ ਨੂੰ ਤਾਂ ਕਦੀ - ਕਦੀ ਖ਼ਿਆਲ ਆਉਂਦਾ ਹੈ, ਕਿੱਥੇ ਬਹੁਤ ਵੱਡੀ ਕੜੀ ਸਜ਼ਾਵਾਂ ਹੁਣ ਹੀ ਸ਼ੁਰੂ ਨਾ ਹੋ ਜਾਣ। ਸਜ਼ਾਵਾਂ ਵੀ ਬਹੁਤ ਗੁਪਤ ਹੁੰਦੀਆਂ ਹਨ। ਕਿੱਥੇ ਕੜੀ ਪੀੜ੍ਹਾ ਨਾ ਆਏ। ਬਹੁਤ ਡਿੱਗੇ ਹਨ, ਸਜ਼ਾ ਖਾਂਦੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਤਾਂ ਸਭ ਇਸ਼ਾਰੇ ਵਿੱਚ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਆਪਣੀ ਤਕਦੀਰ ਨੂੰ ਲਕੀਰ ਬਹੁਤ ਲਗਾਉਂਦੇ ਹਨ ਇਸਲਈ ਬਾਪ ਖ਼ਬਰਦਾਰ ਕਰਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ, ਹੁਣ ਗ਼ਫ਼ਲਤ ਕਰਨ ਦਾ ਵਕਤ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਸੁਧਾਰੋ। ਅੰਤ ਘੜੀ ਆਉਣ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਦੇਰੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਅੱਛਾ!

ਮਿੱਠੇ- ਮਿੱਠੇ ਸਿੱਕੀਲਧੇ ਬੱਚਿਆਂ ਪ੍ਰਤੀ ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਬਾਪ ਦਾਦਾ ਦਾ ਯਾਦ ਪਿਆਰ ਅਤੇ ਗੁਡਮੋਰਨਿੰਗ । ਰੂਹਾਨੀ ਬਾਪ ਦੀ ਰੂਹਾਨੀ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਨਮਸਤੇ।

ਧਾਰਨਾ ਲਈ ਮੁੱਖ ਸਾਰ:-

1. ਕੋਈ ਵੀ ਬੇਕਾਇਦੇ, ਸ਼੍ਰੀਮਤ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਚੱਲਣ ਨਹੀਂ ਚਲਣੀ ਹੈ। ਸਵੈ ਨੂੰ ਸਵੈ ਹੀ ਸੁਧਾਰਨਾ ਹੈ। ਛੀ - ਛੀ ਗੰਦੇ ਮਨੁੱਖਾਂ ਤੋਂ ਆਪਣੀ ਸੰਭਾਲ ਕਰਨੀ ਹੈ।

2. ਬੰਧਨਮੁਕਤ ਹੋ ਪੂਰਾ - ਪੂਰਾ ਬਲਿਹਾਰ ਜਾਣਾ ਹੈ। ਆਪਣਾ ਮੱਮਤਵ ਕੱਢ ਦੇਣਾ ਹੈ। ਕਦੀ ਵੀ ਕਿਸੀ ਦੀ ਨਿੰਦਾ ਜਾਂ ਪਰਚਿੰਤਨ ਨਹੀਂ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਗੰਦੇ ਖ਼ਰਾਬ ਖ਼ਿਆਲਾਤਾਂ ਤੋਂ ਸਵੈ ਨੂੰ ਮੁਕਤ ਰੱਖਣਾ ਹੈ।

ਵਰਦਾਨ:- ਸਵਰਾਜ ਅਧਿਕਾਰ ਦੇ ਨਸ਼ੇ ਅਤੇ ਨਿਸ਼ਚੈ ਨਾਲ ਸਦਾ ਸ਼ਕਤੀਸ਼ਾਲੀ ਬਣਨ ਵਾਲੇ ਸਹਿਜਯੋਗੀ , ਨਿਰੰਤਰ ਯੋਗੀ ਭਵ :

ਸਵਰਾਜ ਅਧਿਕਾਰੀ ਅਰਥਾਤ ਹਰ ਕਰਮਇੰਦਰੀ ਤੇ ਆਪਣਾ ਰਾਜ। ਕਦੀ ਸੰਕਲਪ ਵਿੱਚ ਵੀ ਕਰਮਇੰਦ੍ਰੀਆਂ ਧੋਖਾ ਨਾ ਦੇਣ। ਕਦੀ ਬੇੜਾ ਵੀ ਦੇਹ - ਅਭਿਮਾਨ ਆਇਆ ਤਾਂ ਜੋਸ਼ ਜਾਂ ਕਰੋਧ ਸਹਿਜ ਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਪਰ ਜੇ ਸਵਰਾਜ ਅਧਿਕਾਰੀ ਹਨ ਉਹ ਸਦਾ ਨਿਰਹੰਕਾਰੀ, ਸਦਾ ਹੀ ਨਿਰਮਾਣ ਬਣ ਸੇਵਾ ਕਰਦੇ ਹਨ ਇਸਲਈ ਮੈਂ ਸਵਰਾਜ ਅਧਿਕਾਰੀ ਆਤਮਾ ਹਾਂ - ਇਸ ਨਸ਼ੇ ਅਤੇ ਨਿਸ਼ਚੈ ਨਾਲ ਸ਼ਕਤੀਸ਼ਾਲੀ ਬਣ ਮਾਇਆਜੀਤ ਸੇ ਜਗਤਜੀਤ ਬਣੇ ਤਾਂ ਸਹਿਜਯੋਗੀ, ਨਿਰੰਤਰ ਯੋਗੀ ਬਣ ਜਾਣਗੇ।

ਸਲੋਗਨ:- ਲਾਈਟ ਹਾਊਸ ਬਣ ਮਨ - ਬੁੱਧੀ ਨਾਲ ਲਾਈਟ ਫੈਲਾਉਣ ਵਿੱਚ ਬਿਜ਼ੀ ਰਹੋ ਤਾਂ ਕਿਸੇ ਗੱਲ ਵਿੱਚ ਡਰ ਨਹੀਂ ਲਗੇਗਾ।

ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ:- ਤੁਹਾਡੇ ਕੋਲ ਮਨਮਨਾਭਵ ਅਤੇ ਮੱਧਜੀਵਭਵ ਦੇ ਤਿੱਖੇ ਤੀਰ ਹਨ , ਇੰਨਾ ਤੀਰਾਂ ਨਾਲ ਤੁਸੀਂ ਮਾਇਆ ਤੇ ਜਿੱਤ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹੋ ”

ਪ੍ਰਸ਼ਨ:- ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਬਾਪ ਦੀ ਮਦਦ ਕਿਸ ਆਧਾਰ ਤੇ ਮਿਲਦੀ ਹੈ? ਬੱਚੇ ਬਾਪ ਦਾ ਸ਼ੁਕਰਾਨਾ ਕਿਸ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਮੰਨਦੇ ਹਨ?

ਉੱਤਰ:- ਜੇ ਬੱਚੇ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਬਾਪ ਨੂੰ ਪਿਆਰ ਨਾਲ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਬਾਪ ਦੀ ਮਦਦ ਮਿਲਦੀ ਹੈ। ਪਿਆਰ ਨਾਲ ਗੱਲਾਂ ਕਰੋ। ਆਪਣਾ ਕਨੈਕਸ਼ਨ ਠੀਕ ਰੱਖੋ ਸ਼੍ਰੀਮਤ ਤੇ ਚਲਦੇ ਰਹੋ ਤਾਂ ਬਾਪ ਮਦਦ ਕਰਦਾ ਰਹੇਗਾ। ਬੱਚੇ ਬਾਪ ਦਾ ਸ਼ੁਕਰਾਨਾ ਮੰਨਦੇ, ਬਾਬਾ ਤੁਸੀਂ ਪਰਮਧਾਮ ਤੋਂ ਆਕੇ ਸਾਨੂੰ ਪਤਿਤ ਤੋਂ ਪਾਵਨ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹੋ, ਤੁਹਾਡੇ ਤੋਂ ਸਾਨੂੰ ਕਿੰਨਾ ਸੁੱਖ ਮਿਲਦਾ ਹੈ। ਪਿਆਰ ਵਿੱਚ ਅਥਰੂ ਵੀ ਆ ਜਾਂਦੇ ਹਨ।

ਓਮ ਸ਼ਾਂਤੀ। ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਸਭ ਤੋਂ ਪਿਆਰੇ ਹਨ ਮਾਂ-ਬਾਪ। ਅਤੇ ਮਾਂ-ਬਾਪ ਨੂੰ ਫਿਰ ਬੱਚੇ ਬੜੇ ਪਿਆਰੇ ਹਨ। ਹੁਣ ਬਾਪ ਜਿਸਨੂੰ ਤਵਮੇਵ ਮਾਤਾਸ਼ ਪਿਤਾ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਲੇਕਿਕ ਮਾਂ-ਬਾਪ ਨੂੰ ਤਾਂ ਕੋਈ ਇਵੇਂ ਨਹੀਂ ਕਹਿ ਸਕਦੇ। ਇਹ ਮਹਿਮਾ ਹੈ ਜਰੂਰ, ਪਰ ਕਿਸਦੀ ਹੈ - ਇਹ ਕੋਈ ਜਾਣਦੇ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਜੇਕਰ ਜਾਣਨ ਤਾਂ ਉਥੇ ਚਲੇ ਜਾਣ ਅਤੇ ਬਹੁਤਿਆਂ ਨੂੰ ਲੈ ਜਾਣ। ਪਰ ਡਰਾਮਾ ਦੀ ਭਾਵੀ ਹੀ ਇਵੇਂ ਦੀ ਹੈ। ਜਦੋਂ ਡਰਾਮਾ ਪੂਰਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਫਿਰ ਹੀ ਆਉਂਦੇ ਹਨ। ਅੱਗੇ ਮੂਵੀ ਨਾਟਕ ਹੁੰਦੇ ਸੀ, ਜਦੋਂ ਨਾਟਕ ਪੂਰਾ ਹੁੰਦਾ ਸੀ ਤਾਂ ਸਾਰੇ ਐਕਟਰਜ਼ ਸਟੇਜ ਤੇ ਖੜੇ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਸੀ। ਇਹ ਵੀ ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਵੱਡਾ ਨਾਟਕ ਹੈ। ਇਹ ਵੀ ਸਾਰਾ ਬੱਚਿਆਂ ਦੀ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਆਉਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ - ਸਤਯੁੱਗ, ਤ੍ਰੇਤਾ, ਦਵਾਪਰ, ਕਲਯੁੱਗ। ਇਹ ਸਾਰੀ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਦਾ ਚੱਕਰ ਹੈ। ਇਵੇਂ ਨਹੀਂ ਮੂਲਵਤਨ, ਸੂਖਸ਼ਮਵਤਨ ਵਿੱਚ ਚੱਕਰ ਫਿਰਦਾ ਹੈ। ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਦਾ ਚੱਕਰ ਇਥੇ ਹੀ ਫਿਰਦਾ ਹੈ।

ਗਾਇਆ ਵੀ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਇੱਕਐਕਾਰ ਸਤਨਾਮ...ਇਹ ਮਹਿਮਾ ਕਿਸਦੀ ਹੈ? ਭਾਵੇਂ ਗੁੰਝ ਵਿੱਚ ਵੀ ਸਿੱਖ ਲੋਕ ਮਹਿਮਾ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਵਾਚ...ਹੁਣ ਇੱਕਐਕਾਰ ਇਹ ਤਾਂ ਉਸ ਇੱਕ ਨਿਰਾਕਾਰ ਪਰਮਾਤਮਾ ਦੀ ਹੀ ਮਹਿਮਾ ਹੈ ਪਰ ਇਹ ਲੋਕ ਪਰਮਾਤਮਾ ਦੀ ਮਹਿਮਾ ਨੂੰ ਭੁੱਲ ਕੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੀ ਮਹਿਮਾ ਕਰਨ ਲੱਗ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਸਤਿਗੁਰੂ ਵੀ ਨਾਨਕ ਨੂੰ ਸਮਝ ਲੈਂਦੇ ਹਨ। ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਭਰ ਵਿੱਚ ਮਹਿਮਾ ਜੇ ਵੀ ਹੈ ਉਸ ਇੱਕ ਦੀ ਹੀ ਹੈ ਅਤੇ ਹੋਰ ਕਿਸੇ ਦੀ ਮਹਿਮਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਹੁਣ ਦੇਖੋ ਬ੍ਰਹਮਾ ਵਿੱਚ ਜੇਕਰ ਬਾਬਾ ਦੀ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ਤਾ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ ਤਾਂ ਇਹ ਕੋੜੀ ਦੇ ਮੁੱਲ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਕੋੜੀ ਦੇ ਮੁੱਲ ਤੋਂ ਹੀਰੇ ਦੇ ਮੁੱਲ ਦੇ ਬਣ ਰਹੇ ਹੋ ਪਰਮਪਿਤਾ ਪਰਮਾਤਮਾ ਦੁਆਰਾ। ਹੁਣ ਹੈ ਪਤਿਤ ਦੁਨੀਆਂ, ਬ੍ਰਹਮਾ ਦੀ ਰਾਤ। ਪਤਿਤ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਬਾਪ ਆਉਂਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਜੇ ਉਸਨੂੰ ਪਹਿਚਾਣ ਲੈਂਦੇ ਹਨ ਉਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਤੇ ਕੁਰਬਾਨ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਅੱਜ ਦੀ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਤਾਂ ਬੱਚੇ ਵੀ ਧੁੰਧਕਾਰੀ ਬਣ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਦੇਵਤਾ ਕਿੰਨੇ ਚੰਗੇ ਸੀ, ਹੁਣ ਇਹ ਪੁਨਰਜਨਮ ਲੈਂਦੇ ਲੈਂਦੇ ਤਮੇਪ੍ਰਧਾਨ ਬਣ ਗਏ ਹਨ। ਸੰਨਿਆਸੀ ਵੀ ਪਹਿਲੇ ਬੜੇ ਚੰਗੇ ਸੀ, ਪਵਿੱਤਰ ਸੀ। ਭਾਰਤ ਨੂੰ ਮਦਦ ਦਿੰਦੇ ਸੀ। ਭਾਰਤ ਵਿੱਚ ਜੇਕਰ ਪਵਿੱਤਰਤਾ ਨਾ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਕਾਮ ਚਿਤਾ ਤੇ ਜਲ ਜਾਣ। ਸਤਯੁੱਗ ਵਿੱਚ ਕਾਮ ਕਟਾਰੀ ਹੁੰਦੀ ਨਹੀਂ। ਇਸ ਕਲਯੁੱਗ ਵਿੱਚ ਸਭ ਕਾਮ ਚਿਤਾ ਦੇ ਕੰਡਿਆਂ ਤੇ ਬੈਠੇ ਹੋਏ ਹਨ। ਸਤਯੁੱਗ ਵਿੱਚ ਤਾਂ ਇਵੇਂ ਨਹੀਂ ਕਹਾਂਗੇ। ਓਥੇ ਇਹ ਪੇਆਇਜਨ ਹੁੰਦਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਨਾ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਛੱਡ ਕੇ ਵਿਸ ਕਿਉਂ ਖਾਈਏ। ਵਿਕਾਰੀ ਨੂੰ ਹੀ ਪਤਿਤ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਅੱਜਕਲ ਮਨੁੱਖ ਤਾਂ ਦੇਖੋ 10-12 ਬੱਚੇ ਪੈਦਾ ਕਰਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਕੋਈ ਕਾਇਦਾ ਹੀ ਨਹੀਂ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਸਤਯੁੱਗ ਵਿੱਚ ਜਦੋਂ ਬੱਚਾ ਪੈਦਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਪਹਿਲਾਂ ਤੋਂ ਹੀ ਸਾਕਸ਼ਾਤਕਾਰ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਸ਼ਰੀਰ ਛੱਡਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਵੀ ਇਹ ਸਾਕਸ਼ਾਤਕਾਰ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਅਸੀਂ ਇਹ ਸ਼ਰੀਰ ਛੱਡ ਕੇ ਬੱਚਾ ਬਣਾਂਗਾ। ਅਤੇ ਇੱਕ ਬੱਚਾ ਹੀ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਜ਼ਿਆਦਾ ਨਹੀਂ। ਲਾ ਮੁਜੀਬ ਚਲਦਾ ਹੈ। ਵਾਧਾ ਤਾਂ ਹੋਣਾ ਹੈ ਜਰੂਰ। ਪਰ ਓਥੇ ਵਿਕਾਰ ਹੁੰਦਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਬੜੇ ਪੁੱਛਦੇ ਹਨ ਓਥੇ ਪੈਦਾਇਸ਼ ਕਿਵੇਂ ਹੁੰਦੀ ਹੈ? ਬੋਲਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਓਥੇ ਯੋਗਬਲ ਨਾਲ ਸਭ ਕੰਮ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਯੋਗਬਲ ਨਾਲ ਹੀ ਅਸੀਂ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਦੀ ਰਜਾਈ ਲੈਂਦੇ ਹਾਂ। ਬਾਹੂਬਲ ਨਾਲ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਦੀ ਰਜਾਈ ਨਹੀਂ ਮਿਲਦੀ ਹੈ।

ਬਾਬਾ ਨੇ ਸਮਝਾਇਆ ਹੈ ਜੇਕਰ ਕ੍ਰਿਸ਼ਚਨ ਲੋਕ ਆਪਸ ਵਿੱਚ ਮਿਲ ਜਾਣ ਤਾਂ ਸਾਰੀ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਦਾ ਰਾਜ ਲੈ ਸਕਦੇ ਹਨ ਪਰ ਆਪਸ ਵਿੱਚ ਮਿਲਣਗੇ ਨਹੀਂ, ਲਾਅ ਨਹੀਂ ਕਹਿੰਦਾ, ਇਸਲਈ ਦੋ ਬਿੱਲੇ ਆਪਸ ਵਿੱਚ ਲੜਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਮੱਖਣ ਤੁਹਾਨੂੰ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਮਿਲ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਦੇ ਮੁੱਖ ਵਿੱਚ ਮੱਖਣ ਦਿਖਾਇਆ ਹੈ। ਇਹ ਸਾਰੀ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਰੂਪੀ ਮੱਖਣ ਹੈ।

ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਇਹ ਯੋਗਬੱਲ ਦੀ ਲੜਾਈ ਸ਼ਾਸਤਰਾਂ ਵਿੱਚ ਗਾਈ ਹੋਈ ਹੈ, ਬਾਹੂਬਲ ਦੀ ਨਹੀਂ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਫਿਰ ਹਿੰਸਕ ਲੜਾਈ ਸ਼ਾਸਤਰਾਂ ਵਿੱਚ ਦਿਖਾ ਦਿੱਤੀ ਹੈ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਕੋਈ ਸੰਬੰਧ ਨਹੀਂ। ਪਾਂਡਵਾਂ ਕੋਰਵਾਂ ਦੀ ਲੜਾਈ ਹੈ ਨਹੀਂ। ਇਹ ਅਨੇਕ ਧਰਮ 5 ਹਜ਼ਾਰ ਸਾਲ ਪਹਿਲਾਂ ਵੀ ਸੀ, ਜਿਹੜੇ ਆਪਸ ਵਿੱਚ ਲੜ ਕੇ ਵਿਨਾਸ਼ ਹੋਏ। ਪਾਂਡਵਾਂ ਨੇ ਦੇਵੀ ਦੇਵਤਾ ਧਰਮ ਦੀ ਸਥਾਪਨਾ ਕੀਤੀ ਹੈ। ਇਹ ਹੈ ਯੋਗਬੱਲ, ਜਿਸਨਾਲ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਦਾ ਰਾਜ ਮਿਲਦਾ ਹੈ। ਮਾਇਆਜੀਤ-ਜਗਤਜੀਤ ਬਣਦੇ ਹਨ। ਸਤਯੁੱਗ

ਵਿੱਚ ਮਾਇਆ ਰਾਵਣ ਹੁੰਦਾ ਨਹੀਂ। ਉਥੇ ਥੋੜੀ ਰਾਵਣ ਦਾ ਬੁੱਤ ਬਣਾ ਕੇ ਜਲਾਣਗੇ। ਬੁੱਤ(ਚਿੱਤਰ) ਕਿਵੇਂ-ਕਿਵੇਂ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਇਵੇਂ ਦਾ ਕੋਈ ਦੈਤ ਜਾ ਅਸੁਰ ਹੁੰਦਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਹ ਵੀ ਨਹੀਂ ਸਮਝਦੇ ਕਿ 5 ਵਿਕਾਰ ਔਰਤ ਦੇ ਹਨ ਅਤੇ 5 ਵਿਕਾਰ ਮਰਦ ਦੇ ਹਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਮਿਲਾ ਕੇ 10 ਸਿਰ ਵਾਲਾ ਰਾਵਣ ਬਣਾ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਜਿਵੇਂ ਵਿਸ਼ਨੂੰ ਨੂੰ ਵੀ 4 ਭੁਜਾਵਾਂ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਮਨੁੱਖ ਤਾਂ ਇਹ ਕਾਮਨ ਗੱਲ ਵੀ ਸਮਝਦੇ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਵੱਡਾ ਰਾਵਣ ਬਣਾ ਕੇ ਜਲਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਮੋਸਟ ਬਿਲਵਡ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਵੀ ਹੁਣ ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਬਾਪ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਨੂੰ ਬੱਚੇ ਹਮੇਸ਼ਾ ਨੰਬਰਵਾਰ ਪਿਆਰੇ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਕੋਈ ਤਾਂ ਮੋਸਟ ਬਿਲਵਡ ਵੀ ਹਨ ਅਤੇ ਕੋਈ ਘੱਟ ਪਿਆਰੇ ਵੀ ਹਨ। ਜਿੰਨਾ ਸਿੱਕੀਲਧਾ ਬੱਚਾ ਹੋਵੇਗਾ ਉਨ੍ਹਾਂ ਜ਼ਿਆਦਾ ਲਵ ਹੋਵੇਗਾ। ਇੱਥੇ ਵੀ ਜੇ ਸਰਵਿਸ ਕਰ ਤਿਆਰ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ, ਰਹਿਮਦਿਲ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ, ਉਹ ਪਿਆਰੇ ਲੱਗਦੇ ਹਨ। ਭਗਤੀ ਮਾਰਗ ਵਿੱਚ ਰਹਿਮ ਮੰਗਦੇ ਹਨ ਨਾ! ਖੁਦਾ ਰਹਿਮ ਕਰੇ। ਮਰਸੀ ਆਨ ਮੀ। ਪਰ ਡਰਾਮਾ ਨੂੰ ਕੋਈ ਜਾਣਦੇ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਜਦੋਂ ਬਹੁਤ ਤਮੋਪ੍ਰਾਨ ਬਣ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਉਦੋਂ ਹੀ ਪ੍ਰੋਗਰਾਮ ਹੈ ਬਾਬਾ ਦੇ ਆਉਣ ਦਾ। ਇਵੇਂ ਨਹੀਂ, ਈਸ਼ਵਰ ਜੇ ਚਾਹੇ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਨ ਜਾਂ ਜਦੋਂ ਚਾਹੇ ਫਿਰ ਆ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਜੇਕਰ ਇਵੇਂ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਹੁੰਦੀ ਤਾਂ ਫਿਰ ਇੰਨੀ ਗਾਲੀ ਕਿਉਂ ਮਿਲੇ? ਬਨਵਾਸ ਕਿਉਂ ਮਿਲੇ? ਇਹ ਗੱਲਾਂ ਬੜੀਆਂ ਗੁਪਤ ਹਨ। ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਨੂੰ ਤਾਂ ਗਾਲੀ ਮਿਲ ਨਹੀਂ ਸਕਦੀ। ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਭਗਵਾਨ ਇਹ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ! ਪਰ ਵਿਨਾਸ਼ ਤਾਂ ਹੋਣਾ ਹੀ ਹੈ ਫਿਰ ਬਚਾਉਣ ਦੀ ਗੱਲ ਹੀ ਨਹੀਂ। ਸਾਰਿਆਂ ਨੂੰ ਵਾਪਿਸ ਲੈ ਜਾਣਾ ਹੈ। ਸਥਾਪਨਾ ਵਿਨਾਸ਼ ਕਰਾਉਂਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਜਰੂਰ ਭਗਵਾਨ ਹੋਵੇਗਾ ਨਾ। ਪਰਮਪਿਤਾ ਪਰਮਾਤਮਾ ਸਥਾਪਨਾ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਕਿਸਦੀ? ਮੁੱਖ ਗੱਲ ਇਹ ਪੂਛੋ ਕਿ ਇਹ ਗੀਤਾ ਦਾ ਭਗਵਾਨ ਕੌਣ? ਸਾਰੀ ਦੁਨੀਆਂ ਇਸ ਵਿੱਚ ਭਟਕੀ ਹੋਈ ਹੈ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਤਾਂ ਮਨੁੱਖ ਦਾ ਨਾਮ ਪਾ ਦਿੱਤਾ ਹੈ। ਆਦਿ ਸਨਾਤਨ ਦੇਵੀ-ਦੇਵਤਾ ਧਰਮ ਦੀ ਸਥਾਪਨਾ ਤਾਂ ਭਗਵਾਨ ਬਗੈਰ ਕੋਈ ਕਰ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਫਿਰ ਤੁਸੀਂ ਕਿਵੇਂ ਕਹਿੰਦੇ ਹੋ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਗੀਤਾ ਦਾ ਭਗਵਾਨ ਹੈ। ਵਿਨਾਸ਼ ਅਤੇ ਸਥਾਪਨਾ ਕਰਾਉਣਾ ਕਿਸਦਾ ਕੰਮ ਹੈ? ਗੀਤਾ ਦੇ ਭਗਵਾਨ ਨੂੰ ਭੁੱਲ ਗੀਤਾ ਨੂੰ ਹੀ ਖੰਡਨ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਹੈ। ਇਹ ਵੱਡੇ ਤੇ ਵੱਡੀ ਭੁੱਲ ਹੈ। ਦੂਜਾ ਫਿਰ ਜਗਨਨਾਥ ਪੂਰੀ ਵਿੱਚ ਦੇਵਤਾਵਾਂ ਦੇ ਬੜੇ ਗੰਦੇ ਚਿੱਤਰ ਬਣਾਏ ਹਨ। ਗੌਰਮੈਂਟ ਦੀ ਮਨਾ ਹੈ ਗੰਦੇ ਚਿੱਤਰ ਰੱਖਣ ਦੀ। ਤਾਂ ਇਸ ਤੇ ਸਮਝਾਉਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਇੰਨਾ ਮੰਦਿਰਾਂ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਦੀ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਇਹ ਗੱਲਾਂ ਆਉਂਦੀਆਂ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਇਹ ਗੱਲਾਂ ਬਾਪ ਹੀ ਬੈਠ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ।

ਦੇਖੋ, ਬੱਚੀਆਂ ਕਿੰਨਾ ਪ੍ਰਤਿਗਿਆ ਪੱਤਰ ਵੀ ਲਿਖਦੀਆਂ ਹਨ। ਖੂਨ ਨਾਲ ਵੀ ਲਿਖਦੀਆਂ ਹਨ। ਇੱਕ ਕਥਾ ਵੀ ਹੈ ਨਾ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਨੂੰ ਖੂਨ ਨਿਕਲਿਆ ਤੇ ਦਰੋਪਦੀ ਨੇ ਆਪਣਾ ਚੀਰ ਫਾੜ ਕੇ ਬੰਨ ਦਿੱਤਾ। ਇਹ ਲਵ ਹੈ ਨਾ। ਤੁਹਾਡਾ ਲਵ ਹੈ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਦੇ ਨਾਲ। ਇੰਨਾ(ਬ੍ਰਹਮਾ) ਦਾ ਖੂਨ ਨਿਕਲ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਇੰਨਾ ਨੂੰ ਦੁੱਖ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਲੇਕਿਨ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਨੂੰ ਕਦੇ ਦੁੱਖ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦਾ ਕਿਉਂਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣਾ ਸ਼ਰੀਰ ਤਾਂ ਹੈ ਨਹੀਂ। ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਨੂੰ ਜੇਕਰ ਕੁਝ ਲਗੇ ਤਾਂ ਦੁੱਖ ਹੋਵੇਗਾ ਨਾ। ਤਾਂ ਉਸਨੂੰ ਫਿਰ ਪਰਮਾਤਮਾ ਕਿਵੇਂ ਕਹਿ ਸਕਦੇ ਹਾਂ। ਬਾਬਾ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮੈਂ ਤਾਂ ਦੁੱਖ ਸੁੱਖ ਤੋਂ ਨਿਆਰਾ ਹਾਂ। ਹਾਂ, ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਆਕੇ ਸਦਾ ਸੁਖੀ ਬਣਾਉਂਦਾ ਹਾਂ। ਸਦਾ ਸ਼ਿਵ ਗਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਸਦਾ ਸ਼ਿਵ, ਸੁੱਖ ਦੇਣ ਵਾਲਾ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਮੇਰੇ ਮਿੱਠੇ ਮਿੱਠੇ ਸਿੱਕੀਲਧੇ ਬੱਚੇ ਜੋ ਸਪੁੱਤ ਹਨ, ਗਿਆਨ ਧਾਰਨ ਕਰ ਪਵਿੱਤਰ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ, ਸੱਚੇ ਯੋਗੀ ਅਤੇ ਗਿਆਨੀ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ, ਉਹ ਮੈਨੂੰ ਪਿਆਰੇ ਲੱਗਦੇ ਹਨ। ਲੈਕਿਕ ਬਾਪ ਦੇ ਕੋਲ ਵੀ ਕੋਈ ਚੰਗੇ, ਕੋਈ ਮਾੜੇ ਬੱਚੇ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਕੋਈ ਕੁੱਲ ਨੂੰ ਕਲੰਕ ਲਗਾਉਣ ਵਾਲੇ ਨਿਕਲ ਪੈਂਦੇ ਹਨ। ਬੜੇ ਗੰਦੇ ਬਣ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਇਥੇ ਵੀ ਇਵੇਂ ਹੀ ਹੈ। ਅਸਚਰਿਆਵੱਤ ਬੱਚਾ ਬਨੰਤੀ, ਸੁੰਨਤੀ, ਕਥੰਤੀ ਫਿਰ ਫਾਰਕਤੀ ਦੇਵੰਤੀ... ਇਸਲਈ ਹੀ ਨਿਸ਼ਚੈ ਪੱਤਰ ਲਿਖਵਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਤਾਂ ਉਹ ਲਿਖਤ ਫਿਰ ਸਾਹਮਣੇ ਦਿੱਤੀ ਜਾਵੇਗੀ। ਬਲੱਡ ਨਾਲ ਵੀ ਲਿੱਖ ਕੇ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਬਲੱਡ ਨਾਲ ਲਿੱਖ ਕੇ ਪ੍ਰਤਿਗਿਆ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਅੱਜਕੱਲ੍ਹ ਤਾਂ ਕਸਮ ਵੀ ਉਠਵਾਂਦੇ ਹਨ। ਪਰ ਉਹ ਹੈ ਝੂਠਾ ਕਸਮ। ਈਸ਼ਵਰ ਨੂੰ ਹਾਜ਼ਿਰ ਨਾਜ਼ਿਰ ਜਾਣਨਾ ਮਤਲਬ ਇਹ ਵੀ ਈਸ਼ਵਰ ਹੈ, ਮੈਂ ਵੀ ਈਸ਼ਵਰ ਕਸਮ ਉਠਾਂਦਾ ਹਾਂ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਪ੍ਰੈਕਟੀਕਲ ਵਿੱਚ ਹਾਜ਼ਿਰ ਨਾਜ਼ਿਰ ਜਾਣਦੇ ਹੋ। ਬਾਬਾ ਇੰਨਾ ਅੱਖਾਂ ਰੂਪੀ ਖਿੜਕੀਆਂ ਨਾਲ ਦੇਖਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਪਰਾਇਆ ਸ਼ਰੀਰ ਹੈ। ਲੋਨ ਤੇ ਲਿਆ ਹੈ। ਬਾਬਾ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਹੈ। ਮਕਾਨ ਨੂੰ ਕੰਮ ਵਿੱਚ ਲਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਨਾ। ਤਾਂ ਬਾਬਾ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮੈਂ ਇਹ ਤਨ ਕੰਮ ਵਿੱਚ ਲਿਆਂਦਾ ਹਾਂ। ਬਾਬਾ ਇਹਨਾਂ ਖਿੜਕੀਆਂ ਨਾਲ ਦੇਖਦੇ ਹਨ। ਹਾਜ਼ਿਰ-ਨਾਜ਼ਿਰ ਹੈ। ਆਤਮਾ ਜਰੂਰ ਆਰਗਨਸ ਤੋਂ ਹੀ ਕੰਮ ਲਵੇਗੀ ਨਾ। ਮੈਂ ਆਇਆ ਹਾਂ ਤਾਂ ਜਰੂਰ ਸੁਣਾਵਾਂਗਾ ਨਾ। ਆਰਗਨਸ ਯੂਜ ਕਰਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਜਰੂਰ ਕਿਰਾਇਆ ਵੀ ਦੇਣਾ ਪਵੇਗਾ ਨਾ।

ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਇਸ ਵੇਲੇ ਨਰਕ ਨੂੰ ਸਵਰਗ ਬਣਾਉਣ ਵਾਲੇ ਹੋ। ਤੁਸੀਂ ਰੋਸ਼ਨੀ ਦੇਣ ਵਾਲੇ ਹੋ, ਜਾਗ੍ਰਿਤ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਹੋ। ਹੋਰ ਤਾਂ ਸਭ ਕੁੰਭਕਰਨ ਦੀ ਨੀਂਦ ਵਿੱਚ ਸੁੱਤੇ ਪਏ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਮਾਤਾਵਾਂ ਜਗਾਉਂਦੀ ਹੋ, ਸਵਰਗ ਦਾ ਮਾਲਿਕ ਬਣਾਉਂਦੀ ਹੋ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਮੈਜਾਰਿਟੀ ਮਾਤਾਵਾਂ ਦੀ ਹੈ, ਇਸਲਈ ਵੰਦੇ ਮਾਤਰਮ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਭੀਸ਼ਮ ਪਿਤਾਮਾਹ ਆਦਿ ਨੂੰ ਵੀ ਤੁਸੀਂ ਹੀ ਬਾਣ ਮਾਰੇ ਹਨ। ਮਨਮਨਾਭਵ-ਮੱਧਿਆਜੀਭਵ ਦਾ ਤੀਰ ਕਿੰਨਾ ਸਹਿਜ ਹੈ। ਇੰਨਾ ਤੀਰਾਂ ਨਾਲ ਤੁਸੀਂ ਮਾਇਆ ਤੇ ਜਿੱਤ ਪਾਉਂਦੇ ਹੋ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਇੱਕ ਬਾਪ ਦੀ ਯਾਦ, ਇੱਕ ਦੀ

ਸ਼੍ਰੀਮਤ ਤੇ ਹੀ ਚਲਣਾ ਹੈ। ਬਾਪ ਤੁਹਾਨੂੰ ਇਵੇਂ ਦੇ ਸ੍ਰੇਸ਼ਠ ਕਰਮ ਕਰਨਾ ਸਿਖਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਜੇ ਕਦੇ 21 ਜਨਮ ਕਰਮ ਕੁੱਟਣ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਨਾ ਪਵੇ। ਤੁਸੀਂ ਐਵਰਹੇਲਦੀ-ਐਵਰਵੇਲਦੀ ਬਣਦੇ ਹੋ। ਬਹੁਤ ਵਾਰੀ ਤੁਸੀਂ ਸਵਰਗ ਦੇ ਮਾਲਿਕ ਬਣੇ ਹੋ। ਰਾਜ ਲਿਆ ਅਤੇ ਫਿਰ ਗਵਾਇਆ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਕੁਲ ਭੂਸ਼ਨ ਹੀ ਹੀਰੋ - ਹੀਰੋਇਨ ਦਾ ਪਾਰਟ ਵਜਾਉਂਦੇ ਹੋ। ਡਰਾਮਾ ਵਿੱਚ ਸਭ ਤੋਂ ਉੱਚਾ ਪਾਰਟ

ਤੁਹਾਡਾ ਬੱਚਿਆਂ ਦਾ ਹੈ। ਤਾਂ ਇਵੇ ਦੇ ਉੱਚਾ ਬਣਾਉਣ ਵਾਲੇ ਬਾਪ ਨਾਲ ਬੜਾ ਲਵ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਬਾਬਾ ਤੁਸੀਂ ਕਮਾਲ ਕਰਦੇ ਹੋ। ਨਾ ਮਨ, ਨਾ ਚਿੰਤ, ਸਾਨੂੰ ਥੋੜੀ ਪਤਾ ਹੈ, ਅਸੀਂ ਹੀ ਨਰਾਇਣ ਸੀ। ਬਾਬਾ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਤੁਸੀਂ ਸੇ ਨਰਾਇਣ ਅਥਵਾ ਸੇ ਲਕਸ਼ਮੀ ਦੇਵੀ ਦੇਵਤਾ ਸੀ ਫੇਰ ਪੁਨਰਜਨਮ ਲੈਂਦੇ-ਲੈਂਦੇ ਅਸੁਰ ਬਣ ਗਏ ਹੋ। ਹੁਣ ਫਿਰ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਕਰ ਵਰਸਾ ਪਾਵੇ। ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਜੋ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਕਰਦੇ ਹੋ, ਸਾਕਸ਼ਾਤਕਾਰ ਹੁੰਦਾ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ।

ਰਾਜਯੋਗ ਇੱਕ ਬਾਪ ਨੇ ਹੀ ਸਿਖਾਇਆ ਸੀ। ਸੱਚਾ-ਸੱਚਾ ਸਹਿਜ ਰਾਜਯੋਗ ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਹੁਣ ਸਿਖਾ ਸਕਦੇ ਹੋ। ਤੁਹਾਡਾ ਫਰਜ਼ ਹੈ ਬਾਪ ਦਾ ਪਰਿਚੈ ਸਭ ਨੂੰ ਦੇਣਾ। ਸਾਰੇ ਨਿਧਨਕੇ ਬਣ ਪਏ ਹਨ। ਇਹ ਗੱਲਾਂ ਵੀ ਕਲਪ ਪਹਿਲੇ ਵਾਲੇ ਕੋਟਾਂ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਹੀ ਸਮਝਣਗੇ। ਬਾਬਾ ਨੇ ਸਮਝਾਇਆ ਹੈ, ਸਾਰੀ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਮਹਾਨ ਮੂਰਖ ਦੇਖਣਾ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਇਥੇ ਦੇਖੋ। ਬਾਪ ਜਿਸ ਤੋਂ 21 ਜਨਮ ਦਾ ਵਰਸਾ ਮਿਲਦਾ ਹੈ, ਉਸਨੂੰ ਫਾਰਕਤੀ ਦੇ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਵੀ ਡਰਾਮਾ ਵਿੱਚ ਨੂੰਧ ਹੈ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਖੁੱਦ ਈਸ਼ਵਰ ਦੀ ਔਲਾਦ ਹੋ। ਫਿਰ ਦੇਵਤਾ, ਖੱਤਰੀ, ਵੈਸ਼, ਸੂਦਰ ਦੀ ਔਲਾਦ ਬਣਾਂਗੇ। ਹੁਣ ਆਸੂਰੀ ਔਲਾਦ ਤੋਂ ਇਸ਼ਵਰੀਏ ਸੰਤਾਨ ਬਣੇ ਹੋ। ਬਾਪ ਪਰਮਧਾਮ ਤੋਂ ਆਕੇ ਪਤਿਤ ਤੋਂ ਪਾਵਨ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਕਿੰਨਾ ਸ਼ੁਕਰੀਆ ਮਨਾਉਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਭਗਤੀ ਮਾਰਗ ਵਿੱਚ ਵੀ ਸ਼ੁਕਰੀਆ ਕਰਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਦੁੱਖ ਵਿੱਚ ਥੋੜੀ ਸ਼ੁਕਰੀਆ ਮੰਨਾਂਗੇ। ਹੁਣ ਤੁਹਾਨੂੰ ਕਿੰਨਾ ਸੁੱਖ ਮਿਲਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਬੜਾ ਲਵ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਅਸੀਂ ਬਾਪ ਨਾਲ ਪਿਆਰ ਨਾਲ ਗੱਲ ਕਰਾਂਗੇ ਤਾਂ ਕਿਉਂ ਨਹੀਂ ਸੁਣਨਗੇ। ਕਨੈਕਸ਼ਨ ਹੈ ਨਾ। ਰਾਤ ਨੂੰ ਉੱਠ ਕੇ ਬਾਬਾ ਨਾਲ ਗੱਲ ਕਰਨੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਬਾਬਾ ਆਪਣਾ ਅਨੁਭਵ ਦੱਸਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਮੈਂ ਬੜਾ ਯਾਦ ਕਰਦਾ ਹਾਂ। ਬਾਬਾ ਦੀ ਯਾਦ ਵਿੱਚ ਅਥਰੂ ਵੀ ਆ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਅਸੀਂ ਕੀ ਸੀ, ਬਾਬਾ ਨੇ ਕੀ ਬਣਾ ਦਿੱਤਾ ਹੈ - ਤੱਤਵਮ। ਤੁਸੀਂ ਵੀ ਇਹ ਬਣਦੇ ਹੋ। ਯੋਗ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣ ਵਾਲਿਆਂ ਨੂੰ ਬਾਬਾ ਮਦਦ ਵੀ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਆਪ ਹੀ ਅੱਖ ਖੁਲ ਜਾਵੇਗੀ। ਖਟੀਆ ਹਿੱਲ ਜਾਵੇਗੀ। ਬਾਬਾ ਬਹੁਤਿਆਂ ਨੂੰ ਉਠਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਬਾਪ ਕਿੰਨਾ ਰਹਿਮ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਇਥੇ ਕਿਉਂ ਆਏ ਹੋ? ਕਹਿੰਦੇ ਹੋ ਬਾਬਾ ਭਵਿੱਖ ਵਿੱਚ ਸ੍ਰੀ ਨਰਾਇਣ ਨੂੰ ਵਰਨ ਦੀ ਸਿੱਖਿਆ ਪਾਉਣ ਆਏ ਹਾਂ ਮਤਲਬ ਲਕਸ਼ਮੀ ਨੂੰ ਵਰਨ ਦੇ ਲਈ ਇਹ ਇਮਤਿਹਾਨ ਪਾਸ ਕਰ ਰਹੇ ਹੋ। ਕਿੰਨਾ ਵੰਡਰਫੁੱਲ ਸਕੂਲ ਹੈ। ਕਿੰਨੀਆਂ ਵੰਡਰਫੁੱਲ ਗੱਲਾਂ ਹਨ। ਵੱਡੇ ਤੇ ਵੱਡੀ ਯੂਨੀਵਰਸਿਟੀ ਹੈ। ਪਰ ਗਾਡਲੀ ਯੂਨੀਵਰਸਿਟੀ ਨਾਲ ਰੱਖਣ ਨਹੀਂ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਇੱਕ ਦਿਨ ਜਰੂਰ ਮੰਨਣਗੇ। ਆਉਂਦੇ ਰਹਿਣਗੇ। ਕਹਿਣਗੇ ਬਰੇਬਰ ਕਿੰਨੀ ਵੱਡੀ ਯੂਨੀਵਰਸਿਟੀ ਹੈ। ਬਾਬਾ ਤੋਂ ਆਪਣੇ ਨੈਣਾ ਤੇ ਬਿਠਾ ਕੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਪੜ੍ਹਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਤੁਹਾਨੂੰ ਸਵਰਗ ਵਿੱਚ ਪਹੁੰਚਾ ਦੇਣਗੇ। ਤਾਂ ਇਵੇਂ ਦੇ ਬਾਬਾ ਨਾਲ ਕਿੰਨੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਕਰਨੀਆਂ ਚਾਹੀਦੀਆਂ ਹਨ। ਫਿਰ ਬਾਬਾ ਬਹੁਤ ਮਦਦ ਕਰਣਗੇ। ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਗਲੇ ਘੁੱਟੇ ਹੋਏ ਹਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਤਾਲਾ ਖੋਲ ਦੇਣਗੇ। ਰਾਤ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨ ਨਾਲ ਬੜਾ ਮਜ਼ਾ ਆਵੇਗਾ। ਬਾਬਾ ਆਪਣਾ ਅਨੁਭਵ ਦੱਸਦੇ ਹਨ। ਮੈਂ ਕਿਵੇਂ ਦੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਕਰਦਾ ਹਾਂ, ਅੰਮ੍ਰਿਤਵੇਲੇ।

ਬਾਪ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਸਮਝਾਂਦੇ ਹਨ ਖ਼ਬਰਦਾਰ ਰਹਿਣਾ। ਕੁੱਲ ਨੂੰ ਕਲੰਕਿਤ ਨਹੀਂ ਕਰਨਾ। 5 ਵਿਕਾਰ ਦਾਨ ਵਿੱਚ ਦੇ ਕੇ ਫਿਰ ਵਾਪਿਸ ਨਹੀਂ ਲੈਣਾ। ਅੱਛਾ!

ਮਿੱਠੇ- ਮਿੱਠੇ ਸਿੱਕੀਲਧੇ ਬੱਚਿਆਂ ਪ੍ਰਤੀ ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਬਾਪ ਦਾਦਾ ਦਾ ਯਾਦ ਪਿਆਰ ਅਤੇ ਗੁਡਮੋਰਨਿੰਗ। ਰੂਹਾਨੀ ਬਾਪ ਦੀ ਰੂਹਾਨੀ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਨਮਸਤੇ।

ਧਾਰਨਾ ਲਈ ਮੁੱਖ ਸਾਰ:-

1. ਬਾਪ ਦਾ ਪਿਆਰਾ ਬਣਨ ਦੇ ਲਈ ਰਹਿਮਦਿਲ ਬਣ ਸਰਵਿਸ ਤੇ ਤਿਆਰ ਰਹਿਣਾ ਹੈ। ਸਪੂਤ, ਆਗਿਆਕਾਰੀ ਬਣ ਸੱਚਾ ਯੋਗੀ ਜਾਂ ਗਿਆਨੀ ਬਣਨਾ ਹੈ।

2. ਅੰਮ੍ਰਿਤਵੇਲੇ ਉੱਠ ਬਾਪ ਨਾਲ ਬੜੀਆਂ ਮਿੱਠੀਆਂ-ਮਿੱਠੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਕਰਨੀਆਂ ਹਨ, ਬਾਪ ਦਾ ਸ਼ੁਕਰਾਨਾ ਮੰਨਨਾ ਹੈ। ਬਾਪ ਦੀ ਮਦਦ ਦਾ ਅਨੁਭਵ ਕਰਨ ਦੇ ਲਈ ਮੇਸਟ ਬਿਲਵਡ ਬਾਪ ਨੂੰ ਬੜੇ ਪਿਆਰ ਨਾਲ ਯਾਦ ਕਰਨਾ ਹੈ।

ਵਰਦਾਨ:- ਪੁਰਾਣੀ ਦੇਹ ਅਤੇ ਦੁਨੀਆਂ ਦੀ ਸਭ ਆਕਰਸ਼ਣਾ ਤੋਂ ਸਹਿਜ ਅਤੇ ਸਦਾ ਦੂਰ ਰਹਿਣ ਵਾਲੇ ਰਾਜਰਿਸ਼ੀ ਭਵ :
ਰਾਜਰਿਸ਼ੀ ਮਤਲਬ ਇੱਕ ਪਾਸੇ ਸਭ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰ ਦਾ ਨਸ਼ਾ ਅਤੇ ਦੂਜੇ ਪਾਸੇ ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਵੈਰਾਗ ਦਾ ਅਲੌਕਿਕ ਨਸ਼ਾ। ਵਰਤਮਾਨ ਸਮੇਂ ਇੰਨਾ ਦੇਨਾਂ ਅਭਿਆਸ ਨੂੰ ਵਧਾਉਂਦੇ ਚਲੇ। ਵੈਰਾਗ ਮਾਨਾ ਕਿਨਾਰਾ ਨਹੀਂ ਲੇਕਿਨ ਸਭ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਹੁੰਦੇ ਵੀ ਹੱਦ ਦੀ ਆਕਰਸ਼ਣ ਮਨ ਬੁੱਧੀ ਨੂੰ ਆਕਰਸ਼ਣ ਵਿੱਚ ਨਾ ਲਿਆਵੇ। ਸੰਕਲਪ ਵਿੱਚ ਵੀ ਅਧੀਨਤਾ ਨਾ ਹੋਵੇ ਇਸਨੂੰ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਰਾਜਰਿਸ਼ੀ ਮਤਲਬ ਬੇਹੱਦ ਦੇ ਵੈਰਾਗੀ। ਇਹ ਪੁਰਾਣੀ ਦੇਹ ਅਤੇ ਦੇਹ ਦੀ ਪੁਰਾਣੀ ਦੁਨੀਆਂ, ਵਿਅਕਤ ਭਾਵ, ਵੈਭਵਾ ਦਾ ਭਾਵ ਇੰਨਾ ਸਭ ਆਕਰਸ਼ਣਾ ਤੋਂ ਸਦਾ ਅਤੇ ਸਹਿਜ ਦੂਰ ਰਹਿਣ ਵਾਲੇ।

ਸਲੋਗਨ:- ਸਾਈਂਸ ਦੇ ਸਾਧਨਾਂ ਨੂੰ ਯੂਜ਼ ਕਰੇ ਪਰ ਆਪਣੇ ਜੀਵਨ ਦਾ ਆਧਾਰ ਨਹੀਂ ਬਣਾਓ।

ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ:- ਇਹ ਪਾਵਨ ਬਣਨ ਦੀ ਪੜਾਈ ਸਾਰੀਆਂ ਪੜਾਈਆਂ ਨਾਲੋਂ ਸਹਿਜ ਹੈ, ਇਸ ਨੂੰ ਬੱਚੇ, ਜਵਾਨ, ਬੁੱਢੇ ਸਭ ਪੜ੍ਹ ਸਕਦੇ ਹਨ, ਸਿਰਫ 84 ਜਨਮਾਂ ਨੂੰ ਜਾਣਨਾ ਹੈ”

ਪ੍ਰਸ਼ਨ:- ਹਰ ਇੱਕ ਛੋਟੇ ਅਤੇ ਵੱਡੇ ਨੂੰ ਕਿਹੜੀ ਪ੍ਰੈਕਟਿਸ ਜਰੂਰ ਕਰਨੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ?

ਉੱਤਰ:- ਹਰ ਇੱਕ ਨੂੰ ਮੁਰਲੀ ਚਲਾਉਣ ਦੀ ਪ੍ਰੈਕਟਿਸ ਜਰੂਰ ਕਰਨੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਤੁਸੀਂ ਮੁਰਲੀਧਰ ਦੇ ਬੱਚੇ ਹੋ। ਜੇਕਰ ਮੁਰਲੀ ਨਹੀਂ ਚਲਾਉਂਦੇ ਹੋ ਤਾਂ ਉੱਚ ਪਦਵੀ ਪਾ ਨਹੀਂ ਸਕੋਗੇ। ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਸੁਣਾਉਂਦੇ ਰਹੋ ਤਾਂ ਮੁੱਖ ਖੁਲ ਜਾਵੇਗਾ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਹਰ ਇੱਕ ਨੂੰ ਬਾਪ ਸਮਾਨ ਟੀਚਰ ਜਰੂਰ ਬਣਨਾ ਹੈ। ਜੇ ਪੜ੍ਹਦੇ ਹੋ ਉਹ ਪੜ੍ਹਾਉਣਾ ਹੈ। ਛੋਟੇ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਵੀ ਇਹ ਪੜ੍ਹਾਈ ਪੜ੍ਹਣ ਦਾ ਹੱਕ ਹੈ। ਉਹ ਵੀ ਬੇਹੱਦ ਦੇ ਬਾਪ ਦਾ ਵਰਸਾ ਲੈਣ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰੀ ਹਨ।

ਓਮ ਸ਼ਾਂਤੀ। ਹੁਣ ਆਉਂਦੀ ਹੈ ਸ਼ਿਵ ਬਾਬਾ ਦੀ ਜਯੰਤੀ। ਉਸਤੇ ਕਿਵੇਂ ਸਮਝਾਉਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ? ਬਾਪ ਨੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਸਮਝਾਇਆ ਹੈ ਓਵੇਂ ਹੀ ਤੁਹਾਨੂੰ ਫਿਰ ਹੋਰਾਂ ਨੂੰ ਸਮਝਾਉਣਾ ਹੈ। ਇਵੇਂ ਤਾਂ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਬਾਬਾ ਜਿਵੇਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਪੜ੍ਹਾਉਂਦਾ ਹੈ ਓਵੇਂ ਬਾਬਾ ਨੇ ਹੀ ਸਭ ਨੂੰ ਪੜ੍ਹਾਉਣਾ ਹੈ। ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਨੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਪੜ੍ਹਾਇਆ ਹੈ, ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਇਸ ਸ਼ਰੀਰ ਦੁਆਰਾ ਪੜ੍ਹਾਇਆ ਹੈ। ਬਰੇਬਰ ਅਸੀਂ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਦੀ ਜਯੰਤੀ ਮਨਾਉਂਦੇ ਹਾਂ। ਅਸੀਂ ਨਾਮ ਵੀ ਸ਼ਿਵ ਦਾ ਲੈਂਦੇ ਹਾਂ, ਉਹ ਤਾਂ ਹੈ ਨਿਰਾਕਾਰ। ਉਸਨੂੰ ਸ਼ਿਵ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਉਹ ਲੋਕ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਸ਼ਿਵ ਤਾਂ ਜਨਮ ਮਰਨ ਰਹਿਤ ਹੈ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਫਿਰ ਜਯੰਤੀ ਕਿਵੇਂ ਹੋਵੇਗੀ? ਇਹ ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਕਿਵੇਂ ਨੰਬਰਵਾਰ ਮਨਾਉਂਦੇ ਆਉਂਦੇ ਹਨ। ਮਨਾਉਂਦੇ ਹੀ ਰਹਾਂਗੇ। ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸਮਝਾਉਣਾ ਪਵੇਗਾ। ਬਾਪ ਆਕੇ ਇਸ ਤਨ ਦਾ ਆਧਾਰ ਲੈਂਦੇ ਹਨ। ਮੁੱਖ ਤਾਂ ਜਰੂਰ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਇਸਲਈ ਗਊਮੁੱਖ ਦੀ ਹੀ ਮਹਿਮਾ ਹੈ। ਇਹ ਰਾਜ ਜਰਾ ਪੈਂਚੀਲਾ ਹੈ। ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਦੇ ਆਕ੍ਰਿਪੇਸ਼ਨ ਨੂੰ ਸਮਝਣਾ ਹੈ। ਸਾਡਾ ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਬਾਪ ਆਇਆ ਹੋਇਆ ਹੈ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਹੀ ਸਾਨੂੰ ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਵਰਸਾ ਮਿਲਦਾ ਹੈ। ਬਰੇਬਰ ਭਾਰਤ ਨੂੰ ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਵਰਸਾ ਸੀ ਅਤੇ ਹੋਰ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਹੁੰਦਾ ਨਹੀਂ। ਭਾਰਤ ਨੂੰ ਹੀ ਸੱਚਖੰਡ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਬਾਪ ਨੂੰ ਵੀ ਟੁਥ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਤਾਂ ਇਹ ਗੱਲਾਂ ਸਮਝਾਉਣੀਆਂ ਪੈਂਦੀਆਂ ਹਨ ਅਤੇ ਫਿਰ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਜਲਦੀ ਸਮਝ ਨਹੀਂ ਆਉਂਦਾ ਹੈ। ਕੋਈ ਤਾਂ ਝੱਟ ਸਮਝ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਯੋਗ ਅਤੇ ਐਜੂਕੇਸ਼ਨ (ਪੜ੍ਹਾਈ) ਦੇਵੇ ਖਿਸਕਣ ਵਾਲੀਆਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਹਨ। ਉਸ ਵਿੱਚ ਵੀ ਯੋਗ ਜ਼ਿਆਦਾ ਖਿਸਕਦਾ ਹੈ। ਨਾਲੇਜ ਤਾਂ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੀ ਹੀ ਹੈ ਬਾਕੀ ਯਾਦ ਵੀ ਘੜੀ-ਘੜੀ ਭੁੱਲ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਨਾਲੇਜ ਤਾਂ ਤੁਹਾਡੀ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਹੀ ਹੈ ਕਿ ਅਸੀਂ ਕਿਵੇਂ 84 ਜਨਮ ਲੈਂਦੇ ਹਾਂ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਇਹ ਨਾਲੇਜ ਹੈ ਉਹ ਹੀ ਬੁੱਧੀ ਨਾਲ ਸਮਝ ਸਕਦੇ ਹਨ ਕਿ ਜਿਹੜੇ ਪਹਿਲੇ ਪਹਿਲੇ ਨੰਬਰ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦੇ ਹਨ ਉਹ ਹੀ 84 ਜਨਮ ਲੈਣਗੇ। ਪਹਿਲਾ ਉੱਚੇ ਤੇ ਉੱਚਾ ਲਕਸ਼ਮੀ ਨਰਾਇਣ ਨੂੰ ਕਹਾਂਗੇ। ਨਰ ਤੋਂ ਨਰਾਇਣ ਬਣਨ ਦੀ ਕਥਾ ਵੀ ਨਾਮਿਗ੍ਰਾਮੀ ਹੈ। ਪੂਰਨਮਾਸ਼ੀ ਤੇ ਬਹੁਤ ਜਗ੍ਹਾ ਸੱਤ ਨਰਾਇਣ ਦੀ ਕਥਾ ਚਲਦੀ ਹੈ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਅਸੀਂ ਸੱਚਮੁੱਚ ਬਾਬਾ ਦੁਆਰਾ ਨਰ ਤੋਂ ਨਰਾਇਣ ਬਣਨ ਦੀ ਪੜ੍ਹਾਈ ਪੜ੍ਹਦੇ ਹਾਂ। ਇਹ ਹੈ ਪਾਵਨ ਬਣਨ ਦੀ ਪੜ੍ਹਾਈ, ਅਤੇ ਹੈ ਵੀ ਸਭ ਪੜ੍ਹਾਈਆਂ ਤੋਂ ਬਿਲਕੁਲ ਸੌਖੀ। 84 ਜਨਮਾਂ ਦੇ ਚੱਕਰ ਨੂੰ ਜਾਣਨਾ ਹੈ ਅਤੇ ਫਿਰ ਇਹ ਪੜ੍ਹਾਈ ਸਭ ਦੇ ਲਈ ਇੱਕ ਹੀ ਹੈ। ਬੁੱਢੇ, ਬੱਚੇ, ਜਵਾਨ ਜੇ ਵੀ ਹੋ ਸਭ ਦੇ ਲਈ ਇੱਕ ਹੀ ਪੜ੍ਹਾਈ ਹੈ। ਛੋਟੇ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਵੀ ਹੱਕ ਹੈ। ਜੇਕਰ ਮਾਂ-ਬਾਪ ਇੰਨਾ ਨੂੰ ਥੋੜਾ ਥੋੜਾ ਸਿਖਾਉਂਦੇ ਰਹਿਣ ਤਾਂ ਟਾਈਮ ਬੜਾ ਪਿਆ ਹੈ। ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਵੀ ਇਹ ਸਿਖਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ। ਆਤਮਾ ਅਤੇ ਸ਼ਰੀਰ ਦੋਵਾਂ ਦਾ ਬਾਪ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਹੈ। ਆਤਮਾ ਬੱਚਾ ਵੀ ਨਿਰਾਕਾਰੀ ਹੈ ਤਾਂ ਬਾਪ ਵੀ ਨਿਰਾਕਾਰੀ ਹੈ। ਇਹ ਵੀ ਤੁਹਾਡੇ ਬੱਚਿਆਂ ਦੀ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਹੈ ਕਿ ਨਿਰਾਕਾਰ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਸਾਡਾ ਬਾਪ ਹੈ, ਕਿੰਨਾ ਛੋਟਾ ਹੈ। ਇਹ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਯਾਦ ਰੱਖਣਾ ਹੈ। ਭੁੱਲਣਾ ਨਹੀਂ ਚਾਹੀਦਾ। ਅਸੀਂ ਆਤਮਾ ਵੀ ਬਿੰਦੀ ਮਿਸਲ ਛੋਟੀ ਹਾਂ। ਇਵੇਂ ਨਹੀਂ, ਉਪਰ ਜਾਵਾਂਗੇ ਤਾਂ ਵੱਡੀ ਦਿਖਾਈ ਦਵੇਗੀ। ਥੱਲੇ ਛੋਟੀ ਹੋ ਜਾਵੇਗੀ। ਨਹੀਂ, ਉਹ ਤਾਂ ਹੈ ਬਿੰਦੀ। ਉਪਰ ਵਿੱਚ ਜਾਵਾਂਗੇ ਤਾਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਜਿਵੇਂ ਦੇਖਣ ਵਿੱਚ ਵੀ ਨਹੀਂ ਆਵੇਗੀ। ਬਿੰਦੀ ਹੈ ਨਾ। ਬਿੰਦੀ ਕੀ ਦੇਖਣ ਵਿੱਚ ਆਵੇਗੀ। ਇੰਨਾ ਗੱਲਾਂ ਤੇ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਵਿਚਾਰ ਵੀ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਅਸੀਂ ਆਤਮਾਵਾਂ ਉਪਰ ਤੋਂ ਆਈਆਂ ਹਾਂ, ਸ਼ਰੀਰ ਤੋਂ ਪਾਰਟ ਵਜਾਉਣ ਦੇ ਲਈ। ਆਤਮਾ ਘਟਦੀ-ਵੱਧਦੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਆਰਗਨਸ ਪਹਿਲਾਂ ਛੋਟੇ, ਪਿੱਛੇ ਵੱਡੇ ਹੁੰਦੇ ਹਨ।

ਹੁਣ ਜਿਵੇਂ ਤੁਸੀਂ ਸਮਝਿਆ ਹੈ ਓਵੇਂ ਫਿਰ ਹੋਰਾਂ ਨੂੰ ਵੀ ਸਮਝਾਉਣਾ ਹੈ। ਇਹ ਤਾਂ ਜਰੂਰ ਹੈ ਨੰਬਰਵਾਰ ਜੇ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਪੜ੍ਹਿਆ ਹੈ ਉਨ੍ਹਾਂ ਹੀ ਪੜ੍ਹਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਸਭ ਨੂੰ ਟੀਚਰ ਵੀ ਜਰੂਰ ਬਣਨਾ ਹੈ, ਸਿਖਾਉਣ ਦੇ ਲਈ। ਬਾਪ ਵਿੱਚ ਤਾਂ ਨਾਲੇਜ ਹੈ, ਉਹ ਇੰਨੀ ਛੋਟੀ ਜਿਹੀ ਪਰਮ ਆਤਮਾ ਹੈ, ਸਦਾ ਪਰਮਧਾਮ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਇੱਥੇ ਇੱਕ ਹੀ ਵਾਰ ਸੰਗਮ ਤੇ ਆਉਂਦੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਨੂੰ ਪੁਕਾਰਦੇ ਵੀ ਓਦੇ ਹਨ ਜਦੋਂ ਬਹੁਤ ਦੁਖੀ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਆਕੇ ਸਾਨੂੰ ਸੁਖੀ ਬਣਾਵੇ। ਬੱਚੇ ਹੁਣ ਜਾਣਦੇ ਹਨ ਅਸੀਂ ਪੁਕਾਰਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਾਂ - ਬਾਬਾ, ਆਕੇ ਸਾਨੂੰ ਪਤਿਤ ਦੁਨੀਆਂ ਤੋਂ ਨਵੀਂ ਸਤਯੁੱਗੀ ਸੁੱਖੀ ਪਾਵਨ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਲੈ ਚਲੇ ਅਤੇ ਓਥੇ ਜਾਣ ਦਾ ਰਸਤਾ ਦੱਸੇ। ਉਹ ਵੀ ਜਦੋਂ ਆਪ ਆਵੇ ਫਿਰ ਆਕੇ ਰਸਤਾ ਦੱਸੇ। ਉਹ ਆਉਣਗੇ ਓਦੋਂ ਜਦੋਂ ਦੁਨੀਆਂ ਨੂੰ ਬਦਲਣਾ ਹੋਵੇਗਾ। ਇਹ ਬੜੀਆਂ ਸਿੱਪਲ ਗੱਲਾਂ ਹਨ, ਨੋਟ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਬਾਬਾ ਨੇ ਅੱਜ ਇਹ ਸਮਝਾਇਆ ਹੈ, ਅਸੀਂ ਵੀ ਇਵੇਂ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਾਂ। ਇਵੇਂ ਪ੍ਰੈਕਟਿਸ ਕਰਦੇ-ਕਰਦੇ ਮੁੱਖ ਖੁਲ ਜਾਵੇਗਾ।

ਤੁਸੀਂ ਮੁਰਲੀਧਰ ਦੇ ਬੱਚੇ ਹੋ, ਤੁਹਾਨੂੰ ਮੁਰਲੀਧਰ ਜਰੂਰ ਬਣਨਾ ਹੈ। ਜਦੋਂ ਹੋਰਾਂ ਦਾ ਕਲਿਆਣ ਕਰਾਂਗੇ ਫਿਰ ਤਾਂ ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਉੱਚ ਪਦਵੀ ਪਾਵਾਂਗੇ। ਉਹ ਪੜ੍ਹਾਈ ਤਾਂ ਹੈ ਇਥੋਂ ਦੇ ਲਈ। ਇਹ ਹੈ ਭਵਿੱਖ ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਦੇ ਲਈ। ਓਥੇ ਤਾਂ ਸਦਾ ਸੁੱਖ ਹੀ ਸੁੱਖ ਹੈ। ਓਥੇ 5 ਵਿਕਾਰ ਤੰਗ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਇੱਥੇ ਰਾਵਣ ਰਾਜ ਮਤਲਬ ਪਰਾਏ ਰਾਜ ਵਿੱਚ ਅਸੀਂ ਹਾਂ। ਤੁਸੀਂ ਹੀ ਪਹਿਲਾਂ ਆਪਣੇ ਰਾਜ ਵਿੱਚ ਸੀ। ਤੁਸੀਂ ਕਹੋਗੇ ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ, ਫਿਰ ਭਾਰਤ ਨੂੰ ਹੀ ਪੁਰਾਣੀ ਦੁਨੀਆਂ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਗਾਇਨ ਵੀ ਹੈ ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਭਾਰਤ... ਇਵੇਂ ਨਹੀਂ ਕਹਿਣਗੇ ਕੀ ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਇਸਲਾਮੀ, ਬੋਧੀ। ਨਹੀਂ। ਹੁਣ ਤੁਹਾਡੀ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਹੈ ਬਾਪ ਆਕੇ ਸਾਨੂੰ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਜਗਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਡਰਾਮਾ ਵਿੱਚ ਪਾਰਟ ਹੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਇਵੇਂ ਦਾ ਹੈ। ਭਾਰਤ ਨੂੰ ਹੀ ਆਕੇ ਸਵਰਗ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਭਾਰਤ ਹੀ ਪਹਿਲਾਂ ਦੇਸ਼ ਹੈ। ਭਾਰਤ ਪਹਿਲੇ ਦੇਸ਼ ਨੂੰ ਹੀ ਸਵਰਗ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਭਾਰਤ ਦੀ ਉਮਰ ਵੀ ਲਿਮਿਟਡ ਹੈ। ਲੱਖਾਂ ਸਾਲ ਕਹਿਣਾ ਇਹ ਤਾਂ ਅਨਲਿਮਿਟਡ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਲੱਖਾਂ ਸਾਲ ਦੀ ਕੋਈ ਗੱਲ ਖਿਆਲ ਵਿੱਚ ਆ ਨਹੀਂ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਨਵਾਂ ਭਾਰਤ ਸੀ, ਹੁਣ ਪੁਰਾਣਾ ਭਾਰਤ ਹੀ ਕਹਾਂਗੇ। ਭਾਰਤ ਹੀ ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਹੋਵੇਗੀ। ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਅਸੀਂ ਹੁਣ ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਦਾ ਮਾਲਿਕ ਬਣ ਰਹੇ ਹਾਂ। ਬਾਪ ਨੇ ਰਾਏ ਦੱਸੀ ਹੈ ਕਿ ਮੈਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ ਤਾਂ ਤੁਹਾਡੀ ਆਤਮਾ ਨਵੀਂ ਪਿਉਰ ਬਣ ਜਾਵੇਗੀ। ਫਿਰ ਸ਼ਰੀਰ ਵੀ ਨਵਾਂ ਮਿਲੇਗਾ। ਆਤਮਾ ਅਤੇ ਸ਼ਰੀਰ ਦੋਵੇਂ ਸਤੋਪ੍ਰਧਾਨ ਬਣਦੇ ਹਨ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਰਾਜ ਮਿਲਦਾ ਹੈ ਸੁੱਖ ਦੇ ਲਈ। ਇਹ ਵੀ ਡਰਾਮਾ ਅਨਾਦਿ ਬਣਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਸੁੱਖ ਅਤੇ ਸ਼ਾਂਤੀ ਹੈ। ਓਥੇ ਕੋਈ ਤੂਫਾਨ ਆਦਿ ਹੁੰਦੇ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਬੇਹੱਦ ਦੀ ਸ਼ਾਂਤੀ ਵਿੱਚ ਸਭ ਸ਼ਾਂਤ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਇੱਥੇ ਹੈ ਅਸ਼ਾਂਤੀ ਤਾਂ ਸਭ ਅਸ਼ਾਂਤ ਹਨ। ਸਤਯੁੱਗ ਵਿੱਚ ਸਭ ਸ਼ਾਂਤ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਵੰਡਰਫੁੱਲ ਗੱਲਾਂ ਹਨ। ਇਹ ਅਨਾਦਿ ਬਣਿਆ ਹੋਇਆ ਖੇਡ ਹੈ। ਇਹ ਹੈ ਬੇਹੱਦ ਦੀਆਂ ਗੱਲਾਂ। ਉਹ ਹੱਦ ਦੀ ਬੇਰਿਸ਼ਟੀ, ਇੰਜੀਨੀਅਰ ਆਦਿ ਪੜ੍ਹਦੇ ਹਨ। ਹੁਣ ਤੁਹਾਡੀ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਬੇਹੱਦ ਦੀ ਨਾਲੇਜ ਹੈ। ਇੱਕ ਹੀ ਵਾਰ ਆਕੇ ਬਾਪ ਬੇਹੱਦ ਡਰਾਮਾ ਦਾ ਰਾਜ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਅੱਗੇ ਤਾਂ ਇਹ ਨਾਮ ਵੀ ਨਹੀਂ ਸੁਣਿਆ ਸੀ ਕਿ ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਡਰਾਮਾ ਕਿਵੇਂ ਚਲਦਾ ਹੈ। ਹੁਣ ਸਮਝਦੇ ਹੋ ਸਤਯੁੱਗ-ਤ੍ਰੇਤਾ ਜਰੂਰ ਉਹ ਪਾਸਟ ਹੋ ਗਿਆ, ਉਸ ਵਿੱਚ ਇੰਨਾ ਦਾ ਰਾਜ ਸੀ। ਤ੍ਰੇਤਾ ਵਿੱਚ ਰਾਮ ਰਾਜ ਸੀ, ਪਿੱਛੇ ਫਿਰ ਹੋਰ ਹੋਰ ਧਰਮ ਆਉਂਦੇ ਹਨ। ਇਸਲਾਮੀ, ਬੋਧੀ, ਕ੍ਰਿਸਚਨ... ਸਾਰੇ ਧਰਮਾਂ ਦਾ ਪੂਰਾ ਪਤਾ ਹੈ। ਇਹ ਸਭ 2500 ਸਾਲ ਦੇ ਅੰਦਰ ਆਏ ਹਨ। ਉਸ ਵਿੱਚ ਸਭ 1250 ਸਾਲ ਕਲਯੁੱਗ ਦੇ ਹਨ। ਸਭ ਹਿਸਾਬ ਹੈ ਨਾ। ਇਵੇਂ ਤਾਂ ਨਹੀਂ ਸਿਸਟੀ ਦੀ ਉਮਰ ਹੀ 2500 ਸਾਲ ਹੈ। ਨਹੀਂ। ਫਿਰ ਹੋਰ ਕੋਣ ਸੀ, ਵਿਚਾਰ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਇੰਨਾ ਦੇ ਅੱਗੇ ਬਰੋਬਰ ਦੇਵੀ ਦੇਵਤਾ... ਉਹ ਵੀ ਸੀ ਤਾਂ ਮਨੁੱਖ ਹੀ। ਪਰ ਦੇਵੀ ਗੁਣਾਂ ਵਾਲੇ ਸੀ। ਸੂਰਜਵੰਸ਼ੀ-ਚੰਦਰਵੰਸ਼ੀ 2500 ਸਾਲ ਵਿੱਚ। ਬਾਕੀ ਅੱਧੇ ਵਿੱਚ ਉਹ ਸਭ ਸਨ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਜ਼ਿਆਦਾ ਦਾ ਤੇ ਕੋਈ ਹਿਸਾਬ-ਕਿਤਾਬ ਨਿਕਲ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਫੁੱਲ, ਪੈਣਾ, ਅੱਧਾ, ਚੋਥਾ। ਚਾਰ ਹਿੱਸੇ ਹਨ। ਕਾਇਦੇਸਿਰ ਟੁੱਕੜੇ ਟੁੱਕੜੇ ਕਰਣਗੇ। ਅੱਧੇ ਵਿੱਚ ਤਾਂ ਇਹ ਹੈ ਨਾ। ਕਹਿੰਦੇ ਵੀ ਹਨ ਸਤਯੁੱਗ ਵਿੱਚ ਸੂਰਜਵੰਸ਼ੀ, ਤ੍ਰੇਤਾ ਵਿੱਚ ਚੰਦਰਵੰਸ਼ੀ ਰਾਮਰਾਜ - ਇਹ ਤੁਸੀਂ ਸਿੱਧ ਕਰਕੇ ਦੱਸਦੇ ਹੋ। ਤਾਂ ਜਰੂਰ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਡੀ ਉਮਰ ਉਸਦੀ ਹੋਵੇਗੀ, ਜੋ ਪਹਿਲੇ ਪਹਿਲੇ ਸਤਯੁੱਗ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦੇ ਹਨ। ਕਲਪ ਹੀ 5 ਹਜ਼ਾਰ ਸਾਲ ਦਾ ਹੈ। ਉਹ ਲੋਕ 84 ਲੱਖ ਯੋਨੀਆਂ ਕਹਿ ਦਿੰਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਕਲਪ ਦੀ ਉਮਰ ਵੀ ਲੱਖਾਂ ਸਾਲ ਕਹਿ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਕੋਈ ਮੰਨਦੇ ਵੀ ਨਹੀਂ। ਇੰਨੀ ਵੱਡੀ ਦੁਨੀਆਂ ਵੀ ਹੋ ਨਹੀਂ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਤਾਂ ਬਾਪ ਬੈਠ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ - ਉਹ ਸਭ ਹੈ ਅਗਿਆਨ ਅਤੇ ਇਹ ਹੈ ਗਿਆਨ। ਗਿਆਨ ਕਿਥੋਂ ਆਇਆ - ਇਹ ਵੀ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਗਿਆਨ ਦਾ ਸਾਗਰ ਤਾਂ ਇੱਕ ਹੀ ਬਾਪ ਹੈ, ਉਹ ਹੀ ਗਿਆਨ ਦਿੰਦੇ ਹਨ ਮੁੱਖ ਨਾਲ। ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਗਉਮੁੱਖ। ਇਸ ਗਉਮਾਤਾ ਤੋਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਸਭ ਨੂੰ ਅਡੋਪਟ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਥੋੜੀ ਜਿਹੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਸਮਝਾਉਣ ਵਿੱਚ ਤਾਂ ਬੜੀਆਂ ਸੋਖੀਆਂ ਹਨ। ਇੱਕ ਰੋਜ਼ ਸਮਝ ਕੇ ਫਿਰ ਛੱਡ ਦੇਣਗੇ ਤਾਂ ਬੁੱਧੀ ਫਿਰ ਹੋਰ-ਹੋਰ ਗੱਲਾਂ ਵਿੱਚ ਲੱਗ ਜਾਵੇਗੀ। ਸਕੂਲ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਦਿਨ ਪੜ੍ਹਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਜਾ ਰੈਗੂਲਰ ਪੜ੍ਹਨਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ! ਨਾਲੇਜ ਇੱਕ ਦਿਨ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਸਮਝੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਬਾਪ ਸਾਨੂੰ ਪੜ੍ਹਾਉਂਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਜਰੂਰ ਬੇਹੱਦ ਦੀ ਪੜ੍ਹਾਈ ਹੋਵੇਗੀ। ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਰਾਜ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਭਾਰਤ ਵਿੱਚ ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਰਾਜ ਸੀ ਨਾ। ਇਹ ਲਕਸ਼ਮੀ-ਨਰਾਇਣ ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਰਾਜ ਕਰਦੇ ਸੀ। ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਇਹ ਗੱਲਾਂ ਸੁਪਨੇ ਵਿੱਚ ਵੀ ਨਹੀਂ ਹਨ, ਜੇ ਪੁੱਛੀਏ ਕਿ ਇੰਨਾ ਨੇ ਇਹ ਰਾਜ ਕਿਵੇਂ ਲਿਆ? ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਪਿਉਰਿਟੀ ਜ਼ਿਆਦਾ ਸੀ, ਯੋਗੀ ਹੈ ਨਾ ਇਸਲਈ ਉਮਰ ਵੀ ਵੱਡੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਅਸੀਂ ਵੀ ਯੋਗੀ ਸੀ। ਫਿਰ 84 ਜਨਮ ਲੈ ਕੇ ਭੋਗੀ ਵੀ ਜਰੂਰ ਬਣਨਾ ਹੈ। ਮਨੁੱਖ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ ਕਿ ਇਹ ਵੀ ਜਰੂਰ ਪੁਨਰਜਨਮ ਵਿੱਚ ਆਏ ਹੋਣਗੇ। ਇੰਨਾ ਨੂੰ ਭਗਵਾਨ ਭਗਵਤੀ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ। ਇੰਨਾ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਤਾਂ ਕੋਈ ਹੈ ਨਹੀਂ ਜਿਸਨੇ 84 ਜਨਮ ਲਿਆ ਹੋਵੇ। ਪਹਿਲਾਂ ਪਹਿਲਾਂ ਜੋ ਸਤਯੁੱਗ ਵਿੱਚ ਰਾਜ ਕਰਦੇ ਹਨ ਉਹ ਹੀ 84 ਜਨਮ ਲੈਂਦੇ ਹਨ ਫਿਰ ਨੰਬਰਵਾਰ ਥੱਲੇ ਆਉਂਦੇ ਹਨ। ਅਸੀਂ ਆਤਮਾ ਸੋ ਦੇਵਤਾ ਬਣਾਂਗੇ ਫਿਰ ਅਸੀਂ ਹੀ ਖੱਤਰੀ... ਡਿਗਰੀ ਘੱਟ ਹੋਵੇਗੀ। ਗਾਇਆ ਵੀ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਪੂਜਯ ਤੋਂ ਪੂਜਾਰੀ। ਸਤੋਪ੍ਰਧਾਨ ਤੋਂ ਫਿਰ ਤਮੋਪ੍ਰਧਾਨ ਬਣਦੇ ਹਾਂ। ਇਵੇਂ ਪੁਨਰਜਨਮ ਲੈਂਦੇ ਲੈਂਦੇ ਥੱਲੇ ਚਲੇ ਜਾਵਾਂਗੇ। ਇਹ ਕਿੰਨਾ ਸਹਿਜ ਹੈ। ਪਰ ਮਾਇਆ ਇਵੇਂ ਦੀ ਹੈ ਜੋ ਸਭ ਗੱਲਾਂ ਭੁਲਾ ਦਿੰਦੀ ਹੈ। ਇਹ ਸਭ ਪੁਆਇੰਟ ਇਕੱਠੀ ਕਰ ਕਿਤਾਬ ਆਦਿ ਬਣਾਵੇ, ਲੇਕਿਨ ਉਹ ਤਾਂ ਕੁਝ ਰਹਿਣਗੀਆਂ ਨਹੀਂ। ਇਹ ਟੈਮਪੋਰੀ ਹੈ। ਬਾਪ ਨੇ ਕੋਈ ਗੀਤਾ ਨਹੀਂ ਸੁਣਾਈ ਸੀ। ਬਾਪ ਤਾਂ ਜਿਵੇਂ ਹੁਣ ਸਮਝਾ ਰਹੇ ਹਨ, ਇਵੇਂ ਸਮਝਾਇਆ ਸੀ। ਇਹ ਵੇਦ ਸ਼ਾਸਤਰ ਆਦਿ ਸਭ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਬਣਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਸਭ ਹੋਲ ਲਾਟ(ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ) ਜੇ ਹੈ, ਵਿਨਾਸ਼ ਹੋਵੇਗਾ ਤਾਂ ਇਹ ਸਭ ਜਲ ਜਾਣਗੇ। ਸਤਯੁੱਗ-ਤ੍ਰੇਤਾ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਕਿਤਾਬ ਹੁੰਦਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਫਿਰ ਭਗਤੀ ਮਾਰਗ ਵਿੱਚ ਬਣਦੇ ਹਨ। ਕਿੰਨੀਆਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਬਣਦੀਆਂ ਹਨ। ਰਾਵਣ ਨੂੰ ਵੀ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ ਪਰ ਕਿੰਨੀ ਬੇਸਮਝੀ ਨਾਲ। ਕੁਝ ਵੀ ਦੱਸ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ ਇਹ ਹਰ ਸਾਲ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਜਲਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਜਰੂਰ ਵੱਡਾ ਦੁਸ਼ਮਣ ਹੈ। ਪਰ ਦੁਸ਼ਮਣ ਕਿਵੇਂ ਹੈ, ਇਹ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹਨ। ਉਹ ਸਮਝਦੇ ਸੀਤਾ ਚੁਰਾ ਲੈ ਗਏ ਇਸਲਈ ਸ਼ਾਇਦ ਦੁਸ਼ਮਣ ਹੈ। ਰਾਮ ਦੀ ਸੀਤਾ ਨੂੰ ਚੁਰਾ ਕੇ ਲੈ ਜਾਵੇ ਤਾਂ ਵੱਡਾ ਡਾਕੂ ਹੋਇਆ ਨਾ! ਕਦੇ ਚੋਰੀ ਕੀਤੀ! ਤ੍ਰੇਤਾ ਵਿੱਚ ਕਹੀਏ ਜਾ

ਤੁੰਡਾ ਦੇ ਅੰਤ ਵਿੱਚ। ਇੰਨਾ ਗੱਲਾਂ ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਕਦੇ ਚੋਰੀ ਹੋਈ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ! ਕਹਿੰਦੇ ਰਾਮ ਦੀ ਸੀਤਾ ਚੋਰੀ ਹੋਈ? ਰਾਮ-ਸੀਤਾ ਦੀ ਵੀ ਰਾਜਧਾਨੀ ਚੱਲੀ ਹੈ ਕੀ? ਇੱਕ ਹੀ ਰਾਮ ਸੀਤਾ ਚਲੇ ਆਏ ਕੀ? ਇਹ ਤਾਂ ਸ਼ਾਸਤਰਾਂ ਵਿੱਚ ਜਿਵੇਂ ਕੀ ਕਹਾਣੀ ਲਿੱਖ ਦਿੱਤੀ ਹੋਈ ਹੈ। ਵਿਚਾਰ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ - ਕਿਹੜੀ ਸੀਤਾ? 12 ਨੰਬਰ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਨਾ ਰਾਮ ਸੀਤਾ। ਤਾਂ ਕਿਹੜੀ ਸੀਤਾ ਨੂੰ ਚੋਰੀ ਕੀਤਾ? ਜਰੂਰ ਪਿੱਛੇ ਦਾ ਹੋਵੇਗਾ। ਇਹ ਜੇ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਰਾਮ ਦੀ ਸੀਤਾ ਚੋਰੀ ਹੋਈ। ਹੁਣ ਰਾਮ ਦੇ ਰਾਜ ਵਿੱਚ ਸਾਰਾ ਸਮਾਂ ਇੱਕ ਦਾ ਰਾਜ ਤਾਂ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ। ਜਰੂਰ ਡਾਇਨੇਸਟੀ ਹੋਵੇਗੀ। ਤਾਂ ਕਿਹੜੇ ਨੰਬਰ ਦੀ ਸੀਤਾ ਚੋਰੀ ਹੋਈ? ਇਹ ਸਭ ਗੱਲਾਂ ਬੜੀਆਂ ਸਮਝਣ ਦੀਆਂ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਬੜੀ ਸੀਤਲਤਾ ਨਾਲ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਵੀ ਇਹ ਰਾਜ ਸਮਝਾ ਸਕਦੇ ਹੋ।

ਬਾਪ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ ਭਗਤੀ ਮਾਰਗ ਵਿੱਚ ਮਨੁੱਖ ਕਿੰਨਾ ਧੱਕਾ ਖਾਂਦੇ-ਖਾਂਦੇ ਦੁਖੀ ਹੋ ਗਏ ਹਨ। ਜਦੋਂ ਅਤਿ ਦੁੱਖ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਸਭ ਰੜੀਆਂ ਮਾਰਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਬਾਬਾ ਇਸ ਦੁੱਖ ਤੋਂ ਛੁਡਾਵੇ। ਰਾਵਣ ਤਾਂ ਕੋਈ ਚੀਜ਼ ਨਹੀਂ ਹੈ ਨਾ। ਜੇਕਰ ਹੈ ਤਾਂ ਆਪਣੇ ਰਾਜਾ ਨੂੰ ਹਰ ਸਾਲ ਕਿਉਂ ਮਾਰਦੇ ਹੋ! ਰਾਵਣ ਦੀ ਜਰੂਰ ਪਤਨੀ ਵੀ ਹੋਵੇਗੀ। ਮਦੇਦਰੀ ਦਿਖਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਮਦੇਦਰੀ ਦਾ ਬੁੱਤ ਬਣਾ ਕੇ ਜਲਾਉਣ, ਇਵੇਂ ਕਦੇ ਦੇਖਿਆ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਤਾਂ ਬਾਪ ਬੈਠ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ ਇਹ ਹੈ ਹੀ ਝੂਠੀ ਮਾਇਆ, ਝੂਠੀ ਕਾਇਆ...ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਝੂਠੇ ਮਨੁੱਖ ਤੋਂ ਸੱਚੇ ਦੇਵਤਾ ਬਣਨ ਬੈਠੇ ਹੋ। ਫਰਕ ਤਾਂ ਹੋਇਆ ਨਾ! ਉੱਥੇ ਤਾਂ ਸਦਾ ਸੱਚ ਬੋਲਣਗੇ। ਉਹ ਹੈ ਸੱਚਖੰਡ। ਇਹ ਹੈ ਝੂਠਖੰਡ। ਤਾਂ ਝੂਠ ਹੀ ਬੋਲਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਅੱਛਾ!

ਮਿੱਠੇ- ਮਿੱਠੇ ਸਿੱਕੀਲਧੇ ਬੱਚਿਆਂ ਪ੍ਰਤੀ ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਬਾਪ ਦਾਦਾ ਦਾ ਯਾਦ ਪਿਆਰ ਅਤੇ ਗੁਡਮੋਰਨਿੰਗ। ਰੂਹਾਨੀ ਬਾਪ ਦੀ ਰੂਹਾਨੀ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਨਮਸਤੇ।

ਧਾਰਨਾ ਲਈ ਮੁੱਖ ਸਾਰ:-

1. ਗਿਆਨ ਸਾਗਰ ਬਾਪ ਜੇ ਰੋਜ਼ ਬੇਹੱਦ ਦੀ ਪੜਾਈ ਪੜਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਉਸਤੇ ਵਿਚਾਰ ਸਾਗਰ ਮੰਥਨ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਜੇ ਪੜ੍ਹਿਆ ਹੈ ਉਹ ਦੂਜਿਆਂ ਨੂੰ ਵੀ ਜਰੂਰ ਪੜਾਉਣਾ ਹੈ।

2. ਇਹ ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਡਰਾਮਾ ਕਿਵੇਂ ਚੱਲ ਰਿਹਾ ਹੈ, ਇਹ ਅਨਾਦਿ ਬਣਾ-ਬਣਾਇਆ ਵੰਡਰਫੁੱਲ ਡਰਾਮਾ ਹੈ, ਇਸ ਰਾਜ ਨੂੰ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਮਝ ਕੇ ਫਿਰ ਸਮਝਾਉਣਾ ਹੈ।

ਵਰਦਾਨ:- ਆਪਣੀਆਂ ਸੂਖਸ਼ਮ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਤੇ ਜੇਤੂ ਬਣਨ ਵਾਲੇ ਰਾਜਰਿਸ਼ੀ, ਸਵਰਾਜ ਅਧਿਕਾਰੀ ਆਤਮਾ ਭਵ : ਕਰਮਇੰਦਰੀਆਂ ਜਿੱਤ ਬਣਨਾ ਤਾਂ ਸਹਿਜ ਹੈ ਲੇਕਿਨ ਮਨ ਬੁੱਧੀ ਸੰਸਕਾਰ - ਇੰਨਾ ਸੂਖਸ਼ਮ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਤੇ ਜੇਤੂ ਬਣਨਾ - ਇਹ ਸੂਖਸ਼ਮ ਅਭਿਆਸ ਹੈ। ਜਿਸ ਵੇਲੇ ਜੇ ਸੰਕਲਪ, ਜੇ ਸੰਸਕਾਰ ਇਮਰਜ਼ ਕਰਨਾ ਚਾਹੇ ਉਹ ਹੀ ਸੰਕਲਪ, ਉਹ ਹੀ ਸੰਸਕਾਰ ਸਹਿਜ ਆਪਣਾ ਸਕੇ - ਇਸਨੂੰ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਸੂਖਸ਼ਮ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਤੇ ਜੇਤੂ ਮਤਲਬ ਰਾਜਰਿਸ਼ੀ ਸਥਿਤੀ। ਜੇਕਰ ਸੰਕਲਪ ਸ਼ਕਤੀ ਨੂੰ ਆਰਡਰ ਕਰੋ ਕਿ ਹੁਣ-ਹੁਣ ਇਕਾਗਰਚਿੱਤ ਹੋ ਜਾਵੇ, ਤਾਂ ਰਾਜਾ ਦਾ ਆਡਰ ਉਸ ਹੀ ਘੜੀ ਉਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਹੀ ਮੰਨਨਾ ਇਹ ਹੈ - ਰਾਜ ਅਧਿਕਾਰੀ ਦੀ ਨਿਸ਼ਾਨੀ। ਇਸ ਅਭਿਆਸ ਨਾਲ ਅੰਤਿਮ ਪੇਪਰ ਵਿੱਚ ਪਾਸ ਹੋਣਗੇ।

ਸਲੋਗਨ:- ਸੇਵਾਵਾਂ ਵਿੱਚ ਜੇ ਦੁਆਵਾਂ ਮਿਲਦੀਆਂ ਹਨ ਇਹ ਹੀ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਡੀ ਤੋਂ ਵੱਡੀ ਦੇਣ ਹੈ।

ਸੰਤੁਸ਼ਟਤਾ

ਅੱਜ ਦਿੱਲਵਾਲਾ ਬਾਪ ਆਪਣੇ ਸਨੇਹੀ ਦਿਲਤੱਖਤਨਸ਼ੀਨ ਬੱਚਿਆਂ ਨਾਲ ਦਿਲ ਦੀ ਰੂਹ-ਰਿਹਾਨ ਕਰਨ ਆਏ ਹਨ। ਦਿਲਵਾਲਾ ਆਪਣੇ ਸੱਚੀ ਦਿਲ ਵਾਲਿਆਂ ਨਾਲ ਦਿਲ ਦੀ ਲੈਣ-ਦੇਣ ਕਰਨ, ਦਿਲ ਦਾ ਹਾਲ-ਚਾਲ ਸੁਣਨ ਦੇ ਲਈ ਆਏ ਹਨ। ਰੂਹਾਨੀ ਬਾਪ ਰੂਹਾਂ ਨਾਲ ਰੂਹ-ਰਿਹਾਨ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਰੂਹਾਂ ਦੀ ਰੂਹ-ਰਿਹਾਨ ਸਿਰਫ ਇਸ ਵੇਲੇ ਹੀ ਅਨੁਭਵ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹੋ। ਤੁਹਾਡੇ ਰੂਹਾਂ ਵਿੱਚ ਇੰਨੀ ਸਨੇਹ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਹੈ ਜੋ ਰੂਹਾਂ ਦੇ ਰਚਿਅਤਾ ਬਾਪ ਨੂੰ ਰੂਹ-ਰਿਹਾਨ ਦੇ ਲਈ ਨਿਰਵਾਣ ਤੋਂ ਵਾਣੀ ਵਿੱਚ ਲੈ ਆਉਂਦੇ ਹੋ। ਇਵੇਂ ਦੀ ਸ਼੍ਰੇਸ਼ਠ ਰੂਹ ਹੈ ਜੋ ਬੰਧਨਮੁਕਤ ਬਾਪ ਨੂੰ ਵੀ ਸਨੇਹ ਦੇ ਬੰਧਨ ਵਿੱਚ ਬੰਨ ਦਿੰਦੇ ਹੋ। ਦੁਨੀਆਂ ਵਾਲੇ ਬੰਧਨ ਤੋਂ ਛੁਡਾਉਣ ਵਾਲੇ ਕਹਿ ਕੇ ਪੁਕਾਰ ਰਹੇ ਹਨ ਅਤੇ ਇਵੇਂ ਦੇ ਬੰਧਨਮੁਕਤ ਬਾਪ, ਬੱਚਿਆਂ ਦੇ ਸਨੇਹ ਦੇ ਬੰਧਨ ਵਿੱਚ ਸਦਾ ਬੰਨੇ ਹੋਏ ਹਨ। ਬੰਧਨ ਵਿੱਚ ਹੁਸ਼ਿਆਰ ਹਨ। ਜਦੋਂ ਵੀ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਹੋ ਤਾਂ ਬਾਪ ਹਾਜ਼ਿਰ ਹੈ ਨਾ, ਹਜ਼ੂਰ ਹਾਜ਼ਿਰ ਹੈ। ਤਾਂ ਅੱਜ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਡਬਲ ਵਿਦੇਸ਼ੀ ਬੱਚਿਆਂ ਨਾਲ ਰੂਹ-ਰਿਹਾਨ ਕਰਨ ਆਏ ਹਨ। ਹੁਣ ਸੀਜਨ ਵਿੱਚ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਟਰਨ ਵੀ ਡਬਲ ਵਿਦੇਸ਼ੀਆਂ ਦਾ ਹੈ। ਮੈਜ਼ੋਰਿਟੀ ਡਬਲ ਵਿਦੇਸ਼ੀ ਹੀ ਆਏ ਹੋਏ ਹਨ। ਮਧੂਬਨ ਨਿਵਾਸੀ ਤਾਂ ਹੈ ਹੀ ਮਧੂਬਨ ਦੇ ਸ਼੍ਰੇਸ਼ਠ ਸਥਾਨ ਨਿਵਾਸੀ। ਇੱਕ ਹੀ ਜਗ੍ਹਾ ਤੇ ਬੈਠੇ ਹੋਏ ਵਿਸ਼ਵ ਦੀ ਵੈਰਾਇਟੀ ਆਤਮਾਵਾਂ ਦਾ ਮਿਲਣ ਮੇਲਾ ਦੇਖਣ ਵਾਲੇ ਹਨ। ਜਿਹੜੇ ਆਉਂਦੇ ਹਨ ਉਹ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਲੇਕਿਨ ਮਧੂਬਨ ਨਿਵਾਸੀ ਤਾਂ ਸਦਾ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ!.

ਅੱਜ ਖਾਸ ਡਬਲ ਵਿਦੇਸ਼ੀ ਬੱਚਿਆਂ ਤੋਂ ਪੁੱਛ ਰਹੇ ਹਨ ਕਿ ਸਾਰੀਆਂ ਸੰਤੁਸ਼ਟ ਮਣੀਆਂ ਬਣ ਬਾਪਦਾਦਾ ਦੇ ਤਾਜ ਵਿੱਚ ਚਮਕ ਰਹੇ ਹੋ? ਸਾਰੇ ਸੰਤੁਸ਼ਟ ਮਣੀਆਂ ਹੋ? ਸਦਾ ਸੰਤੁਸ਼ਟ ਹੋ? ਕਦੇ ਆਪਣੇ ਤੋਂ ਅਸੰਤੁਸ਼ਟ ਜਾਂ ਕਦੇ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਆਤਮਾਵਾਂ ਤੋਂ ਅਸੰਤੁਸ਼ਟ ਜਾਂ ਕਦੇ ਆਪਣੇ ਸੰਸਕਾਰਾਂ ਤੋਂ ਅਸੰਤੁਸ਼ਟ ਜਾਂ ਕਦੇ ਵਾਯੂਮੰਡਲ ਦੇ ਪ੍ਰਭਾਵ ਤੋਂ ਅਸੰਤੁਸ਼ਟ ਤਾਂ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੇ ਹੋ ਨਾ! ਸਦਾ ਸਾਰੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਵਿੱਚ ਸੰਤੁਸ਼ਟ ਹੋ? ਕਦੇ ਸੰਤੁਸ਼ਟ ਕਦੇ ਅਸੰਤੁਸ਼ਟ ਨੂੰ ਸੰਤੁਸ਼ਟ ਮਣੀ ਕਹਾਂਗੇ? ਤੁਸੀਂ ਸਭ ਨੇ ਕਿਹਾ ਹੈ ਕਿ ਅਸੀਂ ਸੰਤੁਸ਼ਟ ਮਣੀਆਂ ਹਾਂ। ਫਿਰ ਇਵੇਂ ਨਹੀਂ ਕਹਾਂਗੇ ਕਿ ਅਸੀਂ ਤਾਂ ਸੰਤੁਸ਼ਟ ਹਾਂ ਲੇਕਿਨ ਦੂਜੇ ਅਸੰਤੁਸ਼ਟ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਕੁਝ ਵੀ ਹੋ ਜਾਵੇ ਲੇਕਿਨ ਜੇ ਸੰਤੁਸ਼ਟ ਆਤਮਾਵਾਂ ਹਨ ਉਹ ਕਦੇ ਵੀ ਆਪਣੀ ਸੰਤੁਸ਼ਟਤਾ ਦੀ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਤਾ ਨੂੰ ਛੱਡ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਸੰਤੁਸ਼ਟਤਾ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਜੀਵਨ ਦਾ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਗੁਣ ਕਹੋ ਜਾਂ ਖਜਾਨਾ ਕਹੋ ਜਾਂ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਜੀਵਨ ਦਾ ਸਿੰਗਾਰ ਹੈ। ਜਿਵੇਂ ਕੋਈ ਪਿਆਰੀ ਵਸਤੂ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਤਾਂ ਪਿਆਰੀ ਵਸਤੂ ਨੂੰ ਕਦੇ ਛੱਡਦੇ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਸੰਤੁਸ਼ਟਤਾ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਤਾ ਹੈ। ਸੰਤੁਸ਼ਟਤਾ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਜੀਵਨ ਦਾ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਪਰਿਵਰਤਨ ਦਾ ਸ਼ੀਸ਼ਾ ਹੈ। ਸਾਧਾਰਨ ਜੀਵਨ ਅਤੇ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਜੀਵਨ। ਸਾਧਾਰਨ ਜੀਵਨ ਮਤਲਬ ਕਦੇ ਸੰਤੁਸ਼ਟ ਅਤੇ ਕਦੇ ਅਸੰਤੁਸ਼ਟ। ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ ਸੰਤੁਸ਼ਟਤਾ ਦੀ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਤਾ ਦੇਖ ਅਗਿਆਨੀ ਵੀ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਪਰਿਵਰਤਨ ਅਨੇਕ ਆਤਮਾਵਾਂ ਦਾ ਪਰਿਵਰਤਨ ਕਰਨ ਦੇ ਨਿਮਿਤ ਬਣ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਸਭ ਦੇ ਮੁੱਖ ਤੋਂ ਇਹ ਹੀ ਨਿਕਲੇ ਕਿ ਇਹ ਸਦਾ ਸੰਤੁਸ਼ਟ ਮਤਲਬ ਖੁਸ਼ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਜਿਥੇ ਸੰਤੁਸ਼ਟਤਾ ਹੈ ਓਥੇ ਖੁਸ਼ੀ ਜਰੂਰ ਹੈ। ਅਸੰਤੁਸ਼ਟਤਾ ਖੁਸ਼ੀ ਨੂੰ ਗੁੰਮ ਕਰ ਦਿੰਦੀ ਹੈ। ਇਹ ਹੀ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਜੀਵਨ ਦੀ ਮਹਿਮਾ ਹੈ। ਸਦਾ ਸੰਤੁਸ਼ਟਤਾ ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਸਾਧਾਰਨ ਜੀਵਨ ਹੈ। ਸੰਤੁਸ਼ਟਤਾ ਸਫਲਤਾ ਦਾ ਸਹਿਜ ਆਧਾਰ ਹੈ। ਸੰਤੁਸ਼ਟਤਾ ਸਾਰੇ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਪਰਿਵਾਰ ਦੇ ਸਨੇਹੀ ਬਣਾਉਣ ਵਿੱਚ ਸ਼੍ਰੇਸ਼ਠ ਸਾਧਨ ਹੈ। ਜੇ ਸੰਤੁਸ਼ਟ ਰਹੇਗਾ ਉਸਦੇ ਪ੍ਰਤੀ ਆਪੇਹੀ ਸਭ ਦਾ ਸਨੇਹ ਰਹੇਗਾ। ਸੰਤੁਸ਼ਟ ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਸਦਾ ਸਾਰੇ ਆਪ ਹੀ ਨੇੜੇ ਲਿਆਉਣ ਵਿੱਚ ਅਤੇ ਹਰ ਸ਼੍ਰੇਸ਼ਠ ਕੰਮ ਵਿੱਚ ਸਹਿਯੋਗੀ ਬਣਾਉਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਣਗੇ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਮਿਹਨਤ ਨਹੀਂ ਕਰਨੀ ਪੈਂਦੀ ਕਿ ਮੈਨੂੰ ਨੇੜੇ ਲਿਆਵੇ। ਮੈਨੂੰ ਸਹਿਯੋਗੀ ਬਣਾਵੇ ਜਾਂ ਮੈਨੂੰ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਆਤਮਾਵਾਂ ਦੀ ਲਿਸਟ ਵਿੱਚ ਲਿਆਵੇ। ਸੋਚਣਾ ਵੀ ਨਹੀਂ ਪਵੇਗਾ। ਕਹਿਣਾ ਵੀ ਨਹੀਂ ਪਵੇਗਾ। ਸੰਤੁਸ਼ਟਤਾ ਦੀ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਤਾ ਖੁਦ ਹੀ ਹਰ ਕੰਮ ਵਿੱਚ ਗੋਲਡਨ ਚਾਂਸਲਰ ਬਣਾ ਦਿੰਦੀ ਹੈ। ਆਪ ਹੀ ਕੰਮ ਦੇ ਨਿਮਿਤ ਬਣੀਆਂ ਹੋਈਆਂ ਆਤਮਾਵਾਂ ਨੂੰ ਸੰਤੁਸ਼ਟ ਆਤਮਾਵਾਂ ਦੇ ਪ੍ਰਤੀ ਸੰਕਲਪ ਆਵੇਗਾ ਹੀ ਅਤੇ ਚਾਂਸ ਮਿਲਦਾ ਹੀ ਰਹੇਗਾ। ਸੰਤੁਸ਼ਟਤਾ ਸਦਾ ਸਭ ਦੇ ਸੁਭਾਅ ਸੰਸਕਾਰ ਨੂੰ ਮਿਲਾਉਣ ਵਾਲੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਸੰਤੁਸ਼ਟ ਆਤਮਾ ਕਦੇ ਕਿਸੇ ਦੇ ਸੁਭਾਅ ਸੰਸਕਾਰ ਤੋਂ ਘਬਰਾਉਣ ਵਾਲੀ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਇਵੇਂ ਦੀ ਸੰਤੁਸ਼ਟ ਆਤਮਾ ਬਣੇ ਹੋ। ਜਿਵੇਂ ਭਗਵਾਨ ਤੁਹਾਡੇ ਕੋਲ ਆਇਆ, ਤੁਸੀਂ ਨਹੀਂ ਗਏ। ਭਾਗਿਆ ਖੁਦ ਤੁਹਾਡੇ ਕੋਲ ਆਇਆ ਹੈ। ਘਰ ਬੈਠੇ ਭਗਵਾਨ ਮਿਲਿਆ, ਭਾਗਿਆ ਮਿਲਿਆ। ਘਰ ਬੈਠੇ ਸਭ ਖਜਾਨਿਆਂ ਦੀ ਚਾਬੀ ਮਿਲੀ। ਜਦੋਂ ਚਾਹੇ ਜੇ ਚਾਹੇ ਖਜਾਨੇ ਤੁਹਾਡੇ ਹਨ ਕਿਉਂਕਿ ਅਧਿਕਾਰੀ ਬਣ ਗਏ ਹੋ ਨਾ। ਤਾਂ ਇਵੇਂ ਸਭ ਦੇ ਨੇੜੇ ਆਉਣ ਦਾ, ਸੇਵਾ ਵਿੱਚ ਨੇੜੇ ਆਉਣ ਦਾ ਚਾਂਸ ਵੀ ਆਪ ਹੀ ਮਿਲਦਾ ਹੈ। ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਤਾ ਆਪ ਹੀ ਅੱਗੇ ਵਧਾਉਂਦੀ ਹੈ। ਜੇ ਸਦਾ ਸੰਤੁਸ਼ਟ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ ਉਸ ਨਾਲ ਸਭ ਦਾ ਆਪ ਹੀ ਦਿਲ ਦਾ ਪਿਆਰ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ। ਬਾਹਰ ਦਾ ਪਿਆਰ ਨਹੀਂ। ਇੱਕ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਰਾਜੀ ਕਰਨ ਦੇ ਲਈ ਬਾਹਰ ਦਾ ਪਿਆਰ ਕਰਨਾ। ਇੱਕ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਦਿਲ ਦਾ ਪਿਆਰ। ਨਾਰਾਜ਼ ਨਾ ਹੋ ਉਸਦੇ ਲਈ ਵੀ ਪਿਆਰ ਕਰਨਾ ਪੈਂਦਾ ਹੈ। ਲੇਕਿਨ ਉਹ ਪਿਆਰ ਨੂੰ ਸਦਾ ਲੈਣ ਦਾ ਪਾਤਰ ਨਹੀਂ ਬਣਦਾ। ਸੰਤੁਸ਼ਟ ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਸਦਾ ਸਾਰਿਆਂ ਦੇ ਦਿਲ ਦਾ ਪਿਆਰ ਮਿਲਦਾ ਹੈ। ਚਾਹੇ ਕੋਈ ਨਵਾਂ ਹੋਵੇ ਜਾਂ ਪੁਰਾਣਾ ਹੋਵੇ, ਕੋਈ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਪਰਿਚੈ ਦੇ ਰੂਪ ਨਾਲ ਜਾਣਦਾ ਹੋਵੇ ਜਾਂ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦਾ ਹੋ ਲੇਕਿਨ ਸੰਤੁਸ਼ਟ ਉਸ ਆਤਮਾ ਦੀ

ਪਹਿਚਾਣ ਦਿਵਾਉਂਦੀ ਹੈ। ਹਰ ਇਕ ਦੀ ਦਿਲ ਹੋਵੇਗੀ ਇਸ ਨਾਲ ਗੱਲਾਂ ਕਰੀਏ, ਇਸ ਨਾਲ ਬੈਠੀਏ। ਤਾਂ ਇਵੇਂ ਸੰਤੁਸ਼ਟ ਹੋ? ਪੱਕੇ ਹੋ ਨਾ! ਇਵੇਂ ਤਾਂ ਨਹੀਂ ਕਹਿੰਦੇ - ਬਣ ਰਹੇ ਹਾਂ। ਨਹੀਂ! ਬਣ ਗਏ ਹਾਂ।

ਸੰਤੁਸ਼ਟ ਆਤਮਾਵਾਂ ਸਦਾ ਮਾਇਆਜੀਤ ਹੀ ਹਨ। ਇਹ ਮਾਇਆਜੀਤ ਵਾਲਿਆਂ ਦੀ ਸਭਾ ਹੈ ਨਾ। ਮਾਇਆ ਤੋਂ ਘਬਰਾਉਣ ਵਾਲੇ ਤਾਂ ਨਹੀਂ ਹਨ ਨਾ। ਮਾਇਆ ਆਉਂਦੀ ਕਿਸਦੇ ਕੋਲ ਹੈ? ਸਭ ਦੇ ਕੋਲ ਆਉਂਦੀ ਤੇ ਹੈ ਨਾ! ਇਵੇਂ ਦਾ ਕੋਈ ਹੈ ਜੋ ਕਹੇ ਕਿ ਮਾਇਆ ਆਉਂਦੀ ਹੀ ਨਹੀਂ। ਆਉਂਦੀ ਤਾਂ ਸਭ ਦੇ ਕੋਲ ਹੈ ਲੇਕਿਨ ਕੋਈ ਘਬਰਾਉਂਦਾ ਹੈ ਕੋਈ ਪਹਿਚਾਣ ਲੈਂਦਾ ਹੈ ਇਸਲਈ ਸੰਭਲ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਮਰਿਆਦਾ ਦੀ ਲਕੀਰ ਦੇ ਅੰਦਰ ਰਹਿਣ ਵਾਲੇ ਬਾਪ ਦੇ ਆਗਿਆਕਾਰੀ ਬੱਚੇ ਮਾਇਆ ਨੂੰ ਦੂਰ ਤੋਂ ਹੀ ਪਹਿਚਾਣ ਲੈਂਦੇ ਹਨ। ਪਹਿਚਾਣ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਲੇਟ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਜਾ ਗਲਤੀ ਕਰਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਮਾਇਆ ਤੋਂ ਘਬਰਾ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਜਿਵੇਂ ਯਾਦਗਾਰ ਵਿੱਚ ਕਹਾਣੀ ਸੁਣੀ ਹੈ ਨਾ - ਸੀਤਾ ਨੇ ਧੋਖਾ ਕਿਉਂ ਖਾਧਾ? ਕਿਉਂਕਿ ਪਹਿਚਾਣ ਨਹੀਂ। ਮਾਇਆ ਦੇ ਸਵਰੂਪ ਨੂੰ ਨਾ ਪਹਿਚਾਣਨ ਦੇ ਕਾਰਨ ਧੋਖਾ ਖਾ ਲਿਆ। ਜੇਕਰ ਪਹਿਚਾਣ ਲਵੇ ਕਿ ਇਹ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਨਹੀਂ, ਭਿਖਾਰੀ ਨਹੀਂ, ਰਾਵਣ ਹੈ ਤਾਂ ਸ਼ੌਕ ਵਾਟਿਕਾ ਦਾ ਇੰਨਾ ਅਨੁਭਵ ਨਹੀਂ ਕਰਨਾ ਪੈਂਦਾ। ਲੇਕਿਨ ਪਹਿਚਾਣ ਲੇਟ ਆਈ ਫਿਰ ਧੋਖਾ ਖਾ ਲਿਆ ਅਤੇ ਧੋਖੇ ਕਾਰਨ ਦੁੱਖ ਚੁੱਕਣਾ ਪਿਆ। ਯੋਗੀ ਤੋਂ ਵਿਯੋਗੀ ਬਣ ਗਈ। ਸਦਾ ਨਾਲ ਰਹਿਣ ਤੋਂ ਦੂਰ ਹੋ ਗਈ। ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਸਵਰੂਪ ਆਤਮਾ ਤੋਂ ਪ੍ਰਕਾਰਨ ਵਾਲੀ ਆਤਮਾ ਬਣ ਗਈ। ਕਾਰਨ? ਪਹਿਚਾਣ ਘੱਟ? ਮਾਇਆ ਦੇ ਰੂਪ ਨੂੰ ਪਹਿਚਾਣਨ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਘੱਟ ਹੋਣ ਕਾਰਨ ਮਾਇਆ ਨੂੰ ਭਜਾਉਣ ਦੀ ਬਜਾਏ ਖੁਦ ਘਬਰਾ ਜਾਂਦੇ ਹੋ। ਪਹਿਚਾਣ ਘੱਟ ਕਿਉਂ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਸਮੇਂ ਤੇ ਪਹਿਚਾਣ ਨਹੀਂ ਆਉਂਦੀ, ਪਿੱਛੇ ਕਿਉਂ ਆਉਂਦੀ। ਇਸਦਾ ਕਾਰਨ? ਕਿਉਂਕਿ ਸਦਾ ਬਾਪ ਦੀ ਸ਼੍ਰੇਸ਼ਠ ਮਤ ਤੇ ਨਹੀਂ ਚਲਦੇ। ਕੋਈ ਵੇਲੇ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਕਿਸੇ ਵੇਲੇ ਨਹੀਂ। ਕੋਈ ਵੇਲੇ ਉਮੰਗ ਉਤਸ਼ਾਹ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੇ, ਕੋਈ ਵੇਲੇ ਨਹੀਂ ਰਹਿੰਦੇ। ਜੇ ਸਦਾ ਦੀ ਆਗਿਆ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਮੰਨਦੇ ਮਤਲਬ ਆਗਿਆ ਦੀ ਲਕੀਰ ਦੇ ਅੰਦਰ ਨਹੀਂ ਰਹਿਣ ਦੇ ਕਾਰਨ ਮਾਇਆ ਸਮੇਂ ਤੇ ਧੋਖਾ ਦੇ ਦਿੰਦੀ ਹੈ। ਮਾਇਆ ਵਿੱਚ ਪਰਖਣ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਬੜੀ ਹੈ। ਮਾਇਆ ਦੇਖਦੀ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਵੇਲੇ ਇਹ ਬੜੇ ਕਮਜ਼ੋਰ ਹਨ। ਤਾਂ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀ ਕਮਜ਼ੋਰੀ ਦੁਆਰਾ ਇਸਨੂੰ ਆਪਣਾ ਬਣਾ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਮਾਇਆ ਦੇ ਆਉਣ ਦਾ ਰਸਤਾ ਹੈ ਹੀ ਕਮਜ਼ੋਰੀ। ਜਰਾ ਜਿਹਾ ਵੀ ਰਸਤਾ ਮਿਲਿਆ ਤਾਂ ਝੱਟ ਪਹੁੰਚ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਜਿਵੇਂ ਅੱਜਕਲ ਡਾਕੂ ਕੀ ਕਰਦੇ ਹਨ! ਦਰਵਾਜਾ ਭਾਵੇਂ ਬੰਦ ਹੋਵੇ ਲੇਕਿਨ ਵੈਟੀਲੇਟਰ ਤੋਂ ਵੀ ਆ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਜਰਾ ਵੀ ਸੰਕਲਪ ਮਾਤਰ ਵੀ ਕਮਜ਼ੋਰ ਹੋਣਾ ਮਤਲਬ ਮਾਇਆ ਨੂੰ ਰਸਤਾ ਦੇਣਾ ਹੈ ਇਸਲਈ ਮਾਇਆਜੀਤ ਬਣਨ ਦਾ ਬਹੁਤ ਸਹਿਜ ਸਾਧਨ ਹੈ, ਸਦਾ ਬਾਪ ਦੇ ਨਾਲ ਰਹੋ। ਨਾਲ ਰਹਿਣਾ ਮਤਲਬ ਆਪ ਹੀ ਮਰਿਆਦਾਵਾਂ ਦੀ ਲਕੀਰ ਦੇ ਅੰਦਰ ਰਹਿਣਾ। ਇੱਕ-ਇੱਕ ਵਿਕਾਰ ਦੇ ਪਿੱਛੇ ਜੇਤੂ ਬਣਨ ਦੀ ਮਿਹਨਤ ਕਰਨ ਤੋਂ ਛੁੱਟ ਜਾਣਗੇ। ਨਾਲ ਰਹੋ ਤਾਂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਹੀ ਜਿਵੇਂ ਬਾਪ ਓਵੇਂ ਤੁਸੀਂ। ਸੰਗ ਦਾ ਰੰਗ ਆਪ ਹੀ ਲੱਗ ਜਾਵੇਗਾ। ਬੀਜ ਨੂੰ ਛੱਡ ਸਿਰਫ ਸਾਖਾਵਾਂ ਨੂੰ ਕੱਟਣ ਦੀ ਮਿਹਨਤ ਨਾ ਕਰੋ। ਅੱਜ ਕਾਮ ਜੀਤ ਬਣ ਗਏ, ਕੱਲ ਕ੍ਰੋਧ ਜੀਤ ਬਣ ਗਏ, ਨਹੀਂ। ਹੈਂ ਹੀ ਸਦਾ ਜੇਤੂ। ਜਦੋਂ ਬੀਜਰੂਪ ਦਵਾਰਾ ਬੀਜ ਨੂੰ ਖਤਮ ਕਰ ਦੇਣਗੇ ਤਾਂ ਵਾਰ-ਵਾਰ ਮਿਹਨਤ ਕਰਨ ਨਾਲ ਆਪ ਹੀ ਛੁੱਟ ਜਾਣਗੇ। ਸਿਰਫ ਬੀਜਰੂਪ ਨੂੰ ਨਾਲ ਰੱਖੋ। ਫਿਰ ਇਹ ਮਾਇਆ ਦਾ ਬੀਜ ਇਵੇਂ ਭਸਮ ਹੋ ਜਾਵੇਗਾ ਜੇ ਫਿਰ ਕਦੇ ਵੀ ਉਸ ਬੀਜ ਤੋਂ ਅੰਸ਼ ਵੀ ਨਹੀਂ ਨਿਕਲ ਸਕਦਾ। ਓਵੇਂ ਵੀ ਅੱਗ ਵਿੱਚ ਜਲੇ ਹੋਏ ਬੀਜ ਤੋਂ ਕਦੇ ਫੱਲ ਨਹੀਂ ਨਿਕਲ ਸਕਦਾ ਹੈ।

ਤਾਂ ਸਦਾ ਨਾਲ ਰਹੋ, ਸੰਤੁਸ਼ਟ ਰਹੋ ਤਾਂ ਮਾਇਆ ਕੀ ਕਰੇਗੀ! ਸਰੰਡਰ ਹੋ ਜਾਵੇਗੀ। ਮਾਇਆ ਨੂੰ ਸਰੰਡਰ ਕਰਨਾ ਨਹੀਂ ਆਉਂਦਾ ਹੈ? ਜੇਕਰ ਆਪ ਸਰੰਡਰ ਹਨ ਤਾਂ ਮਾਇਆ ਉਸਦੇ ਅੱਗੇ ਸਰੰਡਰ ਹੈ ਹੀ। ਤਾਂ ਮਾਇਆ ਨੂੰ ਸਰੰਡਰ ਕੀਤਾ ਹੈ ਜਾਂ ਹਜੇ ਵੀ ਤਿਆਰੀ ਕਰ ਰਹੇ ਹੋ? ਕੀ ਹਾਲ-ਚਾਲ ਹੈ? ਜਿਵੇਂ ਆਪਣੇ ਸਰੰਡਰ ਹੋਣ ਦੀ ਸੈਰੀਮਨੀ ਮਨਾਉਂਦੇ ਹਨ ਓਵੇਂ ਮਾਇਆ ਨੂੰ ਸਰੰਡਰ ਕਰਨ ਦੀ ਸੈਰੀਮਨੀ ਮਨਾ ਲਈ ਜਾਂ ਹਜੇ ਮਨਾਉਣੀ ਹੈ? ਹੋਲੀ ਹੋ ਗਏ ਮਤਲਬ ਸੈਰੀਮਨੀ ਹੋ ਗਈ, ਜਲ ਗਈ। ਫਿਰ ਉੱਥੇ ਜਾਂ ਕੇ ਇਵੇਂ ਪੱਤਰ ਤਾਂ ਨਹੀਂ ਲਿਖਣਗੇ ਕੀ ਕਰੀਏ, ਮਾਇਆ ਆ ਗਈ। ਖੁਸ਼ਖਬਰੀ ਦੇ ਪੱਤਰ ਲਿਖਾਂਗੇ ਨਾ। ਕਿੰਨੀ ਸਰੰਡਰ ਸੈਰੀਮਨੀ ਮਨਾਈ ਹੈ, ਸਾਡੀ ਤਾਂ ਹੋ ਗਈ ਲੇਕਿਨ ਹੋਰ ਆਤਮਾਵਾਂ ਦਵਾਰਾ ਵੀ ਮਾਇਆ ਨੂੰ ਸਰੰਡਰ ਕਰਵਾਇਆ। ਇਵੇਂ ਸਮਾਚਾਰ ਲਿਖਣਗੇ ਨਾ! ਅੱਛਾ -

ਜਿੰਨੇ ਉਮੰਗ ਉਤਸ਼ਾਹ ਨਾਲ ਆਏ ਉਨ੍ਹਾਂ ਹੀ ਬਾਪ ਦਾਦਾ ਵੀ ਸਦਾ ਬੱਚਿਆਂ ਦੇ ਇਵੇਂ ਦੇ ਉਮੰਗ ਉਤਸ਼ਾਹ ਨਾਲ ਸੰਤੁਸ਼ਟ ਆਤਮਾ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਦੇਖਣਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਲਗਨ ਤਾਂ ਹੈ ਹੀ। ਲਗਨ ਦੀ ਨਿਸ਼ਾਨੀ ਹੈ - ਜੇ ਇੰਨਾ ਦੂਰ ਨਾਲ ਨੇੜੇ ਪਹੁੰਚ ਗਏ ਹੋ। ਦਿਨ ਰਾਤ ਲਗਨ ਨਾਲ ਦਿਨ ਗਿਣਦੇ ਗਿਣਦੇ ਇਥੇ ਪਹੁੰਚ ਗਏ। ਲਗਨ ਨਾ ਹੁੰਦੀ ਤਾਂ ਪਹੁੰਚਣਾ ਵੀ ਮੁਸ਼ਕਿਲ ਹੁੰਦਾ। ਲਗਨ ਹੈ ਇਸ ਵਿੱਚ ਤਾਂ ਪਾਸ ਹੋ। ਪਾਸ ਸਰਟੀਫਿਕੇਟ ਮਿਲ ਗਿਆ। ਹਰ ਸਬਜੈਕਟ ਵਿੱਚ ਪਾਸ। ਫਿਰ ਵੀ ਬਾਪਦਾਦਾ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਆਫਰੀਨ ਦਿੰਦੇ ਹਨ ਕਿਉਂਕਿ ਪਹਿਚਾਣਨ ਦੀ ਨਜ਼ਰ ਤੇਜ਼ ਹੈ। ਦੂਰ ਰਹਿੰਦੇ ਵੀ ਬਾਪ ਨੂੰ ਪਹਿਚਾਣ ਲਿਆ। ਨਾਲ ਮਤਲਬ ਦੇਸ਼ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣ ਵਾਲੇ ਨਹੀਂ ਪਹਿਚਾਣ ਸਕਦੇ। ਲੇਕਿਨ ਤੁਸੀਂ ਲੋਕ ਦੂਰ ਬੈਠੇ ਵੀ ਪਹਿਚਾਣ ਗਏ ਹੋ। ਪਹਿਚਾਣ ਕਰ ਬਾਪ ਨੂੰ ਆਪਣਾ ਬਣਾਇਆ ਜਾਂ ਬਾਪ ਦੇ ਬਣੇ। ਇਸਦੇ ਲਈ ਬਾਪਦਾਦਾ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਆਫਰੀਨ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਤਾਂ ਜਿਵੇਂ ਪਹਿਚਾਣਨ ਵਿੱਚ ਅੱਗੇ ਗਏ ਓਵੇਂ ਮਾਇਆਜੀਤ ਬਣਨ ਵਿੱਚ ਵੀ ਨੰਬਰਵਨ ਬਣ ਸਦਾ ਬਾਪ ਦੀ ਆਫਰੀਨ ਲੈਣ ਦੇ ਯੋਗ ਜਰੂਰ ਬਣਨਗੇ। ਜੇ ਬਾਪਦਾਦਾ ਕਦੇ ਵੀ ਮਾਇਆ ਤੋਂ ਘਬਰਾਉਣ ਵਾਲੀ ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਤੁਹਾਡੇ ਕੋਲ ਭੇਜੇ ਕਿ ਇੰਨਾਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨਾਲ ਜਾ ਕੇ ਮਾਇਆਜੀਤ ਬਣਨ ਦਾ ਅਨੁਭਵ ਪੁਛੋ। ਤਾਂ ਇਵੇਂ ਦਾ ਐਗਜੇਮਪਲ(ਉਦਾਹਰਣ) ਬਣ ਕੇ ਦਿਖਾਓ। ਜਿਵੇਂ ਮੋਹਜੀਤ ਪਰਿਵਾਰ ਪ੍ਰਸਿੱਧ ਹੈ ਓਵੇਂ ਮਾਇਆਜੀਤ ਸੈਂਟਰ ਪ੍ਰਸਿੱਧ ਹੋਵੇ! ਇਹ ਇਵੇਂ

ਦਾ ਸੈਂਟਰ ਹੈ ਜਿਥੇ ਮਾਇਆ ਦਾ ਕਦੇ ਵਾਰ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਆਉਣਾ ਹੋਰ ਗੱਲ ਹੈ ਵਾਰ ਕਰਨਾ ਹੋਰ ਗੱਲ ਹੈ। ਤਾਂ ਇਸ ਵਿੱਚ ਵੀ ਨੰਬਰ ਲੈਣ ਵਾਲੇ ਹੋ ਨਾ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਨੰਬਰਵਨ ਕੌਣ ਬਣੇਗਾ? ਲੰਡਨ, ਆਸਟ੍ਰੇਲੀਆ ਬਣੇਗਾ ਜਾਂ ਅਮਰੀਕਾ ਬਣੇਗਾ? ਪੈਰਿਸ ਬਣੇਗਾ, ਜਰਮਨ ਬਣੇਗਾ, ਬ੍ਰਾਜ਼ੀਲ ਬਣੇਗਾ, ਕੌਣ ਬਣੇਗਾ? ਜੇ ਵੀ ਬਣੇ। ਬਾਪਦਾਦਾ ਇਵੇਂ ਦੇ ਚੇਤਨ ਮਿਊਜ਼ੀਅਮ ਅਨਾਊਂਸ ਕਰਣਗੇ। ਜਿਵੇਂ ਆਬੂ ਦਾ ਮਿਊਜ਼ੀਅਮ ਨੰਬਰਵਨ ਕਰਾਂਗੇ। ਸੇਵਾ ਵਿੱਚ ਵੀ ਤਾਂ ਸਜਾਵਟ ਵਿੱਚ ਵੀ। ਇਵੇਂ ਮਾਇਆਜੀਤ ਬੱਚਿਆਂ ਦਾ ਚੇਤਨ ਮਿਊਜ਼ੀਅਮ ਹੋਵੇ। ਹਿੰਮਤ ਹੈ ਨਾ? ਉਸਦੇ ਲਈ ਹੁਣ ਕਿੰਨਾ ਸਮਾਂ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ? ਗੋਲਡਨ ਜੁਬਲੀ ਵਿੱਚ ਵੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਇਨਾਮ ਦੇਣਗੇ ਜੇ ਪਹਿਲਾ ਹੀ ਕੁਝ ਕਰਕੇ ਦਿਖਾਉਣਗੇ ਨਾ। ਲਾਸਟ ਸੇ ਫਾਸਟ ਹੋ ਦਿਖਾਓ। ਭਾਰਤ ਵਾਲੇ ਵੀ ਰੇਸ ਕਰੋ। ਲੇਕਿਨ ਤੁਸੀਂ ਉਸ ਵਿੱਚ ਵੀ ਅੱਗੇ ਜਾਓ। ਬਾਪਦਾਦਾ ਸਭ ਨੂੰ ਅੱਗੇ ਜਾਣ ਦਾ ਚਾਂਸ ਦੇ ਰਹੇ ਹਨ। 8 ਨੰਬਰ ਵਿੱਚ ਆ ਜਾਵੇ। ਅੱਠ ਨੂੰ ਹੀ ਇਨਾਮ ਮਿਲੇਗਾ। ਇਵੇਂ ਨਹੀਂ ਸਿਰਫ ਇੱਕ ਨੂੰ ਹੀ ਮਿਲੇਗਾ। ਇਹ ਤਾਂ ਨਹੀਂ ਸੋਚਦੇ ਹੋ ਕਿ ਲੰਡਨ ਅਤੇ ਆਸਟ੍ਰੇਲੀਆ ਤਾਂ ਪੁਰਾਣੇ ਹਨ, ਅਸੀਂ ਤਾਂ ਹਜੇ ਨਵੇਂ ਨਵੇਂ ਹਾਂ। ਸਭ ਤੋਂ ਛੋਟਾ ਨਵਾਂ ਕਿਹੜਾ ਸੈਂਟਰ ਹੈ? ਸਭ ਤੋਂ ਛੋਟਾ ਜੇ ਹੁੰਦਾ ਉਹ ਸਭ ਨੂੰ ਪਿਆਰਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਵੈਸੇ ਵੀ ਛੋਟਿਆਂ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਵੱਡੇ ਤੋਂ ਵੱਡੇ ਹਨ ਲੇਕਿਨ ਛੋਟੇ ਬਾਪ ਸਮਾਨ ਹਨ। ਸਾਰੇ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਕੋਈ ਵੱਡੀ ਗੱਲ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਗ੍ਰੀਸ, ਟੈਮਪਾ, ਰੋਮ ਇਹ ਛੋਟੇ ਹਨ। ਇਹ ਤਾਂ ਵੱਡੇ ਉਮੰਗ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣ ਵਾਲੇ ਹਨ। ਟੈਮਪਾ ਕੀ ਕਰੇਗਾ? ਟੈਮਲ (ਮੰਦਿਰ) ਬਣਾਵੇਗਾ? ਉਹ ਰਮਣੀਕ ਬੱਚੀ ਆਈ ਸੀ ਨਾ - ਉਸਨੂੰ ਕਿਹਾ ਸੀ ਕਿ ਟੈਮਪਾ ਨੂੰ ਟੈਪਲ ਬਣਾਓ। ਜਿਹੜੇ ਵੀ ਟੈਮਪਾ ਵਿੱਚ ਆਉਣ ਹਰ ਇੱਕ ਚੇਤਨ ਮੂਰਤੀ ਨੂੰ ਦੇਖ ਕੇ ਖੁਸ਼ ਹੋਵੇ। ਤੁਸੀਂ ਸ਼ਕਤੀਸ਼ਾਲੀ ਤਿਆਰ ਹੋ ਜਾਵੇ। ਸਿਰਫ ਤੁਸੀਂ ਰਾਜੇ ਤਿਆਰ ਹੋ ਜਾਵੇ ਪਰਜਾ ਤਾਂ ਫਿਰ ਝੱਟ ਬਣ ਜਾਵੇਗੀ। ਰਾਇਲ ਫੈਮਿਲੀ ਬਣਨ ਵਿੱਚ ਟਾਈਮ ਲੱਗਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਰਾਇਲ ਫੈਮਿਲੀ, ਰਾਜਧਾਨੀ ਬਣ ਰਹੀ ਹੈ ਫਿਰ ਪਰਜਾ ਤਾਂ ਢੇਰ ਆ ਜਾਵੇਗੀ। ਇੰਨੀ ਆ ਜਾਵੇਗੀ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਦੇਖ ਦੇਖ ਤੰਗ ਹੋ ਜਾਵੇਗੇ। ਕਹੋਗੇ ਬਾਬਾ ਬਸ ਕਰੋ ਲੇਕਿਨ ਪਹਿਲਾ ਰਾਜ ਅਧਿਕਾਰੀ ਤਖਤਨਸ਼ੀਨ ਤਾਂ ਬਣ ਜਾਈਏ ਨਾ। ਤਾਜਧਾਰੀ, ਤਿਲਕਧਾਰੀ ਬਣ ਜਾਈਏ ਤਾਂ ਫਿਰ ਪਰਜਾ ਵੀ ਜੀ ਹਜ਼ੂਰ ਕਰੇਗੀ। ਤਾਜਧਾਰੀ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ ਤਾਂ ਪਰਜਾ ਕਿਵੇਂ ਮੰਨੇਗੀ ਕਿ ਇਹ ਰਾਜਾ ਹੈ। ਰਾਇਲ ਫੈਮਿਲੀ ਬਣਨ ਵਿੱਚ ਟਾਈਮ ਲੱਗਦਾ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਚੰਗੇ ਸਮੇਂ ਤੇ ਪਹੁੰਚ ਗਏ ਹੋ ਜੇ ਰਾਇਲ ਫੈਮਿਲੀ ਵਿੱਚ ਆਉਣ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰੀ ਹੋ। ਹੁਣ ਪਰਜਾ ਦਾ ਸਮਾਂ ਆਉਣ ਵਾਲਾ ਹੈ। ਰਾਜਾ ਬਣਨ ਦੀ ਨਿਸ਼ਾਨੀ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਨਾ। ਹੁਣ ਤੋਂ ਹੀ ਸਵਰਾਜ ਅਧਿਕਾਰੀ ਵਿਸ਼ਵ ਰਾਜ ਅਧਿਕਾਰੀ ਬਣ ਜਾਓ। ਹੁਣ ਤੋਂ ਹੀ ਰਾਜ ਅਧਿਕਾਰੀ ਬਣਨ ਵਾਲਿਆਂ ਦੇ ਨੇੜੇ ਅਤੇ ਸਹਿਯੋਗੀ ਬਣਨ ਵਾਲੇ ਉੱਥੇ ਵੀ ਨੇੜੇ ਅਤੇ ਰਾਜ ਚਲਾਉਣ ਵਿੱਚ ਸਹਿਯੋਗੀ ਬਣਨਗੇ। ਹੁਣ ਸੇਵਾ ਵਿੱਚ ਸਹਿਯੋਗੀ ਫਿਰ ਰਾਜ ਚਲਾਉਣ ਵਿੱਚ ਸਹਿਯੋਗੀ। ਤਾਂ ਹੁਣ ਤੋਂ ਚੈੱਕ ਕਰੋ। ਰਾਜੇ ਹਾਂ ਜਾਂ ਕਦੇ ਰਾਜਾ ਕਦੇ ਪਰਜਾ ਬਣ ਜਾਂਦੇ! ਕਦੇ ਅਧੀਨ ਕਦੇ ਅਧਿਕਾਰੀ। ਸਦਾ ਦੇ ਰਾਜੇ ਹੋ? ਤਾਂ ਕਿੰਨੇ ਤੁਸੀਂ ਲੱਕੀ ਹੋ? ਇਹ ਨਹੀਂ ਸੋਚਣਾ ਅਸੀਂ ਤਾਂ ਪਿੱਛੇ ਆਏ ਹਾਂ। ਉਹ ਪਿੱਛੇ ਆਉਣ ਵਾਲਿਆਂ ਨੂੰ ਸੋਚਣਾ ਪਵੇਗਾ। ਤੁਸੀਂ ਚੰਗੇ ਵੇਲੇ ਪਹੁੰਚ ਗਏ ਹੋ ਇਸਲਈ ਲੱਕੀ ਹੋ। ਇਹ ਨਹੀਂ ਸੋਚਣਾ ਕਿ ਅਸੀਂ ਪਿੱਛੇ ਆਏ ਹਾਂ ਰਾਜਾ ਬਣ ਸਕਾਂਗੇ ਜਾਂ ਨਹੀਂ! ਰਾਇਲ ਫੈਮਿਲੀ ਵਿੱਚ ਆ ਸਕਾਂਗੇ ਜਾਂ ਨਹੀਂ! ਸਦਾ ਇਹ ਸੋਚੋ ਕਿ ਅਸੀਂ ਨਹੀਂ ਆਵਾਂਗੇ ਤਾਂ ਕੌਣ ਆਉਣਗੇ? ਆਉਣਾ ਹੀ ਹੈ, ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਇਹ ਕਰ ਸਕਾਂਗੇ ਜਾਂ ਨਹੀਂ। ਪਤਾ ਨਹੀਂ, ਇਹ ਹੋਵੇਗਾ ਜਾਂ ਕੀ...ਨਹੀਂ। ਪਤਾ ਹੈ ਕੀ ਅਸੀਂ ਹਰ ਕਲਪ ਕੀਤਾ ਹੈ, ਕਰ ਰਹੇ ਹਾਂ ਅਤੇ ਸਦਾ ਕਰਾਂਗੇ। ਸਮਝਾ!

ਕਦੇ ਇਹ ਵੀ ਨਹੀਂ ਸੋਚਣਾ ਅਸੀਂ ਵਿਦੇਸ਼ੀ ਹਾਂ, ਇਹ ਦੇਸੀ ਹੈ। ਇਹ ਇੰਡੀਅਨ ਹੈ, ਅਸੀਂ ਫਾਰਨਰਜ਼ ਹਾਂ। ਸਾਡਾ ਤਰੀਕਾ ਆਪਣਾ, ਇਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਆਪਣਾ। ਇਹ ਤਾਂ ਸਿਰਫ ਪਰਿਚੈ ਦੇ ਲਈ ਡਬਲ ਵਿਦੇਸ਼ੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਜਿਵੇਂ ਇਥੇ ਵੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਇਹ ਕਰਨਾਟਕ ਵਾਲੇ ਹਨ, ਇਹ ਯੂ.ਪੀ. ਵਾਲੇ ਹਨ। ਹਨ ਤਾਂ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਹੀ। ਚਾਹੇ ਇੰਡੀਅਨ ਹੋ, ਚਾਹੇ ਵਿਦੇਸ਼ੀ ਹੋਣ, ਸਾਰੇ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਹਨ। ਅਸੀਂ ਵਿਦੇਸ਼ੀ ਹਾਂ, ਇਹ ਸੋਚਣਾ ਹੀ ਗਲਤ ਹੈ। ਨਵਾਂ ਜਨਮ ਨਹੀਂ ਲਿਆ ਕੀ? ਪੁਰਾਣਾ ਜਨਮ ਤਾਂ ਵਿਦੇਸ਼ ਸੀ ਨਾ। ਨਵਾਂ ਜਨਮ ਤਾਂ ਬ੍ਰਾਹਮਾ ਦੀ ਗੋਦ ਵਿੱਚ ਹੋਇਆ ਨਾ। ਇਹ ਸਿਰਫ ਪਰਿਚੈ ਲਈ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਲੇਕਿਨ ਸੰਸਕਾਰ ਵਿੱਚ ਅਤੇ ਸਮਝਣ ਵਿੱਚ ਕਦੇ ਅੰਤਰ ਨਹੀਂ ਸਮਝਣਾ ਹੈ। ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਵੰਸ਼ ਦੇ ਹੋ ਨਾ! ਅਮਰੀਕਾ, ਅਫ਼ੀਕਾ ਵੰਸ਼ ਦੇ ਤੇ ਨਹੀਂ ਹੋ ਨਾ। ਸਭ ਦਾ ਪਰਿਚੈ ਕੀ ਦਵਾਂਗੇ। ਸ਼ਿਵ ਵੰਸ਼ੀ ਬ੍ਰਾਹਮਾ ਕੁਮਾਰ ਕੁਮਾਰੀਆਂ। ਇੱਕ ਹੀ ਵੰਸ਼ ਹੋ ਗਿਆ ਨਾ। ਕਦੇ ਵੀ ਬੋਲਣ ਵਿੱਚ ਫਰਕ ਨਹੀਂ ਰੱਖੋ। ਇੰਡੀਅਨ ਇਵੇਂ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਵਿਦੇਸ਼ੀ ਇਵੇਂ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਨਹੀਂ। ਅਸੀਂ ਇੱਕ ਹੀ ਹਾਂ। ਬਾਪ ਇੱਕ ਹੈ। ਰਸਤਾ ਇੱਕ ਹੈ। ਰੀਤੀ ਰਸਮ ਇੱਕ ਹੈ। ਫਿਰ ਦੇਸੀ ਅਤੇ ਵਿਦੇਸ਼ੀ ਅੰਤਰ ਕਿਥੋਂ ਆਇਆ? ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਵਿਦੇਸ਼ੀ ਕਹਿਣ ਨਾਲ ਦੂਰ ਹੋ ਜਾਵਾਂਗੇ। ਅਸੀਂ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਵੰਸ਼ੀ ਸਭ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਹੈ। ਅਸੀਂ ਵਿਦੇਸ਼ੀ ਹਾਂ, ਅਸੀਂ ਗੁਜਰਾਤੀ ਹਾਂ...ਇਸਲਈ ਇਹ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਨਹੀਂ ਸਭ ਇੱਕ ਬਾਪ ਦੇ ਹਾਂ। ਇਹ ਹੀ ਤਾਂ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਤਾ ਹੈ ਜੋ ਵੱਖ ਵੱਖ ਸੰਸਕਾਰ ਮਿਲ ਕੇ ਇੱਕ ਹੋ ਗਏ। ਵੱਖ-ਵੱਖ ਧਰਮ, ਵੱਖ-ਵੱਖ ਜਾਤੀ-ਪੰਤ ਸਭ ਖ਼ਤਮ ਹੋ ਗਿਆ। ਇੱਕ ਦੇ ਹੋ ਗਏ ਮਤਲਬ ਇੱਕ ਹੋ ਗਏ! ਸਮਝਾ! ਅੱਛਾ।

ਸਦਾ ਸੰਤੁਸ਼ਟਤਾ ਦੀ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਤਾ ਵਾਲੀ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਆਤਮਾਵਾਂ ਨੂੰ, ਸਦਾ ਸੰਤੁਸ਼ਟਤਾ ਦਵਾਰਾ ਸੇਵਾ ਵਿੱਚ ਸਫਲਤਾ ਪਾਉਣ ਵਾਲੇ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ, ਸਦਾ ਰਾਜ ਅਧਿਕਾਰੀ ਸੇਵਾ ਵਿਸ਼ਵ ਰਾਜ ਅਧਿਕਾਰੀ ਸ੍ਰੇਸ਼ਠ ਆਤਮਾਵਾਂ ਨੂੰ, ਸਦਾ ਨਿਸ਼ਚੈ ਦਵਾਰਾ ਹਰ ਕੰਮ ਵਿੱਚ ਨੰਬਰਵਨ ਬਣਨ ਵਾਲੇ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਬਾਪਦਾਦਾ ਦਾ ਯਾਦਪਿਆਰ ਅਤੇ ਨਮਸਤੇ।

ਵਰਦਾਨ:- ਸਾਧਨਾਂ ਨੂੰ ਨਿਰਲੇਪ ਜਾਂ ਨਿਆਰੇ ਬਣ ਕੰਮ ਵਿੱਚ ਲਗਾਉਣ ਵਾਲੇ ਬੇਹੱਦ ਦੇ ਵੈਰਾਗੀ ਭਵ
ਬੇਹੱਦ ਦੇ ਵੈਰਾਗੀ ਮਤਲਬ ਕਿਸੇ ਨਾਲ ਵੀ ਲਗਾਵ ਨਹੀਂ, ਸਦਾ ਬਾਪ ਦੇ ਪਿਆਰੇ। ਇਹ ਪਿਆਰਾਪਨ ਹੀ ਨਿਆਰਾ

ਬਣਾਉਂਦਾ ਹੈ। ਬਾਪ ਦਾ ਪਿਆਰਾ ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਨਿਆਰਾ ਵੀ ਨਹੀਂ ਬਣ ਸਕਦੇ, ਲਗਾਵ ਵਿੱਚ ਆ ਜਾਣਗੇ। ਜੇ ਬਾਪ ਦਾ ਪਿਆਰਾ ਹੈ ਉਹ ਸਭ ਆਕਰਸ਼ਣ ਤੋਂ ਪਰੇ ਮਤਲਬ ਨਿਆਰਾ ਹੋਵੇਗਾ - ਇਸਨੂੰ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਨਿਰਲੇਪ ਸਥਿਤੀ। ਕੋਈ ਵੀ ਹੱਦ ਦੀ ਆਕਰਸ਼ਣ ਦੀ ਲੇਪ ਵਿੱਚ ਆਉਣ ਵਾਲੇ ਨਹੀਂ। ਰਚਨਾ ਅਤੇ ਸਾਧਨਾਂ ਤੋਂ ਨਿਰਲੇਪ ਹੋਕੇ ਕੰਮ ਵਿੱਚ ਲਗਾਵੇ - ਇਵੇ ਬੇਹੱਦ ਦੇ ਵੈਰਾਗੀ ਹੀ ਰਾਜਰਿਸ਼ੀ ਹਨ।

ਸਲੋਗਨ:-

ਦਿਲ ਦੀ ਸੱਚਾਈ-ਸਫ਼ਾਈ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਸਾਹਿਬ ਰਾਜੀ ਹੋ ਜਾਵੇਗਾ।

- ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ:-** ਤੁਸੀਂ ਬਾਪ ਦੇ ਕੋਲ ਆਏ ਹੋ ਆਪਣਾ ਸੋਭਾਗਿਆ ਬਣਾਉਣ , ਪਰਮ ਸੋਭਾਗਿਆ ਉਨ੍ਹਾਂ ਬੱਚਿਆਂ ਦਾ ਹੈ - ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਈਸ਼ਵਰ ਸਭ - ਕੁਝ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਦਾ ਹੈ ”
- ਪ੍ਰਸ਼ਨ:-** ਬੱਚਿਆਂ ਦੀ ਕਿਹੜੀ ਇੱਕ ਭੁੱਲ ਨਾਲ ਮਾਇਆ ਬਹੁਤ ਬਲਵਾਨ ਬਣ ਜਾਂਦੀ ਹੈ?
- ਉੱਤਰ:-** ਬੱਚੇ ਭੋਜਨ ਦੇ ਵਕਤ ਬਾਬਾ ਨੂੰ ਭੁੱਲ ਜਾਂਦੇ ਹਨ, ਬਾਬਾ ਨੂੰ ਨਾ ਖਵਾਉਣ ਨਾਲ ਮਾਇਆ ਭੋਜਨ ਖਾ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਜਿਸ ਨਾਲ ਉਹ ਬਲਵਾਨ ਬਣ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਫੇਰ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਹੀ ਹੈਰਾਨ ਕਰਦੀ ਹੈ। ਇਹ ਛੋਟੀ ਜਿਹੀ ਭੁੱਲ ਮਾਇਆ ਤੋਂ ਹਾਰ ਖਵਾ ਦਿੰਦੀ ਹੈ ਇਸਲਈ ਬਾਪ ਦੀ ਆਗਿਆ ਹੈ - ਬੱਚੇ, ਯਾਦ ਵਿੱਚ ਖਾਓ। ਪੱਕਾ ਪ੍ਰਣ ਕਰੋ - ਤੁਹਾਡੇ ਨਾਲ ਹੀ ਖਾਵਾਂ.....ਜਦੋਂ ਯਾਦ ਕਰਾਂਗੇ ਉਦੋਂ ਉਹ ਰਾਜ਼ੀ ਹੋਵੇਗਾ।
- ਗੀਤ:-** ਅੱਜ ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਕੱਲ ਵਿੱਖਰਣਗੇ ਇਹ ਬਾਦਲ

ਓਮ ਸ਼ਾਂਤੀ ਬੱਚੇ ਸਮਝਦੇ ਹਨ ਕਿ ਸਾਡੇ ਦੁਰਭਾਗਿਆ ਦੇ ਦਿਨ ਬਦਲਕੇ ਹੁਣ ਸਦਾ ਦੇ ਲਈ ਸੋਭਾਗਿਆ ਦੇ ਦਿਨ ਆ ਰਹੇ ਹਨ। ਨੰਬਰਵਾਰ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਅਨੁਸਾਰ ਭਾਗਿਆ ਬਦਲਦੇ ਹੀ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਸਕੂਲ ਵਿੱਚ ਵੀ ਭਾਗਿਆ ਬਦਲਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹੋ ਨਾ ਅਰਥਾਤ ਉੱਚ ਹੁੰਦੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ -ਹੁਣ ਇਹ ਰਾਤ ਖਤਮ ਹੋਣ ਵਾਲੀ ਹੈ, ਹੁਣ ਭਾਗਿਆ ਬਦਲ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਗਿਆਨ ਦੀ ਵਰਸ਼ਾ ਹੁੰਦੀ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ। ਸੈਸੀਬੁਲ ਬੱਚੇ ਸਮਝਦੇ ਹਨ ਬਰੇਬਰ ਦੁਰਭਾਗਿਆ ਨਾਲ ਅਸੀਂ ਸੋਭਾਗਿਆਸ਼ਾਲੀ ਬਣ ਰਹੇ ਹਾਂ ਅਰਥਾਤ ਸ੍ਰਾਗ ਦੇ ਮਾਲਿਕ ਬਣ ਰਹੇ ਹਾਂ। ਨੰਬਰਵਾਰ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਅਨੁਸਾਰ ਅਸੀਂ ਆਪਣਾ ਦੁਰਭਾਗਿਆ ਤੋਂ ਸੋਭਾਗਿਆ ਬਣਾ ਰਹੇ ਹਾਂ। ਹੁਣ ਰਾਤ ਤੋਂ ਦਿਨ ਹੋ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਇਹ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਬਗ਼ੈਰ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਬਾਬਾ ਗੁਪਤ ਹੈ ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਵੀ ਗੁਪਤ ਹਨ। ਭਾਵੇਂ ਮਨੁੱਖਾਂ ਨੇ ਬੈਠਕੇ ਸਹਿਜ ਰਾਜਯੋਗ ਅਤੇ ਸਹਿਜ ਗਿਆਨ ਦੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਸ਼ਾਸਤ੍ਰਾਂ ਵਿੱਚ ਲਿਖੀਆਂ ਹਨ ਪਰ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਲਿਖੀਆਂ ਉਹ ਤਾਂ ਮਰ ਗਏ। ਬਾਕੀ ਜੋ ਪੜ੍ਹਦੇ ਹਨ ਉਹ ਕੁਝ ਸਮਝ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ ਹਨ ਕਿਉਂਕਿ ਬੇਸਮਝ ਹਨ। ਕਿੰਨਾ ਫ਼ਰਕ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਵੀ ਨੰਬਰਵਾਰ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਅਨੁਸਾਰ ਸਮਝਦੇ ਹੋ। ਸਾਰੇ ਇੱਕਰਸ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਦੁਰਭਾਗਿਆ ਕਿਸਨੂੰ, ਸੋਭਾਗਿਆ ਕਿਸਨੂੰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ - ਇਹ ਸਿਰਫ਼ ਤੁਸੀਂ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਹੀ ਜਾਣਦੇ ਹੋ। ਹੋਰ ਤਾਂ ਸਾਰੇ ਘੇਰ ਅੰਧਿਆਰੇ ਵਿੱਚ ਹਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਜਗਾਉਣਾ ਹੈ ਸਮਝਾਕੇ। ਸੋਭਾਗਿਆਸ਼ਾਲੀ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਸੂਰਜਵੰਸ਼ੀਆਂ ਨੂੰ, 16 ਕਲਾਂ ਸੰਪੂਰਨ ਉਹੀ ਹੈ। ਅਸੀਂ ਬਾਪ ਤੋਂ ਸ੍ਰਾਗ ਦੇ ਲਈ ਸੋਭਾਗਿਆ ਬਣਾ ਰਹੇ ਹਾਂ, ਜੋ ਬਾਪ ਸ੍ਰਾਗ ਰਚਣ ਵਾਲਾ ਹੈ। ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਜਾਣਨ ਵਾਲਿਆਂ ਨੂੰ ਵੀ ਤੁਸੀਂ ਸਮਝਾ ਸਕਦੇ ਹੋ ਅਸੀਂ ਹੈਵਿਨਲੀ ਗੈਡ ਫ਼ਾਦਰ ਹੈਵਿਨ ਦਾ ਸੋਭਾਗਿਆ ਬਣਾ ਰਹੇ ਹਾਂ। ਹੈਵਿਨ ਵਿੱਚ ਹੈ ਸੁੱਖ, ਹੈਲ ਵਿੱਚ ਹੈ ਦੁੱਖ। ਗੋਲਡਨ ਏਜ ਮਤਲਬ ਸਤਿਯੁਗ ਸੁੱਖ, ਆਇਰਨ ਏਜ ਮਤਲਬ ਕਲਯੁਗ ਦੁੱਖ। ਬਿਲਕੁਲ ਸਹਿਜ ਗੱਲ ਹੈ। ਅਸੀਂ ਹੁਣ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਕਰ ਰਹੇ ਹਾਂ। ਅੰਗਰੇਜ਼, ਕ੍ਰਿਸਚਨ ਆਦਿ ਬਹੁਤ ਆਉਣਗੇ। ਬੇਲੇ, ਅਸੀਂ ਹੁਣ ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਹੀ ਹੈਵਿਨਲੀ ਗੈਡ ਫ਼ਾਦਰ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਹਾਂ ਕਿਉਂਕਿ ਮੌਤ ਸਾਹਮਣੇ ਖੜਾ ਹੈ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਤੁਹਾਨੂੰ ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਆਉਣਾ ਹੈ। ਜਿਵੇਂ ਤੀਰਥਾਂ ਤੇ ਜਾਂਦੇ ਹੈ ਨਾ। ਬੇਧੀਆਂ ਦਾ ਆਪਣਾ ਤੀਰਥ ਸਥਾਨ ਹੈ, ਕ੍ਰਿਸਚਨ ਦਾ ਆਪਣਾ। ਹਰ ਇੱਕ ਦੀ ਰਸਮ - ਰਿਵਾਜ ਆਪਣੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਸਾਡੀ ਹੈ ਬੁੱਧੀਯੋਗ ਦੀ ਗੱਲ। ਜਿੱਥੋਂ ਦੀ ਪਾਰੁ ਵਜਾਉਣ ਆਏ ਹਾਂ, ਉੱਥੇ ਫੇਰ ਜਾਣਾ ਹੈ। ਉਹ ਹੈ ਹੈਵਿਨ ਸਥਾਪਨ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਗੈਡ ਫ਼ਾਦਰ। ਉਹਨੇ ਸਾਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਹੈ ਅਸੀਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਵੀ ਸੱਚਾ ਪਥ (ਰਸਤਾ) ਦੱਸਦੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਗੈਡ ਫ਼ਾਦਰ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ ਤਾਂ ਅੰਤ ਮਤੀ ਸੇ ਗਤੀ ਹੋ ਜਾਵੇਗੀ। ਜਦੋਂ ਕੋਈ ਬੀਮਾਰ ਪੈਂਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸਾਰੇ ਜਾਕੇ ਸਾਵਧਾਨ ਕਰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਰਾਮ ਕਰੋ। ਬੰਗਾਲ ਵਿੱਚ ਜਦੋਂ ਕੋਈ ਮਰਨ ਤੇ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਗੰਗਾ ਤੇ ਲੈ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਫੇਰ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਹਰੀ ਬੋਲ, ਹਰੀ ਬੋਲ.....ਤਾਂ ਹਰੀ ਦੇ ਕੋਲ ਚਲੇ ਜਾਣਗੇ। ਪਰ ਕੋਈ ਜਾਂਦਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ ਤਾਂ ਕਹਿਣਗੇ ਨਹੀਂ ਕਿ ਰਾਮ - ਰਾਮ ਕਰੋ ਜਾਂ ਹਰੀ ਬੋਲ ਕਰੋ। ਦੁਆਪਰ ਤੋਂ ਫੇਰ ਇਹ ਭਗਤੀ ਮਾਰੂ ਸ਼ੁਰੂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਇਵੇਂ ਨਹੀਂ, ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਭਗਵਾਨ ਜਾਂ ਗੁਰੂ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਉੱਥੇ ਤਾਂ ਸਿਰਫ਼ ਆਪਣੀ ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਮੈਂ ਆਤਮਾ ਇੱਕ ਸ਼ਰੀਰ ਛੱਡ ਦੂਜਾ ਲੇਵਾਂਗੀ। ਆਪਣੀ ਬਾਦਸ਼ਾਹੀ ਯਾਦ ਪੈਂਦੀ ਹੈ। ਸਮਝਦੇ ਹਨ ਅਸੀਂ ਬਾਦਸ਼ਾਹੀ ਵਿੱਚ ਜਾਕੇ ਜਨਮ ਲਵਾਂਗੇ। ਇਹ ਹੁਣ ਪੱਕਾ ਨਿਸ਼ਚੈ ਹੈ, ਬਾਦਸ਼ਾਹੀ ਤਾਂ ਮਿਲਣੀ ਹੀ ਹੈ ਨਾ। ਬਾਕੀ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਣਗੇ ਜਾਂ ਦਾਨ - ਪੁੰਨ ਕਰਣਗੇ? ਉੱਥੇ ਕੋਈ ਗਰੀਬ ਹੁੰਦਾ ਹੀ ਨਹੀਂ ਜਿਸਨੂੰ ਬੈਠ ਦਾਨ - ਪੁੰਨ ਕਰਨ। ਭਗਤੀ ਮਾਰੂ ਦੀ ਰਸਮ - ਰਿਵਾਜ ਵੱਖ, ਗਿਆਨ ਮਾਰੂ ਦੀ ਰਸਮ - ਰਿਵਾਜ ਵੱਖ ਹੈ। ਹੁਣ ਬਾਪ ਨੂੰ ਸਭ - ਕੁਝ ਦੇ 21 ਜਨਮ ਦਾ ਵਰਸਾ ਲੈ ਲਿਆ। ਬਸ, ਫੇਰ ਦਾਨ - ਪੁੰਨ ਕਰਨ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ। ਈਸ਼ਵਰ ਬਾਪ ਨੂੰ ਅਸੀਂ ਸਭ - ਕੁਝ ਦੇ ਦਿੰਦੇ ਹਾਂ। ਈਸ਼ਵਰ ਹੀ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਸਵੀਕਾਰ ਨਾ ਕਰਨ ਤਾਂ ਫੇਰ ਦੇਣ ਕਿਵੇਂ? ਨਾ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਨ ਤਾਂ ਉਹ ਵੀ ਦੁਰਭਾਗਿਆ। ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਨਾ ਪੈਂਦਾ ਹੈ ਤਾਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਮੱਮਤਵ ਮਿਟੇ। ਇਹ ਵੀ ਰਾਜ਼ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਜਾਣਦੇ ਹੋ। ਜਦੋਂ ਜ਼ਰੂਰਤ ਹੀ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗੀ ਤਾਂ ਸਵੀਕਾਰ ਕੀ ਕਰਣਗੇ? ਇੱਥੇ ਤਾਂ ਕੁਝ ਇਕੱਠਾ ਨਹੀਂ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਇਥੋਂ ਦੀ ਤਾਂ ਮੱਮਤਵ ਮਿਟਾ ਦੇਣਾ ਪੈਂਦਾ ਹੈ।

ਬਾਬਾ ਨੇ ਸਮਝਾਇਆ ਹੈ - ਬਾਹਰ ਕਿਤੇ ਜਾਂਦੇ ਹੋ ਤਾਂ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਬਹੁਤ ਹਲਕਾ ਸਮਝੋ। ਅਸੀਂ ਬਾਪ ਦੇ ਬੱਚੇ ਹਾਂ, ਅਸੀਂ ਆਤਮਾ ਰਾਕੇਟ ਤੋਂ ਵੀ ਤਿੱਖੀ ਹਾਂ। ਇਵੇਂ ਦੇਹੀ - ਅਭਿਮਾਨੀ ਹੋ ਪੈਦਲ ਕਰਣਗੇ ਤਾਂ ਕਦੀ ਥਕਣਗੇ ਨਹੀਂ। ਦੇਹ ਦਾ ਭਾਨ ਨਹੀਂ ਆਵੇਗਾ। ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਇਹ ਟੰਗਾਂ ਚਲਦੀਆਂ ਨਹੀਂ। ਅਸੀਂ ਉਡਦੇ ਜਾ ਰਹੇ ਹਾਂ। ਦੇਹੀ - ਅਭਿਮਾਨੀ ਹੋ ਤੁਸੀਂ ਕਿੱਥੇ ਵੀ ਜਾਓ। ਅੱਗੇ ਤਾਂ ਮਨੁੱਖ ਤੀਰਥ ਆਦਿ ਤੇ ਪੈਦਲ ਹੀ ਜਾਂਦੇ ਸੀ। ਉਸ ਵਕਤ ਮਨੁੱਖਾਂ ਦੀ ਬੁੱਧੀ ਤਮੋਪ੍ਰਧਾਨ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਬਹੁਤ ਸ਼ਰਧਾ ਨਾਲ ਜਾਂਦੇ ਸੀ, ਥੱਕਦੇ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨ ਨਾਲ ਮਦਦ ਤਾਂ ਮਿਲੇਗੀ ਨਾ। ਭਾਵੇਂ ਉਹ ਪੰਥਰ ਦੀ ਮੂਰਤੀ ਹੈ ਪਰ ਬਾਬਾ ਉਸ ਵਕਤ ਅੱਧਾਕਲਪ ਦੇ ਲਈ ਮਨੋਕਾਮਨਾ ਪੂਰੀ ਕਰ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਉਸ ਵਕਤ ਰਜੋਪ੍ਰਧਾਨ ਯਾਦ ਸੀ ਤਾਂ ਉਸ ਵਿੱਚ ਵੀ ਬਲ ਮਿਲਦਾ ਹੈ ਮਿਲਦਾ ਸੀ, ਥਕਾਵਟ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ ਸੀ। ਹੁਣ ਤਾਂ ਵੱਡੇ ਆਦਮੀ ਝੱਟ ਥੱਕ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਗਰੀਬ ਲੋਕੀ ਬਹੁਤ ਤੀਰਥਾਂ ਤੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਸਾਹੂਕਾਰ ਲੋਕੀ ਬੜੇ ਭੱਭਕੇ ਨਾਲ ਘੋੜੇ ਆਦਿ ਤੇ ਜਾਣਗੇ। ਉਹ ਗਰੀਬ ਤਾਂ ਪੈਦਲ ਚਲੇ ਜਾਣਗੇ। ਭਾਵਨਾ ਦਾ ਭਾੜਾ ਜਿੰਨਾ ਗਰੀਬਾਂ ਨੂੰ ਮਿਲਦਾ ਹੈ ਉਨ੍ਹਾਂ ਸਾਹੂਕਾਰਾਂ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਮਿਲਦਾ। ਇਸ ਵਕਤ ਵੀ ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ - ਬਾਬਾ ਗਰੀਬ ਨਿਵਾਜ਼ ਹੈ ਫੇਰ ਮੂੰਝਦੇ ਕਿਉਂ ਹੈ? ਭੁੱਲ ਕਿਉਂ ਜਾਂਦੇ ਹੋ? ਬਾਬਾ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਤੁਹਾਨੂੰ ਕੋਈ ਤਕਲੀਫ਼ ਨਹੀਂ ਕਰਨੀ ਹੈ। ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਸਾਜਨ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਸਭ ਸਜਨੀਆਂ ਹੋ ਤਾਂ ਸਾਜਨ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨਾ ਪਵੇ। ਉਸ ਸਾਜਨ ਨੂੰ ਭੋਗ ਲਗਾਉਣ ਦੇ ਬਿਨਾ ਖਾਣ ਵਿੱਚ ਲੱਜਾ ਨਹੀਂ ਆਉਂਦੀ? ਉਹ ਸਾਜਨ ਵੀ ਹੈ, ਬਾਪ ਵੀ ਹੈ। ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮੈਨੂੰ ਤੁਸੀਂ ਨਹੀਂ ਖਵਾਉਗੇ! ਤੁਹਾਨੂੰ ਤਾਂ ਸਾਨੂੰ ਖਵਾਉਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਨਾ! ਵੇਖੋ, ਬਾਬਾ ਯੁਕਤੀਆਂ ਦੱਸਦੇ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਬਾਪ ਜਾਂ ਸਾਜਨ ਮੰਨਦੇ ਹੋ ਨਾ। ਜੇ ਖਵਾਉਂਦਾ ਹੈ, ਪਹਿਲੇ ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਖਵਾਉਣਾ ਚਾਹੀਦਾ। ਬਾਬਾ ਕਹਿੰਦੇ ਮੈਨੂੰ ਭੋਗ ਲਾਕੇ, ਮੇਰੀ ਯਾਦ ਵਿੱਚ ਖਾਓ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਬੜੀ ਮਿਹਨਤ ਹੈ। ਬਾਬਾ ਬਾਰ - ਬਾਰ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਬਾਬਾ ਨੂੰ ਯਾਦ ਜ਼ਰੂਰ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਬਾਬਾ ਖੁਦ ਵੀ ਬਾਰ - ਬਾਰ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਕਰਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਕੁਮਾਰੀਆਂ ਦੇ ਲਈ ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਸਹਿਜ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਪੋੜੀ ਚੜੀ ਹੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਕੰਨਿਆ ਦੀ ਤਾਂ ਸਾਜਨ ਦੇ ਨਾਲ ਸਗਾਈ ਹੁੰਦੀ ਹੀ ਹੈ। ਤਾਂ ਇਵੇਂ ਸਾਜਨ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰ ਭੋਜਨ ਖਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਅਸੀਂ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਹਾਂ ਅਤੇ ਉਹ ਸਾਡੇ ਕੋਲ ਆ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਯਾਦ ਕਰਣਗੇ ਤਾਂ ਭਾਸਨਾ ਲੈਣਗੇ। ਤਾਂ ਇਵੇਂ - ਇਵੇਂ ਗੱਲਾਂ ਕਰਨੀਆਂ ਚਾਹੀਦੀਆਂ ਬਾਬਾ ਦੇ ਨਾਲ। ਤੁਹਾਡੀ ਇਹ ਪ੍ਰੈਕਟਿਸ ਹੋਵੇਗੀ ਰਾਤ ਨੂੰ ਜਾਗਣ ਨਾਲ। ਅਭਿਆਸ ਪੈ ਜਾਵੇਗਾ ਤਾਂ ਫੇਰ ਦਿਨ ਵਿੱਚ ਵੀ ਯਾਦ ਰਹੇਗੀ। ਭੋਜਨ ਤੇ ਵੀ ਯਾਦ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ। ਸਾਜਨ ਦੇ ਨਾਲ ਤੁਹਾਡੀ ਸਗਾਈ ਹੋਈ ਹੈ। ਤੇਰੇ ਨਾਲ ਖਾਵਾਂ.....ਇਹ ਪੱਕਾ ਪ੍ਰਣ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਜਦੋਂ ਯਾਦ ਕਰਣਗੇ ਉਦੋਂ ਤਾਂ ਉਹ ਖਾਣਗੇ ਨਾ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਤਾਂ ਭਾਸਨਾ ਹੀ ਮਿਲਣੀ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣਾ ਸ਼ਰੀਰ ਤਾਂ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਕੁਮਾਰੀਆਂ ਦੇ ਲਈ ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਸਹਿਜ ਹੈ, ਇਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਜ਼ਿਆਦਾ ਫੈਸਲਟੀਜ਼ (ਸਹੂਲੀਅਤਾਂ) ਹਨ। ਸਿਵਬਾਬਾ ਸਾਡਾ ਸਲੋਨਾ ਸਾਜਨ ਕਿੰਨਾ ਮਿੱਠਾ ਹੈ। ਅੱਧਾਕਲਪ ਅਸੀਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਯਾਦ ਕੀਤਾ ਹੈ, ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਆਕੇ ਮਿਲੋ ਹੋ! ਅਸੀਂ ਜੋ ਖਾਂਦੇ ਹਾਂ, ਤੁਸੀਂ ਵੀ ਖਾਓ। ਇਵੇਂ ਨਹੀਂ, ਇੱਕ ਵਾਰ ਯਾਦ ਕੀਤਾ ਬਸ, ਫੇਰ ਤੁਸੀਂ ਖੁਦ ਖਾਂਦੇ ਜਾਓ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਖਵਾਉਣਾ ਭੁੱਲ ਜਾਓ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਭੁੱਲਣ ਨਾਲ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਮਿਲੇਗਾ ਨਹੀਂ। ਚੀਜ਼ਾਂ ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਖਾਂਦੇ ਹੋ, ਖਿਚੜੀ ਖਾਣਗੇ, ਅੰਬ ਖਾਣਗੇ, ਮਿਠਾਈ ਖਾਣਗੇ.....ਇਵੇਂ ਥੋੜ੍ਹੀ ਸ਼ੁਰੂ ਵਿੱਚ ਯਾਦ ਕੀਤਾ, ਖਤਮ ਫੇਰ ਹੋਰ ਚੀਜ਼ਾਂ ਉਹ ਕਿਵੇਂ ਖਾਣਗੇ। ਸਾਜਨ ਨਹੀਂ ਖਾਵੇਗਾ ਤਾਂ ਮਾਇਆ ਵਿੱਚੋਂ ਖਾ ਜਾਵੇਗੀ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਖਾਣ ਨਹੀਂ ਦਵੇਗੀ। ਅਸੀਂ ਵੇਖਦੇ ਹਾਂ ਮਾਇਆ ਖਾ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਤਾਂ ਉਹ ਬਲਵਾਨ ਬਣ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਹਰਾਉਂਦੀ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ। ਬਾਬਾ ਯੁਕਤੀਆਂ ਸਭ ਦੱਸਦੇ ਹਨ। ਬਾਬਾ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ ਤਾਂ ਬਾਪ ਜਾਂ ਸਾਜਨ ਬਹੁਤ ਰਾਜ਼ੀ ਹੋਵੇਗਾ। ਕਹਿੰਦੇ ਹੋ ਬਾਬਾ ਤੇਰੇ ਨਾਲ ਬੈਠਾ, ਤੇਰੇ ਨਾਲ ਖਾਵਾਂ। ਅਸੀਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰ ਖਾਂਦੇ ਹਾਂ। ਗਿਆਨ ਨਾਲ ਜਾਣਦੇ ਹਨ ਤੁਸੀਂ ਤਾਂ ਭਾਸਨਾ ਹੀ ਲਵੋਗੇ। ਇਹ ਤਾਂ ਲੋਨ ਦਾ ਸ਼ਰੀਰ ਹੈ। ਯਾਦ ਕਰਨ ਨਾਲ ਉਹ ਆਉਂਦੇ ਹਨ। ਸਾਰਾ ਮਦਾਰ ਤੁਹਾਡੀ ਯਾਦ ਤੇ ਹੈ। ਇਸਨੂੰ ਯੋਗ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਯੋਗ ਵਿੱਚ ਮਿਹਨਤ ਹੈ। ਸੰਨਿਆਸੀ - ਉਦਾਸੀ ਇਵੇਂ ਕਦੀ ਨਹੀਂ ਕਹਿਣਗੇ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਜੇਕਰ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਕਰਨਾ ਹੈ ਤਾਂ ਬਾਬਾ ਦੀ ਸ਼੍ਰੀਮਤ ਨੂੰ ਨੋਟ ਕਰੋ। ਪੂਰਾ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਕਰੋ। ਬਾਬਾ ਆਪਣਾ ਅਨੁਭਵ ਦੱਸਦੇ ਹਨ - ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਜਿਵੇਂ ਕਰਮ ਮੈਂ ਕਰਦਾ ਹਾਂ, ਤੁਸੀਂ ਵੀ ਕਰੋ। ਉਹੀ ਕਰਮ ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਸਿਖਾਉਂਦਾ ਹਾਂ। ਬਾਬਾ ਨੂੰ ਤਾਂ ਕਰਮ ਨਹੀਂ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ ਕਰਮ ਕੁੱਟਦੇ ਨਹੀਂ। ਬਾਬਾ ਬਹੁਤ ਸਹਿਜ ਗੱਲਾਂ ਦੱਸਦੇ ਹਨ। ਤੇਰੇ ਨਾਲ ਬੈਠਾ, ਸੁਣਾ, ਤੇਰੇ ਨਾਲ ਖਾਵਾਂ.....ਇਹ ਤੁਹਾਡਾ ਹੀ ਗਾਇਨ ਹੈ। ਸਾਜਨ ਦੇ ਰੂਪ ਜਾਂ ਬਾਪ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਯਾਦ ਕਰੋ। ਗਾਇਆ ਹੋਇਆ ਹੈ ਨਾ - ਵਿਚਾਰ ਸਾਗਰ ਮੰਥਨ ਕਰ ਗਿਆਨ ਦੀ ਪੁਆਇੰਟਸ ਕੱਢਦੇ ਹਨ। ਇਸ ਪ੍ਰੈਕਟਿਸ ਨਾਲ ਵਿਕਰਮ ਵੀ ਵਿਨਾਸ਼ ਹੋਣਗੇ, ਤੰਦਰੁਸਤ ਵੀ ਬਣਨਗੇ। ਜੇ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਕਰਣਗੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਫ਼ਾਇਦਾ ਹੋਵੇਗਾ, ਜੇ ਨਹੀਂ ਕਰਣਗੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਨੁਕਸਾਨ ਹੋਵੇਗਾ। ਸਾਰੀ ਦੁਨੀਆਂ ਤਾਂ ਸ਼੍ਰੇਰਗ ਦਾ ਮਾਲਿਕ ਨਹੀਂ ਬਣਦੀ ਹੈ। ਇਹ ਵੀ ਹਿਸਾਬ - ਕਿਤਾਬ ਹਨ।

ਬਾਬਾ ਬਹੁਤ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਗੀਤ ਤਾਂ ਸੁਣਿਆ ਬਰੇਬਰ ਅਸੀਂ ਯਾਤਰਾ ਤੇ ਚੱਲ ਰਹੇ ਹਾਂ। ਯਾਤਰਾ ਤੇ ਭੋਜਨ ਆਦਿ ਤਾਂ ਖਾਣਾ ਹੀ ਪੈਂਦਾ ਹੈ, ਸਜਨੀ ਸਾਜਨ ਦੇ ਨਾਲ, ਬੱਚਾ ਬਾਪ ਦੇ ਨਾਲ ਖਾਵੇਗਾ। ਇੱਥੇ ਵੀ ਇਵੇਂ ਹੈ। ਤੁਹਾਡੀ ਸਾਜਨ ਦੇ ਨਾਲ ਜਿੰਨੀ ਲੱਗਣ ਹੋਵੇਗੀ ਉਣਾ ਹੀ ਖੁਸ਼ੀ ਦਾ ਪਾਰਾ ਚੜ੍ਹੇਗਾ। ਨਿਸ਼ਚੈਬੁੱਧੀ ਵਿਜਯੰਤੀ ਹੁੰਦੇ ਜਾਣਗੇ। ਯੋਗ ਮਤਲਬ ਦੋੜੀ ਹੈ। ਅਸੀਂ ਸਟੂਡੈਂਟ ਹਾਂ, ਟੀਚਰ ਸਾਨੂੰ ਦੌੜਨਾ ਸਿਖਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਇਵੇਂ ਨਹੀਂ ਸਮਝੋ ਕਿ ਦਿਨ ਵਿੱਚ ਸਿਰਫ਼ ਕਰਮ ਹੀ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਕੱਛੂਏ ਮਿਸਲ ਕਰਮ ਕਰ ਫੇਰ ਯਾਦ ਵਿੱਚ ਬੈਠ ਜਾਓ। ਭ੍ਰਮਰੀ ਸਾਰਾ ਦਿਨ ਭੁੰ - ਭੁੰ ਕਰਦੀ ਹੈ। ਫੇਰ ਕੋਈ ਉਡ ਜਾਂਦੇ, ਕੋਈ ਮਰ ਜਾਂਦੇ, ਉਹ ਤਾਂ ਇੱਕ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟਾਂਤ ਹੈ। ਇੱਥੇ ਤੁਸੀਂ ਭੁੰ - ਭੁੰ ਕਰ ਆਪ ਸਮਾਨ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹੋ। ਉਸ ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਦਾ ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਲਵ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ। ਕੋਈ ਸੜ ਜਾਂਦੇ ਹਨ, ਕੋਈ ਅਧੂਰੇ ਰਹਿ ਜਾਂਦੇ ਹਨ, ਭਗੰਤੀ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਫੇਰ ਜਾਕੇ ਕੀੜਾ ਬਣਦੇ ਹਨ। ਤਾਂ ਇਹ ਭੁੰ - ਭੁੰ ਕਰਨਾ ਬਹੁਤ ਸਹਿਜ ਹੈ। ਮਨੁੱਖ ਤੋਂ ਦੇਵਤਾ ਕੀਤੇ ਕਰਤ ਨਾ ਲਾਗੀ ਵਾਰ.....। ਹੁਣ ਅਸੀਂ ਯੋਗ ਲਗਾ ਰਹੇ ਹਾਂ, ਦੇਵਤਾ ਬਣਨ ਦਾ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ

ਕਰ ਰਹੇ ਹਾਂ। ਇਹੀ ਗਿਆਨ ਗੀਤਾ ਵਿੱਚ ਸੀ। ਉਹ ਮਨੁੱਖ ਤੋਂ ਦੇਵਤਾ ਬਣਾਕੇ ਗਏ ਸੀ। ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ ਤਾਂ ਸਭ ਦੇਵਤਾ ਸੀ। ਜ਼ਰੂਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸੰਗਮਯੁਗ ਤੇ ਹੀ ਆਕੇ ਦੇਵਤਾ ਬਣਾਇਆ ਹੋਵੇਗਾ। ਉੱਥੇ ਤਾਂ ਦੇਵਤਾ ਬਣਨ ਦਾ ਯੋਗ ਨਹੀਂ ਸਿਖਾਉਣਗੇ। ਸਤਿਯੁਗ ਆਦਿ ਵਿੱਚ ਦੇਵੀ - ਦੇਵਤਾ ਧਰਮ ਸੀ ਅਤੇ ਕਲਯੁੱਗ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਹਨ ਆਸੁਰੀ ਧਰਮ। ਇਹ ਗੱਲ ਸਿਰਫ਼ ਗੀਤਾ ਵਿੱਚ ਹੀ ਲਿੱਖੀ ਹੋਈ ਹੈ। ਮਨੁੱਖ ਨੂੰ ਦੇਵਤਾ ਬਣਾਉਣ ਵਿੱਚ ਦੇਰੀ ਨਹੀਂ ਲੱਗਦੀ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਏਮ ਆਬਜੈਕਟ ਦੱਸ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਉੱਥੇ ਸਾਰੀ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਧਰਮ ਹੋਵੇਗਾ। ਦੁਨੀਆਂ ਤਾਂ ਸਾਰੀ ਹੋਵੇਗੀ ਨਾ। ਇਵੇਂ ਨਹੀਂ, ਚੀਨ, ਯੂਰੋਪ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ, ਹੋਣਗੇ ਪਰ ਉੱਥੇ ਮਨੁੱਖ ਨਹੀਂ ਹੋਣਗੇ। ਸਿਰਫ਼ ਦੇਵਤਾ ਧਰਮ ਵਾਲੇ ਹੋਣਗੇ, ਹੋਰ ਧਰਮ ਵਾਲੇ ਹੁੰਦੇ ਨਹੀਂ। ਹੁਣ ਹੈ ਕਲਯੁੱਗ। ਅਸੀਂ ਭਗਵਾਨ ਦੁਆਰਾ ਮਨੁੱਖ ਤੋਂ ਦੇਵਤਾ ਬਣ ਰਹੇ ਹਾਂ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਤੁਸੀਂ 21 ਜਨਮ ਸਦਾ ਸੁਖੀ ਬਣੋਗੇ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਤਕਲੀਫ਼ ਦੀ ਕੋਈ ਗੱਲ ਹੀ ਨਹੀਂ। ਭਗਤੀ ਮਾਰੂ ਵਿੱਚ ਭਗਵਾਨ ਦੇ ਕੋਲ ਜਾਣ ਦੇ ਲਈ ਕਿੰਨੀ ਮਿਹਨਤ ਕੀਤੀ ਹੈ। ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਪਾਰ ਨਿਰਵਾਣ ਗਿਆ। ਇਵੇਂ ਕਦੀ ਨਹੀਂ ਕਹਿਣਗੇ ਭਗਵਾਨ ਦੇ ਕੋਲ ਗਿਆ। ਕਹਿਣਗੇ ਸ੍ਵਰਗ ਗਿਆ। ਇੱਕ ਦੇ ਜਾਣ ਨਾਲ ਤਾਂ ਸ੍ਵਰਗ ਨਹੀਂ ਬਣੇਗਾ। ਸਭਨੂੰ ਜਾਣਾ ਹੈ। ਗੀਤਾ ਵਿੱਚ ਲਿਖਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ ਭਗਵਾਨ ਕਾਲਾਂ ਦਾ ਕਾਲ ਹੈ। ਮੱਛਰਾਂ ਵਾਂਗ ਸਭ ਨੂੰ ਵਾਪਿਸ ਲੈ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਬੁੱਧੀ ਵੀ ਕਹਿੰਦੀ ਹੈ ਚੱਕਰ ਰਿਪੀਟ ਹੋਣਾ ਹੈ। ਤਾਂ ਪਹਿਲੇ - ਪਹਿਲੇ ਜ਼ਰੂਰ ਸਤਯੁਗੀ ਦੇਵੀ - ਦੇਵਤਾ ਧਰਮ ਰਿਪੀਟ ਹੋਵੇਗਾ। ਫੇਰ ਬਾਦ ਵਿੱਚ ਹੋਰ ਧਰਮ ਰਿਪੀਟ ਹੋਣਗੇ। ਬਾਬਾ ਕਿੰਨਾ ਸਹਿਜ ਦੱਸਦੇ ਹਨ - ਮਨਮਨਾਭਵ। ਬਸ। 5 ਹਜ਼ਾਰ ਵਰ੍ਹੇ ਪਹਿਲੇ ਵੀ ਗੀਤਾ ਦੇ ਭਗਵਾਨ ਨੇ ਕਿਹਾ ਸੀ ਲਾਡਲੇ ਬੱਚੇ। ਜੇਕਰ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਕਹਿਣਗੇ ਤਾਂ ਦੂਜੇ ਧਰਮ ਵਾਲੇ ਕੋਈ ਸੁਣ ਨਾ ਸੱਕਣ। ਭਗਵਾਨ ਕਹਿਣਗੇ ਤਾਂ ਸਾਰਿਆਂ ਨੂੰ ਲਗੇਗਾ - ਗੈਡ ਫ਼ਾਦਰ ਹੋਵਿਨ ਸਥਾਪਨ ਕਰਦੇ ਹਨ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਫੇਰ ਅਸੀਂ ਜਾਕੇ ਚੱਕਰਵਰਤੀ ਰਾਜਾ ਬਣਾਂਗੇ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਖਰਚੇ ਆਦਿ ਦੀ ਗੱਲ ਨਹੀਂ ਹੈ ਸਿਰਫ਼ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਦੇ ਆਦਿ - ਮੱਧ - ਅੰਤ ਨੂੰ ਜਾਣਨਾ ਹੈ।

ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਵਿਚਾਰ ਸਾਗਰ ਮੰਥਨ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਕਰਮ ਕਰਦੇ ਦਿਨ - ਰਾਤ ਇਵੇਂ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਕਰਦੇ ਰਹੋ। ਵਿਚਾਰ ਸਾਗਰ ਮੰਥਨ ਨਹੀਂ ਕਰੋਗੇ ਜਾਂ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਨਹੀਂ ਕਰੋਗੇ, ਸਿਰਫ਼ ਕਰਮ ਕਰਦੇ ਰਹੋਗੇ ਤਾਂ ਰਾਤ ਨੂੰ ਵੀ ਉਹੀ ਖਿਆਲਾਤ ਚੱਲਦੇ ਰਹਿਣਗੇ। ਮਕਾਨ ਬਣਾਉਣ ਵਾਲੇ ਨੂੰ ਮਕਾਨ ਦਾ ਹੀ ਖਿਆਲ ਚੱਲੇਗਾ। ਭਾਵੇਂ ਵਿਚਾਰ ਸਾਗਰ ਮੰਥਨ ਕਰਨ ਦੀ ਰਿਸਪਾਂਸੀਬਿਲਿਟੀ ਇਨ੍ਹਾਂ ਤੇ ਹੈ ਪਰ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਕਲਸ਼ ਲਕਸ਼ਮੀ ਨੂੰ ਦਿੱਤਾ ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਲਕਸ਼ਮੀ ਬਣਦੀ ਹੋ ਨਾ। ਅੱਛਾ!

ਮਿੱਠੇ- ਮਿੱਠੇ ਸਿੱਕੀਲਧੇ ਬੱਚਿਆਂ ਪ੍ਰਤੀ ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਬਾਪ ਦਾਦਾ ਦਾ ਯਾਦ ਪਿਆਰ ਅਤੇ ਗੁਡਮੋਰਨਿੰਗ। ਰੂਹਾਨੀ ਬਾਪ ਦੀ ਰੂਹਾਨੀ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਨਮਸਤੇ।

ਧਾਰਨਾ ਲਈ ਮੁੱਖ ਸਾਰ:-

1. ਸ਼੍ਰੀਮਤ ਨੂੰ ਨੋਟ ਕਰ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਬਾਪ ਨੇ ਜੇ ਕਰਮ ਕਰਕੇ ਸਿਖਾਇਆ ਹੈ, ਉਹੀ ਕਰਨੇ ਹਨ। ਵਿਚਾਰ ਸਾਗਰ ਮੰਥਨ ਕਰ ਗਿਆਨ ਦੀ ਪੁਆਇੰਟਸ ਕੱਢਣੀ ਹਨ।

2. ਆਪਣੇ ਆਪ ਨਾਲ ਪ੍ਰਣ ਕਰਨਾ ਹੈ ਕਿ ਅਸੀਂ ਬਾਪ ਦੀ ਯਾਦ ਵਿੱਚ ਹੀ ਭੋਜਨ ਖਾਵਾਂਗੇ। ਤੁਹਾਡੇ ਨਾਲ ਬੈਠਾ, ਤੁਹਾਡੇ ਨਾਲ ਹੀ ਖਾਵਾਂ.....ਇਹ ਵਾਇਦਾ ਪੱਕਾ ਨਿਭਾਣਾ ਹੈ।

ਵਰਦਾਨ:- ਆਪਣੇ ਸੁਭ - ਚਿੰਤਨ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਨਾਲ ਆਤਮਾਵਾਂ ਨੂੰ ਚਿੰਤਾ ਮੁਕਤ ਬਣਾਉਣ ਵਾਲੀ ਸੁਭਚਿੰਤਕ ਮਣੀ ਭਵ :
ਅੱਜ ਦੇ ਵਿਸ਼ੇ ਵਿੱਚ ਸਭ ਆਤਮਾਵਾਂ ਚਿੰਤਾਮਣੀ ਹਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਚਿੰਤਾ ਮਣੀਆਂ ਨੂੰ ਤੁਸੀਂ ਸੁਭਚਿੰਤਕ ਮਣੀਆਂ ਆਪਣੇ ਸੁਭ - ਚਿੰਤਨ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਦੁਆਰਾ ਪਰਿਵਰਤਨ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹੋ। ਜਿਵੇਂ ਸੂਰਜ ਦੀਆਂ ਕਿਰਨਾਂ ਦੂਰ - ਦੂਰ ਤੱਕ ਅੰਧਕਾਰ ਨੂੰ ਮਿਟਾਉਂਦੀ ਹਨ ਇਵੇਂ ਤੁਸੀਂ ਸੁਭਚਿੰਤਕ ਮਣੀਆਂ ਦੀ ਸੁਭ ਸੰਕਲਪ ਰੂਪੀ ਚਮਕ ਜਾਂ ਕਿਰਨਾਂ ਵਿਸ਼ਵ ਵਿੱਚ ਚਾਰੇ ਪਾਸੇ ਫੈਲ ਰਹੀਆਂ ਹੈ, ਇਸਲਈ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ ਕਿ ਕੋਈ ਸਪਿਰਿਚੁਅਲ ਲਾਇਟ ਗੁਪਤ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਆਪਣਾ ਕੰਮ ਕਰ ਰਹੀ ਹੈ। ਇਹ ਟਚਿੰਗ ਹੁਣ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਈ ਹੈ, ਆਖਰੀਨ ਲੱਭਦੇ - ਲੱਭਦੇ ਸਥਾਨ ਤੇ ਪਹੁੰਚ ਜਾਣਗੇ।

ਸਲੋਗਨ:- ਬਾਪਦਾਦਾ ਦੇ ਡਾਇਰੈਕਸ਼ਨ ਨੂੰ ਕਲੀਅਰ ਕੈਚ ਕਰਨ ਦੇ ਲਈ ਮਨ - ਬੁੱਧੀ ਦੀ ਲਾਈਨ ਕਲੀਅਰ ਰੱਖੋ।

ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ:- ਸ੍ਵਸਕਤੀਮਾਨ ਬਾਪ ਨਾਲ ਬੁੱਧੀਯੋਗ ਲਗਾਉਣ ਨਾਲ ਸ਼ਕਤੀ ਮਿਲੇਗੀ, ਯਾਦ ਨਾਲ ਹੀ ਆਤਮਾ ਰੂਪੀ ਬੈਟਰੀ ਚਾਰਜ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਆਤਮਾ ਪਵਿੱਤਰ ਸਤੋਪ੍ਰਧਾਨ ਬਣ ਜਾਂਦੀ ਹੈ”

ਪ੍ਰਸ਼ਨ:- ਸੰਗਮਯੁਗ ਤੇ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਕਿਹੜਾ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਕਰਦੇ ਹੋ ਜਿਸਦੀ ਪ੍ਰਾਲਬੱਧ ਵਿੱਚ ਦੇਵਤਾ ਪਦ ਮਿਲਦਾ ਹੈ?

ਉੱਤਰ:- ਸੰਗਮ ਤੇ ਅਸੀਂ ਸ਼ੀਤਲ ਬਣਨ ਦਾ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਕਰਦੇ ਹਾਂ। ਸ਼ੀਤਲ ਅਰਥਾਤ ਪਵਿੱਤਰ ਬਣਨ ਨਾਲ ਅਸੀਂ ਦੇਵਤਾ ਬਣ ਜਾਂਦੇ ਹਾਂ। ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਸ਼ੀਤਲ ਨਾ ਬਣੇ ਉਦੋਂ ਤੱਕ ਦੇਵਤਾ ਬਣ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ। ਸੰਗਮ ਤੇ ਸ਼ੀਤਲ ਦੇਵੀਆਂ ਬਣ ਸਭ ਤੇ ਗਿਆਨ ਦੇ ਠੰਡੇ ਛਿੱਟੇ ਪਾ ਸਭਨੂੰ ਸ਼ੀਤਲ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਸਭਦੀ ਤਪਤ ਬੁਝਾਉਣੀ ਹੈ। ਖੁਦ ਵੀ ਸ਼ੀਤਲ ਬਣਨਾ ਹੈ ਅਤੇ ਸਭਨੂੰ ਵੀ ਬਣਾਉਣਾ ਹੈ।

ਓਮ ਸ਼ਾਂਤੀ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਪਹਿਲੇ - ਪਹਿਲੇ ਇੱਕ ਹੀ ਗੱਲ ਸਮਝਾਉਣ ਦੀ ਹੈ ਕਿ ਅਸੀਂ ਸਭ ਭਰਾ - ਭਰਾ ਹਾਂ ਅਤੇ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਸਾਰਿਆਂ ਦਾ ਬਾਪ ਹੈ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸ੍ਵਸਕਤੀਮਾਨ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਤੁਹਾਡੇ ਵਿੱਚ ਸ੍ਵਸਕਤੀਆਂ ਸੀ। ਤੁਸੀਂ ਸਾਰੇ ਵਿਸ਼ਵ ਤੇ ਰਾਜ ਕਰਦੇ ਸੀ। ਭਾਰਤ ਵਿੱਚ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੇਵੀ - ਦੇਵਤਾਵਾਂ ਦਾ ਰਾਜ ਸੀ, ਤੁਸੀਂ ਹੀ ਪਵਿੱਤਰ ਦੇਵੀ - ਦੇਵਤਾ ਸੀ, ਤੁਹਾਡੇ ਕੁੱਲ ਜਾਂ ਡਾਇਨੇਸਟੀ ਵਿੱਚ ਸਾਰੇ ਨਿਰਵਿਕਾਰੀ ਸੀ। ਕੌਣ ਨਿਰਵਿਕਾਰੀ ਸੀ? ਆਤਮਾਵਾਂ। ਹੁਣ ਫੇਰ ਤੋਂ ਤੁਸੀਂ ਨਿਰਵਿਕਾਰੀ ਬਣ ਰਹੇ ਹੋ। ਸ੍ਵਸਕਤੀਮਾਨ ਬਾਪ ਦੀ ਯਾਦ ਨਾਲ ਸ਼ਕਤੀ ਲੈ ਰਹੇ ਹੋ। ਬਾਪ ਨੇ ਸਮਝਾਇਆ ਹੈ ਆਤਮਾ ਹੀ 84 ਦਾ ਪਾਰੂ ਵਜਾਉਂਦੀ ਹੈ। ਆਤਮਾ ਵਿੱਚ ਹੀ ਸਤੋਪ੍ਰਧਾਨਤਾ ਦੀ ਤਾਕਤ ਸੀ, ਉਹ ਫੇਰ ਦਿਨ - ਪ੍ਰਤੀਦਿਨ ਘੱਟ ਹੁੰਦੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਸਤੋਪ੍ਰਧਾਨ ਤੋਂ ਤਮੋਪ੍ਰਧਾਨ ਤਾਂ ਬਣਨਾ ਹੀ ਹੈ। ਜਿਵੇਂ ਬੈਟਰੀ ਦੀ ਤਾਕਤ ਘੱਟ ਹੁੰਦੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਤਾਂ ਮੋਟਰ ਖੜੀ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਬੈਟਰੀ ਡਿਸਚਾਰਜ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਆਤਮਾ ਦੀ ਬੈਟਰੀ ਫੁੱਲ ਡਿਸਚਾਰਜ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ, ਕੁਝ ਨਾ ਕੁਝ ਤਾਕਤ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ। ਜਿਵੇਂ ਕੋਈ ਮਰਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਦੀਵਾ ਜਲਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਉਸ ਵਿੱਚ ਘ੍ਰਿਤ ਪਾਉਂਦੇ ਹੀ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਕਿਤੇ ਜੇਤੀ ਬੁੱਝ ਨਾ ਜਾਵੇ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਸਮਝਦੇ ਹੋ ਤੁਹਾਡੀ ਆਤਮਾ ਵਿੱਚ ਪੂਰੀ ਸ਼ਕਤੀ ਸੀ, ਹੁਣ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਹੁਣ ਫੇਰ ਤੁਸੀਂ ਸ੍ਵਸਕਤੀਮਾਨ ਬਾਪ ਨਾਲ ਆਪਣਾ ਬੁੱਧੀਯੋਗ ਲਗਾਉਂਦੇ ਹੋ, ਆਪਣੇ ਵਿੱਚ ਸ਼ਕਤੀ ਭਰਦੇ ਹੋ ਕਿਉਂਕਿ ਸ਼ਕਤੀ ਘੱਟ ਹੋ ਗਈ ਹੈ। ਸ਼ਕਤੀ ਇੱਕਦਮ ਖਤਮ ਹੋ ਜਾਵੇ ਤਾਂ ਸ਼ਰੀਰ ਹੀ ਨਾ ਰਹੇ। ਆਤਮਾ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਦੇ - ਕਰਦੇ ਇੱਕਦਮ ਪਿਉਰ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ ਤੁਹਾਡੀ ਬੈਟਰੀ ਫੁੱਲ ਚਾਰਜ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ। ਫੇਰ ਹੌਲੀ - ਹੌਲੀ ਕਲਾ ਅਰਥਾਤ ਬੈਟਰੀ ਘੱਟ ਹੁੰਦੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਕਲਯੁੱਗ ਅੰਤ ਤੱਕ ਆਤਮਾ ਦੀ ਤਾਕਤ ਇੱਕਦਮ ਥੋੜੀ ਰਹਿ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਜਿਵੇਂ ਤਾਕਤ ਦਾ ਦਿਵਾਲਾ ਨਿਕਲ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨ ਨਾਲ ਆਤਮਾ ਫੇਰ ਤੋਂ ਭਰਪੂਰ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਤਾਂ ਹੁਣ ਬਾਪ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ ਇੱਕ ਨੂੰ ਹੀ ਯਾਦ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਉੱਚ ਤੇ ਉੱਚ ਹੈ ਭਗਵੰਤ। ਬਾਕੀ ਸਭ ਹਨ ਰਚਨਾ। ਰਚਨਾ ਨੂੰ ਰਚਨਾ ਤੋਂ ਹੱਦ ਦਾ ਵਰਸਾ ਮਿਲਦਾ ਹੈ। ਕ੍ਰਿਏਟਰ ਤਾਂ ਇੱਕ ਹੀ ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਬਾਪ ਹੈ। ਬਾਕੀ ਸਭ ਹਨ ਹੱਦ ਦੇ। ਬੇਹੱਦ ਦੇ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨ ਨਾਲ ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਵਰਸਾ ਮਿਲਦਾ ਹੈ। ਤਾਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਦਿਲ ਅੰਦਰ ਸਮਝਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਕਿ ਬਾਬਾ ਸਾਡੇ ਲਈ ਸੂਰਗ ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਸਥਾਪਨ ਕਰ ਰਹੇ ਹਨ। ਡਰਾਮਾ ਪਲੈਨ ਅਨੁਸਾਰ ਸੂਰਗ ਦੀ ਸਥਾਪਨਾ ਹੋ ਰਹੀ ਹੈ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਹੀ ਆਕੇ ਰਾਜ ਕਰਦੇ ਹੋ। ਮੈਂ ਤਾਂ ਏਵਰ ਪਵਿੱਤਰ ਹਾਂ। ਮੈਂ ਕਦੀ ਗਰਭ ਤੋਂ ਜਨਮ ਨਹੀਂ ਲੈਂਦਾ ਹਾਂ, ਨਾ ਦੇਵੀ - ਦੇਵਤਾਵਾਂ ਦੇ ਵਾਂਗ ਜਨਮ ਲੈਂਦਾ ਹਾਂ। ਸਿਰਫ਼ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਸੂਰਗ ਦੀ ਬਾਦਸ਼ਾਹੀ ਦੇਣ ਦੇ ਲਈ ਜਦੋਂ ਇਹ (ਬਾਬਾ) 60 ਵਰ੍ਹੇ ਦੀ ਵਾਨਪ੍ਰਸਥ ਅਵਸਥਾ ਵਿੱਚ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਉਦੋਂ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਤਨ ਵਿੱਚ ਮੈਂ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਕਰਦਾ ਹਾਂ। ਇਹੀ ਫੇਰ ਨੰਬਰਵਨ ਤਮੋਪ੍ਰਧਾਨ ਤੋਂ ਨੰਬਰਵਨ ਸਤੋਪ੍ਰਧਾਨ ਬਣਦਾ ਹੈ। ਉੱਚ ਤੇ ਉੱਚ ਹੈ ਭਗਵਾਨ। ਫੇਰ ਹੈ ਬ੍ਰਹਮਾ, ਵਿਸ਼ਨੂੰ, ਸ਼ੰਕਰ - ਸੂਖਸ਼ਮਵਤਨ ਵਾਸੀ। ਇਹ ਬ੍ਰਹਮਾ, ਵਿਸ਼ਨੂੰ, ਸ਼ੰਕਰ ਕਿੱਥੋਂ ਆਏ? ਇਹ ਸਿਰਫ਼ ਸਾਖਸ਼ਤਕਾਰ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਸੂਖਸ਼ਮਵਤਨ ਵਿੱਚਕਾਰ ਦਾ ਹੈ ਨਾ। ਜਿੱਥੇ ਸਥੂਲ ਸ਼ਰੀਰ ਹੈ ਨਹੀਂ। ਸੂਖਸ਼ਮ ਸ਼ਰੀਰ ਸਿਰਫ਼ ਦਿਵਯ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਨਾਲ ਵੇਖਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਬ੍ਰਹਮਾ ਤਾਂ ਹੈ ਸਫੇਦ ਵਸਤ੍ਰਧਾਰੀ। ਉਹ ਵਿਸ਼ਨੂੰ ਹੈ ਹੀਰੇ ਜਵਾਹਰਾਤ ਨਾਲ ਸਜਿਆ - ਸਜਾਇਆ। ਫੇਰ ਸ਼ੰਕਰ ਦੇ ਗਲੇ ਵਿੱਚ ਨਾਗ ਆਦਿ ਵਿਖਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਇਵੇਂ ਸ਼ੰਕਰ ਆਦਿ ਕੋਈ ਹੋ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ। ਵਿਖਾਉਂਦੇ ਹਨ ਅਮਰਨਾਥ ਤੇ ਸ਼ੰਕਰ ਨੇ ਪਾਰਵਤੀ ਨੂੰ ਅਮਰ ਕਥਾ ਸੁਣਾਈ। ਹੁਣ ਫੇਰ ਸੂਖਸ਼ਮਵਤਨ ਵਿੱਚ ਤਾਂ ਮਨੁੱਖ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਹੈ ਨਹੀਂ। ਤਾਂ ਕਥਾ ਉੱਥੇ ਕਿਵੇਂ ਸੁਣਾਉਣਗੇ? ਬਾਕੀ ਸੂਖਸ਼ਮਵਤਨ ਦਾ ਸਿਰਫ਼ ਸਾਖਸ਼ਤਕਾਰ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਜੇ ਬਿਲਕੁਲ ਪਵਿੱਤਰ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਸਾਖਸ਼ਤਕਾਰ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਇਹੀ ਫੇਰ ਸਤਿਯੁਗ ਜਾਕੇ ਸੂਰਗ ਦੇ ਮਾਲਿਕ ਬਣਦੇ ਹਨ। ਤਾਂ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਆਉਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਕਿ ਇਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਫੇਰ ਇਹ ਰਾਜ - ਭਾਗਿਆ ਕਿਵੇਂ ਪਾਇਆ? ਲੜਾਈ ਆਦਿ ਤਾਂ ਕੁਝ ਹੁੰਦੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਦੇਵਤਾ ਹਿੰਸਾ ਕਿਵੇਂ ਕਰਣਗੇ? ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰ ਰਾਜਾਈ ਲੈਂਦੇ ਹੋ, ਕੋਈ ਮੰਨੇ ਜਾਂ ਨਾ ਮੰਨੇ। ਗੀਤਾ ਵਿੱਚ ਵੀ ਹੈ ਦੇਹ ਸਹਿਤ ਦੇਹ ਦੇ ਸਭ ਧਰਮਾਂ ਨੂੰ ਭੁੱਲ ਮਾਮੇਕਮ ਯਾਦ ਕਰੋ। ਬਾਪ ਨੂੰ ਤਾਂ ਦੇਹ ਹੀ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਮਮਤਾਵ ਹੋਵੇ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਥੋੜ੍ਹੇ ਵਕਤ ਦੇ ਲਈ ਇਸ ਸ਼ਰੀਰ ਦਾ ਲੇਨ ਲੈਂਦਾ ਹਾਂ। ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਮੈਂ ਨਾਲੇਜ਼ ਕਿਵੇਂ ਦਿਆਂ? ਮੈਂ ਇਸ ਝਾੜ ਦਾ ਚੇਤੰਨ ਬੀਜਰੂਪ ਹਾਂ। ਇਸ ਝਾੜ ਦੀ ਨਾਲੇਜ਼ ਮੇਰੇ ਹੀ ਕੋਲ ਹੈ। ਇਸ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਦੀ ਉਮਰ ਕਿੰਨੀ ਹੈ? ਕਿਵੇਂ ਉਤਪਤੀ, ਪਾਲਣਾ, ਵਿਨਾਸ਼ ਹੁੰਦਾ ਹੈ? ਮਨੁੱਖਾਂ ਨੂੰ ਕੁਝ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਉਹ ਪੜ੍ਹਦੇ ਹਨ ਹੱਦ ਦੀ ਪੜ੍ਹਾਈ। ਬਾਪ ਤਾਂ ਬੇਹੱਦ ਦੀ ਪੜ੍ਹਾਈ ਪੜ੍ਹਕੇ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਵਿਸ਼ਵ ਦਾ

ਮਾਲਿਕ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ।

ਭਗਵਾਨ ਕਦੀ ਦੇਹਧਾਰੀ ਮੁਨੱਖ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ (ਬ੍ਰਹਮਾ- ਵਿਸ਼ਨੂੰ - ਸ਼ੰਕਰ ਨੂੰ) ਵੀ ਆਪਣੀ ਸੁਖਸ਼ਮ ਦੇਹ ਹੈ ਇਸਲਈ ਇਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਭਗਵਾਨ ਨਹੀਂ ਕਹਾਂਗੇ। ਇਹ ਸ਼ਰੀਰ ਤਾਂ ਇਸ ਦਾਦਾ ਦੀ ਆਤਮਾ ਦਾ ਤਖ਼ਤ ਹੈ। ਅਕਾਲ ਤਖ਼ਤ ਹੈ ਨਾ। ਹੁਣ ਇਹ ਅਕਾਲਮੂਰਤ ਬਾਪ ਦਾ ਤਖ਼ਤ ਹੈ। ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ ਵਿੱਚ ਵੀ ਅਕਾਲਤਖ਼ਤ ਹੈ। ਵੱਡੇ - ਵੱਡੇ ਜੇ ਹੁੰਦੇ ਹਨ, ਉੱਥੇ ਅਕਾਲਤਖ਼ਤ ਤੇ ਜਾਕੇ ਬੈਠਦੇ ਹਨ। ਹੁਣ ਬਾਪ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ ਇਹ ਆਤਮਾਵਾਂ ਦਾ ਅਕਾਲਤਖ਼ਤ ਹੈ। ਆਤਮਾ ਵਿੱਚ ਹੀ ਚੰਗੇ ਜਾਂ ਬੁਰੇ ਸੰਸਕਾਰ ਹੁੰਦੇ ਹਨ, ਉਦੋਂ ਤਾਂ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਇਹ ਕਰਮਾਂ ਦਾ ਫਲ ਹੈ। ਸਭ ਆਤਮਾਵਾਂ ਦਾ ਬਾਪ ਇੱਕ ਹੀ ਹੈ। ਬਾਬਾ ਕੋਈ ਸ਼ਾਸਤਰ ਆਦਿ ਪੜ੍ਹਕੇ ਨਹੀਂ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਗੱਲਾਂ ਵੀ ਸ਼ਾਸਤਰਾਂ ਆਦਿ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਹਨ, ਉਦੋਂ ਤਾਂ ਲੋਕੀ ਚਿੜਦੇ ਹਨ, ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਇਹ ਲੋਕੀ ਸ਼ਾਸਤਰਾਂ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਮੰਨਦੇ। ਸਾਧੂ - ਸੰਤ ਆਦਿ ਗੰਗਾ ਵਿੱਚ ਜਾਕੇ ਇਸ਼ਨਾਨ ਕਰਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਕੀ ਪਾਵਨ ਬਣ ਗਏ? ਵਾਪਿਸ ਤਾਂ ਕੋਈ ਜਾ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ। ਸਭ ਪਿਛਾੜੀ ਵਿੱਚ ਜਾਣਗੇ। ਜਿਵੇਂ ਮੱਕੜੀਆਂ ਦਾ ਝੁੰਡ ਜਾਂ ਮੱਖੀਆਂ ਦਾ ਝੁੰਡ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਮੱਖੀਆਂ ਵਿੱਚ ਵੀ ਕਵੀਨ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਪਿਛਾੜੀ ਸਾਰੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ, ਬਾਪ ਵੀ ਜਾਣਗੇ ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਪਿਛਾੜੀ ਸਭ ਆਤਮਾਵਾਂ ਵੀ ਜਾਣਗੀਆਂ। ਮੂਲਵਤਨ ਵਿੱਚ ਵੀ ਜਿਵੇਂ ਸਾਰੀਆਂ ਆਤਮਾਵਾਂ ਦਾ ਝੁੰਡ ਹੈ। ਇੱਥੇ ਫੇਰ ਹੈ ਸਾਰੇ ਮਨੁੱਖਾਂ ਦਾ ਝੁੰਡ। ਤਾਂ ਇਹ ਝੁੰਡ ਵੀ ਇੱਕ ਦਿਨ ਭੱਜਣਾ ਹੈ। ਬਾਪ ਆਕੇ ਸਾਰੀ ਆਤਮਾਵਾਂ ਨੂੰ ਲੈ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਸ਼ਿਵ ਦੀ ਬਰਾਤ ਗਾਈ ਹੋਈ ਹੈ। ਬੱਚੇ ਕਹੇ ਜਾਂ ਬੱਚਿਆਂ ਕਹੇ। ਬਾਪ ਆਕੇ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਯਾਦ ਦੀ ਯਾਤਰਾ ਸਿਖਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਪਵਿੱਤਰ ਬਣੇ ਬਗ਼ੈਰ ਆਤਮਾ ਘਰ ਵਾਪਿਸ ਜਾ ਨਹੀਂ ਸਕਦੀ। ਜਦੋਂ ਪਵਿੱਤਰ ਬਣ ਜਾਵੇਗੀ ਤਾਂ ਪਹਿਲੇ ਸ਼ਾਂਤੀਧਾਮ ਵਿੱਚ ਜਾਵੇਗੀ ਫੇਰ ਉਥੋਂ ਹੌਲੀ - ਹੌਲੀ ਆਉਂਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ, ਫਿਰ ਹੁੰਦੀ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ। ਰਾਜਧਾਨੀ ਬਣਨੀ ਹੈ ਨਾ। ਸਭ ਇਕੱਠੇ ਨਹੀਂ ਆਉਂਦੇ ਹਨ। ਝਾੜ ਹੌਲੀ - ਹੌਲੀ ਫਿਰੀ ਨੂੰ ਪਾਉਂਦਾ ਹੈ ਨਾ। ਪਹਿਲੇ - ਪਹਿਲੇ ਆਦਿ ਸਨਾਤਨ ਦੇਵੀ - ਦੇਵਤਾ ਧਰਮ ਹੈ ਜੋ ਬਾਪ ਸਥਾਪਨ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਬ੍ਰਹਮਣ ਵੀ ਪਹਿਲੇ - ਪਹਿਲੇ ਉਹੀ ਬਣਦੇ ਹਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਦੇਵਤਾ ਬਣਨਾ ਹੈ। ਪ੍ਰਜਾਪਿਤਾ ਬ੍ਰਹਮਾ ਤਾਂ ਹੈ ਨਾ। ਪ੍ਰਜਾ ਵਿੱਚ ਵੀ ਭਰਾ - ਭੈਣ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਬ੍ਰਹਮਾਕੁਮਾਰ - ਕੁਮਾਰੀਆਂ ਤਾਂ ਇੱਥੇ ਫੇਰ ਬਣਦੇ ਹਨ। ਜ਼ਰੂਰ ਨਿਸਚੈਬੁੱਧੀ ਹੋਣਗੇ ਉਦੋਂ ਤਾਂ ਇੰਨੇ ਫੇਰ ਨੰਬਰ ਲੈਂਦੇ ਹਨ। ਤੁਹਾਡੇ ਵਿੱਚ ਜੇ ਪੱਕੇ ਹਨ ਉਹ ਉਥੇ ਪਹਿਲਾਂ ਆਉਂਦੇ ਹਨ, ਕੱਚੇ ਵਾਲੇ ਪਿਛਾੜੀ ਵਿੱਚ ਹੀ ਆਉਣਗੇ। ਮੂਲਵਤਨ ਵਿੱਚ ਸਭ ਆਤਮਾਵਾਂ ਰਹਿੰਦੀਆਂ ਹਨ ਫੇਰ ਥੱਲੇ ਆਉਂਦੀਆਂ ਹਨ ਤਾਂ ਫਿਰੀ ਹੁੰਦੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਸ਼ਰੀਰ ਬਗ਼ੈਰ ਆਤਮਾ ਕਿਵੇਂ ਪਾਰੂ ਵਜਾਏਗੀ? ਇਹ ਪਾਰੂਧਾਰੀਆ ਦੀ ਦੁਨੀਆਂ ਹੈ ਜੋ ਚਾਰੇ ਯੁਗਾਂ ਵਿੱਚ ਫਿਰਦੀ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ। ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ ਅਸੀਂ ਸੇ ਦੇਵਤਾ ਸੀ ਫੇਰ ਖੱਤ੍ਰੀ, ਵੈਸ਼ਯ, ਸ਼ੂਦ੍ਰ ਬਣਦੇ ਹਨ। ਹੁਣ ਇਹ ਹੈ ਪੁਰਸ਼ੋਤਮ ਸੰਗਮਯੁਗ। ਇਹ ਯੁਗ ਹੁਣ ਹੀ ਬਣਦਾ ਹੈ ਜਦਕਿ ਬਾਪ ਆਉਂਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਹੁਣ ਬੇਹੱਦ ਦੀ ਨਾਲੇਜ਼ ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਬਾਪ ਹੀ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਸ਼ਰੀਰ ਦਾ ਕੋਈ ਨਾਮ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਹ ਸ਼ਰੀਰ ਤਾਂ ਇਸ ਦਾਦਾ ਦਾ ਹੈ। ਬਾਬਾ ਨੇ ਥੋੜ੍ਹੇ ਵਕਤ ਦੇ ਲਈ ਲੋਨ ਲਿਆ ਹੈ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮੈਨੂੰ ਤੁਹਾਡੇ ਨਾਲ ਗੱਲ ਕਰਨ ਦੇ ਲਈ ਮੁੱਖ ਤਾਂ ਚਾਹੀਦਾ ਨਾ। ਮੁੱਖ ਨਾ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਬਾਪ ਬੱਚਿਆਂ ਨਾਲ ਗੱਲ ਵੀ ਨਾ ਕਰ ਸੱਕਣ। ਫਿਰ ਬੇਹੱਦ ਦੀ ਨਾਲੇਜ਼ ਵੀ ਇਸ ਮੁੱਖ ਤੋਂ ਸੁਣਾਉਂਦਾ ਹਾਂ, ਇਸਲਈ ਇਸ ਨੂੰ ਗੋਮੁੱਖ ਵੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਪਹਾੜਾਂ ਤੋਂ ਪਾਣੀ ਕਿੱਥੇ ਵੀ ਨਿਕਲ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਫਿਰ ਇੱਥੇ ਗੋਮੁੱਖ ਬਣਾ ਦਿੱਤੀ ਹੈ, ਉਸ ਵਿੱਚੋਂ ਪਾਣੀ ਆਉਂਦਾ ਹੈ। ਉਸਨੂੰ ਫਿਰ ਗੰਗਾਜਲ ਸਮਝ ਪੀਂਦੇ ਹਨ। ਉਸ ਪਾਣੀ ਦਾ ਫਿਰ ਕਿੰਨਾ ਮਹੱਤਵ ਰੱਖਦੇ ਹਨ। ਇਸ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਹੈ ਸਭ ਝੂਠ। ਸੱਚ ਤਾਂ ਇੱਕ ਬਾਪ ਹੀ ਸੁਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਫਿਰ ਇਹ ਝੂਠੇ ਮਨੁੱਖ ਇਸ ਬਾਪ ਦੀ ਨਾਲੇਜ਼ ਨੂੰ ਝੂਠ ਸਮਝ ਲੈਂਦੇ ਹਨ। ਭਾਰਤ ਵਿੱਚ ਜੱਦ ਸਤਯੁਗ ਸੀ ਤਾਂ ਇਸ ਨੂੰ ਸੱਚਖੰਡ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਸੀ। ਫਿਰ ਭਾਰਤ ਹੀ ਪੁਰਾਣਾ ਬਣਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਹਰ ਗੱਲ, ਹਰ ਚੀਜ਼ ਝੂਠੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਕਿੰਨਾ ਫਰਕ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਤੁਸੀਂ ਸਾਡੀ ਗਲਾਨੀ ਕਰਦੇ ਹੋ। ਸਰਵ - ਵਿਆਪੀ ਕਹਿ ਕਿੰਨਾ ਇੰਸਲਟ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਨੂੰ ਬੁਲਾਉਂਦੇ ਹੀ ਹਨ ਕਿ ਇਸ ਪੁਰਾਣੀ ਦੁਨੀਆਂ ਤੋਂ ਲੈ ਜਾਓ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮੇਰੇ ਸਾਰੇ ਬੱਚੇ ਕਾਮ ਚਿਤਾ ਤੇ ਚੜ੍ਹ ਕੇ ਕੰਗਾਲ ਬਣ ਗਏ ਹਨ। ਬਾਪ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਤੁਸੀਂ ਤਾਂ ਸਵਰਗ ਦੇ ਮਾਲਿਕ ਸੀ ਨਾ। ਸਮ੍ਰਿਤੀ ਆਉਂਦੀ ਹੈ? ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਹੀ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਸਾਰੀ ਦੁਨੀਆਂ ਨੂੰ ਤਾਂ ਨਹੀਂ ਸਮਝਾਉਣਗੇ। ਬੱਚੇ ਹੀ ਬਾਪ ਨੂੰ ਸਮਝਦੇ ਹਨ। ਦੁਨੀਆਂ ਇਸ ਗੱਲ ਨੂੰ ਕੀ ਜਾਣੇ!

ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਡਾ ਕੰਡਾ ਹੈ ਕਾਮ ਦਾ। ਨਾਮ ਹੀ ਹੈ ਪਤਿਤ ਦੁਨੀਆਂ। ਸਤਯੁਗ ਹੈ 100 ਪਰਸੈਂਟ ਪਵਿੱਤਰ ਦੁਨੀਆਂ। ਮਨੁੱਖ ਹੀ, ਪਵਿੱਤਰ ਦੇਵਤਾਵਾਂ ਦੇ ਅੱਗੇ ਜਾਕੇ ਨਮਨ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਭਾਵੇਂ ਬਹੁਤ ਭਗਤ ਹਨ ਜੋ ਵੇਜੀਟੇਰੀਅਨ ਹਨ, ਪਰ ਇਵੇਂ ਨਹੀਂ ਕਿ ਵਿਕਾਰ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਇਵੇਂ ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਬਾਲ ਬ੍ਰਹਮਚਾਰੀ ਵੀ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਛੋਟੇਪਨ ਤੋਂ ਕਦੀ ਛੀ - ਛੀ ਖਾਣਾ ਆਦਿ ਨਹੀਂ ਖਾਂਦੇ ਹਨ। ਸੰਨਿਆਸੀ ਵੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਨਿਰਵਿਕਾਰੀ ਬਣੇ। ਘਰਬਾਰ ਦਾ ਸੰਨਿਆਸ ਕਰਦੇ ਹਨ ਫਿਰ ਦੂਜੇ ਜਨਮ ਵਿੱਚ ਵੀ ਕਿਸੇ ਗ੍ਰਹਿਸਤੀ ਕੋਲ ਜਨਮ ਲੈਣਗੇ ਫਿਰ ਘਰਬਾਰ ਛੱਡ ਜੰਗਲ ਵਿੱਚ ਚਲੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਪਰ ਕੀ ਪਤਿਤ ਤੋਂ ਪਾਵਨ ਬਣ ਸਕਦੇ ਹਾਂ? ਨਹੀਂ। ਪਤਿਤ - ਪਾਵਨ ਬਾਪ ਦੀ ਸ਼੍ਰੀ ਮੱਤ ਬਗ਼ੈਰ ਕੋਈ ਪਤਿਤ ਤੋਂ ਪਾਵਨ ਬਣ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ। ਭਗਤੀ ਹੈ ਉਤਰਦੀ ਕਲਾ ਦਾ ਮਾਰਗ। ਤਾਂ ਫਿਰ ਪਾਵਨ ਕਿਵੇਂ ਬਣਨਗੇ? ਪਾਵਨ ਬਣੇ ਤਾਂ ਘਰ ਜਾਈਏ, ਸ੍ਰਰਗ ਵਿੱਚ ਆ ਜਾਈਏ। ਸਤਯੁਗੀ ਦੇਵੀ - ਦੇਵਤਾ ਕੱਦੇ ਘਰਬਾਰ ਛੱਡਦੇ ਹਨ ਕੀ? ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਹੈ ਹੱਦ ਦਾ ਸੰਨਿਆਸ, ਤੁਹਾਡਾ ਹੈ ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਸੰਨਿਆਸ। ਸਾਰੀ ਦੁਨੀਆਂ, ਮਿੱਤਰ - ਸੰਬੰਧੀ ਆਦਿ ਸਭ ਦਾ ਸੰਨਿਆਸ। ਤੁਹਾਡੇ ਲਈ ਹੁਣ ਸ੍ਰਰਗ ਦੀ ਸਥਾਪਨਾ ਹੋ ਰਹੀ ਹੈ। ਤੁਹਾਡੀ ਬੁੱਧੀ ਸਵਰਗ ਤਰਫ ਹੈ। ਮਨੁੱਖ ਤਾਂ ਨਰਕ ਵਿੱਚ ਹੀ

ਲਟਕੇ ਪਏ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਫਿਰ ਬਾਪ ਦੀ ਯਾਦ ਵਿੱਚ ਲਟਕੇ ਪਏ ਹੋ।

ਤੁਹਾਨੂੰ ਸ਼ੀਤਲ ਦੇਵੀਆਂ ਬਣਾਉਣ ਦੇ ਲਈ ਗਿਆਨ ਚਿਤਾ ਤੇ ਬਿਠਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਸ਼ੀਤਲ ਅੱਖਰ ਦੇ ਅਗੋਸਟ ਹੈ ਤਪਤ। ਤੁਹਾਡਾ ਨਾਮ ਹੀ ਹੈ ਸ਼ੀਤਲਾਦੇਵੀ। ਇੱਕ ਤਾਂ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗੀ ਨਹੀਂ। ਜਰੂਰ ਬਹੁਤ ਹੋਵੇਗੀਆਂ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਭਾਰਤ ਨੂੰ ਸ਼ੀਤਲ ਬਣਾਇਆ ਹੈ। ਇਸ ਸਮੇਂ ਕਾਮ- ਚਿਤਾ ਤੇ ਜਲ ਰਹੇ ਹਨ। ਤੁਹਾਡਾ ਨਾਮ ਇੱਥੇ ਸ਼ੀਤਲਾ ਦੇਵੀਆਂ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਸ਼ੀਤਲ ਕਰਨ ਵਾਲੀ, ਠੰਡਾ ਛਿੱਟਾ ਪਾਉਣ ਵਾਲੀ ਦੇਵੀਆਂ ਹੋ। ਛਿੱਟਾ ਪਾਉਣ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਨਾ। ਇਹ ਹੈ ਗਿਆਨ ਦੇ ਛਿੱਟੇ, ਜੋ ਆਤਮਾ ਦੇ ਉੱਪਰ ਪਾਏ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਆਤਮਾ ਪਵਿੱਤਰ ਬਣਨ ਨਾਲ ਸ਼ੀਤਲ ਬਣ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਇਸ ਸਮੇਂ ਸਾਰੀ ਦੁਨੀਆਂ ਕਾਮ ਚਿਤਾ ਤੇ ਚੜ੍ਹ ਕਾਲੀ ਹੋ ਪੈਂਦੀ ਹੈ। ਹੁਣ ਕਲਸ ਮਿਲਦਾ ਹੈ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ। ਕਲਸ ਤੋਂ ਤੁਸੀਂ ਖੁਦ ਵੀ ਸ਼ੀਤਲ ਬਣਦੇ ਹੋ ਅਤੇ ਦੂਜਿਆਂ ਨੂੰ ਵੀ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹੋ। ਇਹ ਵੀ ਸ਼ੀਤਲ ਬਣੇ ਹੈ ਨਾ। ਦੇਨੇ ਇਕੱਠੇ ਹਨ। ਘਰਬਾਰ ਛੱਡਨ ਦੀ ਤਾਂ ਗੱਲ ਹੀ ਨਹੀਂ, ਪਰ ਗਊਸ਼ਾਲਾ ਬਣੀ ਹੋਵੇਗੀ ਤਾਂ ਜਰੂਰ ਕੋਈ ਨਾ ਘਰਬਾਰ ਛੱਡਿਆ ਹੋਵੇਗਾ। ਕਿਸਲਈ? ਗਿਆਨ ਚਿਤਾ ਤੇ ਬੈਠ ਸ਼ੀਤਲ ਬਣਨ ਦੇ ਲਈ। ਜੱਦ ਤੁਸੀਂ ਇੱਥੇ ਸ਼ੀਤਲ ਬਣੋਗੇ ਤੱਦ ਹੀ ਤੁਸੀਂ ਦੇਵਤਾ ਬਣ ਸਕਦੇ ਹੋ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਦਾ ਬੁੱਧੀਯੋਗ ਪੁਰਾਣੇ ਘਰ ਦੀ ਤਰਫ ਨਹੀਂ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ। ਬਾਪ ਦੇ ਨਾਲ ਬੁੱਧੀ ਲਟਕੀ ਰਹੇ ਕਿਉਂਕਿ ਤੁਸੀਂ ਸਭ ਨੂੰ ਬਾਪ ਦੇ ਕੋਲ ਘਰ ਜਾਣਾ ਹੈ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ, ਮੈਂ ਪੰਡਾ ਬਣ ਕੇ ਆਇਆ ਹਾਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਲੈ ਜਾਣ। ਇਹ ਸ਼ਿਵ ਸ਼ਕਤੀ ਪਾਂਡਵ ਸੈਨਾ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਹੋ ਸ਼ਿਵ ਤੋਂ ਸ਼ਕਤੀ ਲੈਣ ਵਾਲੀ, ਉਹ ਹੈ ਸਰਵਸ਼ਕਤੀਮਾਨ। ਮਨੁੱਖ ਤਾਂ ਸਮਝਦੇ ਹਨ - ਪਰਮਾਤਮਾ ਮਰੇ ਹੋਏ ਨੂੰ ਜਿੰਦਾ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਪਰ ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਲਾਡਲੇ ਬੱਚੇ, ਇਸ ਡਰਾਮਾ ਵਿੱਚ ਹਰ ਇੱਕ ਨੂੰ ਅਨਾਦਿ ਪਾਰੂ ਮਿਲਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਮੈਂ ਵੀ ਕ੍ਰਿਏਟਰ, ਡਾਇਰੈਕਟਰ ਐਕਟਰ ਹਾਂ। ਡਰਾਮਾ ਦੇ ਪਾਰੂ ਨੂੰ ਅਸੀਂ ਕੁਝ ਵੀ ਚੋਜ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੇ। ਮਨੁੱਖ ਸਮਝਦੇ ਹਨ ਪੱਤਾ - ਪੱਤਾ ਵੀ ਪਰਮਾਤਮਾ ਦੇ ਹੁਕਮ ਨਾਲ ਹਿਲਦਾ ਹੈ ਪਰ ਪਰਮਾਤਮਾ ਤਾਂ ਖੁਦ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮੈਂ ਵੀ ਡਰਾਮਾ ਦੇ ਅਧੀਨ ਹਾਂ, ਇਸ ਦੇ ਬੰਧਨ ਵਿੱਚ ਬੰਨਿਆ ਹੋਇਆ ਹਾਂ। ਇਵੇਂ ਨਹੀਂ ਕਿ ਮੇਰੇ ਹੁਕਮ ਨਾਲ ਪੱਤੇ ਹਿਲਣਗੇ। ਸਰਵ - ਵਿਆਪੀ ਦੇ ਗਿਆਨ ਨੇ ਭਾਰਤਵਾਸੀਆਂ ਨੂੰ ਬਿਲਕੁਲ ਕੰਗਾਲ ਬਣਾ ਦਿੱਤਾ ਹੈ। ਬਾਪ ਨੇ ਗਿਆਨ ਨਾਲ ਭਾਰਤ ਫਿਰ ਸਿਰਤਾਜ ਬਣਦਾ ਹੈ। ਅੱਛਾ!

ਮਿੱਠੇ- ਮਿੱਠੇ ਸਿੱਕੀਲਧੇ ਬੱਚਿਆਂ ਪ੍ਰਤੀ ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਬਾਪ ਦਾਦਾ ਦਾ ਯਾਦ ਪਿਆਰ ਅਤੇ ਗੁਡਮੋਰਨਿੰਗ। ਰੂਹਾਨੀ ਬਾਪ ਦੀ ਰੂਹਾਨੀ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਨਮਸਤੇ।

ਧਾਰਨਾ ਲਈ ਮੁੱਖ ਸਾਰ:-

1. ਸੂਰਜਵੰਸ਼ੀ ਵਿੱਚ ਪਹਿਲੇ - ਪਹਿਲੇ ਆਉਣ ਦੇ ਲਈ ਨਿਸ਼ਚੈਬੁੱਧੀ ਬਣ ਫੁੱਲ ਮਾਰਕਸ ਲੈਣੀ ਹੈ। ਪੱਕਾ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਬਣਨਾ ਹੈ। ਬੇਹੱਦ ਦੀ ਨਾਲੇਜ਼ ਸਮ੍ਰਿਤੀ ਵਿੱਚ ਰੱਖਣੀ ਹੈ।

2. ਗਿਆਨ ਚਿਤਾ ਤੇ ਬੈਠ ਸ਼ੀਤਲ ਅਰਥਾਤ ਪਵਿੱਤਰ ਬਣਨਾ ਹੈ। ਗਿਆਨ ਅਤੇ ਯੋਗ ਨਾਲ ਕਾਮ ਦੀ ਤਪਤ ਸਮਾਪਤ ਕਰਨੀ ਹੈ। ਬੁੱਧੀਯੋਗ ਸਦਾ ਇੱਕ ਬਾਪ ਦੇ ਵੱਲ ਲਟਕਿਆ ਰਹੇ।

ਵਰਦਾਨ:- ਚਮਤਕਾਰ ਵਿਖਾਉਣ ਦੇ ਬਜਾਏ ਅਵਿਨਾਸ਼ੀ ਭਾਗਿਆ ਦਾ ਚਮਕਦਾ ਹੋਇਆ ਸਿਤਾਰਾ ਬਣਨ ਵਾਲੇ ਸਿੱਧੀ ਸਵਰੂਪ ਭਵ :

ਅੱਜਕਲ ਜੋ ਅਲਪਕਾਲ ਦੀ ਸਿੱਧੀ ਵਾਲੇ ਹਨ ਉਹ ਲਾਸ਼ ਵਿੱਚ ਉੱਪਰ ਤੋਂ ਆਉਣ ਦੇ ਕਾਰਨ ਸਤੋਪ੍ਰਧਾਨ ਸ੍ਰੇਜ ਦੇ ਪ੍ਰਮਾਣ ਪਵਿੱਤਰਤਾ ਦੇ ਫਲਸਵਰੂਪ ਅਲਪਕਾਲ ਦੇ ਚਮਤਕਾਰ ਵਿਖਾਉਂਦੇ ਹਨ ਪਰ ਉਹ ਸਿੱਧੀ ਸਦਾਕਾਲ ਨਹੀਂ ਰਹਿੰਦੀ ਕਿਉਂਕਿ ਥੋੜ੍ਹੇ ਵਕਤ ਵਿੱਚ ਹੀ ਸਤੇ ਰਜੇ ਤਮੇ ਤਿੰਨਾਂ ਸਟੇਜੇਸ ਤੋਂ ਪਾਸ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਪਵਿੱਤਰ ਆਤਮਾਵਾਂ ਸਦਾ ਸਿੱਧੀ ਸਵਰੂਪ ਹਨ, ਚਮਤਕਾਰ ਵਿਖਾਉਣ ਦੇ ਬਜਾਏ ਚਮਕਦੀ ਹੋਈ ਜੇਤੀਸਵਰੂਪ ਬਣਾਉਣ ਵਾਲੇ ਹਨ। ਅਵਿਨਾਸ਼ੀ ਭਾਗਿਆ ਦਾ ਚਮਕਦਾ ਹੋਇਆ ਸਿਤਾਰਾ ਬਣਾਉਣ ਵਾਲੇ ਹਨ, ਇਸਲਈ ਸਭ ਤੁਹਾਡੇ ਕੋਲ ਹੀ ਅੰਚਲੀ ਲੈਣ ਆਉਣਗੇ।

ਸਲੋਗਨ:- ਬੇਹੱਦ ਦੀ ਵੈਰਾਗ ਵਿਤੀ ਦਾ ਵਾਯੂਮੰਡਲ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਸਹਿਯੋਗੀ ਸਹਿਜ ਯੋਗੀ ਬਣ ਜਾਣਗੇ।

- ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ:-** ਇਹ ਪੁਰਸ਼ੋਤਮ ਸੰਗਮਯੁਗ ਟ੍ਰਾਂਸਫਰ ਹੋਣ ਦਾ ਯੁਗ ਹੈ, ਹੁਣ ਤੁਹਾਨੂੰ ਕਨਿਸਟ ਤੋਂ ਉੱਤਮ ਪੁਰਖ ਬਣਨਾ ਹੈ”
- ਪ੍ਰਸ਼ਨ:-** ਬਾਪ ਦੇ ਨਾਲ - ਨਾਲ ਕਿਨ੍ਹਾਂ ਬੱਚਿਆਂ ਦੀ ਵੀ ਮਹਿਮਾ ਗਾਈ ਜਾਂਦੀ ਹੈ?
- ਉੱਤਰ:-** ਜੇ ਟੀਚਰ ਬਣ ਬਹੁਤਿਆਂ ਦਾ ਕਲਿਆਣ ਕਰਨ ਦੇ ਨਿਮਿਤ ਬਣਦੇ ਹਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਮਹਿਮਾ ਵੀ ਬਾਪ ਦੇ ਨਾਲ - ਨਾਲ ਗਾਈ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਕਰਨ - ਕਰਾਵਨਹਾਰ ਬਾਬਾ ਬੱਚਿਆਂ ਤੋਂ ਕਈਆਂ ਦਾ ਕਲਿਆਣ ਕਰਾਉਂਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਬੱਚਿਆਂ ਦੀ ਵੀ ਮਹਿਮਾ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਬਾਬਾ, ਫਲਾਣੇ ਨੇ ਸਾਡੇ ਤੇ ਦਇਆ ਕੀਤੀ, ਜੇ ਅਸੀਂ ਕੀ ਤੋਂ ਕੀ ਬਣ ਗਏ! ਟੀਚਰ ਬਣੇ ਬਰੈਰ ਅਸੀਰਵਾਦ ਮਿਲ ਨਹੀਂ ਸਕਦੀ।

ਓਮ ਸ਼ਾਂਤੀ। ਰੂਹਾਨੀ ਬਾਪ ਰੂਹਾਨੀ ਬੱਚਿਆਂ ਤੋਂ ਪੁੱਛਦੇ ਹਨ। ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਵੀ ਹਨ ਫਿਰ ਪੁੱਛਦੇ ਵੀ ਹਨ। ਹੁਣ ਬਾਪ ਨੂੰ ਬੱਚਿਆਂ ਨੇ ਜਾਣਿਆ ਹੈ। ਭਾਵੇਂ ਕੋਈ ਸਰਵ-ਵਿਆਪੀ ਵੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਪਰ ਉਸ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਬਾਪ ਨੂੰ ਪਛਾਣਨਾ ਤੇ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਨਾ - ਬਾਪ ਕੌਣ ਹੈ? ਪਹਿਚਾਣ ਕਰ ਫਿਰ ਕਹਿਣਾ ਚਾਹੀਦਾ, ਬਾਪ ਦਾ ਨਿਵਾਸ ਸਥਾਨ ਕਿੱਥੇ ਹੈ? ਬਾਪ ਨੂੰ ਜਾਣਦੇ ਹੀ ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਨਿਵਾਸ ਸਥਾਨ ਦਾ ਪਤਾ ਕਿਵੇਂ ਪਵੇ। ਕਹਿ ਦਿੰਦੇ ਉਹ ਤਾਂ ਨਾਮ - ਰੂਪ ਤੋਂ ਨਿਆਰਾ ਹੈ, ਗੋਇਆ ਹੈ ਨਹੀਂ। ਤਾਂ ਜੇ ਚੀਜ਼ ਹੈ ਨਹੀਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਰਹਿਣ ਦੇ ਸਥਾਨ ਦਾ ਵੀ ਕਿਵੇਂ ਵਿਚਾਰ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇ? ਇਹ ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਜਾਣਦੇ ਹੋ। ਬਾਪ ਨੇ ਪਹਿਲੇ - ਪਹਿਲੇ ਤਾਂ ਆਪਣੀ ਪਹਿਚਾਣ ਦਿੱਤੀ ਹੈ, ਫਿਰ ਰਹਿਣ ਦਾ ਸਥਾਨ ਸਮਝਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਇਸ ਰਬ ਦੁਆਰਾ ਪਹਿਚਾਣ ਦੇਣ ਆਇਆ ਹਾਂ। ਮੈਂ ਤੁਸੀਂ ਸਾਰਿਆਂ ਦਾ ਬਾਪ ਹਾਂ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਪਰਮਪਿਤਾ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਵੀ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਦਾ ਨਾਮ, ਰੂਪ, ਦੇਸ਼, ਕਾਲ ਨਹੀਂ ਹੈ ਤਾਂ ਬੱਚਿਆਂ ਦਾ ਫਿਰ ਕਿਥੋਂ ਆਇਆ? ਬਾਪ ਹੀ ਨਾਮ - ਰੂਪ ਤੋਂ ਨਿਆਰਾ ਹੈ ਤਾਂ ਬੱਚੇ ਫਿਰ ਕਿਥੋਂ ਆਏ? ਬੱਚੇ ਹੈ ਤਾਂ ਜਰੂਰ ਬਾਪ ਵੀ ਹੈ। ਸਿੱਧ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਨਾਮ ਰੂਪ ਤੋਂ ਨਿਆਰਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਬੱਚਿਆਂ ਦਾ ਵੀ ਨਾਮ - ਰੂਪ ਹੈ। ਭਾਵੇਂ ਕਿੰਨਾ ਵੀ ਸੂਕਸ਼ਮ ਹੋਵੇ। ਆਕਾਸ਼ ਸੂਕਸ਼ਮ ਹੈ ਤਾਂ ਵੀ ਨਾਮ ਤਾਂ ਹੈ ਨਾ ਆਕਾਸ਼। ਜੀਵਨ ਇਹ ਪੇਲਾਰ ਸੂਕਸ਼ਮ ਹੈ, ਵੈਸੇ ਬਾਪ ਵੀ ਬਹੁਤ ਸੂਕਸ਼ਮ ਹੈ। ਬੱਚੇ ਵਰਨਣ ਕਰਦੇ ਹਨ ਵੰਡਰਫੁੱਲ ਸਿਤਾਰਾ ਹੈ, ਜੇ ਇਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਆਤਮਾ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਤਾਂ ਰਹਿੰਦੇ ਹੀ ਹਨ ਪਰਮਧਾਮ ਵਿੱਚ, ਉਹ ਰਹਿਣ ਦਾ ਸਥਾਨ ਹੈ। ਉੱਪਰ ਨਜ਼ਰ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਨਾ। ਉੱਪਰ ਉਂਗਲੀ ਦਾ ਇਸ਼ਾਰਾ ਕਰ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਤਾਂ ਜਰੂਰ ਜਿਸ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਕੋਈ ਵਸਤੂ ਹੋਵੇਗੀ। ਪਰਮਪਿਤਾ ਪਰਮਾਤਮਾ ਕਹਿੰਦੇ ਤਾਂ ਹਨ ਨਾ। ਫਿਰ ਵੀ ਨਾਮ - ਰੂਪ ਤੋਂ ਨਿਆਰਾ ਕਹਿਣਾ - ਇਸ ਨੂੰ ਅਗਿਆਨ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਬਾਪ ਨੂੰ ਜਾਣਨਾ, ਇਸ ਨੂੰ ਗਿਆਨ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਵੀ ਤੁਸੀਂ ਸਮਝਦੇ ਹੋ ਅਸੀਂ ਪਹਿਲੇ ਅਗਿਆਨੀ ਸੀ। ਬਾਪ ਨੂੰ ਵੀ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ ਸੀ, ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਵੀ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ ਸੀ। ਹੁਣ ਸਮਝਦੇ ਹੋ ਅਸੀਂ ਆਤਮਾ ਹਾਂ, ਨਾ ਕਿ ਸ਼ਰੀਰ। ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਅਵਿਨਾਸੀ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਜਰੂਰ ਕੋਈ ਚੀਜ਼ ਹੈ ਨਾ। ਅਵਿਨਾਸੀ ਕੋਈ ਨਾਮ ਨਹੀਂ। ਅਵਿਨਾਸੀ ਅਰਥਾਤ ਜੇ ਵਿਨਾਸ਼ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਪਾਉਂਦੀ। ਤਾਂ ਜਰੂਰ ਕੋਈ ਵਸਤੂ ਹੈ। ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਚੰਗੀ ਰੀਤੀ ਸਮਝਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਮਿੱਠੇ - ਮਿੱਠੇ ਬੱਚਿਓ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਬੱਚੇ - ਬੱਚੇ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਉਹ ਆਤਮਾਵਾਂ ਅਵਿਨਾਸੀ ਹਨ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਆਤਮਾਵਾਂ ਦਾ ਬਾਪ ਪਰਮਪਿਤਾ ਪਰਮਾਤਮਾ ਬੈਠ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਖੇਡ ਇੱਕ ਹੀ ਵਾਰ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਜੱਦ ਕਿ ਬਾਪ ਆਕੇ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਆਪਣਾ ਪਰਿਚੈ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਮੈਂ ਵੀ ਪਾਰ੍ਵਧਾਰੀ ਹਾਂ। ਕਿਵੇਂ ਪਾਰ੍ਵ ਵਜਾਉਂਦਾ ਹਾਂ, ਇਹ ਵੀ ਤੁਹਾਡੀ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਹੈ। ਪੁਰਾਣੀ ਅਰਥਾਤ ਪਤਿਤ ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਨਵਾਂ ਪਾਵਨ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਫਿਰ ਸ਼ਰੀਰ ਵੀ ਤੁਹਾਡੇ ਉੱਥੇ ਗੁਲ - ਗੁਲ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਤਾਂ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਹੈ ਨਾ।

ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਬਾਬਾ - ਬਾਬਾ ਕਹਿੰਦੇ ਹੋ, ਇਹ ਪਾਰ੍ਵ ਚਲ ਰਿਹਾ ਹੈ ਨਾ। ਆਤਮਾ ਕਹਿੰਦੀ ਹੈ ਬਾਬਾ ਆਇਆ ਹੋਇਆ ਹੈ - ਅਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਸ਼ਾਂਤੀਧਾਮ ਘਰ ਲੈ ਜਾਣ ਦੇ ਲਈ। ਸ਼ਾਂਤੀਧਾਮ ਦੇ ਬਾਦ ਹੈ ਹੀ ਸੁੱਖਧਾਮ। ਸ਼ਾਂਤੀਧਾਮ ਦੇ ਬਾਦ ਦੁੱਖਧਾਮ ਹੋ ਨਾ ਸਕੇ। ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਸੁੱਖ ਹੀ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਦੇਵੀ - ਦੇਵਤੇ ਜੇ ਚੇਤੰਨ ਹੋਣ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਕੋਈ ਪੁੱਛੇ ਤੁਸੀਂ ਕਿਥੋਂ ਦੇ ਰਹਿਣ ਵਾਲੇ ਹੋ, ਤਾਂ ਕਹਿਣਗੇ ਅਸੀਂ ਸ੍ਰਗ ਦੇ ਰਹਿਣ ਵਾਲੇ ਹਾਂ। ਹੁਣ ਇਹ ਜੜ੍ਹ ਮੂਰਤੀ ਤਾਂ ਨਹੀਂ ਕਹਿ ਸਕਦੀ। ਤੁਸੀਂ ਤਾਂ ਕਹਿ ਸਕਦੇ ਹੋ ਨਾ, ਅਸੀਂ ਅਸਲ ਸ੍ਰਗ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣ ਵਾਲੇ ਦੇਵੀ - ਦੇਵਤਾ ਸੀ ਫਿਰ 84 ਦਾ ਚੱਕਰ ਲਗਾਇਆ ਹੁਣ ਸੰਗਮ ਤੇ ਆਏ ਹਾਂ। ਇਹ ਟ੍ਰਾਂਸਫਰ ਹੋਣ ਦਾ ਪੁਰਸ਼ੋਤਮ ਸੰਗਮਯੁਗ ਹੈ। ਬੱਚੇ ਜਾਣਦੇ ਹਨ ਅਸੀਂ ਬਹੁਤ ਉੱਤਮ ਪੁਰਖ ਬਣਦੇ ਹਾਂ। ਅਸੀਂ ਹਰ 5 ਹਜ਼ਾਰ ਵਰ੍ਹੇ ਬਾਦ ਸਤੋਪ੍ਰਧਾਨ ਬਣਦੇ ਹਾਂ। ਸਤੋਪ੍ਰਧਾਨ ਵੀ ਨੰਬਰਵਾਰ ਕਹਿਣਗੇ। ਤਾਂ ਇਹ ਸਾਰਾ ਪਾਰ੍ਵ ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਮਿਲਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਇਵੇਂ ਨਹੀਂ ਕਹਿਣਗੇ ਕਿ ਮਨੁੱਖ ਨੂੰ ਪਾਰ੍ਵ ਮਿਲਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਅਹਿਮ ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਪਾਰ੍ਵ ਮਿਲਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਮੈਂ ਆਤਮਾ 84 ਜਨਮ ਲੈਂਦੀ ਹਾਂ। ਅਸੀਂ ਆਤਮਾ ਵਾਰਿਸ ਹਾਂ, ਵਾਰਿਸ ਹਮੇਸ਼ਾ ਮੇਲ ਹੁੰਦੇ ਹਨ, ਫੀਮੇਲ ਨਹੀਂ। ਤਾਂ ਹੁਣ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਇਹ ਪੱਕਾ ਸਮਝਣਾ ਹੈ ਅਸੀਂ ਸਭ ਆਤਮਾਵਾਂ ਮੇਲ ਹਾਂ। ਸਭ ਨੂੰ ਬੇਹੱਦ ਦੇ ਬਾਪ ਤੋਂ ਵਰਸਾ ਮਿਲਦਾ ਹੈ। ਹੱਦ ਦੇ ਲੈਕਿਕ ਬਾਪ ਤੋਂ ਸਿਰਫ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਵਰਸਾ ਮਿਲਦਾ ਹੈ, ਬੱਚੀ ਨੂੰ ਨਹੀਂ। ਇਵੇਂ ਵੀ ਨਹੀਂ ਆਤਮਾ ਸਦੈਵ ਫੀਮੇਲ ਬਣਦੀ ਹੈ। ਬਾਪ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ ਤੁਸੀਂ ਆਤਮਾ ਕਦੀ ਮੇਲ ਦਾ, ਕਦੀ

ਫੀਮੇਲ ਦਾ ਸ਼ਰੀਰ ਲੈਂਦੀ ਹੈ। ਇਸ ਸਮੇਂ ਤੁਸੀਂ ਸਭ ਮੇਲਸ ਹੋ। ਸਭ ਆਤਮਾਵਾਂ ਨੂੰ ਇੱਕ ਬਾਪ ਤੋਂ ਵਰਸਾ ਮਿਲਦਾ ਹੈ। ਸਭ ਬੱਚੇ ਹੀ ਬੱਚੇ ਹਨ। ਸਭ ਦਾ ਬਾਪ ਇੱਕ ਹੈ। ਬਾਪ ਵੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਹੇ ਬੱਚੇ, ਤੁਸੀਂ ਸਭ ਆਤਮਾਵਾਂ ਮੇਲ ਹੋ। ਸਾਡੇ ਰੂਹਾਨੀ ਬੱਚੇ ਹੋ। ਫਿਰ ਪਾਰੁ ਵਜਾਉਣ ਲਈ ਮੇਲ - ਫੀਮੇਲ ਦੇਨੇ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਤੱਦ ਤਾਂ ਮੁਨੁੱਖ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਵਿਧੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਗੱਲਾਂ ਦਾ ਤੁਹਾਡੇ ਸਿਵਾਏ ਕੋਈ ਵੀ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹਨ। ਭਾਵੇਂ ਕਹਿੰਦੇ ਤਾਂ ਹਨ ਅਸੀਂ ਸਭ ਬ੍ਰਹਮਾਂ ਹਾਂ ਪਰ ਸਮਝਦੇ ਨਹੀਂ ਹਨ।

ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਕਹਿੰਦੇ ਹੋ ਬਾਬਾ ਅਸੀਂ ਤੁਹਾਡੇ ਤੋਂ ਕਈ ਵਾਰ ਵਰਸਾ ਲਿਆ ਹੈ। ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਇਹ ਪੱਕਾ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਆਤਮਾ ਬਾਪ ਨੂੰ ਜਰੂਰ ਯਾਦ ਕਰਦੀ ਹੈ - ਓ ਬਾਬਾ ਰਹਿਮ ਕਰੋ। ਬਾਬਾ ਹੁਣ ਆਪ ਆਉ, ਅਸੀਂ ਤੁਹਾਡੇ ਬੱਚੇ ਬਣਾਂਗੇ। ਦੇਹ ਸਾਹਿਤ ਦੇਹ ਦੇ ਸਭ ਸੰਬੰਧ ਛੱਡ ਅਸੀਂ ਆਤਮਾ ਤੁਹਾਨੂੰ ਹੀ ਯਾਦ ਕਰਾਂਗੇ। ਬਾਪ ਨੇ ਸਮਝਾਇਆ ਹੈ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਆਤਮਾ ਸਮਝ ਮੈਨੂੰ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ। ਬਾਪ ਤੋਂ ਅਸੀਂ ਵਰਸਾ ਕਿਵੇਂ ਪਾਉਂਦੇ ਹਾਂ, ਫਿਰ 5 ਹਜ਼ਾਰ ਵਰ੍ਹੇ ਬਾਦ ਅਸੀਂ ਇਹ ਦੇਵਤਾ ਕਿਵੇਂ ਬਣਦੇ ਹਾਂ, ਇਹ ਵੀ ਜਾਣਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਨਾ। ਸ੍ਰਰਗ ਦਾ ਵਰਸਾ ਕਿਸ ਤੋਂ ਮਿਲਦਾ ਹੈ, ਹੁਣ ਇਹ ਤੁਸੀਂ ਸਮਝਦੇ ਹੋ। ਬਾਪ ਤਾਂ ਸ੍ਰਰਗਵਾਸੀ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਖੁਦ ਤਾਂ ਨਰਕ ਵਿੱਚ ਹੀ ਆਉਂਦੇ ਹਨ, ਤੁਸੀਂ ਬਾਪ ਨੂੰ ਬੁਲਾਉਂਦੇ ਵੀ ਨਰਕ ਵਿੱਚ ਹੀ ਹੋ, ਜੱਦ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਤਮੋਪ੍ਰਾਨ ਬਣਦੇ ਹੋ। ਇਹ ਤਮੋਪ੍ਰਾਨ ਦੁਨੀਆਂ ਹੈ ਨਾ। ਸਤੋਪ੍ਰਾਨ ਦੁਨੀਆ ਸੀ, 5 ਹਜ਼ਾਰ ਵਰ੍ਹੇ ਪਹਿਲੇ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਰਾਜ ਸੀ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਗੱਲਾਂ ਨੂੰ, ਇਸ ਪੜ੍ਹਾਈ ਨੂੰ ਵੀ ਤੁਸੀਂ ਹੀ ਜਾਣਦੇ ਹੋ। ਇਹ ਹੈ ਮੁਨੁੱਖ ਤੋਂ ਦੇਵਤਾ ਬਣਨ ਦੀ ਪੜ੍ਹਾਈ। ਮੁਨੁੱਖ ਤੋਂ ਦੇਵਤਾ ਕਿੱਤੇ ਕਰਤ ਨਾ ਲਾਗੀ ਵਾਰ..... ਬੱਚਾ ਬਣਾ ਅਤੇ ਵਾਰਿਸ ਬਣਾ, ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਤੁਸੀਂ ਸਭ ਆਤਮਾਵਾਂ ਮੇਰੇ ਬੱਚੇ ਹੋ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਵਰਸਾ ਦਿੰਦਾ ਹਾਂ। ਤੁਸੀਂ ਭਰਾ - ਭਰਾ ਹੋ, ਰਹਿਣ ਦਾ ਸਥਾਨ ਮੂਲਵਤਨ ਅਤੇ ਨਿਰਵਾਣਯਾਮ ਹੈ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਨਿਰਾਕਾਰੀ ਦੁਨੀਆਂ ਵੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਸਭ ਆਤਮਾਵਾਂ ਉੱਥੇ ਰਹਿੰਦੀਆਂ ਹਨ। ਇਸ ਸੂਰਜ ਚੰਦ ਤੋਂ ਵੀ ਉਸ ਪਾਰ ਉਹ ਤੁਹਾਡਾ ਸਵੀਟ ਸਾਈਲੈਂਸ ਘਰ ਹੈ ਪਰ ਉੱਥੇ ਬੈਠ ਤਾਂ ਨਹੀਂ ਜਾਣਾ ਹੈ। ਬੈਠ ਕੇ ਕੀ ਕਰਣਗੇ। ਉਹ ਤਾਂ ਜਿਵੇਂ ਜੜ੍ਹ ਅਵਸਥਾ ਹੋ ਗਈ। ਆਤਮਾ ਜੱਦ ਪਾਰੁ ਵਜਾਏ ਤੱਦ ਹੀ ਚੇਤਨ ਕਹਾਉਂਦੀ ਹੈ। ਹੈ ਚੇਤਨ ਪਰ ਪਾਰੁ ਨਾ ਵਜਾਏ ਤਾਂ ਜੜ੍ਹ ਹੋਈ ਨਾ। ਤੁਸੀਂ ਇੱਥੇ ਖੜੇ ਹੋ ਜਾਓ, ਹੱਥ ਪੈਰ ਨਾ ਚਲਾਓ ਤਾਂ ਜਿਵੇਂ ਜੜ੍ਹ ਹੋਏ। ਉੱਥੇ ਤਾਂ ਨੈਚਰਲ ਸ਼ਾਂਤੀ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ, ਆਤਮਾਵਾਂ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਜੜ੍ਹ ਹਨ। ਪਾਰੁ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ ਵਜਾਉਂਦੀਆਂ। ਸ਼ੋਭਾ ਤਾਂ ਪਾਰੁ ਵਿੱਚ ਹੈ ਨਾ। ਸ਼ਾਂਤੀਯਾਮ ਵਿੱਚ ਕੀ ਸ਼ੋਭਾ ਹੋਵੇਗੀ? ਆਤਮਾਵਾਂ ਸੁੱਖ - ਦੁੱਖ ਦੀ ਭਾਸਨਾ ਤੋਂ ਪਰੇ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ। ਕੁਝ ਪਾਰੁ ਹੀ ਨਹੀਂ ਵਜਾਉਂਦੀ ਤਾਂ ਉੱਥੇ ਰਹਿਣ ਦਾ ਕਿ ਫਾਇਦਾ? ਪਹਿਲੇ - ਪਹਿਲੇ ਸੁੱਖ ਦਾ ਪਾਰੁ ਵਜਾਉਣਾ ਹੈ। ਹਰ ਇੱਕ ਨੂੰ ਪਹਿਲੇ ਤੋਂ ਹੀ ਪਾਰੁ ਮਿਲਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਕੋਈ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਸਾਨੂੰ ਤਾਂ ਮੇਕਸ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਬੁਲਬੁਲਾ ਪਾਣੀ ਵਿੱਚ ਮਿਲ ਗਿਆ ਬਸ, ਆਤਮਾ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਹੈ ਨਹੀਂ। ਕੁਝ ਵੀ ਪਾਰੁ ਨਾ ਵਜਾਵੇ ਤਾਂ ਜਿਵੇਂ ਜੜ੍ਹ ਕਰਾਂਗੇ। ਚੇਤਨ ਹੁੰਦੇ ਹੋਏ ਜੜ੍ਹ ਹੋਕੇ ਪਿਆ ਰਹੇ ਤਾਂ ਕੀ ਫਾਇਦਾ? ਪਾਰੁ ਤਾਂ ਸਭ ਨੇ ਵਜਾਉਣਾ ਹੀ ਹੈ। ਮੁੱਖ ਹੀਰੇ - ਹੀਰੇਇਨ ਦਾ ਪਾਰੁ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਹੀਰੇ - ਹੀਰੇਇਨ ਦਾ ਟਾਈਟਲ ਮਿਲਦਾ ਹੈ। ਆਤਮਾ ਇੱਥੇ ਪਾਰੁ ਵਜਾਉਂਦੀ ਹੈ। ਪਹਿਲੇ ਸੁੱਖ ਦਾ ਰਾਜ ਕਰਦੀ ਹੈ ਫਿਰ ਦੁੱਖ ਦੇ ਰਾਜ ਵਿੱਚ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਹੁਣ ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਸਭ ਨੂੰ ਇਹ ਪੈਗਾਮ ਦੇ। ਟੀਚਰ ਬਣ ਹੋਰਾਂ ਨੂੰ ਸਮਝਾਓ। ਜੇ ਟੀਚਰ ਨਹੀਂ ਬਣਦੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਪਦ ਘੱਟ ਹੋਵੇਗਾ। ਟੀਚਰ ਬਣਨ ਬਗੈਰ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਅਸੀਰਵਾਦ ਕਿਵੇਂ ਮਿਲੇਗੀ? ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਪੈਸਾ ਦਵਾਂਗੇ ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਖੁਸ਼ੀ ਤਾਂ ਹੋਵੇਗੀ ਨਾ। ਅੰਦਰ ਵਿੱਚ ਸਮਝਦੇ ਹਨ ਬੀ.ਕੇ. ਸਾਡੇ ਉੱਪਰ ਬਹੁਤ ਦਇਆ ਕਰਦੀ ਹੈ, ਜੇ ਸਾਨੂੰ ਕੀ ਤੋਂ ਕੀ ਬਣਾ ਦਿੰਦੀ ਹੈ! ਵੈਸੇ ਤਾਂ ਮਹਿਮਾ ਇੱਕ ਬਾਪ ਦੀ ਹੀ ਕਰਦੇ ਹਨ - ਵਾਹ ਬਾਬਾ, ਆਪ ਇਨ੍ਹਾਂ ਬੱਚਿਆਂ ਦੁਆਰਾ ਸਾਡਾ ਕਿੰਨਾ ਕਲਿਆਣ ਕਰਦੇ ਹੋ! ਕੋਈ ਦੁਆਰਾ ਤਾਂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਨਾ। ਬਾਪ ਕਰਨਕਰਾਵਣਹਾਰ ਹੈ, ਤੁਹਾਡੇ ਦੁਆਰਾ ਕਰਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਤੁਹਾਡਾ ਕਲਿਆਣ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਫਿਰ ਹੋਰਾਂ ਨੂੰ ਕਲਮ ਲਗਾਉਂਦੇ ਹੋ। ਜਿਵੇਂ- ਜਿਵੇਂ ਜੇ ਸਰਵਿਸ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਉੱਚਾ ਪਦ ਪਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਰਾਜਾ ਬਣਨਾ ਹੈ ਤਾਂ ਪੂਜਾ ਵੀ ਬਣਾਉਣੀ ਹੈ। ਫਿਰ ਜੇ ਚੰਗੇ ਨੰਬਰ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦੇ ਹਨ ਉਹ ਹੀ ਰਾਜਾ ਬਣਦੇ ਹਨ। ਮਾਲਾ ਬਣਦੀ ਹੈ ਨਾ। ਆਪਣੇ ਤੋਂ ਪੁੱਛਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਅਸੀਂ ਮਾਲਾ ਵਿੱਚ ਕਿਹੜਾ ਨੰਬਰ ਬਣਾਂਗੇ? 9 ਰਤਨ ਮੁੱਖ ਹਨ ਨਾ। ਵਿੱਚਕਾਰ ਹੈ ਹੀਰਾ ਬਣਾਉਣ ਵਾਲਾ। ਹੀਰੇ ਨੂੰ ਵਿੱਚਕਾਰ ਰੱਖਦੇ ਹਨ। ਮਾਲਾ ਵਿੱਚ ਉੱਪਰ ਫੁੱਲ ਵੀ ਹੈ ਨਾ। ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਤੁਹਾਨੂੰ ਪਤਾ ਪਵੇਗਾ - ਕਿਹੜੇ ਮੁੱਖ ਦਾਨੇ ਬਣਦੇ ਹਨ, ਜੇ ਡਾਇਨੈਸਟੀ ਵਿੱਚ ਆਉਣਗੇ। ਪਿਛਾੜੀ ਵਿੱਚ ਤੁਹਾਨੂੰ ਸਭ ਸਾਕਸ਼ਾਤਕਰ ਹੋਣਗੇ ਜਰੂਰ। ਵੇਖਣਗੇ, ਕਿਵੇਂ ਇਹ ਸਭ ਸਜਾਵਾਂ ਖਾਂਦੇ ਹਨ। ਸੂਰੂ ਵਿੱਚ ਦਿਵਯ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਵਿੱਚ ਤੁਸੀਂ ਸੁਕਸਮਵਤਨ ਵਿੱਚ ਵੇਖਦੇ ਸੀ। ਇਹ ਵੀ ਗੁਪਤ ਹੈ। ਆਤਮਾ ਸਜਾਵਾਂ ਕਿੱਥੇ ਖਾਂਦੀ ਹੈ - ਇਹ ਵੀ ਡਰਾਮਾ ਵਿੱਚ ਪਾਰੁ ਹੈ। ਗਰਭ ਜੇਲ ਵਿੱਚ ਸਜਾਵਾਂ ਮਿਲਦੀਆਂ ਹਨ। ਜੇਲ ਵਿੱਚ ਧਰਮਰਾਜ ਨੂੰ ਵੇਖਦੇ ਹਨ ਫਿਰ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਬਾਹਰ ਕੱਢੋ। ਬਿਮਾਰੀਆਂ ਆਦਿ ਹੁੰਦੀਆਂ ਹਨ, ਉਹ ਵੀ ਕਰਮ ਦਾ ਹਿਸਾਬ ਹੈ ਨਾ। ਇਹ ਸਭ ਸਮਝਣ ਦੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਹਨ। ਬਾਪ ਤਾਂ ਜਰੂਰ ਰਾਈਟ ਹੀ ਸੁਣਾਉਣਗੇ ਨਾ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਰਾਈਟਿਅਸ ਬਣਦੇ ਹੋ। ਰਾਈਟਿਅਸ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਜੇ ਬਾਪ ਤੋਂ ਬਹੁਤ ਤਾਕਤ ਲੈਂਦੇ ਹਨ।

ਤੁਸੀਂ ਵਿਸ਼ਵ ਦੇ ਮਾਲਿਕ ਬਣਦੇ ਹੋ ਨਾ। ਕਿੰਨੀ ਤਾਕਤ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ। ਹੰਗਾਮੇ ਆਦਿ ਦੀ ਕੋਈ ਗੱਲ ਨਹੀਂ। ਤਾਕਤ ਘੱਟ ਹੈ ਤਾਂ ਕਿੰਨੇ ਹੰਗਾਮੇ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਤਾਕਤ ਮਿਲਦੀ ਹੈ - ਅੱਧਾਕਲਪ ਦੇ ਲਈ। ਫਿਰ ਵੀ ਨੰਬਰਵਾਰ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਅਨੁਸਾਰ। ਇੱਕੋ ਜਿਹੀ ਤਾਕਤ ਨਹੀਂ ਪਾ ਸਕਦੇ, ਨਾ ਇੱਕ ਵਰਗਾ ਪਦ ਪਾ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਵੀ ਪਹਿਲੇ ਤੋਂ ਨੂੰਧ ਹੈ। ਡਰਾਮਾ ਵਿੱਚ ਅਨਾਦਿ ਨੂੰਧ ਹੈ। ਕੋਈ ਪਿਛਾੜੀ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦੇ ਹਨ, ਇੱਕ - ਦੋ ਜਨਮ ਲੀਤੇ ਅਤੇ ਸ਼ਰੀਰ ਛੱਡਿਆ। ਜਿਵੇਂ ਦੀਵਾਲੀ ਤੇ ਮੱਛਰ ਹੁੰਦੇ ਹਨ, ਰਾਤ ਨੂੰ ਜਨਮ ਲੈਂਦੇ ਹਨ, ਸਵੇਰੇ ਨੂੰ ਮਰ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਉਹ ਤਾਂ ਅਣਗਿਣਤ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਮੁਨੁੱਖ ਦੀ ਤਾਂ ਫਿਰ ਵੀ ਗਿਣਤੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਪਹਿਲੇ -

ਪਹਿਲੇ ਜੇ ਆਤਮਾਵਾਂ ਆਉਂਦੀਆਂ ਹਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਉਮਰ ਕਿੰਨੀ ਵੱਡੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ! ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਖੁਸ਼ੀ ਹੋਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ - ਅਸੀਂ ਬਹੁਤ ਵੱਡੀ ਉਮਰ ਵਾਲੇ ਬਣਾਂਗੇ। ਤੁਸੀਂ ਫੁੱਲ ਪਾਰੂ ਵਜਾਉਂਦੇ ਹੋ। ਬਾਪ ਤੁਹਾਨੂੰ ਹੀ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਤੁਸੀਂ ਕਿਵੇਂ ਫੁੱਲ ਪਾਰੂ ਵਜਾਉਂਦੇ ਹੋ। ਪੜ੍ਹਾਈ ਅਨੁਸਾਰ ਉੱਪਰ ਤੋਂ ਆਉਂਦੇ ਹੋ ਪਾਰੂ ਵਜਾਉਣ। ਤੁਹਾਡੀ ਇਹ ਪੜ੍ਹਾਈ ਹੈ ਹੀ ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਦੇ ਲਈ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਅਨੇਕ ਵਾਰ ਤੁਹਾਨੂੰ ਪੜ੍ਹਾਉਂਦਾ ਹਾਂ। ਇਹ ਪੜ੍ਹਾਈ ਅਵਿਨਾਸ਼ੀ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਅੱਧਾ ਕਲਪ ਤੁਸੀਂ ਪ੍ਰਾਲਬੱਧ ਪਾਉਂਦੇ ਹੋ। ਉਸ ਵਿਨਾਸ਼ੀ ਪੜ੍ਹਾਈ ਤੋਂ ਸੁੱਖ ਵੀ ਅਲਪਕਾਲ ਲਈ ਮਿਲਦਾ ਹੈ। ਹੁਣ ਕੋਈ ਬੈਰਿਸਟਰ ਬਣਦਾ ਹੈ ਫਿਰ ਕਲਪ ਬਾਦ ਬੈਰਿਸਟਰ ਬਣੇਗਾ। ਇਹ ਵੀ ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ - ਜੇ ਵੀ ਸਾਰਿਆਂ ਦਾ ਪਾਰੂ ਹੈ, ਉਹ ਹੀ ਪਾਰੂ ਕਲਪ - ਕਲਪ ਵੱਜਦਾ ਰਹੇਗਾ। ਦੇਵਤਾ ਹੋ ਜਾਂ ਸੂਦਰ ਹੋ, ਹਰ ਇੱਕ ਦਾ ਪਾਰੂ ਉਹ ਹੀ ਵੱਜਦਾ ਹੈ, ਜੇ ਕਲਪ - ਕਲਪ ਵੱਜਦਾ ਹੈ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਫਰਕ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦਾ। ਹਰ ਇੱਕ ਆਪਣਾ ਪਾਰੂ ਵਜਾਉਂਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਸਾਰਾ ਬਣਾ ਬਣਾਇਆ ਖੇਡ ਹੈ। ਪੁੱਛਦੇ ਹਨ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਵੱਡਾ ਜਾਂ ਪ੍ਰਾਲਬੱਧ ਵੱਡੀ? ਹੁਣ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਬਗੈਰ ਤਾਂ ਪ੍ਰਾਲਬੱਧ ਮਿਲਦੀ ਨਹੀਂ। ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਤੋਂ ਪ੍ਰਾਲਬੱਧ ਮਿਲਦੀ ਹੈ ਡਰਾਮਾ ਅਨੁਸਾਰ। ਤਾਂ ਸਾਰਾ ਬੇੜ ਡਰਾਮਾ ਤੇ ਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਕੋਈ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਆਉਂਦੇ ਵੀ ਹਨ ਫਿਰ ਵੀ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ ਤਾਂ ਪ੍ਰਾਲਬੱਧ ਨਹੀਂ ਮਿਲਦੀ। ਸਾਰੀ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਜੇ ਵੀ ਐਕਟ ਚੱਲਦੀ ਹੈ, ਸਾਰਾ ਬਣਿਆ - ਬਣਾਇਆ ਡਰਾਮਾ ਹੈ। ਆਤਮਾ ਵਿੱਚ ਪਹਿਲੇ ਤੋਂ ਹੀ ਪਾਰੂ ਨੂੰ ਧਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ ਆਦਿ ਤੋਂ ਅੰਤ ਤੱਕ। ਜਿਵੇਂ ਤੁਹਾਡੀ ਆਤਮਾ ਵਿੱਚ 84 ਦਾ ਪਾਰੂ ਹੈ, ਹੀਰਾ ਵੀ ਬਣਦੀ ਹੈ ਤਾਂ ਕੋੜੀ ਵਰਗੀ ਵੀ ਬਣਦੀ ਹੈ। ਇਹ ਸਭ ਗੱਲਾਂ ਤੁਸੀਂ ਹੁਣ ਸੁਣਦੇ ਹੋ। ਸਕੂਲ ਵਿੱਚ ਜੇ ਕੋਈ ਨਾਪਾਸ ਹੋ ਪੈਂਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਕਹਿਣਗੇ ਇਹ ਬੁੱਧੀਹੀਣ ਹੈ। ਧਾਰਨਾ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ, ਇਸ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਵੈਰਾਇਟੀ ਝਾੜ, ਵੈਰਾਇਟੀ ਫੀਚਰਸ। ਇਹ ਵੈਰਾਇਟੀ ਝਾੜ ਦਾ ਨਾਲੇਜ ਬਾਪ ਹੀ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਕਲਪ ਬ੍ਰਿਖ ਤੇ ਵੀ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਬੜ ਦੇ ਝਾੜ ਮਿਸਾਲ ਵੀ ਇਸੇ ਤੇ ਹੈ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਸ਼ਾਖਾ ਬਹੁਤ ਫੈਲਦੀਆਂ ਹਨ।

ਬੱਚੇ ਸਮਝਦੇ ਹਨ ਸਾਡੀ ਆਤਮਾ ਅਵਿਨਾਸ਼ੀ ਹੈ, ਸ਼ਰੀਰ ਤਾਂ ਵਿਨਾਸ਼ ਹੋ ਜਾਵੇਗਾ। ਆਤਮਾ ਹੀ ਧਾਰਨ ਕਰਦੀ ਹੈ, ਆਤਮਾ 84 ਜਨਮ ਲੈਂਦੀ ਹੈ, ਸ਼ਰੀਰ ਤਾਂ ਬਦਲਦੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਆਤਮਾ ਉਹ ਹੀ ਹੈ, ਆਤਮਾ ਹੀ ਵੱਖ - ਵੱਖ ਸ਼ਰੀਰ ਲੈਕੇ ਪਾਰੂ ਵਜਾਉਂਦੀ ਹੈ। ਇਹ ਨਵੀਂ ਗੱਲ ਹੈ ਨਾ। ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਵੀ ਹੁਣੇ ਇਹ ਸਮਝ ਮਿਲੀ ਹੈ। ਕਲਪ ਪਹਿਲੇ ਵੀ ਇਵੇਂ ਸਮਝਿਆ ਸੀ। ਬਾਪ ਆਉਂਦੇ ਵੀ ਹਨ ਭਾਰਤ ਵਿੱਚ। ਤੁਸੀਂ ਸਭ ਨੂੰ ਪੈਗਾਮ ਦਿੰਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹੋ, ਕੋਈ ਵੀ ਇਵੇਂ ਨਹੀਂ ਰਹੇਗਾ ਜਿਸ ਨੂੰ ਪੈਗਾਮ ਨਾ ਮਿਲੇ। ਪੈਗਾਮ ਸੁਣਨਾ ਸਾਰਿਆਂ ਦਾ ਹੱਕ ਹੈ। ਫਿਰ ਬਾਪ ਤੋਂ ਵਰਸਾ ਵੀ ਲੈਣਗੇ। ਕੁਝ ਤਾਂ ਸੁਣਨਗੇ ਨਾ ਫਿਰ ਵੀ ਬਾਪ ਦੇ ਬੱਚੇ ਹਨ ਨਾ। ਬਾਪ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ - ਮੈਂ ਤੁਸੀਂ ਆਤਮਾਵਾਂ ਦਾ ਬਾਪ ਹਾਂ। ਮੇਰੇ ਦੁਆਰਾ ਇਸ ਰਚਨਾ ਦੇ ਆਦਿ - ਮੱਧ - ਅੰਤ ਨੂੰ ਜਾਣਨ ਤੇ ਤੁਸੀਂ ਇਹ ਪਦ ਪਾਉਂਦੇ ਹੋ। ਬਾਕੀ ਸਭ ਮੁਕਤੀ ਵਿੱਚ ਚਲੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਤਾਂ ਸਭ ਦੀ ਸਦਗਤੀ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਗਾਉਂਦੇ ਹਨ ਅਹੋ ਬਾਬਾ, ਤੇਰੀ ਲੀਲਾ? ਕਿਵੇਂ ਲੀਲਾ? ਇਹ ਪੁਰਾਣੀ ਦੁਨੀਆਂ ਨੂੰ ਬਦਲਣ ਦੀ ਲੀਲਾ ਹੈ। ਪਤਾ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਨਾ। ਮਨੁੱਖ ਹੀ ਜਾਨਣਗੇ ਨਾ। ਬਾਪ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਹੀ ਆਕੇ ਸਭ ਗੱਲਾਂ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਨਾਲੇਜਫੁਲ ਹੈ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਵੀ ਨਾਲੇਜਫੁਲ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਨੰਬਰਵਾਰ ਤੁਸੀਂ ਬਣਦੇ ਹੋ। ਸਕਾਲਰਸ਼ਿਪ ਲੈਣ ਵਾਲੇ ਨਾਲੇਜਫੁਲ ਕਹਾਉਣਗੇ। ਅੱਛਾ!

ਮਿੱਠੇ- ਮਿੱਠੇ ਸਿੱਕੀਲਧੇ ਬੱਚਿਆਂ ਪ੍ਰਤੀ ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਬਾਪ ਦਾਦਾ ਦਾ ਯਾਦ ਪਿਆਰ ਅਤੇ ਗੁਡਮੋਰਨਿੰਗ। ਰੂਹਾਨੀ ਬਾਪ ਦੀ ਰੂਹਾਨੀ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਨਮਸਤੇ।

ਧਾਰਨਾ ਲਈ ਮੁੱਖ ਸਾਰ:-

1. ਸਦਾ ਇਸੇ ਸਮ੍ਰਿਤੀ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣਾ ਹੈ ਕਿ ਅਸੀਂ ਆਤਮਾ ਮੇਲ ਹਾਂ, ਸਾਨੂੰ ਬਾਪ ਤੋਂ ਪੂਰਾ ਵਰਸਾ ਲੈਣਾ ਹੈ। ਮਨੁੱਖ ਤੋਂ ਦੇਵਤਾ ਬਣਨ ਦੀ ਪੜ੍ਹਾਈ ਪੜ੍ਹਨੀ ਅਤੇ ਪੜ੍ਹਾਉਣੀ ਹੈ।

2. ਸਾਰੀ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਜੇ ਵੀ ਐਕਟ ਚੱਲਦੀ ਹੈ, ਇਹ ਸਭ ਬਣਿਆ - ਬਣਾਇਆ ਡਰਾਮਾ ਹੈ, ਇਸ ਵਿੱਚ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਅਤੇ ਪ੍ਰਾਲਬੱਧ ਦੋਨਾਂ ਦੀ ਨੂੰਧ ਹੈ। ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਦੇ ਬਿਨਾ ਪ੍ਰਾਲਬੱਧ ਨਹੀਂ ਮਿਲ ਸਕਦੀ, ਇਸ ਗੱਲ ਨੂੰ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਮਝਣਾ ਹੈ।

ਵਰਦਾਨ:- ਪਵਿੱਤਰਤਾ ਦੀ ਗੁਹਤਾ ਨੂੰ ਜਾਣ ਸੁੱਖ -- ਸ਼ਾਂਤੀ ਸੰਪੰਨ ਬਣਨ ਵਾਲੀ ਮਹਾਨ ਆਤਮਾ ਭਵ :
ਪਵਿੱਤਰਤਾ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਦੀ ਮਹਾਨਤਾ ਨੂੰ ਜਾਣ ਪਵਿੱਤਰ ਅਰਥਾਤ ਪੂਜਯ ਦੇਵ ਆਤਮਾਵਾਂ ਹੁਣ ਤੋਂ ਬਣੇ। ਇਵੇਂ ਨਹੀਂ ਕਿ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਬਣ ਜਾਵਾਂਗੇ। ਇਹ ਬਹੁਤ ਸਮੇਂ ਦੀ ਜਮਾਂ ਦੀ ਹੋਈ ਸ਼ਕਤੀ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਕੰਮ ਆਵੇਗੀ। ਪਵਿੱਤਰ ਬਣਨਾ ਕੋਈ ਸਾਧਾਰਨ ਗੱਲ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਬ੍ਰਹਮਚਾਰੀ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ, ਪਵਿੱਤਰ ਬਣ ਗਏ ਹਨ..... ਪਰ ਪਵਿੱਤਰਤਾ ਜਨਨੀ ਹੈ, ਭਾਵੇਂ ਸੰਕਲਪ ਤੋਂ, ਭਾਵੇਂ ਵਿਤੀ ਤੋਂ, ਵਾਯੂਮੰਡਲ ਤੋਂ, ਵਾਣੀ ਤੋਂ, ਸੰਪਰਕ ਤੋਂ ਸੁੱਖ - ਸ਼ਾਂਤੀ ਦੀ ਜਨਨੀ ਬਣਨਾ - ਇਸ ਨੂੰ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮਹਾਨ ਆਤਮਾ।

ਸਲੋਗਨ:- ਉੱਚੀ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਸਥਿਤ ਹੋ ਸਰਵ ਆਤਮਾਵਾਂ ਨੂੰ ਰਹਿਮ ਦੀ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਦੇ, ਵਾਈਬ੍ਰੇਸ਼ਨ ਫੈਲਾਓ।

- ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ:-** ਯਾਦ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣ ਦੀ ਪ੍ਰੈਕਟਿਸ ਕਰੋ ਤਾਂ ਸਦਾ ਹਰਸ਼ਿਤਮੁੱਖ , ਖਿੜੇ ਹੋਏ ਰਹੋਗੇ , ਬਾਪ ਦੀ ਮਦਦ ਮਿਲਦੀ ਰਹੇਗੀ , ਕਦੀ ਮੁਰਝਾਉਣਗੇ ਨਹੀਂ ”
- ਪ੍ਰਸ਼ਨ:-** ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਇਹ ਗਾਡਲੀ ਸਟੂਡੈਂਟ ਲਾਈਫ ਕਿਸ ਨਸ਼ੇ ਵਿੱਚ ਬਿਤਾਉਣੀ ਹੈ?
- ਉੱਤਰ:-** ਸਦਾ ਨਸ਼ਾ ਰਹੇ ਕਿ ਅਸੀਂ ਇਸ ਪੜ੍ਹਾਈ ਤੋਂ ਪ੍ਰਿੰਸ - ਪ੍ਰਿੰਸੈਜ ਬਣਾਂਗੇ। ਇਹ ਲਾਈਫ ਹੱਸਦੇ - ਖੇਡਦੇ, ਗਿਆਨ ਦਾ ਡਾਂਸ ਕਰਦੇ ਬਿਤਾਉਣੀ ਹੈ। ਸਦਾ ਵਾਰਿਸ ਬਣ ਫੁਲ ਬਣਨ ਦਾ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਕਰਦੇ ਰਹੋ। ਇਹ ਹੈ ਪ੍ਰਿੰਸ- ਪ੍ਰਿੰਸੈਜ ਬਣਨ ਦਾ ਕਾਲੇਜ। ਇੱਥੇ ਪੜ੍ਹਨਾ ਵੀ ਹੈ ਤੇ ਪੜ੍ਹਾਉਣਾ ਵੀ ਹੈ, ਪ੍ਰਿੰਸ ਵੀ ਬਨਾਉਣੀ ਹੈ ਤੱਦ ਰਾਜਾ ਬਣ ਸਕੇਗੇ। ਬਾਪ ਤਾਂ ਪੜ੍ਹਿਆ ਹੋਇਆ ਹੀ ਹੈ, ਉਸ ਨੂੰ ਪੜ੍ਹਨ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਹੈ।
- ਗੀਤ:-** ਬਚਪਨ ਦੇ ਦਿਨ ਭੁਲਾ ਨਾ ਦੇਣਾ.....

ਓਮ ਸ਼ਾਂਤੀ। ਇਹ ਗੀਤ ਹੈ ਖਾਸ ਬੱਚਿਆਂ ਦੇ ਲਈ। ਭਾਵੇਂ ਗੀਤ ਹੈ ਫਿਲਮੀ ਪਰ ਕੁਝ ਗੀਤ ਹੈ ਹੀ ਤੁਹਾਡੇ ਲਈ। ਜੇ ਸਪੂਤ ਬੱਚੇ ਹਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਗੀਤ ਸੁਣਦੇ ਸਮੇਂ ਉਸ ਦਾ ਅਰਥ ਆਪਣੇ ਦਿਲ ਵਿੱਚ ਲਿਆਉਣਾ ਪੈਂਦਾ ਹੈ। ਬਾਪ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ ਮੇਰੇ ਲਾਡਲੇ ਬੱਚੇ, ਕਿਉਂਕਿ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਬਣੇ ਹੋ। ਜੱਦ ਬੱਚਾ ਬਣੇ ਤੱਦ ਤਾਂ ਬਾਪ ਦੇ ਵਰਸੇ ਦੀ ਵੀ ਯਾਦ ਰਹੇ। ਬੱਚੇ ਹੀ ਨਹੀਂ ਬਣੇ ਤਾਂ ਯਾਦ ਕਰਨਾ ਪਵੇਗਾ। ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਸਮਝੀਤੀ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ ਅਸੀਂ ਭਵਿੱਖ ਵਿੱਚ ਬਾਬਾ ਤੋਂ ਵਰਸਾ ਲੈਣਾ ਹੈ। ਇਹ ਹੈ ਹੀ ਰਾਜਯੋਗ, ਪ੍ਰਿੰਸ ਯੋਗ ਨਹੀਂ। ਅਸੀਂ ਭਵਿੱਖ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਿੰਸ - ਪ੍ਰਿੰਸੈਜ ਬਣਾਂਗੇ। ਅਸੀਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਬੱਚੇ ਹਾਂ ਬਾਕੀ ਜੇ ਵੀ ਮਿੱਤਰ - ਸੰਬੰਧੀ ਹਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਸਭ ਨੂੰ ਭੁਲਾਉਣਾ ਪਵੇਗਾ। ਇੱਕ ਬਗੈਰ ਦੂਜਾ ਕੋਈ ਯਾਦ ਨਾ ਪਵੇ। ਦੇਹ ਵੀ ਯਾਦ ਨਾ ਆਏ। ਦੇਹ - ਅਭਿਮਾਨ ਨੂੰ ਤੋੜ ਦੇਹੀ - ਅਭਿਮਾਨੀ ਬਣਨਾ ਹੈ ਦੇਹ - ਅਭਿਮਾਨ ਵਿੱਚ ਆਉਣ ਨਾਲ ਹੀ ਕਈ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਸੰਕਲਪ - ਵਿਕਲਪ ਉਲਟਾ ਸੁੱਟ ਦਿੰਦੇ ਹਨ ਯਾਦ ਕਰਨ ਦੀ ਪ੍ਰੈਕਟਿਸ ਕਰਦੇ ਰਹਿਣਗੇ ਤਾਂ ਹਮੇਸ਼ਾ ਹਰਸ਼ਿਤ ਮੁੱਖ ਖਿੜੇ ਹੋਏ ਫੁੱਲ ਰਹਿਣਗੇ ਯਾਦ ਨੂੰ ਭੁੱਲਣ ਨਾਲ ਫੁਲ ਮੁਰਝਾ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਹਿੰਮਤੇ ਬੱਚੇ ਮਦਦੇ ਬਾਪ। ਬੱਚੇ ਹੀ ਨਹੀਂ ਬਣੇ ਤਾਂ ਬਾਪ ਮਦਦ ਕਿਸ ਗੱਲ ਦੀ ਕਰਣਗੇ? ਕਿਉਂਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਮਈ ਬਾਪ ਫਿਰ ਹੈ ਰਾਵਣ ਮਾਇਆ, ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਮਦਦ ਮਿਲੇਗੀ ਡਿੱਗਣ ਦੀ। ਤਾਂ ਇਹ ਗੀਤ ਸਾਰਾ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਤੇ ਬਣਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ - ਬਚਪਨ ਦੇ ਦਿਨ ਭੁਲਾ ਨਾ ਦੇਣਾ..... ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨਾ ਹੈ, ਯਾਦ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਤਾਂ ਜੋ ਅੱਜ ਹੱਸ ਕੇ ਫਿਰ ਰੋਂਦੇ ਰਹਿਣਗੇ। ਯਾਦ ਕਰਨ ਨਾਲ ਹਮੇਸ਼ਾ ਹਰਸ਼ਿਤ ਮੁੱਖ ਰਹਿਣਗੇ। ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਇੱਕ ਹੀ ਗੀਤਾ ਸ਼ਾਸਤਰ ਹੈ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਕੁਝ - ਕੁਝ ਅੱਖਰ ਠੀਕ ਹਨ। ਲਿਖਿਆ ਹੈ ਕਿ ਯੁੱਧ ਦੇ ਮੈਦਾਨ ਵਿੱਚ ਮਰਣਗੇ ਤਾਂ ਸੂਰਗ ਵਿੱਚ ਜਾਣਗੇ। ਪਰ ਇਸ ਵਿੱਚ ਹਿੰਸਕ ਯੁੱਧ ਦੀ ਤਾਂ ਗੱਲ ਹੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਬਾਪ ਤੋਂ ਸ਼ਕਤੀ ਲੈਕੇ ਮਾਇਆ ਤੇ ਜਿੱਤ ਪਾਉਣੀ ਹੈ। ਤਾਂ ਜਰੂਰ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨਾ ਪਵੇ ਤੱਦ ਹੀ ਤੁਸੀਂ ਸਵਰਗ ਦੇ ਮਲਿਕ ਬਣੋਗੇ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਫਿਰ ਸਥੂਲ ਹਥਿਆਰ ਆਦਿ ਬੈਠ ਵਖਾਏ ਹਨ। ਗਿਆਨ ਕਟਾਰੀ, ਗਿਆਨ ਬਾਣ ਅੱਖਰ ਸੁਣਿਆ ਹੈ ਤਾਂ ਸਥੂਲ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਹਥਿਆਰ ਦੇ ਦਿੱਤੇ ਹਨ। ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਹੈ ਇਹ ਗਿਆਨ ਦੀਆਂ ਗੱਲਾਂ। ਬਾਕੀ ਇੰਨੀਆਂ ਭੁਜਾਵਾਂ ਆਦਿ ਤਾਂ ਕਿਸੇ ਕੋਲ ਹੁੰਦੀਆਂ ਨਹੀਂ। ਤਾਂ ਇਹ ਹੈ ਯੁੱਧ ਦਾ ਮੈਦਾਨ। ਯੋਗ ਵਿੱਚ ਰਹਿ ਸ਼ਕਤੀ ਲੈਕੇ ਵਿਕਾਰਾਂ ਤੇ ਜਿੱਤ ਪਾਉਣੀ ਹੈ। ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨ ਨਾਲ ਵਰਸਾ ਯਾਦ ਆਏਗਾ। ਵਾਰਿਸ ਹੀ ਵਰਸਾ ਲੈਂਦੇ ਹਨ। ਵਾਰਿਸ ਨਹੀਂ ਬਣਦੇ ਤਾਂ ਫਿਰ ਪਰਜਾ ਬਣ ਪੈਂਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਹੈ ਹੀ ਰਾਜਯੋਗ ਪ੍ਰਿੰਸ ਯੋਗ ਨਹੀਂ। ਇਹ ਸਮਝਾਉਣੀ ਬਾਪ ਦੇ ਸਿਵਾਏ ਕੋਈ ਦੇ ਨਾ ਸਕੇ।

ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮੈਨੂੰ ਇਸ ਸਾਧਾਰਨ ਤਨ ਦਾ ਅਧਾਰ ਲੈ ਆਉਣਾ ਪੈਂਦਾ ਹੈ। ਪ੍ਰਕ੍ਰਿਤੀ ਦਾ ਆਧਾਰ ਲਏ ਬਗੈਰ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਰਾਜਯੋਗ ਕਿਵੇਂ ਸਿਖਾਵਾਂ? ਆਤਮਾ ਸ਼ਰੀਰ ਨੂੰ ਛੱਡ ਦਿੰਦੀ ਹੈ ਤਾਂ ਫਿਰ ਕੋਈ ਗੱਲਬਾਤ ਹੋ ਨਹੀਂ ਸਕਦੀ। ਫਿਰ ਜੱਦ ਸ਼ਰੀਰ ਧਾਰਨ ਕਰੇ, ਬੱਚਾ ਥੋੜਾ ਵੱਡਾ ਹੋ ਤੱਦ ਬਾਹਰ ਨਿਕਲੇ ਅਤੇ ਬੁੱਧੀ ਖੁੱਲੇ। ਛੋਟੇ ਬੱਚੇ ਤਾਂ ਹੁੰਦੇ ਹੀ ਪਵਿੱਤਰ ਹਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਵਿਕਾਰ ਹੁੰਦੇ ਨਹੀਂ। ਸੰਨਿਆਸੀ ਲੋਕ ਸੀੜੀ ਚੜ੍ਹ ਕੇ ਫਿਰ ਥੱਲੇ ਉਤਰਦੇ ਹਨ। ਆਪਣੇ ਜੀਵਨ ਨੂੰ ਸਮਝ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਬੱਚੇ ਤਾਂ ਹੁੰਦੇ ਹੀ ਪਵਿੱਤਰ ਹਨ, ਇਸਲਈ ਹੀ ਬੱਚੇ ਅਤੇ ਮਹਾਤਮਾ ਇੱਕ ਸਮਾਨ ਗਾਏ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਇਹ ਸ਼ਰੀਰ ਛੱਡ ਅਸੀਂ ਪ੍ਰਿੰਸ - ਪ੍ਰਿੰਸੈਜ ਬਣਾਂਗੇ। ਅੱਗੇ ਵੀ ਅਸੀਂ ਬਣੇ ਸੀ, ਹੁਣ ਫਿਰ ਬਣਦੇ ਹਾਂ। ਇਵੇਂ - ਇਵੇਂ ਖਿਆਲ ਸਟੂਡੈਂਟਸ ਨੂੰ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਵੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਆਏਗਾ ਜੇ ਬੱਚੇ ਹੋਣਗੇ ਅਤੇ ਫਿਰ ਵਫ਼ਾਦਾਰ, ਫਰਮਾਨਬਰਦਾਰ ਹੋ ਸ਼੍ਰੀ ਮੱਤ ਤੇ ਚਲਦੇ ਰਹਿਣਗੇ। ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਸ਼੍ਰੇਸ਼ਠ ਪਦ ਪਾ ਨਾ ਸਕਣ। ਟੀਚਰ ਤਾਂ ਪੜ੍ਹਿਆ ਹੋਇਆ ਹੀ ਹੈ। ਇਵੇਂ ਨਹੀਂ ਕਿ ਉਹ ਪੜ੍ਹਦੇ ਹਨ ਫਿਰ ਪੜ੍ਹਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਨਹੀਂ, ਟੀਚਰ ਤਾਂ ਪੜ੍ਹਿਆ ਹੋਇਆ ਹੀ ਹੈ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਨਾਲੇਜਫੁੱਲ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਦੇ ਆਦਿ - ਮੱਧ - ਅੰਤ ਦੀ ਨਾਲੇਜ ਹੋਰ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ। ਪਹਿਲੇ ਤਾਂ ਨਿਸ਼ਚਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਉਹ ਬਾਪ ਹੈ। ਜੇ ਕਿਸੇ ਦੀ ਤਕਦੀਰ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਹੈ ਤਾਂ ਫਿਰ ਅੰਦਰ ਵਿੱਚ ਖਿਟਖਿਟ ਚੱਲਦੀ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ। ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਚਲ ਸਕੇਗਾ। ਬਾਬਾ ਨੇ ਸਮਝਾਇਆ ਹੈ ਜੱਦ ਤੁਸੀਂ ਬਾਪ ਦੀ ਗੋਦ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦੇ ਤਾਂ ਇਹ ਵਿਕਾਰਾਂ ਦੀ ਬਿਮਾਰੀ ਹੋਰ ਹੀ ਜ਼ੋਰ ਨਾਲ ਬਾਹਰ ਨਿਕਲੇਗੀ। ਵੈਦ ਲੋਕ ਵੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਬਿਮਾਰੀ ਉਥਲ ਖਾਏਗੀ। ਬਾਪ ਵੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਤੁਸੀਂ

ਬੱਚੇ ਬਣੇਗੇ ਤਾਂ ਦੇਹ - ਅਭਿਮਾਨ ਦੀ ਤੇ ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧ ਆਦਿ ਦੀ ਬੀਮਾਰੀ ਵੱਧੇਗੀ। ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਪਰਿਖਿਆ ਕਿਵੇਂ ਹੋਵੇ? ਕਿਤੇ ਵੀ ਮੁੰਡੇ ਤਾਂ ਪੁੱਛਦੇ ਰਹੇ। ਜੱਦ ਤੁਸੀਂ ਰੁਸਤਮ ਬਣਦੇ ਹੋ ਤੱਦ ਮਾਇਆ ਖੂਬ ਪਿਛਾੜਦੀ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਬਾਕਸਿੰਗ ਵਿੱਚ ਹੋ। ਬੱਚਾ ਨਹੀਂ ਬਣੇ ਹੋ ਤਾਂ ਬਾਕਸਿੰਗ ਦੀ ਗੱਲ ਹੀ ਨਹੀਂ। ਉਹ ਤਾਂ ਆਪਣੇ ਹੀ ਸੰਕਲਪਾਂ - ਵਿਕਲਪਾਂ ਵਿੱਚ ਗੋਤੇ ਖਾਂਦੇ ਹਨ, ਨਾ ਕੋਈ ਮਦਦ ਹੀ ਮਿਲਦੀ ਹੈ। ਬਾਬਾ ਸਮਝਦੇ ਹਨ - ਮਮਾ - ਬਾਬਾ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਬਾਪ ਦਾ ਬੱਚਾ ਬਣਨਾ ਪਵੇ, ਫਿਰ ਉਹ ਦਿਲ ਵਿੱਚ ਪੱਕਾ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਸਾਡਾ ਰੁਹਾਨੀ ਬਾਪ ਹੈ। ਬਾਕੀ ਇਹ ਯੁੱਧ ਦਾ ਮੈਦਾਨ ਹੈ, ਇਸ ਵਿੱਚ ਡਰਨਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਤੂਫ਼ਾਨ ਵਿੱਚ ਠਹਿਰ ਸਕਣਗੇ ਜਾਂ ਨਹੀਂ? ਇਸ ਨੂੰ ਕਮਜ਼ੋਰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਸ਼ੇਰ ਬਣਨਾ ਪਵੇ। ਪੁਰਸਾਰਥ ਦੇ ਲਈ ਚੰਗੀ ਮੋਤ ਲੈਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਬਾਪ ਤੋਂ ਪੁੱਛਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਬਹੁਤ ਬੱਚੇ ਆਪਣੀ ਅਵਸਥਾ ਲਿੱਖਕੇ ਭੇਜਦੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਨੂੰ ਹੀ ਸਰਟੀਫਿਕੇਟ ਦੇਣਾ ਹੈ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਭਾਵੇਂ ਛਿਪਾਈਏ ਪਰ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਤੋਂ ਤਾਂ ਛਿੱਪ ਨਾ ਸਕੇ। ਬਹੁਤ ਹਨ ਜੋ ਛਿਪਾਉਂਦੇ ਹਨ ਪਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਕੁਝ ਵੀ ਛਿੱਪ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ। ਚੰਗੇ ਦਾ ਫਲ ਚੰਗਾ, ਬੁਰੇ ਦਾ ਫਲ ਬੁਰਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਸਤਯੁਗ - ਤ੍ਰੇਤਾ ਵਿੱਚ ਤਾਂ ਸਭ ਚੰਗਾ ਹੀ ਚੰਗਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਚੰਗਾ - ਬੁਰਾ, ਪਾਪ - ਪੁੰਨ ਇੱਥੇ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਉੱਥੇ ਦਾਨ - ਪੁੰਨ ਵੀ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ। ਹੈ ਹੀ ਪਾਲਬੱਧ। ਇੱਥੇ ਅਸੀਂ ਟੇਟਲ ਸਰੈਂਡਰ ਹੁੰਦੇ ਹਾਂ ਤਾਂ ਬਾਬਾ 21 ਜਨਮਾਂ ਦੇ ਲਈ ਰਿਟਰਨ ਵਿੱਚ ਦੇ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਫਾਲੋ ਫਾਦਰ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਜੇ ਉਲਟਾ ਕੰਮ ਕਰਣਗੇ ਤਾਂ ਨਾਮ ਵੀ ਬਾਪ ਦਾ ਬਦਨਾਮ ਕਰਣਗੇ ਇਸਲਈ ਸਿੱਖਿਆ ਵੀ ਦੇਣੀ ਪੈਂਦੀ ਹੈ। ਰੂਪ - ਬਸੰਤ ਵੀ ਸਭ ਨੂੰ ਬਣਨਾ ਹੈ। ਅਸੀਂ ਆਤਮਾਵਾਂ ਨੂੰ ਬਾਬਾ ਨੇ ਪੜ੍ਹਾਇਆ ਹੈ ਫਿਰ ਬਰਸਨਾ ਵੀ ਹੈ। ਸੱਚੇ ਬ੍ਰਾਹਮਣਾਂ ਨੂੰ ਸੱਚ ਗੀਤਾ ਸੁਣਾਉਣੀ ਹੈ। ਹੋਰ ਕੋਈ ਸ਼ਾਸਤਰਾਂ ਦੀ ਗੱਲ ਨਹੀਂ। ਮੁੱਖ ਹੈ ਗੀਤਾ। ਬਾਕੀ ਹਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਬਾਲ ਬੱਚੇ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਕੋਈ ਕਲਿਆਣ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ। ਮੈਨੂੰ ਕੋਈ ਵੀ ਨਹੀਂ ਮਿਲਦਾ। ਮੈਂ ਹੀ ਆਕੇ ਫਿਰ ਤੋਂ ਸਹਿਜ ਗਿਆਨ, ਸਹਿਜ ਯੋਗ ਸਿਖਾਉਂਦਾ ਹਾਂ। ਸਰਵ ਸਾਸੁਰਮਈ ਸ਼ਿਰੋਮਣੀ ਗੀਤਾ ਹੈ, ਉਸ ਸੱਚੀ ਗੀਤਾ ਦੁਆਰਾ ਵਰਸਾ ਮਿਲਦਾ ਹੈ। ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਨੂੰ ਵੀ ਗੀਤਾ ਤੋਂ ਵਰਸਾ ਮਿਲਿਆ, ਗੀਤਾ ਦਾ ਵੀ ਬਾਪ ਜੇ ਰਚਤਾ ਹੈ, ਉਹ ਬੈਠ ਵਰਸਾ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਬਾਕੀ ਗੀਤਾ ਸ਼ਾਸਤਰ ਤੋਂ ਵਰਸਾ ਨਹੀਂ ਮਿਲਦਾ। ਰਚਤਾ ਹੈ ਇੱਕ, ਬਾਕੀ ਹੈ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਰਚਨਾ। ਪਹਿਲਾ ਨੰਬਰ ਸ਼ਾਸਤਰ ਹੈ ਗੀਤਾ ਤਾਂ ਪਿੱਛੇ ਜੋ ਸ਼ਾਸਤਰ ਬਣਦੇ ਹਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਵੀ ਵਰਸਾ ਮਿਲ ਨਾ ਸਕੇ। ਵਰਸਾ ਮਿਲਦਾ ਹੀ ਸਮੁੱਖ ਹੈ। ਮੁਕਤੀ ਦਾ ਵਰਸਾ ਤਾਂ ਸਭ ਨੂੰ ਮਿਲਦਾ ਹੈ, ਸਭ ਨੂੰ ਵਾਪਿਸ ਜਾਣਾ ਹੈ। ਬਾਕੀ ਸ੍ਰਾਗ ਦਾ ਵਰਸਾ ਮਿਲਦਾ ਹੈ ਪੜ੍ਹਾਈ ਤੋਂ। ਫਿਰ ਜੇ ਜਿੰਨਾ ਪੜ੍ਹੇਗਾ। ਬਾਪ ਸਮੁੱਖ ਪੜ੍ਹਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਜੱਦ ਤੱਕ ਨਿਸ਼ਚਾ ਨਹੀਂ ਕਿ ਕੋਣ ਪੜ੍ਹਾਉਂਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਸਮਝਣਗੇ ਕੀ? ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਕੀ ਕਰ ਸਕਣਗੇ? ਫਿਰ ਵੀ ਬਾਪ ਤੋਂ ਸੁਣਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਗਿਆਨ ਦਾ ਵਿਨਾਸ਼ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ। ਜਿੰਨਾ ਸੁੱਖ ਮਿਲੇਗਾ ਫਿਰ ਹੋਰਾਂ ਨੂੰ ਵੀ ਸੁੱਖ ਦੇਣਗੇ। ਪ੍ਰਜਾ ਬਣਾਉਣਗੇ ਤਾਂ ਫਿਰ ਖੁਦ ਰਾਜਾ ਬਣ ਜਾਣਗੇ।

ਸਾਡੀ ਹੈ ਸਟੂਡੈਂਟ ਲਾਈਫ। ਹੱਸਦੇ - ਖੇਡਦੇ, ਗਿਆਨ ਦੀ ਡਾਂਸ ਕਰਦੇ ਅਸੀਂ ਜਾਕੇ ਪ੍ਰਿੰਸ ਬਣਾਂਗੇ। ਸਟੂਡੈਂਟ ਜਾਣਦੇ ਹਨ ਸਾਨੂੰ ਪ੍ਰਿੰਸ ਬਣਨਾ ਹੈ ਤਾਂ ਖੁਸ਼ੀ ਦਾ ਪਾਰਾ ਚੜ੍ਹੇਗਾ। ਇਹ ਤਾਂ ਪ੍ਰਿੰਸ - ਪ੍ਰਿੰਸੇਜ ਦਾ ਕਾਲੇਜ ਹੈ। ਉੱਥੇ ਪ੍ਰਿੰਸ - ਪ੍ਰਿੰਸੇਜ ਦਾ ਵੱਖ ਕਾਲੇਜ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਵਿਮਾਨਾਂ ਵਿੱਚ ਚੜ੍ਹ ਕੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਵਿਮਾਨ ਵੀ ਉੱਥੇ ਦੇ ਫੁੱਲ ਪਰੂਫ ਹੁੰਦੇ ਹਨ, ਕਦੀ ਟੁੱਟ ਨਾ ਸਕਣ। ਕਦੀ ਐਕਸੀਡੈਂਟ ਹੁੰਦਾ ਹੀ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕੋਈ ਵੀ ਕਿਸਮ ਦਾ। ਇਹ ਸਭ ਸਮਝਣ ਦੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਹਨ। ਇੱਕ ਤਾਂ ਬਾਪ ਤੋਂ ਪੂਰਾ ਬੁੱਧੀਯੋਗ ਰੱਖਣਾ ਪਵੇ, ਦੂਜਾ ਬਾਪ ਨੂੰ ਸਾਰੇ ਸਮਾਚਾਰ ਦੇਣਾ ਪਵੇ ਕਿ ਕੋਣ - ਕੋਣ ਕੰਡਿਆਂ ਤੋਂ ਕਲੀਆਂ ਬਣੇ ਹਨ? ਬਾਪ ਤੋਂ ਪੂਰਾ ਕਨੈਕਸ਼ਨ ਰੱਖਣਾ ਪਵੇ, ਜੋ ਫਿਰ ਟੀਚਰ ਵੀ ਡਾਇਰੈਕਸ਼ਨ ਦਿੰਦੇ ਰਹਿਣ। ਕੋਣ ਵਾਰਿਸ ਬਣ ਫੁੱਲ ਬਣਨ ਦਾ ਪੁਰਸਾਰਥ ਕਰਦੇ ਹਨ? ਕੰਡਿਆਂ ਤੋਂ ਕਲੀ ਤਾਂ ਬਣੇ ਫਿਰ ਫੁੱਲ ਤੱਦ ਬਣੇ ਜੱਦ ਬੱਚਾ ਬਣੇ। ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਕਲੀ ਦੇ ਕਲੀ ਰਹਿਣਗੇ ਅਰਥਾਤ ਪ੍ਰਜਾ ਵਿੱਚ ਆ ਜਾਣਗੇ। ਹੁਣ ਜੇ ਜਿਵੇਂ ਪੁਰਸਾਰਥ ਕਰੇਗਾ, ਉਵੇਂ ਪਦ ਪਏਗਾ। ਇਵੇਂ ਨਹੀਂ, ਇੱਕ ਦੇ ਦੋੜਨ ਨਾਲ ਅਸੀਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਪੁੱਛ ਫੜ੍ਹ ਲਵਾਂਗੇ। ਭਾਰਤਵਾਸੀ ਇਵੇਂ ਸਮਝਦੇ ਹਨ। ਪਰ ਪੁੱਛ ਫੜ੍ਹਨ ਦੀ ਤਾਂ ਗੱਲ ਹੀ ਨਹੀਂ, ਜੋ ਕਰੇਗਾ ਸੋ ਪਾਏਗਾ। ਜੋ ਪੁਰਸਾਰਥ ਕਰੇਗਾ, 21 ਪੀੜੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਪਾਲਭਧ ਬਣੇਗੀ। ਬੁੱਢੇ ਤਾਂ ਜਰੂਰ ਹੋਣਗੇ। ਪਰ ਅਕਾਲੇ ਮ੍ਰਿਤਯੁ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਕਿੰਨਾ ਭਾਰੀ ਪਦ ਹੈ ਬਾਪ ਸਮਝ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਤਕਦੀਰ ਖੁਲੀ ਹੈ, ਵਾਰਿਸ ਬਣਿਆ ਹੈ। ਹੁਣ ਪੁਰਸਾਰਥੀ ਹਨ ਫਿਰ ਰਿਪੋਰਟ ਵੀ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਬਾਬਾ ਇਹ - ਇਹ ਵਿਘਨ ਆਉਂਦੇ ਹਨ, ਇਹ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਹਰ ਇੱਕ ਨੂੰ ਪੇਤਾਮੇਲ ਦੇਣਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਇੰਨੀ ਮਿਹਨਤ ਹੋਰ ਕੋਈ ਸਤਸੰਗ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਬਾਬਾ ਤਾਂ ਛੋਟੇ - ਛੋਟੇ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਵੀ ਸੰਦੇਸ਼ਾਂ ਬਣਾ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਲੜਾਈ ਵਿੱਚ ਮੈਸੇਜ ਲੈ ਜਾਣ ਵਾਲੇ ਵੀ ਚਾਹੀਦੇ ਹਨ। ਲੜਾਈ ਦਾ ਇਹ ਮੈਦਾਨ ਹੈ। ਇੱਥੇ ਤੁਸੀਂ ਸਮੁੱਖ ਸੁਣਦੇ ਹੋ ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਚੰਗਾ ਲੱਗਦਾ ਹੈ, ਦਿਲ ਖੁਸ਼ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਬਾਹਰ ਗਏ ਅਤੇ ਬਗੁਲਾ ਦਾ ਸੰਗ ਮਿਲਿਆ ਤਾਂ ਖੁਸ਼ੀ ਉੱਡ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਉੱਥੇ ਮਾਇਆ ਦੀ ਧੂਲ ਹੈ ਨਾ ਇਸਲਈ ਪੱਕਾ ਬਣਨਾ ਪਏ।

ਬਾਬਾ ਕਿੰਨਾ ਪਿਆਰ ਨਾਲ ਪੜ੍ਹਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਕਿੰਨੀ ਫੈਸਿਲਿਟੀਜ਼ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਇਵੇਂ ਵੀ ਬਹੁਤ ਹਨ ਜੋ ਚੰਗੇ - ਚੰਗੇ ਕਹਿ ਫਿਰ ਗੁੰਮ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਨ, ਕੋਈ ਵਿਰਲਾ ਹੀ ਖੜਾ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਇੱਥੇ ਤਾਂ ਗਿਆਨ ਦਾ ਨਸ਼ਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਸ਼ਰਾਬ ਦਾ ਵੀ ਨਸ਼ਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਨਾ। ਕੋਈ ਦਿਵਾਲਾ ਮਾਰਾ ਹੋ ਅਤੇ ਸ਼ਰਾਬ ਪੀਤੀ, ਜ਼ੋਰ ਨਾਲ ਨਸ਼ਾ ਚੜ੍ਹਿਆ ਤਾਂ ਸਮਝੇਗਾ ਅਸੀਂ ਰਾਜਿਆਂ ਦੇ ਰਾਜੇ ਹਾਂ। ਇੱਥੇ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਰੋਜ਼ ਗਿਆਨ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਦਾ ਪਿਆਲਾ ਮਿਲਦਾ ਹੈ। ਧਾਰਨ ਕਰਨ ਲਈ ਦਿਨ - ਪ੍ਰਤੀਦਿਨ ਪੁਆਇੰਟਸ ਅਜਿਹੀ ਮਿਲਦੀ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ ਜੋ ਬੁੱਧੀ ਦਾ ਤਾਲਾ ਹੀ ਖੁੱਲਦਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਇਸਲਈ ਮੁਰਲੀ ਤਾਂ ਕਿਵੇਂ ਵੀ ਪੜ੍ਹਨੀ ਹੈ। ਜਿਵੇਂ ਗੀਤਾ ਦਾ ਰੋਜ਼ ਪਾਠ ਕਰਦੇ ਹਨ ਨਾ। ਇੱਥੇ ਵੀ ਰੋਜ਼ ਬਾਪ ਤੋਂ ਪੜ੍ਹਨਾ ਪਵੇ। ਪੁੱਛਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਮੇਰੀ ਉੱਨਤੀ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਕੀ ਕਾਰਨ ਹੈ? ਆਕੇ ਸਮਝਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਆਉਣਗੇ ਵੀ ਉਹ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਪੂਰਾ ਨਿਸ਼ਚਾ ਹੋਵੇਗਾ ਕਿ ਸਾਡਾ ਬਾਪ ਹੈ। ਇਵੇਂ ਨਹੀਂ, ਪੁਰਸਾਰਥ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹਾਂ - ਨਿਸ਼ਚੇ ਬੁੱਧੀ ਹੋਣੇ

ਦੇ ਲਈ। ਨਿਸ਼ਚੇ ਤਾਂ ਇੱਕ ਹੀ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਉਸ ਵਿੱਚ ਪਰਸੋਟੇਜ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ। ਬਾਪ ਇੱਕ ਹੈ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਵਰਸਾ ਮਿਲਦਾ ਹੈ। ਇੱਥੇ ਹਜ਼ਾਰਾਂ ਪੜ੍ਹਦੇ ਹਨ ਫਿਰ ਵੀ ਕਹਿੰਦੇ ਨਿਸ਼ਚਾ ਕਿਵੇਂ ਕਰਾਂ? ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕੰਮਬਖ਼ਤ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਬਖ਼ਤਾਵਰ ਉਹ ਜੋ ਬਾਪ ਨੂੰ ਪਹਿਚਾਣ ਅਤੇ ਮੰਨ ਲੈਣ। ਕੋਈ ਰਾਜਾ ਕਹੇ ਸਾਡੀ ਗੋਦ ਦਾ ਬੱਚਾ ਆਕੇ ਬਣੇ ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਗੋਦ ਵਿੱਚ ਜਾਣ ਨਾਲ ਹੀ ਨਿਸ਼ਚਾ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਨਾ। ਇਵੇਂ ਨਹੀਂ ਕਹਿਣਗੇ ਕਿ ਨਿਸ਼ਚਾ ਕਿਵੇਂ ਹੋਵੇ? ਇਹ ਹੈ ਹੀ ਰਾਜਯੋਗ। ਬਾਪ ਤੋਂ ਸ੍ਰਰਗ ਦਾ ਰਚੈਤਾ ਹੈ ਤਾਂ ਸ੍ਰਰਗ ਦਾ ਮਾਲਿਕ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਨਿਸ਼ਚਾ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਤੁਹਾਡੀ ਤਕਦੀਰ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਹੋਰ ਕੋਈ ਕੀ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਨ? ਨਹੀਂ ਮੰਨਦੇ ਦਾ ਤਦਬੀਰ ਕਿਵੇਂ ਹੋ ਸਕੇ? ਉਹ ਲੰਗੜਾਉਂਦਾ ਹੀ ਚਲੇਗਾ। ਬੇਹੱਦ ਦੇ ਬਾਪ ਤੋਂ ਭਾਰਤਵਾਸੀਆਂ ਨੂੰ ਕਲਪ - ਕਲਪ ਸਵਰਗ ਦਾ ਵਰਸਾ ਮਿਲਦਾ ਹੈ। ਦੇਵਤਾ ਹੁੰਦੇ ਹੀ ਸ੍ਰਰਗ ਵਿੱਚ ਹਨ। ਕਲਯੁਗ ਵਿੱਚ ਤਾਂ ਰਜਾਈ ਹੈ ਨਹੀਂ। ਪੂਜਾ ਦਾ ਪੂਜਾ ਤੇ ਰਾਜ ਹੈ। ਪਤਿਤ ਦੁਨੀਆਂ ਹੈ ਤਾਂ ਉਸ ਨੂੰ ਪਾਵਨ ਦੁਨੀਆਂ ਬਾਪ ਨਹੀਂ ਕਰੇਗਾ ਤਾਂ ਕੌਣ ਕਰੇਗਾ? ਤਕਦੀਰ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਹੈ ਤਾਂ ਫਿਰ ਸਮਝਦੇ ਨਹੀਂ। ਇਹ ਤਾਂ ਬਿਲਕੁਲ ਸਹਿਜ ਸਮਝਣ ਦੀ ਗੱਲ ਹੈ। ਲਕਸ਼ਮੀ - ਨਾਰਾਇਣ ਨੇ ਇਹ ਰਜਾਈ ਦੀ ਪ੍ਰਾਲਬੱਧ ਕਦੇ ਪਾਈ? ਜਰੂਰ ਪਹਿਲੇ ਜਨਮ ਦੇ ਕਰਮ ਹਨ ਤੱਦ ਹੀ ਪ੍ਰਾਲਬੱਧ ਪਾਈ ਹੈ। ਲਕਸ਼ਮੀ - ਨਾਰਾਇਣ ਸ੍ਰਰਗ ਦੇ ਮਾਲਿਕ ਸੀ, ਹੁਣ ਨਰਕ ਹੈ ਤਾਂ ਇਵੇਂ ਸ੍ਰੇਸ਼ਠ ਕਰਮ ਅਥਵਾ ਰਾਜਯੋਗ ਸਿਵਾਏ ਬਾਪ ਦੇ ਹੋਰ ਕੋਈ ਸਿਖਾ ਨਾ ਸਕੇ। ਹੁਣ ਸਭ ਦਾ ਅੰਤਿਮ ਜਨਮ ਹੈ। ਬਾਪ ਰਾਜਯੋਗ ਸਿਖਾ ਰਹੇ ਹਨ। ਦੁਆਪਰ ਵਿੱਚ ਥੋੜ੍ਹੀ ਨਾ ਰਾਜਯੋਗ ਸਿੱਖਾਉਣ ਗੇ। ਦੁਆਪਰ ਦੇ ਬਾਦ ਸਤਯੁਗ ਥੋੜ੍ਹੀ ਆਏਗਾ। ਇੱਥੇ ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਮਝਕੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਬਾਹਰ ਜਾਣ ਤੇ ਹੀ ਖਾਲੀ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਜਿਵੇਂ ਡੱਬੀ ਵਿੱਚ ਠੀਕਰੀ ਰਹਿ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਰਤਨ ਨਿਕਲ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਗਿਆਨ ਸੁਣਦੇ - ਸੁਣਦੇ ਫਿਰ ਵਿਕਾਰ ਵਿੱਚ ਡਿੱਗਾ ਤੇ ਖਤਮ। ਬੁੱਧੀ ਤੋਂ ਗਿਆਨ ਰਤਨਾਂ ਦੀ ਸਫਾਈ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਇਵੇਂ ਵੀ ਬਹੁਤ ਲਿੱਖਦੇ ਹਨ - ਬਾਬਾ, ਮਿਹਨਤ ਕਰਦੇ - ਕਰਦੇ ਫਿਰ ਅੱਜ ਡਿੱਗ ਗਿਆ। ਡਿੱਗੇ ਗੋਇਆ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਅਤੇ ਕੁਲ ਨੂੰ ਕਲੰਕ ਲੱਗਾਇਆ, ਤਕਦੀਰ ਨੂੰ ਲਕੀਰ ਲਗਾ ਦਿੱਤੀ। ਘਰ ਵਿੱਚ ਵੀ ਬੱਚੇ ਜੇ ਇਵੇਂ ਕੋਈ ਅਕੱਰਤਵਯ ਕਰਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਇਵੇਂ ਦਾ ਬੱਚਾ ਮੁਆ (ਮਰਾ) ਭਲਾ। ਤਾਂ ਇਹ ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਕੁਲ ਕਲੰਕਿਤ ਨਾ ਬਣੇ। ਜੇਕਰ ਵਿਕਾਰਾਂ ਦਾ ਦਾਨ ਦੇਕੇ ਫਿਰ ਵਾਪਸ ਲਿਆ ਤਾਂ ਪਦ ਭ੍ਰਿਸ਼ਟ ਹੋ ਜਾਵੇਗਾ। ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਕਰਨਾ ਹੈ, ਜਿੱਤ ਪਾਉਣੀ ਹੈ। ਸੱਟ ਲੱਗਦੀ ਹੈ ਤਾਂ ਫਿਰ ਖੜੇ ਹੋ ਜਾਓ। ਘੜੀ - ਘੜੀ ਸੱਟ ਖਾਂਦੇ ਰਹੋਗੇ ਤਾਂ ਹਾਰ ਖਾਕੇ ਬੋਹੇਸ਼ ਹੋ ਜਾਓਗੇ। ਬਾਪ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਹਨ ਪਰ ਕੋਈ ਠਹਿਰੇ ਵੀ। ਮਾਇਆ ਬੜੀ ਤਿੱਖੀ ਹੈ। ਪਵਿੱਤਰਤਾ ਦਾ ਪ੍ਰਣ ਕਰ ਲਿਆ, ਜੇ ਫਿਰ ਡਿੱਗਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਸੱਟ ਬੜੀ ਜ਼ੋਰ ਨਾਲ ਲੱਗਦੀ ਹੈ। ਬੇੜਾ ਪਾਰ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਪਵਿੱਤਰਤਾ ਨਾਲ। ਪਿਓਰਿਟੀ ਸੀ ਤਾਂ ਭਾਰਤ ਦਾ ਸਿਤਾਰਾ ਚਮਕਦਾ ਸੀ। ਹੁਣ ਤਾਂ ਘੇਰ ਅੰਧਿਆਰਾ ਹੈ। ਅੱਛਾ!

ਮਿੱਠੇ- ਮਿੱਠੇ ਸਿੱਕੀਲਧੇ ਬੱਚਿਆਂ ਪ੍ਰਤੀ ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਬਾਪ ਦਾਦਾ ਦਾ ਯਾਦ ਪਿਆਰ ਅਤੇ ਗੁਡਮੋਰਨਿੰਗ। ਰੂਹਾਨੀ ਬਾਪ ਦੀ ਰੂਹਾਨੀ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਨਮਸਤੇ।

ਧਾਰਨਾ ਲਈ ਮੁੱਖ ਸਾਰ:-

1. ਇਸ ਯੁੱਧ ਦੇ ਮੈਦਾਨ ਵਿੱਚ ਮਾਇਆ ਤੋਂ ਡਰਨਾ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਬਾਪ ਤੋਂ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਦੇ ਲਈ ਚੰਗੀ ਮੱਤ ਲੈ ਲੈਣੀ ਹੈ। ਵਫ਼ਾਦਾਰ, ਫਰਮਾਬਰਦਾਰ ਬਣ ਸ਼੍ਰੀਮਤ ਤੇ ਚੱਲਦੇ ਰਹਿਣਾ ਹੈ।

2. ਰੂਹਾਨੀ ਨਸ਼ੇ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣ ਦੇ ਲਈ ਗਿਆਨ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਦਾ ਪਿਆਲਾ ਰੇਜ਼ ਪੀਣਾ ਹੈ। ਮੁਰਲੀ ਰੇਜ਼ ਪੜ੍ਹਨੀ ਹੈ। ਤਕਦੀਰਵਾਨ ਬਣਨ ਦੇ ਲਈ ਬਾਪ ਵਿੱਚ ਕਦੇ ਸੰਸੇ ਨਾ ਆਵੇ।

ਵਰਦਾਨ:- ਸ਼ਾਂਤੀ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਦੇ ਸਾਧਨਾਂ ਦੁਆਰਾ ਵਿਸ਼ਵ ਨੂੰ ਸ਼ਾਂਤ ਬਨਾਉਣ ਵਾਲੇ ਰੂਹਾਨੀ ਸ਼ਸਤਰਧਾਰੀ ਭਵ :
ਸ਼ਾਂਤੀ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਦਾ ਸਾਧਨ ਹੈ ਸੂਭ ਸੰਕਲਪ, ਸੂਭ ਭਾਵਨਾ ਅਤੇ ਨੈਣਾ ਦੀ ਭਾਸ਼ਾ ਹੈ। ਜਿਵੇਂ ਮੁੱਖ ਦੀ ਭਾਸ਼ਾ ਦੁਆਰਾ ਬਾਪ ਦਾ ਅਤੇ ਰਚਨਾ ਦਾ ਪਰਿਚੈ ਦਿੰਦੇ ਹੋ, ਇਵੇਂ ਸ਼ਾਂਤੀ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਦੇ ਅਧਾਰ ਤੇ ਨੈਣਾ ਦੀ ਭਾਸ਼ਾ ਨਾਲ ਨੈਣਾ ਦੁਆਰਾ ਬਾਪ ਦਾ ਅਨੁਭਵ ਕਰਾ ਸਕਦੇ ਹੋ। ਸਥੂਲ ਸੇਵਾ ਦੇ ਸਾਧਨਾਂ ਤੋਂ ਜਿਆਦਾ ਸਾਈਲੈਂਸ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਅਤੀ ਸ੍ਰੇਸ਼ਠ ਹੈ। ਰੂਹਾਨੀ ਸੈਨਾ ਦਾ ਇਹੀ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਸ਼ਸਤ੍ਰ ਹੈ - ਇਸ ਸ਼ਸਤ੍ਰ ਦੁਆਰਾ ਅਸ਼ਾਂਤ ਵਿਸ਼ਵ ਨੂੰ ਸ਼ਾਂਤ ਬਣਾ ਸਕਦੇ ਹੋ।

ਸਲੋਗਨ:- ਨਿਰਵਿਘਣ ਰਹਿਣਾ ਤੇ ਨਿਰਵਿਘਣ ਬਣਾਉਣਾ - ਇਹ ਹੀ ਸੱਚੀ ਸੇਵਾ ਦਾ ਸਬੂਤ ਹੈ।

ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ:- ਸੱਚੀ ਕਮਾਈ ਕਰਨ ਦਾ ਪੁਰਸਾਰਥ ਪਹਿਲੇ ਆਪ ਕਰੋ ਫਿਰ ਆਪਣੇ ਮਿੱਤਰ ਸੰਬੰਧੀਆਂ ਨੂੰ ਵੀ ਕਰਵਾਓ ਚੈਰਿਟੀ ਬਿਗਿਨਸ ਐਟ ਹੋਮ ”

ਪ੍ਰਸ਼ਨ:- ਸੁੱਖ ਅਤੇ ਚੈਨ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਦੀ ਵਿਧੀ ਕੀ ਹੈ?

ਉੱਤਰ:- ਪਵਿੱਤਰਤਾ। ਜਿੱਥੇ ਪਵਿੱਤਰਤਾ ਹੈ ਉੱਥੇ ਸੁੱਖ-ਚੈਨ ਹੈ। ਬਾਪ ਪਵਿੱਤਰ ਦੁਨੀਆਂ ਸਤਯੁੱਗ ਦੀ ਸਥਾਪਨਾ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਉੱਥੇ ਵਿਕਾਰ ਹੁੰਦੇ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਜਿਹੜੇ ਦੇਵਤਾਵਾਂ ਦੇ ਪੂਜਾਰੀ ਹਨ ਉਹ ਕਦੇ ਅਜਿਹਾ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਕਰ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ ਹਨ ਕਿ ਵਿਕਾਰਾਂ ਬਗੈਰ ਦੁਨੀਆਂ ਕਿਵੇਂ ਚਲੇਗੀ? ਹੁਣ ਤੁਹਾਨੂੰ ਚੈਨ ਦੀ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਚਲਣਾ ਹੈ ਇਸਲਈ ਇਸ ਪਤਿਤ ਦੁਨੀਆਂ ਨੂੰ ਭੁੱਲਣਾ ਹੈ। ਸ਼ਾਂਤੀਧਾਮ ਅਤੇ ਸੁੱਖਧਾਮ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨਾ ਹੈ।

ਓਮ ਸ਼ਾਂਤੀ। ਓਮ ਸ਼ਾਂਤੀ ਦਾ ਮਤਲਬ ਤਾਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਸਮਝਾਇਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਵੀ ਓਮ ਸ਼ਾਂਤੀ ਕਹਿ ਸਕਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਸਾਲਿਗ੍ਰਾਮ ਬੱਚੇ ਵੀ ਕਹਿ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਆਤਮਾ ਕਹਿੰਦੀ ਹੈ ਓਮ ਸ਼ਾਂਤੀ। ਸਨ ਆਫ ਸਾਈਲੈਂਸ ਫਾਦਰ। ਸ਼ਾਂਤੀ ਦੇ ਲਈ ਜੰਗਲ ਆਦਿ ਵਿੱਚ ਜਾਕੇ ਕੋਈ ਉਪਾਅ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਆਤਮਾ ਤਾਂ ਹੈ ਹੀ ਸਾਈਲੈਂਸ। ਫਿਰ ਕੀ ਉਪਾਅ ਕਰਨਾ ਹੈ? ਇਹ ਬਾਪ ਬੈਠ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਉਸ ਬਾਪ ਨੂੰ ਹੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਉੱਥੇ ਲੈ ਚਲ ਜਿੱਥੇ ਸੁੱਖ ਚੈਨ ਪਾਈਏ। ਚੈਨ ਅਤੇ ਸੁੱਖ ਸਾਰੇ ਮਨੁੱਖ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਪਰ ਸੁੱਖ ਅਤੇ ਸ਼ਾਂਤੀ ਦੇ ਪਹਿਲੇ ਤਾਂ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ ਪਵਿੱਤਰਤਾ। ਪਵਿੱਤਰ ਨੂੰ ਪਾਵਨ, ਅਪਵਿੱਤਰ ਨੂੰ ਪਤਿਤ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਪਤਿਤ ਦੁਨੀਆਂ ਵਾਲੇ ਪੁਕਾਰਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਆਕੇ ਸਾਨੂੰ ਪਾਵਨ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਲੈ ਚਲੋ। ਉਹ ਹੈ ਹੀ ਪਤਿਤ ਦੁਨੀਆਂ ਤੋਂ ਲਿਬ੍ਰੇਟ ਕਰ ਪਾਵਨ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਲੈ ਜਾਣ ਵਾਲਾ। ਸਤਯੁੱਗ ਵਿੱਚ ਹੈ ਪਵਿੱਤਰਤਾ, ਕਲਯੁੱਗ ਵਿੱਚ ਹੈ ਅਪਵਿੱਤਰਤਾ। ਉਹ ਹੈ ਵਾਈਸਲੈਂਸ ਵਰਲਡ, ਇਹ ਹੈ ਵਿਸ਼ਵ ਵਰਲਡ। ਇਹ ਤਾਂ ਬੱਚੇ ਜਾਣਦੇ ਹਨ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿਧੀ ਨੂੰ ਪਾਉਂਦੀ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ। ਸਤਯੁੱਗ ਵਾਈਸਲੈਂਸ ਵਰਲਡ ਹੈ ਤਾਂ ਜਰੂਰ ਮਨੁੱਖ ਥੋੜੇ ਹੋਣਗੇ। ਉਹ ਥੋੜੇ ਕੌਣ ਹੋਣਗੇ? ਬਰੇਬਰ ਸਤਯੁੱਗ ਵਿੱਚ ਦੇਵੀ ਦੇਵਤਾਵਾਂ ਦਾ ਹੀ ਰਾਜ ਹੈ, ਉਸਨੂੰ ਹੀ ਚੈਨ ਦੀ ਦੁਨੀਆਂ ਅਤੇ ਸੁੱਖਧਾਮ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਹੈ ਦੁੱਖਧਾਮ। ਦੁੱਖਧਾਮ ਨੂੰ ਬਦਲ ਸੁੱਖਧਾਮ ਬਣਾਉਣ ਵਾਲਾ ਇੱਕ ਹੀ ਪਰਮਪਿਤਾ ਪਰਮਾਤਮਾ ਹੈ। ਸੁੱਖ ਦਾ ਵਰਸਾ ਜਰੂਰ ਬਾਪ ਹੀ ਦੇਣਗੇ। ਹੁਣ ਉਹ ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਦੁੱਖਧਾਮ ਨੂੰ ਭੁੱਲੋ, ਸ਼ਾਂਤੀਧਾਮ ਅਤੇ ਸੁੱਖਧਾਮ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ ਇਸਨੂੰ ਹੀ ਮਨ ਮਨਾਭਵ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਬਾਪ ਆਕੇ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਸੁੱਖਧਾਮ ਦਾ ਸਾਕਸ਼ਾਤਕਾਰ ਕਰਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਦੁੱਖਧਾਮ ਦਾ ਵਿਨਾਸ਼ ਕਰਾ ਕੇ ਸ਼ਾਂਤੀਧਾਮ ਵਿੱਚ ਲੈ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਇਸ ਚੱਕਰ ਨੂੰ ਸਮਝਣਾ ਹੈ। 84 ਜਨਮ ਲੈਣੇ ਪੈਂਦੇ ਹਨ। ਜੇ ਪਹਿਲੇ ਸੁੱਖਧਾਮ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦੇ ਹਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਹਨ 84 ਜਨਮ ਸਿਰਫ ਇੰਨੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਯਾਦ ਕਰਨ ਨਾਲ ਵੀ ਬੱਚੇ ਸੁੱਖਧਾਮ ਦੇ ਮਾਲਿਕ ਬਣ ਸਕਦੇ ਹਨ।

ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਬੱਚੇ, ਸ਼ਾਂਤੀਧਾਮ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ ਅਤੇ ਫਿਰ ਵਰਸੇ ਨੂੰ ਮਤਲਬ ਸੁੱਖਧਾਮ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ। ਪਹਿਲਾ-ਪਹਿਲਾ ਤੁਸੀਂ ਸ਼ਾਂਤੀਧਾਮ ਵਿੱਚ ਜਾਂਦੇ ਹੋ ਤਾਂ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਸ਼ਾਂਤੀਧਾਮ, ਬ੍ਰਹਿਮੰਡ ਦਾ ਮਾਲਿਕ ਸਮਝੋ। ਚੱਲਦੇ-ਫਿਰਦੇ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਓਥੋਂ ਦੇ ਵਾਸੀ ਸਮਝੋਗੇ ਤਾਂ ਇਹ ਦੁਨੀਆਂ ਭੁਲਦੀ ਜਾਵੇਗੀ। ਸਤਯੁੱਗ ਹੈ ਸੁੱਖਧਾਮ ਪਰ ਸਾਰੇ ਤਾਂ ਸਤਯੁੱਗ ਵਿੱਚ ਆ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਗੱਲਾਂ ਸਮਝਣਗੇ ਉਹ ਹੀ ਜਿਹੜੇ ਦੇਵਤਾਵਾਂ ਦੇ ਪੂਜਾਰੀ ਹਨ। ਇਹ ਹੈ ਸੱਚੀ ਕਮਾਈ, ਜਿਹੜਾ ਸੱਚਾ ਬਾਪ ਸਿਖਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਬਾਕੀ ਸਾਰੀਆਂ ਹਨ ਝੂਠੀਆਂ ਕਮਾਈਆਂ। ਅਵਿਨਾਸ਼ੀ ਗਿਆਨ ਰਤਨਾਂ ਦੀ ਕਮਾਈ ਹੀ ਸੱਚੀ ਕਮਾਈ ਕਹੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਬਾਕੀ ਵਿਨਾਸ਼ੀ ਧਨ ਦੌਲਤ ਉਹ ਹੈ ਝੂਠੀ ਕਮਾਈ। ਦੁਆਪਰ ਤੋਂ ਲੈ ਕੇ ਉਹ ਝੂਠੀ ਕਮਾਈ ਕਰਦੇ ਆਏ ਹਨ। ਇਸ ਅਵਿਨਾਸ਼ੀ ਸੱਚੀ ਕਮਾਈ ਦੀ ਪ੍ਰਾਲਬੱਧ ਸਤਯੁੱਗ ਤੋਂ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋ ਤਰੇਤਾ ਵਿੱਚ ਪੂਰੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਮਤਲਬ ਅਧਾਕਲਪ ਭੇਗਦੇ ਹੋ। ਫਿਰ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਝੂਠੀ ਕਮਾਈ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਜਿਸ ਨਾਲ ਅਧਾਕਲਪ ਸ਼ਨ-ਭੰਗੁਰ ਸੁੱਖ ਮਿਲਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਅਵਿਨਾਸ਼ੀ ਗਿਆਨ ਰਤਨ, ਗਿਆਨ ਸਾਗਰ ਹੀ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਸੱਚੀ ਕਮਾਈ ਸੱਚਾ ਬਾਪ ਕਰਵਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਭਾਰਤ ਸੱਚਖੰਡ ਸੀ, ਭਾਰਤ ਹੀ ਹੁਣ ਝੂਠਖੰਡ ਬਣਿਆ ਹੈ। ਹੋਰ ਖੰਡਾ ਨੂੰ ਸੱਚਖੰਡ, ਝੂਠ ਖੰਡ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਸੱਚਖੰਡ ਬਣਾਉਣ ਵਾਲਾ ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਟਰੁਥ ਉਹ ਹੈ। ਸੱਚਾ ਹੈ ਇੱਕ ਗਾਡ ਫਾਦਰ, ਬਾਕੀ ਹੈ ਝੂਠੇ ਫਾਦਰ। ਸਤਯੁੱਗ ਵਿੱਚ ਵੀ ਸੱਚੇ ਫਾਦਰ ਮਿਲਦੇ ਹਨ ਕਿਉਂਕਿ ਉੱਥੇ ਝੂਠ ਪਾਪ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਹੈ ਹੀ ਪਾਪ ਆਤਮਾਵਾਂ ਦੀ ਦੁਨੀਆ, ਉਹ ਹੈ ਪੁੰਨ ਆਤਮਾਵਾਂ ਦੀ ਦੁਨੀਆਂ। ਤਾਂ ਹੁਣ ਸੱਚੀ ਕਮਾਈ ਦੇ ਲਈ ਕਿੰਨਾ ਪੁਰਸਾਰਥ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਕਲਪ ਪਹਿਲਾ ਕਮਾਈ ਕੀਤੀ ਹੈ, ਉਹ ਹੀ ਕਰਣਗੇ। ਪਹਿਲੇ ਆਪ ਸੱਚੀ ਕਮਾਈ ਕਰ ਫਿਰ ਪਿਅਰ ਅਤੇ ਸਸੁਰਘਰ ਨੂੰ ਇਹ ਹੀ ਸੱਚੀ ਕਮਾਈ ਕਰਾਉਣੀ ਹੈ। ਚੈਰਿਟੀ ਬਿਗਿਨਸ ਐਟ ਹੋਮ।

ਸਰਵਵਿਆਪੀ ਦੇ ਗਿਆਨ ਵਾਲੇ ਭਗਤੀ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਜਦੋਂ ਸਾਰੇ ਹੀ ਭਗਵਾਨ ਦੇ ਰੂਪ ਹਨ ਫਿਰ ਭਗਤੀ ਕਿਸਦੀ ਕਰਦੇ ਹਨ? ਤਾਂ ਇਸ ਦੁਬਨ ਤੋਂ ਕੱਢਣ ਦੇ ਲਈ ਮਿਹਨਤ ਕਰਨੀ ਪੈਂਦੀ ਹੈ। ਸੰਨਿਆਸੀ ਲੋਕ ਚੈਰਿਟੀ ਬਿਗਿਨਸ ਐਟ ਹੋਮ ਕੀ ਕਰਣਗੇ?

ਪਹਿਲਾਂ ਤਾਂ ਉਹ ਘਰਬਾਰ ਦਾ ਸਮਾਚਾਰ ਸੁਣਾਉਂਦੇ ਹੀ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਬੇਲੇ, ਕਿਉਂ ਨਹੀਂ ਸੁਣਾਉਂਦੇ ਹੋ? ਪਤਾ ਤਾਂ ਲੱਗਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਨਾ। ਦੱਸਣ ਵਿੱਚ ਕੀ ਹੈ, ਫਲਾਣੇ ਘਰ ਦੇ ਸੀ। ਫਿਰ ਸੰਨਿਆਸ ਧਾਰਨ ਕੀਤਾ! ਤੁਹਾਨੂੰ ਪੁੱਛਣ ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਝੱਟ ਦੱਸ ਸਕਦੇ ਹੋ। ਸੰਨਿਆਸੀਆਂ ਦੇ ਫਾਲੇਅਰਸ ਤਾਂ ਬੜੇ ਹਨ। ਉਹ ਫਿਰ ਜੇਕਰ ਬੈਠ ਕੇ ਕਹਿਣ ਕੀ ਭਗਵਾਨ ਇੱਕ ਹੈ ਤਾਂ ਸਭ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਪੁੱਛਣਗੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਇਹ ਗਿਆਨ ਕਿਸਨੇ ਸੁਣਾਇਆ? ਕਹੋ ਬੀ.ਕੇ. ਨੇ, ਤਾਂ ਸਾਰਾ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਧੰਧਾ ਹੀ ਖਤਮ ਹੋ ਜਾਏ। ਇਵੇਂ ਕੋਈ ਆਪਣੀ ਇੱਜਤ ਗਵਾਏਗਾ? ਫਿਰ ਇਵੇਂ ਕੋਈ ਖਾਣ ਨੂੰ ਵੀ ਨਾ ਦਵੇ ਇਸਲਈ ਸੰਨਿਆਸੀਆਂ ਦੇ ਲਈ ਤਾਂ ਬੜਾ ਮੁਸ਼ਕਿਲ ਹੈ। ਪਹਿਲਾਂ ਤਾਂ ਆਪਣੇ ਮਿੱਤਰ ਸੰਬੰਧੀਆਂ ਆਦਿ ਨੂੰ ਗਿਆਨ ਦੇ ਸੱਚੀ ਕਮਾਈ ਕਰਾਉਣੀ ਪਵੇ ਜਿਸਦੇ ਨਾਲ ਉਹ 21 ਜਨਮ ਸੁੱਖ ਪਾਉਣ। ਗੱਲ ਹੈ ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਸਹਿਜ। ਪਰ ਡਰਾਮਾ ਵਿੱਚ ਇੰਨੇ ਸ਼ਾਸਤਰ ਮੰਦਿਰ ਆਦਿ ਬਣਨ ਦੀ ਵੀ ਨੁੱਧ ਹੈ।

ਪਤਿਤ ਦੁਨੀਆ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣ ਵਾਲੇ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਹੁਣ ਪਾਵਨ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਲੈ ਚਲੇ। ਸਤਯੁੱਗ ਨੂੰ 5000 ਸਾਲ ਹੋਏ ਹਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਤਾਂ ਕਲਯੁੱਗ ਦੀ ਉਮਰ ਹੀ ਲੱਖਾਂ ਸਾਲ ਕਹਿ ਦਿੱਤੀ ਹੈ ਤਾਂ ਫਿਰ ਮਨੁੱਖ ਕਿਵੇਂ ਸਮਝਣ ਕੀ ਸੁਖਧਾਮ ਕਿੱਥੇ ਹੈ? ਕਦੇ ਹੋਵੇਗਾ? ਉਹ ਤਾਂ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮਹਾਪ੍ਰਲਯ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਫਿਰ ਸਤਯੁੱਗ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਪਹਿਲਾਂ-ਪਹਿਲਾਂ ਸ੍ਰੀਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਅੰਗੂਠਾ ਚੂਸਦਾ ਸਾਗਰ ਵਿੱਚ ਪਿੱਪਲ ਦੇ ਪੱਤੇ ਤੇ ਆਉਂਦਾ ਹਾਂ। ਹੁਣ ਕਿੱਥੇ ਦੀ ਕਿੱਥੇ ਗੱਲ ਲੈ ਗਏ ਹਨ! ਹੁਣ ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਬ੍ਰਹਮਾ ਦਵਾਰਾ ਮੈਂ ਸਾਰੇ ਵੇਦ ਸ਼ਾਸਤਰਾਂ ਦਾ ਸਾਰ ਸੁਣਾਉਂਦਾ ਹਾਂ ਇਸਲਈ ਵਿਸ਼ਨੂੰ ਦੀ ਨਾਭੀ ਕਮਲ ਤੋਂ ਬ੍ਰਹਮਾ ਦਿਖਾਉਂਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਫਿਰ ਹੱਥ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਸਤਰ ਦਿਖਾ ਦਿੱਤੇ ਹਨ। ਹੁਣ ਬ੍ਰਹਮਾ ਤਾਂ ਜਰੂਰ ਇਥੇ ਹੋਵੇਗਾ ਨਾ। ਸੂਖਸ਼ਮਵਤਨ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਸਤਰ ਤਾਂ ਨਹੀਂ ਹੋਣਗੇ ਨਾ। ਬ੍ਰਹਮਾ ਇਥੇ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਹੁਣ ਬ੍ਰਹਮਾ ਤੋਂ ਵਿਸ਼ਨੂੰ ਨਿਕਲਦਾ ਜਾ ਵਿਸ਼ਨੂੰ ਤੋਂ ਬ੍ਰਹਮਾ ਨਿਕਲਦਾ ਹੈ? ਇਹ ਸਭ ਸਮਝਣ ਦੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਹਨ। ਪਰ ਇੰਨਾ ਗੱਲਾਂ ਨੂੰ ਸਮਝਣਗੇ ਉਹ ਜੋ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਪੜ੍ਹਣਗੇ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਤੁਹਾਡਾ ਸ਼ਰੀਰ ਛੁੱਟੇ ਓਦੋਂ ਤੱਕ ਸਮਝਦੇ ਹੀ ਰਹਿਣਗੇ। ਤੁਸੀਂ ਬਿਲਕੁਲ ਹੀ 100 ਪਰਸੈਂਟ ਬੇਸਮਝ, ਕੰਗਾਲ ਬਣ ਗਏ ਹੋ। ਤੁਸੀਂ ਹੀ ਸਮਝਦਾਰ ਦੇਵੀ ਦੇਵਤਾ ਸੀ, ਹੁਣ ਫਿਰ ਤੋਂ ਤੁਸੀਂ ਦੇਵੀ ਦੇਵਤਾ ਬਣ ਰਹੇ ਹੋ। ਮਨੁੱਖ ਤਾਂ ਬਣ ਨਾ ਸਕੇ। ਤੁਸੀਂ ਤਾਂ ਦੇਵਤਾ ਸੀ ਫਿਰ 84 ਜਨਮ ਲੈਂਦੇ ਲੈਂਦੇ ਇੱਕਦਮ ਕਲਾਹੀਨ ਹੋ ਗਏ ਹੋ। ਤੁਸੀਂ ਸੁਖਧਾਮ ਵਿੱਚ ਬੜੇ ਚੈਨ ਵਿੱਚ ਸੀ, ਹੁਣ ਬੇਚੈਨ ਹੋ। ਤੁਸੀਂ 84 ਜਨਮਾਂ ਦਾ ਹਿਸਾਬ ਦੱਸ ਸਕਦੇ ਹੋ। ਇਸਲਾਮੀ, ਬੋਧੀ, ਸਿੱਖ, ਈਸਾਈ ਮੱਠ-ਪੰਥ ਸਾਰੇ ਕਿੰਨਾ ਜਨਮ ਲੈਣਗੇ? ਇਹ ਸਭ ਹਿਸਾਬ ਕੱਢਣਾ ਤਾਂ ਸੌਖਾ ਹੈ। ਸਵਰਗ ਦੇ ਮਾਲਿਕ ਤਾਂ ਭਾਰਤ ਵਾਸੀ ਹੀ ਬਣਨਗੇ। ਸੈਪਲਿੰਗ ਲੱਗਦੀ ਹੈ ਨਾ। ਇਹ ਹੈ ਸਮਝਾਈ। ਆਪ ਸਮਝ ਜਾਣ ਤਾਂ ਫਿਰ ਪਹਿਲਾਂ ਪਹਿਲਾਂ ਆਪਣੇ ਮਾਤ-ਪਿਤਾ, ਭੈਣ-ਭਾਈਆਂ ਨੂੰ ਗਿਆਨ ਦੇਣਾ ਪਵੇ। ਗ੍ਰਹਿਸਤ ਵਿਵਹਾਰ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੇ ਕਮਲ ਫੁਲ ਸਮਾਨ ਰਹਿਣਾ ਹੈ ਫਿਰ ਚੈਰਿਟੀ ਬਿਗਿਨਸ ਐਟ ਹੋਮ। ਪਿਅਰ ਘਰ, ਸਸੁਰਘਰ ਨੂੰ ਨਾਲੇਜ ਸੁਣਾਉਣੀ ਪਵੇ। ਧੰਧੇ ਵਿੱਚ ਵੀ ਪਹਿਲਾਂ ਆਪਣੇ ਭਾਈਆਂ ਨੂੰ ਹੀ ਭਾਗੀਦਾਰ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਇਥੇ ਵੀ ਇਵੇਂ ਹੀ ਹੈ। ਗਾਇਨ ਵੀ ਹੈ ਕੰਨਿਆ ਉਹ ਜੋ ਪਿਅਰ ਘਰ ਅਤੇ ਸਸੁਰਘਰ ਦਾ ਉੱਧਾਰ ਕਰੇ। ਅਪਵਿੱਤਰ ਉੱਧਾਰ ਕਰ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਫਿਰ ਕਿਹੜੀ ਕੰਨਿਆ? ਇਹ ਬ੍ਰਹਮਾ ਦੀ ਕੰਨਿਆ, ਬ੍ਰਹਮਾਕੁਮਾਰੀ ਹੈ ਨਾ। ਇਥੇ ਅਧਰ ਕੰਨਿਆ, ਕੁਵਾਰੀ ਕੰਨਿਆ ਦਾ ਵੀ ਮੰਦਿਰ ਬਣਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਇਥੇ ਤੁਹਾਡੇ ਯਾਦਗਾਰ ਬਣੇ ਹੋਏ ਹਨ। ਅਸੀਂ ਫਿਰ ਤੋਂ ਆਏ ਹਾਂ ਭਾਰਤ ਨੂੰ ਸਵਰਗ ਬਣਾਉਣ ਦੇ ਲਈ। ਇਹ ਦਿਲਵਾੜਾ ਮੰਦਿਰ ਬਿਲਕੁਲ ਐਕੂਰੇਟ ਹੈ, ਉਪਰ ਵਿੱਚ ਸਵਰਗ ਦਿਖਾਇਆ ਹੈ। ਸਵਰਗ ਹੈ ਤਾਂ ਇਥੇ ਹੀ। ਰਾਜਯੋਗ ਦੀ ਤੱਪਸਿਆ ਵੀ ਇਥੇ ਹੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਮੰਦਿਰ ਹੈ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਇਹ ਜਾਣਨਾ ਤਾਂ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਨਾ! ਹੁਣ ਅੰਦਰ ਜਗਤਪਿਤਾ ਜਗਤ ਅੰਬਾ, ਆਦਿ ਦੇਵ, ਆਦਿ ਦੇਵੀ ਬੈਠੇ ਹਨ। ਅੱਛਾ, ਆਦਿ ਦੇਵ ਕਿਸਦਾ ਬੱਚਾ ਹੈ? ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਦਾ। ਅਧਰ ਕੁਮਾਰੀ, ਕੁਮਾਰੀ ਕੰਨਿਆ ਸਾਰੇ ਰਾਜਯੋਗ ਵਿੱਚ ਬੈਠੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮਨਮਨਾਭਵ, ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਬੈਕੁੰਠ ਦੇ ਮਾਲਿਕ ਬਣੋਗੇ। ਮੁਕਤੀ, ਜੀਵਨਮੁਕਤੀ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ। ਤੁਹਾਡਾ ਇਹ ਸੰਨਿਆਸ ਹੈ, ਜੈਨੀ ਲੋਕਾਂ ਦਾ ਸੰਨਿਆਸ ਬੜਾ ਐੱਖਾ ਹੈ। ਵਾਲ ਆਦਿ ਕੱਢਣ ਦੀ ਕਿੰਨੀ ਸਖਤ ਰਸਮ ਹੈ। ਇੱਥੇ ਤਾਂ ਹੈ ਹੀ ਸਹਿਜ ਰਾਜਯੋਗ। ਇਹ ਹੈ ਵੀ ਪ੍ਰਵਿਰਤੀ ਮਾਰਗ ਦਾ। ਇਹ ਡਰਾਮਾ ਵਿੱਚ ਨੁੱਧ ਹੈ। ਕੋਈ ਜੈਨ ਮੁਨੀ ਨੇ ਬੈਠ ਕੇ ਆਪਣਾ ਨਵਾਂ ਧਰਮ ਸਥਾਪਨ ਕੀਤਾ ਪਰ ਉਸਨੂੰ ਆਦਿ ਸਨਾਤਨ ਦੇਵੀ ਦੇਵਤਾ ਧਰਮ ਤਾਂ ਨਹੀਂ ਕਹਾਂਗੇ ਨਾ। ਉਹ ਤਾਂ ਹੁਣ ਪ੍ਰਾਇ: ਲੇਪ ਹੈ। ਕਿਸੇ ਨੇ ਜੈਨ ਧਰਮ ਚਲਾਇਆ ਤੇ ਚਲ ਪਿਆ। ਇਹ ਵੀ ਡਰਾਮਾ ਵਿੱਚ ਹੈ। ਆਦਿ ਦੇਵ ਨੂੰ ਪਿਤਾ ਅਤੇ ਜਗਤ ਅੰਬਾ ਨੂੰ ਮਾਤਾ ਕਹਾਂਗੇ। ਇਹ ਤਾਂ ਸਭ ਜਾਣਦੇ ਹਨ ਕੀ ਆਦਿ ਦੇਵ ਬ੍ਰਹਮਾ ਹੈ। ਆਦਮ ਬੀਬੀ, ਐਡਮ-ਈਵ ਵੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਕ੍ਰਿਸਚਨ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਥੋੜੀ ਪਤਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਐਡਮ ਈਵ ਤਪੱਸਿਆ ਕਰ ਰਹੇ ਹਨ। ਮਨੁੱਖ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਦੇ ਸਿਜਰੇ ਦੇ ਇਹ ਹੈਡ ਹਨ। ਇਹ ਰਾਜ ਵੀ ਬਾਪ ਬੈਠ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਇੰਨੇ ਮੰਦਿਰ ਸ਼ਿਵ ਦੇ ਅਤੇ ਲਕਸ਼ਮੀ ਨਰਾਇਣ ਦੇ ਬਣੇ ਹਨ ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਬਾਇਓਗ੍ਰਾਫੀ ਜਾਣਨੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ ਨਾ! ਇਹ ਵੀ ਗਿਆਨ ਸਾਗਰ ਬਾਪ ਬੈਠ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਪਰਮਪਿਤਾ ਪਰਮਾਤਮਾ ਨੂੰ ਹੀ ਨਾਲੇਜਫੁਲ ਗਿਆਨ ਦਾ ਸਾਗਰ, ਆਨੰਦ ਦਾ ਸਾਗਰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਪਰਮਾਤਮਾ ਦੀ ਮਹਿਮਾ ਕੋਈ ਸਾਧੂ ਸੰਤ ਆਦਿ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹਨ। ਉਹ ਤਾਂ ਕਹਿ ਦਿੰਦੇ ਹਨ ਪਰਮਾਤਮਾ ਸਰਵ ਵਿਆਪੀ ਹੈ ਫਿਰ ਮਹਿਮਾ ਕਿਸਦੀ ਕਰੀਏ? ਪਰਮਾਤਮਾ ਨੂੰ ਨਾ ਜਾਣਨ ਦੇ ਕਾਰਨ ਹੀ ਫਿਰ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਸ਼ਿਵੇਅਹਮ ਕਹਿ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਪਰਮਾਤਮਾ ਦੀ ਮਹਿਮਾ ਕਿੰਨੀ ਵੱਡੀ ਹੈ। ਉਹ ਤਾਂ ਮਨੁੱਖ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਦਾ ਬੀਜਰੂਪ ਹੈ। ਮੁਸਲਮਾਨ ਲੋਕ ਵੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਸਾਨੂੰ ਖੁਦਾ ਨੇ ਪੈਦਾ ਕੀਤਾ, ਤਾਂ ਅਸੀਂ ਰਚਨਾ ਠਹਿਰੇ। ਰਚਨਾ, ਰਚਨਾ ਨੂੰ ਵਰਸਾ ਦੇ ਨਹੀਂ ਸਕਦੀ। ਕਰਿਏਸਨ ਨੂੰ ਕ੍ਰਿਏਟਰ ਤੋਂ ਵਰਸਾ ਮਿਲਦਾ ਹੈ, ਇਸ ਗੱਲ ਨੂੰ ਕੋਈ ਸਮਝਦੇ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਉਹ ਬੀਜਰੂਪ ਸੰਤ ਹੈ, ਚੇਤਨ ਹੈ, ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਦੇ ਆਦਿ-ਮੱਧ-ਅੰਤ ਦਾ ਉਸਨੂੰ ਗਿਆਨ ਹੈ। ਸਿਵਾਏ ਬੀਜ ਦੇ ਆਦਿ-ਮੱਧ-ਅੰਤ ਦਾ ਗਿਆਨ ਕੋਈ ਮਨੁੱਖਮਾਤਰ ਵਿੱਚ ਹੋ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਬੀਜ ਚੇਤਨ ਹੈ ਤਾਂ ਜਰੂਰ ਨਾਲੇਜ ਉਸ ਵਿੱਚ ਹੀ ਹੋਵੇਗੀ। ਉਹ ਹੀ ਆਕੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਸਾਰੀ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਦੇ ਆਦਿ ਮੱਧ

ਅੰਤ ਦਾ ਨਾਲੇਜ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਵੀ ਬੋਰਡ ਲਗਾ ਦੇਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਇੱਕ ਇਸ ਚੱਕਰ ਨੂੰ ਜਾਣਨ ਨਾਲ ਤੁਸੀਂ ਸਤਯੁੱਗ ਦੇ ਚੱਕਰਵਰਤੀ ਰਾਜਾ ਅਤੇ ਸਵਰਗ ਦੇ ਰਾਜਾ ਬਣ ਜਾਣਗੇ। ਕਿੰਨੀ ਸੌਖੀ ਗੱਲ ਹੈ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਜੀਣਾ ਹੈ, ਮੈਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ। ਮੈਂ ਆਪ ਤੁਹਾਨੂੰ ਇਹ ਵਸ਼ੀਕਰਨ ਮੰਤਰ ਦਿੰਦਾ ਹਾਂ। ਹੁਣ ਤੁਹਾਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨਾ ਹੈ ਬਾਪ ਨੂੰ। ਯਾਦ ਨਾਲ ਹੀ ਵਿਕਰਮ ਵਿਨਾਸ ਹੋਣਗੇ। ਇਹ ਸਵਦਰਸ਼ਨ ਚੱਕਰ ਫਿਰਦਾ ਰਹੇ ਤਾਂ ਮਾਇਆ ਦਾ ਸਿਰ ਕਟ ਜਾਵੇਗਾ। ਅਸੀਂ ਤੁਹਾਡੀ ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਪਵਿੱਤਰ ਬਣਾ ਕੇ ਲੈ ਜਾਵਾਂਗੇ ਫਿਰ ਤੁਸੀਂ ਸਤੋਪਧਾਨ ਸ਼ਰੀਰ ਲਵੋਗੇ। ਉੱਥੇ ਵਿਕਾਰ ਹੁੰਦਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਵਿਕਾਰ ਬਗੈਰ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਕਿਵੇਂ ਚਲੇਗੀ? ਬੋਲੋ, ਤੁਸੀਂ ਸ਼ਾਇਦ ਦੇਵਤਾਵਾਂ ਦੇ ਪੂਜਾਰੀ ਨਹੀਂ ਹੋ। ਲਕਸ਼ਮੀ ਨਰਾਇਣ ਦੀ ਮਹਿਮਾ ਗਾਉਂਦੇ ਹਨ ਸੰਪੂਰਨ ਨਿਰਵਿਕਾਰੀ ਹੈ, ਜਗਦੰਬਾ, ਜਗਤਪਿਤਾ ਨਿਰਵਿਕਾਰੀ ਹਨ। ਰਾਜਯੋਗ ਦੀ ਤਪੱਸਿਆ ਕਰ ਪਤਿਤ ਤੋਂ ਪਾਵਨ, ਸਵਰਗ ਦੇ ਮਾਲਿਕ ਬਣੇ ਹਨ। ਤਪੱਸਿਆ ਕਰਦੇ ਹੀ ਹਨ ਪੁੰਨ ਆਤਮਾ ਬਣਨ ਦੇ ਲਈ। ਅੱਛਾ!

ਮਿੱਠੇ- ਮਿੱਠੇ ਸਿੱਕੀਲਧੇ ਬੱਚਿਆਂ ਪ੍ਰਤੀ ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਬਾਪ ਦਾਦਾ ਦਾ ਯਾਦ ਪਿਆਰ ਅਤੇ ਗੁਡਮੋਰਨਿੰਗ। ਰੂਹਾਨੀ ਬਾਪ ਦੀ ਰੂਹਾਨੀ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਨਮਸਕਰੇ।

ਧਾਰਨਾ ਲਈ ਮੁੱਖ ਸਾਰ:-

1. ਇਸ ਪੁਰਾਣੀ ਦੁਨੀਆਂ ਨੂੰ ਬੁੱਧੀ ਤੋਂ ਭੁਲਾਉਣ ਦੇ ਲਈ ਚਲਦੇ-ਚਲਦੇ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਸ਼ਾਂਤੀਧਾਮ ਦਾ ਵਾਸੀ ਸਮਝਣਾ ਹੈ। ਸ਼ਾਂਤੀਧਾਮ ਅਤੇ ਸੁੱਖਧਾਮ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰ ਸੱਚੀ ਕਮਾਈ ਕਰਨੀ ਹੈ ਅਤੇ ਦੂਜਿਆਂ ਨੂੰ ਵੀ ਕਰਾਉਣੀ ਹੈ।

2. ਰਾਜਯੋਗ ਦੀ ਤਪੱਸਿਆ ਕਰ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਪੁੰਨ ਆਤਮਾ ਬਣਾਉਣਾ ਹੈ। ਮਾਇਆ ਦਾ ਸਰ ਕੱਟਣ ਦੇ ਲਈ ਸਵਦਰਸ਼ਨ ਚੱਕਰ ਸਦਾ ਫਿਰਦਾ ਰਹੇ।

ਵਰਦਾਨ:- ਸ਼ਾਂਤੀ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਦੇ ਪ੍ਰਯੋਗ ਦਵਾਰਾ ਹਰ ਕੰਮ ਵਿੱਚ ਸਹਿਜ ਸਫਲਤਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਪ੍ਰਯੋਗੀ ਆਤਮਾ ਭਵ : ਹੁਣ ਸਮੇਂ ਦੇ ਪਰਿਵਰਤਨ ਪ੍ਰਮਾਣ ਸ਼ਾਂਤੀ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਦੇ ਸਾਧਨ ਪ੍ਰਯੋਗ ਵਿੱਚ ਲਿਆ ਕੇ ਪ੍ਰਯੋਗੀ ਆਤਮਾ ਬਣੋ। ਜਿਵੇਂ ਵਾਣੀ ਦਵਾਰਾ ਆਤਮਾਵਾਂ ਵਿੱਚ ਸਨੇਹ ਦੇ ਸਹਿਯੋਗ ਦੀ ਭਾਵਨਾ ਪੈਦਾ ਕਰਦੇ ਹੋ ਇਵੇਂ ਸੁਭ ਭਾਵਨਾ, ਸਨੇਹ ਦੀ ਭਾਵਨਾ ਦੀ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਸਥਿਤ ਹੋ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਸ੍ਰੇਸ਼ਠ ਭਾਵਨਾਵਾਂ ਪੈਦਾ ਕਰੋ। ਜਿਵੇਂ ਦੀਪਕ, ਦੀਪਕ ਨੂੰ ਜਗਾ ਦਿੰਦਾ ਹੈ ਇਵੇਂ ਤੁਹਾਡੀ ਸ਼ਕਤੀਸ਼ਾਲੀ ਸੁਭ ਭਾਵਨਾ ਹੋਰਾਂ ਵਿੱਚ ਸਰਵ ਸ੍ਰੇਸ਼ਠ ਭਾਵਨਾ ਪੈਦਾ ਕਰ ਦਵੇਗੀ। ਇਸ ਸ਼ਕਤੀ ਦੇ ਨਾਲ ਸਥੂਲ ਕੰਮ ਵਿੱਚ ਵੀ ਬਹੁਤ ਸਹਿਜ ਸਫਲਤਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹੋ, ਸਿਰਫ ਪ੍ਰਯੋਗ ਕਰ ਕੇ ਦੇਖੋ।

ਸਲੋਗਨ:- ਸਭ ਦਾ ਪਿਆਰਾ ਬਣਨਾ ਹੈ ਤਾਂ ਖਿਲੇ ਹੋਏ ਰੂਹਾਨੀ ਗੁਲਾਬ ਬਣੋ, ਮੁਰਝਾਓ ਨਹੀਂ।

ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ:- ਤੁਸੀਂ ਬਾਪ ਦੇ ਕੋਲ ਆਉਂਦੇ ਹੋ ਰਿਫ਼੍ਰੇਸ ਹੋਣ , ਬਾਪ ਦੇ ਮਿਲਣ ਨਾਲ ਭਗਤੀ ਮਾਰੂ ਦੀ ਸਭ ਥਕਾਨ ਦੂਰ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ

ਪ੍ਰਸ਼ਨ:- ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਬਾਬਾ ਕਿਹੜੀ ਵਿਧੀ ਨਾਲ ਰਿਫ਼੍ਰੇਸ ਕਰਦੇ ਹਨ?

ਉੱਤਰ:- 1. ਬਾਬਾ ਗਿਆਨ ਸੁਣਾ - ਸੁਣਾ ਕੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਰਿਫ਼੍ਰੇਸ ਕਰ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। 2. ਯਾਦ ਨਾਲ ਵੀ ਬੱਚੇ ਰਿਫ਼੍ਰੇਸ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਸਤਿਯੁਗ ਹੈ ਸੱਚੀ ਵਿਸ਼ਰਾਮਪੁਰੀ। ਉੱਥੇ ਕੋਈ ਅਪ੍ਰਾਪਤ ਚੀਜ਼ ਨਹੀਂ, ਜਿਸਨੂੰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਦੇ ਲਈ ਮਿਹਨਤ ਕਰਨੀ ਪਵੇ। 3. ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਦੀ ਗੋਦ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦੇ ਹੀ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਵਿਸ਼ਰਾਮ ਮਿਲ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਸਾਰੀ ਥਕਾਨ ਦੂਰ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ।

ਓਮ ਸ਼ਾਂਤੀ ਬਾਪ ਬੈਠ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਨਾਲ ਇਹ ਦਾਦਾ ਵੀ ਸਮਝਦੇ ਹਨ ਕਿਉਂਕਿ ਬਾਪ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦਾਦਾ ਦੁਆਰਾ ਬੈਠ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਜਿਵੇਂ ਤੁਸੀਂ ਸਮਝਦੇ ਹੋ, ਉਵੇਂ ਇਹ ਦਾਦਾ ਵੀ ਸਮਝਦੇ ਹਨ। ਦਾਦਾ ਨੂੰ ਭਗਵਾਨ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ, ਇਹ ਹੈ ਭਗਵਾਨੁਵਾਚ। ਬਾਪ ਕੀ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ? ਦੇਹੀ - ਅਭਿਮਾਨੀ ਭਵ ਕਿਉਂਕਿ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਆਤਮਾ ਸਮਝੇ ਬਗ਼ੈਰ ਪਰਮਪਿਤਾ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰ ਨਾ ਸਕਣ। ਇਸ ਵਕਤ ਤਾਂ ਸਾਰੀਆਂ ਆਤਮਾਵਾਂ ਪਤਿਤ ਹਨ। ਪਤਿਤ ਨੂੰ ਹੀ ਮਨੁੱਖ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਪਾਵਨ ਨੂੰ ਦੇਵਤਾ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਬਹੁਤ ਸਹਿਜ ਸਮਝਣ ਅਤੇ ਸਮਝਾਉਣ ਦੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਹਨ। ਮਨੁੱਖ ਹੀ ਪੁਕਾਰਦੇ ਹਨ - ਹੇ ਪਤਿਤਾਂ ਨੂੰ ਪਾਵਨ ਬਣਾਉਣ ਵਾਲੇ ਆਓ। ਦੇਵੀ - ਦੇਵਤਾ ਇਵੇਂ ਕਦੀ ਨਹੀਂ ਕਹਿਣਗੇ। ਪਤਿਤ - ਪਾਵਨ ਬਾਪ ਪਤਿਤਾਂ ਦੇ ਬੁਲਾਵੇ ਤੇ ਆਉਂਦੇ ਹਨ। ਆਤਮਾਵਾਂ ਨੂੰ ਪਾਵਨ ਬਣਾਕੇ ਫੇਰ ਨਵੀਂ ਪਾਵਨ ਦੁਨੀਆਂ ਵੀ ਸਥਾਪਨ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਆਤਮਾ ਹੀ ਬਾਪ ਨੂੰ ਪੁਕਾਰਦੀ ਹੈ। ਸ਼ਰੀਰ ਤਾਂ ਨਹੀਂ ਪੁਕਾਰੇਗਾ। ਪਾਰਲੋਕਿਕ ਬਾਪ ਜੋ ਸਦਾ ਪਾਵਨ ਹੈ, ਉਸਨੂੰ ਹੀ ਸਭ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਹੈ ਪੂਰਾਣੀ ਦੁਨੀਆਂ। ਬਾਪ ਨਵੀਂ ਪਾਵਨ ਦੁਨੀਆਂ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਕਈ ਤਾਂ ਇਵੇਂ ਵੀ ਹਨ ਜੋ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਸਾਨੂੰ ਤਾਂ ਇੱਥੇ ਹੀ ਅਪਾਰ ਸੁੱਖ ਹਨ, ਧਨ ਮਾਲ ਬਹੁਤ ਹੈ। ਉਹ ਸਮਝਦੇ ਹਨ ਸਾਡੇ ਲਈ ਸੂਰਗ ਇਹੀ ਹੈ। ਉਹ ਤੁਹਾਡੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਕਿਵੇਂ ਮੰਨਣਗੇ? ਕਲਯੁਗੀ ਦੁਨੀਆਂ ਨੂੰ ਸੂਰਗ ਸਮਝਣਾ - ਇਹ ਵੀ ਬੇਸਮਝੀ ਹੈ। ਕਿੰਨੀ ਜੜਜੜੀਭੂਤ ਅਵਸਥਾ ਹੋ ਗਈ ਹੈ। ਤਾਂ ਵੀ ਮਨੁੱਖ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਅਸੀਂ ਤਾਂ ਸੂਰਗ ਵਿੱਚ ਬੈਠੇ ਹਾਂ। ਬੱਚੇ ਨਹੀਂ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਬਾਪ ਕਹਿਣਗੇ ਨਾ - ਤੁਸੀਂ ਕੀ ਪੱਥਰਬੁੱਧੀ ਹੋ? ਦੂਜੇ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਸਮਝਾ ਸਕਦੇ ਹੋ? ਜਦੋਂ ਖੁਦ ਪਾਰਸਬੁੱਧੀ ਬਣਨ ਉਦੋਂ ਦੂਜਿਆਂ ਨੂੰ ਵੀ ਬਣਾਉਣ। ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਚੰਗਾ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ, ਇਸ ਵਿੱਚ ਲੱਜਾ ਦੀ ਗੱਲ ਨਹੀਂ। ਪਰ ਮਨੁੱਖਾਂ ਦੀ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਅਧਾਕਲਪ ਦੀ ਜੇ ਉਲਟੀ ਮਤਾਂ ਭਰੀਆਂ ਹੋਇਆ ਹਨ ਉਹ ਕੋਈ ਜਲਦੀ ਭੁੱਲਦੇ ਨਹੀਂ। ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਥਾਰਤ ਰੀਤੀ ਨਹੀਂ ਪਛਾਣਿਆ ਹੈ ਉਦੋਂ ਤੱਕ ਉਹ ਤਾਕਤ ਆ ਨਹੀਂ ਸਕਦੀ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਇਨ੍ਹਾਂ ਵੇਦਾਂ - ਸ਼ਾਸਤ੍ਰਾਂ ਆਦਿ ਨਾਲ ਮਨੁੱਖ ਕੁਝ ਵੀ ਸੁਧਰਦੇ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਦਿਨ - ਪ੍ਰਤਿਦਿਨ ਹੋਰ ਹੀ ਵਿਗੜਦੇ ਆਏ ਹਨ। ਸਤੋਪ੍ਰਧਾਨ ਤੋਂ ਤਮੋਪ੍ਰਧਾਨ ਹੀ ਬਣੇ ਹਨ। ਇਹ ਕਿਸੇ ਦੀ ਵੀ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਅਸੀਂ ਹੀ ਸਤੋਪ੍ਰਧਾਨ ਦੇਵੀ - ਦੇਵਤਾ ਸੀ, ਕਿਵੇਂ ਥੱਲੇ ਡਿੱਗੇ ਹਾਂ। ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਜ਼ਰਾ ਵੀ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਅਤੇ ਫੇਰ 84 ਜਨਮ ਦੇ ਬਦਲੇ 84 ਲੱਖ ਜਨਮ ਕਹਿ ਦਿੱਤਾ ਹੈ ਤਾਂ ਫੇਰ ਪਤਾ ਵੀ ਕਿਵੇਂ ਪਵੇ। ਬਾਪ ਬਗ਼ੈਰ ਗਿਆਨ ਦੀ ਰੋਸ਼ਨੀ ਦੇਣ ਵਾਲਾ ਕੋਈ ਨਹੀਂ। ਸਾਰੇ ਇੱਕ - ਦੋ ਦੇ ਪਿਛਾੜੀ ਦਰ - ਦਰ ਧੱਕੇ ਖਾਂਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਥੱਲੇ ਡਿੱਗਦੇ - ਡਿੱਗਦੇ ਪੱਟ ਪੈ ਗਏ ਹਨ, ਸਭ ਤਾਕਤ ਖ਼ਤਮ ਹੋ ਗਈ ਹੈ। ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਵੀ ਤਾਕਤ ਨਹੀਂ ਜੋ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਥਾਰਤ ਜਾਣ ਸੱਕਣ। ਬਾਪ ਹੀ ਆਕੇ ਸਭਦੀ ਬੁੱਧੀ ਦਾ ਤਾਲਾ ਖੋਲ੍ਹਦੇ ਹਨ। ਤਾਂ ਕਿੰਨੇ ਰਿਫ਼੍ਰੇਸ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਦੇ ਕੋਲ ਰਿਫ਼੍ਰੇਸ ਹੋਣ ਆਉਂਦੇ ਹਨ। ਘਰ ਵਿੱਚ ਵਿਸ਼ਰਾਮ ਮਿਲਦਾ ਹੈ ਨਾ। ਬਾਪ ਦੇ ਮਿਲਣ ਨਾਲ ਭਗਤੀ ਮਾਰੂ ਦੀ ਸਭ ਥਕਾਨ ਹੀ ਦੂਰ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਸਤਿਯੁਗ ਨੂੰ ਵੀ ਵਿਸ਼ਰਾਮ ਪੂਰੀ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਉੱਥੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਕਿੰਨਾ ਵਿਸ਼ਰਾਮ ਮਿਲਦਾ ਹੈ। ਕੋਈ ਅਪ੍ਰਾਪਤ ਚੀਜ਼ ਨਹੀਂ ਜਿਸਦੇ ਲਈ ਮਿਹਨਤ ਕਰਨੀ ਪਵੇ। ਇੱਥੇ ਰਿਫ਼੍ਰੇਸ ਬਾਪ ਵੀ ਕਰਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਇਹ ਦਾਦਾ ਵੀ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਦੀ ਗੋਦ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦੇ ਕਿੰਨਾ ਵਿਸ਼ਰਾਮ ਮਿਲਦਾ ਹੈ। ਵਿਸ਼ਰਾਮ ਮਤਲਬ ਹੀ ਸ਼ਾਂਤ। ਮਨੁੱਖ ਵੀ ਥੱਕਕੇ ਵਿਸ਼ਰਾਮੀ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਕੋਈ ਕਿੱਥੇ, ਕੋਈ ਕਿੱਥੇ ਵਿਸ਼ਰਾਮ ਦੇ ਲਈ ਜਾਂਦੇ ਹੈ ਨਾ। ਪਰ ਉਸ ਵਿਸ਼ਰਾਮ ਵਿੱਚ ਰਿਫ਼੍ਰੇਸਮੈਂਟ ਨਹੀਂ। ਇੱਥੇ ਤਾਂ ਬਾਪ ਤੁਹਾਨੂੰ ਕਿੰਨਾ ਗਿਆਨ ਸੁਣਾਕੇ ਰਿਫ਼੍ਰੇਸ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਦੀ ਯਾਦ ਨਾਲ ਵੀ ਕਿੰਨੇ ਰਿਫ਼੍ਰੇਸ ਹੁੰਦੇ ਅਤੇ ਤਮੋਪ੍ਰਧਾਨ ਤੋਂ ਸਤੋਪ੍ਰਧਾਨ ਵੀ ਬਣਦੇ ਜਾਂਦੇ ਹੋ। ਸਤੋਪ੍ਰਧਾਨ ਬਣਨ ਦੇ ਲਈ ਇੱਥੇ ਬਾਪ ਦੇ ਕੋਲ ਆਉਂਦੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮਿੱਠੇ - ਮਿੱਠੇ ਬੱਚਿਓ, ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ। ਬਾਪ ਨੇ ਸਮਝਾਇਆ ਹੈ ਕਿ ਸਾਰੇ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਦਾ ਚੱਕਰ ਕਿਵੇਂ ਫਿਰਦਾ ਹੈ, ਸੂਰ ਆਤਮਾਵਾਂ ਨੂੰ ਵਿਸ਼ਰਾਮ ਕਿਵੇਂ ਅਤੇ ਕਿੱਥੇ ਮਿਲਦਾ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਦਾ ਫਰਜ਼ ਹੈ - ਸਭਨੂੰ ਬਾਪ ਦਾ ਪੈਗਾਮ ਦੇਣਾ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮੈਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ ਤਾਂ ਇਸ ਵਰਸੇ ਦੇ ਤੁਸੀਂ ਮਾਲਿਕ ਬਣ ਜਾਵੋਗੇ। ਬਾਪ ਇਸ ਸੰਗਮਯੁਗ ਤੇ ਨਵੀਂ ਸੂਰਗ ਦੀ ਦੁਨੀਆਂ ਰੱਚਦੇ ਹਨ। ਜਿੱਥੇ ਤੁਸੀਂ ਜਾਕੇ ਮਾਲਿਕ ਬਣਦੇ ਹੋ। ਫੇਰ ਦਵਾਪਰ ਵਿੱਚ ਮਾਇਆ ਰਾਵਣ ਦੇ ਦੁਆਰਾ ਤੁਹਾਨੂੰ ਸਰਾਪ ਮਿਲਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਪਵਿੱਤਰਤਾ, ਸੁੱਖ, ਸ਼ਾਂਤੀ, ਧਨ ਆਦਿ ਸਭ ਖ਼ਤਮ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਕਿਵੇਂ ਹੌਲੀ - ਹੌਲੀ ਖ਼ਤਮ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਉਹ ਵੀ ਬਾਪ ਨੇ ਸਮਝਾਇਆ ਹੈ। ਦੁੱਖਧਾਮ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਵਿਸ਼ਰਾਮ ਥੋੜ੍ਹੀ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਸੁੱਖਧਾਮ ਵਿੱਚ ਵਿਸ਼ਰਾਮ ਹੀ ਵਿਸ਼ਰਾਮ ਹੈ। ਮਨੁੱਖਾਂ ਨੂੰ ਭਗਤੀ ਕਿੰਨਾ ਥਕਾਉਂਦੀ ਹੈ। ਜਨਮ -

ਜਨਮੰਤ੍ਰ ਭਗਤੀ ਵਿੱਚ ਕਿੰਨੇ ਥੱਕ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਕਿਵੇਂ ਇਕਦਮ ਕੰਗਾਲ ਬਣ ਗਏ ਹੋ, ਇਹ ਸਾਰਾ ਰਾਜ਼ ਬਾਪ ਬੈਠ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਨਵੇਂ - ਨਵੇਂ ਆਉਂਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕਿੰਨਾ ਸਮਝਾਉਣਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਹਰ ਇੱਕ ਗੱਲ ਤੇ ਮਨੁੱਖ ਕਿੰਨਾ ਸੋਚਦੇ ਹਨ। ਸਮਝਦੇ ਹਨ ਕਿਤੇ ਜਾਦੂ ਨਾ ਹੋਵੇ। ਅਰੇ, ਤੁਸੀਂ ਹੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹੋ ਭਗਵਾਨ ਜਾਦੂਗਰ ਹੈ। ਤਾਂ ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਹਾਂ, ਮੈਂ ਬਰੇਬਰ ਜਾਦੂਗਰ ਹਾਂ। ਪਰ ਉਹ ਜਾਦੂ ਨਹੀਂ, ਜਿਸ ਨਾਲ ਮਨੁੱਖ ਭੇੜ - ਬਕਰੀ ਬਣ ਜਾਣ। ਇਹ ਬੁੱਧੀ ਨਾਲ ਸਮਝਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਇਹ ਤਾਂ ਜਿਵੇਂ ਰਿੜ੍ਹ ਮਿਸਲ ਹਨ। ਗਾਇਨ ਵੀ ਤਾਂ ਹੈ ਸੁਰਮੰਡਲ ਦੇ ਸਾਜ਼ ਨਾਲ.....ਇਸ ਵਕਤ ਤਾਂ ਜਿਵੇਂ ਸਾਰੇ ਮਨੁੱਖ ਰਿੜ੍ਹ - ਬੱਕਰੀਆਂ ਹਨ। ਇਹ ਗੱਲਾਂ ਸਾਰੀਆਂ ਇੱਥੇ ਦੀਆਂ ਹਨ। ਇਸ ਵਕਤ ਦਾ ਹੀ ਗਾਇਨ ਹੈ। ਕਲਪ ਦੇ ਪਿਛਾੜੀ ਨੂੰ ਵੀ ਮਨੁੱਖ ਸਮਝ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਚੰਡੀਕਾ ਦਾ ਕਿੰਨਾ ਵੱਡਾ ਮੇਲਾ ਲੱਗਦਾ ਹੈ। ਉਹ ਕੌਣ ਸੀ? ਕਹਿੰਦੇ ਹੈ ਉਹ ਇੱਕ ਦੇਵੀ ਸੀ। ਅਜਿਹਾ ਨਾਮ ਤਾਂ ਉੱਥੇ ਕੋਈ ਹੁੰਦਾ ਹੀ ਨਹੀਂ। ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ ਕਿੰਨੇ ਚੰਗੇ ਸੁੰਦਰ ਨਾਮ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਸਤਯੁਗੀ ਸੰਪ੍ਰਦਾਏ ਨੂੰ ਸ੍ਰੇਸ਼ਠਾਚਾਰੀ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਕਲਯੁਗੀ ਸੰਪ੍ਰਦਾਏ ਨੂੰ ਤਾਂ ਕਿੰਨਾ ਛੀ - ਛੀ ਟਾਇਟਲ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਹੁਣ ਦੇ ਮਨੁੱਖਾਂ ਨੂੰ ਸ੍ਰੇਸ਼ਠ ਨਹੀਂ ਕਹਾਂਗੇ। ਦੇਵਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਸ੍ਰੇਸ਼ਠ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਗਾਇਨ ਵੀ ਹੈ ਮਨੁੱਖ ਤੋਂ ਦੇਵਤਾ ਕੀਏ, ਕਰਤ ਨਾ ਲਾਗੀ ਵਾਰ। ਮਨੁੱਖ ਤੋਂ ਦੇਵਤਾ, ਦੇਵਤਾ ਤੋਂ ਮਨੁੱਖ ਕਿਵੇਂ ਬਣਦੇ ਹਨ, ਇਹ ਰਾਜ਼ ਬਾਪ ਨੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਸਮਝਾਇਆ ਹੈ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਡੀਟੀ ਵਰਲਡ, ਇਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਹਿਊਮਨ ਵਰਲਡ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਦਿਨ ਨੂੰ ਸੋਝਰਾ, ਰਾਤ ਨੂੰ ਅੰਧਿਆਰਾ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਗਿਆਨ ਹੈ ਸੋਝਰਾ, ਭਗਤੀ ਹੈ ਅੰਧਿਆਰਾ। ਅਗਿਆਨ ਨੀਂਦ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਨਾ। ਤੁਸੀਂ ਵੀ ਸਮਝਦੇ ਹੋ ਕਿ ਅੱਗੇ ਅਸੀਂ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ ਸੀ ਤਾਂ ਨੇਤੀ - ਨੇਤੀ ਕਹਿੰਦੇ ਸੀ ਅਰਥਾਤ ਅਸੀਂ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਸਮਝਦੇ ਹੋ - ਅਸੀਂ ਵੀ ਤਾਂ ਪਹਿਲੇ ਨਾਸਤਿਕ ਸੀ। ਬੇਹੱਦ ਦੇ ਬਾਪ ਨੂੰ ਹੀ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ ਸੀ। ਉਹ ਹੈ ਅਸਲੀ ਅਵਿਨਾਸੀ ਬਾਬਾ। ਉਸ ਨੂੰ ਸ੍ਰਵ ਆਤਮਾਵਾਂ ਦਾ ਬਾਪ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਜਾਣਦੇ ਹੋ - ਹੁਣ ਅਸੀਂ ਉਸ ਬੇਹੱਦ ਦੇ ਬਾਪ ਦੇ ਬਣੇ ਹਾਂ। ਬਾਪ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਗੁਪਤ ਗਿਆਨ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਗਿਆਨ ਮਨੁੱਖਾਂ ਦੇ ਕੋਲ ਮਿਲ ਨਾ ਸਕੇ। ਆਤਮਾ ਵੀ ਗੁਪਤ ਹੈ, ਗੁਪਤ ਗਿਆਨ ਆਤਮਾ ਧਾਰਨ ਕਰਦੀ ਹੈ। ਆਤਮਾ ਹੀ ਮੁੱਖ ਦੁਆਰਾ ਗਿਆਨ ਸੁਣਾਉਂਦੀ ਹੈ। ਆਤਮਾ ਹੀ ਗੁਪਤ ਬਾਪ ਨੂੰ ਗੁਪਤ ਯਾਦ ਕਰਦੀ ਹੈ।

ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਬੱਚਿਓ, ਦੇਹ - ਅਭਿਮਾਨੀ ਨਹੀਂ ਬਣੋ। ਦੇਹ - ਅਭਿਮਾਨ ਨਾਲ ਆਤਮਾ ਦੀ ਤਾਕਤ ਖਤਮ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਆਤਮ - ਅਭਿਮਾਨੀ ਬਣਨ ਨਾਲ ਆਤਮਾ ਵਿੱਚ ਤਾਕਤ ਜਮਾ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਡਰਾਮਾ ਦੇ ਰਾਜ਼ ਨੂੰ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਮਝਕੇ ਚੱਲਣਾ ਹੈ। ਇਸ ਅਵਿਨਾਸੀ ਡਰਾਮਾ ਦੇ ਰਾਜ਼ ਨੂੰ ਜੇ ਠੀਕ ਤਰ੍ਹਾਂ ਜਾਣਦੇ ਹਨ, ਉਹ ਸਦਾ ਹਰਸਿਤ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਇਸ ਵਕਤ ਮਨੁੱਖ ਉੱਪਰ ਜਾਣ ਦੀ ਕਿੰਨੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਸਮਝਦੇ ਹਨ ਉੱਪਰ ਵਿੱਚ ਦੁਨੀਆਂ ਹੈ। ਸ਼ਾਸਤ੍ਰਾਂ ਵਿੱਚ ਸੁਣ ਰੱਖਿਆ ਹੈ ਉੱਪਰ ਵਿੱਚ ਦੁਨੀਆਂ ਹੈ ਤਾਂ ਉੱਥੇ ਜਾਕੇ ਵੇਖੋ। ਉੱਥੇ ਦੁਨੀਆਂ ਵਸਾਉਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਦੁਨੀਆਂ ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਵਸਾਈ ਹੈ ਨਾ। ਭਾਰਤ ਵਿੱਚ ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਹੀ ਆਦਿ ਸਨਾਤਨ ਦੇਵੀ - ਦੇਵਤਾ ਧਰਮ ਸੀ ਅਤੇ ਹੋਰ ਕੋਈ ਖੰਡ ਆਦਿ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਫੇਰ ਕਿੰਨਾ ਵਸਾਇਆ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਵਿਚਾਰ ਕਰੋ ਭਾਰਤ ਦੇ ਕਿੰਨੇ ਥੋੜ੍ਹੇ ਟੁਕੜੇ ਵਿੱਚ ਦੇਵਤਾ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਜਮੁਨਾ ਦੇ ਕਿਨਾਰੇ ਤੇ ਹੀ ਪਰਿਸਥਾਨ ਸੀ ਜਿੱਥੇ ਇਹ ਲਕਸ਼ਮੀ - ਨਾਰਾਇਣ ਰਾਜ ਕਰਦੇ ਸੀ। ਕਿੰਨੀ ਸੁੰਦਰ ਸ਼ੋਭਾਮਾਨ, ਸਤੋਪ੍ਰਧਾਨ ਦੁਨੀਆਂ ਸੀ। ਨੈਚਰਲ ਬਿਊਟੀ ਸੀ। ਆਤਮਾ ਵਿੱਚ ਹੀ ਸਾਰਾ ਚਮਤਕਾਰ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ। ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਵਿਖਾਇਆ ਸੀ ਸ਼੍ਰੀਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਦਾ ਜਨਮ ਕਿਵੇਂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਸਾਰੇ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਜਿਵੇਂ ਰੋਸ਼ਨੀ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਤਾਂ ਬਾਪ ਬੈਠ ਕੇ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਪਰਿਸਤਾਨ ਵਿੱਚ ਜਾਣ ਦੇ ਲਈ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਕਰ ਰਹੇ ਹੋ। ਬਾਕੀ ਇਵੇਂ ਨਹੀਂ - ਤਲਾਬ ਵਿੱਚ ਡੁੱਬਕੀ ਲਗਾਉਣ ਨਾਲ ਪਰੀਆਂ ਬਣ ਜਾਵਾਂਗੇ। ਇਹ ਸਾਰੇ ਝੂਠੇ ਨਾਮ ਰੱਖ ਦਿੱਤੇ ਹਨ। ਲੱਖਾ ਵਰ੍ਹੇ ਕਹਿ ਦੇਣ ਨਾਲ ਬਿਲਕੁਲ ਹੀ ਸਭ - ਕੁਝ ਭੁੱਲ ਗਏ ਹਨ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਅਭੁੱਲ ਬਣ ਰਹੇ ਹੋ ਨੰਬਰਵਾਰ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਅਨੁਸਾਰ। ਵਿਚਾਰ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ - ਇੰਨੀ ਛੋਟੀ - ਜਿਹੀ ਆਤਮਾ ਕਿੰਨਾ ਵੱਡਾ ਪਾਰ੍ਵ ਸ਼ਰੀਰ ਨਾਲ ਵਜਾਉਂਦੀ ਹੈ, ਫੇਰ ਸ਼ਰੀਰ ਵਿੱਚੋਂ ਆਤਮਾ ਨਿਕਲ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਤਾਂ ਵੇਖੋ ਕੀ ਹਾਲ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਆਤਮਾ ਹੀ ਪਾਰ੍ਵ ਵਜਾਉਂਦੀ ਹੈ। ਕਿੰਨੀ ਵੱਡੀ ਵਿਚਾਰ ਦੀ ਗੱਲ ਹੈ। ਸਾਰੀ ਦੁਨੀਆਂ ਦੇ ਐਕਟਰਸ (ਆਤਮਾਵਾਂ) ਆਪਣੀ ਐਕਟ ਅਨੁਸਾਰ ਹੀ ਪਾਰ੍ਵ ਵਜਾਉਂਦੀਆਂ ਹਨ। ਕੁਝ ਵੀ ਫਰਕ ਨਹੀਂ ਪੈ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਹੁਬਹੁ ਸਾਰੀ ਐਕਟ ਫੇਰ ਤੋਂ ਰਿਪੀਟ ਹੋ ਰਹੀ ਹੈ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਸੰਸ਼ੇ ਕਰ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ। ਹਰ ਇੱਕ ਦੀ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਫਰਕ ਪੈ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਆਤਮਾ ਤਾਂ ਮਨ - ਬੁੱਧੀ ਸਹਿਤ ਹੈ ਨਾ। ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਪਤਾ ਹੈ ਕਿ ਸਾਨੂੰ ਸਕਾਲਰਸ਼ਿਪ ਲੈਣੀ ਹੈ ਤਾਂ ਦਿਲ ਅੰਦਰ ਖੁਸ਼ੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਇੱਥੇ ਵੀ ਅੰਦਰ ਆਉਣ ਨਾਲ ਹੀ ਏਮ ਆਬਜੈਕਟ ਸਾਹਮਣੇ ਵੇਖਦੇ ਹਾਂ ਤਾਂ ਖੁਸ਼ੀ ਤਾਂ ਜ਼ਰੂਰ ਹੋਵੇਗੀ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਅਸੀਂ ਇਹ (ਦੇਵੀ - ਦੇਵਤਾ) ਬਣਨ ਦੇ ਲਈ ਇੱਥੇ ਪੜ੍ਹਦੇ ਹਾਂ। ਇਵੇਂ ਕੋਈ ਸਕੂਲ ਨਹੀਂ ਜਿੱਥੇ ਦੂਜੇ ਜਨਮ ਦੀ ਏਮ ਆਬਜੈਕਟ ਨੂੰ ਵੇਖ ਸੱਕਣ। ਤੁਸੀਂ ਵੇਖਦੇ ਹੋ ਕਿ ਅਸੀਂ ਲਕਸ਼ਮੀ - ਨਾਰਾਇਣ ਜਿਵੇਂ ਬਣ ਰਹੇ ਹਾਂ। ਅਸੀਂ ਹੁਣ ਸੰਗਮਯੁਗ ਤੇ ਹਾਂ ਜੇ ਭਵਿੱਖ ਵਿੱਚ ਇਨ੍ਹਾਂ ਵਾਂਗ ਲਕਸ਼ਮੀ - ਨਾਰਾਇਣ ਬਣਨ ਦੀ ਪੜ੍ਹਾਈ ਪੜ੍ਹ ਰਹੇ ਹਾਂ। ਕਿੰਨੀ ਗੁਪਤ ਪੜ੍ਹਾਈ ਹੈ। ਏਮ ਆਬਜੈਕਟ ਨੂੰ ਵੇਖ ਕਿੰਨੀ ਖੁਸ਼ੀ ਹੋਣੀ ਚਾਹੀਦੀ। ਖੁਸ਼ੀ ਦਾ ਪਾਰਾਵਾਰ ਨਹੀਂ। ਸਕੂਲ ਜਾਂ ਪਾਠਸ਼ਾਲਾ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਇਵੇਂ। ਹੈ ਕਿੰਨੀ ਗੁਪਤ, ਪਰ ਜ਼ਬਰਦਸਤ ਪਾਠਸ਼ਾਲਾ ਹੈ। ਜਿੰਨੀ ਵੱਡੀ ਪੜ੍ਹਾਈ ਉਨ੍ਹੀ ਹੀ ਫੈਸਿਲਿਟੀਜ਼ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ। ਪਰ ਇੱਥੇ ਤੁਸੀਂ ਪੱਟ ਤੇ ਬੈਠ ਪੜ੍ਹਦੇ ਹੋ। ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਪੜ੍ਹਨਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਫੇਰ ਭਾਵੇਂ ਪੱਟ ਤੇ ਬੈਠੇ, ਭਾਵੇਂ ਤਖ਼ਤ ਤੇ, ਪਰ ਖੁਸ਼ੀ ਨਾਲ ਖੱਗੀਆਂ ਮਾਰਦੇ ਰਹੋ ਕਿ ਪੜ੍ਹਾਈ ਨੂੰ ਪਾਸ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਦ ਜਾਕੇ ਇਹ ਬਣਾਂਗੇ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਬਾਪ ਨੇ ਆਕੇ ਆਪਣਾ ਪਰਿਚੈ ਦਿੱਤਾ ਹੈ ਕਿ ਮੈਂ ਇਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਕਿਵੇਂ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਕਰ ਤੁਹਾਨੂੰ ਪੜ੍ਹਾਉਂਦਾ ਹਾਂ। ਬਾਪ ਦੇਵਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਤਾਂ ਨਹੀਂ ਪੜ੍ਹਾਉਣਗੇ। ਦੇਵਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਇਹ ਗਿਆਨ ਕਿੱਥੇ। ਮਨੁੱਖ ਤਾਂ ਮੁੰਝਦੇ ਹਨ ਕੀ ਦੇਵਤਾਵਾਂ ਵਿੱਚ ਗਿਆਨ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਦੇਵਤਾ ਹੀ ਇਸ ਗਿਆਨ ਨਾਲ ਦੇਵਤਾ ਬਣਦੇ ਹਨ। ਦੇਵਤਾ ਬਣਨ ਦੇ ਬਾਦ ਫੇਰ ਗਿਆਨ ਦੀ ਕੀ ਲੋੜ ਹੈ। ਲੈਕਿਕ ਪੜ੍ਹਾਈ ਨਾਲ ਬੈਰਿਸਟਰ ਬਣ

ਗਿਆ, ਕਮਾਈ ਵਿੱਚ ਲੱਗ ਗਿਆ ਫੇਰ ਬੈਰਿਸਟਰੀ ਪੜ੍ਹਣਗੇ ਕੀ? ਅੱਛਾ!

ਮਿੱਠੇ- ਮਿੱਠੇ ਸਿੱਕੀਲਧੇ ਬੱਚਿਆਂ ਪ੍ਰਤੀ ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਬਾਪ ਦਾਦਾ ਦਾ ਯਾਦ ਪਿਆਰ ਅਤੇ ਗੁਡਮੋਰਨਿੰਗ । ਰੂਹਾਨੀ ਬਾਪ ਦੀ ਰੂਹਾਨੀ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਨਮਸਤੇ।

ਧਾਰਨਾ ਲਈ ਮੁੱਖ ਸਾਰ:-

1. ਅਵਿਨਾਸ਼ੀ ਡਰਾਮੇ ਦੇ ਰਾਜ ਨੂੰ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਮਝ ਖੁਸ਼ ਰਹਿਣਾ ਹੈ। ਇਸ ਡਰਾਮੇ ਵਿੱਚ ਹਰੇਕ ਐਕਟਰ ਦਾ ਪਾਰਟ ਆਪਣਾ - ਆਪਣਾ ਹੈ, ਜੋ ਹੁਬਹੂ ਵਜਾ ਰਹੇ ਹਨ।
2. ਏਮ ਅਬਜੈਕਟ ਨੂੰ ਸਾਹਮਣੇ ਰੱਖ ਖੁਸ਼ੀ ਵਿੱਚ ਖੱਗੀਆਂ ਮਾਰਣੀਆਂ ਹਨ। ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਰਹੇ ਅਸੀਂ ਇਸ ਪੜ੍ਹਾਈ ਨਾਲ ਅਜਿਹੇ ਲਕਸ਼ਮੀ ਨਾਰਾਇਣ ਬਣਾਂਗੇ।

ਵਰਦਾਨ:- ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ ਹਰ ਸੈਕਿੰਡ ਸੁਖਮਈ ਸਥਿਤੀ ਦਾ ਅਨੁਭਵ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਸੰਪੂਰਨ ਪਵਿੱਤਰ ਆਤਮਾ ਭਵ : ਪਵਿੱਤਰਤਾ ਨੂੰ ਹੀ ਸੁੱਖ ਸ਼ਾਂਤੀ ਦੀ ਜਨਨੀ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਕਿਸੇ ਵੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀ ਅਪਵਿੱਤਰਤਾ ਦੁੱਖ ਅਸ਼ਾਂਤੀ ਦਾ ਅਨੁਭਵ ਕਰਵਾਉਂਦੀ ਹੈ। ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਜੀਵਨ ਮਤਲਬ ਹਰ ਸੈਕਿੰਡ ਸੁਖਮਈ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣ ਵਾਲੇ। ਭਾਵੇਂ ਦੁੱਖ ਦਾ ਨਜ਼ਾਰਾ ਵੀ ਹੋਵੇ ਪਰ ਜਿੱਥੇ ਪਵਿੱਤਰਤਾ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਹੈ ਉੱਥੇ ਦੁੱਖ ਦਾ ਅਨੁਭਵ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦਾ। ਪਵਿੱਤਰ ਆਤਮਾਵਾਂ ਮਾਸਟਰ ਸੁੱਖ ਕਰਤਾ ਬਣ ਦੁੱਖ ਨੂੰ ਰੂਹਾਨੀ ਸੁੱਖ ਦੇ ਵਾਯੂਮੰਡਲ ਵਿੱਚ ਪਰਿਵਰਤਨ ਕਰ ਦਿੰਦੀਆਂ ਹਨ।

ਸਲੋਗਨ:- ਸਾਧਨਾਂ ਦਾ ਪ੍ਰਯੋਗ ਕਰਦੇ ਸਾਧਨਾ ਨੂੰ ਵਧਾਉਣਾ ਹੀ ਬੇਹੱਦ ਦੀ ਵੈਰਾਗ ਵਿੱਤੀ ਹੈ।

ਸਵਦਰਸ਼ਨ ਚੱਕਰ ਨਾਲ ਵਿਜੈ ਚੱਕਰ ਦੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ

ਅੱਜ ਬਾਪਦਾਦਾ ਰੂਹਾਨੀ ਸੈਨਾਪਤੀ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਆਪਣੀ ਰੂਹਾਨੀ ਸੈਨਾ ਨੂੰ ਦੇਖ ਰਹੇ ਹਨ। ਇਸ ਰੂਹਾਨੀ ਸੈਨਾ ਵਿੱਚ ਕਿਹੜੇ, ਕਿਹੜੇ ਮਹਾਵੀਰ ਹਨ, ਕਿਹੜੇ ਸ਼ਕਤੀਸ਼ਾਲੀ ਸ਼ਸਤਰ ਧਾਰਨ ਕੀਤੇ ਹੋਏ ਹਨ। ਜਿਵੇਂ ਜਿਸਮਾਨੀ ਸ਼ਸਤਰਧਾਰੀ ਦਿਨ ਪ੍ਰਤੀਦਿਨ ਅਤਿ ਸੂਖਸ਼ਮ ਅਤੇ ਤੇਜਗਤੀ ਦੇ ਸ਼ਕਤੀ ਸੰਪੰਨ ਸਾਧਨ ਬਣਾਉਂਦੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ, ਇਵੇਂ ਰੂਹਾਨੀ ਸੈਨਾ ਅਤਿ ਸੂਖਸ਼ਮ ਸ਼ਸਤਰਧਾਰੀ ਬਣੀ ਹੈ? ਜਿਵੇਂ ਵਿਨਾਸ਼ਕਾਰੀ ਆਤਮਾਵਾਂ ਨੇ ਇੱਕ ਜਗ੍ਹਾ ਤੇ ਬੈਠੇ ਹੋਏ ਕਿੰਨੇ ਮਾਈਲ ਦੂਰ ਵਿਨਾਸ਼ਕਾਰੀ ਰੇਜਿਜ਼(ਕਿਰਨਾਂ) ਦੁਆਰਾ ਵਿਨਾਸ਼ ਕਰਵਾਉਣ ਦੇ ਲਈ ਸਾਧਨ ਬਣਾ ਲਏ ਹਨ। ਓਥੇ ਜਾਣ ਦੀ ਵੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਦੂਰ ਬੈਠੇ ਵੀ ਨਿਸ਼ਾਨਾ ਲਗਾ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਇਵੇਂ ਰੂਹਾਨੀ ਸੈਨਾ ਸਥਾਪਨਾਕਾਰੀ ਸੈਨਾ ਹੈ। ਉਹ ਵਿਨਾਸ਼ਕਾਰੀ, ਤੁਸੀਂ ਸਥਾਪਨਾਕਾਰੀ ਹੋ। ਉਹ ਵਿਨਾਸ਼ ਦੇ ਪਲੈਨ ਸੋਚਦੇ ਤੁਸੀਂ ਨਵੀਂ ਰਚਨਾ ਦੇ, ਵਿਸ਼ਵ ਪਰਿਵਰਤਨ ਦੇ ਪਲੈਨ ਸੋਚਦੇ। ਸਥਾਪਨਾਕਾਰੀ ਸੈਨਾ, ਇਵੇਂ ਤੇਜਗਤੀ ਦੇ ਰੂਹਾਨੀ ਸਾਧਨ ਧਾਰਨ ਕਰ ਲੀਤੇ ਹਨ? ਇੱਕ ਜਗ੍ਹਾ ਤੇ ਬੈਠੇ ਜਿਥੇ ਚਾਹੇ ਓਥੇ ਰੂਹਾਨੀ ਯਾਦ ਦੀ ਰੇਜਿਜ਼(ਕਿਰਨਾਂ) ਦੁਆਰਾ ਕਿਸੇ ਵੀ ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਟੱਚ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹੋ। ਪਰਿਵਰਤਨ ਸ਼ਕਤੀ ਇੰਨੀ ਤੇਜਗਤੀ ਦੇ ਸੇਵਾ ਕਰਨ ਲਈ ਤਿਆਰ ਹੈ? ਨਾਲੇਜ ਮਤਲਬ ਸ਼ਕਤੀ ਸਭ ਨੂੰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋ ਰਹੀ ਹੈ ਨਾ। ਨਾਲੇਜ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਦੁਆਰਾ ਇਵੇਂ ਸ਼ਕਤੀਸ਼ਾਲੀ ਸ਼ਸਤਰਧਾਰੀ ਬਣੇ ਹੋ? ਮਹਾਵੀਰ ਬਣੇ ਹੋ ਜਾਂ ਵੀਰ ਬਣੇ ਹੋ? ਵਿਜੈ ਦਾ ਚੱਕਰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰ ਲਿਆ ਹੈ? ਜਿਸਮਾਨੀ ਸੈਨਾ ਨੂੰ ਅਨੇਕ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਚੱਕਰ ਇਨਾਮ ਵਿੱਚ ਮਿਲਦੇ ਹਨ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਸਾਰਿਆਂ ਨੂੰ ਸਫਲਤਾ ਦਾ ਇਨਾਮ ਵਿਜੈ ਚੱਕਰ ਮਿਲਦਾ ਹੈ? ਵਿਜੈ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਈ ਪਈ ਹੈ! ਇਵੇਂ ਨਿਸ਼ਚੈ ਬੁੱਧੀ ਮਹਾਵੀਰ ਆਤਮਾਵਾਂ ਵਿਜੈ ਚੱਕਰ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰੀ ਹਨ।

ਬਾਪਦਾਦਾ ਦੇਖ ਰਹੇ ਸਨ ਕਿ ਕਿਸਨੂੰ ਵਿਜੈ ਚੱਕਰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੈ! ਸਵਦਰਸ਼ਨ ਚੱਕਰ ਨਾਲ ਵਿਜੈ ਚੱਕਰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਦੇ ਹੋ। ਤਾਂ ਸਾਰੇ ਸ਼ਸਤਰਧਾਰੀ ਬਣੇ ਹੋ ਨਾ! ਇੰਨਾ ਰੂਹਾਨੀ ਸ਼ਸਤਰਾਂ ਦਾ ਯਾਦਗਾਰ ਸਥੂਲ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਤੁਹਾਡੇ ਯਾਦਗਾਰ ਚਿਤਰ ਵਿੱਚ ਦਿਖਾਇਆ ਹੈ। ਦੇਵੀਆਂ ਦੇ ਚਿੱਤਰ ਵਿੱਚ ਸ਼ਸਤਰਧਾਰੀ ਦਿਖਾਉਂਦੇ ਹਨ ਨਾ। ਪਾਂਡਵਾਂ ਨੂੰ ਵੀ ਸ਼ਸਤਰਧਾਰੀ ਦਿਖਾਉਂਦੇ ਹਨ ਨਾ। ਇਹ ਰੂਹਾਨੀ ਸ਼ਸਤਰ ਮਤਲਬ ਰੂਹਾਨੀ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਸਥੂਲ ਸ਼ਸਤਰ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਦਿਖਾ ਦਿੱਤੀਆਂ ਹਨ। ਵਾਸਤਵ ਵਿੱਚ ਸਾਰੇ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਬਾਪਦਾਦਾ ਦੁਆਰਾ ਇੱਕ ਹੀ ਵੇਲੇ ਇੱਕ ਜਿਹੀ ਨਾਲੇਜ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਮਿਲਦੀ ਹੈ। ਵੱਖ-ਵੱਖ ਨਾਲੇਜ ਨਹੀਂ ਦਿੰਦੇ ਫਿਰ ਵੀ ਨੰਬਰਵਾਰ ਕਿਉਂ ਬਣਦੇ ਹੋ? ਬਾਪਦਾਦਾ ਨੇ ਕਦੇ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਵੱਖ ਪੜਾਇਆ ਹੈ? ਇਕੱਠਾ ਹੀ ਪੜ੍ਹਾਈ ਪੜ੍ਹਾਉਂਦੇ ਹਨ ਨਾ। ਸਾਰਿਆਂ ਨੂੰ ਇੱਕ ਹੀ ਪੜ੍ਹਾਈ ਪੜ੍ਹਾਉਂਦੇ ਹਨ ਨਾ, ਕਿ ਕਿਸੇ ਗਰੁੱਪ ਨੂੰ ਕੋਈ ਪੜ੍ਹਾਈ ਪੜ੍ਹਾਉਂਦੇ, ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਕੋਈ!

ਇਥੇ 6 ਮਹੀਨੇ ਦਾ ਗਾਡਲੀ ਸਟੂਡੈਂਟ ਹੋਵੇ ਜਾਂ 50 ਸਾਲ ਦਾ ਹੋਵੇ, ਇੱਕ ਹੀ ਕਲਾਸ ਵਿੱਚ ਬੈਠੇ ਹਨ। ਵੱਖ-ਵੱਖ ਬੈਠਦੇ ਹਨ ਕੀ? ਬਾਪਦਾਦਾ ਇੱਕ ਹੀ ਵੇਲੇ ਇੱਕ ਪੜ੍ਹਾਈ ਅਤੇ ਸਭ ਨੂੰ ਇਕੱਠਾ ਹੀ ਪੜ੍ਹਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਜੇਕਰ ਕੋਈ ਪਿੱਛੇ ਵੀ ਆਏ ਹਨ ਤਾਂ ਜੋ ਪਹਿਲਾ ਪੜ੍ਹਾਈ ਚਲ ਚੁੱਕੀ ਹੈ ਉਹ ਪੜ੍ਹਾਈ ਹੀ ਤੁਸੀਂ ਸਾਰੇ ਹੁਣ ਵੀ ਪੜ੍ਹਾਉਂਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹੋ। ਜਿਹੜਾ ਰਿਵਾਇਜ਼ ਕੋਰਸ ਚਲ ਰਿਹਾ ਹੈ ਉਹ ਤੁਸੀਂ ਵੀ ਪੜ੍ਹ ਰਹੇ ਹੋ ਕਿ ਪੁਰਾਣਿਆਂ ਦਾ ਕੋਰਸ ਵੱਖ ਹੈ, ਤੁਹਾਡਾ ਵੱਖ ਹੈ? ਇੱਕ ਹੀ ਕੋਰਸ ਹੈ ਨਾ। 40 ਸਾਲ ਵਾਲਿਆਂ ਲਈ ਵੱਖ ਮੁਰਲੀ ਅਤੇ 6 ਮਾਹ ਵਾਲਿਆਂ ਲਈ ਵੱਖ ਮੁਰਲੀ ਤਾਂ ਨਹੀਂ ਹੈ ਨਾ। ਇੱਕ ਹੀ ਮੁਰਲੀ ਹੈ ਨਾ! ਪੜ੍ਹਾਈ ਇੱਕ, ਪੜ੍ਹਾਉਣ ਵਾਲਾ ਇੱਕ ਫਿਰ ਨੰਬਰਵਾਰ ਕਿਉਂ ਹੁੰਦੇ ਹੋ? ਜਾਂ ਸਾਰੇ ਨੰਬਰਵਾਰ ਹਨ? ਨੰਬਰ ਕਿਉਂ ਬਣਦੇ? ਕਿਉਂਕਿ ਪੜ੍ਹਾਈ ਭਾਵੇਂ ਸਾਰੇ ਪੜ੍ਹਦੇ ਹਨ ਲੇਕਿਨ ਪੜ੍ਹਾਈ ਦੀ ਅਰਥਾਤ ਗਿਆਨ ਦੀ ਇੱਕ-ਇੱਕ ਗੱਲ ਨੂੰ ਸ਼ਸਤਰ ਅਤੇ ਸ਼ਕਤੀ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਧਾਰਨ ਕਰਨਾ, ਅਤੇ ਗਿਆਨ ਦੀ ਗੱਲ ਨੂੰ ਪੁਆਇੰਟ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਧਾਰਨ ਕਰਨਾ - ਇਸ ਵਿੱਚ ਅੰਤਰ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਕੋਈ ਸਿਰਫ ਸੁਣ ਕੇ ਪੁਆਇੰਟ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਧਾਰਨ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਧਾਰਨ ਕੀਤੀਆਂ ਹੋਈ ਪੁਆਇੰਟ ਦਾ ਵਰਨਣ ਵੀ ਬੜਾ ਵਧੀਆ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਭਾਸ਼ਣ ਕਰਨ ਅਤੇ ਕੋਰਸ ਦੇਣ ਵਿੱਚ ਮੈਜੇਰਿਟੀ ਹੁਸ਼ਿਆਰ ਹਨ। ਬਾਪਦਾਦਾ ਵੀ ਬੱਚਿਆਂ ਦੇ ਭਾਸ਼ਣ ਅਤੇ ਕੋਰਸ ਕਰਾਉਣਾ ਦੇਖ ਖੁਸ਼ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਕਈ ਬੱਚੇ ਤਾਂ ਬਾਪਦਾਦਾ ਤੋਂ ਵੀ ਚੰਗਾ ਭਾਸ਼ਣ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਪੁਆਇੰਟ ਵੀ ਬੜੀ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਵਰਨਣ ਕਰਦੇ ਹਨ ਲੇਕਿਨ ਅੰਤਰ ਇਹ ਹੈ - ਗਿਆਨ ਨੂੰ ਪੁਆਇੰਟ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਧਾਰਨ ਕਰਨਾ ਅਤੇ ਗਿਆਨ ਦੀ ਇੱਕ ਇੱਕ ਗੱਲ ਨੂੰ ਸ਼ਕਤੀ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਧਾਰਨ ਕਰਨਾ ਇਸ ਵਿੱਚ ਫਰਕ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਜਿਵੇਂ ਡਰਾਮਾ ਦੀ ਪੁਆਇੰਟ ਉਠਾਓ। ਇਹ ਬਹੁਤ ਵੱਡਾ ਜਿੱਤ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਦਾ ਸ਼ਕਤੀਸ਼ਾਲੀ ਸ਼ਸਤਰ ਹੈ। ਜਿਸਨੂੰ ਡਰਾਮਾ ਦੇ ਗਿਆਨ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਪ੍ਰੈਕਟੀਕਲ ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ ਧਾਰਨ ਹੈ ਉਹ ਕਦੇ ਹਲਚਲ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਆ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਸਦਾ ਇਕਰਸ ਅਚਲ ਅਡੋਲ ਬਣਨ ਅਤੇ ਬਣਾਉਣ ਦੀ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਸ਼ਕਤੀ ਇਹ ਡਰਾਮਾ ਦੀ ਪੁਆਇੰਟ ਹੈ। ਸ਼ਕਤੀ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਧਾਰਨ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਕਦੇ ਹਾਰ ਨਹੀਂ ਖਾ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਲੇਕਿਨ ਜਿਹੜੇ ਸਿਰਫ ਪੁਆਇੰਟ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਧਾਰਨ ਕਰਦੇ ਹਨ ਉਹ ਕੀ ਕਰਦੇ ਹਨ? ਡਰਾਮਾ ਦੀ ਪੁਆਇੰਟ ਵਰਨਣ ਵੀ ਕਰਣਗੇ ਨਾ। ਹਲਚਲ ਵਿੱਚ ਵੀ ਆ ਰਹੇ ਹਨ ਅਤੇ ਡਰਾਮਾ ਦੀ ਪੁਆਇੰਟ ਵੀ ਬੋਲ ਰਹੇ ਹਨ। ਕਦੇ ਕਦੇ ਅੱਖਾਂ ਵਿੱਚ ਅਥਰੂ ਵੀ ਵਹਾਉਂਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ! ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਕੀ ਹੋ ਗਿਆ, ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਕੀ ਹੈ। ਅਤੇ ਡਰਾਮਾ ਦੀ

ਪੁਆਇੰਟ ਵੀ ਬੋਲਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਹਾਂ ਵਿਜੈਈ ਤਾਂ ਬਣਨਾ ਹੀ ਹੈ। ਹਨ ਤਾਂ ਵਿਜੈ ਰਤਨ। ਡਰਾਮਾ ਯਾਦ ਹੈ ਪਰ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਕੀ ਹੋ ਗਿਆ। ਤਾਂ ਇਸਨੂੰ ਕੀ ਕਹਾਂਗੇ? ਸ਼ਕਤੀ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ, ਸਸਤਰ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਧਾਰਨ ਕੀਤਾ ਜਾਂ ਸਿਰਫ਼ ਪੁਆਇੰਟ ਦੀ ਰੀਤੀ ਨਾਲ ਧਾਰਨ ਕੀਤਾ? ਇਵੇਂ ਹੀ ਆਤਮਾ ਦੇ ਪ੍ਰਤੀ ਵੀ ਕਹਾਂਗੇ ਹਨ ਤਾਂ ਸ਼ਕਤੀ ਸ਼ਾਲੀ ਆਤਮਾ, ਸਰਵ ਸ਼ਕਤੀਵਾਨ ਦੀ ਬੱਚੀ ਲੇਕਿਨ ਇਹ ਗੱਲ ਬੜੀ ਵੱਡੀ ਹੈ। ਇਵੇਂ ਦੀ ਗੱਲ ਅਸੀਂ ਕਦੇ ਸੋਚੀ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਕਿਥੇ ਮਾਸਟਰ ਸਰਵਸ਼ਕਤੀਵਾਨ ਆਤਮਾ ਅਤੇ ਕਿਥੇ ਇਹ ਬੋਲ? ਚੰਗੇ ਲਗਦੇ ਹਨ? ਤਾਂ ਇਸਨੂੰ ਕੀ ਕਹਾਂਗੇ? ਤਾਂ ਇੱਕ ਆਤਮਾ ਦਾ ਪਾਠ, ਪਰਮ ਆਤਮਾ ਦਾ ਪਾਠ, ਡਰਾਮਾ ਦਾ ਪਾਠ, 84 ਜਨਮਾਂ ਦਾ ਪਾਠ, ਕਿੰਨੇ ਪਾਠ ਹਨ? ਸਭ ਨੂੰ ਸ਼ਕਤੀ ਅਰਥਾਤ ਸਸਤਰ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਧਾਰਨ ਕਰਨਾ ਅਰਥਾਤ ਜੇਤੂ ਬਣਨਾ ਹੈ। ਸਿਰਫ਼ ਪੁਆਇੰਟ ਦੀ ਰੀਤ ਨਾਲ ਧਾਰਨ ਕਰਨਾ ਤਾਂ ਕਦੇ ਪੁਆਇੰਟ ਕੰਮ ਕਰਦੀ ਵੀ ਹੈ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਵੀ ਕਰਦੀ। ਫਿਰ ਵੀ ਪੁਆਇੰਟ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਧਾਰਨ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਵੀ ਸੇਵਾ ਵਿੱਚ ਬੀਜੀ ਹੋਣ ਕਾਰਨ ਅਤੇ ਪੁਆਇੰਟ ਦਾ ਵਾਰ-ਵਾਰ ਵਰਨਣ ਕਰਨ ਨਾਲ ਮਾਇਆ ਤੋਂ ਸੋਫ਼ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਲੇਕਿਨ ਜਦੋਂ ਕੋਈ ਪ੍ਰਸਥਿਤੀ ਜਾਂ ਮਾਇਆ ਦਾ ਰਾਇਲ ਰੂਪ ਸਾਹਮਣੇ ਆਉਂਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਸਦਾ ਜੇਤੂ ਨਹੀਂ ਬਣ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਉਹ ਹੀ ਪੁਆਇੰਟ ਵਰਨਣ ਕਰਦੇ ਰਹਿਣਗੇ ਲੇਕਿਨ ਸ਼ਕਤੀ ਨਾ ਹੋਣ ਕਾਰਨ ਸਦਾ ਮਾਇਆਜੀਤ ਨਹੀਂ ਬਣ ਸਕਦੇ ਹਨ।

ਤਾਂ ਸਮਝਿਆ ਨੰਬਰਵਾਰ ਕਿਉਂ ਬਣਦੇ ਹਨ? ਹੁਣ ਇਹ ਚੈੱਕ ਕਰੋ ਕਿ ਹਰ ਗਿਆਨ ਦੀ ਪੁਆਇੰਟ ਸ਼ਕਤੀ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ, ਸਸਤਰ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਧਾਰਨ ਕੀਤੀ ਹੈ? ਸਿਰਫ਼ ਗਿਆਨਵਾਨ ਬਣੇ ਹੋ ਜਾਂ ਸ਼ਕਤੀਸ਼ਾਲੀ ਵੀ ਬਣੇ ਹੋ? ਨਾਲੇਜਫੁੱਲ ਦੇ ਨਾਲ ਪਾਵਰਫੁੱਲ ਵੀ ਬਣੇ ਹੋ ਜਾਂ ਸਿਰਫ਼ ਨਾਲੇਜਫੁੱਲ ਬਣੇ ਹੋ! ਸਹੀ ਨਾਲੇਜ ਲਾਈਟ ਅਤੇ ਮਾਈਟ ਦਾ ਸਵਰੂਪ ਹੈ। ਉਸੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਧਾਰਨ ਕੀਤਾ ਹੈ? ਜੇਕਰ ਸਮੇਂ ਤੇ ਨਾਲੇਜ ਜੇਤੂ ਨਹੀਂ ਬਣਾਉਂਦੀ ਹੈ ਤਾਂ ਨਾਲੇਜ ਨੂੰ ਸ਼ਕਤੀ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਧਾਰਨ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਜੇਕਰ ਕੋਈ ਯੋਧਾ ਸਮੇਂ ਤੇ ਸਸਤਰ ਕੰਮ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਲਿਆ ਸਕੇ ਤਾਂ ਉਸਨੂੰ ਕੀ ਕਹਾਂਗੇ? ਮਹਾਵੀਰ ਕਹਾਂਗੇ? ਇਹ ਨਾਲੇਜ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਕਿਸਦੇ ਲਈ ਮਿਲੀ ਹੈ। ਮਾਇਆਜੀਤ ਬਣਨ ਦੇ ਲਈ ਮਿਲੀ ਹੈ ਨਾ! ਕੀ ਸਮਾਂ ਬੀਤ ਜਾਨ ਦੇ ਬਾਅਦ ਪੁਆਇੰਟ ਯਾਦ ਕਰਾਂਗੇ, ਕਰਨਾ ਤਾਂ ਇਹ ਸੀ, ਸੋਚਿਆ ਤਾਂ ਇਹ ਸੀ। ਤਾਂ ਇਹ ਚੈੱਕ ਕਰੋ। ਹੁਣ ਫੋਰਸ ਦਾ ਕੋਰਸ ਕਿਥੋਂ ਤਕ ਕੀਤਾ ਹੈ! ਕੋਰਸ ਕਰਵਾਉਣ ਦੇ ਲਈ ਸਭ ਤਿਆਰ ਹੋ ਨਾ! ਇਵੇਂ ਦਾ ਕੋਈ ਹੈ ਜੋ ਕੋਰਸ ਨਹੀਂ ਕਰਵਾ ਸਕਦਾ! ਸਾਰੇ ਕਰਵਾ ਸਕਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਬੜੇ ਪਿਆਰ ਨਾਲ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਕੋਰਸ ਕਰਵਾਉਂਦੇ ਹੋ। ਬਾਪਦਾਦਾ ਦੇਖਦੇ ਹਨ ਕੀ ਬੜੇ ਪਿਆਰ ਨਾਲ, ਅਥੱਕ ਬਣ ਕੇ, ਲਗਨ ਨਾਲ ਕਰਦੇ ਅਤੇ ਕਰਵਾਉਂਦੇ ਹੋ। ਬੜੇ ਚੰਗੇ ਪ੍ਰੋਗਰਾਮ ਕਰਦੇ ਹੋ। ਤਨ-ਮਨ-ਧਨ ਲਗਵਾਉਂਦੇ ਹੋ। ਇਸਲਈ ਤਾਂ ਇੰਨੀ ਵਿਧੀ ਹੋਈ ਹੈ। ਇਹ ਤਾਂ ਬੜਾ ਵਧੀਆ ਕਰਦੇ ਹੋ। ਲੇਕਿਨ ਹੁਣ ਸਮੇਂ ਪ੍ਰਮਾਣ ਇਹ ਤਾਂ ਪਾਸ ਕਰ ਲਿਆ। ਬਚਪਨ ਪੂਰਾ ਹੋਇਆ ਨਾ, ਹੁਣ ਯੁਵਾ ਅਵਸਥਾ ਵਿੱਚ ਹੋ ਜਾਂ ਵਾਨਪ੍ਰਸਥ ਵਿੱਚ ਹੋ। ਕਿਥੋਂ ਤੱਕ ਪਹੁੰਚੇ ਹੋ? ਇਸ ਗਰੁੱਪ ਵਿੱਚ ਮੈਜੇਰਿਟੀ ਨਵੇਂ ਨਵੇਂ ਆਏ ਹਨ। ਲੇਕਿਨ ਵਿਦੇਸ਼ ਸੇਵਾ ਦੇ ਇੰਨੇ ਸਾਲ ਪੂਰੇ ਹੋਏ ਤਾਂ ਹੁਣ ਬਚਪਨ ਨਹੀਂ, ਹੁਣ ਯੁਵਾ ਤੱਕ ਪਹੁੰਚ ਗਏ ਹੋ। ਹੁਣ ਫੋਰਸ ਦਾ ਕੋਰਸ ਕਰੋ ਅਤੇ ਕਰਵਾਓ।

ਇਵੇਂ ਵੀ ਯੂਥ ਵਿੱਚ ਬੜੀ ਸ਼ਕਤੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਯੂਥ ਉਮਰ ਬੜੀ ਸ਼ਕਤੀਸ਼ਾਲੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਜੇ ਚਾਹੇ ਉਹ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਨ ਇਸਲਈ ਦੇਖੋ ਅਜਕਲ ਦੀ ਗੈਰਮੈਂਟ ਵੀ ਯੂਥ ਤੋਂ ਘਬਰਾਉਂਦੀ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਯੂਥ ਗਰੁੱਪ ਵਿੱਚ ਲੇਕਿਕ ਰੂਪ ਨਾਲ ਬੁੱਧੀ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਸ਼ਰੀਰ ਦੀ ਵੀ ਸ਼ਕਤੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਅਤੇ ਇਥੇ ਤੋੜ-ਫੋੜ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਬਣਾਉਣ ਵਾਲੇ ਹਨ। ਉਹ ਜੋਸ਼ ਵਾਲੇ ਹਨ ਅਤੇ ਇਥੇ ਸ਼ਾਂਤ ਸਵਰੂਪ ਆਤਮਾਵਾਂ ਹਨ। ਵਿਗੜੀ ਨੂੰ ਬਣਾਉਣ ਵਾਲੀਆਂ ਹਨ। ਸਭ ਦੇ ਦੁੱਖ ਦੂਰ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਹਨ। ਉਹ ਦੁੱਖ ਦੇਣ ਵਾਲੇ ਹਨ ਅਤੇ ਤੁਸੀਂ ਦੁੱਖ ਦੂਰ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਹੋ। ਦੁੱਖ ਹਰਤਾ ਸੁਖ ਕਰਤਾ। ਜਿਵੇਂ ਦਾ ਬਾਪ ਓਵੇਂ ਦੇ ਬੱਚੇ। ਸਦਾ ਹਰ ਸੰਕਲਪ, ਹਰ ਆਤਮਾ ਦੇ ਪ੍ਰਤੀ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਪ੍ਰਤੀ ਸੁਖਦਾਈ ਸੰਕਲਪ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਦੁੱਖ ਦੀ ਦੁਨੀਆਂ ਤੋਂ ਨਿਕਲ ਗਏ। ਹੁਣ ਦੁੱਖ ਦੀ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਹੋ। ਦੁੱਖਧਾਮ ਨਾਲ ਸੰਗਮਯੁੱਗ ਵਿੱਚ ਪਹੁੰਚ ਗਏ ਹੋ। ਪੁਰਸੋਤਮ ਯੁੱਗ ਵਿੱਚ ਬੈਠੇ ਹੋ। ਉਹ ਕਲਯੁੱਗੀ ਯੂਥ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਸੰਗਮਯੁੱਗੀ ਯੂਥ ਹੋ ਇਸਲਈ ਸਦਾ ਆਪਣੇ ਵਿੱਚ ਇਹ ਨਾਲੇਜ ਨੂੰ ਸ਼ਕਤੀ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਧਾਰਨ ਕਰੋ ਅਤੇ ਕਰਵਾਓ ਵੀ। ਜਿੰਨਾ ਤੁਸੀਂ ਫੋਰਸ ਦਾ ਕੋਰਸ ਕੀਤਾ ਹੋਏਗਾ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੁੱਜਿਆਂ ਨੂੰ ਵੀ ਕਰਵਾਉਣਗੇ। ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਸਿਰਫ਼ ਪੁਆਇੰਟਸ ਦਾ ਕੋਰਸ ਕਰਵਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਹੁਣ ਕੋਰਸ ਨੂੰ ਫਿਰ ਤੋਂ ਰਿਵਾਈਜ਼ ਕਰਨਾ, ਇੱਕ-ਇੱਕ ਪੁਆਇੰਟ ਵਿੱਚ ਕੀ ਕੀ ਸ਼ਕਤੀ ਹੈ, ਕਿੰਨੀ ਸ਼ਕਤੀ ਹੈ, ਕਿਸ ਵੇਲੇ ਕਿਹੜੀ ਸ਼ਕਤੀ ਨੂੰ ਕਿਸ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਯੁਜ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹੋ, ਇਹ ਟਰੇਨਿੰਗ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਆਪ ਹੀ ਦੇ ਸਕਦੇ ਹੋ। ਤਾਂ ਇਹ ਚੈੱਕ ਕਰੋ - ਆਤਮਾ ਦੇ ਪੁਆਇੰਟ ਰੂਪੀ ਸ਼ਕਤੀਸ਼ਾਲੀ ਸਸਤਰ ਸਾਰੇ ਦਿਨ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰੈਕਟੀਕਲ ਕੰਮ ਵਿੱਚ ਲਗਾਏ? ਆਪਣੀ ਟਰੇਨਿੰਗ ਆਪ ਹੀ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹੋ ਕਿਉਂਕਿ ਨਾਲੇਜਫੁੱਲ ਤਾਂ ਹਨ ਹੀ। ਆਤਮਾ ਦੇ ਪ੍ਰਤੀ ਪੁਆਇੰਟ ਕੱਢਣ ਦੇ ਲਈ ਕਹਾਂਗੇ ਤਾਂ ਕਿੰਨੇ ਪੁਆਇੰਟ ਕੱਢੋਗੇ! ਬੜੇ ਹਨ ਨਾ! ਭਾਸ਼ਣ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਤਾਂ ਹੁਸ਼ਿਆਰ ਹੋ ਨਾ। ਲੇਕਿਨ ਇੱਕ ਇੱਕ ਪੁਆਇੰਟ ਨੂੰ ਦੇਖੋ ਪ੍ਰਸਥਿਤੀ ਦੇ ਵੇਲੇ ਕਿਥੋਂ ਤੱਕ ਕੰਮ ਵਿੱਚ ਲੈਂਦੇ ਹੋ। ਇਹ ਨਹੀਂ ਸੋਚੋ ਵੈਸੇ ਤਾਂ ਠੀਕ ਰਹਿੰਦੇ, ਲੇਕਿਨ ਇਵੇਂ ਦੀ ਗੱਲ ਹੋ ਗਈ, ਪ੍ਰਸਥਿਤੀ ਆਈ ਇਸਲਈ ਇਵੇਂ ਹੋਇਆ। ਸਸਤਰ ਕਿਸ ਲਈ ਹੁੰਦੇ ਹਨ? ਜਦੋਂ ਦੁਸ਼ਮਣ ਆਉਂਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਉਸਦੇ ਲਈ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਜਾਂ ਦੁਸ਼ਮਣ ਆ ਗਿਆ ਇਸਲਈ ਮੈਂ ਹਾਰ ਗਿਆ! ਮਾਇਆ ਆ ਗਈ ਇਸਲਈ ਡਰਾਮਾ ਹੋ ਗਏ! ਲੇਕਿਨ ਮਾਇਆ ਦੁਸ਼ਮਣ ਲਈ ਤਾਂ ਸਸਤਰ ਹਨ ਨਾ! ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਕਿਸ ਲਈ ਧਾਰਨ ਕੀਤੀਆਂ ਹਨ। ਸਮੇਂ ਤੇ ਜਿੱਤ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਦੇ ਲਈ ਸ਼ਕਤੀਸ਼ਾਲੀ ਬਣੇ ਹੋ ਨਾ! ਤਾਂ ਸਮਝਿਆ ਕੀ ਕਰਨਾ ਹੈ? ਆਪਸ ਵਿੱਚ ਚੰਗੀ ਰੂਹ-ਰਿਹਾਨ ਕਰਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਬਾਪਦਾਦਾ ਨੂੰ ਸਾਰਾ ਸਮਾਚਾਰ ਮਿਲਦਾ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ ਨਾ। ਬਾਪਦਾਦਾ ਬੱਚਿਆਂ ਦਾ ਇਹ ਉਮੰਗ ਦੇਖ ਕੇ ਖੁਸ਼ ਹੁੰਦੇ ਹਨ, ਪੜਾਈ ਨਾਲ ਪਿਆਰ ਹੈ। ਬਾਪ ਨਾਲ ਪਿਆਰ ਹੈ। ਸੇਵਾ ਨਾਲ ਪਿਆਰ ਹੈ ਲੇਕਿਨ ਕਦੇ ਕਦੇ ਜੋ ਨਾਜੁਕ ਬਣ ਜਾਂਦੇ ਹਨ,

ਸ਼ਸਤਰ ਛੁੱਟ ਜਾਂਦੇ ਹਨ, ਉਸ ਵੇਲੇ ਇੰਨਾ ਦੀ ਫਿਲਮ ਕੱਢ ਕੇ ਇੰਨਾ ਨੂੰ ਹੀ ਦਿਖਾਈ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਹੁੰਦਾ ਥੋੜੇ ਟਾਈਮ ਦੇ ਲਈ ਹੀ ਹੈ, ਜ਼ਿਆਦਾ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ ਪਰ ਫਿਰ ਵੀ ਲਗਾਤਾਰ ਅਤੇ ਸਦਾ ਨਿਰਵਿਘਨ ਰਹਿਣਾ ਅਤੇ ਵਿਘਨ ਨਿਰਵਿਘਨ ਚਲਦਾ ਰਹੇ, ਫਰਕ ਤਾਂ ਹੈ ਨਾ! ਧਾਗੇ ਵਿੱਚ ਜਿੰਨੀਆਂ ਗੰਡਾਂ ਪੈਂਦੀਆਂ ਹਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਧਾਗਾ ਕਮਜ਼ੋਰ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਜੁੜ ਤਾਂ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਲੇਕਿਨ ਜੁੜੀ ਹੋਈ ਚੀਜ਼ ਅਤੇ ਸਾਬੂਤ ਚੀਜ਼ ਵਿੱਚ ਫਰਕ ਤਾਂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਨਾ। ਜੋੜ ਵਾਲੀ ਚੀਜ਼ ਚੰਗੀ ਲੱਗੇਗੀ? ਤਾਂ ਇਹ ਵਿਘਨ ਆਇਆ ਫਿਰ ਨਿਰਵਿਘਨ ਬਣੇ ਫਿਰ ਵਿਘਨ ਆਵੇ, ਟੁੱਟਿਆ ਜੋੜਿਆ ਤਾਂ ਜੋੜ ਤਾਂ ਹੋਇਆ ਨਾ ਇਸਲਈ ਇਸਦਾ ਵੀ ਪ੍ਰਭਾਵ ਅਵਸਥਾ ਤੇ ਪੈਂਦਾ ਹੈ।

ਕੋਈ ਬਹੁਤ ਚੰਗੇ ਤੇਜ਼ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥੀ ਹਨ। ਨਾਲੇਜ਼ਫੁੱਲ, ਸਰਵਿਸੇਬੁਲ ਵੀ ਹਨ। ਬਾਪਦਾਦਾ, ਪਰਿਵਾਰ ਦੀ ਨਜ਼ਰਾਂ ਵਿੱਚ ਵੀ ਹਨ ਲੇਕਿਨ ਜੋੜ ਤੋੜ ਹੋਣ ਵਾਲੀ ਆਤਮਾ ਸਦਾ ਸ਼ਕਤੀ ਸ਼ਾਲੀ ਨਹੀਂ ਰਹੇਗੀ। ਛੋਟੀ-ਛੋਟੀ ਗੱਲ ਵਿੱਚ ਉਸਨੂੰ ਮਿਹਨਤ ਕਰਨੀ ਪਵੇਗੀ। ਕਦੇ ਸਦਾ ਹਲਕੇ, ਹਰਸ਼ਿਤ ਖੁਸ਼ੀ ਵਿੱਚ ਨੱਚਣ ਵਾਲੇ ਹੋਣਗੇ। ਲੇਕਿਨ ਇਵੇਂ ਸਦਾ ਨਜ਼ਰ ਨਹੀਂ ਆਉਣਗੇ। ਹੋਣਗੇ ਮਹਾਰਥੀ ਦੀ ਲਿਸਟ ਵਿੱਚ ਲੇਕਿਨ ਇਵੇਂ ਦੇ ਸੰਸਕਾਰ ਵਾਲੇ ਕਮਜ਼ੋਰ ਜਰੂਰ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਇਸਦਾ ਕਾਰਨ ਕੀ ਹੈ? ਇਹ ਤੋੜਨ ਜੋੜਨ ਦੇ ਸੰਸਕਾਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਅੰਦਰੋਂ ਕਮਜ਼ੋਰ ਕਰ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਬਾਹਰ ਤੋਂ ਕੋਈ ਗੱਲ ਨਹੀਂ ਹੋਏਗੀ। ਬੜੇ ਚੰਗੇ ਦਿਖਾਈ ਦੇਣਗੇ ਇਸਲਈ ਇਹ ਸੰਸਕਾਰ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਬਣਾਉਣਾ। ਇਹ ਨਹੀਂ ਸੋਚਣਾ ਮਾਇਆ ਆ ਗਈ। ਚਲ ਤਾਂ ਰਹੇ ਹਾਂ। ਲੇਕਿਨ ਇਵੇਂ ਚਲਣਾ, ਕਦੇ ਤੋੜਨਾ ਕਦੇ ਜੁੜਨਾ ਇਹ ਕੀ ਹੋਇਆ? ਸਦਾ ਜੁੱਟਿਆ ਰਹੇ, ਸਦਾ ਨਿਰਵਿਘਨ ਰਹੇ, ਸਦਾ ਹਰਸ਼ਿਤ, ਸਦਾ ਛੱਤਰ ਛਾਇਆ ਵਿੱਚ ਰਹੀਏ ਇਸ ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ ਤੇ ਉਸ ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ ਅੰਤਰ ਹੈ ਨਾ ਇਸਲਈ ਬਾਪਦਾਦਾ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਕੋਈ ਕੋਈ ਦੀ ਜਨਮ ਪੱਤਰੀ ਦਾ ਕਾਗਜ਼ ਬਿਲਕੁਲ ਸਾਫ਼ ਹੈ। ਕੋਈ ਕੋਈ ਦਾ ਵਿੱਚ ਵਿੱਚ ਦਾਗ ਹੈ। ਭਾਵੇਂ ਦਾਗ ਮਿਟਾਉਂਦੇ ਹਨ ਲੇਕਿਨ ਉਹ ਵੀ ਦਿਖਾਈ ਤਾਂ ਦਿੰਦੇ ਹਨ ਨਾ। ਦਾਗ ਹੋ ਹੀ ਨਹੀਂ। ਸਾਫ਼ ਕਾਗਜ਼ ਅਤੇ ਦਾਗ ਮਿਟਾਇਆ ਹੋਇਆ ਕਾਗਜ਼...ਚੰਗਾ ਕੀ ਲੱਗੇਗਾ? ਸਾਫ਼ ਕਾਗਜ਼ ਰੱਖਣ ਦਾ ਅਧਾਰ ਬੜਾ ਸਹਿਜ ਹੈ। ਘਬਰਾ ਨਹੀਂ ਜਾਣਾ ਕਿ ਇਹ ਤਾਂ ਬੜਾ ਮੁਸ਼ਕਿਲ ਹੈ। ਨਹੀਂ। ਬੜਾ ਸੌਖਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਸਮਾਂ ਨੇੜੇ ਆ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਸਮੇਂ ਨੂੰ ਵੀ ਖਾਸ ਵਰਦਾਨ ਮਿਲਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਜਿੰਨਾ ਜੇ ਪਿੱਛੇ ਆਉਂਦੇ ਹਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਸਮੇਂ ਪ੍ਰਮਾਣ ਐਕਸਟਰਾ ਲਿਫਟ ਦੀ ਗਿਫ਼ਤ ਮਿਲਦੀ ਹੈ। ਹੁਣ ਤਾਂ ਅਵਿਅਕਤ ਰੂਪ ਦਾ ਪਾਰਟ ਹੈ ਹੀ ਵਰਦਾਨੀ ਪਾਰਟ। ਤਾਂ ਸਮੇਂ ਦੀ ਵੀ ਤੁਹਾਨੂੰ ਮਦਦ ਹੈ। ਅਵਿਅਕਤ ਪਾਰਟ ਦੀ, ਅਵਿਅਕਤ ਸਹਿਯੋਗ ਦੀ ਵੀ ਮਦਦ ਹੈ। ਫਾਸਟ ਗਤੀ ਦਾ ਵੇਲਾ ਹੈ, ਇਸਦੀ ਵੀ ਮਦਦ ਹੈ। ਪਹਿਲਾ ਇਨਵੇਸ਼ਨ ਕੱਢਣ ਵਿੱਚ ਸਮਾਂ ਲੱਗਿਆ। ਹੁਣ ਬਣਾ ਬਣਾਇਆ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਬਣੇ ਬਣਾਏ ਤੇ ਪਹੁੰਚੇ ਹੋ। ਇਹ ਵੀ ਵਰਦਾਨ ਘੱਟ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਜਿਹੜੇ ਪਹਿਲੇ ਆਏ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਮੱਖਣ ਖਾਧਾ, ਤੁਸੀਂ ਲੋਕ ਮੱਖਣ ਖਾਣ ਪਹੁੰਚ ਗਏ ਹੋ। ਤਾਂ ਵਰਦਾਨੀ ਹੋ ਨਾ! ਸਿਰਫ਼ ਥੋੜਾ ਜਿਹਾ ਅਟੈਸ਼ਨ ਰੱਖੋ। ਬਾਕੀ ਕੋਈ ਵੱਡੀ ਗੱਲ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਸਭ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀ ਮਦਦ ਤੁਹਾਡੇ ਨਾਲ ਹੈ। ਹੁਣ ਤੁਹਾਨੂੰ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਮਹਾਰਥੀ ਨਿਮਿਤ ਆਤਮਾਵਾਂ ਦੀ ਜਿੰਨੀ ਪਾਲਣਾ ਮਿਲਦੀ ਹੈ ਓਨੀ ਪਹਿਲਾ ਵਾਲਿਆਂ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਮਿਲਦੀ ਹੈ। ਇੱਕ ਇੱਕ ਨਾਲ ਕਿੰਨੀ ਮਿਹਨਤ ਕਰਦੇ ਟਾਈਮ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਪਹਿਲੇ ਜਨਰਲ ਪਾਲਣਾ ਮਿਲੀ। ਲੇਕਿਨ ਤੁਸੀਂ ਤਾਂ ਸਿਕਿਲਧੇ ਬਣ ਪਲ ਰਹੇ ਹੋ। ਪਾਲਣਾ ਦਾ ਰਿਟਰਨ ਵੀ ਦੇਣ ਵਾਲੇ ਹੋ ਨਾ। ਮੁਸ਼ਕਿਲ ਹੈ ਨਾ। ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ-ਇੱਕ ਗੱਲ ਨੂੰ ਸ਼ਕਤੀ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਯੂਜ਼ ਕਰਨ ਦਾ ਅਟੈਸ਼ਨ ਰੱਖੋ। ਸਮਝਾ! ਚੰਗਾ!

ਸਦਾ ਮਹਾਵੀਰ ਬਣ ਜੇਤੂ ਛੱਤਰ ਧਾਰੀ ਆਤਮਾਵਾਂ, ਸਦਾ ਗਿਆਨ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਨੂੰ ਸਮੇਂ ਪ੍ਰਮਾਣ ਕੰਮ ਵਿੱਚ ਲੈ ਆਉਣ ਵਾਲੇ, ਸਦਾ ਅਟਲ, ਅਚਲ ਅਖੰਡ ਸਥਿਤੀ ਧਾਰਨ ਕਰਨ ਵਾਲੀ, ਸਦਾ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਮਾਸਟਰ ਸਰਵਸ਼ਕਤੀਵਾਨ ਅਨੁਭਵ ਕਰਨ ਵਾਲੀ, ਇਵੇਂ ਦੀ ਸ੍ਰੇਸ਼ਠ ਸਦਾ ਮਾਇਆਜੀਤ ਵਿਜੈਈ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਬਾਪਦਾਦਾ ਦਾ ਯਾਦਪਿਆਰ ਅਤੇ ਨਮਸਤੇ।

” ਦਾਦੀਆਂ ਨਾਲ ”:- ਖਾਸ ਰਤਨਾਂ ਦੇ ਹਰ ਕਦਮ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਤਾਂ ਪਦਮਾ ਦੀ ਕਮਾਈ ਹੈ ਹੀ ਲੇਕਿਨ ਹੋਰਾਂ ਨੂੰ ਵੀ ਪਦਮਾ ਦੀ ਕਮਾਈ ਹੈ। ਖਾਸ ਰਤਨ ਸਦਾ ਹੀ ਹਰ ਕਦਮ ਤੇ ਅੱਗੇ ਵਧਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਅਨਾਦਿ ਚਾਬੀ ਮਿਲੀ ਹੋਈ ਹੈ। ਐਂਟੇਮੇਟਿਕ ਚਾਬੀ ਮਿਲੀ ਹੋਈ ਹੈ। ਨਿਮਿਤ ਬਣਨਾ ਮਤਲਬ ਐਂਟੇਮੇਟਿਕ ਚਾਬੀ ਲਗਾਉਣਾ। ਖਾਸ ਰਤਨਾਂ ਨੂੰ ਅਨਾਦਿ ਚਾਬੀ ਨਾਲ ਅੱਗੇ ਵਧਣਾ ਹੀ ਹੈ। ਤੁਹਾਡੇ ਸਭ ਦੇ ਹਰ ਸੰਕਲਪ ਵਿੱਚ ਸੇਵਾ ਭਰੀ ਹੋਈ ਹੈ। ਇੱਕ ਨਿਮਿਤ ਬਣਦਾ ਹੈ ਅਨੇਕ ਆਤਮਾਵਾਂ ਨੂੰ ਉਮੰਗ ਉਤਸ਼ਾਹ ਵਿੱਚ ਲੈ ਕੇ ਆਉਣ ਦੇ। ਮਿਹਨਤ ਨਹੀਂ ਕਰਨੀ ਪੈਂਦੀ ਲੇਕਿਨ ਨਿਮਿਤ ਨੂੰ ਦੇਖਣ ਨਾਲ ਹੀ ਉਹ ਲਹਿਰ ਫੈਲ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਜਿਵੇਂ ਇੱਕ ਨੂੰ ਦੇਖ ਕੇ ਰੰਗ ਲੱਗ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਨਾ। ਤਾਂ ਇਹ ਐਂਟੇਮੇਟਿਕ ਉਮੰਗ ਉਤਸ਼ਾਹ ਦੀ ਲਹਿਰ ਹੋਰਾਂ ਦੇ ਉਮੰਗ ਉਤਸ਼ਾਹ ਨੂੰ ਵਧਾਉਂਦੀ ਹੈ। ਜਿਵੇਂ ਕੋਈ ਵੀ ਚੰਗਾ ਡਾਂਸ ਕਰਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਦੇਖਣ ਵਾਲਿਆਂ ਦੇ ਵੀ ਪੈਰ ਨੱਚਣ ਲੱਗ ਜਾਂਦੇ ਹਨ, ਲਹਿਰ ਫੈਲ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਤਾਂ ਨਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਵੀ ਹੱਥ ਪੈਰ ਚਲਣ ਲੱਗ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਅੱਛਾ!

ਮਧੂਬਨ ਦੀ ਸਭ ਕਾਰੋਬਾਰ ਠੀਕ ਹੈ। ਮਧੂਬਨ ਨਿਵਾਸੀਆਂ ਨਾਲ ਮਧੂਬਨ ਸੱਜਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਬਾਪਦਾਦਾ ਤਾਂ ਨਿਮਿਤ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਦੇਖ ਸਦਾ ਨਿਸ਼ਚਿੰਤ ਹਨ ਕਿਉਂਕਿ ਬੱਚੇ ਕਿੰਨੇ ਹੁਸ਼ਿਆਰ ਹਨ। ਬੱਚੇ ਵੀ ਘੱਟ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਬਾਪ ਦਾ ਬੱਚਿਆਂ ਵਿੱਚ ਬੜਾ ਫੇਬ ਹੈ ਤਾਂ ਬੱਚੇ ਬਾਪ ਨਾਲ ਵੀ ਅੱਗੇ ਹਨ। ਨਿਮਿਤ ਬਣੇ ਹੋਏ ਸਦਾ ਹੀ ਬਾਪ ਨੂੰ ਵੀ ਨਿਸ਼ਚਿੰਤ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਇਵੇਂ ਚਿੰਤਾ ਤਾਂ ਨਹੀਂ ਹੈ ਫਿਰ ਵੀ ਬਾਪ ਨੂੰ ਖੁਸ਼ਖਬਰੀ ਸੁਣਾਉਣ ਵਾਲੇ ਹੋ। ਇਵੇਂ ਦੇ ਬੱਚੇ ਕਿਤੇ ਵੀ ਨਹੀਂ ਹੋਣਗੇ ਜੇ ਇੱਕ ਇੱਕ ਬੱਚਾ ਇੱਕ ਦੇ ਤੋਂ ਅੱਗੇ ਹੋ, ਹਰੇਕ ਬੱਚਾ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਹੋ। ਕੋਈ ਦੇ ਇੰਨੇ ਬੱਚੇ ਇਵੇਂ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦੇ। ਕੋਈ ਲੜਨ ਵਾਲਾ ਹੋਵੇਗਾ, ਕੋਈ ਪੜ੍ਹਨ ਵਾਲਾ ਹੋਵੇਗਾ। ਇਥੇ ਤਾਂ ਹਰੇਕ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਮਣੀਆਂ ਹੋ, ਹਰੇਕ ਦੀ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਤਾ ਹੈ।

ਵਰਦਾਨ:- ਪਵਿੱਤਰਤਾ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀਸ਼ਾਲੀ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਵਿ੍ਤੀ ਦੁਆਰਾ ਸਰਵ ਪ੍ਰਾਪਤੀਆਂ ਕਰਾਉਣ ਵਾਲੇ ਦੁੱਖ ਹਰਤਾ ਸੁੱਖ ਕਰਤਾ ਭਵ

ਸਾਈਂਸ ਦੀ ਦਵਾਈ ਵਿੱਚ ਅਲਪਕਾਲ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਹੈ ਜੋ ਦੁੱਖ ਦਰਦ ਨੂੰ ਖਤਮ ਕਰ ਦਿੰਦੀ ਹੈ ਲੇਕਿਨ ਪਵਿੱਤਰਤਾ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਮਤਲਬ ਸਾਈਲੈਂਸ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਵਿੱਚ ਤਾਂ ਦੁਆ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਹੈ। ਇਹ ਪਵਿੱਤਰਤਾ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀਸ਼ਾਲੀ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਜਾਂ ਵਿ੍ਤੀ ਸਦਾਕਾਲ ਦੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਕਰਵਾਉਣ ਵਾਲੀ ਹੈ ਇਸਲਈ ਤੁਹਾਡੇ ਜੜ ਚਿੱਤਰਾਂ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਓ ਦਿਆਲੂ, ਦਇਆ ਕਰੋ ਕਹਿਕੇ ਦਇਆ ਜਾਂ ਦੁਆ ਮੰਗਦੇ ਹਨ। ਤਾਂ ਜਦੋਂ ਚੇਤਨ ਵਿੱਚ ਇਵੇਂ ਮਾਸਟਰ ਦੁੱਖ ਹਰਤਾ ਸੁੱਖ ਕਰਤਾ ਬਣ ਦਇਆ ਕੀਤੀ ਹੈ ਤਾਂ ਭਗਤੀ ਵਿੱਚ ਪੂਜੇ ਜਾਂਦੇ ਹੋ।

ਸਲੋਗਨ:- ਸਮੇਂ ਦੀ ਸਮੀਪਤਾ ਪ੍ਰਮਾਣ ਸੱਚੀ ਤਪੱਸਿਆ ਅਤੇ ਸਾਧਨਾ ਹੈ ਹੀ ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਵੈਰਾਗ ।

ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ:- ਅਪਾਰ ਖੁਸ਼ੀ ਜਾਂ ਨਸ਼ੇ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣ ਦੇ ਲਈ ਦੇਹ - ਅਭਿਮਾਨ ਦੀ ਬਿਮਾਰੀ ਛੱਡ ਪ੍ਰੀਤ ਬੁੱਧੀ ਬਣੇ, ਆਪਣੀ ਚਲਨ ਸੁਧਾਰੋ”

ਪ੍ਰਸ਼ਨ:- ਕਿਹੜੇ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਗਿਆਨ ਦਾ ਉਲਟਾ ਨਸ਼ਾ ਨਹੀਂ ਚੜ੍ਹ ਸਕਦਾ ਹੈ?

ਉੱਤਰ:- ਜੇ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਥਾਰਤ ਜਾਣਕੇ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਦਿਲ ਨਾਲ ਬਾਪ ਦੀ ਮਹਿਮਾ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਪੜ੍ਹਾਈ ਤੇ ਪੂਰਾ ਧਿਆਨ ਹੈ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਗਿਆਨ ਦਾ ਉਲਟਾ ਨਸ਼ਾ ਨਹੀਂ ਚੜ੍ਹ ਸਕਦਾ। ਜੇ ਬਾਪ ਨੂੰ ਸਾਧਾਰਨ ਸਮਝਦੇ ਹਨ ਉਹ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ। ਯਾਦ ਕਰਨ ਤਾਂ ਆਪਣਾ ਸਮਾਚਾਰ ਵੀ ਬਾਪ ਨੂੰ ਜ਼ਰੂਰ ਦੇਣਾ। ਬੱਚੇ ਆਪਣਾ ਸਮਾਚਾਰ ਨਹੀਂ ਦਿੰਦੇ ਤਾਂ ਬਾਪ ਨੂੰ ਖਿਆਲ ਚੱਲਦਾ ਕਿ ਬੱਚਾ ਕਿੱਥੇ ਮੁਰਛਿਤ ਤਾਂ ਨਹੀਂ ਹੋ ਗਿਆ?

ਓਮ ਸ਼ਾਂਤੀ ਬਾਪ ਬੈਠ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ - ਬੱਚੇ, ਜਦੋਂ ਕੋਈ ਨਵਾਂ ਆਉਂਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਪਹਿਲੇ ਹੱਦ ਅਤੇ ਬੇਹੱਦ, ਦੋ ਬਾਪ ਦਾ ਪਰਿਚੈ ਦਿਓ। ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਬਾਬਾ ਮਤਲਬ ਬੇਹੱਦ ਦੀ ਆਤਮਾਵਾਂ ਦਾ ਬਾਪ। ਉਹ ਹੱਦ ਦਾ ਬਾਪ, ਹਰੇਕ ਜੀਵ ਆਤਮਾ ਦਾ ਵੱਖ ਹੈ। ਇਹ ਨਾਲੇਜ਼ ਵੀ ਸਾਰੇ ਇੱਕਰਸ ਧਾਰਨ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੇ। ਕਈ ਇੱਕ ਪਰਸੈਂਟ, ਕਈ 95 ਪਰਸੈਂਟ ਧਾਰਨ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਤਾਂ ਸਮਝ ਦੀ ਗੱਲ ਹੈ, ਸੂਰਜਵੰਸ਼ੀ, ਚੰਦ੍ਰਵੰਸ਼ੀ ਘਰਾਣਾ ਹੋਵੇਗਾ ਨਾ। ਰਾਜਾ, ਰਾਣੀ ਅਤੇ ਪ੍ਰਜਾ। ਪ੍ਰਜਾ ਵਿੱਚ ਸਾਰੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਮਨੁੱਖ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਪ੍ਰਜਾ ਮਤਲਬ ਹੀ ਪ੍ਰਜਾ। ਬਾਪ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ ਇਹ ਪੜ੍ਹਾਈ ਹੈ, ਹਰ ਇੱਕ ਆਪਣੀ ਬੁੱਧੀ ਅਨੁਸਾਰ ਹੀ ਪੜ੍ਹਦੇ ਹਨ। ਹਰ ਇੱਕ ਨੂੰ ਆਪਣਾ - ਆਪਣਾ ਪਾਰ੍ਵ ਮਿਲਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਜਿਸਨੇ ਕਲਪ ਪਹਿਲੇ ਜਿੰਨੀ ਪੜ੍ਹਾਈ ਧਾਰਨ ਕੀਤੀ ਹੈ, ਉਣੀ ਹੁਣ ਵੀ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਪੜ੍ਹਾਈ ਕਦੀ ਲੁਕੀ ਨਹੀਂ ਰਹਿ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਪੜ੍ਹਾਈ ਅਨੁਸਾਰ ਪੱਦ ਵੀ ਮਿਲਦਾ ਹੈ। ਬਾਪ ਨੇ ਸਮਝਾਇਆ ਹੈ, ਅੱਗੇ ਚੱਲ ਇਮਤਿਹਾਨ ਹੋਵੇਗਾ। ਬਗ਼ੈਰ ਇਮਤਿਹਾਨ ਦੇ ਟ੍ਰਾਂਸਫਰ ਹੋ ਨਾ ਸੱਕਣ। ਤਾਂ ਪਿਛਾੜੀ ਵਿੱਚ ਸਭ ਪਤਾ ਪਵੇਗਾ। ਪਰ ਹੁਣ ਵੀ ਸਮਝ ਸਕਦੇ ਹੋ ਅਸੀਂ ਕਿਸ ਪੱਦ ਦੇ ਲਾਇਕ ਹਾਂ? ਭਾਵੇਂ ਲੱਜਾ ਦੇ ਮਾਰੇ ਸਾਰੇ ਹੱਥ ਚੁੱਕ ਲੈਂਦੇ ਹਨ ਪਰ ਸਮਝ ਸਕਦੇ ਹਨ, ਇਵੇਂ ਦੇ ਅਸੀਂ ਕਿਵੇਂ ਬਣ ਸਕਦੇ ਹਾਂ! ਫੇਰ ਵੀ ਹੱਥ ਚੁੱਕ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਵੀ ਅਗਿਆਨ ਹੀ ਕਹਾਂਗੇ। ਬਾਪ ਤਾਂ ਝੱਟ ਸਮਝ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਕਿ ਇਸਤੋਂ ਤਾਂ ਜ਼ਿਆਦਾ ਅਕਲ ਲੈਕਿਕ ਸਟੂਡੈਂਟ ਵਿੱਚ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਉਹ ਸਮਝਦੇ ਹਨ ਅਸੀਂ ਸਕਾਲਰਸ਼ਿਪ ਲੈਣ ਲਾਇਕ ਨਹੀਂ ਹਾਂ, ਪਾਸ ਨਹੀਂ ਹੋਵਾਂਗੇ। ਉਹ ਸਮਝਦੇ ਹਨ, ਟੀਚਰ ਜੇ ਪੜ੍ਹਾਉਂਦੇ ਹਨ ਉਸ ਵਿੱਚ ਅਸੀਂ ਕਿੰਨੇ ਨੰਬਰ ਲਵਾਂਗੇ? ਇਵੇਂ ਥੋੜ੍ਹੀ ਕਹਿਣਗੇ ਕਿ ਅਸੀਂ ਪਾਸ ਵਿਦ ਆਨਰ ਹੋਵਾਂਗੇ। ਇੱਥੇ ਤਾਂ ਕਈ ਬੱਚਿਆਂ ਵਿੱਚ ਇੰਨੀ ਵੀ ਅਕਲ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਦੇਹ - ਅਭਿਮਾਨ ਬਹੁਤ ਹੈ। ਭਾਵੇਂ ਆਏ ਹਨ ਇਹ (ਦੇਵਤਾ) ਬਣਨ ਦੇ ਲਈ ਪਰ ਇਵੇਂ ਦੀ ਚਲਨ ਵੀ ਤਾਂ ਚਾਹੀਦੀ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਵਿਨਾਸ਼ ਕਾਲੇ ਵਿਪ੍ਰੀਤ ਬੁੱਧੀ ਕਿਉਂਕਿ ਕਾਇਦੇਸਿਰ ਬਾਪ ਨਾਲ ਪ੍ਰੀਤ ਨਹੀਂ ਹੈ।

ਬਾਪ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ ਕਿ ਵਿਨਾਸ਼ ਕਾਲੇ ਵਿਪ੍ਰੀਤ ਬੁੱਧੀ ਦਾ ਯਰਥਾਤ ਅਰਥ ਕੀ ਹੈ? ਬੱਚੇ ਹੀ ਪੂਰਾ ਨਹੀਂ ਸਮਝ ਸਕਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਫੇਰ ਉਹ ਕੀ ਸਮਝਣਗੇ? ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨਾ - ਇਹ ਤਾਂ ਹੋਈ ਗੁਪਤ ਗੱਲ। ਪੜ੍ਹਾਈ ਤਾਂ ਗੁਪਤ ਨਹੀਂ ਹੈ ਨਾ। ਪੜ੍ਹਾਈ ਵਿੱਚ ਨੰਬਰਵਾਰ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਇੱਕ ਜਿਹਾ ਥੋੜ੍ਹੀ ਪੜ੍ਹਣਗੇ। ਬਾਬਾ ਸਮਝਦੇ ਹਨ ਹਜੇ ਤਾਂ ਬੇਬੀ ਹੈ। ਇਵੇਂ ਬੇਹੱਦ ਦੇ ਬਾਪ ਨੂੰ ਤਿੰਨ - ਤਿੰਨ, ਚਾਰ - ਚਾਰ ਮਹੀਨੇ ਯਾਦ ਵੀ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਪਤਾ ਕਿਵੇਂ ਪਵੇ ਕਿ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਹਨ? ਬਾਪ ਨੂੰ ਪੱਤਰ ਤੱਕ ਨਹੀਂ ਲਿੱਖਦੇ ਕਿ ਬਾਬਾ ਮੈਂ ਕਿਵੇਂ - ਕਿਵੇਂ ਚੱਲ ਰਿਹਾ ਹਾਂ, ਕੀ - ਕੀ ਸਰਵਿਸ ਕਰਦਾ ਹਾਂ? ਬਾਪ ਨੂੰ ਬੱਚਿਆਂ ਦੀ ਕਿੰਨੀ ਫ਼ਿਕਰ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ ਕਿ ਕਿਤੇ ਬੱਚਾ ਮੁਰਛਿਤ ਤਾਂ ਨਹੀਂ ਹੋ ਗਿਆ ਹੈ, ਕਿਤੇ ਬੱਚਾ ਮਰ ਤਾਂ ਨਹੀਂ ਗਿਆ? ਕਈ ਤਾਂ ਬਾਬਾ ਨੂੰ ਕਿੰਨਾ ਚੰਗਾ - ਚੰਗਾ ਸਰਵਿਸ ਸਮਾਚਾਰ ਲਿੱਖਦੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਵੀ ਸਮਝਦੇ, ਬੱਚਾ ਜਿੰਦਾ ਹੈ। ਸਰਵਿਸ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਬੱਚੇ ਕਦੀ ਲੁੱਕ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ। ਬਾਪ ਤਾਂ ਹਰ ਬੱਚੇ ਦਾ ਦਿਲ ਲੈਂਦੇ ਹਨ ਕਿ ਕਿਹੜਾ ਬੱਚਾ ਕਿਵੇਂ ਹੈ? ਦੇਹ - ਅਭਿਮਾਨ ਦੀ ਬਿਮਾਰੀ ਬਹੁਤ ਕੜੀ ਹੈ। ਬਾਬਾ ਮੁਰਲੀ ਵਿੱਚ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਕਈਆਂ ਨੂੰ ਤਾਂ ਗਿਆਨ ਦਾ ਉਲਟਾ ਨਸ਼ਾ ਚੜ੍ਹ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਅਹੰਕਾਰ ਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਫੇਰ ਯਾਦ ਵੀ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ, ਪੱਤਰ ਵੀ ਨਹੀਂ ਲਿੱਖਦੇ। ਤਾਂ ਬਾਪ ਵੀ ਯਾਦ ਕਿਵੇਂ ਕਰਣਗੇ? ਯਾਦ ਨਾਲ ਯਾਦ ਮਿਲਦੀ ਹੈ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਰਥਾਤ ਜਾਣਕੇ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਹੋ, ਦਿਲ ਨਾਲ ਮਹਿਮਾ ਕਰਦੇ ਹੋ। ਕਈ ਬੱਚੇ ਬਾਪ ਨੂੰ ਸਧਾਰਨ ਸਮਝਦੇ ਹਨ ਇਸਲਈ ਯਾਦ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ। ਬਾਬਾ ਕੋਈ ਭਭਕਾ ਆਦਿ ਥੋੜ੍ਹੀ ਵਿਖਾਏਗਾ। ਭਗਵਾਨੁਵਾਚ, ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਵਿਸ਼ਵ ਦੀ ਰਾਜਾਈ ਦੇਣ ਦੇ ਲਈ ਰਾਜਯੋਗ ਸਿਖਾਉਂਦਾ ਹਾਂ। ਤੁਸੀਂ ਇਵੇਂ ਥੋੜ੍ਹੀ ਸਮਝਦੇ ਹੋ ਕਿ ਅਸੀਂ ਵਿਸ਼ਵ ਦੀ ਬਾਦਸ਼ਾਹੀ ਲੈਣ ਦੇ ਲਈ ਬੇਹੱਦ ਦੇ ਬਾਪ ਤੋਂ ਪੜ੍ਹਦੇ ਹਾਂ। ਇਹ ਨਸ਼ਾ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਅਪਾਰ ਖੁਸ਼ੀ ਦਾ ਪਾਰਾ ਸਦਾ ਚੜ੍ਹਿਆ ਰਹੇ। ਗੀਤਾ ਪੜ੍ਹਨ ਵਾਲੇ ਭਾਵੇਂ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਸ਼੍ਰੀਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਭਗਵਾਨੁਵਾਚ, ਮੈਂ ਰਾਜਯੋਗ ਸਿਖਾਉਂਦਾ ਹਾਂ, ਬਸ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਰਾਜਾਈ ਪਾਉਣ ਦੀ ਖੁਸ਼ੀ ਥੋੜ੍ਹੀ ਰਹੇਗੀ। ਗੀਤਾ ਪੜ੍ਹਕੇ ਪੂਰੀ ਕੀਤੀ ਅਤੇ ਗਏ ਆਪਣੇ - ਆਪਣੇ ਧੰਧੇਧੇਰੀ ਵਿੱਚ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਤਾਂ ਹੁਣ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਹੈ ਕਿ ਸਾਨੂੰ ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਬਾਪ ਪੜ੍ਹਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਇਵੇਂ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਆਏਗਾ। ਤਾਂ ਪਹਿਲੇ - ਪਹਿਲੇ ਕੋਈ ਵੀ ਆਏ ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਦੋ ਬਾਪ ਦਾ ਪਰਿਚੈ ਦੇਣਾ ਹੈ। ਬੋਲੇ ਭਾਰਤ ਸ੍ਰਗ ਸੀ, ਹੁਣ ਨਰਕ ਹੈ। ਇਹ

ਕਲਯੁਗ ਹੈ, ਇਸਨੂੰ ਸੂਰਗ ਥੋੜ੍ਹੇ ਹੀ ਕਹਾਂਗੇ। ਇਵੇਂ ਤਾਂ ਨਹੀਂ ਕਹਿਣਗੇ ਕਿ ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ ਵੀ ਹਾਂ, ਕਲਯੁਗ ਵਿੱਚ ਵੀ ਹਾਂ। ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਦੁੱਖ ਮਿਲਿਆ ਤਾਂ ਕਹਿਣਗੇ ਨਰਕ ਵਿੱਚ ਹਾਂ, ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਸੁੱਖ ਹੈ ਤਾਂ ਕਹਿਣਗੇ ਸੂਰਗ ਵਿੱਚ ਹਾਂ। ਇਵੇਂ ਬਹੁਤ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਦੁੱਖੀ ਮਨੁੱਖ ਨਰਕ ਵਿੱਚ ਹਨ, ਅਸੀਂ ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਸੁੱਖ ਵਿੱਚ ਬੈਠੇ ਹਾਂ, ਮਹਿਲ ਮਾੜੀਆਂ, ਮੋਟਰਾਂ ਆਦਿ ਹਨ, ਸਮਝਦੇ ਹਨ ਅਸੀਂ ਤਾਂ ਸੂਰਗ ਵਿੱਚ ਹਾਂ। ਗੋਲਡਨ ਏਜ, ਆਇਰਨ ਏਜ ਇੱਕ ਹੀ ਗੱਲ ਹੈ।

ਤਾਂ ਪਹਿਲੇ - ਪਹਿਲੇ ਦੇ ਬਾਪ ਦੀ ਗੱਲ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਬਿਠਾਉਣੀ ਹੈ। ਬਾਪ ਹੀ ਖੁਦ ਆਪਣੀ ਪਛਾਣ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਉਹ ਸ੍ਵਵਿਆਪੀ ਕਿਵੇਂ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ? ਕੀ ਲੈਕਿਕ ਬਾਪ ਨੂੰ ਸ੍ਵਵਿਆਪੀ ਕਹਾਂਗੇ? ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਚਿੰਤਰ ਵਿੱਚ ਵਿਖਾਉਂਦੇ ਹੋ ਆਤਮਾ ਅਤੇ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਦਾ ਰੂਪ ਤਾਂ ਇੱਕ ਹੀ ਹੈ, ਉਸ ਵਿੱਚ ਫਰਕ ਨਹੀਂ। ਆਤਮਾ ਅਤੇ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਕੋਈ ਛੋਟਾ - ਵੱਡਾ ਨਹੀਂ। ਸਭ ਆਤਮਾਵਾਂ ਹਨ, ਉਹ ਵੀ ਆਤਮਾ ਹੈ। ਉਹ ਸਦਾ ਪਰਮਧਾਮ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ ਇਸਲਈ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਪਰਮ ਆਤਮਾ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਸਿਰਫ਼ ਤੁਸੀਂ ਆਤਮਾਵਾਂ ਜਿਵੇਂ ਆਉਂਦੀਆਂ ਹੋ ਉਵੇਂ ਮੈਂ ਨਹੀਂ ਆਉਂਦਾ। ਮੈਂ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਇਸ ਤਨ ਵਿੱਚ ਆਕੇ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਕਰਦਾ ਹਾਂ। ਇਹ ਗੱਲਾਂ ਕੋਈ ਬਾਹਰ ਦਾ ਸਮਝ ਨਾ ਸਕੇ। ਗੱਲ ਬੜੀ ਸਹਿਜ ਹੈ। ਫਰਕ ਸਿਰਫ਼ ਇੰਨਾ ਹੈ ਜੋ ਬਾਪ ਦੇ ਬਦਲੇ ਬੈਰੁੰਠਵਾਸੀ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਦਾ ਨਾਮ ਪਾ ਦਿੱਤਾ ਹੈ। ਕੀ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਨੇ ਬੈਰੁੰਠ ਤੋਂ ਨਰਕ ਵਿੱਚ ਆਕੇ ਰਾਜਯੋਗ ਸਿਖਾਇਆ? ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਕਿਵੇਂ ਕਹਿ ਸਕਦਾ ਹੈ ਦੇਹ ਸਹਿਤ.....ਮਾਮੇਕਮ ਯਾਦ ਕਰੇ। ਦੇਹਧਾਰੀ ਦੀ ਯਾਦ ਨਾਲ ਪਾਪ ਕਿਵੇਂ ਕੱਟਣਗੇ? ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਤਾਂ ਇੱਕ ਛੋਟਾ ਬੱਚਾ ਅਤੇ ਕਿੱਥੇ ਮੈਂ ਸਧਾਰਨ ਮਨੁੱਖ ਦੇ ਵਿਧਿ ਤਨ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦਾ ਹਾਂ। ਕਿੰਨਾ ਫਰਕ ਹੋ ਗਿਆ ਹੈ। ਇਸ ਇੱਕ ਭੁੱਲ ਦੇ ਕਾਰਨ ਸਾਰੇ ਮਨੁੱਖ ਪਤਿਤ, ਕੰਗਾਲ ਬਣ ਗਏ ਹਨ। ਨਾ ਮੈਂ ਸ੍ਵਵਿਆਪੀ ਹਾਂ, ਨਾ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਸ੍ਵਵਿਆਪੀ ਹੈ। ਹਰ ਸ਼ਰੀਰ ਵਿੱਚ ਆਤਮਾ ਸ੍ਵਵਿਆਪੀ ਹੈ। ਮੈਨੂੰ ਤਾਂ ਆਪਣਾ ਸ਼ਰੀਰ ਵੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਹਰ ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਆਪਣਾ - ਆਪਣਾ ਸ਼ਰੀਰ ਹੈ। ਨਾਮ ਹਰ ਇੱਕ ਸ਼ਰੀਰ ਤੇ ਵੱਖ - ਵੱਖ ਪੈਂਦਾ ਹੈ। ਨਾ ਮੈਨੂੰ ਸ਼ਰੀਰ ਹੈ ਅਤੇ ਨਾ ਮੇਰੇ ਸ਼ਰੀਰ ਦਾ ਕੋਈ ਨਾਮ ਹੈ। ਮੈਂ ਤਾਂ ਬੁੱਢਾ ਸ਼ਰੀਰ ਲੈਂਦਾ ਹਾਂ ਤਾਂ ਇਸਦਾ ਨਾਮ ਬਦਲਕੇ ਬ੍ਰਹਮਾ ਰੱਖਿਆ ਹੈ। ਮੇਰਾ ਤਾਂ ਬ੍ਰਹਮਾ ਨਾਮ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਮੈਨੂੰ ਸਦਾ ਸ਼ਿਵ ਹੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਮੈਂ ਹੀ ਸ੍ਵ ਦਾ ਸਦਗਤੀ ਦਾਤਾ ਹਾਂ। ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਸ੍ਵ ਦਾ ਸਦਗਤੀ ਦਾਤਾ ਨਹੀਂ ਕਹਾਂਗੇ। ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਦੀ ਕਦੀ ਦੁਰਗਤੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਕੀ? ਆਤਮਾ ਦੀ ਹੀ ਦੁਰਗਤੀ ਅਤੇ ਆਤਮਾ ਦੀ ਹੀ ਸਦਗਤੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਇਹ ਸਭ ਗੱਲਾਂ ਵਿਚਾਰ ਸਾਗਰ ਮੰਥਨ ਕਰਨ ਦੀਆਂ ਹਨ। ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਦੂਜਿਆਂ ਨੂੰ ਕਿਵੇਂ ਸਮਝਾਵਾਂਗੇ। ਪਰ ਮਾਇਆ ਇਵੇਂ ਦੁਸੂਰ ਹੈ ਜੋ ਬੱਚਿਆਂ ਦੀ ਬੁੱਧੀ ਅੱਗੇ ਨਹੀਂ ਵੱਧਣ ਦਿੰਦੀ। ਦਿਨ ਭਰ ਝਰਮੁਈ ਝਰਮੁਈ ਵਿੱਚ ਹੀ ਟਾਈਮ ਵੇਸ਼ ਕਰ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਤੋਂ ਪਿਛਾੜਨ ਦੇ ਲਈ ਮਾਇਆ ਕਿੰਨਾ ਫੇਰਸ ਕਰਦੀ ਹੈ। ਫੇਰ ਕਈ ਬੱਚੇ ਤਾਂ ਟੁੱਟ ਪੈਂਦੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਨਾ ਕਰਨ ਨਾਲ ਅਵਸਥਾ ਅਚਲ - ਅਡੋਲ ਨਹੀਂ ਬਣ ਪਾਉਂਦੀ। ਬਾਪ ਘੜੀ - ਘੜੀ ਖੜਾ ਕਰਦੇ, ਮਾਇਆ ਡਿਗਾ ਦਿੰਦੀ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਕਦੀ ਹਾਰ ਨਹੀਂ ਖਾਣੀ ਹੈ। ਕਲਪ - ਕਲਪ ਇਵੇਂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਕੋਈ ਨਵੀਂ ਗੱਲ ਨਹੀਂ। ਮਾਇਆਜੀਤ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਬਣ ਹੀ ਜਾਣਗੇ। ਰਾਵਣ ਰਾਜ ਖਤਮ ਤਾਂ ਹੋਣਾ ਹੀ ਹੈ। ਫੇਰ ਅਸੀਂ ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਰਾਜ ਕਰਾਂਗੇ। ਕਲਪ - ਕਲਪ ਮਾਇਆ ਜੀਤ ਬਣੇ ਹਾਂ। ਅਣਗਿਣਤ ਵਾਰ ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਰਾਜ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਬੁੱਧੀ ਨੂੰ ਸਦਾ ਬਿਜੀ ਰੱਖੋ ਤਾਂ ਸਦਾ ਸੇਫ਼ ਰਹੇਗੇ। ਇਸ ਨੂੰ ਹੀ ਸਵਦਰਸ਼ਨ ਚੱਕਰਧਾਰੀ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਬਾਕੀ ਇਸ ਵਿੱਚ ਹਿੰਸਾ ਆਦਿ ਦੀ ਗੱਲ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਹੀ ਸਵਦਰਸ਼ਨ ਚੱਕਰਧਾਰੀ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਦੇਵਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਸਵਦਰਸ਼ਨ ਚੱਕਰਧਾਰੀ ਨਹੀਂ ਕਹਾਂਗੇ। ਪਤਿਤ ਦੁਨੀਆਂ ਦੀ ਰਸਮ - ਰਿਵਾਜ ਅਤੇ ਦੇਵੀ - ਦੇਵਤਾਵਾਂ ਦੀ ਰਸਮ - ਰਿਵਾਜ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਅੰਤਰ ਹੈ। ਮ੍ਰਿਤੁਲੋਕ ਵਾਲੇ ਹੀ ਪਤਿਤ - ਪਾਵਨ ਬਾਪ ਨੂੰ ਬੁਲਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਅਸੀਂ ਪਤਿਤਾਂ ਨੂੰ ਆਕੇ ਪਾਵਨ ਬਣਾਓ। ਪਾਵਨ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਲੈ ਚਲੇ। ਤੁਹਾਡੀ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਹੈ ਅੱਜ ਤੋਂ 5 ਹਜ਼ਾਰ ਵਰ੍ਹੇ ਪਹਿਲੇ ਨਵੀਂ ਪਾਵਨ ਦੁਨੀਆਂ ਸੀ, ਜਿਸਨੂੰ ਸਤਿਯੁਗ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਤੇਤਾ ਨੂੰ ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਨਹੀਂ ਕਹਾਂਗੇ। ਬਾਪ ਨੇ ਸਮਝਾਇਆ ਹੈ - ਉਹ ਹੈ ਫਸਟਕਲਾਸ, ਉਹ ਹੈ ਸੈਕਿੰਡ ਕਲਾਸ। ਇੱਕ - ਇੱਕ ਗੱਲ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਧਾਰਨ ਕਰਨੀ ਚਾਹੀਦੀ ਜੋ ਕੋਈ ਆਕੇ ਸੁਣੇ ਤਾਂ ਵੰਡਰ ਖਾਏ। ਕੋਈ - ਕੋਈ ਵੰਡਰ ਖਾਂਦੇ ਹਨ, ਪਰ ਫੂਰਸਤ ਨਹੀਂ ਜੋ ਪੁਰਸਾਰਥ ਕਰੀਏ। ਫੇਰ ਸੁਣਦੇ ਹਨ ਪਵਿੱਤਰ ਜ਼ਰੂਰ ਬਣਨਾ ਹੈ। ਇਹ ਕਾਮ ਵਿਕਾਰ ਹੀ ਮਨੁੱਖ ਨੂੰ ਪਤਿਤ ਬਣਾਉਂਦਾ ਹੈ, ਉਸਨੂੰ ਜਿੱਤਣ ਨਾਲ ਤੁਸੀਂ ਜਗਤਜੀਤ ਬਣੋਗੇ। ਪਰ ਕਾਮ ਵਿਕਾਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਜਿਵੇਂ ਪੂੰਜੀ ਹੈ, ਇਸਲਈ ਉਹ ਅੱਖਰ ਨਹੀਂ ਬੇਲਦੇ ਹਨ। ਸਿਰਫ਼ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮਨ ਨੂੰ ਵਸ ਵਿੱਚ ਕਰੋ। ਪਰ ਮਨ ਅਮਨ ਉਦੋਂ ਹੋਵੇ ਜਦੋਂ ਸ਼ਰੀਰ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇ। ਬਾਕੀ ਮਨ ਅਮਨ ਤਾਂ ਕਦੀ ਹੁੰਦਾ ਹੀ ਨਹੀਂ। ਦੇਹ ਮਿਲਦੀ ਹੈ ਕਰਮ ਕਰਨ ਦੇ ਲਈ ਫੇਰ ਕਰਮਾਤੀਤ ਅਵਸਥਾ ਵਿੱਚ ਕਿਵੇਂ ਰਹਿਣਗੇ? ਕਰਮਾਤੀਤ ਅਵਸਥਾ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਮੁਰਦੇ ਨੂੰ। ਜਿੰਦੇ ਜੀ ਮੁਰਦਾ ਜਾਂ ਸ਼ਰੀਰ ਤੋਂ ਡਿਟੈਚ। ਬਾਪ ਤੁਹਾਨੂੰ ਸ਼ਰੀਰ ਤੋਂ ਨਿਆਰਾ ਬਣਨ ਦੀ ਪੜ੍ਹਾਈ ਪੜ੍ਹਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਸ਼ਰੀਰ ਤੋਂ ਆਤਮਾ ਵੱਖ ਹੈ। ਆਤਮਾ ਪਰਮਧਾਮ ਦੀ ਰਹਿਣ ਵਾਲੀ ਹੈ। ਆਤਮਾ ਸ਼ਰੀਰ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦੀ ਹੈ ਤਾਂ ਉਸ ਨੂੰ ਮਨੁੱਖ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਸ਼ਰੀਰ ਮਿਲਦਾ ਹੀ ਹੈ ਕਰਮ ਕਰਨ ਦੇ ਲਈ। ਇੱਕ ਸ਼ਰੀਰ ਛੱਡ ਫੇਰ ਦੂਜਾ ਸ਼ਰੀਰ ਕਰਮ ਕਰਨ ਲਈ ਲੈਣਾ ਹੈ। ਸ਼ਾਂਤੀ ਤਾਂ ਉਦੋਂ ਹੋਵੇ ਜਦੋਂ ਸ਼ਰੀਰ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਹਾਂ। ਮੂਲਵਤਨ ਵਿੱਚ ਕਰਮ ਹੁੰਦਾ ਨਹੀਂ। ਸੂਖਸ਼ਮਵਤਨ ਦੀ ਤਾਂ ਗੱਲ ਹੀ ਨਹੀਂ। ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਦਾ ਚੱਕਰ ਇੱਥੇ ਫਿਰਦਾ ਹੈ। ਬਾਪ ਅਤੇ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਚੱਕਰ ਨੂੰ ਜਾਣਨਾ, ਇਸਨੂੰ ਹੀ ਨਾਲੇਜ਼ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਸੂਖਸ਼ਮਵਤਨ ਵਿੱਚ ਨਾ ਚਿੱਟੇ ਪੇਸ਼ਧਾਰੀ, ਨਾ ਸਜੇ ਸਜਾਏ, ਨਾ ਨਾਗ - ਬਲਾਵਾਂ ਪਾਉਣ ਵਾਲੇ ਸ਼ੰਕਰ ਆਦਿ ਹੀ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਬਾਕੀ ਬ੍ਰਹਮਾ ਅਤੇ ਵਿਸ਼ਨੂੰ ਦਾ ਰਾਜ ਬਾਪ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਬ੍ਰਹਮਾ ਇੱਥੇ ਹੈ। ਵਿਸ਼ਨੂੰ ਦੇ ਦੋ ਰੂਪ ਵੀ ਇੱਥੇ ਹਨ। ਉਹ ਸਿਰਫ਼ ਸਾਖਸ਼ਤਕਾਰ ਦਾ ਪਾਰ੍ਵ ਡਰਾਮਾ ਵਿੱਚ ਹੈ, ਜੋ ਦਿਵਯ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਨਾਲ ਵੇਖਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਕ੍ਰਿਮਿਨਲ ਅੱਖਾਂ ਨਾਲ ਪਵਿੱਤਰ ਚੀਜ਼

ਵਿਖਾਈ ਨਾ ਪਵੇ। ਅੱਛਾ!

ਮਿੱਠੇ- ਮਿੱਠੇ ਸਿੱਕੀਲਧੇ ਬੱਚਿਆਂ ਪ੍ਰਤੀ ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਬਾਪ ਦਾਦਾ ਦਾ ਯਾਦ ਪਿਆਰ ਅਤੇ ਗੁਡਮੋਰਨਿੰਗ । ਰੂਹਾਨੀ ਬਾਪ ਦੀ ਰੂਹਾਨੀ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਨਮਸਤੇ।

ਧਾਰਨਾ ਲਈ ਮੁੱਖ ਸਾਰ:-

1. ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਸਦਾ ਸੇਫ਼ ਰੱਖਣ ਦੇ ਲਈ ਬੁੱਧੀ ਨੂੰ ਵਿਚਾਰ ਸਾਗਰ ਮੰਥਨ ਵਿੱਚ ਬਿਜ਼ੀ ਰੱਖਣਾ ਹੈ। ਸਵਦਰਸ਼ਨ ਚੱਕਰਧਾਰੀ ਬਣਕੇ ਰਹਿਣਾ ਹੈ। ਝਰਮੁਈ ਝਗਮੁਈ ਵਿੱਚ ਆਪਣਾ ਵਕਤ ਨਹੀਂ ਗਵਾਣਾ ਹੈ।

2. ਸ਼ਰੀਰ ਤੋਂ ਡਿਟੈਚ ਰਹਿਣ ਦੀ ਪੜ੍ਹਾਈ ਜੋ ਬਾਪ ਪੜ੍ਹਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਉਹ ਪੜ੍ਹਨੀ ਹੈ। ਮਾਇਆ ਦੇ ਫ਼ੋਰਸ ਤੋਂ ਬਚਨ ਦੇ ਲਈ ਆਪਣੀ ਅਵਸਥਾ ਅਚਲ - ਅਡੋਲ ਬਣਾਉਣੀ ਹੈ।

ਵਰਦਾਨ:- ਸਦਾ ਉਮੰਗ - ਉਤਸਾਹ ਵਿੱਚ ਰਹਿ ਮਨ ਵਿੱਚ ਖੁਸ਼ੀ ਦੇ ਗੀਤ ਗਾਉਣ ਵਾਲੇ ਅਵਿਨਾਸ਼ੀ ਖੁਸ਼ਨਸੀਬ ਭਵ :
ਤੁਸੀਂ ਖੁਸ਼ਨਸੀਬ ਬੱਚੇ ਅਵਿਨਾਸ਼ੀ ਵਿਧੀ ਨਾਲ ਅਵਿਨਾਸ਼ੀ ਸਿੱਧੀਆਂ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਦੇ ਹੋ। ਤੁਹਾਡੇ ਮਨ ਤੋਂ ਸਦਾ ਵਾਹ - ਵਾਹ ਦੀ ਖੁਸ਼ੀ ਦੇ ਗੀਤ ਵੱਜਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਵਾਹ ਬਾਬਾ! ਵਾਹ ਤਕਦੀਰ! ਵਾਹ ਮਿੱਠਾ ਪਰਿਵਾਰ! ਵਾਹ ਸ਼੍ਰੇਸ਼ਠ ਸੰਗਮ ਦਾ ਸੁਹਾਵਨਾ ਵਕਤ! ਹਰ ਕਰਮ ਵਾਹ - ਵਾਹ ਹੈ ਇਸਲਈ ਤੁਸੀਂ ਅਵਿਨਾਸ਼ੀ ਖੁਸ਼ਨਸੀਬ ਹੋ। ਤੁਹਾਡੇ ਮਨ ਵਿੱਚ ਕਦੀ ਵਹਾਈ, ਆਈ (ਕਿਉਂ, ਮੈਂ) ਨਹੀਂ ਆ ਸਕਦਾ। ਵਹਾਈ ਦੇ ਬਜਾਏ ਵਾਹ - ਵਾਹ ਅਤੇ ਆਈ ਦੇ ਬਜਾਏ ਬਾਬਾ - ਬਾਬਾ ਸ਼ਬਦ ਹੀ ਆਉਂਦਾ ਹੈ।

ਸਲੋਗਨ:- ਜੇ ਸੰਕਲਪ ਕਰਦੇ ਹੋ ਉਸ ਨੂੰ ਅਵਿਨਾਸ਼ੀ ਗਵਰਮੈਂਟ ਦੀ ਸਟੈਪ ਲਾ ਦਵੇ ਤਾਂ ਅਟਲ ਰਹਿਣਗੇ।

- ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ:-** ਬਾਪ ਜੇ ਰੋਜ਼ - ਰੋਜ਼ ਪੜ੍ਹਾਉਂਦੇ ਹਨ , ਇਹ ਪੜ੍ਹਾਈ ਕਦੀ ਮਿਸ ਨਹੀਂ ਕਰਨੀ ਹੈ , ਇਸ ਪੜ੍ਹਾਈ ਨਾਲ ਹੀ ਅੰਦਰ ਦਾ ਸੰਸਾਰ ਦੂਰ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ”
- ਪ੍ਰਸ਼ਨ:-** ਬਾਪ ਦੇ ਦਿਲ ਨੂੰ ਜਿੱਤਣ ਦੀ ਯੁਕਤੀ ਕੀ ਹੈ?
- ਉੱਤਰ:-** ਬਾਪ ਦੇ ਦਿਲ ਨੂੰ ਜਿੱਤਣਾ ਹੈ ਤਾਂ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਸੰਗਮਯੁਗ ਹੈ ਉਦੋਂ ਤੱਕ ਬਾਪ ਤੋਂ ਕੁਝ ਵੀ ਛਿਪਾਓ ਨਹੀਂ। ਆਪਣੇ ਕਰੈਕਟਰਸ ਤੇ ਪੂਰਾ - ਪੂਰਾ ਧਿਆਨ ਦਵੇ। ਜੇਕਰ ਕੋਈ ਪਾਪ ਕਰਮ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਅਵਿਨਾਸ਼ੀ ਸਰਜਨ ਨੂੰ ਸੁਣਾਓ ਤਾਂ ਹਲਕੇ ਹੋ ਜਾਵੇਗੇ। ਬਾਪ ਜੇ ਸਿੱਖਿਆ ਦਿੰਦੇ ਹਨ ਇਹੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਦਇਆ, ਕ੍ਰਿਪਾ ਜਾਂ ਅਸ਼ੀਰਵਾਦ ਹੈ। ਤਾਂ ਬਾਪ ਤੋਂ ਦਇਆ ਜਾਂ ਕ੍ਰਿਪਾ ਮੰਗਣ ਦੀ ਬਜਾਏ ਸਵੈ ਤੇ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰੋ। ਇਵੇਂ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਕਰ ਬਾਪ ਦੇ ਦਿਲ ਨੂੰ ਜਿੱਤ ਲਓ।

ਓਮ ਸ਼ਾਂਤੀ ਹੁਣ ਰੂਹਾਨੀ ਬੱਚੇ ਇਹ ਤਾਂ ਜਾਣਦੇ ਹਨ ਕਿ ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਸੁੱਖ ਹੈ, ਪੁਰਾਣੀ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਦੁੱਖ ਹੈ। ਦੁੱਖ ਵਿੱਚ ਸਭ ਦੁੱਖ ਵਿੱਚ ਆ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਸੁੱਖ ਵਿੱਚ ਸਭ ਸੁੱਖ ਵਿੱਚ ਆ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਸੁੱਖ ਦੀ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਦੁੱਖ ਦਾ ਨਾਮ - ਨਿਸ਼ਾਨ ਨਹੀਂ ਫੇਰ ਜਿੱਥੇ ਦੁੱਖ ਹੈ ਉੱਥੇ ਸੁੱਖ ਦਾ ਨਾਮ - ਨਿਸ਼ਾਨ ਨਹੀਂ। ਜਿੱਥੇ ਪਾਪ ਹੈ ਉੱਥੇ ਪੁੰਨ ਦਾ ਨਾਮ - ਨਿਸ਼ਾਨ ਨਹੀਂ, ਜਿੱਥੇ ਪੁੰਨ ਹੈ ਉੱਥੇ ਪਾਪ ਦਾ ਨਾਮ - ਨਿਸ਼ਾਨ ਨਹੀਂ। ਉਹ ਕਿਹੜੀ ਥਾਂ ਹੈ? ਇੱਕ ਹੈ ਸਤਿਯੁਗ, ਦੂਜਾ ਹੈ ਕਲਯੁਗ। ਇਹ ਤਾਂ ਬੱਚਿਆਂ ਦੀ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਜ਼ਰੂਰ ਹੋਵੇਗਾ ਹੀ। ਹੁਣ ਦੁੱਖ ਦਾ ਵਕਤ ਪੂਰਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਸਤਿਯੁਗ ਦੇ ਲਈ ਤਿਆਰੀ ਹੋ ਰਹੀ ਹੈ। ਅਸੀਂ ਹੁਣ ਇਸ ਪਤਿਤ ਛੀ - ਛੀ ਦੁਨੀਆਂ ਤੋਂ ਉਸ ਪਾਰ ਸਤਿਯੁਗ ਅਰਥਾਤ ਰਾਮਰਾਜ ਵਿੱਚ ਜਾ ਰਹੇ ਹਾਂ। ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਹੈ ਸੁੱਖ, ਪੁਰਾਣੀ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਹੈ ਦੁੱਖ। ਇਵੇਂ ਨਹੀਂ, ਜੇ ਸੁੱਖ ਦਿੰਦਾ ਹੈ ਉਹੀ ਦੁੱਖ ਵੀ ਦਿੰਦਾ ਹੈ। ਨਹੀਂ, ਸੁੱਖ ਬਾਪ ਦਿੰਦੇ ਹਨ, ਦੁੱਖ ਮਾਇਆ ਰਾਵਣ ਦਿੰਦਾ ਹੈ। ਉਸ ਦੁਸ਼ਮਣ ਦੀ ਐਫੀਜ਼ੀ ਹਰ ਵਰ੍ਹੇ ਜਲਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਦੁੱਖ ਦੇਣ ਵਾਲੇ ਨੂੰ ਹਮੇਸ਼ਾ ਜਲਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਬੱਚੇ ਜਾਣਦੇ ਹਨ ਜਦੋਂ ਉਸਦਾ ਰਾਜ ਪੂਰਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਫੇਰ ਹਮੇਸ਼ਾ ਦੇ ਲਈ ਖਤਮ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। 5 ਵਿਕਾਰ ਹੀ ਸਭਨੂੰ ਆਦਿ - ਮੱਧ - ਅੰਤ ਦੁੱਖ ਦਿੰਦੇ ਆਏ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਇੱਥੇ ਬੈਠੇ ਹੋ ਤਾਂ ਵੀ ਤੁਹਾਡੀ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਇਹੀ ਰਹੇ ਕਿ ਅਸੀਂ ਬਾਬਾ ਦੇ ਕੋਲ ਜਾਈਏ। ਰਾਵਣ ਨੂੰ ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਬਾਪ ਨਹੀਂ ਕਹੋਗੇ। ਕਦੀ ਸੁਣਿਆ ਹੈ - ਰਾਵਣ ਨੂੰ ਪਰਮਪਿਤਾ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਕੋਈ ਕਹਿੰਦੇ ਹੋ? ਕਦੀ ਵੀ ਨਹੀਂ। ਕਈ ਸਮਝਦੇ ਹਨ ਲੰਕਾ ਵਿੱਚ ਰਾਵਣ ਸੀ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਇਹ ਸਾਰੀ ਦੁਨੀਆਂ ਹੀ ਲੰਕਾ ਹੈ। ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਵਾਸਕੋਡਿਗਾਮਾ ਨੇ ਚੱਕਰ ਲਾਇਆ, ਸਟੀਮਰ ਜਾਂ ਬੋਟ ਦੇ ਦੁਆਰਾ। ਜਿਸ ਵਕਤ ਉਸਨੇ ਚੱਕਰ ਲਾਇਆ ਉਸ ਸਮੇਂ ਐਰੋਪਲੇਨ ਆਦਿ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਟ੍ਰੇਨ ਵੀ ਸਟੀਮਰ ਤੇ ਚੱਲਦੀ ਸੀ। ਬਿਜਲੀ ਵੱਖ ਚੀਜ਼ ਹੈ। ਹੁਣ ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਦੁਨੀਆਂ ਤਾਂ ਇੱਕ ਹੀ ਹੈ। ਨਵੀਂ ਤੋਂ ਪੁਰਾਣੀ, ਪੁਰਾਣੀ ਤੋਂ ਨਵੀਂ ਬਣਦੀ ਹੈ। ਇਵੇਂ ਨਹੀਂ ਕਹਿਣਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਸਥਾਪਨਾ, ਪਾਲਣਾ, ਵਿਨਾਸ਼। ਨਹੀਂ, ਪਹਿਲੇ ਸਥਾਪਨਾ ਫੇਰ ਵਿਨਾਸ਼, ਬਾਦ ਵਿੱਚ ਪਾਲਣਾ, ਇਹ ਰਾਇਟ ਅੱਖਰ ਹੈ। ਬਾਦ ਵਿੱਚ ਰਾਵਣ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਸ਼ੁਰੂ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਉਹ ਝੂਠੀ ਵਿਕਾਰੀ ਪਤਿਤ ਬਣਨ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਹੈ, ਜਿਸ ਨਾਲ ਸਭ ਦੁੱਖੀ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਤਾਂ ਕਦੀ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਦੁੱਖ ਨਹੀਂ ਦਿੰਦੇ। ਇੱਥੇ ਤਾਂ ਤਮੋਪ੍ਰਧਾਨ ਬਣਨ ਦੇ ਕਾਰਨ ਬਾਪ ਨੂੰ ਹੀ ਸੁਵਵਿਆਪੀ ਕਹਿ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਵੇਖੋ, ਕੀ ਬਣ ਪਏ ਹਨ! ਇਹ ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਤੁਰਦੇ - ਫਿਰਦੇ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣਾ ਚਾਹੀਦਾ। ਹੈ ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਸਹਿਜ। ਸਿਰਫ਼ ਅਲਫ਼ ਦੀ ਗੱਲ ਹੈ। ਮੁਸਲਮਾਨ ਲੋਕੀ ਵੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਉੱਠਕੇ ਅਲਾਹ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ। ਖੁਦ ਵੀ ਸਵੇਰੇ ਉੱਠਦੇ ਹਨ। ਉਹ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਅਲਾਹ ਜਾਂ ਖੁਦਾ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ। ਤੁਸੀਂ ਕਹੋਗੇ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ। ਬਾਬਾ ਅੱਖਰ ਬਹੁਤ ਮਿੱਠਾ ਹੈ। ਅਲਾਹ ਕਹਿਣ ਨਾਲ ਵਰਸਾ ਯਾਦ ਨਹੀਂ ਆਵੇਗਾ। ਬਾਬਾ ਕਹਿਣ ਨਾਲ ਵਰਸਾ ਯਾਦ ਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਮੁਸਲਮਾਨ ਲੋਕੀ ਬਾਪ ਨਹੀਂ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਉਹ ਫੇਰ ਅਲਾਹ ਮਿਆਂ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਮਿਆਂ - ਬੀਵੀ। ਇਹ ਸਾਰੇ ਅੱਖਰ ਭਾਰਤ ਵਿੱਚ ਹਨ। ਪਰਮਪਿਤਾ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਕਹਿਣ ਨਾਲ ਹੀ ਸ਼ਿਵਲਿੰਗ ਯਾਦ ਆ ਜਾਵੇਗਾ। ਯੂਰੋਪਵਾਸੀ ਲੋਕੀ ਗੋਡ ਫਾਦਰ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਭਾਰਤ ਵਿੱਚ ਤਾਂ ਪੱਥਰ ਭਿਤਰ ਨੂੰ ਵੀ ਭਗਵਾਨ ਸਮਝ ਲੈਂਦੇ ਹਨ। ਸ਼ਿਵਲਿੰਗ ਵੀ ਪੱਥਰ ਦਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਸਮਝਦੇ ਹਨ ਇਸ ਪੱਥਰ ਵਿੱਚ ਭਗਵਾਨ ਬੈਠਾ ਹੈ। ਭਗਵਾਨ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਣਗੇ ਤਾਂ ਪੱਥਰ ਹੀ ਸਾਹਮਣੇ ਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਪੱਥਰ ਨੂੰ ਭਗਵਾਨ ਸਮਝ ਪੂਜਦੇ ਹਨ। ਪੱਥਰ ਕਿੱਥੋਂ ਆਉਂਦਾ ਹੈ? ਪਹਾੜਾਂ ਦੇ ਝਰਨਿਆਂ ਤੋਂ ਡਿੱਗਦੇ - ਡਿੱਗਦੇ ਗੋਲ ਚਿਕਣਾ ਬਣ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਫੇਰ ਕਿਵੇਂ ਨੈਚੁਰਲ ਨਿਸ਼ਾਨ ਵੀ ਬਣ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਦੇਵੀ - ਦੇਵਤਾਵਾਂ ਦੀ ਮੂਰਤੀ ਇਵੇਂ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਪੱਥਰ ਕੱਟ - ਕੱਟ ਕੇ ਕੰਨ, ਮੂੰਹ, ਨੱਕ, ਅੱਖ ਆਦਿ - ਆਦਿ ਕਿੰਨਾ ਸੁੰਦਰ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਖਰਚਾ ਬਹੁਤ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਦੀ ਮੂਰਤੀ ਤੇ ਕੋਈ ਖਰਚੇ ਆਦਿ ਦੀ ਗੱਲ ਨਹੀਂ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਸਮਝਦੇ ਹੋ ਅਸੀਂ ਸੇ ਦੇਵੀ - ਦੇਵਤਾ ਚੇਤੰਨ ਵਿੱਚ ਖੁਦ ਬਣ ਰਹੇ ਹਾਂ। ਚੇਤੰਨ ਵਿੱਚ ਹੋਣਗੇ ਉਦੋਂ ਪੂਜਾ ਆਦਿ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗੀ। ਜਦੋਂ ਪੱਥਰਬੁੱਧੀ ਬਣਦੇ ਹਨ ਉਦੋਂ ਪੱਥਰ ਦੀ ਪੂਜਾ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਚੇਤੰਨ ਹਨ ਤਾਂ ਪੂਜਿਆ ਹਨ ਫੇਰ ਪੂਜਾਰੀ ਬਣ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਉੱਥੇ ਨਾ ਕੋਈ ਪੂਜਾਰੀ ਹੁੰਦੇ, ਨਾ ਹੀ ਕੋਈ ਪੱਥਰ ਦੀ ਮੂਰਤੀ ਹੁੰਦੀ। ਲੋੜ ਹੀ ਨਹੀਂ। ਜੇ ਚੇਤੰਨ ਸੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਨਿਸ਼ਾਨੀ ਯਾਦਗਾਰ ਦੇ ਲਈ ਪੱਥਰਾਂ ਦੀ ਰੱਖਦੇ ਹਨ। ਹੁਣ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੇਵਤਾਵਾਂ ਦੀ ਕਹਾਣੀ ਦਾ ਤੁਹਾਨੂੰ ਪਤਾ ਪੈ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੇਵਤਾਵਾਂ ਦੀ ਜੀਵਨ ਕਹਾਣੀ ਕੀ ਸੀ? ਫੇਰ ਤੋਂ ਉਹੀ ਰਿਪੀਟ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਅੱਗੇ ਇਹ ਗਿਆਨ ਚਕਸੂ ਨਹੀਂ ਸੀ ਤਾਂ ਜਿਵੇਂ ਪੱਥਰਬੁੱਧੀ

ਸੀ। ਹੁਣ ਬਾਪ ਦੁਆਰਾ ਜੇ ਗਿਆਨ ਮਿਲਿਆ ਹੈ, ਗਿਆਨ ਇੱਕ ਹੀ ਹੈ ਪਰ ਚੁੱਕਣ ਵਾਲੇ ਨੰਬਰਵਾਰ ਹਨ।

ਤੁਹਾਡੀ ਰੁਦ੍ਰ ਮਾਲਾ ਵੀ ਇਸ ਧਾਰਨਾ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਹੀ ਬਣਦੀ ਹੈ। ਇੱਕ ਹੈ ਰੁਦ੍ਰ ਮਾਲਾ, ਦੂਜੀ ਹੈ ਰੁੰਡ ਮਾਲਾ। ਇੱਕ ਹੈ ਭਰਾ ਦੀ, ਦੂਜੀ ਹੈ ਭਰੋਂ ਅਤੇ ਭੈਣ ਦੀ। ਇਹ ਤਾਂ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦਾ ਹੈ ਅਸੀਂ ਆਤਮਾਵਾਂ ਬਹੁਤ ਛੋਟੀ - ਛੋਟੀ ਬਿੰਦੀ ਮੁਆਫਿਕ ਹਾਂ। ਗਾਇਨ ਵੀ ਹੈ ਭ੍ਰਿਕੂਟੀ ਦੇ ਵਿੱਚ ਚਮਕਦਾ ਹੈ ਅਜਬ ਸਿਤਾਰਾ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਸਮਝਦੇ ਹੋ ਅਸੀਂ ਆਤਮਾ ਚੇਤਨ ਹਾਂ। ਇੱਕ ਛੋਟੇ ਸਿਤਾਰੇ ਮਿਸਲ ਹਾਂ। ਫੇਰ ਜਦੋਂ ਗਰਭ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਪਹਿਲੇ ਕਿੰਨਾ ਛੋਟਾ ਪਿੰਡ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਫੇਰ ਕਿੰਨਾ ਵੱਡਾ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਉਹੀ ਆਤਮਾ ਆਪਣੇ ਸ਼ਰੀਰ ਦੁਆਰਾ ਅਵਿਨਾਸ਼ੀ ਪਾਰੂ ਵਜਾਉਂਦੀ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ। ਇਸ ਸ਼ਰੀਰ ਨੂੰ ਹੀ ਫੇਰ ਸਭ ਯਾਦ ਕਰਨ ਲੱਗ ਪੈਂਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਸ਼ਰੀਰ ਹੀ ਚੰਗਾ - ਬੁਰਾ ਹੋਣ ਦੇ ਕਾਰਨ ਸਭਨੂੰ ਆਕ੍ਰਿਸ਼ਤ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ ਇਵੇਂ ਨਹੀਂ ਕਹਿਣਗੇ ਕਿ ਆਤਮ - ਅਭਿਮਾਨੀ ਬਣੇ, ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਆਤਮਾ ਸਮਝੇ। ਇਹ ਗਿਆਨ ਤੁਹਾਨੂੰ ਹੁਣ ਹੀ ਮਿਲਦਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਹੁਣ ਆਤਮਾ ਪਤਿਤ ਬਣ ਪਈ ਹੈ। ਪਤਿਤ ਹੋਣ ਕਾਰਨ ਜੇ ਕੰਮ ਕਰਦੀ ਹੈ ਉਹ ਸਭ ਉਲਟਾ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਬਾਪ ਸੁਲਟਾ ਕੰਮ ਕਰਾਉਂਦੇ, ਮਾਇਆ ਉਲਟਾ ਕੰਮ ਕਰਾਉਂਦੀ ਹੈ। ਸਭਤੋਂ ਉਲਟਾ ਕੰਮ ਹੈ ਬਾਪ ਨੂੰ ਸੁਵਿਵਿਆਪੀ ਕਹਿਣਾ। ਆਤਮਾ ਜੇ ਪਾਰੂ ਵਜਾਉਂਦੀ ਹੈ ਉਹ ਅਵਿਨਾਸ਼ੀ ਹੈ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਜਲਾਇਆ ਨਹੀਂ ਜਾਂਦਾ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਤਾਂ ਪੂਜਾ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਸ਼ਰੀਰ ਨੂੰ ਜਲਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਆਤਮਾ ਜਦੋਂ ਸ਼ਰੀਰ ਛੱਡਦੀ ਤਾਂ ਸ਼ਰੀਰ ਨੂੰ ਜਲਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਆਤਮਾ ਦੂਜੇ ਸ਼ਰੀਰ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਕਰ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਆਤਮਾ ਬਗ਼ੈਰ ਸ਼ਰੀਰ ਦੇ - ਚਾਰ ਦਿਨ ਵੀ ਨਹੀਂ ਰਹਿ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਕਈ ਤਾਂ ਫੇਰ ਸ਼ਰੀਰ ਵਿੱਚ ਦਵਾਈਆਂ ਆਦਿ ਲਾਕੇ ਰੱਖ ਵੀ ਲੈਂਦੇ ਹਨ। ਪਰ ਫ਼ਾਇਦਾ ਕੀ? ਕ੍ਰਿਸਚਨ ਦਾ ਇੱਕ ਸੇਂਟ ਜੇਵੀਅਰ ਹੈ, ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਉਸਦਾ ਸ਼ਰੀਰ ਹਜ਼ੇ ਵੀ ਰੱਖਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਵੀ ਜਿਵੇਂ ਮੰਦਿਰ ਬਣਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਵਿਖਾਉਂਦੇ ਨਹੀਂ ਹਨ ਸਿਰਫ਼ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਪੈਰ ਵਿਖਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਕੋਈ ਪੈਰ ਛੂਹ ਲੈਂਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਬਿਮਾਰ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ। ਪੈਰ ਛੂਹਣ ਨਾਲ ਬਿਮਾਰੀ ਤੋਂ ਹਲਕੇ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਸਮਝਦੇ ਹਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਕ੍ਰਿਪਾ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਭਾਵਨਾ ਦਾ ਭਾੜਾ ਮਿਲ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਨਿਸ਼ਚੈਬੁੱਧੀ ਹੋਣ ਨਾਲ ਕੁਝ ਫ਼ਾਇਦਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਬਾਕੀ ਇਵੇਂ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਢੇਰ ਦੇ ਢੇਰ ਉੱਥੇ ਜਾਣ, ਮੇਲਾ ਲੱਗ ਜਾਵੇ। ਬਾਪ ਵੀ ਇੱਥੇ ਆਏ ਹਨ ਫੇਰ ਵੀ ਇੰਨਾ ਢੇਰ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੇ। ਢੇਰ ਹੋਣ ਦੀ ਥਾਂ ਵੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਜਦੋਂ ਢੇਰ ਹੋਣ ਦਾ ਵਕਤ ਆਉਂਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਵਿਨਾਸ਼ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਵੀ ਡਰਾਮਾ ਬਣਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਇਸਦਾ ਆਦਿ ਜਾਂ ਅੰਤ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਹਾਂ, ਝਾੜ ਦੀ ਜੜਜੜੀਭੂਤ ਅਵਸਥਾ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਅਰਥਾਤ ਤਮੋਪ੍ਰਧਾਨ ਬਣ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਉਦੋਂ ਇਹ ਝਾੜ ਚੌਂਜ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਕਿੰਨਾ ਇਹ ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਵੱਡਾ ਝਾੜ ਹੈ। ਪਹਿਲੇ ਉਹ ਆਉਣਗੇ ਜਿਸਨੂੰ ਪਹਿਲੇ ਨੰਬਰ ਵਿੱਚ ਜਾਣਾ ਹੈ। ਨੰਬਰਵਾਰ ਆਉਣਗੇ ਨਾ? ਸਭ ਸੂਰਜਵੰਸ਼ੀ ਤਾਂ ਇਕੱਠੇ ਨਹੀਂ ਆਉਣਗੇ। ਚੰਦ੍ਰਵੰਸ਼ੀ ਵਿੱਚ ਵੀ ਸਭ ਇਕੱਠੇ ਨਹੀਂ ਆਉਂਦੇ। ਨੰਬਰਵਾਰ ਮਾਲਾ ਅਨੁਸਾਰ ਹੀ ਆਉਣਗੇ। ਪਾਰੂਧਾਰੀ ਸਭ ਇਕੱਠੇ ਕਿਵੇਂ ਆਉਣਗੇ। ਖੇਡ ਹੀ ਵਿਗੜ ਜਾਵੇ। ਇਹ ਖੇਡ ਬੜਾ ਐਕੁਰੇਟ ਬਣਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ, ਇਸ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਚੌਂਜ ਹੋ ਨਹੀਂ ਸਕਦੀ।

ਮਿੱਠੇ - ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ ਜਦੋਂ ਇੱਥੇ ਬੈਠਦੇ ਹੋ ਤਾਂ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਇਹੀ ਯਾਦ ਰੱਖਣਾ ਚਾਹੀਦਾ। ਹੋਰ ਸਤਸੰਗਾ ਵਿੱਚ ਤਾਂ ਹੋਰ - ਹੋਰ ਗੱਲਾਂ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦੀਆਂ ਹਨ। ਇਹ ਤਾਂ ਇੱਕ ਹੀ ਪੜ੍ਹਾਈ ਹੈ, ਜਿਸ ਨਾਲ ਤੁਹਾਡੀ ਕਮਾਈ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਸ਼ਾਸਤ੍ਰਾਂ ਆਦਿ ਨੂੰ ਪੜ੍ਹਨ ਨਾਲ ਕਮਾਈ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ। ਹਾਂ, ਕੁਝ ਨਾ ਕੁਝ ਗੁਣ ਚੰਗੇ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਗ੍ਰੰਥ ਪੜ੍ਹਨ ਬੈਠਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਇਵੇਂ ਨਹੀਂ ਸਭ ਨਿਰਵਿਕਾਰੀ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਇਸ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਸਭ ਭ੍ਰਿਸ਼ਟਾਚਾਰ ਨਾਲ ਪੈਦਾ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਤੋਂ ਕੋਈ ਪੁੱਛਦੇ ਹਨ ਉੱਥੇ ਜਨਮ ਕਿਵੇਂ ਹੋਵੇਗਾ? ਬੋਲੋ, ਉੱਥੇ ਤਾਂ 5 ਵਿਕਾਰ ਹੀ ਨਹੀਂ, ਯੋਗਬਲ ਨਾਲ ਬੱਚੇ ਪੈਦਾ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਪਹਿਲੇ ਹੀ ਸਾਖਸ਼ਤਕਾਰ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਬੱਚਾ ਆਉਣ ਵਾਲਾ ਹੈ। ਉੱਥੇ ਵਿਕਾਰ ਦੀ ਗੱਲ ਨਹੀਂ। ਇੱਥੇ ਤਾਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਵੀ ਮਾਇਆ ਡਿਗਾ ਦਿੰਦੀ ਹੈ। ਕੋਈ - ਕੋਈ ਤਾਂ ਬਾਪ ਨੂੰ ਆਕੇ ਸੁਣਾਉਂਦੇ ਵੀ ਹਨ। ਸੁਣਾਉਣਗੇ ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਸੋਗੁਣਾ ਦੰਡ ਪੈ ਜਾਵੇਗਾ। ਬਾਪ ਤਾਂ ਸਾਰੇ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਕੋਈ ਵੀ ਪਾਪ ਕਰਮ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਬਾਪ ਨੂੰ ਝੱਟ ਦੱਸਣਾ ਚਾਹੀਦਾ। ਬਾਪ ਅਵਿਨਾਸ਼ੀ ਵੈਧ ਹੈ। ਸਰਜਨ ਨੂੰ ਸੁਣਾਉਣ ਨਾਲ ਤੁਸੀਂ ਹਲਕੇ ਹੋ ਜਾਵੋਗੇ। ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਸੰਗਮਯੁਗ ਹੈ ਉਦੋਂ ਤੱਕ ਬਾਪ ਤੋਂ ਕੁਝ ਛਿਪਾਣਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਕਈ ਛਿਪਾਉਂਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਬਾਪ ਦੇ ਦਿਲ ਨੂੰ ਜਿੱਤ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ। ਸਾਰਾ ਮਦਾਰ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਤੇ ਹੈ। ਸਕੂਲ ਵਿੱਚ ਆਉਣਗੇ ਹੀ ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਕਰੈਕਟਰ ਕਿਵੇਂ ਸੁਧਰਣਗੇ? ਇਸ ਵਕਤ ਸਭਦੇ ਕਰੈਕਟਰਸ ਖਰਾਬ ਹਨ। ਵਿਕਾਰ ਹੀ ਪਹਿਲੇ ਨੰਬਰ ਦਾ ਖਰਾਬ ਕਰੈਕਟਰਸ ਹਨ ਇਸਲਈ ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਬੱਚਿਓ, ਕਾਮ ਵਿਕਾਰ ਤੁਹਾਡਾ ਮਹਾਸ਼ਤ੍ਰ ਹੈ। ਅੱਗੇ ਵੀ ਇਹ ਗੀਤਾ ਦਾ ਗਿਆਨ ਸੁਣਿਆ ਸੀ ਤਾਂ ਇਹ ਸਭ ਗੱਲਾਂ ਸਮਝ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਆਉਂਦੀਆਂ ਸੀ। ਹੁਣ ਬਾਪ ਡਾਇਰੈਕਟ ਗੀਤਾ ਸੁਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਹੁਣ ਬਾਪ ਨੇ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਦਿਵਯ ਬੁੱਧੀ ਦਿੱਤੀ ਹੈ, ਤਾਂ ਭਗਤੀ ਦਾ ਨਾਮ ਸੁਣਦੇ ਹੰਸੀ ਆਉਂਦੀ ਹੈ ਕਿ ਕੀ - ਕੀ ਕਰਦੇ ਸੀ! ਹੁਣ ਤਾਂ ਬਾਪ ਸਿੱਖਿਆ ਦਿੰਦੇ ਹਨ, ਇਸ ਵਿੱਚ ਦਇਆ, ਕ੍ਰਿਪਾ ਜਾਂ ਆਸ਼ੀਰਵਾਦ ਦੀ ਗੱਲ ਹੁੰਦੀ ਨਹੀਂ। ਖੁਦ ਤੇ ਹੀ ਦਇਆ, ਕ੍ਰਿਪਾ ਜਾਂ ਆਸ਼ੀਰਵਾਦ ਕਰਨੀ ਹੈ। ਬਾਪ ਤਾਂ ਹਰ ਬੱਚੇ ਨੂੰ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਕਰਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਕੋਈ ਤਾਂ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਕਰ ਬਾਪ ਦੇ ਦਿਲ ਨੂੰ ਜਿੱਤ ਲੈਂਦੇ, ਕੋਈ ਤਾਂ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਕਰਦੇ - ਕਰਦੇ ਮਰ ਵੀ ਪੈਂਦੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਤਾਂ ਹਰ ਬੱਚੇ ਨੂੰ ਇੱਕੋ ਜਿਹਾ ਹੀ ਪੜ੍ਹਾਉਂਦੇ ਹਨ ਫੇਰ ਕੋਈ ਵਕਤ ਇਵੇਂ ਦੀਆਂ ਗੂੜ੍ਹ ਗੱਲਾਂ ਨਿਕਲਦੀਆਂ ਹਨ ਜੋ ਪੁਰਾਣਾ ਸੰਸ਼ੇ ਹੀ ਉੱਡ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਫੇਰ ਖੜ੍ਹੇ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਇਸਲਈ ਬਾਬਾ ਦੀ ਪੜ੍ਹਾਈ ਕਦੀ ਮਿਸ ਨਹੀਂ ਕਰਨੀ ਚਾਹੀਦੀ। ਮੁੱਖ ਹੈ ਬਾਪ ਦੀ ਯਾਦ। ਦੈਵੀਗੁਣ ਵੀ ਧਾਰਨ ਕਰਣੇ ਹਨ। ਕੋਈ ਕੁਝ ਛੀ - ਛੀ ਬੋਲੇ ਤਾਂ ਸੁਣਿਆ - ਅਨਸੁਣਿਆ ਕਰ ਦੇਣਾ ਚਾਹੀਦਾ। ਹਿਅਰ ਨੇ ਇਵਿਲ.....ਉੱਚ ਪੱਦ ਪਾਣਾ ਹੈ ਤਾਂ ਮਾਨ - ਅਪਮਾਨ, ਦੁੱਖ - ਸੁੱਖ, ਹਾਰ - ਜਿੱਤ ਸਭ ਸਹਿਣ ਜ਼ਰੂਰ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਬਾਪ ਕਿੰਨੀਆਂ ਯੁਕਤੀਆਂ ਦੱਸਦੇ ਹਨ। ਫੇਰ ਵੀ

ਬੱਚੇ ਬਾਪ ਨੂੰ ਵੀ ਸੁਣਿਆ - ਅਨਸੁਣਿਆ ਕਰ ਦਿੰਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਉਹ ਕੀ ਪੱਦ ਪਾਉਣਗੇ? ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਅਸਰੀਰੀ ਨਹੀਂ ਬਣੇ ਹਨ ਉਦੋਂ ਤੱਕ ਮਾਇਆ ਦੀ ਕੁਝ ਨਾ ਕੁਝ ਸੱਟ ਲੱਗਦੀ ਰਹੇਗੀ। ਬਾਪ ਦਾ ਕਹਿਣਾ ਨਹੀਂ ਮੰਨਦੇ ਤਾਂ ਬਾਪ ਦਾ ਡਿਸਰਿਗਾਡ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਫੇਰ ਵੀ ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਬੱਚੇ, ਸਦਾ ਜਿੰਦੇ ਜਾਗਦੇ ਰਹੋ ਅਤੇ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰ ਉਚ ਪੱਦ ਪਾਓ। ਅੱਛਾ!

ਮਿੱਠੇ- ਮਿੱਠੇ ਸਿੱਕੀਲਧੇ ਬੱਚਿਆਂ ਪ੍ਰਤੀ ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਬਾਪ ਦਾਦਾ ਦਾ ਯਾਦ ਪਿਆਰ ਅਤੇ ਗੁਡਮੋਰਨਿੰਗ। ਰੂਹਾਨੀ ਬਾਪ ਦੀ ਰੂਹਾਨੀ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਨਮਸਤੇ।

ਧਾਰਨਾ ਲਈ ਮੁੱਖ ਸਾਰ:-

1. ਕੋਈ ਵੀ ਉਲਟੀ - ਸੁਲਟੀ ਗੱਲਾਂ ਕਰੇ ਤਾਂ ਸੁਣਿਆ - ਅਨਸੁਣਿਆ ਕਰ ਦੇਣਾ ਹੈ। ਹਿਅਰ ਨੇ ਇਵਿਲ..... ਦੁੱਖ - ਸੁੱਖ, ਮਾਨ - ਅਪਮਾਨ ਸਭ ਕੁਝ ਸਹਿਣ ਕਰਨਾ ਹੈ।

2. ਬਾਪ ਜੋ ਸੁਣਾਉਂਦੇ ਹਨ ਉਸ ਨੂੰ ਕਦੀ ਸੁਣਾ - ਅਨਸੁਣਾ ਕਰ ਬਾਪ ਦਾ ਡਿਸਰਿਗਾਡ ਨਹੀਂ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਮਾਇਆ ਦੀ ਸੱਟ ਤੋਂ ਬੱਚਨ ਦੇ ਲਈ ਅਸਰੀਰੀ ਰਹਿਣ ਦਾ ਅਭਿਆਸ ਜ਼ਰੂਰ ਕਰਨਾ ਹੈ।

ਵਰਦਾਨ:- ਹੱਦ ਦੀ ਰਾਇਲ ਇਛਾਵਾਂ ਤੋਂ ਮੁਕਤ ਰਹਿ ਸੇਵਾ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਨਿ : ਸਵਾਰਥ ਸੇਵਾਧਾਰੀ ਭਵ :
ਜਿਵੇਂ ਬ੍ਰਹਮਾ ਬਾਪ ਨੇ ਕਰਮ ਦੇ ਬੰਧਨ ਤੋਂ ਮੁਕਤ, ਨਿਆਰੇ ਬਣਨ ਦਾ ਸਬੂਤ ਦਿੱਤਾ। ਸਿਵਾਏ ਸੇਵਾ ਦੇ ਸਨੇਹ ਦੇ ਹੋਰ ਕੋਈ ਬੰਧਨ ਨਹੀਂ। ਸੇਵਾ ਵਿੱਚ ਜੋ ਹੱਦ ਦੀ ਰਾਇਲ ਇਛਾਵਾਂ ਹੁੰਦੀਆਂ ਹਨ ਉਹ ਵੀ ਹਿਸਾਬ - ਕਿਤਾਬ ਦੇ ਬੰਧਨ ਵਿੱਚ ਬੰਧਦੀ ਹੈ, ਸੱਚੇ ਸੇਵਾਧਾਰੀ ਇਸ ਹਿਸਾਬ - ਕਿਤਾਬ ਤੋਂ ਵੀ ਮੁਕਤ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਜਿਵੇਂ ਦੇਹ ਦਾ ਬੰਧਨ, ਦੇਹ ਦੇ ਸੰਬੰਧ ਦਾ ਬੰਧਨ ਹੈ, ਇਵੇਂ ਸੇਵਾ ਵਿੱਚ ਸਵਾਰਥ - ਇਹ ਵੀ ਬੰਧਨ ਹੈ। ਇਸ ਬੰਧਨ ਤੋਂ ਜਾਂ ਰਾਇਲ ਹਿਸਾਬ - ਕਿਤਾਬ ਤੋਂ ਵੀ ਮੁਕਤ ਨਿ:ਸਵਾਰਥ ਸੇਵਾਧਾਰੀ ਬਣੇ।

ਸਲੋਗਨ:- ਵਾਦਿਆਂ ਨੂੰ ਫਾਈਲ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਰੱਖੋ, ਫਾਈਨਲ ਬਣਕੇ ਵਿਖਾਓ।

ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ:- ਮਾਇਆ ਬੜੀ ਜ਼ਬਰਦਸਤ ਹੈ, ਇਸ ਤੋਂ ਖ਼ਬਰਦਾਰ ਰਹਿਣਾ, ਕਦੀ ਇਹ ਖ਼ਿਆਲ ਨਾ ਆਏ ਕਿ ਅਸੀਂ ਬ੍ਰਹਮਾ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਮੰਨਦੇ, ਸਾਡਾ ਤਾਂ ਡਾਇਰੈਕਟ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਨਾਲ ਕਨੈਕਸ਼ਨ ਹੈ”

ਪ੍ਰਸ਼ਨ:- ਕਿਹੜੇ ਬੱਚਿਆਂ ਤੇ ਸਭ ਦਾ ਪਿਆਰ ਆਪੇ ਹੀ ਜਾਂਦਾ ਹੈ?

ਉੱਤਰ:- ਜੇ ਪਹਿਲੇ ਹਰ ਗੱਲ ਨੂੰ ਸਵੈ ਪ੍ਰੈਕਟੀਕਲ ਵਿੱਚ ਲਿਆਉਂਦੇ ਫੇਰ ਦੂਜਿਆਂ ਨੂੰ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਉਨ੍ਹਾਂ ਤੇ ਸਭਦਾ ਪਿਆਰ ਆਪੇ ਹੀ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਗਿਆਨ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਵਿੱਚ ਧਾਰਨ ਕਰ ਫੇਰ ਬਹੁਤਿਆਂ ਦੀ ਸੇਵਾ ਕਰਨੀ ਹੈ, ਉਦੋਂ ਸਭਦਾ ਪਿਆਰ ਮਿਲੇਗਾ। ਜੇਕਰ ਖੁਦ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ ਸਿਰਫ਼ ਦੂਜਿਆਂ ਨੂੰ ਕਹਿੰਦੇ ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕੌਣ ਮੰਨੇਗਾ? ਉਹ ਤਾਂ ਜਿਵੇਂ ਪੰਡਿਤ ਹੋ ਜਾਂਦੇ।

ਓਮ ਸ਼ਾਂਤੀ ਬੱਚਿਆਂ ਤੋਂ ਬਾਪ ਪੁੱਛਦੇ ਹਨ, ਆਤਮਾਵਾਂ ਤੋਂ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਪੁੱਛਦੇ ਹਨ, ਇਹ ਤਾਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਕਿ ਅਸੀਂ ਪਰਮਪਿਤਾ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਬੈਠੇ ਹਾਂ। ਬਾਬਾ ਨੂੰ ਆਪਣਾ ਰੱਬ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਇਹ ਤਾਂ ਨਿਸ਼ਚੈ ਹੈ ਨਾ? ਇਸ ਭ੍ਰਿਕੂਟੀ ਦੇ ਵਿੱਚ ਬਾਪ ਦਾ ਨਿਵਾਸ ਸਥਾਨ ਹੈ। ਬਾਪ ਨੇ ਖੁਦ ਕਿਹਾ ਹੈ - ਮੈਂ ਇੰਨਾ ਦੀ ਭ੍ਰਿਕੂਟੀ ਦੇ ਵਿੱਚ ਬੈਠਦਾ ਹਾਂ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਸ਼ਰੀਰ ਲੇਨ ਤੇ ਲੈਂਦਾ ਹਾਂ। ਆਤਮਾ ਭ੍ਰਿਕੂਟੀ ਦੇ ਵਿੱਚ ਬੈਠਦੀ ਹੈ ਤਾਂ ਬਾਪ ਵੀ ਇੱਥੇ ਹੀ ਆਕੇ ਬੈਠਦੇ ਹਨ। ਬ੍ਰਹਮਾ ਵੀ ਹੈ ਤਾਂ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਵੀ ਹੈ। ਜੇਕਰ ਇਹ ਬ੍ਰਹਮਾ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ ਤਾਂ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਵੀ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ। ਜੇਕਰ ਕੋਈ ਕਹੇ ਕਿ ਅਸੀਂ ਤਾਂ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਨੂੰ ਹੀ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਹਾਂ, ਬ੍ਰਹਮਾ ਨੂੰ ਨਹੀਂ, ਪਰ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਬੋਲਣਗੇ ਕਿਵੇਂ? ਉਪਰ ਵਿੱਚ ਤਾਂ ਸਦੈਵ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਆਏ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਪਤਾ ਹੈ ਅਸੀਂ ਬਾਪ ਦੇ ਕੋਲ ਇੱਥੇ ਬੈਠੇ ਹਾਂ। ਇਵੇਂ ਤਾਂ ਨਹੀਂ ਸਮਝਣਗੇ ਕਿ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਉਪਰ ਵਿੱਚ ਹੈ। ਜਿਵੇਂ ਭਗਤੀਮਾਰੂ ਵਿੱਚ ਕਹਿੰਦੇ ਸੀ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਉਪਰ ਵਿੱਚ ਹੈ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਪ੍ਰਤਿਮਾ ਇੱਥੇ ਪੁਜੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਇਹ ਗੱਲਾਂ ਬਹੁਤ ਸਮਝਣ ਦੀਆਂ ਹਨ। ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਬਾਪ ਗਿਆਨ ਦਾ ਸਾਗਰ, ਨਾਲੇਜ਼ਫੁੱਲ ਹੈ ਤਾਂ ਕਿੱਥੋਂ ਨਾਲੇਜ਼ ਸੁਣਾਉਂਦੇ ਹਨ? ਬ੍ਰਹਮਾ ਦੇ ਤਨ ਤੋਂ ਸੁਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਕਈ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਅਸੀਂ ਬ੍ਰਹਮਾ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਮੰਨਦੇ, ਪਰ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮੈਂ ਇਸ ਮੁੱਖ ਦੁਆਰਾ ਹੀ ਤੁਹਾਨੂੰ ਕਹਿੰਦਾ ਹਾਂ, ਮੈਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ। ਇਹ ਸਮਝ ਦੀ ਗੱਲ ਹੈ ਨਾ। ਬ੍ਰਹਮਾ ਤਾਂ ਖੁਦ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ। ਇਹ ਕਿੱਥੇ ਕਹਿੰਦੇ ਮੈਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ? ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੁਆਰਾ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮੈਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ। ਇਹ ਮੰਤਰ ਮੈਂ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਮੁੱਖ ਤੋਂ ਦਿੰਦਾ ਹਾਂ। ਬ੍ਰਹਮਾ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ ਤਾਂ ਮੈਂ ਮੰਤਰ ਕਿਵੇਂ ਦਿੰਦਾ? ਬ੍ਰਹਮਾ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਨੂੰ ਕਿਵੇਂ ਮਿਲਦੇ? ਕਿਵੇਂ ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਬੈਠਦੇ? ਚੰਗੇ - ਚੰਗੇ ਮਹਾਂਰਥੀਆਂ ਨੂੰ ਵੀ ਇਵੇਂ - ਇਵੇਂ ਖ਼ਿਆਲਾਤ ਆ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਜੇ ਮਾਇਆ ਮੇਰੇ ਤੋਂ ਮੁੱਖ ਮੇੜ ਦਿੰਦੀ ਹੈ। ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਅਸੀਂ ਬ੍ਰਹਮਾ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਮੰਨਦੇ ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਕੀ ਗਤੀ ਹੋਵੇਗੀ? ਮਾਇਆ ਕਿੰਨੀ ਵੱਡੀ ਜ਼ਬਰਦਸਤ ਹੈ ਜੇ ਇੱਕਦਮ ਮੂੰਹ ਹੀ ਫਿਰਾ ਦਿੰਦੀ ਹੈ। ਹੁਣ ਤੁਹਾਡਾ ਮੂੰਹ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਨੇ ਸਾਹਮਣੇ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਸਮੁੱਖ ਬੈਠੇ ਹੋ। ਫੇਰ ਜੇ ਇਵੇਂ ਸਮਝਦੇ ਹਨ ਬ੍ਰਹਮਾ ਤਾਂ ਕੁਝ ਨਹੀਂ, ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਕੀ ਗਤੀ ਹੋਵੇਗੀ? ਦੁਰਗਤੀ ਨੂੰ ਪਾ ਲੈਂਦੇ ਹਨ। ਮਨੁੱਖ ਤਾਂ ਪੁਕਾਰਦੇ ਹਨ - ਓ ਗੋਡ ਫ਼ਾਦਰ! ਫੇਰ ਗੋਡ ਫ਼ਾਦਰ ਸੁਣਦਾ ਹੈ ਕਿ? ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਓ ਲਿਬ੍ਰੇਟਰ ਆਓ। ਕੀ ਉੱਥੇ ਦੀ ਹੀ ਲਿਬ੍ਰੇਟ ਕਰਣਗੇ? ਕਲਪ - ਕਲਪ ਦੇ ਪੁਰਸ਼ੋਤਮ ਸੰਗਮਯੁਗ ਤੇ ਹੀ ਬਾਪ ਆਉਂਦੇ ਹਨ। ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦੇ ਹਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਹੀ ਉਡਾ ਦੇਣ ਤਾਂ ਕੀ ਕਹਿਣਗੇ? ਮਾਇਆ ਵਿੱਚ ਇੰਨਾ ਬਲ ਹੈ ਜੇ ਨੰਬਰਵਨ ਵਰਥ ਨਾਟ ਏ ਪੈਨੀ ਬਣਾ ਦਿੰਦੀ ਹੈ। ਇਵੇਂ - ਇਵੇਂ ਵੀ ਕਈ - ਕਈ ਸੈਂਟਰਸ ਤੇ ਹਨ, ਉਦੋਂ ਤਾਂ ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਖ਼ਬਰਦਾਰ ਰਹਿਣਾ। ਭਾਵੇਂ ਬਾਬਾ ਦੇ ਸੁਣਾਏ ਹੋਏ ਗਿਆਨ ਨੂੰ ਦੂਜਿਆਂ ਨੂੰ ਸੁਣਾਉਂਦੇ ਵੀ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ ਪਰ ਜਿਵੇਂ ਪੰਡਿਤ ਮਿਸਲ। ਜਿਵੇਂ ਬਾਬਾ ਪੰਡਿਤ ਦੀ ਕਹਾਣੀ ਸੁਣਾਉਂਦੇ ਹਨ.....ਇਸ ਵਕਤ ਤੁਸੀਂ ਬਾਪ ਦੀ ਯਾਦ ਨਾਲ ਵਿਸ਼ੇ ਸਾਗਰ ਤੋਂ ਪਾਰ ਕਰ ਸੀਰਸਾਗਰ ਵਿੱਚ ਜਾਂਦੇ ਹੋ ਨਾ! ਭਗਤੀ ਮਾਰੂ ਵਿੱਚ ਫੇਰ ਕਥਾਵਾਂ ਬਣਾ ਦਿੱਤੀਆਂ ਹਨ। ਪੰਡਿਤ ਹੋਰਾਂ ਨੂੰ ਕਹਿੰਦਾ ਸੀ ਰਾਮ ਨਾਮ ਕਹਿਣ ਨਾਲ ਪਾਰ ਹੋ ਜਾਣਗੇ, ਪਰ ਖੁਦ ਬਿਲਕੁਲ ਚਟ ਖਾਤੇ ਵਿੱਚ ਸੀ। ਖੁਦ ਵਿਕਾਰਾਂ ਵਿੱਚ ਜਾਂਦੇ ਰਹਿਣਾ ਅਤੇ ਦੂਜਿਆਂ ਨੂੰ ਕਹਿਣਾ ਨਿਰਵਿਕਾਰੀ ਬਣੇ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਕੀ ਅਸਰ ਹੋਵੇਗਾ? ਇੱਥੇ ਵੀ ਕਿੱਥੇ - ਕਿੱਥੇ ਸੁਣਾਉਣ ਵਾਲਿਆਂ ਨਾਲੋਂ ਸੁਣਨ ਵਾਲੇ ਤਿੱਖੇ ਚਲੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਜੇ ਬਹੁਤਿਆਂ ਦੀ ਸੇਵਾ ਕਰਦੇ ਹਨ ਉਹ ਜ਼ਰੂਰ ਸਭਨੂੰ ਪਿਆਰੇ ਲੱਗਦੇ ਹਨ। ਪੰਡਿਤ ਝੂਠਾ ਨਿਕਲ ਪਿਆ ਤਾਂ ਉਹਨੂੰ ਕੌਣ ਪਿਆਰ ਕਰੇਗਾ? ਫੇਰ ਪਿਆਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਤੇ ਚਲਾ ਜਾਵੇਗਾ ਜੇ ਪ੍ਰੈਕਟੀਕਲ ਵਿੱਚ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਚੰਗੇ - ਚੰਗੇ ਮਹਾਂਰਥੀਆਂ ਨੂੰ ਵੀ ਮਾਇਆ ਹਪ ਕਰ ਜਾਂਦੀ ਹੈ।

ਬਾਬਾ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ - ਹਾਲੇ ਤਾਂ ਕਰਮਾਤੀਤ ਅਵਸਥਾ ਨਹੀਂ ਬਣੀ ਹੈ, ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਲੜਾਈ ਦੀ ਤਿਆਰੀ ਨਾ ਹੋਵੇ। ਇੱਕ ਪਾਸੇ ਲੜਾਈ ਦੀ ਤਿਆਰੀ ਹੋਵੇਗੀ, ਦੂਜੇ ਪਾਸੇ ਕਰਮਾਤੀਤ ਅਵਸਥਾ ਹੋਵੇਗੀ। ਪੂਰਾ ਕਨੈਕਸ਼ਨ ਹੈ ਫੇਰ ਲੜਾਈ ਪੂਰੀ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਟ੍ਰਾਂਸਫਰ ਹੋ ਜਾਣਗੇ। ਪਹਿਲੇ ਰੁਦ੍ਰ ਮਾਲਾ ਬਣਦੀ ਹੈ। ਇਹ ਗੱਲਾਂ ਹੋਰ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ। ਤੁਸੀਂ ਸਮਝਦੇ ਹੋ ਇਸ ਦੁਨੀਆਂ ਨੂੰ ਬਦਲਣਾ ਹੈ। ਉਹ ਸਮਝਦੇ ਹਨ ਦੁਨੀਆਂ ਦੇ ਹਾਲੇ 40 ਹਜ਼ਾਰ ਵਰ੍ਹੇ ਪਏ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਸਮਝਦੇ ਹੋ ਵਿਨਾਸ਼ ਤਾਂ ਸਾਹਮਣੇ ਖੜਾ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਹੋ ਮੈਨਾਰਿਟੀ, ਉਹ ਹੈ ਮੈਜਾਰਿਟੀ। ਤਾਂ ਤੁਹਾਡਾ ਕੌਣ ਮੰਨੇਗਾ? ਜਦੋਂ ਤੁਹਾਡੀ ਵਿਧੀ ਹੋ ਜਾਵੇਗੀ ਫੇਰ ਤੁਹਾਡੇ ਯੋਗਬਲ ਨਾਲ

ਬਹੁਤ ਖਿਚਕੇ ਆਉਣਗੇ, ਜਿੰਨੀ ਤੁਹਾਡੇ ਵਿੱਚੋਂ ਕੱਟ ਨਿਕਲਦੀ ਜਾਵੇਗੀ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਬੱਲ ਭਰਦਾ ਜਾਵੇਗਾ। ਇਵੇਂ ਨਹੀਂ ਕਿ ਬਾਬਾ ਜਾਣੀ - ਜਾਣਨਹਾਰ ਹੈ। ਨਹੀਂ, ਸਭ ਦੀਆਂ ਅਵਸਥਾਵਾਂ ਨੂੰ ਜਾਣਦੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਬੱਚਿਆਂ ਦੀ ਅਵਸਥਾ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਜਾਣਗੇ? ਸਭ ਕੁਝ ਪਤਾ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ। ਅਜੇ ਤਾਂ ਕਰਮਾਤੀਤ ਅਵਸਥਾ ਹੋ ਨਾ ਸਕੇ। ਘੜੀ - ਘੜੀ ਭੁੱਲਾਂ ਹੋਣਾ ਵੀ ਸੰਭਵ ਹੈ, ਮਹਾਂਰਥੀਆਂ ਤੋਂ ਵੀ ਹੁੰਦੀਆਂ ਹਨ। ਗੱਲਬਾਤ, ਚਾਲ - ਚਲਨ ਆਦਿ ਪ੍ਰਸਿੱਧ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਹੁਣ ਤਾਂ ਦੈਵੀ ਚਲਨ ਬਣਾਉਣੀ ਹੈ। ਦੇਵਤਾ, ਸ੍ਵਗੁਣ ਸੰਪੰਨ ਹੈ ਨਾ। ਹੁਣ ਤੁਹਾਨੂੰ ਇਵੇਂ ਬਣਨਾ ਹੈ। ਪਰ ਮਾਇਆ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਵੀ ਨਹੀਂ ਛੱਡਦੀ। ਛੁਈਮੁਈ ਬਣਾ ਦਿੰਦੀ ਹੈ। 5 ਪੌੜੀਆਂ ਹੈ ਨਾ। ਦੇਹ - ਅਭਿਮਾਨ ਆਉਣ ਨਾਲ ਉਪਰੋਂ ਇੱਕਦਮ ਡਿੱਗਦੇ ਹਨ। ਡਿੱਗਾ ਅਤੇ ਮਰਿਆ। ਅੱਜਕਲ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਮਾਰਨ ਲਈ ਕਿਵੇਂ - ਕਿਵੇਂ ਉਪਾਏ ਕਰਦੇ ਹਨ! 20 ਮੰਜਿਲ ਤੋਂ ਡਿੱਗਕੇ ਇੱਕਦਮ ਖਤਮ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਇਵੇਂ ਵੀ ਨਾ ਹੋਵੇ ਕਿ ਹਾਸਪਿਟਲ ਵਿੱਚ ਪਏ ਰਹਿਣ, ਦੁੱਖ ਭੋਗਣ। ਫੇਰ ਕੋਈ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਅੱਗ ਲੱਗਾ ਦਿੰਦੇ ਹਨ, ਕਿਸੇ ਨੇ ਬੱਚਾ ਲਿਆ ਤਾਂ ਕਿੰਨਾ ਦੁੱਖ ਭੋਗਦੇ ਹਨ। ਜਲ ਜਾਵਾਂਗੇ ਤਾਂ ਆਤਮਾ ਭੱਜ ਜਾਵੇ ਇਸਲਈ ਜੀਵਘਾਤ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਸਮਝਦੇ ਹਨ ਜੀਵਘਾਤ ਕਰਨ ਨਾਲ ਦੁੱਖ ਤੋਂ ਛੁੱਟ ਜਾਵਾਂਗੇ। ਜੇਸ਼ ਆਉਂਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਬਸ। ਕਈ ਤਾਂ ਹਾਸਪਿਟਲ ਵਿੱਚ ਕਿੰਨਾ ਦੁੱਖ ਭੋਗਦੇ ਹਨ। ਡਾਕੂਰ ਸਮਝਦੇ ਹਨ ਕਿ ਇਹ ਦੁੱਖ ਤੋਂ ਛੁੱਟ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ, ਇਸ ਤੋਂ ਤਾਂ ਚੰਗਾ ਗੋਲੀ ਦੇ ਦੇਣ ਤਾਂ ਇਹ ਖਤਮ ਹੋ ਜਾਣ। ਪਰ ਉਹ ਸਮਝਦੇ ਹਨ ਇਵੇਂ ਗੋਲੀ ਦੇਣਾ ਮਹਾਪਾਪ ਹੈ। ਆਤਮਾ ਖੁਦ ਕਹਿੰਦੀ ਹੈ ਇਸ ਪੀੜਾ ਭੋਗਨ ਤੋਂ ਚੰਗਾ ਹੈ ਸ਼ਰੀਰ ਛੱਡ ਦਈਏ। ਹੁਣ ਸ਼ਰੀਰ ਕੌਣ ਛੁਡਾਵੇ? ਇਹ ਹੈ ਅਪਾਰ ਦੁੱਖਾਂ ਦੀ ਦੁਨੀਆਂ। ਉੱਥੇ ਹੈ ਅਪਾਰ ਸੁੱਖ।

ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਸਮਝਦੇ ਹੋ - ਅਸੀਂ ਹੁਣ ਰਿਟਰਨ ਹੁੰਦੇ ਹਾਂ, ਦੁੱਖਧਾਮ ਤੋਂ ਸੁੱਖਧਾਮ ਜਾਂਦੇ ਹਾਂ ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਬਾਪ ਵੀ ਸੰਗਮਯੁਗ ਤੇ ਆਉਂਦੇ ਹਨ ਜਦਕਿ ਦੁਨੀਆਂ ਨੂੰ ਬਦਲਣਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮੈਂ ਆਇਆ ਹਾਂ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਸੂਝ ਦੁੱਖਾਂ ਤੋਂ ਛੁਡਾਕੇ ਨਵੀਂ ਪਾਵਨ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਲੈ ਜਾਣ। ਪਾਵਨ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਥੋੜ੍ਹੇ ਰਹਿੰਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਇੱਥੇ ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਹਨ, ਪਤਿਤ ਬਣੇ ਹਨ ਇਸਲਈ ਬੁਲਾਉਂਦੇ ਹਨ ਹੋ ਪਤਿਤ - ਪਾਵਨ.....ਇਹ ਥੋੜ੍ਹੀ ਸਮਝਦੇ ਹਨ ਕਿ ਅਸੀਂ ਮਹਾਕਾਲ ਨੂੰ ਬੁਲਾਉਂਦੇ ਹਾਂ ਕਿ ਸਾਨੂੰ ਇਸ ਛੀ - ਛੀ ਦੁਨੀਆਂ ਤੋਂ ਘਰ ਲੈ ਚਲੇ। ਜ਼ਰੂਰ ਬਾਬਾ ਆਵੇਗਾ, ਸਭ ਮਰਣਗੇ ਉਦੋਂ ਤਾਂ ਪੀਸ ਹੋਵੇਗੀ ਨਾ। ਸ਼ਾਂਤੀ - ਸ਼ਾਂਤੀ ਕਰਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਸ਼ਾਂਤੀ ਤਾਂ ਸ਼ਾਂਤੀਧਾਮ ਵਿੱਚ ਹੋਵੇਗੀ। ਪਰ ਇਸ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਂਤੀ ਕਿਵੇਂ ਹੋਵੇ? ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਇੰਨੇ ਢੇਰ ਮਨੁੱਖ ਹਨ। ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ ਤਾਂ ਸੁੱਖ - ਸ਼ਾਂਤੀ ਸੀ। ਹੁਣ ਤਾਂ ਕਲਯੁੱਗ ਵਿੱਚ ਅਨੇਕ ਧਰਮ ਹਨ। ਉਹ ਜਦੋਂ ਖਤਮ ਹੋਣ, ਇੱਕ ਧਰਮ ਦੀ ਸਥਾਪਨਾ ਹੋਵੇ, ਉਦੋਂ ਤਾਂ ਸੁੱਖ - ਸ਼ਾਂਤੀ ਹੋਵੇ। ਹਾਹਾਕਾਰ ਦੇ ਬਾਦ ਫੇਰ ਜੈਨੈਕਾਰ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਅੱਗੇ ਚੱਲ ਵੇਖਣਾ ਮੌਤ ਦਾ ਬਾਜ਼ਾਰ ਕਿੰਨਾ ਗਰਮ ਹੁੰਦਾ ਹੈ! ਕਿਵੇਂ ਮਰਦੇ ਹਨ! ਬਾਬਸ ਨਾਲ ਵੀ ਅੱਗ ਲੱਗਦੀ ਹੈ। ਅੱਗੇ ਚੱਲ ਵੇਖਣਗੇ ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਕਹਿਣਗੇ ਕਿ ਬਰੇਬਰ ਵਿਨਾਸ਼ ਤਾਂ ਹੋਵੇਗਾ ਹੀ।

ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਕਿ ਇਹ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਦਾ ਚੱਕਰ ਕਿਵੇਂ ਫਿਰਦਾ ਹੈ? ਵਿਨਾਸ਼ ਤਾਂ ਹੋਣਾ ਹੀ ਹੈ। ਇੱਕ ਧਰਮ ਦੀ ਸਥਾਪਨਾ ਬਾਪ ਕਰਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਰਾਜਯੋਗ ਵੀ ਸਿਖਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਬਾਕੀ ਸਭ ਅਨੇਕ ਧਰਮ ਖਤਮ ਹੋ ਜਾਣਗੇ। ਗੀਤਾ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਵਿਖਾਉਂਦੇ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਫੇਰ ਗੀਤਾ ਪੜ੍ਹਨ ਦੀ ਰਿਜ਼ਲਟ ਕੀ? ਵਿਖਾਉਂਦੇ ਹਨ ਪ੍ਰਲਯ ਹੋ ਗਈ। ਭਾਵੇਂ ਜਲਮਈ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਪਰ ਸਾਰੀ ਦੁਨੀਆਂ ਜਲਮਈ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ। ਭਾਰਤ ਤਾਂ ਅਵਿਨਾਸ਼ੀ ਪਵਿੱਤਰ ਖੰਡ ਹੈ। ਉਸ ਵਿੱਚ ਵੀ ਆਬੂ ਸਭਤੋਂ ਪਵਿੱਤਰ ਤੀਰਥ ਸਥਾਨ ਹੈ, ਜਿੱਥੇ ਬਾਪ ਆਕੇ ਸੂਝ ਦੀ ਸਦਗਤੀ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਦਿਲਵਾੜਾ ਮੰਦਿਰ ਕਿੰਨਾ ਚੰਗਾ ਯਾਦਗਾਰ ਹੈ। ਕਿੰਨਾ ਅਰੂ ਸਹਿਤ ਹੈ। ਪਰ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਬਣਵਾਇਆ ਹੈ, ਉਹ ਇਹ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ। ਫੇਰ ਵੀ ਚੰਗੇ ਸਮਝਦਾਰ ਤਾਂ ਸੀ ਨਾ। ਦੁਆਪਰ ਵਿੱਚ ਜ਼ਰੂਰ ਚੰਗੇ ਸਮਝਦਾਰ ਹੋਣਗੇ। ਕਲਯੁੱਗ ਵਿੱਚ ਤਾਂ ਹੈ ਸਾਰੇ ਤਮੋਪ੍ਰਧਾਨ। ਸਭ ਮੰਦਿਰਾਂ ਤੋਂ ਇਹ ਉੱਚ ਹੈ, ਜਿੱਥੇ ਤੁਸੀਂ ਬੈਠੇ ਹੋ। ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਅਸੀਂ ਹਾਂ ਚੇਤੰਨ, ਉਹ ਸਾਡਾ ਹੀ ਜੜ ਯਾਦਗਾਰ ਹੈ। ਬਾਕੀ ਕੁਝ ਵਕਤ ਇਹ ਮੰਦਿਰ ਆਦਿ ਹੋਰ ਵੀ ਬਣਦੇ ਰਹਿਣਗੇ। ਫੇਰ ਤਾਂ ਟੁੱਟਣ ਦਾ ਵਕਤ ਆਵੇਗਾ। ਸਭ ਮੰਦਿਰ ਆਦਿ ਟੁੱਟ - ਫੁੱਟ ਜਾਣਗੇ। ਹੇਲਸੇਲ ਮੌਤ ਹੋਣਗੇ। ਮਹਾਭਾਰੀ ਮਹਾਭਾਰਤ ਲੜਾਈ ਗਈ ਹੋਈ ਹੈ ਨਾ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਸਭ ਖਤਮ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਵੀ ਤੁਸੀਂ ਸਮਝਦੇ ਹੋ - ਬਾਪ ਸੰਗਮ ਤੇ ਹੀ ਆਉਂਦੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਨੂੰ ਰੱਬ ਤਾਂ ਚਾਹੀਦਾ ਨਾ। ਆਤਮਾ ਜਦੋਂ ਸ਼ਰੀਰ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦੀ ਹੈ ਤਾਂ ਹੀ ਚੂਰਪੁਰ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਆਤਮਾ ਸ਼ਰੀਰ ਤੋਂ ਨਿਕਲਦੀ ਹੈ ਤਾਂ ਸ਼ਰੀਰ ਜੜ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਤਾਂ ਬਾਪ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਘਰ ਜਾਂਦੇ ਹੋ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਇਹ ਲਕਸ਼ਮੀ - ਨਾਰਾਇਣ ਜਿਵੇਂ ਬਣਨਾ ਹੈ। ਤਾਂ ਇਵੇਂ ਦੇ ਗੁਣ ਵੀ ਚਾਹੀਦੇ ਨਾ। ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਇਸ ਖੇਡ ਨੂੰ ਵੀ ਜਾਣਦੇ ਹੋ। ਇਹ ਖੇਡ ਕਿੰਨਾ ਵੰਡਰਫੁੱਲ ਬਣਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਇਸ ਖੇਡ ਦਾ ਰਾਜ ਬਾਪ ਬੈਠ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਨਾਲੇਜ਼ਫੁੱਲ, ਬੀਜਰੂਪ ਹੈ ਨਾ। ਬਾਪ ਹੀ ਆਕੇ ਸਾਰੇ ਬ੍ਰਿਖ ਦੀ ਨਾਲੇਜ਼ ਦਿੰਦੇ ਹਨ - ਇਸ ਵਿੱਚ ਕੀ - ਕੀ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਤੁਸੀਂ ਇਸ ਵਿੱਚ ਕਿੰਨਾ ਪਾਰੂ ਵਜਾਇਆ? ਅੱਧਾਕਲਪ ਹੈ ਦੈਵੀ ਰਾਜ, ਅੱਧਾ ਕਲਪ ਹੈ ਆਸੁਰੀ ਰਾਜ। ਜੇ ਚੰਗੇ - ਚੰਗੇ ਬੱਚੇ ਹਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਸਾਰੀ ਨਾਲੇਜ਼ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ। ਬਾਪ ਆਪ ਸਮਾਨ ਟੀਚਰ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਟੀਚਰ ਵੀ ਨੰਬਰਵਾਰ ਤਾਂ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਕਈ ਤਾਂ ਟੀਚਰ ਹੋਕੇ ਫੇਰ ਵਿਗੜ ਪੈਂਦੇ ਹਨ। ਬਹੁਤਿਆਂ ਨੂੰ ਸਿਖਾਕੇ ਖੁਦ ਖਤਮ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਛੋਟੇ - ਛੋਟੇ ਬੱਚਿਆਂ ਵਿੱਚ ਵੱਖ - ਵੱਖ ਸੰਸਕਾਰ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ ਇੱਥੇ ਵੀ ਜੇ ਗਿਆਨ ਠੀਕ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਹੀਂ ਚੁੱਕਦੇ ਹਨ, ਚਲਨ ਨਹੀਂ ਸੁਧਾਰਦੇ ਹਨ ਉਹ ਬਹੁਤਿਆਂ ਨੂੰ ਦੁੱਖ ਦੇਣ ਦੇ ਨਿਮਿਤ ਬਣ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਵੀ ਸ਼ਾਸਤ੍ਰਾਂ ਵਿੱਚ ਵਿਖਾਇਆ ਹੈ - ਅਸੁਰ ਛਿਪਕੇ ਬੈਠਦੇ ਸੀ ਫੇਰ ਬਾਹਰ ਟੁੱਟਰ ਬਣ ਕਿੰਨਾ ਤੰਗ ਕਰਦੇ ਸੀ। ਇਹ ਤਾਂ ਸਭ ਹੁੰਦਾ ਹੀ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ। ਉੱਚ ਤੇ ਉੱਚ ਬਾਪ ਜੇ ਸ੍ਵਰਗ ਦੀ ਸਥਾਪਨਾ ਕਰਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਕਿੰਨੇ ਵਿਘਨ ਰੂਪ

ਬਣ ਪੈਂਦੇ ਹਨ।

ਬਾਪ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਸੁੱਖ - ਸ਼ਾਂਤੀ ਦੇ ਟਾਵਰ ਹੋ। ਤੁਸੀਂ ਬਹੁਤ ਰਾਇਲ ਹੋ। ਤੁਹਾਡੇ ਤੋਂ ਰਾਇਲ ਇਸ ਵਕਤ ਕੋਈ ਹੁੰਦਾ ਨਹੀਂ। ਬੇਹੱਦ ਦੇ ਬਾਪ ਦੇ ਬੱਚੇ ਹੋ ਤਾਂ ਕਿੰਨਾ ਮਿੱਠਾ ਹੋਕੇ ਚੱਲਣਾ ਚਾਹੀਦਾ। ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਦੁੱਖ ਨਹੀਂ ਦੇਣਾ ਹੈ। ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਉਹ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਯਾਦ ਆਏਗਾ। ਫੇਰ ਸਜ਼ਾਵਾਂ ਖਾਣੀਆਂ ਪੈਣਗੀਆਂ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਹੁਣ ਤਾਂ ਘਰ ਚੱਲਣਾ ਹੈ। ਸੁਖਸ਼ਮਵਤਨ ਵਿੱਚ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਬ੍ਰਹਮਾ ਦਾ ਸ਼ਾਖਸ਼ਤਕਾਰ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਇਸਲਈ ਤੁਸੀਂ ਵੀ ਇਵੇਂ ਸੁਖਸ਼ਮਵਤਨਵਾਸੀ ਬਣੋ। ਮੂਵੀ ਦੀ ਪ੍ਰੈਕਟਿਸ ਕਰਨੀ ਹੈ। ਬਹੁਤ ਘੱਟ ਬੋਲਣਾ ਹੈ, ਮਿੱਠਾ ਬੋਲਣਾ ਹੈ। ਇਵੇਂ ਪੁਰਸਾਰਥ ਕਰਦੇ - ਕਰਦੇ ਤੁਸੀਂ ਸ਼ਾਂਤੀ ਦੇ ਟਾਵਰ ਬਣ ਜਾਵੋਗੇ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਸਿਖਾਉਣ ਵਾਲਾ ਬਾਪ ਹੈ। ਫੇਰ ਤੁਹਾਨੂੰ ਹੋਰਾਂ ਨੂੰ ਸਿਖਾਉਣਾ ਹੈ। ਭਗਤੀ ਮਾਰੂ ਟਾਕੀ ਮਾਰੂ ਹੈ। ਹੁਣ ਤੁਹਾਨੂੰ ਬਣਨਾ ਹੈ ਸਾਈਲੈਂਸ। ਚੰਗਾ!

ਮਿੱਠੇ- ਮਿੱਠੇ ਸਿੱਕੀਲਧੇ ਬੱਚਿਆਂ ਪ੍ਰਤੀ ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਬਾਪ ਦਾਦਾ ਦਾ ਯਾਦ ਪਿਆਰ ਅਤੇ ਗੁਡਮੋਰਨਿੰਗ। ਰੂਹਾਨੀ ਬਾਪ ਦੀ ਰੂਹਾਨੀ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਨਮਸਤੇ।

ਧਾਰਨਾ ਲਈ ਮੁੱਖ ਸਾਰ:-

1. ਬਹੁਤ ਰਾਇਲਟੀ ਨਾਲ ਮਿੱਠਾ ਹੋਕੇ ਚੱਲਣਾ ਹੈ। ਸ਼ਾਂਤੀ ਅਤੇ ਸੁੱਖ ਦਾ ਟਾਵਰ ਬਣਨ ਦੇ ਲਈ ਬਹੁਤ ਘੱਟ ਅਤੇ ਮਿੱਠਾ ਬੋਲਣਾ ਹੈ। ਮੂਵੀ ਦੀ ਪ੍ਰੈਕਟਿਸ ਕਰਨੀ ਹੈ। ਟਾਕੀ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਆਉਣਾ ਹੈ।

2. ਸਵੈ ਦੀ ਦੈਵੀ ਚਲਨ ਬਣਾਉਣੀ ਹੈ। ਛੂਈਮੁਈ ਨਹੀਂ ਬਣਨਾ ਹੈ। ਲੜਾਈ ਦੇ ਪਹਿਲੇ ਕਰਮਾਤੀਤ ਅਵਸਥਾ ਤੱਕ ਪਹੁੰਚਣਾ ਹੈ। ਨਿਰਵਿਕਾਰੀ ਬਣ ਨਿਰਵਿਕਾਰੀ ਬਣਾਉਣ ਦੀ ਸੇਵਾ ਕਰਨੀ ਹੈ।

ਵਰਦਾਨ:- ਕਰਮ ਅਤੇ ਸੰਬੰਧ ਦੋਨਾਂ ਵਿੱਚ ਸਵਾਰਥ ਭਾਵ ਤੋਂ ਮੁਕਤ ਰਹਿਣ ਵਾਲੇ ਬਾਪ ਸਮਾਨ ਕਰਮਾਤੀਤ ਭਵ :
ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਦੀ ਸੇਵਾ ਹੈ ਸਭਨੂੰ ਮੁਕਤ ਬਣਾਉਣ ਦੀ। ਤਾਂ ਹੋਰਾਂ ਨੂੰ ਮੁਕਤ ਬਣਾਉਂਦੇ ਸਵੈ ਨੂੰ ਬੰਧਨ ਵਿੱਚ ਬੰਨ ਨਹੀਂ ਦੇਣਾ। ਜਦੋਂ ਹੱਦ ਦੇ ਮੇਰੇ - ਮੇਰੇ ਤੋਂ ਮੁਕਤ ਹੋਣਗੇ ਉਦੋਂ ਅਵਿਅਕਤ ਸਥਿਤੀ ਦਾ ਅਨੁਭਵ ਕਰ ਸਕਣਗੇ। ਜੇ ਬੱਚੇ ਲੈਕਿਕ ਅਤੇ ਅਲੈਕਿਕ, ਕਰਮ ਅਤੇ ਸੰਬੰਧ ਦੋਨਾਂ ਵਿੱਚ ਸੁਆਰਥ ਭਾਵ ਤੋਂ ਮੁਕਤ ਹਨ ਉਹੀ ਬਾਪ ਸਮਾਨ ਕਰਮਾਤੀਤ ਸਥਿਤੀ ਦਾ ਅਨੁਭਵ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਤਾਂ ਚੈਕ ਕਰੋ ਕਿੱਥੇ ਤੱਕ ਕਰਮਾਂ ਦੇ ਬੰਧਨ ਤੋਂ ਨਿਆਰੇ ਬਣੇ ਹਨ? ਵਿਅਰਥ ਸੁਭਾਅ - ਸੰਸਕਾਰ ਦੇ ਵਸ਼ ਹੋਣ ਤੋਂ ਮੁਕਤ ਬਣੇ ਹਨ? ਕਦੀ ਕੋਈ ਪਿਛਲਾ ਸੰਸਕਾਰ ਸੁਭਾਅ ਵਸ਼ੀਭੂਤ ਤਾਂ ਨਹੀਂ ਬਣਾਉਂਦਾ ਹੈ।।

ਸਲੋਗਨ:- ਸਮਾਨ ਅਤੇ ਸੰਪੂਰਨ ਬਣਨਾ ਹੈ ਤਾਂ ਸਨੇਹ ਦੇ ਸਾਗਰ ਵਿੱਚ ਸਮਾ ਜਾਓ।

ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ:- ਤੁਸੀਂ ਹੁਣ ਪੜ੍ਹਾਈ ਪੜ੍ਹ ਰਹੇ ਹੋ , ਇਹ ਪੜ੍ਹਾਈ ਹੈ ਪਤਿਤ ਤੋਂ ਪਾਵਨ ਬਣਨ ਦੀ , ਤੁਹਾਨੂੰ ਇਹ ਪੜ੍ਹਨਾ ਅਤੇ ਪੜ੍ਹਾਉਣਾ ਹੈ ”

ਪ੍ਰਸ਼ਨ:- ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਕਿਹੜਾ ਗਿਆਨ ਹੁੰਦੇ ਹੋਏ ਵੀ ਅਗਿਆਨ ਅੰਧਿਆਰਾ ਹੈ?

ਉੱਤਰ:- ਮਾਇਆ ਦਾ ਗਿਆਨ, ਜਿਸ ਨਾਲ ਵਿਨਾਸ਼ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਮੂਨ ਤੱਕ ਜਾਂਦੇ ਹਨ, ਇਹ ਗਿਆਨ ਬਹੁਤ ਹੈ ਪਰ ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਅਤੇ ਪੁਰਾਣੀ ਦੁਨੀਆਂ ਦਾ ਗਿਆਨ ਕਿਸੇ ਕੋਲ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਸਭ ਅਗਿਆਨ ਹਨੁਰੇ ਵਿੱਚ ਹਨ, ਸਾਰੇ ਗਿਆਨ ਨੇਤਰ ਤੋਂ ਅੰਨੇ ਹਨ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਹੁਣ ਗਿਆਨ ਦਾ ਤੀਜਾ ਨੇਤਰ ਮਿਲਦਾ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਨਾਲੇਜਫੁਲ ਬੱਚੇ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਬ੍ਰੇਨ ਵਿੱਚ ਵਿਨਾਸ਼ ਦੇ ਖਿਆਲ ਹਨ, ਤੁਹਾਡੀ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਸਥਾਪਨਾ ਦੇ ਖਿਆਲ ਹਨ।

ਓਮ ਸ਼ਾਂਤੀ। ਬਾਪ ਇਸ ਸ਼ਰੀਰ ਦੁਆਰਾ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਇਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਜੀਵ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਆਤਮਾ ਵੀ ਹੈ ਅਤੇ ਮੈਂ ਵੀ ਇਸ ਵਿੱਚ ਆਕੇ ਬੈਠਦਾ ਹਾਂ, ਇਹ ਤਾਂ ਪਹਿਲੇ - ਪਹਿਲੇ ਪੱਕਾ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਦਾਦਾ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਨਿਸ਼ਚਾ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਬਹੁਤ ਪੱਕਾ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਨਿਸ਼ਚਾ ਵਿੱਚ ਹੀ ਰਮਨ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਬਰੇਬਰ ਬਾਬਾ ਨੇ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਪਧਾਰਮਈ ਕੀਤੀ ਹੈ, ਉਹ ਬਾਪ ਖੁਦ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਮੈਂ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਬਹੁਤ ਜਨਮਾਂ ਦੇ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦਾ ਹਾਂ। ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਸਮਝਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਇਹ ਹੈ ਸਰਵ ਸ਼ਾਸਤਰ ਸ਼ਿਰੋਮਣੀ ਗੀਤਾ ਦਾ ਗਿਆਨ। ਸ਼੍ਰੀਮਤ ਅਰਥਾਤ ਸ੍ਰੇਸ਼ਠ ਮੱਤ। ਸ੍ਰੇਸ਼ਠ ਤੇ ਸ੍ਰੇਸ਼ਠ ਮੱਤ ਹੈ ਇੱਕ ਰੱਬ ਦੀ। ਜਿਸ ਦੀ ਹੀ ਸ੍ਰੇਸ਼ਠ ਮੱਤ ਤੋਂ ਤੁਸੀਂ ਦੇਵਤਾ ਬਣਦੇ ਹੋ। ਬਾਪ ਖੁਦ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮੈਂ ਆਉਂਦਾ ਹੀ ਤੱਦ ਹਾਂ ਜਦ ਤੁਸੀਂ ਭ੍ਰਿਸ਼ਟ ਮੱਤ ਤੇ ਪਤਿਤ ਬਣ ਜਾਂਦੇ ਹੋ। ਮਨੁੱਖ ਤੋਂ ਦੇਵਤਾ ਬਣਨ ਦਾ ਮਤਲਬ ਵੀ ਸਮਝਾਉਣਾ ਹੈ। ਵਿਕਾਰੀ ਮਨੁੱਖ ਤੋਂ ਨਿਰਵਿਕਾਰੀ ਦੇਵਤਾ ਬਣਾਉਣ ਬਾਪ ਆਉਂਦੇ ਹਨ। ਸਤਯੁਗ ਵਿੱਚ ਮਨੁੱਖ ਹੀ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ ਪਰ ਦੈਵੀ ਗੁਣ ਵਾਲੇ। ਹੁਣ ਕਲਯੁਗ ਵਿੱਚ ਹਨ ਵੀ ਸਾਰੇ ਆਸੁਰੀ ਗੁਣ ਵਾਲੇ। ਹੈ ਸਾਰੀ ਮਨੁੱਖ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ। ਪਰ ਇਹ ਹੈ ਈਸ਼ਵਰੀ ਬੁੱਧੀ ਅਤੇ ਉਹ ਹਨ ਅਸੁਰੀ ਬੁੱਧੀ। ਇੱਥੇ ਹੈ ਗਿਆਨ, ਉੱਥੇ ਹੈ ਭਗਤੀ। ਗਿਆਨ ਅਤੇ ਭਗਤੀ ਵੱਖ - ਵੱਖ ਹਨ। ਭਗਤੀ ਦੇ ਪੁਸਤਕ ਕਿੰਨੇ ਢੇਰ ਦੇ ਢੇਰ ਹਨ। ਗਿਆਨ ਦਾ ਪੁਸਤਕ ਇੱਕ ਹੈ। ਇੱਕ ਗਿਆਨ ਸਾਗਰ ਦੀ ਪੁਸਤਕ ਇੱਕ ਹੀ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਜੇ ਵੀ ਧਰਮ ਸਥਾਪਨ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਪੁਸਤਕ ਵੀ ਇੱਕ ਹੀ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਰਿਲਿਜਸ ਬੁੱਕ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।

ਪਹਿਲੀ - ਪਹਿਲੀ ਰਿਲਿਜਸ ਬੁੱਕ ਹੈ ਗੀਤਾ। ਪਹਿਲਾ - ਪਹਿਲਾ ਆਦਿ ਸਨਾਤਨ ਦੇਵੀ - ਦੇਵਤਾ ਧਰਮ ਹੈ, ਨਾ ਕਿ ਹਿੰਦੂ ਧਰਮ। ਮਨੁੱਖ ਸਮਝਦੇ ਹਨ ਗੀਤਾ ਨਾਲ ਹਿੰਦੂ ਧਰਮ ਸਥਾਪਨ ਹੋਇਆ। ਗੀਤਾ ਦਾ ਗਿਆਨ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਨੇ ਦਿੱਤਾ। ਕਦੋਂ ਦਿੱਤਾ? ਪਰੰਪਰਾ ਤੋਂ। ਕੋਈ ਸ਼ਾਸਤਰ ਵਿੱਚ ਸ਼ਿਵ ਭਗਵਾਨੁਵਾਚ ਤਾਂ ਹੈ ਨਹੀਂ। ਤੁਸੀਂ ਹੁਣ ਸਮਝਦੇ ਹੋ ਇਸ ਗੀਤਾ ਗਿਆਨ ਦੁਆਰਾ ਹੀ ਮਨੁੱਖ ਤੋਂ ਦੇਵਤਾ ਬਣੇ ਹਨ, ਜੋ ਬਾਪ ਹੁਣ ਸਾਨੂੰ ਦੇ ਰਹੇ ਹਨ। ਇਸ ਨੂੰ ਹੀ ਭਾਰਤ ਦਾ ਪ੍ਰਾਚੀਨ ਰਾਜਯੋਗ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਜਿਸ ਗੀਤਾ ਵਿੱਚ ਹੀ ਕਾਮ ਮਹਾਸ਼ਤਰੂ ਲਿਖਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਇਸ ਸ਼ਤਰੂ ਨੇ ਹੀ ਤੁਹਾਨੂੰ ਹਾਰ ਖਵਾਈ ਹੈ। ਬਾਪ ਇਸ ਤੇ ਹੀ ਜਿੱਤ ਪਾਕੇ ਜਗਤਜੀਤ ਵਿਸ਼ਵ ਦਾ ਮਾਲਿਕ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਬਾਪ ਬੈਠ ਇਸ ਦੁਆਰਾ ਤੁਹਾਨੂੰ ਪੜ੍ਹਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਉਹ ਹੈ ਸਾਰੇ ਆਤਮਾਵਾਂ ਦਾ ਬਾਪ। ਇਹ ਫਿਰ ਹੈ ਸਾਰੇ ਮਨੁੱਖ ਆਤਮਾਵਾਂ ਦਾ ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਬਾਪ। ਨਾਮ ਹੀ ਹੈ ਪ੍ਰਜਾਪਿਤਾ ਬ੍ਰਹਮਾ। ਤੁਸੀਂ ਕਿਸੇ ਤੋਂ ਪੁੱਛ ਸਕਦੇ ਹੋ ਕਿ ਬ੍ਰਹਮਾ ਦੇ ਬਾਪ ਦਾ ਨਾਮ ਕੀ ਹੈ, ਤਾਂ ਮੁੰਡ ਪੈਣਗੇ। ਬ੍ਰਹਮਾ, ਵਿਸ਼ਨੂੰ, ਸ਼ੰਕਰ ਇਨ੍ਹਾਂ ਤਿੰਨਾਂ ਦਾ ਬਾਪ ਕੋਈ ਹੋਵੇਗਾ ਨਾ। ਬ੍ਰਹਮਾ, ਵਿਸ਼ਨੂੰ, ਸ਼ੰਕਰ ਸੂਕਸ਼ਮਵਤਨ ਵਿੱਚ ਦੇਵਤਾ ਹਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਉੱਪਰ ਹੈ ਸ਼ਿਵ। ਬੱਚੇ ਜਾਣਦੇ ਹਨ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਦੇ ਜੋ ਬੱਚੇ ਆਤਮਾਵਾਂ ਹਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਸ਼ਰੀਰ ਧਾਰਨ ਕੀਤਾ ਹੈ, ਉਹ ਤਾਂ ਸਦੈਵ ਨਿਰਾਕਾਰ ਪਰਮਪਿਤਾ ਪਰਮਾਤਮਾ ਹਨ। ਆਤਮਾ ਹੀ ਸ਼ਰੀਰ ਦੁਆਰਾ ਕਹਿੰਦੀ ਹੈ ਪਰਮਪਿਤਾ। ਕਿੰਨਾ ਸਹਿਜ ਗੱਲ ਹੈ! ਇਸ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਅਲਫ਼ ਅਤੇ ਬੇ ਦੀ ਪੜ੍ਹਾਈ। ਕੌਣ ਪੜ੍ਹਾਉਂਦੇ ਹਨ? ਗੀਤਾ ਦਾ ਗਿਆਨ ਕਿਸ ਨੇ ਸੁਣਾਇਆ? ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਨੂੰ ਤਾਂ ਰੱਬ ਕਿਹਾ ਨਹੀਂ ਜਾਂਦਾ। ਉਹ ਤਾਂ ਦੇਹਧਾਰੀ ਹੈ। ਤਾਜਧਾਰੀ ਹੈ। ਸ਼ਿਵ ਤਾਂ ਹੈ ਨਿਰਾਕਾਰ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਤੇ ਤਾਂ ਕੋਈ ਤਾਜ ਆਦਿ ਹੈ ਨਹੀਂ। ਉਹ ਹੀ ਗਿਆਨ ਦਾ ਸਾਗਰ ਹੈ। ਬਾਪ ਹੀ ਬਿਜਰੂਪ ਚੈਤਨ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਵੀ ਹੋ ਚੈਤਨ। ਸਾਰੇ ਝਾੜਾਂ ਦੇ ਆਦਿ, ਮੱਧ, ਅੰਤ ਨੂੰ ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ। ਭਾਵੇਂ ਤੁਸੀਂ ਮਾਲੀ ਨਹੀਂ ਹੋ ਪਰ ਸਮਝ ਸਕਦੇ ਹੋ ਕਿ ਬੀਜ ਕਿਵੇਂ ਪਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਝਾੜ ਕਿਵੇਂ ਨਿਕਲਦਾ ਹੈ। ਉਹ ਹੈ ਜੜ, ਇਹ ਹੈ ਚੈਤਨ। ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਚੈਤਨ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਤੁਹਾਡੀ ਆਤਮਾ ਵਿੱਚ ਹੀ ਗਿਆਨ ਹੈ, ਹੋਰ ਕਿਸੀ ਆਤਮਾ ਵਿੱਚ ਗਿਆਨ ਹੋ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ। ਤਾਂ ਬਾਪ ਚੈਤਨ ਮਨੁੱਖ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਦਾ ਬੀਜਰੂਪ ਹੈ। ਇਹ ਚੈਤਨ ਕ੍ਰਿਏਸ਼ਨ ਹੈ।

ਉਹ ਸਾਰੇ ਹਨ ਜੜ ਬੀਜ। ਇਵੇਂ ਨਹੀਂ ਕਿ ਬੀਜ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਗਿਆਨ ਹੈ। ਇਹ ਤਾਂ ਹੈ ਚੈਤਨ ਬੀਜਰੂਪ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਸਾਰੇ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਦੀ ਨਾਲੇਜ ਹੈ। ਝਾੜ ਦੀ ਉਤਪੱਤੀ, ਪਾਲਣਾ, ਵਿਨਾਸ਼ ਦਾ ਸਾਰਾ ਗਿਆਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਹੈ। ਫਿਰ ਨਵਾਂ ਝਾੜ ਕਿਵੇਂ ਖੜਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਉਹ ਹੈ

ਗੁਪਤ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਗਿਆਨ ਵੀ ਗੁਪਤ ਮਿਲਦਾ ਹੈ। ਬਾਪ ਵੀ ਗੁਪਤ ਆਏ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਇਕ ਕਲਮ ਲਗ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਹੁਣ ਤਾਂ ਸਾਰੇ ਪਤਿਤ ਬਣ ਗਏ ਹਨ। ਅੱਛਾ, ਬੀਜ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾ - ਪਹਿਲਾ ਪੱਤਾ ਨਿਕਲਿਆ, ਉਹ ਕੌਣ ਸੀ? ਸਤਯੁਗ ਦਾ ਪਹਿਲਾ ਪੱਤਾ ਤਾਂ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਨੂੰ ਹੀ ਕਹਾਂਗੇ। ਲਕਸ਼ਮੀ - ਨਾਰਾਇਣ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਕਹਾਂਗੇ। ਨਵਾਂ ਪੱਤਾ ਛੋਟਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਪਿੱਛੇ ਵੱਡਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਤਾਂ ਇਸ ਬੀਜ ਦੀ ਕਿੰਨੀ ਮਹਿਮਾ ਹੈ। ਇਹ ਤਾਂ ਚੈਤਨ ਹੈ ਨਾ। ਭਾਵੇਂ ਦੂਜੇ ਵੀ ਨਿਕਲਦੇ ਹਨ, ਹੇਲੀ - ਹੇਲੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਮਹਿਮਾ ਘੱਟ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਦੇਵਤਾ ਬਣਦੇ ਹੋ। ਤਾਂ ਮੂਲ ਗੱਲ ਹੈ ਸਾਨੂੰ ਦੈਵੀ ਗੁਣ ਧਾਰਨ ਕਰਨੇ ਹੈ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਵਰਗਾ ਬਣਨਾ ਹੈ। ਚਿੱਤਰ ਵੀ ਹੈ। ਇਹ ਚਿੱਤਰ ਨਾ ਹੁੰਦੇ ਤਾਂ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਗਿਆਨ ਕਿਵੇਂ ਆਉਂਦਾ। ਇਹ ਚਿੱਤਰ ਬਹੁਤ ਕੰਮ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦਾ ਹੈ। ਭਗਤੀ ਮਾਰਗ ਵਿੱਚ ਇਨ੍ਹਾਂ ਚਿੱਤਰਾਂ ਦੀ ਪੂਜਾ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਗਿਆਨ ਮਾਰਗ ਵਿੱਚ ਤੁਹਾਨੂੰ ਇਨ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਗਿਆਨ ਮਿਲਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਨ੍ਹਾਂ ਵਰਗਾ ਬਣਨਾ ਹੈ। ਭਗਤੀ ਮਾਰਗ ਵਿੱਚ ਇਵੇਂ ਨਹੀਂ ਸਮਝਣਗੇ ਕਿ ਸਾਨੂੰ ਇਵੇਂ ਬਣਨਾ ਹੈ। ਭਗਤੀ ਮਾਰਗ ਵਿੱਚ ਮੰਦਿਰ ਆਦਿ ਕਿੰਨੇ ਬਣਵਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਸਭ ਤੋਂ ਜਾਸਤੀ ਮੰਦਿਰ ਕਿਸ ਦੇ ਹੋਣਗੇ? ਜਰੂਰ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਦੇ ਹੀ ਹੋਣਗੇ। ਫਿਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਬਾਦ ਕ੍ਰਿਏਸ਼ਨ ਦੇ ਹੋਣਗੇ। ਪਹਿਲੀ ਕ੍ਰਿਏਸ਼ਨ ਇਹ ਲਕਸ਼ਮੀ - ਨਾਰਾਇਣ ਹਨ, ਤਾਂ ਸ਼ਿਵ ਦੇ ਬਾਦ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਪੂਜਾ ਜਾਸਤੀ ਹੋਵੇਗੀ। ਮਾਤਾਵਾਂ ਜੋ ਗਿਆਨ ਦਿੰਦੀਆਂ ਹਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਪੂਜਾ ਨਹੀਂ। ਉਹ ਤਾਂ ਪੜ੍ਹਦੀਆਂ ਹਨ। ਤੁਹਾਡੀ ਪੂਜਾ ਹੁਣ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਤੁਸੀਂ ਹੁਣ ਪੜ੍ਹ ਰਹੇ ਹੋ। ਜੱਦ ਤੁਸੀਂ ਪੜ੍ਹਕੇ, ਅਨਪੜ੍ਹ ਬਣੇਗੇ ਫਿਰ ਪੂਜਾ ਹੋਵੇਗੀ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਦੇਵੀ - ਦੇਵਤਾ ਬਣਦੇ ਹੋ। ਸਤਯੁਗ ਵਿੱਚ ਬਾਪ ਥੋੜੀ ਪੜ੍ਹਾਉਣ ਜਾਵੇਗਾ। ਉੱਥੇ ਇਵੇਂ ਪੜ੍ਹਾਈ ਥੋੜੀ ਹੋਵੇਗੀ। ਇਹ ਪੜ੍ਹਾਈ ਪਤਿਤ ਨੂੰ ਪਾਵਨ ਬਣਾਉਣ ਦੀ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਸਾਨੂੰ ਜੋ ਇਵੇਂ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਪੂਜਾ ਹੋਵੇਗੀ ਫਿਰ ਸਾਡੀ ਵੀ ਪੂਜਾ ਨੰਬਰਵਾਰ ਹੋਵੇਗੀ। ਫਿਰ ਡਿੱਗਦੇ - ਡਿੱਗਦੇ 5 ਤੱਤਵਾਂ ਦੀ ਵੀ ਪੂਜਾ ਕਰਨ ਲੱਗ ਪੈਂਦੇ ਹਨ। 5 ਤੱਤਵਾਂ ਦੀ ਪੂਜਾ ਮਤਲਬ ਪਤਿਤ ਸ਼ਰੀਰ ਦੀ ਪੂਜਾ। ਇਹ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਗਿਆਨ ਹੈ ਕਿ ਇਨ੍ਹਾਂ ਲਕਸ਼ਮੀ - ਨਾਰਾਇਣ ਦਾ ਸਾਰੇ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਤੇ ਰਾਜ ਸੀ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੇਵੀ - ਦੇਵਤਾਵਾਂ ਨੇ ਰਾਜ ਕਿਵੇਂ ਅਤੇ ਕਦੇ ਪਾਇਆ? ਇਹ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਲੱਖਾਂ ਵਰ੍ਹੇ ਕਹਿ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਲੱਖਾਂ ਵਰ੍ਹੇ ਦੀ ਗੱਲ ਤਾਂ ਕਿਸੇ ਦੀ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਬੈਠ ਨਾ ਸਕੇ ਇਸਲਈ ਕਹਿ ਦਿੰਦੇ ਇਹ ਪਰੰਪਰਾ ਚਲੀ ਆਉਂਦੀ ਹੈ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਦੇਵੀ - ਦੇਵਤਾ ਧਰਮ ਵਾਲੇ ਹੋਰ ਧਰਮਾਂ ਵਿੱਚ ਕਨਵਰਟ ਹੋ ਗਏ ਹੋ, ਜੇ ਭਾਰਤ ਵਿੱਚ ਹਨ ਉਹ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਹਿੰਦੂ ਕਹਿ ਦਿੰਦੇ ਹਨ ਕਿਉਂਕਿ ਪਤਿਤ ਹੋਣ ਕਾਰਨ ਦੇਵੀ - ਦੇਵਤਾ ਕਹਿਣਾ ਸ਼ੋਭਦਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਪਰ ਮਨੁੱਖਾਂ ਵਿੱਚ ਗਿਆਨ ਕਿੱਥੇ। ਦੇਵੀ - ਦੇਵਤਾਵਾਂ ਤੋਂ ਵੀ ਉੱਚਾ ਟਾਈਟਲ ਆਪਣੇ ਤੇ ਰਖਵਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਪਾਵਨ ਦੇਵੀ - ਦੇਵਤਾਵਾਂ ਦੀ ਪੂਜਾ ਕਰਦੇ ਮੱਥਾ ਝੁਕਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਪਰ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਪਤਿਤ ਸਮਝਦੇ ਥੋੜੇ ਹੀ ਹਨ।

ਭਾਰਤ ਵਿੱਚ ਖਾਸ ਕੰਨਿਆਵਾਂ ਨੂੰ ਕਿੰਨਾ ਨਮਨ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਕੁਮਾਰਾਂ ਨੂੰ ਇੰਨਾ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ। ਮੇਲ ਤੋਂ ਜਿਆਦਾ ਫੀਮੇਲ ਨੂੰ ਨਮਨ ਕਰਦੇ ਹਨ ਕਿਉਂਕਿ ਇਸ ਸਮੇਂ ਗਿਆਨ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਪਹਿਲੇ ਇਨ੍ਹਾਂ ਮਾਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਮਿਲਦਾ ਹੈ। ਬਾਪ ਇਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਵੀ ਸਮਝਦੇ ਹੋ ਇਹ (ਬ੍ਰਹਮਾ ਬਾਬਾ) ਗਿਆਨ ਦੀ ਵੱਡੀ ਨਦੀ ਹੈ। ਗਿਆਨ ਨਦੀ ਵੀ ਹੈ ਫਿਰ ਪੁਰਸ਼ ਵੀ ਹੈ। ਬ੍ਰਹਮਾਪੁਤਰਾ ਨਦੀ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਡੀ ਹੈ, ਜੋ ਕਲਕੱਤਾ ਵੱਲ ਸਾਗਰ ਵਿੱਚ ਜਾਕੇ ਮਿਲਦੀ ਹੈ। ਮੇਲਾ ਵੀ ਉੱਥੇ ਹੀ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਪਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਇਹ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਕਿ ਇਹ ਆਤਮਾਵਾਂ ਅਤੇ ਪਰਮਾਤਮਾ ਦਾ ਮੇਲਾ ਹੈ। ਉਹ ਤਾਂ ਪਾਣੀ ਦੀ ਨਦੀ ਹੈ, ਜਿਸ ਦਾ ਨਾਮ ਬ੍ਰਹਮਾ ਪੁਤਰਾ ਰੱਖਿਆ ਹੈ। ਉਹ ਤਾਂ ਬ੍ਰਹਮਾ ਨੂੰ ਈਸ਼ਵਰ ਕਹਿ ਦਿੰਦੇ ਹਨ ਇਸਲਈ ਬ੍ਰਹਮਾ ਪੁਤਰਾ ਨੂੰ ਪਾਵਨ ਸਮਝਦੇ ਹਨ। ਪਤਿਤ - ਪਾਵਨ ਵਾਸਤਵ ਵਿੱਚ ਗੰਗਾ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਇੱਥੇ ਸਾਗਰ ਅਤੇ ਬ੍ਰਹਮਾ ਨਦੀ ਦਾ ਮੇਲ ਹੈ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਇਹ ਫੀਮੇਲ ਤਾਂ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਜਿਸ ਦੁਆਰਾ ਅਡੋਪਸ਼ਨ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਇਹ ਬਹੁਤ ਗੂੜ੍ਹਾ ਸਮਝਣ ਦੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਹਨ ਜੋ ਫਿਰ ਪ੍ਰਾਯ : ਲੋਪ ਹੋ ਜਾਣੀਆਂ ਹਨ। ਫਿਰ ਬਾਦ ਵਿੱਚ ਮਨੁੱਖ ਇਸ ਆਧਾਰ ਤੇ ਸ਼ਾਸਤਰ ਆਦਿ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਪਹਿਲੇ ਹੱਥ ਦੇ ਲਿੱਖੇ ਹੋਏ ਸ਼ਾਸਤਰ ਸੀ, ਬਾਦ ਵਿੱਚ ਵੱਡੀ - ਵੱਡੀ ਮੋਟੀ ਕਿਤਾਬਾਂ ਛਪਵਾਈਆਂ ਹਨ। ਸੰਸਕ੍ਰਿਤ ਵਿੱਚ ਸ਼ਲੋਕ ਆਦਿ ਨਹੀਂ ਸਨ। ਇਹ ਤਾਂ ਬਿਲਕੁਲ ਸਹਿਜ ਗੱਲ ਹੈ। ਮੈਂ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੁਆਰਾ ਰਾਜਯੋਗ ਸਿਖਾਉਂਦਾ ਹਾਂ, ਫਿਰ ਇਹ ਦੁਨੀਆਂ ਹੀ ਖਤਮ ਹੋ ਜਾਵੇਗੀ। ਸ਼ਾਸਤਰ ਆਦਿ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ ਰਹਿਣਗੇ। ਫਿਰ ਭਗਤੀ ਮਾਰਗ ਵਿੱਚ ਇਹ ਸ਼ਾਸਤਰ ਆਦਿ ਬਣਨਗੇ। ਮਨੁੱਖ ਸਮਝਦੇ ਹਨ ਇਹ ਸ਼ਾਸਤਰ ਆਦਿ ਪਰੰਪਰਾ ਤੋਂ ਚਲੇ ਆਏ ਹਨ, ਇਸ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਅਗਿਆਨ ਅੰਧਿਆਰਾ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਬਾਪ ਪੜ੍ਹਾਉਂਦੇ ਹਨ ਜਿਸ ਨਾਲ ਤੁਸੀਂ ਸੋਝਰੇ ਵਿੱਚ ਆਏ ਹੋ। ਸਤਯੁਗ ਵਿੱਚ ਹੈ ਪਵਿੱਤਰ ਪ੍ਰਵ੍ਰਿਤੀ ਮਾਰਗ। ਕਲਯੁਗ ਵਿੱਚ ਸਾਰੇ ਅਪਵਿੱਤਰ ਪ੍ਰਵ੍ਰਿਤੀ ਵਾਲੇ ਹਨ। ਇਹ ਵੀ ਡਰਾਮਾ ਹੈ। ਬਾਦ ਵਿੱਚ ਹੈ ਨਿਵ੍ਰਿਤੀ ਮਾਰਗ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਸੰਨਿਆਸ ਧਰਮ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ, ਜੰਗਲ ਵਿੱਚ ਜਾਕੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਉਹ ਹੈ ਹੱਦ ਦਾ ਸੰਨਿਆਸ। ਰਹਿੰਦੇ ਤਾਂ ਇਸ ਪੁਰਾਣੀ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਹਨ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਜਾਂਦੇ ਹੋ ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਤਾਂ ਬਾਪ ਤੋਂ ਗਿਆਨ ਦਾ ਤੀਜਾ ਨੇਤਰ ਮਿਲਿਆ ਹੈ ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਕਿੰਨੇ ਨਾਲੇਜਫੁਲ ਬਣਦੇ ਹੋ। ਇਸ ਤੋਂ ਜਾਸਤੀ ਨਾਲੇਜ ਹੁੰਦੀ ਹੀ ਨਹੀਂ। ਉਹ ਤਾਂ ਹੈ ਮਾਇਆ ਦੀ ਨਾਲੇਜ, ਜਿਸ ਨਾਲ ਵਿਨਾਸ਼ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਉਹ ਲੋਕ ਮੂਨ (ਚਾਂਦ) ਤੇ ਜਾਕੇ ਖੋਜ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਤੁਹਾਡੇ ਲਈ ਕੋਈ ਨਵੀਂ ਗੱਲ ਨਹੀਂ। ਇਹ ਸਾਰਾ ਮਾਇਆ ਦਾ ਪਾਮਪ ਹੈ। ਬਹੁਤ ਸ਼ੋ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਅਤੀ ਡੀਪਨੈਸ ਵਿੱਚ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਕਿ ਕੁਝ ਕਮਾਲ ਕਰਕੇ ਵਿਖਾਈਏ। ਬਹੁਤ ਕਮਾਲ ਕਰਨ ਨਾਲ ਫਿਰ ਨੁਕਸਾਨ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਬ੍ਰੇਨ ਵਿੱਚ ਵਿਨਾਸ਼ ਦੇ ਹੀ ਖਿਆਲ ਆਉਂਦੇ ਹਨ। ਕੀ - ਕੀ ਬਣਾਉਂਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਬਣਾਉਣ ਵਾਲੇ ਜਾਣਦੇ ਹਨ, ਇਸ ਨਾਲ ਹੀ ਵਿਨਾਸ਼ ਹੋਵੇਗਾ। ਟ੍ਰਾਇਲ ਵੀ ਕਰਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਕਹਿੰਦੇ ਵੀ ਹਨ ਦੇ ਬਿੱਲੇ ਲੜੇ ਮੱਖਣ ਤੀਜਾ ਖਾ ਗਿਆ। ਕਹਾਣੀ ਤਾਂ ਛੋਟੀ ਹੈ ਪਰ ਖੇਡ ਕਿੰਨਾ ਵੱਡਾ ਹੈ। ਨਾਮ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਹੀ ਵੱਡਾ ਹੈ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੁਆਰਾ ਹੀ ਵਿਨਾਸ਼ ਦੀ ਨੂੰਧ ਹੈ। ਕੋਈ ਤਾਂ ਨਿਮਿਤ ਬਣਦਾ ਹੈ ਨਾ। ਕ੍ਰਿਸ਼ਚਨ ਲੋਕ ਸਮਝਦੇ ਹਨ ਪੈਰਾਡਾਇਜ਼ ਸੀ, ਪਰ ਅਸੀਂ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਇਸਲਾਮੀ, ਬੋਧੀ, ਵੀ ਨਹੀਂ ਸੀ

ਫਿਰ ਵੀ ਕ੍ਰਿਸਚਨ ਲੋਕਾਂ ਦੀ ਸਮਝ ਚੰਗੀ ਹੈ। ਭਾਰਤਵਾਸੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਦੇਵੀ - ਦੇਵਤਾ ਧਰਮ ਲੱਖਾਂ ਵਰ੍ਹੇ ਪਹਿਲੇ ਸੀ ਤਾਂ ਬੁੱਧ ਠਹਿਰੇ ਨਾ। ਬਾਪ ਭਾਰਤ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦੇ ਹਨ, ਜੋ ਮਹਾਨ ਬੇਸਮਝ ਹਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਮਹਾਨ ਤੇ ਮਹਾਨ ਸਮਝਦਾਰ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਪਰ ਫਿਰ ਵੀ ਯਾਦ ਰਹੇ ਤੱਦ।

ਬਾਬਾ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਕਿੰਨਾ ਸਹਿਜ ਕਰਕੇ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਮੈਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਸੋਨੇ ਦਾ ਬਰਤਨ ਬਣ ਜਾਓਗੇ ਤਾਂ ਧਾਰਨਾ ਵੀ ਚੰਗੀ ਹੋਵੇਗੀ। ਯਾਦ ਦੀ ਯਾਤਰਾ ਨਾਲ ਹੀ ਪਾਪ ਕੱਟਣਗੇ। ਮੁਰਲੀ ਨਹੀਂ ਸੁਣਦੇ ਤਾਂ ਗਿਆਨ ਰਫੂਚੱਕਰ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਬਾਪ ਤਾਂ ਰਹਿਮਦਿਲ ਹੋਣ ਦੇ ਨਾਤੇ ਉੱਠਣ ਦੀ ਹੀ ਯੁਕਤੀ ਦੱਸਦੇ ਹਨ। ਅੰਤ ਤੱਕ ਵੀ ਸਿਖਾਉਂਦੇ ਹੀ ਰਹਿਣਗੇ। ਅੱਛਾ, ਅੱਜ ਭੋਗ ਹੈ, ਭੋਗ ਲਗਾ ਕੇ ਜਲਦੀ ਵਾਪਸ ਆ ਜਾਣਾ ਹੈ। ਬਾਕੀ ਬੈਕੁੰਠ ਵਿੱਚ ਜਾਕੇ ਦੇਵੀ - ਦੇਵਤਾਵਾਂ ਆਦਿ ਦਾ ਸਾਕਸ਼ਾਤਕਰ ਕਰਨਾ ਇਹ ਸਭ ਫਾਲਤੂ ਹੈ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਮਹੀਨ ਬੁੱਧੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਬਾਪ ਇਸ ਰੱਬ ਦੁਆਰਾ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮੈਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ, ਮੈਂ ਹੀ ਪਤਿਤ - ਪਾਵਨ ਤੁਹਾਡਾ ਬਾਪ ਹਾਂ। ਤੁਹਾਡੇ ਤੋਂ ਹੀ ਖਾਵਾਂ.....ਤੁਹਾਡੇ ਨਾਲ ਹੀ ਬੈਠਾਂ ਇਹ ਇੱਥੇ ਦੇ ਲਈ ਹੈ। ਉੱਪਰ ਵਿੱਚ ਕਿਵੇਂ ਹੋਵੇਗਾ। ਅੱਛਾ!

ਮਿੱਠੇ- ਮਿੱਠੇ ਸਿੱਕੀਲਧੇ ਬੱਚਿਆਂ ਪ੍ਰਤੀ ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਬਾਪ ਦਾਦਾ ਦਾ ਯਾਦ ਪਿਆਰ ਅਤੇ ਗੁਡਮੋਰਨਿੰਗ। ਰੂਹਾਨੀ ਬਾਪ ਦੀ ਰੂਹਾਨੀ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਨਮਸਤੇ।

ਧਾਰਨਾ ਲਈ ਮੁੱਖ ਸਾਰ:-

1. ਬਾਪ ਇਸ ਦਾਦਾ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਹੋ ਸਾਨੂੰ ਮਨੁੱਖਾਂ ਨੂੰ ਦੇਵਤਾ ਅਰਥਾਤ ਵਿਕਾਰੀ ਤੋਂ ਨਿਰਵਿਕਾਰੀ ਬਣਾਉਣ ਦੇ ਲਈ ਗੀਤਾ ਦਾ ਗਿਆਨ ਸੁਣਾ ਰਹੇ ਹਨ, ਇਸੇ ਨਿਸ਼ਚਾ ਵਿੱਚ ਰਮਨ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਸ੍ਰੀ ਮੱਤ ਤੇ ਚੱਲ ਕੇ ਸ਼੍ਰੇਸ਼ਠ ਗੁਣਵਾਨ ਬਣਨਾ ਹੈ।

2. ਯਾਦ ਦੀ ਯਾਤਰਾ ਨਾਲ ਬੁੱਧੀ ਨੂੰ ਸੋਨੇ ਦਾ ਬਰਤਨ ਬਣਾਉਣਾ ਹੈ। ਗਿਆਨ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਸਦਾ ਬਣਾ ਰਹੇ ਉਸਦੇ ਲਈ ਮੁਰਲੀ ਜਰੂਰ ਪੜ੍ਹਨੀ ਅਤੇ ਸੁਣਨੀ ਹੈ।

ਵਰਦਾਨ:- ਸ਼ਰੀਰ ਦੀ ਵਿਆਧੀਆਂ ਦੇ ਚਿੰਤਨ ਤੋਂ ਮੁਕਤ, ਗਿਆਨ ਚਿੰਤਨ ਅਤੇ ਸਵਚਿੰਤਨ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਸੁਭਚਿੰਤਕ ਭਵ : ਇੱਕ ਹੈ ਸ਼ਰੀਰ ਦੀ ਵਿਆਧੀ ਆਉਣਾ, ਇੱਕ ਹੈ ਵਿਆਧੀ ਵਿੱਚ ਹਿੱਲ ਜਾਣਾ। ਵਿਆਧੀ ਆਉਣਾ ਇਹ ਤਾਂ ਭਾਵੀ ਹੈ ਪਰ ਸ਼੍ਰੇਸ਼ਠ ਸਥਿਤੀ ਦਾ ਹਿੱਲ ਜਾਣਾ - ਇਹ ਬੰਧਨਯੁਕਤ ਦੀ ਨਿਸ਼ਾਨੀ ਹੈ। ਜੇ ਸ਼ਰੀਰ ਦੀ ਵਿਆਧੀ ਦੇ ਚਿੰਤਨ ਤੋਂ ਮੁਕਤ ਰਹਿ ਸਵਚਿੰਤਨ, ਗਿਆਨ ਚਿੰਤਨ ਕਰਦੇ ਹਨ ਉਹੀ ਸੁਭਚਿੰਤਕ ਹਨ। ਪ੍ਰਕ੍ਰਿਤੀ ਦਾ ਚਿੰਤਨ ਜਿਆਦਾ ਕਰਨ ਨਾਲ ਚਿੰਤਾ ਦਾ ਰੂਪ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਬੰਧਨ ਤੋਂ ਮੁਕਤ ਹੋਣਾ ਇਸ ਨੂੰ ਹੀ ਕਰਮਾਤੀਤ ਸਥਿਤੀ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।

ਸਲੋਗਨ:- ਸਨੇਹ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਸਮੱਸਿਆ ਰੂਪੀ ਪਹਾੜ ਨੂੰ ਪਾਣੀ ਜਿਹਾ ਹਲਕਾ ਬਣਾ ਦਿੰਦੀ ਹੈ।

- ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ:-** ਬਾਪ ਆਏ ਹਨ ਤੁਹਾਨੂੰ ਸਰਵ ਖਜਾਨਿਆਂ ਤੋਂ ਮਾਲਾਮਾਲ ਬਣਾਉਣ , ਤੁਸੀਂ ਸਿਰਫ਼ ਈਸ਼ਵਰੀ ਮੱਤ ਤੇ ਚੱਲੋ , ਚੰਗੀ ਰੀਤੀ ਪੁਰਸਾਰਥ ਕਰ ਵਰਸਾ ਲਵੋ , ਮਾਇਆ ਤੋਂ ਹਾਰ ਨਹੀਂ ਖਾਓ ”
- ਪ੍ਰਸ਼ਨ:-** ਈਸ਼ਵਰੀ ਮੱਤ, ਦੈਵੀ ਮੱਤ ਅਤੇ ਮਨੁੱਖ ਮੱਤ ਵਿੱਚ ਕਿਹੜਾ ਮੁੱਖ ਅੰਤਰ ਹੈ?
- ਉੱਤਰ:-** ਈਸ਼ਵਰੀ ਮੱਤ ਤੋਂ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਵਾਪਿਸ ਆਪਣੇ ਘਰ ਜਾਂਦੇ ਹੋ ਫਿਰ ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਉੱਚ ਪਦ ਪਾਉਂਦੇ ਹੋ। ਦੈਵੀ ਮੱਤ ਨਾਲ ਤੁਸੀਂ ਹਮੇਸ਼ਾ ਸੁਖੀ ਰਹਿੰਦੇ ਹੋ ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਵੀ ਬਾਪ ਦੁਆਰਾ ਇਸ ਸਮੇਂ ਦੀ ਮਿਲੀ ਹੋਈ ਮੱਤ ਹੈ। ਪਰ ਫਿਰ ਵੀ ਉਤਰਦੇ ਤਾਂ ਥੱਲੇ ਹੀ ਹੋ। ਮਨੁੱਖ ਮੱਤ ਦੁੱਖੀ ਬਣਾਉਂਦੀ ਹੈ। ਈਸ਼ਵਰੀ ਮੱਤ ਤੇ ਚੱਲਣ ਦੇ ਲਈ ਪਹਿਲੇ - ਪਹਿਲੇ ਪੜ੍ਹਾਉਣ ਵਾਲੇ ਬਾਪ ਤੇ ਪੂਰਾ ਨਿਸ਼ਚਾ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ।

ਓਮ ਸ਼ਾਂਤੀ। ਬਾਪ ਨੇ ਅਰਥ ਤਾਂ ਸਮਝਾਇਆ ਹੈ, ਮੈਂ ਆਤਮਾ ਸ਼ਾਂਤ ਸਵਰੂਪ ਹਾਂ। ਜੱਦ ਓਮ ਸ਼ਾਂਤੀ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਆਪਣਾ ਘਰ ਯਾਦ ਆਉਂਦਾ ਹੈ। ਮੈਂ ਆਤਮਾ ਸ਼ਾਂਤ ਸਵਰੂਪ ਹਾਂ। ਫਿਰ ਜੱਦ ਆਰਗਨਸ ਮਿਲਦੇ ਹਨ ਤੱਦ ਟਾਕੀ ਬਣਦੀ ਹੈ। ਪਹਿਲੇ ਛੋਟੇ ਆਰਗਨਸ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਫਿਰ ਵੱਡੇ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਹੁਣ ਪਰਮਪਿਤਾ ਪਰਮਾਤਮਾ ਤਾਂ ਹੈ ਨਿਰਾਕਾਰ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਵੀ ਰੱਥ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਟਾਕੀ ਬਣਨ ਦੇ ਲਈ। ਜਿਵੇਂ ਤੁਸੀਂ ਆਤਮਾਵਾਂ ਪਰਮਧਾਮ ਦੀਆਂ ਰਹਿਣ ਵਾਲੀ ਹੋ, ਇੱਥੇ ਆਕੇ ਟਾਕੀ ਬਣਦੀ ਹੋ। ਬਾਪ ਵੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਨਾਲੇਜ ਦੇਣ ਦੇ ਲਈ ਟਾਕੀ ਬਣਿਆ ਹਾਂ। ਬਾਪ ਆਪਣਾ ਅਤੇ ਰਚਨਾ ਦੇ ਆਦਿ, ਮੱਧ, ਅੰਤ ਦਾ ਪਰਿਚੈ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਹੈ ਰੂਹਾਨੀ ਪੜ੍ਹਾਈ, ਉਹ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਜਿਸਮਾਨੀ ਪੜ੍ਹਾਈ। ਉਹ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਸ਼ਰੀਰ ਸਮਝਦੇ ਹਨ। ਇਵੇਂ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਕਹਿਣਗੇ ਕਿ ਅਸੀਂ ਆਤਮਾ ਇਨ੍ਹਾਂ ਕੰਨਾਂ ਦੁਆਰਾ ਸੁਣਦੀਆਂ ਹਨ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਸਮਝਦੇ ਹੋ ਬਾਪ ਹੈ ਪਤਿਤ - ਪਾਵਨ, ਉਹ ਹੀ ਆਕੇ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ - ਮੈਂ ਕਿਵੇਂ ਆਉਂਦਾ ਹਾਂ। ਤੁਹਾਡੇ ਮਿਸਲ ਮੈਂ ਗਰਭ ਵਿੱਚ ਵੀ ਨਹੀਂ ਆਉਂਦਾ। ਮੈਂ ਇਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਕਰਦਾ ਹਾਂ। ਫਿਰ ਕੋਈ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਹੀ ਨਹੀਂ ਉਠਦਾ। ਇਹ ਰੱਥ ਹੈ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਮਾਤਾ ਵੀ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਡੀ ਨਦੀ ਬ੍ਰਹਮਾ ਪੁਤਰਾ ਹੈ। ਤਾਂ ਇਹ ਹੈ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਡੀ ਨਦੀ। ਪਾਣੀ ਦੀ ਤਾਂ ਗੱਲ ਨਹੀਂ। ਇਹ ਹੈ ਮਹਾ ਨਦੀ ਮਤਲਬ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਡੀ ਗਿਆਨ ਨਦੀ ਹੈ। ਤਾਂ ਬਾਪ ਆਤਮਾਵਾਂ ਨੂੰ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ ਮੈਂ ਤੁਹਾਡਾ ਬਾਪ ਹਾਂ। ਜਿਵੇਂ ਤੁਸੀਂ ਗੱਲ ਕਰਦੇ ਹੋ, ਮੈਂ ਵੀ ਗੱਲ ਕਰਦਾ ਹਾਂ। ਮੇਰਾ ਪਾਰ੍ਵ ਤਾਂ ਸਭ ਤੋਂ ਪਿਛਾੜੀ ਦਾ ਹੈ। ਜਦੋਂ ਤੁਸੀਂ ਬਿਲਕੁਲ ਪਤਿਤ ਬਣ ਜਾਂਦੇ ਹੋ ਤੱਦ ਤੁਹਾਨੂੰ ਪਾਵਨ ਬਣਾਉਣ ਦੇ ਲਈ ਆਉਣਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਲਕਸ਼ਮੀ - ਨਾਰਾਇਣ ਨੂੰ ਇਵੇਂ ਬਣਾਉਣ ਵਾਲਾ ਕੌਣ? ਸਿਵਾਏ ਈਸ਼ਵਰ ਦੇ ਹੋਰ ਕੋਈ ਦੇ ਲਈ ਕਹਿ ਨਹੀਂ ਸਕਣਗੇ। ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਬਾਪ ਹੀ ਸਵਰਗ ਦਾ ਮਾਲਿਕ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹੋਣਗੇ ਨਾ। ਬਾਪ ਹੀ ਗਿਆਨ ਦਾ ਸਾਗਰ ਹੈ। ਉਹ ਹੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮੈਂ ਇਸ ਮਨੁੱਖ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਦਾ ਚੈਤਨ ਬੀਜ ਹਾਂ। ਮੈਂ ਆਦਿ, ਮੱਧ, ਅੰਤ ਨੂੰ ਜਾਣਦਾ ਹਾਂ। ਮੈਂ ਸੱਤ ਹਾਂ, ਮੈਂ ਚੈਤਨ ਬੀਜਰੂਪ ਹਾਂ, ਇਸ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਰੂਪੀ ਝਾੜ ਦੀ ਮੇਰੇ ਵਿੱਚ ਨਾਲੇਜ ਹੈ। ਇਸ ਨੂੰ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਚੱਕਰ ਅਥਵਾ ਡਰਾਮਾ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਫਿਰਦਾ ਹੀ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ। ਉਹ ਹੱਦ ਦਾ ਡਰਾਮਾ ਦੇ ਘੰਟੇ ਚੱਲਦਾ ਹੈ। ਇਸਦੀ ਗੀਲ 5 ਹਜ਼ਾਰ ਵਰ੍ਹੇ ਦੀ ਹੈ। ਜੇ -ਜੇ ਟਾਈਮ ਪਾਸ ਹੁੰਦਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, 5 ਹਜ਼ਾਰ ਵਰ੍ਹੇ ਤੋਂ ਘੱਟ ਹੁੰਦਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਪਹਿਲੇ ਅਸੀਂ ਦੇਵੀ - ਦੇਵਤਾ ਸੀ ਫਿਰ ਹੇਲੀ - ਹੇਲੀ ਅਸੀਂ ਖਤਰੀ ਕੁਲ ਵਿੱਚ ਆ ਗਏ। ਇਹ ਸਾਰਾ ਰਾਜ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਹੈ ਨਾ। ਤਾਂ ਇਹ ਸਿਮਰਨ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਅਸੀਂ ਸ਼ੁਰੂ - ਸ਼ੁਰੂ ਵਿੱਚ ਪਾਰ੍ਵ ਵਜਾਉਣ ਆਏ ਤਾਂ ਅਸੀਂ ਦੇਵੀ - ਦੇਵਤਾ ਸੀ। 1250 ਵਰ੍ਹੇ ਰਾਜ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਟਾਈਮ ਤਾਂ ਗੁਜਰਦਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਨਾ। ਲੱਖਾਂ ਵਰ੍ਹੇ ਦੀ ਤਾਂ ਗੱਲ ਹੀ ਨਹੀਂ। ਲੱਖਾਂ ਵਰ੍ਹੇ ਦਾ ਤਾਂ ਕੋਈ ਚਿੰਤਨ ਕਰ ਵੀ ਨਾ ਸਕੇ।

ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਸਮਝਦੇ ਹੋ ਅਸੀਂ ਇਹ ਦੇਵੀ - ਦੇਵਤਾ ਸੀ ਫਿਰ ਪਾਰ੍ਵ ਵਜਾਉਂਦੇ, ਵਰ੍ਹੇ ਪਿਛਾੜੀ ਵਰ੍ਹੇ ਪਾਸ ਕਰਦੇ - ਕਰਦੇ ਹੁਣ ਕਿੰਨੇ ਵਰ੍ਹੇ ਪਾਸ ਕਰ ਚੁਕੇ ਹਾਂ। ਹੇਲੀ - ਹੇਲੀ ਸੁੱਖ ਘੱਟ ਹੁੰਦਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਹਰ ਇੱਕ ਚੀਜ਼ ਸਤੋਪ੍ਰਧਾਨ, ਸਤੋ ਰਜੇ, ਤਮੇ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਪੁਰਾਣੀ ਜਰੂਰ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਇਹ ਫਿਰ ਹੈ ਬੇਹੱਦ ਦੀ ਗੱਲ। ਇਹ ਸਭ ਗੱਲਾਂ ਚੰਗੀ ਰੀਤੀ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਧਾਰਨ ਕਰ ਫਿਰ ਹੋਰਾਂ ਨੂੰ ਸਮਝਾਉਣਾ ਹੈ। ਸਭ ਤਾਂ ਇੱਕੋ ਜਿਹੇ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੇ। ਜਰੂਰ ਵੱਖ - ਵੱਖ ਰੀਤੀ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹੋਣਗੇ। ਚੱਕਰ ਸਮਝਾਉਣਾ ਸਭ ਤੋਂ ਸਹਿਜ ਹੈ। ਡਰਾਮਾ ਅਤੇ ਝਾੜ ਦੇਨੇ ਮੁੱਖ ਚਿੰਤਰ ਹਨ। ਕਲਪ ਬ੍ਰਿਖ ਨਾਮ ਹੈ ਨਾ। ਕਲਪ ਦੀ ਉਮਰ ਕਿੰਨੇ ਵਰ੍ਹੇ ਦੀ ਹੈ। ਇਹ ਕੋਈ ਵੀ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ। ਮਨੁੱਖਾਂ ਦੀ ਅਨੇਕ ਮੱਤ ਹੈ। ਕੋਈ ਕੀ ਕਹਿਣਗੇ, ਕੋਈ ਕੀ ਕਹਿਣਗੇ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਕਈ ਮਨੁੱਖ ਮੱਤ ਨੂੰ ਵੀ ਸਮਝਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਇੱਕ ਈਸ਼ਵਰ ਮੱਤ ਨੂੰ ਵੀ ਸਮਝਿਆ ਹੈ। ਕਿੰਨਾ ਫਰਕ ਹੈ। ਈਸ਼ਵਰੀ ਮੱਤ ਨਾਲ ਤੁਹਾਨੂੰ ਫਿਰ ਤੋਂ ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਜਾਣਾ ਪਵੇ ਅਤੇ ਕੋਈ ਵੀ ਮੱਤ ਨਾਲ, ਦੈਵੀ ਮੱਤ ਅਤੇ ਮਨੁੱਖ ਮੱਤ ਤੋਂ ਵਾਪਿਸ ਨਹੀਂ ਜਾ ਸਕਦੇ। ਦੈਵੀ ਮੱਤ ਤੋਂ ਤੁਸੀਂ ਉਤਰਦੇ ਹੀ ਹੋ ਕਿਉਂਕਿ ਕਲਾ ਘੱਟ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਆਸ਼ੁਰੀ ਮੱਤ ਤੋਂ ਵੀ ਉਤਰਦੇ ਹੋ। ਪਰ ਦੈਵੀ ਮੱਤ ਵਿੱਚ ਸੁੱਖ ਹੈ, ਆਸ਼ੁਰੀ ਮੱਤ ਵਿੱਚ ਦੁੱਖ ਹੈ। ਦੈਵੀ ਮੱਤ ਵੀ ਇਸ ਸਮੇਂ ਬਾਪ ਦੀ ਦਿੱਤੀ ਹੋਈ ਹੈ ਇਸਲਈ ਤੁਸੀਂ ਸੁਖੀ ਰਹਿੰਦੇ ਹੋ। ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਬਾਪ ਕਿੰਨਾ ਦੂਰ - ਦੂਰ ਤੋਂ ਆਉਂਦੇ ਹਨ। ਮਨੁੱਖ ਕਮਾਉਣ ਦੇ ਲਈ ਬਾਹਰ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਜਦ ਬਹੁਤ ਧਨ ਇਕੱਠਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਫਿਰ ਆਉਂਦੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਵੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮੈਂ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਦੇ ਲਈ ਬਹੁਤ ਖਜਾਨਾ ਲੈ ਆਉਂਦਾ ਹਾਂ ਕਿਉਂਕਿ ਜਾਣਦਾ ਹਾਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਬਹੁਤ ਮਾਲ ਦਿੱਤੇ ਸੀ। ਉਹ ਸਭ ਤੁਸੀਂ ਗਵਾ ਦਿੱਤਾ ਹੈ। ਤੁਹਾਡੇ ਨਾਲ ਹੀ ਗੱਲ

ਕਰਦਾ ਹਾਂ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਪ੍ਰੈਕਟੀਕਲ ਵਿੱਚ ਗਵਾਇਆ ਹੈ। 5 ਹਜ਼ਾਰ ਵਰ੍ਹੇ ਦੀ ਗੱਲ ਤੁਹਾਨੂੰ ਯਾਦ ਹੈ ਨਾ। ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਹਾਂ ਬਾਬਾ, 5 ਹਜ਼ਾਰ ਵਰ੍ਹੇ ਪਹਿਲੇ ਤੁਹਾਡੇ ਨਾਲ ਮਿਲੇ ਸੀ, ਤੁਸੀਂ ਵਰਸਾ ਦਿੱਤਾ ਸੀ। ਹੁਣ ਤੁਹਾਨੂੰ ਸਮਝੀ ਆਈ ਹੈ ਬਰੇਬਰ ਬੇਹੱਦ ਦੇ ਬਾਪ ਤੋਂ ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਵਰਸਾ ਲਿਆ ਸੀ। ਬਾਬਾ, ਤੁਹਾਡੇ ਤੋਂ ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਦੀ ਰਜਾਈ ਦਾ ਵਰਸਾ ਲਿਆ ਸੀ। ਅੱਛਾ, ਫਿਰ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਕਰੋ। ਇਵੇਂ ਨਹੀਂ ਕਰੋ ਬਾਬਾ ਮਾਇਆ ਦੇ ਭੂਤ ਨੇ ਸਾਨੂੰ ਹਰਾ ਦਿੱਤਾ। ਦੇਹ - ਅਭਿਮਾਨ ਦੇ ਬਾਦ ਹੀ ਤੁਸੀਂ ਮਾਇਆ ਤੋਂ ਹਾਰਦੇ ਹੋ। ਲੋਭ ਕੀਤਾ, ਰਿਸ਼ਵਤ ਖਾਈ। ਲਾਚਾਰੀ ਦੀ ਗੱਲ ਹੋਰ ਹੈ। ਬਾਬਾ ਜਾਣਦੇ ਹਨ ਲੋਭ ਦੇ ਸਿਵਾਏ ਪੇਟ ਪੂਜਾ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗੀ, ਹਰਜਾ ਨਹੀਂ। ਭਾਵੇਂ ਖਾਓ ਪਰ ਕਿਤੇ ਫਸ ਨਹੀਂ ਮਰਨਾ, ਫਿਰ ਤੁਹਾਨੂੰ ਹੀ ਦੁੱਖ ਹੋਵੇਗਾ। ਪੈਸਾ ਮਿਲੇਗਾ ਖੁਸ਼ ਹੋ ਖਾਣਗੇ, ਕਿੱਥੇ ਪੁਲਿਸ ਨੇ ਪਕੜ ਲਿਆ ਤਾਂ ਜੇਲ ਵਿੱਚ ਜਾਣਾ ਪਵੇਗਾ। ਇਵੇਂ ਕੰਮ ਨਹੀਂ ਕਰੋ, ਉਸਦਾ ਫਿਰ ਰੇਸਪੋਨਸੀਬਲ ਮੈਂ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਪਾਪ ਕਰਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਜੇਲ ਵਿੱਚ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਉੱਥੇ ਤਾਂ ਜੇਲ ਆਦਿ ਹੁੰਦੀ ਨਹੀਂ। ਤਾਂ ਡਰਾਮਾ ਦੇ ਪਲਾਨ ਅਨੁਸਾਰ ਜੇ ਕਲਪ ਪਹਿਲੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਵਰਸਾ ਮਿਲਿਆ ਹੈ, 21 ਜਨਮ ਲਈ ਵੈਸੇ ਹੀ ਫਿਰ ਲੈਣਗੇ। ਸਾਰੀ ਰਾਜਧਾਨੀ ਬਣਦੀ ਹੈ। ਗਰੀਬ ਪੂਜਾ, ਸਾਹੂਕਾਰ ਪੂਜਾ। ਪਰ ਉੱਥੇ ਦੁੱਖ ਹੁੰਦਾ ਨਹੀਂ। ਇਹ ਬਾਪ ਗਰੰਟੀ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਸਭ ਇੱਕੋ ਸਮਾਣ ਤਾਂ ਬਣ ਨਾ ਸਕਣ। ਸੂਰਜਵੰਸ਼ੀ - ਚੰਦ੍ਰਵੰਸ਼ੀ ਰਜਾਈ ਵਿੱਚ ਸਭ ਚਾਹੀਦੇ ਹੋ ਨਾ। ਬੱਚੇ ਜਾਣਦੇ ਹਨ ਕਿਵੇਂ ਬਾਪ ਸਾਨੂੰ ਵਿਸ਼ਵ ਦੀ ਬਾਦਸ਼ਾਹੀ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਫਿਰ ਅਸੀਂ ਉਤਰਦੇ ਹਾਂ। ਸਮਝੀ ਵਿੱਚ ਆਇਆ ਨਾ। ਸਕੂਲ ਵਿੱਚ ਪੜ੍ਹਾਈ ਸਮਝੀ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ ਨਾ। ਇੱਥੇ ਵੀ ਬਾਪ ਸਮਝੀ ਦਿਵਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਰੂਹਾਨੀ ਪੜ੍ਹਾਈ ਦੁਨੀਆਂ ਭਰ ਵਿੱਚ ਹੋਰ ਕੋਈ ਪੜ੍ਹਾ ਨਾ ਸਕੇ। ਗੀਤਾ ਵਿੱਚ ਵੀ ਲਿਖਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ ਮਨਮਨਾਭਵ। ਇਸ ਨੂੰ ਮਹਾਮੰਤ੍ਰ ਵਸੀਕਰਣ ਮੰਤਰ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਅਰਥਾਤ ਮਾਇਆ ਤੇ ਜਿੱਤ ਪਾਉਣ ਦਾ ਮੰਤਰ। ਮਾਇਆ ਜੀਤੇ ਜਗਤਜੀਤ। ਮਾਇਆ 5 ਵਿਕਾਰ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਰਾਵਣ ਦਾ ਚਿੱਤਰ ਬਿਲਕੁਲ ਕਲੀਅਰ ਹੈ - 5 ਵਿਕਾਰ ਇਸਤਰੀ ਵਿੱਚ, 5 ਵਿਕਾਰ ਪੁਰਸ਼ ਵਿੱਚ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਗਧਾ ਅਰਥਾਤ ਟੱਟੂ ਬਣ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਇਸਲਈ ਉੱਪਰ ਵਿੱਚ ਗਧੇ ਦਾ ਸਿਰ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਸਮਝਦੇ ਹੋ ਗਿਆਨ ਬਗੈਰ ਅਸੀਂ ਵੀ ਇਵੇਂ ਸੀ। ਬਾਪ ਕਿੰਨਾ ਰਮਣੀਕ ਰੀਤੀ ਬੈਠ ਪੜ੍ਹਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਉਹ ਹੈ ਸੁਪਰੀਮ ਟੀਚਰ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਜੇ ਅਸੀਂ ਪੜ੍ਹਦੇ ਹਾਂ ਉਹ ਫਿਰ ਹੋਰਾਂ ਨੂੰ ਸੁਣਾਉਂਦੇ ਹਾਂ। ਪਹਿਲੇ ਤਾਂ ਪੜ੍ਹਾਉਣ ਵਾਲੇ ਵਿੱਚ ਨਿਸ਼ਚਾ ਕਰਾਉਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਬੋਲੋ, ਬਾਪ ਨੇ ਸਾਨੂੰ ਇਹ ਸਮਝਾਇਆ ਹੈ, ਹੁਣ ਮਨੇ ਨਾ ਮਨੇ। ਇਹ ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਬਾਪ ਤਾਂ ਹੈ ਨਾ। ਸ਼੍ਰੀਮਤ ਹੀ ਸ਼੍ਰੇਸ਼ਠ ਬਣਾਉਂਦੀ ਹੈ। ਤਾਂ ਸ਼੍ਰੇਸ਼ਠ ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਵੀ ਜਰੂਰ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ ਨਾ।

ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਸਮਝਦੇ ਹੋ ਅਸੀਂ ਕਿਚੜੇ ਦੀ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਬੈਠੇ ਹਾਂ। ਦੂਜਾ ਕੋਈ ਸਮਝ ਨਾ ਸਕੇ। ਉੱਥੇ ਅਸੀਂ ਬਹਿਸ਼ਤ ਸਵਰਗ ਵਿੱਚ ਹਮੇਸ਼ਾ ਸੁੱਖੀ ਰਹਿੰਦੇ ਹਾਂ। ਇੱਥੇ ਨਰਕ ਵਿੱਚ ਕਿੰਨੇ ਦੁੱਖੀ ਹਨ। ਇਸ ਨੂੰ ਨਰਕ ਕਰੋ ਜਾਂ ਵਿਸ਼ਯ ਵੈਤਰਨੀ ਨਦੀ ਕਰੋ, ਪੁਰਾਣੀ ਦੁਨੀਆਂ ਛੀ - ਛੀ ਹੈ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਫੀਲ ਕਰਦੇ ਹੋ - ਕਿੱਥੇ ਸਤਯੁਗ ਸਵਰਗ, ਕਿੱਥੇ ਕਲਯੁਗ ਨਰਕ! ਸਵਰਗ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਵੰਡਰ ਆਫ ਵਰਲਡ। ਤੇਰਾ ਨੂੰ ਵੀ ਨਹੀਂ ਕਹਾਂਗੇ। ਇੱਥੇ ਇਸ ਗੰਦੀ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣ ਵਿੱਚ ਮਨੁੱਖਾਂ ਨੂੰ ਕਿੰਨੀ ਖੁਸ਼ੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਵਿਸ਼ਟਾ ਦੇ ਕੀੜੇ ਨੂੰ ਭ੍ਰਮਰੀ ਭੂ - ਭੂ ਕਰ ਆਪਸਮਾਨ ਬਣਾਉਂਦੀ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਵੀ ਕਿਚੜ ਵਿੱਚ ਪਏ ਹੋਏ ਸੀ। ਮੈਂ ਆਕੇ ਭੂ - ਭੂ ਕਰ ਤੁਹਾਨੂੰ ਕੀੜੇ ਤੋਂ ਅਰਥਾਤ ਸੂਦਰ ਤੋਂ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਬਣਾਇਆ ਹੈ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਡਬਲ ਸਿਰਤਾਜ ਬਣਦੇ ਹੋ ਤਾਂ ਕਿੰਨੀ ਖੁਸ਼ੀ ਰਹਿਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਵੀ ਪੂਰਾ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਬਾਪ ਸਮਝਾਈ ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਸਹਿਜ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਦਿਲ ਨਾਲ ਲੱਗਦਾ ਵੀ ਹੈ ਬਾਬਾ ਸੱਚ - ਸੱਚ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਇਸ ਸਮੇਂ ਸਾਰੇ ਮਾਇਆ ਦੀ ਦੂਬਨ ਵਿੱਚ ਫਸੇ ਹੋਏ ਹਨ। ਬਾਹਰ ਦਾ ਸ਼ੇ ਕਿੰਨਾ ਹੈ? ਬਾਬਾ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ ਅਸੀਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਦੁਬਣ ਤੋਂ ਆਕੇ ਬਚਾਉਂਦੇ ਹਾਂ, ਸ੍ਰਰਗ ਵਿੱਚ ਲੈ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਸ੍ਰਰਗ ਦਾ ਨਾਮ ਸੁਣਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਹੁਣ ਸ੍ਰਰਗ ਤਾਂ ਹੈ ਨਹੀਂ। ਸਿਰਫ ਇਹ ਚਿੱਤਰ ਹੈ। ਇਹ ਸ੍ਰਰਗ ਦੇ ਮਾਲਿਕ ਕਿੰਨੇ ਧਨਵਾਨ ਸੀ। ਭਗਤੀ ਮਾਰਗ ਵਿੱਚ ਭਾਵੇਂ ਰੋਜ਼ ਮੰਦਰਾਂ ਵਿੱਚ ਜਾਂਦੇ ਸੀ, ਪਰ ਇਹ ਗਿਆਨ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਸਮਝਦੇ ਹੋ ਭਾਰਤ ਵਿੱਚ ਇਹ ਆਦਿ ਸਨਾਤਨ ਦੇਵੀ - ਦੇਵਤਾ ਧਰਮ ਸੀ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਰਾਜ ਕਦੇ ਸੀ, ਇਹ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਦੇਵੀ - ਦੇਵਤਾ ਧਰਮ ਦੇ ਬਦਲੇ ਹੁਣ ਫਿਰ ਹਿੰਦੂ - ਹਿੰਦੂ ਕਹਿੰਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਸ਼ੁਰੂ ਵਿੱਚ ਹਿੰਦੂ ਮਹਾਸਭਾ ਦਾ ਪ੍ਰੈਜ਼ੀਡੈਂਟ ਆਇਆ ਸੀ। ਬੋਲਿਆ, ਅਸੀਂ ਵਿਕਾਰੀ ਅਸੁਰ ਹਾਂ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਦੇਵਤਾ ਕਿਵੇਂ ਕਹਿਲਾਈਏ? ਅਸੀਂ ਕਿਹਾ ਅੱਛਾ ਆਓ ਤਾਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਸਮਝਾਈਏ ਦੇਵੀ - ਦੇਵਤਾ ਧਰਮ ਦੀ ਸਥਾਪਨਾ ਫਿਰ ਤੋਂ ਹੋ ਰਹੀ ਹੈ। ਅਸੀਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਸਵਰਗ ਦਾ ਮਾਲਿਕ ਬਣਾ ਦਵਾਂਗੇ। ਬੈਠ ਕੇ ਸਿੱਖੋ। ਬੋਲਾ, ਦਾਦਾ ਜੀ ਫੁਰਸਤ ਕਿੱਥੇ? ਫੁਰਸਤ ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਫਿਰ ਦੇਵਤਾ ਕਿਵੇਂ ਬਣਨਗੇ! ਇਹ ਪੜ੍ਹਾਈ ਹੈ ਨਾ। ਵਿਚਾਰੇ ਦੀ ਤਕਦੀਰ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਮਰ ਗਿਆ। ਇਵੇਂ ਵੀ ਨਹੀਂ ਕਹਾਂਗੇ ਕਿ ਉਹ ਕੋਈ ਪੂਜਾ ਵਿੱਚ ਆਉਣਗੇ। ਨਹੀਂ, ਇਵੇਂ ਹੀ ਚਲਾ ਆਇਆ ਸੀ, ਸੁਣਿਆ ਸੀ ਇੱਥੇ ਪਵਿੱਤਰਤਾ ਦਾ ਗਿਆਨ ਮਿਲਦਾ ਹੈ। ਪਰ ਸਤਯੁਗ ਵਿੱਚ ਤਾਂ ਆ ਨਾ ਸਕੇ। ਫਿਰ ਵੀ ਹਿੰਦੂ ਧਰਮ ਵਿੱਚ ਹੀ ਆਉਣਗੇ।

ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਸਮਝਦੇ ਹੋ ਮਾਇਆ ਬੜੀ ਪ੍ਰਬਲ ਹੈ। ਕੋਈ ਨਾ ਕੋਈ ਭੁੱਲ ਕਰਾਉਂਦੀ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ। ਕਦੀ ਕੋਈ ਉਲਟਾ - ਸੁਲਟਾ ਪਾਪ ਹੋ ਤਾਂ ਬਾਪ ਨੂੰ ਸੱਚੇ ਦਿਲ ਤੋਂ ਸੁਣਾਉਣਾ ਹੈ। ਰਾਵਣ ਦੀ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਪਾਪ ਤਾਂ ਹੁੰਦੇ ਹੀ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਅਸੀਂ ਜਨਮ - ਜਨਮਾਂਤਰ ਦੇ ਪਾਪੀ ਹਾਂ। ਇਹ ਕਿਸਨੇ ਕਿਹਾ? ਆਤਮਾ ਕਹਿੰਦੀ ਹੈ - ਬਾਪ ਦੇ ਅੱਗੇ ਜਾਂ ਦੇਵਤਾਵਾਂ ਦੇ ਅੱਗੇ। ਹੁਣ ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਫੀਲ ਕਰਦੇ ਹੋ ਬਰੇਬਰ ਅਸੀਂ ਜਨਮ ਜਨਮਾਂਤਰ ਦੇ ਪਾਪੀ ਸੀ। ਰਾਵਣ ਰਾਜ ਵਿੱਚ ਪਾਪ ਜਰੂਰ ਕੀਤੇ ਹਨ। ਕਈ ਜਨਮਾਂ ਦੇ ਪਾਪ ਤਾਂ ਵਰਨਣ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹੋ। ਇਸ ਜਨਮ ਦਾ ਵਰਨਣ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਉਹ ਸੁਣਾਉਣ ਨਾਲ ਵੀ ਹਲਕਾ ਹੋ ਜਾਵੇਗਾ। ਸਰਜਨ ਦੇ ਅੱਗੇ ਬਿਮਾਰੀ ਸੁਣਾਉਣੀ ਹੈ - ਫਲਾਣੇ ਨੂੰ ਮਾਰਿਆ, ਚੋਰੀ ਕੀਤੀ....., ਇਸ ਸੁਣਾਉਣ ਵਿੱਚ ਲੱਜਾ ਨਹੀਂ ਆਉਂਦੀ ਹੈ, ਵਿਕਾਰ ਦੀ ਗੱਲ

ਸੁਣਾਉਣ ਵਿੱਚ ਲੱਜਾ ਆਉਂਦੀ ਹੈ। ਸਰਜਨ ਤੋਂ ਲੱਜਾ ਕਰਣਗੇ ਤਾਂ ਬਿਮਾਰੀ ਛੁੱਟੇਗੀ ਕਿਵੇਂ? ਫਿਰ ਅੰਦਰ ਦਿਲ ਨੂੰ ਖਾਂਦੀ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ, ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰ ਨਹੀਂ ਸਕਣਗੇ। ਸੱਚ ਸੁਣਾਉਣਗੇ ਤਾਂ ਯਾਦ ਕਰ ਸਕਣਗੇ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮੈਂ ਸਰਜਨ ਤੁਹਾਡੀ ਕਿੰਨੀ ਦਵਾਈ ਕਰਦਾ ਹਾਂ। ਤੁਹਾਡੀ ਕਾਇਆ ਹਮੇਸ਼ਾ ਕੰਚਨ ਰਹੇਗੀ। ਸਰਜਨ ਨੂੰ ਦੱਸਦੇ ਹਨ ਹਲਕਾ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਕੋਈ - ਕੋਈ ਆਪ ਹੀ ਲਿੱਖ ਦਿੰਦੇ ਹਨ - ਬਾਬਾ ਅਸੀਂ ਜਨਮ - ਜਨਮਾਂਤਰ ਪਾਪ ਕੀਤੇ ਹਨ। ਪਾਪ ਆਤਮਾਵਾਂ ਦੀ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਪਾਪਆਤਮਾ ਹੀ ਬਣੇ ਹਨ। ਹੁਣ ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਬੱਚੇ, ਤੁਹਾਨੂੰ ਪਾਪ ਆਤਮਾਵਾਂ ਤੋਂ ਲੈਣ - ਦੇਣ ਨਹੀਂ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਸੱਚਾ ਸਤਿਗੁਰੂ, ਅਕਾਲਮੂਰਤ ਹੈ ਬਾਪ, ਉਹ ਕਦੀ ਪੁਨਰਜਨਮ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਆਉਂਦੇ ਹਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਅਕਾਲ ਤਖਤ ਨਾਮ ਰੱਖਿਆ ਹੈ ਪਰ ਅਰਥ ਨਹੀਂ ਸਮਝਦੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਨੇ ਸਮਝਾਇਆ ਹੈ ਆਤਮਾ ਦਾ ਇਹ ਤਖਤ ਹੈ। ਸੋਭਦਾ ਵੀ ਇੱਥੇ ਹੈ, ਤਿਲਕ ਵੀ ਇੱਥੇ (ਭ੍ਰਿਕੂਟੀ ਵਿੱਚ) ਦਿੰਦੇ ਹਨ ਨਾ। ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਤਿਲਕ ਇਕਦਮ ਬਿੰਦੀ ਮਿਸਲ ਦਿੰਦੇ ਸੀ। ਹੁਣ ਤੁਹਾਨੂੰ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਆਪ ਹੀ ਤਿਲਕ ਦੇਣਾ ਹੈ। ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਰਹੋ। ਜੇ ਬਹੁਤ ਸਰਵਿਸ ਕਰਣਗੇ ਤਾਂ ਵੱਡਾ ਮਹਾਰਾਜ ਬਣਨਗੇ। ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ, ਪੁਰਾਣੀ ਦੁਨੀਆਂ ਦੀ ਪੜ੍ਹਾਈ ਥੋੜੀ ਪੜ੍ਹਨੀ ਹੈ। ਤਾਂ ਇੰਨੀ ਉੱਚ ਪੜ੍ਹਾਈ ਤੇ ਫਿਰ ਅਟੈਸ਼ਨ ਦੇਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਇੱਥੇ ਬੈਠਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਵੀ ਕੋਈ ਦਾ ਬੁੱਧੀਯੋਗ ਚੰਗਾ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ, ਕੋਈ ਦਾ ਕਿੱਥੇ - ਕਿੱਥੇ ਚਲਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਕੋਈ 10 ਮਿੰਟ ਲਿੱਖਦੇ ਹਨ, ਕੋਈ 15 ਮਿੰਟ ਲਿੱਖਦੇ ਹਨ। ਜਿਸ ਦਾ ਚਾਰਟ ਚੰਗਾ ਹੋਵੇਗਾ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਨਸ਼ਾ ਚੜ੍ਹੇਗਾ - ਬਾਬਾ ਇੰਨਾ ਸਮੇਂ ਅਸੀਂ ਤੁਹਾਡੀ ਯਾਦ ਵਿੱਚ ਰਹੇ। 15 ਮਿੰਟ ਤੋਂ ਜਾਸਤੀ ਤਾਂ ਕੋਈ ਲਿੱਖ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ। ਬੁੱਧੀ ਇੱਧਰ - ਉੱਧਰ ਭੱਜਦੀ ਹੈ। ਜੇਕਰ ਸਭ ਇੱਕਰਸ ਹੋ ਜਾਣ ਤਾਂ ਫਿਰ ਕਰਮਾਤੀਤ ਅਵਸਥਾ ਹੋ ਜਾਵੇ। ਬਾਪ ਕਿੰਨੀ ਮਿੱਠੀ - ਮਿੱਠੀ ਲਵਲੀ ਗੱਲਾਂ ਸੁਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਇਵੇਂ ਤਾਂ ਕੋਈ ਗੁਰੂ ਨੇ ਨਹੀਂ ਸਿਖਾਇਆ। ਗੁਰੂ ਤੋਂ ਸਿਰਫ ਇੱਕ ਥੋੜੀ ਸਿੱਖੇਗਾ। ਗੁਰੂ ਤੋਂ ਤਾਂ ਹਜ਼ਾਰਾਂ ਸਿੱਖਣ ਗੇ ਨਾ। ਸਤਿਗੁਰੂ ਤੋਂ ਤੁਸੀਂ ਕਿੰਨੇ ਸਿੱਖਦੇ ਹੋ। ਇਹ ਹੈ ਮਾਇਆ ਨੂੰ ਵਸ਼ ਕਰਨ ਦਾ ਮੰਤਰ। ਮਾਇਆ 5 ਵਿਕਾਰਾਂ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਧਨ ਨੂੰ ਸੰਪਤੀ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਲਕਸ਼ਮੀ - ਨਾਰਾਇਣ ਦੇ ਲਈ ਕਹਿਣਗੇ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਕੋਲ ਬਹੁਤ ਸੰਪਤੀ ਹੈ। ਲਕਸ਼ਮੀ - ਨਾਰਾਇਣ ਨੂੰ ਕਦੀ ਮਾਤਾ - ਪਿਤਾ ਨਹੀਂ ਕਹਿਣਗੇ। ਆਦਿ ਦੇਵ, ਆਦਿ ਦੇਵੀ ਨੂੰ ਜਗਤ ਪਿਤਾ, ਜਗਤ ਅੰਬਾ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਇਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਨਹੀਂ। ਇਹ ਸਵਰਗ ਦੇ ਮਾਲਿਕ ਹਨ। ਅਵਿਨਾਸੀ ਗਿਆਨ ਧਨ ਲੈਕੇ ਅਸੀਂ ਧਨਵਾਨ ਬਣੇ ਹਾਂ। ਅੰਬਾ ਦੇ ਕੋਲ ਕਈ ਆਸ਼ਾਵਾਂ ਲੈਕੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਲਕਸ਼ਮੀ ਦੇ ਕੋਲ ਸਿਰਫ ਧਨ ਦੇ ਲਈ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਹੋਰ ਕੁਝ ਨਹੀਂ। ਤਾਂ ਵੱਡੀ ਕੋਣ ਹੋਈ? ਇਹ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਪਤਾ ਨਹੀਂ, ਅੰਬਾ ਤੋਂ ਕੀ ਮਿਲਦਾ ਹੈ? ਲਕਸ਼ਮੀ ਤੋਂ ਕੀ ਮਿਲਦਾ ਹੈ? ਲਕਸ਼ਮੀ ਤੋਂ ਸਿਰਫ ਧਨ ਮੰਗਦੇ ਹਨ। ਅੰਬਾ ਤੋਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਸਭ ਕੁਝ ਮਿਲਦਾ ਹੈ। ਅੰਬਾ ਦਾ ਨਾਮ ਜਾਸਤੀ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਮਾਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਦੁੱਖ ਵੀ ਬਹੁਤ ਸਹਿਣ ਕਰਨਾ ਪੈਂਦਾ ਹੈ। ਤਾਂ ਮਾਤਾਵਾਂ ਦਾ ਨਾਮ ਜਾਸਤੀ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਅੱਛਾ, ਫਿਰ ਵੀ ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ ਤਾਂ ਪਾਵਨ ਬਣ ਜਾਣਗੇ। ਚੱਕਰ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ, ਦੈਵੀਗੁਣ ਧਾਰਨ ਕਰੋ। ਬਹੁਤਿਆਂ ਨੂੰ ਆਪ ਸਮਾਨ ਬਣਾਓ। ਗਾਡ ਫਾਦਰ ਦੇ ਤੁਸੀਂ ਸਟੂਡੈਂਟ ਹੋ। ਕਲਪ ਪਹਿਲੇ ਵੀ ਬਣੇ ਸੀ ਫਿਰ ਹੁਣ ਵੀ ਉਹ ਹੀ ਏਮ ਆਬਜੈਕਟ ਹੈ। ਇਹ ਹੈ ਸੱਤ ਨਰ ਤੋਂ ਨਾਰਾਇਣ ਬਣਨ ਦੀ ਕਥਾ। ਅੱਛਾ!

ਮਿੱਠੇ- ਮਿੱਠੇ ਸਿੱਕੀਲਧੇ ਬੱਚਿਆਂ ਪ੍ਰਤੀ ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਬਾਪ ਦਾਦਾ ਦਾ ਯਾਦ ਪਿਆਰ ਅਤੇ ਗੁਡਮੋਰਨਿੰਗ। ਰੂਹਾਨੀ ਬਾਪ ਦੀ ਰੂਹਾਨੀ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਨਮਸਤੇ।

ਧਾਰਨਾ ਲਈ ਮੁੱਖ ਸਾਰ:-

1. ਆਪਣੀ ਬਿਮਾਰੀ ਸਰਜਨ ਤੋਂ ਕਦੀ ਵੀ ਛਿਪਾਈ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਮਾਇਆ ਦੇ ਭੂਤਾਂ ਤੋਂ ਆਪ ਨੂੰ ਬਚਾਉਣਾ ਹੈ। ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਰਾਜ ਤਿਲਕ ਦੇਣ ਦੇ ਲਈ ਸਰਵਿਸ ਜਰੂਰ ਕਰਨੀ ਹੈ।

2. ਆਪ ਨੂੰ ਅਵਿਨਾਸੀ ਗਿਆਨ ਧਨ ਨਾਲ ਧਨਵਾਨ ਬਣਾਉਣਾ ਹੈ। ਹੁਣ ਪਾਪ ਆਤਮਾਵਾਂ ਤੋਂ ਲੈਣ - ਦੇਣ ਨਹੀਂ ਕਰਨੀ ਹੈ। ਪੜ੍ਹਾਈ ਤੇ ਪੂਰਾ - ਪੂਰਾ ਅਟੈਸ਼ਨ ਦੇਣਾ ਹੈ।

ਵਰਦਾਨ:- ਗੀਤਾ ਦਾ ਪਾਠ ਪੜ੍ਹਨ ਅਤੇ ਪੜ੍ਹਾਉਣ ਵਾਲੇ ਨਸ਼ਟੇਮੋਹਾ ਸਮ੍ਰਿਤੀ ਸਵਰੂਪ ਭਵ:
ਗੀਤਾ ਗਿਆਨ ਦਾ ਪਹਿਲਾ ਪਾਠ ਹੈ - ਅਸਰੀਰੀ ਆਤਮਾ ਬਣੇ ਅਤੇ ਅੰਤਿਮ ਪਾਠ ਹੈ ਨਸ਼ਟੇਮੋਹਾ ਸਮ੍ਰਿਤੀ ਸਵਰੂਪ ਬਣੇ। ਪਹਿਲਾ ਪਾਠ ਹੈ ਵਿਧੀ ਅਤੇ ਅੰਤਿਮ ਪਾਠ ਹੈ ਵਿਧੀ ਤੋਂ ਸਿੱਧੀ। ਤਾਂ ਹਰ ਸਮੇਂ ਪਹਿਲੇ ਆਪ ਇਹ ਪਾਠ ਪੜ੍ਹ ਫਿਰ ਹੋਰਾਂ ਨੂੰ ਪੜ੍ਹਾਓ। ਇਵੇਂ ਸ਼੍ਰੇਸ਼ਠ ਕਰਮ ਕਰ ਵਿਖਾਓ ਜੇ ਤੁਹਾਡੇ ਸ਼੍ਰੇਸ਼ਠ ਕਰਮਾਂ ਨੂੰ ਵੇਖ ਅਨੇਕ ਆਤਮਾਵਾਂ ਸ਼੍ਰੇਸ਼ਠ ਕਰਮ ਕਰਕੇ ਆਪਣੇ ਭਾਗ ਦੀ ਰੇਖਾ ਸ਼੍ਰੇਸ਼ਠ ਬਣਾ ਸਕਣ।

ਸਲੋਗਨ:- ਪਰਮਾਤਮ ਸਨੇਹ ਵਿੱਚ ਸਮਾਏ ਰਹੋ ਤਾਂ ਮਿਹਨਤ ਤੋਂ ਮੁਕਤ ਹੋ ਜਾਵੇਗੇ।

ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ:- ਆਤਮਾ ਰੂਪੀ ਬੈਟਰੀ ਨੂੰ ਗਿਆਨ ਅਤੇ ਯੋਗ ਨਾਲ ਭਰਪੂਰ ਕਰ ਸਤੇਪ੍ਰਧਾਨ ਬਣਾਉਣਾ ਹੈ, ਪਾਣੀ ਦੇ ਇਸ਼ਨਾਨ ਨਾਲ ਨਹੀਂ।

ਪ੍ਰਸ਼ਨ:- ਇਸ ਸਮੇਂ ਸਾਰੇ ਮਨੁੱਖ ਆਤਮਾਵਾਂ ਨੂੰ ਭਟਕਾਉਣ ਵਾਲਾ ਕੌਣ ਹੈ? ਉਹ ਭਟਕਾਉਂਦਾ ਕਿਉਂ ਹੈ?

ਉੱਤਰ:- ਸਾਰਿਆਂ ਨੂੰ ਭਟਕਾਉਣ ਵਾਲਾ ਰਾਵਣ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਖੁਦ ਵੀ ਭਟਕਦਾ ਹੈ। ਉਸਦਾ ਆਪਣਾ ਕੋਈ ਘਰ ਨਹੀਂ। ਰਾਵਣ ਨੂੰ ਕੋਈ ਬਾਬਾ ਨਹੀਂ ਕਹਾਂਗੇ। ਬਾਪ ਤਾਂ ਪਰਮਧਾਮ ਘਰ ਤੋਂ ਆਉਂਦਾ ਹੈ ਆਪਣੇ ਬਚਿਆਂ ਨੂੰ ਠਿਕਾਣਾ ਦੇਣ। ਹੁਣ ਤੁਹਾਨੂੰ ਘਰ ਦਾ ਪਤਾ ਚਲ ਗਿਆ ਇਸਲਈ ਤੁਸੀਂ ਭਟਕਦੇ ਨਹੀਂ ਹੋ। ਤੁਸੀਂ ਕਹਿੰਦੇ ਹੋ ਅਸੀਂ ਬਾਪ ਤੋਂ ਪਹਿਲੇ - ਪਹਿਲੇ ਜੁਦਾ ਹੋਏ ਹੁਣ ਫਿਰ ਪਹਿਲੇ - ਪਹਿਲੇ ਘਰ ਜਾਵਾਂਗੇ।

ਓਮ ਸ਼ਾਂਤੀ। ਮਿੱਠੇ - ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ ਇੱਥੇ ਬੈਠਕੇ ਸਮਝਦੇ ਹਨ, ਇਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਜੇ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਆਏ ਹਨ, ਕਿਵੇਂ ਵੀ ਕਰਕੇ ਸਾਨੂੰ ਨਾਲ ਘਰ ਜਰੂਰ ਲੈ ਜਾਣਗੇ। ਉਹ ਆਤਮਾਵਾਂ ਦਾ ਘਰ ਹੈ ਨਾ। ਤਾਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਜਰੂਰ ਖੁਸ਼ੀ ਹੁੰਦੀ ਹੋਵੇਗੀ, ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਬਾਪ ਆਕੇ ਸਾਨੂੰ ਗੁਲ - ਗੁਲ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਕੋਈ ਕਪੜਾ ਆਦਿ ਨਹੀਂ ਪਹਿਨਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਇਸ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਯੋਗਬਲ, ਯਾਦ ਦਾ ਬਲ। ਜਿੰਨਾ ਟੀਚਰ ਦਾ ਮਰਤਬਾ ਹੈ ਉੰਨਾ ਹੋਰ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਵੀ ਮਰਤਬਾ ਦਵਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਪੜ੍ਹਾਈ ਤੋਂ ਸਟੂਡੈਂਟ ਜਾਣਦੇ ਹਨ ਕਿ ਅਸੀਂ ਇਹ ਬਣਾਂਗੇ। ਤੁਸੀਂ ਵੀ ਸਮਝਦੇ ਹੋ ਸਾਡਾ ਬਾਬਾ ਟੀਚਰ ਵੀ ਹੈ, ਸਤਿਗੁਰੂ ਵੀ ਹੈ। ਇਹ ਹੈ ਨਵੀਂ ਗੱਲ। ਸਾਡਾ ਬਾਬਾ ਟੀਚਰ ਹੈ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਅਸੀਂ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਹਾਂ। ਸਾਨੂੰ ਟੀਚ ਕਰ ਇਹ ਬਣਾ ਰਹੇ ਹਨ। ਸਾਡਾ ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਬਾਬਾ ਆਇਆ ਹੋਇਆ ਹੈ - ਸਾਨੂੰ ਵਾਪਸ ਘਰ ਲੈ ਜਾਣ। ਰਾਵਣ ਦਾ ਕੋਈ ਘਰ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ ਘਰ ਰਾਮ ਦਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਕਿੱਥੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ? ਤੁਸੀਂ ਝੱਟ ਕਹੋਗੇ ਪਰਮਧਾਮ ਵਿੱਚ। ਰਾਵਣ ਨੂੰ ਤਾਂ ਬਾਬਾ ਨਹੀਂ ਕਹਾਂਗੇ। ਰਾਵਣ ਕਿੱਥੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ? ਪਤਾ ਨਹੀਂ। ਇਵੇਂ ਨਹੀਂ ਕਹਾਂਗੇ ਕਿ ਰਾਵਣ ਪਰਮਧਾਮ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਨਹੀਂ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਠਿਕਾਣਾ ਹੀ ਨਹੀਂ। ਭਟਕਦਾ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ, ਤੁਹਾਨੂੰ ਵੀ ਭਟਕਾਉਂਦਾ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਰਾਵਣ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਹੋ ਕੀ? ਨਹੀਂ। ਕਿੰਨਾ ਤੁਹਾਨੂੰ ਭਟਕਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਸ਼ਾਸਤਰ ਪੜ੍ਹੋ, ਭਗਤੀ ਕਰੋ, ਇਹ ਕਰੋ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਇਸ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਭਗਤੀ ਮਾਰਗ, ਰਾਵਣ ਰਾਜ। ਗਾਂਧੀ ਵੀ ਕਹਿੰਦੇ ਸੀ ਰਾਮ ਰਾਜ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਰੱਥ ਵਿੱਚ ਸਾਡਾ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਆਇਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਵੱਡਾ ਬਾਬਾ ਹੈ ਨਾ। ਉਹ ਆਤਮਾਵਾਂ ਨਾਲ ਬੱਚੇ - ਬੱਚੇ ਕਹਿ ਗੱਲ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਹੁਣ ਤੁਹਾਡੀ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਹੈ ਰੂਹਾਨੀ ਬਾਪ ਅਤੇ ਰੂਹਾਨੀ ਬਾਪ ਦੀ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਹੋ ਤੁਸੀਂ। ਬੱਚੇ ਕਿਉਂਕਿ ਸਾਡਾ ਕਨੈਕਸ਼ਨ ਹੈ ਹੀ ਮੂਲਵਤਨ ਨਾਲ। ਆਤਮਾਵਾਂ ਪਰਮਾਤਮਾ ਵੱਖ ਰਹਿਣ ਬਹੁਕਾਲ..... ਉੱਥੇ ਤਾਂ ਆਤਮਾਵਾਂ ਬਾਪ ਦੇ ਨਾਲ ਇਕੱਠੀ ਰਹਿੰਦੀਆਂ ਹਨ। ਫਿਰ ਵੱਖ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਆਪਣਾ - ਆਪਣਾ ਪਾਰੂ ਵਜਾਉਣ। ਬਹੁਤਕਾਲ ਦਾ ਹਿਸਾਬ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਨਾ। ਉਹ ਬਾਪ ਬੈਠ ਦੱਸਦੇ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਹੁਣ ਪੜ੍ਹਾਈ ਪੜ੍ਹ ਰਹੇ ਹੋ। ਤੁਹਾਡੀ ਵਿੱਚ ਵੀ ਨੰਬਰਵਾਰ ਹਨ ਜੇ ਚੰਗੀ ਰੀਤੀ ਪੜ੍ਹਦੇ ਹਨ। ਉਹ ਹੀ ਪਹਿਲੇ - ਪਹਿਲੇ ਮੇਰੇ ਤੋਂ ਜੁਦਾ ਹੋਏ ਹਨ। ਉਹ ਹੀ ਫਿਰ ਮੈਨੂੰ ਬਹੁਤ ਯਾਦ ਕਰਣਗੇ ਤਾਂ ਫਿਰ ਪਹਿਲੇ - ਪਹਿਲੇ ਆ ਜਾਣਗੇ।

ਬਾਪ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਬੈਠ ਸਾਰੇ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਚੱਕਰ ਦਾ ਗੂੜਾ ਰਾਜ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਜੇ ਹੋਰ ਕੋਈ ਵੀ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ। ਗੂੜਾ ਵੀ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਗੂੜ੍ਹਤਮ ਵੀ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਬਾਪ ਕੋਈ ਉੱਪਰ ਤੋਂ ਬੈਠ ਨਹੀਂ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਇੱਥੇ ਆਕੇ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ, - ਮੈਂ ਇਸ ਕਲਪ ਬ੍ਰਿਖ ਦਾ ਬੀਜਰੂਪ ਹਾਂ। ਇਸ ਮਨੁੱਖ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਰੂਪੀ ਝਾੜ ਨੂੰ ਕਲਪ ਬ੍ਰਿਖ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਦੁਨੀਆਂ ਦੇ ਮਨੁੱਖ ਤਾਂ ਬਿਲਕੁਲ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ। ਕੁੰਭਕਰਨ ਦੀ ਨੀਂਦ ਵਿੱਚ ਸੈਏ ਹੋਏ ਹਨ ਫਿਰ ਬਾਪ ਆਕੇ ਜਗਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਜਗਾਇਆ ਹੈ ਹੋਰ ਸਭ ਸੁੱਤੇ ਪਏ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਵੀ ਕੁੰਭਕਰਨ ਦੀ ਆਸੂਰੀ ਨੀਂਦ ਵਿੱਚ ਸੁੱਤੇ ਹੋਏ ਸੀ। ਬਾਪ ਨੇ ਆਕੇ ਜਗਾਇਆ ਹੈ, ਬੱਚੇ ਜਾਗੇ। ਤੁਸੀਂ ਗਾਫਿਲ ਹੋ (ਅਲਬੇਲੇ ਹੋ) ਸੁੱਤੇ ਪਏ ਹੋ, ਇਸਨੂੰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਅਗਿਆਨ ਨੀਂਦ। ਉਹ ਨੀਂਦ ਤਾਂ ਸਭ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਸਤਯੁਗ ਵਿੱਚ ਵੀ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਹੁਣ ਸਭ ਹਨ ਅਗਿਆਨ ਦੀ ਨੀਂਦ ਵਿੱਚ। ਬਾਪ ਆਕੇ ਗਿਆਨ ਦੇਕੇ ਸਭ ਨੂੰ ਜਗਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਜਾਗੇ ਹੋ, ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਬਾਬਾ ਆਇਆ ਹੋਇਆ ਹੈ, ਸਾਨੂੰ ਲੈ ਜਾਵੇਗਾ। ਹੁਣ ਤਾਂ ਨਾ ਇਹ ਸ਼ਰੀਰ ਕੰਮ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈ, ਨਾ ਆਤਮਾ, ਦੋਨੋਂ ਪਤਿਤ ਬਣ ਪਏ ਹਨ, ਇੱਕਦਮ ਮੁਲੰਮੇ ਦਾ ਹੈ। 9 ਕੈਰੇਟ ਕਹੀਏ ਅਰਥਾਤ ਬਹੁਤ ਥੋੜਾ ਸੋਨਾ, ਸੱਚਾ ਸੋਨਾ 24 ਕੈਰੇਟ ਦਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਹੁਣ ਬਾਪ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ 24 ਕੈਰੇਟ ਵਿੱਚ ਲੈ ਜਾਣਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਤੁਹਾਡੀ ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਸੱਚਾ - ਸੱਚਾ ਗੋਲਡਨ ਏਜਡ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਭਾਰਤ ਨੂੰ ਸੋਨੇ ਦੀ ਚਿੜੀਆ ਕਹਿੰਦੇ ਸੀ। ਹੁਣ ਤਾਂ ਲੋਹੇ ਦੀ, ਠੀਕਰ ਭਿੱਤਰ ਦੀ ਚਿੜੀਆ ਕਹਿਣਗੇ। ਹੈ ਤਾਂ ਚੈਤਨ ਨਾ। ਇਹ ਸਮਝਣ ਦੀ ਗੱਲ ਹੈ। ਜਿਵੇਂ ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਸਮਝਦੇ ਹੋ ਓਵੇਂ ਬਾਪ ਨੂੰ ਵੀ ਸਮਝ ਸਕਦੇ ਹੋ। ਕਹਿੰਦੇ ਵੀ ਹਨ ਚਮਕਦਾ ਹੈ ਸਿਤਾਰਾ। ਬਹੁਤ ਛੋਟਾ ਸਿਤਾਰਾ ਹੈ। ਡਾਕਟਰਾਂ ਆਦਿ ਨੇ ਬਹੁਤ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ ਹੈ ਵੇਖਣ ਦੀ ਪਰ ਦਿਵਯ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਬਗੈਰ ਦੇਖ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ। ਬਹੁਤ ਸੂਕਸ਼ਮ ਹਨ। ਕੋਈ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਅੱਖਾਂ ਤੋਂ ਆਤਮਾ ਨਿਕਲ ਗਈ, ਕੋਈ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮੁੱਖ ਤੋਂ ਨਿਕਲ ਗਈ। ਆਤਮਾ ਨਿਕਲ ਕੇ ਜਾਂਦੀ ਕਿੱਥੇ ਹੈ? ਦੂਜੇ ਤਨ ਵਿੱਚ ਜਾਕੇ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਕਰਦੀ ਹੈ। ਹੁਣ ਤੁਹਾਡੀ ਆਤਮਾ ਉੱਪਰ ਚਲੀ ਜਾਵੇਗੀ

ਸ਼ਾਂਤੀਧਾਮ। ਇਹ ਪੱਕਾ ਪਤਾ ਹੈ ਬਾਪ ਆਕੇ ਸਾਨੂੰ ਘਰ ਲੈ ਜਾਣਗੇ। ਇੱਕ ਤਰਫ ਹੈ ਕਲਯੁਗ, ਦੂਜੀ ਤਰਫ ਹੈ ਸਤਯੁਗ। ਹੁਣ ਅਸੀਂ ਸੰਗਮ ਤੇ ਖੜੇ ਹਾਂ। ਵੰਡਰ ਹੈ। ਇੱਥੇ ਕਰੋੜਾਂ ਮਨੁੱਖ ਹਨ ਅਤੇ ਸਤਯੁਗ ਵਿੱਚ ਸਿਰਫ 9 ਲੱਖ! ਬਾਕੀ ਸਭ ਦਾ ਕੀ ਹੋਇਆ? ਵਿਨਾਸ਼ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਬਾਪ ਆਉਂਦੇ ਹੀ ਹਨ ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਦੀ ਸਥਾਪਨਾ ਕਰਨ। ਬ੍ਰਹਮਾ ਦੁਆਰਾ ਸਥਾਪਨਾ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਫਿਰ ਪਾਲਣਾ ਵੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿਚ। ਇਵੇਂ ਤਾਂ ਨਹੀਂ 4 ਭੁਜਾ ਵਾਲੇ ਕੋਈ ਮਨੁੱਖ ਹੋਣਗੇ। ਫਿਰ ਤਾਂ ਸ਼ੇਭਾ ਹੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਵੀ ਸਮਝ ਦਿੰਦੇ ਹਨ - ਚਤੁਰਭੁੱਜ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਲਕਸ਼ਮੀ, ਸ੍ਰੀ ਨਾਰਾਇਣ ਦਾ ਕੰਬਾਈਡ ਰੂਪ। ਸ੍ਰੀ ਅਰਥਾਤ ਸ੍ਰੇਸ਼ਠ। ਤੇਤਾ ਵਿੱਚ ਦੋ ਕਲਾ ਘੱਟ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਤਾਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਇਹ ਜੋ ਨਾਲੇਜ ਹੁਣ ਮਿਲਦੀ ਹੈ ਇਸ ਦੀ ਸਮੀਤੀ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣਾ ਹੈ। ਮੁੱਖ ਹੈ ਹੀ ਦੋ ਅੱਖਰ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੇ। ਦੂਜੇ ਕੋਈ ਦੀ ਸਮਝ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਆਵੇਗਾ। ਬਾਪ ਹੀ ਪਤਿਤ - ਪਾਵਨ ਸਰਵਸ਼ਕਤੀਮਾਨ ਹੈ। ਗਾਉਂਦੇ ਵੀ ਹਨ ਬਾਬਾ, ਆਪ ਨੇ ਸਾਨੂੰ ਸਾਰਾ ਅਸਮਾਨ ਧਰਤੀ ਸਭ ਕੁਝ ਦੇ ਦਿੱਤਾ। ਇਵੇਂ ਕੋਈ ਚੀਜ਼ ਨਹੀਂ ਜੋ ਨਾ ਦਿੱਤੀ ਹੋਵੇ, ਸਾਰੇ ਵਿਸ਼ਵ ਦਾ ਰਾਜ ਦੇ ਦਿੱਤਾ ਹੈ।

ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਇਹ ਲਕਸ਼ਮੀ - ਨਾਰਾਇਣ ਵਿਸ਼ਵ ਦੇ ਮਾਲਿਕ ਸੀ। ਫਿਰ ਡਰਾਮਾ ਦਾ ਚੱਕਰ ਫਿਰਦਾ ਹੈ। ਸੰਪੂਰਨ ਨਿਰਵਿਕਾਰੀ ਬਣਨਾ ਹੈ, ਨੰਬਰਵਾਰ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਅਨੁਸਾਰ। ਇਹ ਵੀ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਵਿਕਾਰੀ ਤੋਂ ਨਿਰਵਿਕਾਰੀ, ਨਿਰਵਿਕਾਰੀ ਤੋਂ ਵਿਕਾਰੀ, ਇਹ 84 ਜਨਮਾਂ ਦਾ ਪਾਰੂ ਅਣਗਿਣਤ ਵਾਰ ਵਜਾਇਆ ਹੈ। ਉਸ ਦੀ ਗਿਣਤੀ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੇ। ਆਦਮਸ਼ੁਮਾਰੀ ਭਾਵੇਂ ਗਿਣਤੀ ਕਰ ਲੈਂਦੇ ਹਨ। ਬਾਕੀ ਇਹ ਜੋ ਤੁਸੀਂ ਤਮੋਧਾਨ ਤੋਂ ਸਤੋਧਾਨ ਬਣਦੇ ਹੋ, ਇਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਹਿਸਾਬ ਕੱਢ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ ਕਿ ਕਿੰਨੀ ਵਾਰ ਬਣੇ ਹੋ। ਬਾਬਾ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ 5 ਹਜ਼ਾਰ ਵਰ੍ਹੇ ਦਾ ਇਹ ਚੱਕਰ ਹੈ। ਇਹ ਠੀਕ ਹੈ। ਲੱਖਾਂ ਵਰ੍ਹੇ ਦੀ ਗੱਲ ਤਾਂ ਯਾਦ ਵੀ ਨਾ ਰਹਿ ਸਕੇ। ਹੁਣ ਤੁਹਾਡੇ ਵਿੱਚ ਗੁਣਾਂ ਦੀ ਧਾਰਨਾ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਗਿਆਨ ਦਾ ਤੀਜਾ ਨੇਤਰ ਮਿਲ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਅੱਖਾਂ ਵਿੱਚ ਤੁਸੀਂ ਪੁਰਾਣੀ ਦੁਨੀਆਂ ਨੂੰ ਵੇਖਦੇ ਹੋ। ਤੀਜਾ ਨੇਤਰ ਜੋ ਮਿਲਦਾ ਹੈ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਨੂੰ ਵੇਖਣਾ ਹੈ। ਇਹ ਦੁਨੀਆਂ ਤਾਂ ਕਿਸੇ ਕੰਮ ਦੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਪੁਰਾਣੀ ਦੁਨੀਆਂ ਹੈ। ਨਵੀਂ ਅਤੇ ਪੁਰਾਣੀ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਫਰਕ ਵੇਖੋ ਕਿੰਨਾ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਅਸੀਂ ਹੀ ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਦੇ ਮਲਿਕ ਸੀ ਫਿਰ 84 ਜਨਮ ਲੈਂਦੇ - ਲੈਂਦੇ ਇਹ ਬਣੇ ਹਾਂ। ਇਹ ਚੰਗੀ ਰੀਤੀ ਯਾਦ ਰੱਖਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਫਿਰ ਦੂਜੇ ਨੂੰ ਵੀ ਸਮਝਾਉਣਾ ਹੈ - ਕਿਵੇਂ ਅਸੀਂ ਇਹ ਬਣਦੇ ਹਾਂ? ਬ੍ਰਹਮਾ ਤੋਂ ਵਿਸ਼ਨੂੰ, ਫਿਰ ਵਿਸ਼ਨੂੰ ਸੇ ਬ੍ਰਹਮਾ ਬਣਦੇ ਹਾਂ। ਬ੍ਰਹਮਾ ਅਤੇ ਵਿਸ਼ਨੂੰ ਦਾ ਫਰਕ ਵੇਖਦੇ ਹੋ ਨਾ। ਵਿਸ਼ਨੂੰ ਕਿਵੇਂ ਸਜਾ - ਸਜਾਇਆ ਬੈਠਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇਹ ਬ੍ਰਹਮਾ ਕਿਵੇਂ ਸਧਾਰਨ ਬੈਠਾ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਇਹ ਬ੍ਰਹਮਾ, ਵਿਸ਼ਨੂੰ ਬਣਨ ਵਾਲਾ ਹੈ। ਇਹ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਸਮਝਾਉਣਾ ਬਹੁਤ ਸਹਿਜ ਹੈ। ਬ੍ਰਹਮਾ, ਵਿਸ਼ਨੂੰ, ਸ਼ੰਕਰ ਦਾ ਆਪਸ ਵਿੱਚ ਕੀ ਸੰਬੰਧ ਹੈ? ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਇਕ ਵਿਸ਼ਨੂੰ ਦੇ ਦੋ ਰੂਪ ਲਕਸ਼ਮੀ - ਨਾਰਾਇਣ ਹੈ। ਇਹ ਹੀ ਵਿਸ਼ਨੂੰ ਦੇਵਤਾ ਸੇ ਫਿਰ ਇਹ ਮਨੁੱਖ ਬ੍ਰਹਮਾ ਬਣਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਵਿਸ਼ਨੂੰ ਸਤਯੁਗ ਦਾ ਹੈ, ਬ੍ਰਹਮਾ ਇੱਥੇ ਦਾ ਹੈ। ਬਾਪ ਨੇ ਸਮਝਾਇਆ ਹੈ ਬ੍ਰਹਮਾ ਤੋਂ ਵਿਸ਼ਨੂੰ ਬਣਨਾ ਸੇਕੇਂਡ ਵਿੱਚ, ਫਿਰ ਵਿਸ਼ਨੂੰ ਤੋਂ ਬ੍ਰਹਮਾ ਬਣਨ ਵਿੱਚ 5 ਹਜ਼ਾਰ ਵਰ੍ਹੇ ਲੱਗਦੇ ਹਨ। ਤਤਵਮ। ਸਿਰਫ ਇੱਕ ਬ੍ਰਹਮਾ ਹੀ ਤਾਂ ਨਹੀਂ ਬਣਦੇ ਹਨ ਨਾ! ਇਹ ਗੱਲਾਂ ਸਿਵਾਏ ਬਾਪ ਦੇ ਹੋਰ ਕੋਈ ਸਮਝਾ ਨਾ ਸਕੇ। ਇੱਥੇ ਕੋਈ ਮਨੁੱਖ ਗੁਰੂ ਦੀ ਗੱਲ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਵੀ ਗੁਰੂ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ, ਤੁਸੀਂ ਬ੍ਰਾਹਮਣਾਂ ਦਾ ਵੀ ਗੁਰੂ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਹੈ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਸਤਿਗੁਰੂ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਤਾਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਨੂੰ ਹੀ ਯਾਦ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਕੋਈ ਨੂੰ ਵੀ ਇਹ ਸਮਝਾਉਣਾ ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਸਹਿਜ ਹੈ - ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ। ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਸਵਰਗ ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਰਚਦੇ ਹਨ। ਉੱਚ ਤੋਂ ਉੱਚ ਰੱਬ ਸ਼ਿਵ ਹੈ। ਉਹ ਅਸੀਂ ਆਤਮਾਵਾਂ ਦਾ ਬਾਬਾ ਹੈ। ਤਾਂ ਰੱਬ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮੈਨੂੰ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ। ਯਾਦ ਕਰਨਾ ਕਿੰਨਾ ਸਹਿਜ ਹੈ। ਬੱਚਾ ਪੈਦਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਝੱਟ ਮਾਂ - ਮਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਮੁੱਖ ਤੋਂ ਆਪ ਹੀ ਨਿਕਲਦਾ ਹੈ। ਮਾਂ - ਬਾਪ ਦੇ ਸਿਵਾਏ ਹੋਰ ਕੋਈ ਕੋਲ ਨਹੀਂ ਜਾਏਗਾ। ਮਾਂ ਮਰ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਉਹ ਫਿਰ ਹੋਰ ਗੱਲ ਹੈ। ਪਹਿਲੇ ਹੈ ਮਾਂ ਅਤੇ ਬਾਪ ਫਿਰ ਪਿੱਛੇ ਹੋਰ ਮਿੱਤਰ - ਸੰਬੰਧੀ ਆਦਿ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਵੀ ਜੇੜੀ - ਜੇੜੀ ਹੋਵੇਗੀ। ਚਾਚਾ - ਚਾਚੀ ਦੇ ਹੈ ਨਾ। ਕੁਮਾਰੀ ਹੋਵੇਗੀ ਫਿਰ ਵੱਡੀ ਹੁੰਦੇ ਹੀ ਕੋਈ ਚਾਚੀ ਕਹਿਣਗੇ, ਕੋਈ ਮਾਮੀ ਕਹਿਣਗੇ।

ਹੁਣ ਤੁਹਾਨੂੰ ਬਾਪ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ ਤੁਸੀਂ ਸਭ ਭਰਾ - ਭਰਾ ਹੋ। ਬਸ, ਹੋਰ ਸਭ ਸੰਬੰਧ ਕੈਸਲ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਭਰਾ - ਭਰਾ ਸਮਝਣਗੇ ਤਾਂ ਇੱਕ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨਗੇ। ਬਾਪ ਵੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਬੱਚਿਓ, ਮੈਨੂੰ ਇੱਕ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ। ਕਿੰਨਾ ਵੱਡਾ ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਬਾਪ। ਉਹ ਵੱਡਾ ਬਾਬਾ ਤੁਹਾਨੂੰ ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਵਰਸਾ ਦੇਣ ਆਏ ਹਨ। ਘੜੀ - ਘੜੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮਨਮਨਾਭਵ। ਆਪਨੂੰ ਨੂੰ ਆਤਮਾ ਸਮਝ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ, ਇਹ ਗੱਲ ਭੁੱਲੇ ਨਹੀਂ। ਦੇਹ - ਅਭਿਮਾਨ ਵਿੱਚ ਆਉਣ ਨਾਲ ਹੀ ਭੁੱਲ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਪਹਿਲੇ - ਪਹਿਲੇ ਤਾਂ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਆਤਮਾ ਸਮਝਣਾ ਹੈ - ਅਸੀਂ ਆਤਮਾ ਸਾਲਿਗ੍ਰਾਮ ਹਾਂ ਅਤੇ ਬਾਪ ਨੂੰ ਹੀ ਯਾਦ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਬਾਪ ਨੇ ਸਮਝਾਇਆ ਹੈ ਮੈਂ ਪਤਿਤ - ਪਾਵਨ ਹਾਂ, ਮੈਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨ ਨਾਲ ਤੁਹਾਡੀ ਬੈਟਰੀ ਜੋ ਖਾਲੀ ਹੋ ਗਈ ਹੈ ਉਹ ਭਰਪੂਰ ਹੋ ਜਾਵੇਗੀ, ਤੁਸੀਂ ਸਤੋਧਾਨ ਬਣ ਜਾਵੋਗੇ। ਪਾਣੀ ਦੀ ਗੰਗਾ ਵਿੱਚ ਤਾਂ ਜਨਮ - ਜਨਮਾਂਤਰ ਘੁਟਕਾ ਖਾਇਆ ਹੈ ਪਰ ਪਾਵਨ ਬਣ ਨਹੀਂ ਸਕੇ। ਪਾਣੀ ਕਿਵੇਂ ਪਤਿਤ - ਪਾਵਨ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ? ਗਿਆਨ ਤੋਂ ਹੀ ਸਦਗਤੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਇਸ ਸਮੇਂ ਹੈ ਹੀ ਪਾਪ ਆਤਮਾਵਾਂ ਦੀ ਝੂਠੀ ਦੁਨੀਆਂ। ਲੈਣ - ਦੇਣ ਵੀ ਪਾਪ ਆਤਮਾਵਾਂ ਨਾਲ ਹੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਮਨਸਾ - ਵਾਚਾ - ਕਰਮਣਾ ਪਾਪ ਆਤਮਾ ਹੀ ਬਣਦੇ ਹਨ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਸਮਝ ਮਿਲੀ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਕਹਿੰਦੇ ਹੋ ਅਸੀਂ ਇਹ ਲਕਸ਼ਮੀ - ਨਾਰਾਇਣ ਬਣਨ ਏ ਲਈ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਕਰਦੇ ਹਾਂ। ਹੁਣ ਤੁਹਾਡੀ ਭਗਤੀ ਕਰਨਾ ਬੰਦ ਹੈ। ਗਿਆਨ ਤੋਂ ਸਦਗਤੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਇਹ (ਦੇਵਤਾ) ਸਦਗਤੀ ਵਿੱਚ ਹਨ ਨਾ। ਬਾਪ ਨੇ ਸਮਝਾਇਆ ਹੈ ਇਹ ਬਹੁਤ ਜਨਮਾਂ ਦੇ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਹੈ। ਬਾਪ ਕਿੰਨਾ ਸਹਿਜ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਕਿੰਨੀ ਮਿਹਨਤ ਕਰਦੇ ਹੋ। ਕਲਪ - ਕਲਪ ਕਰਦੇ ਹੋ। ਪੁਰਾਣੀ ਦੁਨੀਆਂ ਨੂੰ ਬਦਲ ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਬਣਾਉਣੀ ਹੈ। ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਨਾ ਭਗਵਾਨ ਜਾਦੂਗਰ ਹੈ, ਰਤਨਾਗਰ ਹੈ, ਸੈਦਾਗਰ ਹੈ। ਜਾਦੂਗਰ ਤਾਂ ਹੈ ਨਾ।

ਪੁਰਾਣੀ ਦੁਨੀਆਂ ਨੂੰ ਹੈਲ ਤੋਂ ਬਦਲ ਹੈਵਨ ਬਣਾ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਕਿੰਨਾ ਜਾਦੂ ਹੈ ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਹੈਵਨ ਦੇ ਰਹਿਵਾਸੀ ਬਣ ਰਹੇ ਹੋ। ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਹੁਣ ਅਸੀਂ ਹੈਲ ਦੇ ਰਹਿਵਾਸੀ ਹਾਂ। ਹੈਲ ਅਤੇ ਹੈਵਨ ਵੱਖ ਹੈ। 5 ਹਜ਼ਾਰ ਵਰ੍ਹੇ ਦਾ ਚੱਕਰ ਹੈ। ਲੱਖਾਂ ਵਰ੍ਹੇ ਦੀ ਤਾਂ ਗੱਲ ਹੀ ਨਹੀਂ। ਇਹ ਗੱਲਾਂ ਭੁੱਲਣੀਆਂ ਨਹੀਂ ਚਾਹੀਦੀਆਂ। ਭਗਵਾਨੁਵਾਚ ਹੈ ਨਾ - ਕੋਈ ਜਰੂਰ ਹੈ ਜੋ ਪੁਨਰਜਨਮ ਰਹਿਤ ਹੈ। ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਨੂੰ ਤਾਂ ਸ਼ਰੀਰ ਹੈ। ਸ਼ਿਵ ਨੂੰ ਹੈ ਨਹੀਂ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਮੁੱਖ ਤਾਂ ਜਰੂਰ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਸੁਣਾਉਣ ਦੇ ਲਈ ਆਕੇ ਪੜ੍ਹਾਉਂਦੇ ਹਨ ਨਾ। ਡਰਾਮਾ ਅਨੁਸਾਰ ਸਾਰੀ ਨਾਲੇਜ ਹੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਕੋਲ ਹੈ। ਉਹ ਸਾਰੇ ਕਲਪ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਹੀ ਵਾਰ ਆਉਂਦੇ ਹਨ ਦੁੱਖਧਾਮ ਨੂੰ ਸੁੱਖਧਾਮ ਬਣਾਉਣ। ਸੁੱਖ - ਸ਼ਾਂਤੀ ਦਾ ਵਰਸਾ ਜਰੂਰ ਬਾਪ ਤੋਂ ਮਿਲਿਆ ਹੈ ਤੱਦ ਤਾਂ ਮਨੁੱਖ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹਨ ਨਾ, ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਹਨ।

ਬਾਪ ਗਿਆਨ ਵੇਖੇ ਕਿਵੇਂ ਸਹਿਜ ਰੀਤੀ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਇੱਥੇ ਬੈਠੇ ਵੀ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ, ਬਾਜ਼ੇਲੀ ਯਾਦ ਕਰੋ ਤਾਂ ਵੀ ਮਨਮਨਾਭਵ ਹੀ ਹੈ। ਬਾਪ ਹੀ ਇਹ ਸਾਰਾ ਗਿਆਨ ਦੇਣ ਵਾਲਾ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਕਹੋਗੇ ਅਸੀਂ ਬੈਠਦੇ ਦੇ ਬਾਪ ਕੋਲ ਜਾਂਦੇ ਹਾਂ। ਬਾਪ ਸਾਨੂੰ ਸ਼ਾਂਤੀਧਾਮ - ਸੁੱਖਧਾਮ ਲੈ ਜਾਣ ਦਾ ਰਸਤਾ ਦੱਸਦੇ ਹਨ। ਇੱਥੇ ਬੈਠੇ ਘਰ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਆਤਮਾ ਸਮਝ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨਾ ਹੈ, ਘਰ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨਾ ਹੈ ਅਤੇ ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਇਹ ਪੁਰਾਣੀ ਦੁਨੀਆਂ ਤਾਂ ਖਤਮ ਹੋਈ ਹੀ ਹੈ। ਅੱਗੇ ਚੱਲ ਕੇ ਤੁਸੀਂ ਬੈਕੁੰਠ ਨੂੰ ਵੀ ਬਹੁਤ ਯਾਦ ਕਰੋਗੇ। ਘੜੀ - ਘੜੀ ਬੈਕੁੰਠ ਵਿੱਚ ਜਾਂਦੇ ਰਹਿਣਗੇ। ਸ਼ੁਰੂ ਵਿੱਚ ਬੱਚਿਆਂ ਘੜੀ - ਘੜੀ ਆਪਸ ਵਿੱਚ ਬੈਠ ਬੈਕੁੰਠ ਵਿੱਚ ਚਲੀਆਂ ਜਾਂਦੀਆਂ ਸਨ। ਇਹ ਵੇਖ ਕੇ ਵੱਡੇ - ਵੱਡੇ ਘਰ ਵਾਲੇ ਆਪਣੇ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਭੇਜ ਦਿੰਦੇ ਸੀ। ਨਾਮ ਹੀ ਰੱਖਿਆ ਸੀ ਓਮ ਨਿਵਾਸ। ਕਿੰਨੇ ਢੇਰ ਬੱਚੇ ਆਏ ਫਿਰ ਹੰਗਾਮਾ ਹੋਇਆ। ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਪੜ੍ਹਾਉਂਦੇ ਸੀ। ਆਪ ਹੀ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਚਲੇ ਜਾਂਦੇ ਸੀ। ਹੁਣ ਇਹ ਧਿਆਨ - ਦੀਦਾਰ ਦਾ ਪਾਰੂ ਬੰਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਹੈ। ਇੱਥੇ ਵੀ ਕਬਰਿਸਤਾਨ ਬਣਾ ਦਿੰਦੇ ਸੀ। ਸਭ ਨੂੰ ਸੁਵਾ ਦਿੰਦੇ ਸੀ, ਕਹਿੰਦੇ ਸੀ ਹੁਣ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ, ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਚਲੇ ਜਾਂਦੇ ਸੀ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਵੀ ਜਾਦੂਗਰ ਹੋ। ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਵੀ ਵੇਖਣਗੇ ਅਤੇ ਉਹ ਝੱਟ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਚਲੇ ਜਾਣਗੇ। ਉਹ ਜਾਦੂ ਕਿੰਨਾ ਚੰਗਾ ਹੈ। ਨੈਧਾ ਭਗਤੀ ਵਿੱਚ ਤਾਂ ਜੱਦ ਇੱਕਦਮ ਪ੍ਰਾਣ ਦੇਣ ਤਿਆਰ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਤੱਦ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਦੀਦਾਰ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਇੱਥੇ ਤਾਂ ਬਾਪ ਆਪ ਆਏ ਹਨ, ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਪੜ੍ਹਾ ਕੇ ਉੱਚ ਪਦ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਅੱਗੇ ਚੱਲ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਬਹੁਤ ਸਾਕਸ਼ਾਤਕਰ ਕਰਦੇ ਰਹੋਗੇ। ਬਾਪ ਤੋਂ ਹੁਣ ਵੀ ਕੋਈ ਪੁੱਛੇ ਤਾਂ ਦੱਸ ਸਕਦੇ ਹਨ ਕੈਣ ਗੁਲਾਬ ਦਾ ਫੁਲ ਹੈ, ਕੈਣ ਚੰਪਾ ਦਾ ਫੁਲ ਹੈ, ਕੈਣ ਟਾਂਗਰ ਹੈ? ਟੁਹ ਵੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਨਾ। (ਟਾਂਗਰ, ਟੁਹ ਇਹ ਸਭ ਵੈਰਾਇਟੀ ਫੁਲਾਂ ਦਾ ਨਾਮ ਹੈ)। ਅੱਛਾ!

ਮਿੱਠੇ- ਮਿੱਠੇ ਸਿੱਕੀਲਧੇ ਬੱਚਿਆਂ ਪ੍ਰਤੀ ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਬਾਪ ਦਾਦਾ ਦਾ ਯਾਦ ਪਿਆਰ ਅਤੇ ਗੁਡਮੇਰਨਿੰਗ। ਰੂਹਾਨੀ ਬਾਪ ਦੀ ਰੂਹਾਨੀ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਨਮਸਤੇ।

ਧਾਰਨਾ ਲਈ ਮੁੱਖ ਸਾਰ:-

1. ਦੇਹ ਦੇ ਸਭ ਸੰਬੰਧ ਕੈਸਲ ਕਰ ਆਤਮਾ ਭਰਾ - ਭਰਾ ਹਨ, ਇਹ ਨਿਸ਼ਚਾ ਕਰਨਾ ਹੈ ਅਤੇ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰ ਪੂਰੇ ਵਰਸੇ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰੀ ਬਣਨਾ ਹੈ।
2. ਹੁਣ ਪਾਪ ਆਤਮਾਵਾਂ ਤੋਂ ਲੈਣ - ਦੇਣ ਨਹੀਂ ਕਰਨੀ ਹੈ। ਅਗਿਆਨ ਨੀਂਦ ਤੋਂ ਸਭ ਨੂੰ ਜਗਾਉਣਾ ਹੈ, ਸ਼ਾਂਤੀਧਾਮ - ਸੁੱਖਧਾਮ ਜਾਣ ਦਾ ਰਸਤਾ ਦੱਸਣਾ ਹੈ।

ਵਰਦਾਨ:- ਕਮਲ ਪੁਸ਼ਪ ਦਾ ਸਿੰਬਲ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਰੱਖ , ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਸੈਮਪਲ ਸਮਝਣ ਵਾਲੇ ਨਿਆਰੇ ਅਤੇ ਪਿਆਰੇ ਭਵ : ਪ੍ਰਵ੍ਰਿਤੀ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣ ਵਾਲਿਆਂ ਦਾ ਸਿੰਬਲ ਹੈ “ਕਮਲ ਪੁਸ਼ਪ”। ਤਾਂ ਕਮਲ ਬਣੋ ਅਤੇ ਅਮਲ ਕਰੋ। ਜੇ ਅਮਲ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ ਤਾਂ ਕਮਲ ਨਹੀਂ ਬਣ ਸਕਦੇ। ਤਾਂ ਕਮਲ ਪੁਸ਼ਪ ਦਾ ਸਿੰਬਲ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਰੱਖ ਆਪ ਨੂੰ ਸੈਮਪਲ ਸਮਝਕੇ ਚੱਲੋ। ਸੇਵਾ ਕਰਦੇ ਨਿਆਰੇ ਅਤੇ ਪਿਆਰੇ ਬਣੋ। ਸਿਰਫ ਪਿਆਰੇ ਨਹੀਂ ਬਣਨਾ ਪਰ ਨਿਆਰੇ ਬਣ ਪਿਆਰੇ ਬਣਨਾ ਕਿਉਂਕਿ ਪਿਆਰ ਕਦੀ ਲਗਾਵ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਬਦਲ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਇਸਲਈ ਕੋਈ ਵੀ ਸੇਵਾ ਕਰਦੇ ਨਿਆਰੇ ਅਤੇ ਪਿਆਰੇ ਬਣੋ।

ਸਲੋਗਨ:- ਸਨੇਹ ਦੀ ਛਤਰਛਾਇਆ ਦੇ ਅੰਦਰ ਮਾਇਆ ਆ ਨਹੀਂ ਸਕਦੀ।

ਹੁਣ ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਕਦੀ ਨਹੀਂ

ਅੱਜ ਲਵਫੁੱਲ ਅਤੇ ਲਾਅਫੁੱਲ ਬਾਪਦਾਦਾ ਸਾਰੇ ਬੱਚਿਆਂ ਦੇ ਖਾਤੇ ਨੂੰ ਵੇਖ ਰਹੇ ਸੀ। ਹਰ ਇੱਕ ਦਾ ਜਮਾ ਦਾ ਖਾਤਾ ਕਿੰਨਾ ਹੈ। ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਬਣਨਾ ਅਰਥਾਤ ਖਾਤਾ ਜਮਾਂ ਕਰਨਾ ਕਿਉਂਕਿ ਇਸ ਇੱਕ ਜਨਮ ਦੇ ਜਮਾਂ ਕੀਤੇ ਹੋਏ ਖਾਤੇ ਦੇ ਪ੍ਰਮਾਣ 21 ਜਨਮ ਪੁਲਬੱਧ ਪਾਉਂਦੇ ਰਹਿਣਗੇ। ਨਾ ਸਿਰਫ 21 ਜਨਮ ਪੁਲਬੱਧ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਣਗੇ ਪਰ ਜਿੰਨਾ ਪੂਜਯ ਬਣਦੇ ਹੋ ਅਰਥਾਤ ਰਾਜ ਪਦ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰੀ ਬਣਦੇ ਹੋ, ਉਸੇ ਹਿਸਾਬ ਅਨੁਸਾਰ ਅੱਧਾਕਲਪ ਭਗਤੀਮਾਰਗ ਵਿੱਚ ਪੂਜਾ ਵੀ ਰਾਜ ਭਾਗ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰ ਦੇ ਹਿਸਾਬ ਨਾਲ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਰਾਜ ਜੇਕਰ ਸ਼੍ਰੇਸ਼ਠ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਪੂਜਯ ਸਰੂਪ ਵੀ ਇੰਨਾ ਹੀ ਸ਼੍ਰੇਸ਼ਠ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਇੰਨੀ ਸੰਖਿਆ ਵਿੱਚ ਪੂਜਾ ਵੀ ਬਣਦੀ ਹੈ। ਪੂਜਾ ਆਪਣੇ ਰਾਜ ਅਧਿਕਾਰੀ ਵਿਸ਼ਵ ਮਹਾਰਾਜਨ ਅਤੇ ਰਾਜਨ ਨੂੰ ਮਾਤਾ ਪਿਤਾ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਪਿਆਰ ਕਰਦੀ ਹੈ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਹੀ ਭਗਤ ਆਤਮਾਵਾਂ ਵੀ ਇਵੇਂ ਹੀ ਉਸ ਸ਼੍ਰੇਸ਼ਠ ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਅਤੇ ਰਾਜ ਅਧਿਕਾਰੀ ਮਹਾਨ ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਆਪਣਾ ਪਿਆਰਾ ਈਸ਼ਟ ਸਮਝ ਪੂਜਾ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਜੇ ਅਸ਼ਟ ਬਣਦੇ ਹਨ ਉਹ ਈਸ਼ਟ ਵੀ ਇੰਨੇ ਹੀ ਮਹਾਨ ਬਣਦੇ ਹਨ। ਇਸ ਹਿਸਾਬ ਪ੍ਰਮਾਣ ਇਸੇ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ ਰਾਜ ਪਦ ਅਤੇ ਪੂਜਯ ਪਦ ਪਾਉਂਦੇ ਹੋ। ਅੱਧਾਕਲਪ ਰਾਜ ਪਦ ਵਾਲੇ ਬਣਦੇ ਹੋ ਅਤੇ ਅੱਧਾਕਲਪ ਪੂਜਯ ਪਦ ਨੂੰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਦੇ ਹੋ। ਤਾਂ ਇਹ ਜਨਮ ਅਤੇ ਜੀਵਨ ਅਤੇ ਯੁਗ ਸਾਰੇ ਕਲਪ ਦੇ ਖਾਤੇ ਨੂੰ ਜਮਾਂ ਕਰਨ ਦਾ ਯੁਗ ਅਤੇ ਜੀਵਨ ਹੈ ਇਸਲਈ ਆਪ ਸਭ ਦਾ ਇੱਕ ਸਲੋਗਨ ਬਣਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ, ਯਾਦ ਹੈ? ਹੁਣ ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਕਦੀ ਨਹੀਂ। ਇਹ ਇਸ ਸਮੇਂ ਦੇ ਇਸੀ ਜੀਵਨ ਦੇ ਲਈ ਹੀ ਗਾਇਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਬ੍ਰਾਹਮਣਾਂ ਦੇ ਲਈ ਵੀ ਇਹ ਸਲੋਗਨ ਹੈ ਤਾਂ ਅਗਿਆਨੀ ਆਤਮਾਵਾਂ ਦੇ ਲਈ ਵੀ ਸੁਜਾਗ ਕਰਨ ਦਾ ਇਹ ਸਲੋਗਨ ਹੈ। ਜੇ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਆਤਮਾਵਾਂ ਹਰ ਸ਼੍ਰੇਸ਼ਠ ਕਰਮ ਕਰਨ ਦੇ ਪਹਿਲੇ ਸ਼੍ਰੇਸ਼ਠ ਸੰਕਲਪ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਇਹ ਸਲੋਗਨ ਸਦਾ ਯਾਦ ਰੱਖੋ ਕਿ ਹੁਣ ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਕਦੀ ਨਹੀਂ, ਤਾਂ ਕੀ ਹੋਵੇਗਾ? ਸਦਾ ਹਰ ਸ਼੍ਰੇਸ਼ਠ ਕੰਮ ਵਿੱਚ ਤੀਵਰ ਬਣ ਅੱਗੇ ਵੱਧਣਗੇ। ਨਾਲ - ਨਾਲ ਇਹ ਸਲੋਗਨ ਸਦਾ ਉਮੰਗ - ਉਤਸਾਹ ਦਿਲਾਉਣ ਵਾਲਾ ਹੈ। ਰੁਹਾਨੀ ਜਾਗ੍ਰਿਤੀ ਆਪੇ ਹੀ ਆ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਅੱਛਾ ਫਿਰ ਕਰ ਲੈਣਗੇ, ਵੇਖ ਲੈਣਗੇ। ਕਰਨਾ ਤਾਂ ਹੈ ਹੀ। ਚੱਲਣਾ ਤਾਂ ਹੈ ਹੀ। ਬਣਨਾ ਵੀ ਹੈ ਹੀ। ਇਹ ਸਧਾਰਨ ਪੁਰਸਾਰਥ ਦੇ ਸੰਕਲਪ ਆਪੇ ਹੀ ਸਮਾਪਤ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਕਿਉਂਕਿ ਸਮ੍ਰਿਤੀ ਆ ਗਈ ਕਿ ਹੁਣ ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਕਦੀ ਨਹੀਂ। ਜੇ ਕਰਨਾ ਹੈ ਉਹ ਹੁਣ ਕਰ ਲਵੋ। ਇਸ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਤੀਵਰ ਪੁਰਸਾਰਥ।

ਸਮੇਂ ਬਦਲਣ ਨਾਲ ਕਦੀ ਸੁਭ ਸੰਕਲਪ ਵੀ ਬਦਲ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਸੁਭ ਕੰਮ ਜਿਸ ਉਮੰਗ ਤੋਂ ਕਰਨ ਦਾ ਸੋਚਿਆ ਉਹ ਵੀ ਬਦਲ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਇਸਲਈ ਬ੍ਰਹਮਾ ਬਾਪ ਦੇ ਨੰਬਰਵਨ ਜਾਣ ਦੀ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਤਾ ਕੀ ਵੇਖੀ? ਕਦੀ ਨਹੀਂ, ਪਰ ਹੁਣ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਤੁਰੰਤ ਦਾਨ ਮਹਾਪੁੰਨ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਜੇ ਤੁਰੰਤ ਦਾਨ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ, ਸੋਚਿਆ, ਸਮੇਂ ਲੱਗੇਗਾ, ਪਲਾਨ ਬਣਾਇਆ ਫਿਰ ਪ੍ਰੈਕਟੀਕਲ ਵਿੱਚ ਲਿਆਇਆ ਤਾਂ ਇਸ ਨੂੰ ਤੁਰੰਤ ਦਾਨ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ ਜਾਏਗਾ। ਦਾਨ ਕਿਹਾ ਜਾਏਗਾ। ਤੁਰੰਤ ਦਾਨ ਅਤੇ ਦਾਨ ਵਿੱਚ ਫਰਕ ਹੈ। ਤੁਰੰਤ ਦਾਨ ਮਹਾ ਦਾਨ ਹੈ। ਮਹਾ ਦਾਨ ਦਾ ਫਲ ਮਹਾਨ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਜੱਦ ਤੱਕ ਸੰਕਲਪ ਨੂੰ ਪ੍ਰੈਕਟੀਕਲ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਸੋਚਦਾ ਹੈ ਅੱਛਾ ਕਰਾਂ, ਕਰਾਂਗਾ, ਹੁਣ ਨਹੀਂ, ਥੋੜੇ ਸਮੇਂ ਦੇ ਬਾਦ ਕਰਾਂਗਾ। ਹੁਣ ਇੰਨਾ ਕਰ ਲੈਂਦਾ ਹਾਂ, ਇਹ ਸੋਚਣਾ ਅਤੇ ਕਰਨਾ ਇਸ ਵਿੱਚ ਜੇ ਸਮੇਂ ਪੈ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਉਸ ਵਿੱਚ ਮਾਇਆ ਨੂੰ ਚਾਂਸ ਮਿਲ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਬਾਪਦਾਦਾ ਬੱਚਿਆਂ ਦੇ ਖਾਤੇ ਵਿੱਚ ਕਈ ਵਾਰ ਵੇਖਦੇ ਹਨ ਕਿ ਸੋਚਣ ਅਤੇ ਕਰਨ ਦੇ ਵਿੱਚ ਵੀ ਜੇ ਸਮੇਂ ਪੈਂਦਾ ਹੈ, ਉਸ ਸਮੇਂ ਵਿੱਚ ਮਾਇਆ ਆ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਤੇ ਗੱਲ ਬਦਲ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਮਨੇ ਕਦੀ ਤਨ ਤੋਂ। ਮਨੇ ਕਦੀ ਤਨ ਤੋਂ, ਮਨ ਤੋਂ ਸੋਚਦੇ ਹਨ ਇਹ ਕਰਾਂਗੇ ਪਰ ਸਮੇਂ ਪੈਣ ਨਾਲ ਜੇ 100 ਪਰਸੈਂਟ ਸੋਚਦੇ ਹਨ, ਕਰਨ ਦੇ ਸਮੇਂ ਉਹ ਬਦਲ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਸਮੇਂ ਪੈਣ ਤੋਂ ਮਾਇਆ ਦਾ ਪ੍ਰਭਾਵ ਹੋਣ ਦੇ ਕਾਰਨ ਮਤਲਬ 8 ਘੰਟਾ ਲਗਾਉਣ ਵਾਲਾ 6 ਘੰਟਾ ਲਾਵੇਗਾ। 2 ਘੰਟਾ ਕੱਟ ਹੋ ਜਾਵੇਗਾ। ਸਰਕਮਸਟੈਂਸੀਜ਼ ਹੀ ਇਵੇਂ ਬਣ ਜਾਣਗੇ। ਇਸ ਟਰਾਂਧਨ ਵਿੱਚ ਸੋਚੇਗਾ 100 ਕਰਨਾ ਹੈ ਤੇ ਕਰੇਗਾ 50 ਇੰਨਾ ਵੀ ਫਰਕ ਪੈ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਵਿੱਚਕਾਰ ਮਾਇਆ ਨੂੰ ਮਾਰਜਿਨ ਮਿਲ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਫਿਰ ਕਈ ਸੰਕਲਪ ਆਉਂਦੇ ਹਨ। ਅੱਛਾ 50 ਹੁਣ ਕਰ ਲੈਂਦੇ ਹਾਂ, 50 ਫਿਰ ਬਾਦ ਵਿੱਚ ਕਰ ਲਵਾਂਗੇ। ਹੈ ਤਾਂ ਬਾਪ ਦਾ ਹੀ। ਪਰ ਤਨ - ਮਨ - ਧਨ ਸਾਰੇ ਦਾ ਜੇ ਤੁਰੰਤ ਦਾਨ ਉਹ ਮਹਾਪੁੰਨ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਵੇਖਿਆ ਹੈ ਨਾ - ਬਲੀ ਵੀ ਚੜ੍ਹਾਉਂਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਮਹਾਪ੍ਰਸਾਦ ਉਹ ਹੀ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਜੇ ਤੁਰੰਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਇੱਕ ਧੱਕ ਨਾਲ ਝਟਕੂ ਬਣਦੇ ਹਨ ਉਸ ਨੂੰ “ਮਹਾਪ੍ਰਸਾਦ” ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਜੇ ਬਲੀ ਵਿੱਚ ਚਿਲਾਉਂਦੇ - ਚਿਲਾਉਂਦੇ, ਸੋਚਦੇ - ਸੋਚਦੇ ਰਹਿ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਉਹ ਮਹਾ ਪ੍ਰਸਾਦ ਨਹੀਂ। ਜਿਵੇਂ ਉਹ ਬੱਕਰੇ ਨੂੰ ਬਲੀ ਚੜ੍ਹਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਉਹ ਬਹੁਤ ਚਿਲਾਉਂਦਾ ਹੈ। ਇੱਥੇ ਕੀ ਕਰਦੇ? ਸੋਚਦੇ ਹਨ, ਇਵੇਂ ਕਰੀਏ ਜਾਂ ਨਾ ਕਰੀਏ। ਇਹ ਹੋਇਆ ਸੋਚਣਾ। ਚਿਲਾਉਣ ਵਾਲੇ ਨੂੰ ਕਦੀ ਵੀ ਮਹਾਪ੍ਰਸਾਦ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਸਵੀਕਾਰ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਇਵੇਂ ਹੀ ਇੱਥੇ ਵੀ ਤੁਰੰਤ ਦਾਨ ਮਹਾਪੁੰਨ... ਇਹ ਜੋ ਗਾਇਨ ਹੈ ਉਹ ਇਸ ਸਮੇਂ ਦਾ ਹੈ ਅਰਥਾਤ ਸੋਚਣਾ ਅਤੇ ਕਰਨਾ ਤੁਰੰਤ ਹੋਵੇ। ਸੋਚਦੇ - ਸੋਚਦੇ ਰਹਿ ਨਹੀਂ ਜਾਣ। ਕਈ ਵਾਰ ਇਵੇਂ ਅਨੁਭਵ ਵੀ ਸੁਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਸੋਚਿਆ ਤਾਂ ਮੈਂ ਵੀ ਇਹ ਹੀ ਸੀ ਪਰ ਇਸ ਨੇ ਕਰ ਲੀਤਾ, ਮੈਂ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ। ਤਾਂ ਜੇ ਕਰ ਲੈਂਦਾ ਹੈ ਉਹ ਪਾ ਲੈਂਦਾ ਹੈ। ਜੇ ਸੋਚਦੇ - ਸੋਚਦੇ ਰਹਿ ਜਾਂਦਾ, ਉਹ ਸੋਚਦੇ - ਸੋਚਦੇ ਤ੍ਰੇਤਾਯੁਗ ਤੱਕ ਪਹੁੰਚ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਸੋਚਦੇ - ਸੋਚਦੇ ਰਹਿ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਹੀ ਵਿਅਰਥ ਸੰਕਲਪ ਹੈ ਜੇ ਤੁਰੰਤ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ। ਸੁਭ ਕਰਮ ਸੁਭ ਸੰਕਲਪ ਦੇ ਲਈ ਗਾਇਨ ਹੈ “ਤੁਰੰਤ

ਦਾਨ ਮਹਾਪੁਨ" ਕਦੀ - ਕਦੀ ਕੋਈ ਬੱਚੇ ਬੜਾ ਖੇਡ ਵਖਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਵਿਅਰਥ ਸੰਕਲਪ ਇੰਨਾ ਫੇਰਸ ਨਾਲ ਆਉਂਦੇ ਹਨ ਜੋ ਕੰਟਰੋਲ ਨਹੀਂ ਕਰ ਪਾਉਂਦੇ। ਫਿਰ ਉਸ ਸਮੇਂ ਕਹਿੰਦੇ ਕੀ ਕਰੀਏ, ਹੋ ਗਿਆ ਨਾ। ਰੋਕ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ, ਜੋ ਆਇਆ ਉਹ ਕਰ ਲਿਆ, ਪਰ ਵਿਅਰਥ ਦੇ ਲਈ ਕੰਟਰੋਲ ਪਾਵਰ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਇੱਕ ਸਮਰਥ ਸੰਕਲਪ ਦਾ ਫਲ ਪਦਮਗੁਣਾ ਮਿਲਦਾ ਹੈ। ਇਵੇਂ ਹੀ ਇੱਕ ਵਿਅਰਥ ਸੰਕਲਪ ਦਾ ਹਿਸਾਬ - ਕਿਤਾਬ - ਉਦਾਸ ਹੋਣਾ, ਦਿਲਸ਼ਿਕਸਤ ਹੋਣਾ ਅਤੇ ਖੁਸ਼ੀ ਗਾਇਬ ਹੋਣਾ ਅਤੇ ਸਮਝ ਨਹੀਂ ਆਉਣਾ ਕਿ ਮੈਂ ਕੀ ਕਰਾਂ, ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਵੀ ਨਹੀਂ ਸਮਝ ਸਕਦੇ - ਇਹ ਵੀ ਇੱਕ ਦਾ ਬਹੁਤ ਗੁਣਾਂ ਦਾ ਹਿਸਾਬ ਨਾਲ ਅਨੁਭਵ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਫਿਰ ਸੋਚਦੇ ਹਨ ਕਿ ਸੀ ਤਾਂ ਕੁਝ ਨਹੀਂ। ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਕਿਉਂ ਖੁਸ਼ੀ ਗੁੰਮ ਹੋ ਗਈ। ਗੱਲ ਤਾਂ ਵੱਡੀ ਨਹੀਂ ਸੀ ਪਰ ਬਹੁਤ ਦਿਨ ਹੋ ਗਏ ਹਨ, ਖੁਸ਼ੀ ਘੱਟ ਹੋ ਗਈ ਹੈ। ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਕਿਉਂ ਇਕੱਲਾਪਨ ਚੰਗਾ ਲੱਗਦਾ ਹੈ! ਕਿੱਥੇ ਚਲੇ ਜਾਈਏ, ਪਰ ਜਾਣਗੇ ਕਿੱਥੇ? ਇਕੱਲਾ ਅਰਥਾਤ ਬਿਨਾ ਬਾਪ ਦੇ ਸਾਥ ਦੇ, ਇਕੱਲਾ ਤਾਂ ਨਹੀਂ ਜਾਣਾ ਹੈ ਨਾ! ਇਵੇਂ ਭਲੇ ਇਕੱਲੇ ਹੋ ਜਾਓ ਪਰ ਬਾਪ ਦੇ ਸਾਥ ਤੋਂ ਇਕੱਲੇ ਕਦੀ ਨਹੀਂ ਹੋਣਾ। ਜੇ ਬਾਪ ਦੇ ਸਾਥ ਤੋਂ ਇਕੱਲੇ ਹੋਏ, ਵੈਰਾਗੀ, ਉਦਾਸੀ ਇਹ ਤਾਂ ਦੁਜਾ ਮੱਠ ਹੈ। ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਜੀਵਨ ਨਹੀਂ। ਕੰਬਾਈਂਡ ਰਹਿਣ ਦਾ ਯੁੱਗ ਹੈ। ਇਵੇਂ ਵੰਡਰਫੁੱਲ ਜੋੜੀ ਤਾਂ ਸਾਰੇ ਕਲਪ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਮਿਲੇਗੀ। ਭਾਵੇਂ ਲਕਸ਼ਮੀ - ਨਾਰਾਇਣ ਵੀ ਬਣ ਜਾਨ ਪਰ ਇਵੇਂ ਜੋੜੀ ਤਾਂ ਨਹੀਂ ਬਣੇਗੀ ਨਾ ਇਸਲਈ ਸੰਗਮਯੁਗ ਦਾ ਜੋ ਕੰਬਾਈਂਡ ਰੂਪ ਹੈ, ਇਹ ਇੱਕ ਸੇਕੇਂਡ ਵੀ ਵੱਖ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦਾ। ਵੱਖ ਹੋਇਆ ਤੇ ਗਿਆ। ਅਨੁਭਵ ਹੈ ਨਾ ਇਵੇਂ! ਫਿਰ ਕੀ ਕਰਦੇ? ਕਦੀ ਸਾਗਰ ਦੇ ਕਿਨਾਰੇ ਚਲੇ ਜਾਂਦੇ, ਕਦੀ ਛੱਤ ਤੇ, ਕਦੀ ਪਹਾੜਾਂ ਤੇ ਚਲੇ ਜਾਂਦੇ। ਮਨਨ ਕਰਨ ਦੇ ਲਈ ਜਾਓ ਉਹ ਵੱਖ ਗੱਲ ਹੈ। ਪਰ ਬਾਪ ਦੇ ਬਿਨਾ ਇਕੱਲੇ ਨਹੀਂ ਜਾਣਾ ਹੈ। ਜਿੱਥੇ ਵੀ ਜਾਓ ਨਾਲ ਜਾਓ। ਇਹ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਜੀਵਨ ਦਾ ਵਾਇਦਾ ਹੈ। ਜੰਮਦਿਆਂ ਹੀ ਇਹ ਵਾਇਦਾ ਕੀਤਾ ਹੈ ਨਾ। ਨਾਲ ਰਹਿਣਗੇ, ਨਾਲ ਚੱਲੋਗੇ। ਇਵੇਂ ਨਹੀਂ ਜੰਗਲ ਵਿੱਚ ਅਤੇ ਸਾਗਰ ਵਿੱਚ ਚਲੇ ਜਾਣਾ ਹੈ। ਨਹੀਂ। ਨਾਲ ਰਹਿਣਾ ਹੈ, ਨਾਲ ਚੱਲਣਾ ਹੈ। ਇਹ ਵਾਇਦਾ ਪੱਕਾ ਹੈ ਨਾ ਸਾਰਿਆਂ ਦਾ। ਦ੍ਰਿੜ ਸੰਕਲਪ ਵਾਲੇ ਸਦਾ ਸਫਲਤਾ ਨੂੰ ਪਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਦ੍ਰਿੜਤਾ ਸਫਲਤਾ ਦੀ ਚਾਬੀ ਹੈ। ਤਾਂ ਇਹ ਵਾਇਦਾ ਵੀ ਦ੍ਰਿੜ ਪੱਕਾ ਕੀਤਾ ਹੈ ਨਾ। ਜਿੱਥੇ ਦ੍ਰਿੜਤਾ ਸਦਾ ਹੈ ਉੱਥੇ ਸਫਲਤਾ ਸਦਾ ਹੈ। ਦ੍ਰਿੜਤਾ ਘੱਟ ਤਾਂ ਸਫਲਤਾ ਵੀ ਘੱਟ।

ਬ੍ਰਹਮਾ ਬਾਪ ਦੀ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਤਾ ਕੀ ਵੇਖੀ! ਇਹ ਵੇਖੀ ਨਾ ਤੁਰੰਤ ਦਾਨ.... ਕਦੀ ਸੋਚਿਆ ਕਿ ਇਹ ਹੋਵੇਗਾ? ਪਹਿਲੇ ਸੋਚਾਂ ਪਿੱਛੇ ਕਰਾਂ, ਨਹੀਂ। ਤੁਰੰਤ ਦਾਨ ਮਹਾ ਪੁੰਨ ਦੇ ਕਾਰਨ ਨੰਬਰਵਨ ਮਹਾਨ ਆਤਮਾ ਬਣੇ ਇਸਲਈ ਵੇਖੋ ਨੰਬਰਵਨ ਮਹਾਨ ਆਤਮਾ ਬਣਨ ਦੇ ਕਾਰਨ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਨੰਬਰਵਨ ਪੂਜਾ ਹੋ ਰਹੀ ਹੈ। ਇੱਕ ਹੀ ਮਹਾਨ ਆਤਮਾ ਹੈ ਜਿਸ ਦੀ ਬਾਲ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਵੀ ਪੂਜਾ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਬਾਲ ਰੂਪ ਵੀ ਵੇਖਣਾ ਹੈ ਨਾ। ਅਤੇ ਯੁਵਾ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਰਾਧੇ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਵੀ ਪੂਜਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਤੀਜਾ ਗੋਪ ਗੋਪੀਆਂ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਵੀ ਗਾਇਨ ਪੂਜਣ ਹੈ। ਚੋਥਾ - ਲਕਸ਼ਮੀ - ਨਾਰਾਇਣ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ। ਇਹ ਇੱਕ ਹੀ ਮਹਾਨ ਆਤਮਾ ਹੈ ਜਿਸ ਦੇ ਵੱਖ ਵੱਖ ਉਮਰ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ, ਵੱਖ - ਵੱਖ ਚਰਿੱਤਰ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਗਾਇਨ ਅਤੇ ਪੂਜਨ ਹੈ। ਰਾਧੇ ਦਾ ਗਾਇਨ ਹੈ ਪਰ ਰਾਧੇ ਨੂੰ ਬਾਲ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਕਦੀ ਝੁਲਾ ਨਹੀਂ ਝੁਲਾਏਗੇ। ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਨੂੰ ਝੁਲਦੇ ਹਨ। ਪਿਆਰ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਨੂੰ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਰਾਧੇ ਦਾ ਸਾਥ ਦੇ ਕਾਰਨ ਨਾਮ ਜਰੂਰ ਹੈ। ਫਿਰ ਵੀ ਨੰਬਰ ਦੇ ਅਤੇ ਇੱਕ ਵਿੱਚ ਫਰਕ ਤਾਂ ਹੋਵੇਗਾ ਨਾ। ਤਾਂ ਨੰਬਰਵਨ ਬਣਨ ਦਾ ਕਾਰਨ ਕੀ ਬਣਿਆ? ਮਹਾ ਪੁੰਨ। ਮਹਾਨ ਪੁੰਨ ਆਤਮਾ ਸੇ ਮਹਾਨ ਪੂਜਯ ਆਤਮਾ ਬਣ ਗਈ। ਪਹਿਲੇ ਵੀ ਸੁਣਾਇਆ ਸੀ ਨਾ, ਹੁਣ ਲੋਕਾਂ ਦੀ ਪੂਜਾ ਵਿੱਚ ਵੀ ਅੰਤਰ ਹੋਵੇਗਾ। ਕੋਈ ਦੇਵੀ - ਦੇਵਤਾ ਦੀ ਪੂਜਾ ਵਿਧੀਪੂਰਵਕ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਕੋਈ ਦੀ ਇਵੇਂ ਕੰਮ ਚਲਾਓ ਵੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਇਸ ਦਾ ਤਾਂ ਫਿਰ ਬਹੁਤ ਵਿਸਤਾਰ ਹੈ। ਪੂਜਾ ਦਾ ਵੀ ਬਹੁਤ ਵਿਸਤਾਰ ਹੈ। ਪਰ ਅੱਜ ਤਾਂ ਸਾਰਿਆਂ ਦੇ ਜਮਾਂ ਦੇ ਖਾਤੇ ਵੇਖ ਰਹੇ ਸੀ। ਗਿਆਨ ਦਾ ਖਜਾਨਾ, ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਦਾ ਖਜਾਨਾ, ਸ਼੍ਰੇਸ਼ਠ ਸੰਕਲਪਾਂ ਦਾ ਖਜਾਨਾ ਕਿੱਥੇ ਤੱਕ ਜਮਾਂ ਕੀਤਾ ਹੈ ਅਤੇ ਸਮੇਂ ਦਾ ਖਜਾਨਾ ਕਿੱਥੇ ਤੱਕ ਜਮਾਂ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਇਹ ਚਾਰੋਂ ਹੀ ਖਜਾਨੇ ਕਿੱਥੇ ਤੱਕ ਜਮਾਂ ਕੀਤੇ ਹਨ। ਇਹ ਖਾਤਾ ਵੇਖ ਰਹੇ ਸੀ। ਤਾਂ ਹੁਣ ਇਨ੍ਹਾਂ ਚਾਰੋਂ ਹੀ ਗੱਲਾਂ ਦਾ ਖਾਤਾ ਆਪਣਾ ਚੈਕ ਕਰਨਾ। ਫਿਰ ਬਾਪਦਾਦਾ ਵੀ ਸੁਣਾਉਣਗੇ ਕਿ ਰਿਜਲਟ ਕੀ ਵੇਖੀ ਅਤੇ ਹਰ ਇੱਕ ਖਜਾਨੇ ਦੇ ਜਮਾਂ ਕਰਨ ਦਾ, ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਨਾਲ ਕੀ ਸੰਬੰਧ ਹੈ ਤੇ ਕਿਵੇਂ ਜਮਾਂ ਕਰਨਾ ਹੈ, ਇਨ੍ਹਾਂ ਸਭ ਗੱਲਾਂ ਤੇ ਫਿਰ ਸੁਣਾਉਣਗੇ। ਸਮਝਾ -

ਸਮੇਂ ਤਾਂ ਹੱਦ ਦਾ ਹੈ ਨਾ। ਆਉਂਦੇ ਵੀ ਹੱਦ ਵਿੱਚ ਹਨ, ਆਪਣਾ ਸ਼ਰੀਰ ਵੀ ਨਹੀਂ। ਲੇਨ ਲਿਆ ਹੋਇਆ ਸ਼ਰੀਰ ਅਤੇ ਹੈ ਵੀ ਟੈਂਪਰੇਰੀ ਪਾਰੂ ਦਾ ਸ਼ਰੀਰ, ਇਸਲਈ ਸਮੇਂ ਨੂੰ ਵੀ ਵੇਖਣਾ ਪੈਂਦਾ ਹੈ। ਬਾਪ ਦਾਦਾ ਨੂੰ ਵੀ ਹਰ ਬੱਚੇ ਤੋਂ ਮਿਲਣ ਵਿੱਚ, ਹਰ ਬੱਚੇ ਦੀ ਮਿੱਠੀ - ਮਿੱਠੀ ਰੂਹਾਨੀ ਖੁਸ਼ਬੂ ਲੈਣ ਵਿੱਚ ਮਜਾ ਆਉਂਦਾ ਹੈ। ਬਾਪਦਾਦਾ ਤਾਂ ਹਰ ਬੱਚੇ ਦੇ ਤਿੰਨਾਂ ਕਾਲਾਂ ਨੂੰ ਜਾਣਦੇ ਹਨ ਨਾ। ਅਤੇ ਬੱਚੇ ਸਿਰਫ ਆਪਣੇ ਵਰਤਮਾਨ ਨੂੰ ਜਿਆਦਾ ਜਾਣਦੇ ਹਨ ਇਸਲਈ ਕਦੀ ਕਿਵੇਂ, ਕਦੀ ਕਿਵੇਂ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਪਰ ਬਾਪਦਾਦਾ ਤਿੰਨਾਂ ਕਾਲਾਂ ਨੂੰ ਜਾਣਨ ਕਾਰਨ ਉਸੀ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਤੋਂ ਵੇਖਦੇ ਹਨ ਕਿ ਇਹ ਕਲਪ ਪਹਿਲੇ ਵਾਲਾ ਹੱਕਦਾਰ ਹੈ। ਅਧਿਕਾਰੀ ਹੈ। ਹੁਣ ਸਿਰਫ ਥੋੜਾ ਜਿਹਾ ਕੋਈ ਹਲਚਲ ਵਿੱਚ ਹੈ ਪਰ ਹੁਣੇ - ਹੁਣੇ ਅਚਲ ਹੋ ਗਿਆ ਹੈ। ਭਵਿੱਖ ਸ਼੍ਰੇਸ਼ਠ ਵੇਖਦੇ ਹਨ ਇਸਲਈ ਵਰਤਮਾਨ ਨੂੰ ਵੇਖਦੇ ਵੀ ਨਹੀਂ ਵੇਖਦੇ। ਤਾਂ ਹਰ ਇੱਕ ਬੱਚੇ ਦੀ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਤਾ ਨੂੰ ਵੇਖਦੇ ਹਨ। ਇਵੇਂ ਕੋਈ ਹਨ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਵੀ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਤਾ ਨਾ ਹੋਵੇ! ਪਹਿਲੀ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਤਾ ਤਾਂ ਇਹ ਹੀ ਹੈ ਜੋ ਇੱਥੇ ਪਹੁੰਚੇ ਹੋ। ਹੋਰ ਕੁਝ ਵੀ ਨਾ ਹੋ ਫਿਰ ਵੀ ਸਮੁੱਖ ਮਿਲਣ ਦਾ ਇਹ ਭਾਗ ਕੰਮ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਹ ਤਾਂ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਤਾ ਹੈ ਨਾ। ਇਹ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਆਤਮਾਵਾਂ ਦੀ ਸਭਾ ਹੈ ਇਸਲਈ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਆਤਮਾਵਾਂ ਦੀ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਤਾ ਨੂੰ ਬਾਪਦਾਦਾ ਵੇਖ ਹਰਸਿਤ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਅੱਛਾ!

ਸਦਾ ਤੁਰੰਤ ਦਾਨ ਮਹਾਪੁੰਨ ਦੇ ਸ਼੍ਰੇਸ਼ਠ ਸੰਕਲਪ ਵਾਲੇ, ਸਦਾ ਕੱਦ ਨੂੰ ਹੁਣ ਵਿੱਚ ਪਰਿਵਰਤਨ ਕਰਨ ਵਾਲੇ, ਸਦਾ ਸਮੇਂ ਦੇ ਵਰਦਾਨ ਨੂੰ ਜਾਣ ਵਰਦਾਨਾਂ ਨਾਲ ਝੋਲੀ ਭਰਨ ਵਾਲੇ, ਸਦਾ ਬ੍ਰਹਮਾ ਬਾਪ ਨੂੰ ਫਾਲੇ ਕਰ ਬ੍ਰਹਮਾ ਬਾਪ ਦੇ ਨਾਲ ਸ਼੍ਰੇਸ਼ਠ ਰਾਜ ਅਧਿਕਾਰੀ ਅਤੇ ਸ਼੍ਰੇਸ਼ਠ ਪਦ ਅਧਿਕਾਰੀ ਬਣਨ ਵਾਲੇ, ਸਦਾ ਬਾਪ ਦੇ ਨਾਲ ਕੰਬਾਈਡ ਰਹਿਣ ਵਾਲੇ, ਅਜਿਹੇ ਸਦਾ ਦੇ ਸਾਥੀ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ, ਸਦਾ ਸਾਥ ਨਿਭਾਉਣ ਵਾਲੇ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਬਾਪਦਾਦਾ ਦਾ ਯਾਦਪਿਆਰ ਅਤੇ ਨਮਸਤੇ

ਸਾਰੇ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਵਿਦਾਈ ਦੇ ਸਮੇਂ ਯਾਦਪਿਆਰ ਦਿੰਦੇ ਹੋਏ

ਬਾਪਦਾਦਾ ਚਾਰੋਂ ਤਰਫ਼ ਦੇ ਸਾਰੇ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਯਾਦਪਿਆਰ ਭੇਜ ਰਹੇ ਹਨ। ਹਰ ਇੱਕ ਸਥਾਨ ਦੇ ਸਨੇਹੀ ਬੱਚੇ, ਸਨੇਹ ਨਾਲ ਸੇਵਾ ਵਿੱਚ ਵੀ ਅੱਗੇ ਵੱਧ ਰਹੇ ਹਨ ਅਤੇ ਸਨੇਹ ਸਦਾ ਅੱਗੇ ਵਧਾਉਂਦਾ ਰਹੇਗਾ। ਸਨੇਹ ਨਾਲ ਸੇਵਾ ਕਰਦੇ ਹੋ ਇਸਲਈ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਸੇਵਾ ਕਰਦੇ ਹੋ ਉਹ ਵੀ ਬਾਪ ਦੇ ਸਨੇਹੀ ਬਣ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਸਾਰੇ ਬੱਚਿਆਂ ਦੀ ਸੇਵਾ ਦੀ ਮੁਬਾਰਕ ਵੀ ਹੋਵੇ ਅਤੇ ਮਿਹਨਤ ਨਹੀਂ ਪਰ ਮੁਹਬੱਤ ਦੀ ਮੁਬਾਰਕ ਹੋ ਕਿਉਂਕਿ ਨਾਮ ਮਿਹਨਤ ਹੈ ਪਰ ਹੈ ਮੁਹਬੱਤ ਇਸਲਈ ਜੇ ਯਾਦ ਵਿੱਚ ਰਹਿ ਕੇ ਸੇਵਾ ਕਰਦੇ ਹਨ ਉਹ ਆਪਣਾ ਵਰਤਮਾਨ ਅਤੇ ਭਵਿੱਖ ਜਮਾਂ ਕਰਦੇ ਹਨ ਇਸਲਈ ਹੁਣ ਵੀ ਸੇਵਾ ਦੀ ਖੁਸ਼ੀ ਮਿਲਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਭਵਿੱਖ ਵਿੱਚ ਵੀ ਜਮਾਂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਸੇਵਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਪਰ ਅਵਿਨਾਸ਼ੀ ਬੈਂਕ ਵਿੱਚ ਆਪਣਾ ਖਾਤਾ ਜਮਾ ਕੀਤਾ। ਥੋੜੀ ਜਿਹੀ ਸੇਵਾ ਅਤੇ ਸਦਾਕਾਲ ਦੇ ਲਈ ਖਾਤਾ ਜਮਾਂ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਤਾਂ ਉਹ ਸੇਵਾ ਕੀ ਹੋਈ? ਜਮਾਂ ਹੋਇਆ ਨਾ! ਇਸਲਈ ਸਾਰੇ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਬਾਪਦਾਦਾ ਯਾਦਪਿਆਰ ਭੇਜ ਰਹੇ ਹਨ। ਹਰ ਇੱਕ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਸਮਰਥ ਆਤਮਾ ਸਮਝ ਅੱਗੇ ਵੱਧੋ ਤਾਂ ਸਮਰਥ ਆਤਮਾਵਾਂ ਦੀ ਸਫਲਤਾ ਸਦਾ ਹੈ ਹੀ। ਹਰ ਇੱਕ ਆਪਣੇ - ਆਪਣੇ ਨਾਮ ਨਾਲ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਯਾਦਪਿਆਰ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਨਾ। (ਦਿੱਲੀ ਪਾਂਡਵ ਭਵਨ ਵਿੱਚ ਟੈਲੇਕਸ ਲੱਗਿਆ ਹੈ) ਦੇਹਲੀ ਨਿਵਾਸੀ ਪਾਂਡਵ ਭਵਨ ਦੇ ਸਾਰੇ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਸੇਵਾ ਦੀ ਮੁਬਾਰਕ। ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਸਾਧਨ ਵੀ ਸੇਵਾ ਦੇ ਲਈ ਹੀ ਬਣੇ ਹਨ। ਸਾਧਨ ਦੀ ਮੁਬਾਰਕ ਨਹੀਂ, ਸੇਵਾ ਦੀ ਮੁਬਾਰਕ ਹੋਵੇ। ਸਦਾ ਇਨ੍ਹਾਂ ਸਾਧਨਾਂ ਦੁਆਰਾ ਬੇਹੱਦ ਦੀ ਸੇਵਾ ਅਵਿਨਾਸ਼ੀ ਕਰਦੇ ਰਹਿਣਗੇ। ਖੁਸ਼ੀ - ਖੁਸ਼ੀ ਨਾਲ ਵਿਸ਼ਵ ਵਿੱਚ ਇਸ ਸਾਧਨ ਦੁਆਰਾ ਬਾਪ ਦਾ ਸੰਦੇਸ਼ ਪਹੁੰਚਾਉਂਦੇ ਰਹਿਣਗੇ ਇਸਲਈ ਬਾਪਦਾਦਾ ਵੇਖ ਰਹੇ ਹਨ ਕਿ ਬੱਚਿਆਂ ਦੀ ਸੇਵਾ ਦਾ ਉਮੰਗ - ਉਤਸ਼ਾਹ ਖੁਸ਼ੀ ਕਿੰਨੀ ਹੈ। ਇਸੇ ਖੁਸ਼ੀ ਨਾਲ ਹਮੇਸ਼ਾ ਅੱਗੇ ਵੱਧਦੇ ਰਹਿਣਾ। ਪਾਂਡਵ ਭਵਨ ਦੇ ਲਈ ਸਾਰੇ ਵਿਦੇਸ਼ੀ ਖੁਸ਼ੀ ਦਾ ਸਰਟੀਫਿਕੇਟ ਦਿੰਦੇ ਹਨ ਇਸ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਬਾਪ ਸਮਾਨ ਮਹਿਮਾਨ - ਨਿਵਾਜ਼ੀ ਵਿੱਚ ਸਦਾ ਅੱਗੇ ਵੱਧਦੇ ਰਹਿਣਾ। ਜਿਵੇਂ ਬ੍ਰਹਮਾ ਬਾਪ ਨੇ ਕਿੰਨੀ ਮਹਿਮਾਨ ਨਿਵਾਜ਼ੀ ਕਰਕੇ ਵਿਖਾਈ। ਤਾਂ ਮਹਿਮਾਨ ਨਿਵਾਜ਼ੀ ਵਿੱਚ ਫਾਲੇ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਬਾਪ ਦਾ ਸ਼ੇ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਦਾ ਨਾਮ ਪ੍ਰਤੱਖ ਕਰਦੇ ਹਨ ਇਸਲਈ ਬਾਪਦਾਦਾ ਸਭ ਵਲੋਂ ਯਾਦਪਿਆਰ ਦੇ ਰਹੇ ਹਨ।

ਅੰਮ੍ਰਿਤਵੇਲੇ 6 ਬਜੇ ਬਾਪਦਾਦਾ ਨੇ ਫਿਰ ਤੋਂ ਮੁਰਲੀ ਚਲਾਈ ਤਥਾ ਯਾਦਪਿਆਰ ਦਿੱਤੀ - 25-3-85

ਅੱਜ ਦੇ ਦਿਨ ਸਦਾ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਡਬਲ ਲਾਈਟ ਸਮਝ ਉੱਡਦੀ ਸਮਝ ਉੱਡਦੀ ਕਲਾ ਦਾ ਅਨੁਭਵ ਕਰਦੇ ਰਹਿਣਾ। ਕਰਮਯੋਗੀ ਦਾ ਪਾਰੂ ਵਜਾਉਂਦੇ ਵੀ ਕਰਮ ਅਤੇ ਯੋਗ ਦਾ ਬੈਲੇਂਸ ਚੈੱਕ ਕਰਨਾ ਕਿ ਕਰਮ ਅਤੇ ਯਾਦ ਅਰਥਾਤ ਯੋਗ ਦੋਨੇ ਹੀ ਸ਼ਕਤੀਸ਼ਾਲੀ ਰਹੇ? ਅਗਰ ਕਰਮ ਸ਼ਕਤੀਸ਼ਾਲੀ ਰਿਹਾ ਅਤੇ ਯਾਦ ਘੱਟ ਰਹੀ ਤਾਂ ਬੈਲੇਂਸ ਨਹੀਂ। ਅਤੇ ਯਾਦ ਸ਼ਕਤੀਸ਼ਾਲੀ ਰਹੀ ਅਤੇ ਕਰਮ ਸ਼ਕਤੀਸ਼ਾਲੀ ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਵੀ ਬੈਲੇਂਸ ਨਹੀਂ। ਤਾਂ ਕਰਮ ਅਤੇ ਯਾਦ ਦਾ ਬੈਲੇਂਸ ਰੱਖਦੇ ਰਹਿਣਾ। ਸਾਰਾ ਦਿਨ ਇਸੀ ਸ਼੍ਰੇਸ਼ਠ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣ ਨਾਲ ਆਪਣੀ ਕਰਮਾਤੀਤ ਅਵਸਥਾ ਨਜ਼ਦੀਕ ਆਉਣ ਦਾ ਅਨੁਭਵ ਕਰਨਗੇ। ਸਾਰਾ ਦਿਨ ਕਰਮਾਤੀਤ ਸਥਿਤੀ ਅਤੇ ਅਵਿਯਕਤ ਫਰਿਸ਼ਤੇ ਸਵਰੂਪ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਚੱਲਦੇ ਫਿਰਦੇ ਰਹਿਣਾ। ਅਤੇ ਥੱਲੇ ਦੀ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਆਉਣਾ। ਅੱਜ ਥੱਲੇ ਨਹੀਂ ਆਉਣਾ, ਉੱਪਰ ਹੀ ਰਹਿਣਾ। ਜੇ ਕੋਈ ਕਮਜ਼ੋਰੀ ਕਾਰਨ ਥੱਲੇ ਆ ਵੀ ਜਾਏ ਤਾਂ ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਨੂੰ ਸਮ੍ਰਿਤੀ ਦਵਾਓ ਸਮਰਥ ਬਣਾਓ ਸਾਰੇ ਉੱਚੀ ਸਥਿਤੀ ਦਾ ਅਨੁਭਵ ਕਰਨਾ। ਇਹ ਅੱਜ ਦੀ ਪੜ੍ਹਾਈ ਦਾ ਹੋਮਵਰਕ ਹੈ। ਹੋਮਵਰਕ ਜਿਆਦਾ ਹੈ, ਪੜ੍ਹਾਈ ਘੱਟ ਹੈ।

ਇਵੇਂ ਸਦਾ ਬਾਪ ਨੂੰ ਫਾਲੇ ਕਰਨ ਵਾਲੇ, ਸਦਾ ਬਾਪ ਸਮਾਨ ਬਣਨ ਦੇ ਲਕਸ਼ ਨੂੰ ਧਾਰਨ ਕਰ ਅੱਗੇ ਵੱਧਣ ਵਾਲੇ, ਉੱਡਦੀ ਕਲਾ ਦੇ ਅਨੁਭਵੀ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਬਾਪਦਾਦਾ ਦਾ ਦਿਲ ਅਤੇ ਜਾਨ, ਸਿਕਵਾ ਪ੍ਰੇਮ ਨਾਲ ਯਾਦਪਿਆਰ ਅਤੇ ਗੁੱਡ ਮਾਰਨਿੰਗ।

ਵਰਦਾਨ:- ਮਧੁਰਤਾ ਦੁਆਰਾ ਬਾਪ ਦੀ ਸਮੀਪਤਾ ਦਾ ਸਾਕਸ਼ਾਤਕਰ ਕਰਾਉਣ ਵਾਲੇ ਮਹਾਨ ਆਤਮਾ ਭਵ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਬੱਚਿਆਂ ਦੇ ਸੰਕਲਪ ਵਿੱਚ ਵੀ ਮਧੁਰਤਾ, ਬੇਲ ਵਿੱਚ ਵੀ ਮਧੁਰਤਾ ਅਤੇ ਕਰਮ ਵਿੱਚ ਵੀ ਮਧੁਰਤਾ ਹੈ ਉਹ ਹੀ ਬਾਪ ਦੇ ਨੇੜੇ ਹਨ ਇਸਲਈ ਬਾਪ ਵੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਰੋਜ਼ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮਿੱਠੇ - ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ ਅਤੇ ਬੱਚੇ ਵੀ ਰਿਸਪਾਂਸ ਦਿੰਦੇ ਹਨ - ਮਿੱਠੇ - ਮਿੱਠੇ ਬਾਬਾ। ਤਾਂ ਇਹ ਰੋਜ਼ ਦਾ ਮਧੁਰ ਬੇਲ ਮਧੁਰਤਾ ਸੰਪੰਨ ਬਣਾ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਇਵੇਂ ਮਧੁਰਤਾ ਨੂੰ ਪ੍ਰਤੱਖ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਸ਼੍ਰੇਸ਼ਠ ਆਤਮਾਵਾਂ ਹੀ ਮਹਾਨ ਹਨ। ਮਧੁਰਤਾ ਹੀ ਮਹਾਨਤਾ ਹੈ। ਮਧੁਰਤਾ ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਮਹਾਨਤਾ ਦਾ ਅਨੁਭਵ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ।

ਸਲੋਗਨ:- ਕੋਈ ਵੀ ਕੰਮ ਡਬਲ ਲਾਈਟ ਬਣ ਕੇ ਕਰੇ ਤਾਂ ਮਨੋਰੰਜਨ ਦਾ ਅਨੁਭਵ ਕਰਨਗੇ।

- ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ:-** ਕਦਮ - ਕਦਮ ਸ਼੍ਰੀ ਮਤ ਤੇ ਚੱਲਣਾ ਇਹ ਹੀ ਹਾਇਐਸਟ ਚਾਰਟ ਹੈ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਸ਼੍ਰੀ ਮਤ ਦਾ ਰਿਗਾਰਡ ਹੈ ਉਹ ਮੁਰਲੀ ਜਰੂਰ ਪੜ੍ਹਣਗੇ।”
- ਪ੍ਰਸ਼ਨ:-** ਤੁਸੀਂ ਈਸ਼ਵਰ ਦੇ ਬੱਚਿਆਂ ਤੋਂ ਕਿਹੜਾ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਕੋਈ ਵੀ ਪੁੱਛ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ ਹੈ?
- ਉੱਤਰ:-** ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਤੋਂ ਇਹ ਕੋਈ ਵੀ ਪੁੱਛ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਰਾਜ਼ੀ ਖੁਸ਼ੀ ਹੋ? ਕਿਉਂਕਿ ਤੁਸੀਂ ਕਹਿੰਦੇ ਹੋ ਅਸੀਂ ਸਦੈਵ ਰਾਜ਼ੀ ਹਾਂ। ਪਰਵਾਹ ਸੀ ਪਾਰ ਬ੍ਰਹਮਾ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣ ਵਾਲੇ ਬਾਪ ਦੀ, ਉਹ ਮਿਲ ਗਿਆ ਬਾਕੀ ਕਿਸ ਗੱਲ ਦੀ ਪ੍ਰਵਾਹ ਕਰਨੀ, ਤੁਸੀਂ ਭਾਵੇਂ ਬਿਮਾਰ ਹੋ ਤਾਂ ਵੀ ਕਹਿਣਗੇ ਅਸੀਂ ਰਾਜ਼ੀ ਖੁਸ਼ੀ ਹਾਂ। ਈਸ਼ਵਰ ਦੇ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਗੱਲ ਦੀ ਪਰਵਾਹ ਨਹੀਂ। ਬਾਪ ਜਦੋਂ ਵੇਖਦੇ ਹਨ ਇਨ੍ਹਾਂ ਤੇ ਮਾਇਆ ਦਾ ਵਾਰ ਹੋਇਆ ਹੈ ਤਾਂ ਪੁੱਛਦੇ ਹਨ - ਬੱਚੇ, ਰਾਜ਼ੀ ਖੁਸ਼ੀ ਹੋ?

ਓਮ ਸ਼ਾਂਤੀ। ਬਾਪ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ ਬੱਚਿਆਂ ਦੀ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਇਹ ਜਰੂਰ ਹੋਵੇਗਾ ਕਿ ਬਾਬਾ ਬਾਪ ਵੀ ਹੈ, ਟੀਚਰ ਅਤੇ ਸੁਪਰੀਮ ਗੁਰੂ ਵੀ ਹੈ। ਇਸ ਯਾਦ ਵਿੱਚ ਜਰੂਰ ਹੋਣਗੇ। ਇਹ ਯਾਦ ਕਦੀ ਕੋਈ ਸਿਖਾ ਨਾ ਸਕੇ। ਕਲਪ - ਕਲਪ ਬਾਪਗੀ ਆਕੇ ਸਿਖਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਉਹ ਗਿਆਨ ਸਾਗਰ ਪਤਿਤ - ਪਾਵਨ ਹੈ। ਇਹ ਹੁਣ ਸਮਝਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਜਦੋਂ ਕਿ ਗਿਆਨ ਦਾ ਤੀਜਾ ਨੇਤਰ ਦਿਵਯ ਬੁੱਧੀ ਮਿਲੀ ਹੈ। ਬੱਚੇ ਭਾਵੇਂ ਸਮਝਦੇ ਤਾਂ ਹੋਣਗੇ ਪਰ ਬਾਪ ਨੂੰ ਹੀ ਭੁੱਲ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਟੀਚਰ - ਗੁਰੂ ਫਿਰ ਕਿਵੇਂ ਯਾਦ ਆਵੇਗਾ। ਮਾਇਆ ਬਹੁਤ ਹੀ ਪ੍ਰਬਲ ਹੈ ਜੇ ਬਾਪ ਦੇ ਤਿੰਨਾਂ ਰੂਪਾਂ ਨੂੰ ਹੀ ਭੁੱਲ ਦਿੰਦੀ ਹੈ। ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਅਸੀਂ ਹਾਰ ਖਾ ਗਏ। ਓਵੇਂ ਤਾਂ ਕਦਮ - ਕਦਮ ਵਿੱਚ ਪਦਮ ਹੈ ਪਰ ਹਾਰ ਖਾਣ ਨਾਲ ਪਦਮ ਕਿਵੇਂ ਹੋਣਗੇ? ਦੇਵਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਹੀ ਪਦਮ ਦੀ ਨਿਸ਼ਾਨੀ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਈਸ਼ਵਰ ਦੀ ਪੜ੍ਹਾਈ ਹੈ। ਇਵੇਂ ਮਨੁੱਖ ਦੀ ਪੜ੍ਹਾਈ ਕਦੀ ਹੋ ਨਾ ਸਕੇ। ਭਾਵੇਂ ਦੇਵਤਾਵਾਂ ਦੀ ਮਹਿਮਾ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਫਿਰ ਵੀ ਉੱਚ ਤੋਂ ਉੱਚ ਹੈ ਇੱਕ ਬਾਪ। ਬਾਕੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਵਡਿਆਈ ਕੀ ਹੈ। ਅੱਜ ਗੱਦਾਈ, ਕਲ ਰਾਜਾਈ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਕਰ ਇਹ ਬਣ ਰਹੇ ਹੋ। ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਇਸ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਵਿੱਚ ਫੇਲ ਬਹੁਤ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਗਿਆਨ ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਸਹਿਜ ਹੈ ਫਿਰ ਵੀ ਇੰਨੇ ਥੋੜੇ ਪਾਸ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਕਿਉਂ? ਮਾਇਆ ਘੜੀ - ਘੜੀ ਭੁੱਲਾ ਦਿੰਦੀ ਹੈ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਆਪਣਾ ਚਾਰਟ ਰੱਖੋ ਪਰ ਲਿੱਖ ਨਹੀਂ ਪਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਕਿੱਥੇ ਤੱਕ ਬੈਠ ਲਿੱਖੀਏ। ਜੇ ਲਿੱਖਦੇ ਵੀ ਹਨ ਤਾਂ ਕਦੀ ਅਪ ਕਦੀ ਡਾਉਨ। ਹਾਇਐਸਟ ਚਾਰਟ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਜੋ ਕਦਮ - ਕਦਮ ਸ਼੍ਰੀ ਮਤ ਤੇ ਚੱਲਦੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਤਾਂ ਸਮਝਣਗੇ ਇਨ੍ਹਾਂ ਵਿਚਾਰਿਆਂ ਨੂੰ ਲੱਜਾ ਆਉਂਦੀ ਹੋਵੇਗੀ। ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਸ਼੍ਰੀਮਤ ਅਮਲ ਵਿੱਚ ਲਿਆਉਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। 1-2 ਪਰਸੈਂਟ ਮੁਸ਼ਕਿਲ ਲਿੱਖਦੇ ਹਨ। ਸ਼੍ਰੀ ਮਤ ਦਾ ਇੰਨਾ ਰਿਗਾਰਡ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਮੁਰਲੀ ਮਿਲਦੀ ਹੈ ਤੱਦ ਵੀ ਨਹੀਂ ਪੜ੍ਹਦੇ ਹਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਦਿਲ ਵਿੱਚ ਲੱਗਦਾ ਤਾਂ ਜਰੂਰ ਹੋਵੇਗਾ - ਬਾਬਾ ਕਹਿੰਦੇ ਤਾਂ ਸੱਚ ਹਨ, ਅਸੀਂ ਮੁਰਲੀ ਨਹੀਂ ਪੜ੍ਹਦੇ ਹਾਂ ਤਾਂ ਹੋਰਾਂ ਨੂੰ ਕੀ ਸਿਖਾਉਣਗੇ।

ਬਾਪ ਤਾਂ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮੈਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ ਤੇ ਸ੍ਰਗ ਦੇ ਮਾਲਿਕ ਬਣੋ, ਇਸ ਵਿੱਚ ਬਾਪ ਵੀ ਆ ਗਿਆ, ਪੜ੍ਹਾਉਣ ਵਾਲਾ ਵੀ ਆ ਗਿਆ। ਸਦਗਤੀ ਦਾਤਾ ਵੀ ਆ ਗਿਆ। ਥੋੜੇ - ਥੋੜੇ ਅੱਖਰ ਵਿੱਚ ਸਾਰਾ ਗਿਆਨ ਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਇੱਥੇ ਤੁਸੀਂ ਆਉਂਦੇ ਹੀ ਹੋ ਇਸ ਨੂੰ ਰਿਵਾਈਜ਼ ਕਰਨ। ਭਾਵੇਂ ਬਾਪ ਵੀ ਇਹੀ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ ਕਿਉਂਕਿ ਤੁਸੀਂ ਖੁਦ ਕਹਿੰਦੇ ਹੋ ਅਸੀਂ ਭੁੱਲ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਇਸਲਈ ਇੱਥੇ ਆਉਂਦੇ ਹਨ ਰਿਵਾਈਜ਼ ਕਰਨ। ਭਾਵੇਂ ਕੋਈ ਕਰਦੇ ਵੀ ਹਨ ਤਾਂ ਵੀ ਰਿਵਾਈਜ਼ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ। ਤਕਦੀਰ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਹੈ ਤਾਂ ਤਦਬੀਰ ਵੀ ਕੀ ਕਰੀਏ। ਤਦਬੀਰ ਕਰਾਉਣ ਵਾਲਾ ਤਾਂ ਇੱਕ ਹੀ ਬਾਪ ਹੈ, ਇਸ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਦੀ ਪਾਸ - ਖਾਤਰੀ ਵੀ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦੀ। ਉਸ ਪੜ੍ਹਾਈ ਵਿੱਚ ਤਾਂ ਐਕਸਟਰਾ ਪੜ੍ਹਾਉਣ ਲਈ ਟੀਚਰ ਨੂੰ ਬੁਲਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਤਾਂ ਤਕਦੀਰ ਬਣਾਉਣ ਦੇ ਲਈ ਸਭ ਨੂੰ ਇੱਕ ਰਸ ਪੜ੍ਹਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਇੱਕ - ਇੱਕ ਨੂੰ ਵੱਖ - ਵੱਖ ਕਿੱਥੇ ਤੱਕ ਪੜ੍ਹਾਉਣਗੇ - ਕਿੰਨੇ ਢੇਰ ਬੱਚੇ ਹਨ! ਉਸ ਪੜ੍ਹਾਈ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਵੱਡੇ ਆਦਮੀ ਦੇ ਬੱਚੇ ਹੁੰਦੇ ਹਨ, ਆਫਰ ਕਰਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਐਕਸਟਰਾ ਵੀ ਪੜ੍ਹਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਟੀਚਰ ਜਾਣਦੇ ਹਨ ਕਿ ਇਹ ਡਲ ਹਨ, ਇਸਲਈ ਪੜ੍ਹਾ ਕੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸਕਾਲਰਸ਼ਿਪ ਲਾਇਕ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਟੀਚਰ ਇਵੇਂ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਤਾਂ ਸਾਰਿਆਂ ਨੂੰ ਇੱਕੋ ਜਿਹਾ ਪੜ੍ਹਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਐਕਸਟਰਾ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਮਾਨਾ ਟੀਚਰ ਕੁਝ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਭਾਵੇਂ ਇਵੇਂ ਤਾਂ ਪੈਸੇ ਵੀ ਲੈਂਦੇ ਹਨ, ਖਾਸ ਟਾਈਮ ਤੇ ਪੜ੍ਹਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਜਿਸ ਨਾਲ ਉਹ ਜਾਸਤੀ ਪੜ੍ਹ ਕੇ ਹੁਸ਼ਿਆਰ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਬਾਪ ਤਾਂ ਸਭ ਨੂੰ ਇੱਕ ਹੀ ਮਹਾਮੰਤ੍ਰ ਦਿੰਦੇ ਹਨ ਮਨਮਨਾਭਵ। ਬਸ। ਬਾਪ ਹੀ ਇੱਕ ਪਤਿਤ - ਪਾਵਨ ਹੈ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਹੀ ਯਾਦ ਨਾਲ ਅਸੀਂ ਪਾਵਨ ਬਣਾਂਗੇ। ਉਹ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਦੇ ਹੱਥ ਵਿੱਚ ਹੈ, ਜਿੰਨਾ ਯਾਦ ਕਰਣਗੇ ਉਨਾ ਪਾਵਨ ਬਣਨਗੇ। ਸਾਰਾ ਮਦਾਰ ਹਰ ਇੱਕ ਦੇ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਤੇ ਹੈ। ਉਹ ਤਾਂ ਤੀਰਥਾਂ ਤੇ ਯਾਤਰਾਵਾਂ ਕਰਨ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਇੱਕ - ਦੂਜੇ ਨੂੰ ਵੇਖ ਕੇ ਵੀ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੇ ਵੀ ਬਹੁਤ ਯਾਤਰਾਵਾਂ ਕੀਤੀਆਂ ਹਨ ਫਿਰ ਕੀ ਹੋਇਆ। ਥੱਲੇ ਹੀ ਗਿਰਦੇ ਆਏ ਹੋ। ਯਾਤਰਾ ਕਿਸ ਲਈ ਹਨ, ਇਸ ਨਾਲ ਕੀ ਮਿਲੇਗਾ! ਕੁਝ ਵੀ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਹੁਣ ਤੁਹਾਡੀ ਹੈ ਯਾਦ ਦੀ ਯਾਤਰਾ। ਅੱਖਰ ਹੀ ਇੱਕ ਹੈ - ਮਨਮਨਾਭਵ। ਇਹ ਯਾਤਰਾ ਤੁਹਾਡੀ ਅਨਾਦਿ ਹੈ। ਉਹ ਵੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਅਸੀਂ ਇਹ ਯਾਤਰਾ ਅਨਾਦਿ ਕਾਲ ਤੋਂ ਕਰਦੇ ਆਏ ਹਾਂ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਗਿਆਨ ਸਹਿਤ ਕਹਿੰਦੇ ਹੋ ਕਿ ਅਸੀਂ ਕਲਪ - ਕਲਪ ਇਹ ਯਾਤਰਾ ਕਰਦੇ ਹਾਂ। ਇਹ ਯਾਤਰਾ ਖੁਦ ਬਾਪ

ਆਕੇ ਸਿਖਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਯਾਤਰਾਵਾਂ ਵਿੱਚ ਕਿੰਨੇ ਧੱਕੇ ਖਾਂਦੇ ਹਨ। ਕਿੰਨਾ ਸ਼ੇਰ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਯਾਤਰਾ ਹੈ ਡੇਡ ਸਾਈਲੈਂਸ ਦੀ। ਇੱਕ ਬਾਪ ਨੂੰ ਹੀ ਯਾਦ ਕਰਨਾ ਹੈ, ਇਸ ਤੋਂ ਹੀ ਪਾਵਨ ਬਣਨਾ ਹੈ ਤੁਹਾਨੂੰ ਬਾਪ ਨੇ ਇਹ ਸੱਚੀ - ਸਚੀ ਰੂਹਾਨੀ ਯਾਤਰਾ ਸਿਖਾਈ ਹੈ। ਉਹ ਯਾਤਰਾਵਾਂ ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਜਨਮ - ਜਨਮਾਂਤਰ ਕਰਦੇ ਹੀ ਰਹੋ, ਫਿਰ ਗਾਉਂਦੇ ਹਨ - ਚਾਰੋਂ ਤਰਫ ਲਗਾਏ ਫੇਰੇ.....ਰੱਬ ਤੋਂ ਤਾਂ ਦੂਰ ਹੀ ਰਹੋ। ਯਾਤਰਾ ਤੋਂ ਆਕੇ ਫਿਰ ਵਿਕਾਰਾਂ ਵਿੱਚ ਗਿਰਦੇ ਹੋ ਤਾਂ ਕੀ ਫਾਇਦਾ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਇਹ ਹੈ ਪੁਰਸ਼ੋਤਮ ਸੰਗਮਯੁਗ, ਜੱਦ ਕਿ ਬਾਪ ਆਏ ਹਨ। ਇੱਕ ਦਿਨ ਸਾਰੇ ਜਾਣ ਜਾਣਗੇ ਕਿ ਬਾਪ ਆਇਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਰੱਬ ਅਖਰੀਨ ਮਿਲੇਗਾ ਕਿਵੇਂ? ਰੱਬ ਆਖਿਰ ਮਿਲੇਗਾ ਕਿਵੇਂ? ਇਹ ਤਾਂ ਕੋਈ ਵੀ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ। ਕੋਈ ਤਾਂ ਸਮਝਦੇ ਹਨ ਕੁੱਤੇ ਬਿੱਲੀ ਵਿੱਚ ਮਿਲੇਗਾ। ਕੀ ਇਨ੍ਹਾਂ ਸਭ ਵਿੱਚ ਰੱਬ ਮਿਲੇਗਾ? ਕਿੰਨਾ ਝੂਠ ਹੈ। ਝੂਠ ਹੀ ਖਾਣਾ, ਝੂਠ ਹੀ ਪੀਣਾ, ਝੂਠ ਹੀ ਰਾਤ ਬਿਤਾਨਾ ਇਸਲਈ ਇਹ ਹੈ ਹੀ ਝੂਠ ਖੰਡ। ਸੱਚ ਖੰਡ ਸੂਰਗ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਭਾਰਤ ਹੀ ਸੂਰਗ ਸੀ। ਸੂਰਗ ਵਿੱਚ ਸਭ ਭਾਰਤਵਾਸੀ ਸੀ, ਅੱਜ ਉਹ ਹੀ ਭਾਰਤਵਾਸੀ ਨਰਕ ਵਿੱਚ ਹਨ। ਇਹ ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਮਿੱਠੇ - ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਅਸੀਂ ਬਾਪ ਤੋਂ ਸ੍ਰੀ ਮਤ ਲੈਕੇ ਭਾਰਤ ਨੂੰ ਫਿਰ ਤੋਂ ਸੂਰਗ ਬਣਾ ਰਹੇ ਹਾਂ। ਉਸ ਸਮੇਂ ਭਾਰਤ ਵਿੱਚ ਹੋਰ ਕੋਈ ਹੁੰਦਾ ਹੀ ਨਹੀਂ। ਸਾਰਾ ਵਿਸ਼ਵ ਪਵਿੱਤਰ ਬਣ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਹੁਣ ਤਾਂ ਕਿੰਨੇ ਢੇਰ ਦੇ ਢੇਰ ਧਰਮ ਹਨ। ਬਾਪ ਸਾਰੇ ਝਾੜ ਦੀ ਨਾਲੇਜ ਸੁਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਫਿਰ ਤੋਂ ਸਮ੍ਰਿਤੀ ਦਿਲਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਸੋ ਦੇਵਤਾ ਸੀ ਫਿਰ ਵੈਸ਼ਯ, ਸੂਦਰ ਬਣੇ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਬਣੇ ਹੋ। ਇਹ ਅੱਖਰ ਕਦੀ ਕੋਈ ਸੰਨਿਆਸ ਉਦਾਸੀ, ਵਿਦਵਾਨ ਦੁਆਰਾ ਸੁਣੇ ਹਨ? ਇਹ ਅਸੀਂ ਸੋ ਦਾ ਅਰਥ ਬਾਪ ਕਿੰਨਾ ਸਹਿਜ ਕਰਕੇ ਸੁਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਅਹਮ ਸੋ ਮਾਨਾ ਮੈ ਆਤਮਾ, ਅਸੀਂ ਆਤਮਾ ਇਵੇਂ - ਇਵੇਂ ਚੱਕਰ ਲਗਾਉਂਦੇ ਹਾਂ। ਉਹ ਤਾਂ ਕਹਿ ਦਿੰਦੇ ਅਸੀਂ ਆਤਮਾ ਸੋ ਪਰਮਾਤਮਾ, ਪਰਮਾਤਮਾ ਸੋ ਅਸੀਂ ਆਤਮਾ। ਇੱਕ ਵੀ ਨਹੀਂ ਜਿਸ ਨੂੰ ਅਸੀਂ ਸੋ ਦੇ ਅਰਥ ਦਾ ਪਤਾ ਹੋਵੇ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਇਹ ਜੋ ਅਸੀਂ ਸੋ ਦਾ ਮੰਤਰ ਹੈ, ਸਦਾ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਯਾਦ ਰਹਿਣਾ ਚਾਹੀਦਾ। ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਚੱਕਰਵਰਤੀ ਰਾਜਾ ਕਿਵੇਂ ਬਣੇਗੇ। ਉਹ ਤਾਂ 84 ਦਾ ਅਰਥ ਵੀ ਨਹੀਂ ਸਮਝਦੇ ਹਨ। ਭਾਰਤ ਦਾ ਹੀ ਉੱਥਾਨ ਅਤੇ ਪਤਨ ਗਾਇਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਸਤੋਪ੍ਰਧਾਨ, ਸਤੇ, ਰਜੇ, ਤਮੇ। ਸੂਰਜਵੰਸ਼ੀ, ਚੰਦ੍ਰਵੰਸ਼ੀ.....।

ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਸਭ ਕੁਝ ਪਤਾ ਪੈ ਗਿਆ ਹੈ। ਇੱਕ ਬਾਪ ਬੀਜਰੂਪ ਨੂੰ ਹੀ ਗਿਆਨ ਦਾ ਸਾਗਰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਉਹ ਇਸ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਚੱਕਰ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਆਉਂਦੇ ਹਨ। ਇਵੇਂ ਨਹੀਂ ਕਿ ਅਸੀਂ ਆਤਮਾ ਸੋ ਪਰਮਾਤਮਾ ਬਣ ਜਾਂਦੇ ਹੋ। ਨਹੀਂ, ਬਾਪ ਆਪ ਸਮਾਨ ਨਾਲੇਜਫੁਲ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਆਪ ਸਮਾਨ ਗਾਡ ਨਹੀਂ ਬਣਾਉਂਦੇ, ਇਨ੍ਹਾਂ ਗੱਲਾਂ ਨੂੰ ਚੰਗੀ ਰੀਤੀ ਸਮਝਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਤੱਦ ਹੀ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਚੱਕਰ ਚੱਲ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਸਮਝ ਸਕਦੇ ਹੋ ਕਿ ਅਸੀਂ ਕਿਵੇਂ 84 ਦੇ ਚੱਕਰ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦੇ ਹਾਂ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਸਮੇਂ, ਵਰਨ, ਵੰਸ਼ਾਵਲੀ ਸਭ ਆ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਇਸ ਨਾਲੇਜ ਤੋਂ ਹੀ ਉੱਚ ਤੇ ਉੱਚ ਬਣਦੇ ਹਾਂ। ਨਾਲੇਜ ਹੋਵੇਗੀ ਤਾਂ ਹੋਰਾਂ ਨੂੰ ਵੀ ਦੇਣਗੇ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਸਕੂਲਾਂ ਵਿੱਚ ਜੱਦ ਇਮਤਿਹਾਨ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਪੇਪਰ ਆਦਿ ਭਰਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਪੇਪਰ ਵਿਲਾਇਤ ਤੋਂ ਆਉਂਦੇ ਹਨ। ਜੇ ਵਿਲਾਇਤ ਵਿੱਚ ਪੜ੍ਹਦੇ ਹੋਣਗੇ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਵੀ ਕੋਈ ਵੱਡਾ ਐਜੂਕੇਸ਼ਨ ਮਿਨਿਸਟਰ ਹੋਵੇਗਾ ਤਾਂ ਜਾਂਚ ਕਰਦੇ ਹੋਣਗੇ। ਇੱਥੇ ਤੁਹਾਡੇ ਪੇਪਰਜ਼ ਦੀ ਕੌਣ ਜਾਂਚ ਕਰੇਗਾ? ਤੁਸੀਂ ਖੁਦ ਹੀ ਕਰੋਗੇ। ਖੁਦ ਜੋ ਚਾਹੀਦਾ ਸੋ ਬਣੇ। ਪੜ੍ਹ ਕੇ ਜੋ ਪਦ ਬਾਪ ਤੋਂ ਚਾਹੇ ਉਹ ਲੈ ਲਓ। ਜਿੰਨਾ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋਗੇ, ਦੂਜਿਆਂ ਦੀ ਸਰਵਿਸ ਕਰੋਗੇ, ਉੱਨਾ ਹੀ ਫਲ ਮਿਲੇਗਾ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸਰਵਿਸ ਕਰਨ ਦੀ ਫਿਕਰ ਰਹੇਗੀ ਕਿ ਰਾਜਧਾਨੀ ਸਥਾਪਨਾ ਹੋ ਰਹੀ ਹੈ ਤਾਂ ਪੂਜਾ ਵੀ ਤਾਂ ਚਾਹੀਦੀ ਨਾ। ਉੱਥੇ ਵਜ਼ੀਰ ਆਦਿ ਦੀ ਦਰਕਾਰ ਨਹੀਂ ਰਹਿੰਦੀ। ਇੱਥੇ ਤਾਂ ਜਦ ਅਕਲ ਘੱਟ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਤੱਦ ਵਜ਼ੀਰ ਦੀ ਦਰਕਾਰ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਇੱਥੇ ਬਾਪ ਦੇ ਕੋਲ ਵੀ ਰਾਏ ਲੈਣ ਆਉਂਦੇ ਹਨ - ਬਾਬਾ ਪੈਸਾ ਹੈ ਕੀ ਕਰੀਏ? ਧੰਦਾ ਕਿਵੇਂ ਕਰੀਏ? ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਇਹ ਦੁਨੀਆਂ ਦੇ ਧੰਦੇ ਆਦਿ ਦੀ ਗੱਲ ਇੱਥੇ ਨਹੀਂ ਲਿਆਓ। ਹਾਂ, ਕੋਈ ਦਿਲਸ਼ਿਕਸਤ ਹੋ ਜਾਵੇ ਤਾਂ ਥੋੜਾ ਬਹੁਤ ਆਥਤ (ਮਦਦ) ਦੇਣ ਦੇ ਲਈ ਦੱਸ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਪਰ ਇਹ ਮੇਰਾ ਕੋਈ ਧੰਦਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਮੇਰਾ ਧੰਦਾ ਹੈ ਤੁਹਾਨੂੰ ਪਤਿਤ ਤੋਂ ਪਾਵਨ ਬਣਾਕੇ ਵਿਸ਼ਵ ਦਾ ਮਾਲਿਕ ਬਣਾਉਣ ਦਾ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਬਾਪ ਤੋਂ ਸ਼੍ਰੀਮਤ ਸਦਾ ਲੈਂਦੇ ਰਹਿਣਾ ਹੈ। ਹੁਣ ਤਾਂ ਸਾਰਿਆਂ ਦੀ ਹੈ ਆਸੂਰੀ ਮੱਤ। ਉੱਥੇ ਤਾਂ ਸੁੱਖਧਾਮ ਹੈ। ਉੱਥੇ ਕਦੀ ਇਵੇਂ ਨਹੀਂ ਪੁੱਛਣਗੇ ਕਿ ਰਾਜੀ ਖੁਸ਼ੀ ਹੋ? ਤਬੀਅਤ ਠੀਕ ਹੈ? ਇਹ ਅੱਖਰ ਇੱਥੇ ਹੀ ਪੁੱਛਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਉੱਥੇ ਇਹ ਅੱਖਰ ਹੁੰਦਾ ਹੀ ਨਹੀਂ। ਦੁੱਖਧਾਮ ਦੇ ਕੋਈ ਅੱਖਰ ਹੀ ਨਹੀਂ। ਪਰ ਬਾਪ ਜਾਣਦੇ ਹਨ ਬੱਚਿਆਂ ਵਿੱਚ ਮਾਇਆ ਦੀ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ਤਾ ਹੋਣ ਦੇ ਕਾਰਨ ਬਾਪ ਪੁੱਛ ਸਕਦੇ ਹਨ ਕਿ ਠੀਕ - ਠੀਕ ਰਾਜੀ ਖੁਸ਼ੀ ਹੋ? ਮਨੁੱਖ ਇੱਥੇ ਦੇ ਅੱਖਰ ਨੂੰ ਤਾਂ ਸਮਝ ਨਾ ਸਕਣ। ਕੋਈ ਮਨੁੱਖ ਪੁੱਛੇ ਤਾਂ ਕਹਿ ਸਕਦੇ ਹੋ ਕਿ ਅਸੀਂ ਈਸ਼ਵਰ ਦੇ ਬੱਚੇ ਹਾਂ, ਸਾਡੇ ਤੋਂ ਕੀ ਖੁਸ਼ੀ ਖਰਾਫਤ ਪੁੱਛਦੇ ਹੋ? ਪਰਵਾਹ ਸੀ ਪਾਰ ਬ੍ਰਹਮਾ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣ ਵਾਲੇ ਬਾਪ ਦੀ, ਹੁਣ ਉਹ ਮਿਲ ਗਿਆ, ਹੁਣ ਕੀ ਪਰਵਾਹ। ਇਹ ਹਮੇਸ਼ਾ ਯਾਦ ਰਹਿਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਅਸੀਂ ਕਿਸ ਦੇ ਬੱਚੇ ਹਾਂ - ਇਹ ਵੀ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਗਿਆਨ ਹੈ। ਜੱਦ ਅਸੀਂ ਪਾਵਨ ਬਣ ਜਾਵਾਂਗੇ ਫਿਰ ਲੜਾਈ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਵੇਗੀ। ਤੁਹਾਡੇ ਤੋਂ ਪੁੱਛਣਗੇ ਜਰੂਰ। ਤੁਸੀਂ ਕਹੋਗੇ ਅਸੀਂ ਤਾਂ ਸਦੈਵ ਰਾਜੀ ਹਾਂ। ਬੀਮਾਰ ਵੀ ਹੋ। ਤਾਂ ਵੀ ਰਾਜੀ ਹੋ। ਬਾਬਾ ਦੀ ਯਾਦ ਵਿੱਚ ਹੋ ਤਾਂ ਸੂਰਗ ਤੋਂ ਵੀ ਇੱਥੇ ਜਾਸਤੀ ਰਾਜੀ ਹੋ। ਜੱਦ ਕਿ ਸੂਰਗ ਦੀ ਬਾਦਸ਼ਾਹੀ ਦੇਣ ਵਾਲਾ ਬਾਪ ਮਿਲਿਆ ਹੈ। ਸਾਨੂੰ ਕਿੰਨਾ ਲਾਇਕ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਫਿਰ ਸਾਨੂੰ ਕੀ ਪਰਵਾਹ ਹੈ! ਈਸ਼ਵਰ ਦੇ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਕਿਸ ਚੀਜ਼ ਦੀ ਪ੍ਰਵਾਹ। ਉੱਥੇ ਦੇਵਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਪਰਵਾਹ ਨਹੀਂ। ਦੇਵਤਾਵਾਂ ਦੇ ਉੱਪਰ ਹੈ ਈਸ਼ਵਰ। ਤਾਂ ਈਸ਼ਵਰ ਦੇ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਕੀ ਪਰਵਾਹ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਬਾਬਾ ਸਾਨੂੰ ਪੜ੍ਹਾ ਰਹੇ ਹਨ। ਬਾਬਾ ਸਦਾ ਟੀਚਰ, ਸਤਿਗੁਰੂ ਹਨ। ਹੁਣ ਸਾਡੇ ਉੱਪਰ ਤਾਜ ਰੱਖਦੇ ਹਨ। ਇਸ ਨੂੰ ਇੰਗਲਿਸ਼ ਵਿੱਚ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਕਰਾਉਨ ਪ੍ਰਿੰਸ। ਬਾਪ ਦਾ ਤਾਜ ਬੱਚਾ ਪਾਵੇਗਾ। ਤੁਸੀਂ ਸਮਝ ਸਕਦੇ ਹੋ ਸਤਯੁਗ ਇੱਚ ਸੁੱਖ ਹੀ ਸੁੱਖ ਹੈ। ਪ੍ਰੈਕਟੀਕਲ ਵਿੱਚ ਉਹ ਸੁੱਖ ਤੱਦ ਪਾਉਣਗੇ ਜੱਦ ਉੱਥੇ ਜਾਣਗੇ। ਉਹ ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਹੀ ਜਾਣੋ। ਸਤਯੁਗ ਵਿੱਚ ਕੀ ਹੋਵੇਗਾ, ਇਹ ਸ਼ਰੀਰ ਛੱਡ ਅਸੀਂ ਕਿੱਥੇ ਜਾਵਾਂਗੇ। ਹੁਣ ਤੁਹਾਨੂੰ ਪ੍ਰੈਕਟੀਕਲ ਵਿੱਚ ਬਾਪ

ਪੜ੍ਹਾ ਰਹੇ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਸੱਚ - ਸੱਚ ਅਸੀਂ ਸ੍ਰਗ ਵਿੱਚ ਜਾਂਦੇ ਹਾਂ। ਉਹ ਜੋ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਫਲਾਣਾ ਸ੍ਰਗ ਵਿੱਚ ਗਿਆ ਪਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਕਿ ਸ੍ਰਗ ਅਤੇ ਨਰਕ ਕਿਸ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਕਲਪ ਦੀ ਉਮਰ ਹੀ ਲੱਖਾਂ ਵਰ੍ਹੇ ਲਿੱਖ ਦਿੱਤੀ ਹੈ। ਜਨਮ - ਜਨਮਾਤਰ ਇਹ ਗਿਆਨ ਸੁਣਦੇ ਸੁਣਦੇ ਗਿਰਦੇ ਆਏ। ਤੁਹਾਡੀ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਹੈ ਕਿ ਅਸੀਂ ਕਿੱਥੇ ਤੋਂ ਕਿੱਥੇ ਆਕੇ ਡਿੱਗੇ ਹਾਂ। ਸਤਯੁਗ ਤੋਂ ਗਿਰਦੇ ਹੀ ਆਏ ਹਨ। ਹੁਣ ਅਸੀਂ ਇਸ ਪੁਰਸ਼ੋਤਮ ਸੰਗਮਯੁਗ ਤੇ ਪਹੁੰਚੇ ਹਾਂ। ਕਲਪ - ਕਲਪ ਬਾਪ ਆਉਂਦੇ ਹਨ ਪੜ੍ਹਾਉਣ। ਬਾਪ ਦੇ ਕੋਲ ਤੁਸੀਂ ਰਹਿੰਦੇ ਹੋਏ ਹੋ ਨਾ। ਇਹੀ ਸਾਡਾ ਸੱਚਾ ਸੱਚਾ ਸਤਿਗੁਰੂ ਹੈ, ਜੋ ਮੁਕਤੀ - ਜੀਵਨਮੁਕਤੀ ਦਾ ਰਸਤਾ ਦੱਸਦੇ ਹਨ। ਜਿਵੇਂ ਇਹ ਬਾਬਾ ਵੀ ਸਿੱਖਦੇ ਹਨ, ਇਵੇਂ ਇਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਵੇਖ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਵੀ ਸਿੱਖਦੇ ਹੋ। ਕਦਮ - ਕਦਮ ਤੇ ਸਾਵਧਾਨੀ ਰੱਖਣੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਮਨਸਾ - ਵਾਚਾ - ਕਰਮਣਾ ਬਹੁਤ ਸ਼ੁੱਧ ਰਹਿਣਾ ਹੈ। ਅੰਦਰ ਕੋਈ ਵੀ ਗੰਦਗੀ ਨਹੀਂ ਹੋਣੀ ਚਾਹੀਦੀ। ਬਾਪ ਨੂੰ ਘੜੀ - ਘੜੀ ਬੱਚੇ ਭੁੱਲ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਨੂੰ ਭੁੱਲਣ ਨਾਲ ਬਾਪ ਦੀ ਸਿੱਖਿਆ ਵੀ ਭੁੱਲ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਅਸੀਂ ਸਟੂਡੈਂਟ ਹਾਂ, ਇਹ ਵੀ ਭੁੱਲ ਜਾਂਦੇ ਹਾਂ। ਹੈ ਬਹੁਤ ਸਹਿਜ। ਬਾਪ ਦੀ ਯਾਦ ਵਿੱਚ ਹੀ ਕਰਾਮਾਤ ਹੈ। ਅਜਿਹੀ ਕਰਾਮਾਤ ਹੋਰ ਕੋਈ ਵੀ ਬਾਪ ਸਿੱਖਾ ਨਾ ਸਕੇ। ਇਸ ਕਰਾਮਾਤ ਤੋਂ ਹੀ ਤਮੋਪ੍ਰਾਨ ਤੋਂ ਸਤੋਪ੍ਰਾਨ ਬਣਦੇ ਹਾਂ।

ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਨੇ ਬ੍ਰਹਮਾ ਦੁਆਰਾ ਆਦਿ ਸਨਾਤਨ ਦੇਵੀ - ਦੇਵਤਾ ਧਰਮ ਦੀ ਸਥਾਪਨਾ ਕੀਤੀ ਹੈ, ਜੋ ਧਰਮ ਸਤਯੁਗ ਅਤੇ ਤ੍ਰੇਤਾ, ਅਧਾਕਲਪ ਚਲਦਾ ਹੈ। ਫਿਰ ਦੂਜੇ ਧਰਮ ਵਾਲੇ ਬਾਦ ਵਿੱਚ ਵਿਧੀ ਨੂੰ ਪਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਜਿਵੇਂ ਕਰਾਇਸਟ ਆਇਆ, ਪਹਿਲੇ ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਥੋੜੇ ਸੀ। ਜੱਦ ਬਹੁਤ ਹੋ ਜਾਣ ਤੱਦ ਰਾਜਾਈ ਕਰ ਸਕਣ। ਕ੍ਰਿਸਚਨ ਧਰਮ ਹੁਣ ਤੱਕ ਹੈ। ਵਿਧੀ ਹੁੰਦੀ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ। ਉਹ ਜਾਣਦੇ ਹਨ ਕਿ ਕਰਾਇਸਟ ਦੁਆਰਾ ਅਸੀਂ ਕ੍ਰਿਸਚਨ ਬਣੇ ਹਾਂ। ਅੱਜ ਤੋਂ 2 ਹਜ਼ਾਰ ਵਰ੍ਹੇ ਪਹਿਲੇ ਕਰਾਇਸਟ ਆਇਆ ਸੀ। ਹੁਣ ਵਿਧੀ ਹੋ ਰਹੀ ਹੈ। ਕ੍ਰਿਸਚਨ ਕਹਿਣਗੇ ਅਸੀਂ ਕਰਾਇਸਟ ਦੇ ਹਾਂ। ਪਹਿਲੇ ਇੱਕ ਕਰਾਇਸਟ ਆਇਆ, ਫਿਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਧਰਮ ਸਥਾਪਨਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਵਿਧੀ ਹੁੰਦੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਇੱਕ ਤੋਂ ਦੋ, ਦੋ ਤੋਂ ਚਾਰ.....ਫਿਰ ਇਵੇਂ ਵਿਧੀ ਹੁੰਦੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਹੁਣ ਵੇਖੋ ਕ੍ਰਿਸਚਨ ਦਾ ਝਾੜ ਕਿੰਨਾ ਹੋ ਗਿਆ ਹੈ। ਫਾਉਂਡੇਸ਼ਨ ਹੈ ਦੇਵੀ - ਦੇਵਤਾ ਘਰਾਨਾ, ਇਸਲਾਮੀ ਬ੍ਰਹਮਾ ਨੂੰ ਗ੍ਰੇਟ - ਗ੍ਰੈਂਡ ਫਾਦਰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਪਰ ਭਾਰਤਵਾਸੀਆਂ ਨੂੰ ਇਹ ਭੁੱਲ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਅਸੀਂ ਪਰਮਪਿਤਾ ਪਰਮਾਤਮਾ ਸ਼ਿਵ ਦੇ ਡਾਇਰੈਕਟ ਬੱਚੇ ਹਾਂ।

ਕ੍ਰਿਸਚਨ ਵੀ ਸਮਝਦੇ ਹਨ ਆਦਿ ਦੇਵ ਹੋਕੇ ਗਏ ਹਨ, ਜਿਸ ਦੇ ਇਹ ਮਨੁੱਖ ਵੰਸ਼ਾਵਲੀ ਹਨ। ਬਾਕੀ ਉਹ ਮੰਨਣਗੇ ਤਾਂ ਆਪਣੇ ਕਰਾਇਸਟ ਨੂੰ ਹੀ, ਕਰਾਇਸਟ ਨੂੰ, ਬੁੱਧ ਨੂੰ ਫਾਦਰ ਸਮਝਦੇ ਹਨ। ਸਿਜਰਾ ਹੈ ਨਾ। ਜਿਵੇਂ ਕਰਾਇਸਟ ਦਾ ਯਾਦਗਾਰ ਕ੍ਰਿਸਚਨ ਦੇਸ਼ ਵਿੱਚ ਹੈ। ਇਵੇਂ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੇ ਇੱਥੇ ਤਪੱਸਿਆ ਕੀਤੀ ਹੈ ਤੱਦ ਤੁਹਾਡਾ ਵੀ ਯਾਦਗਾਰ ਇੱਥੇ (ਆਬੂ ਵਿੱਚ) ਹੈ। ਅੱਛਾ।

ਮਿੱਠੇ- ਮਿੱਠੇ ਸਿੱਕੀਲਧੇ ਬੱਚਿਆਂ ਪ੍ਰਤੀ ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਬਾਪ ਦਾਦਾ ਦਾ ਯਾਦ ਪਿਆਰ ਅਤੇ ਗੁਡਮੋਰਨਿੰਗ। ਰੂਹਾਨੀ ਬਾਪ ਦੀ ਰੂਹਾਨੀ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਨਮਸਤੇ।

ਧਾਰਨਾ ਲਈ ਮੁੱਖ ਸਾਰ:-

1. ਡੈਡ ਸਾਈਲੈਂਸ ਦੀ ਸੱਚੀ - ਸੱਚੀ ਰੂਹਾਨੀ ਯਾਤਰਾ ਕਰਨੀ ਹੈ। ਅਸੀਂ ਸੋ ਦਾ ਮੰਤਰ ਸਦਾ ਯਾਦ ਰੱਖਣਾ ਹੈ, ਤੱਦ ਚੱਕਰਵਰਤੀ ਰਾਜਾ ਬਣੇਗੇ।

2. ਮਨਸਾ - ਵਾਚਾ - ਕਰਮਣਾ ਬਹੁਤ ਸ਼ੁੱਧ ਰਹਿਣਾ ਹੈ। ਅੰਦਰ ਕੋਈ ਵੀ ਗੰਦਗੀ ਨਾ ਹੋ। ਕਦਮ - ਕਦਮ ਤੇ ਸਾਵਧਾਨੀ ਰੱਖਣੀ ਹੈ। ਸ਼੍ਰੀਮਤ ਦਾ ਰਿਗਾਰਡ ਰੱਖਣਾ ਹੈ।

ਵਰਦਾਨ:- “ ਬਾਬਾ ” ਸ਼ਬਦ ਦੀ ਚਾਬੀ ਤੋਂ ਸਰਵ ਖਜਾਨੇ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਭਾਗਿਆਵਾਨ ਆਤਮਾ ਭਵ :
ਭਾਵੇਂ ਹੋਰ ਕੁਝ ਵੀ ਗਿਆਨ ਦੇ ਵਿਸਤਾਰ ਨੂੰ ਜਾਨ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ ਅਤੇ ਸੁਣਾ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ ਪਰ ਇੱਕ ਸ਼ਬਦ “ਬਾਬਾ” ਦਿਲ ਤੋਂ ਮੰਨਿਆ ਅਤੇ ਦਿਲ ਤੋਂ ਹੋਰਾਂ ਨੂੰ ਸੁਣਾਇਆ ਤਾਂ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਆਤਮਾ ਬਣ ਗਏ, ਦੁਨੀਆਂ ਦੇ ਅੱਗੇ ਮਹਾਨ ਆਤਮਾ ਦੇ ਸਵਰੂਪ ਵਿੱਚ ਗਾਇਨ ਯੋਗ ਬਣ ਗਏ ਕਿਉਂਕਿ ਇੱਕ “ਬਾਬਾ” ਸ਼ਬਦ ਸਰਵ ਖਜਾਨਿਆਂ ਦੀ ਅਤੇ ਭਾਗਿਆ ਦੀ ਚਾਬੀ ਹੈ। ਚਾਬੀ ਲਾਉਣ ਦੀ ਵਿਧੀ ਹੈ ਦਿਲ ਤੋਂ ਜਾਣਨਾ ਅਤੇ ਮੰਨਣਾ। ਦਿਲ ਤੋਂ ਕਹੋ ਬਾਬਾ ਤਾਂ ਖਜਾਨੇ ਸਦਾ ਹਾਜ਼ਿਰ ਹੈ।

ਸਲੋਗਨ:- ਬਾਪਦਾਦਾ ਤੋਂ ਸਨੇਹ ਹੈ ਤਾਂ ਸਨੇਹ ਵਿੱਚ ਪੁਰਾਣੇ ਜਹਾਨ ਨੂੰ ਕੁਰਬਾਨ ਕਰ ਦਿਉ।

- ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ:-** ਤੁਹਾਨੂੰ ਆਪਣੇ ਦੀਪਕ ਦੀ ਸੰਭਾਲ ਸਵੈ ਹੀ ਕਰਨੀ ਹੈ , ਤੁਫਾਨਾਂ ਤੋਂ ਬਚਣ ਦੇ ਲਈ ਗਿਆਨ - ਯੋਗ ਦਾ ਘ੍ਰਿਤ ਜ਼ਰੂਰ ਚਾਹੀਦਾ ”
- ਪ੍ਰਸ਼ਨ:-** ਕਿਹੜਾ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਗੁਪਤ ਬਾਪ ਤੋਂ ਗੁਪਤ ਵਰਸਾ ਦਵਾ ਦਿੰਦਾ ਹੈ?
- ਉੱਤਰ:-** ਅੰਤਰਮੁੱਖ ਅਰਥਾਤ ਚੁੱਪ ਰਹਿਕੇ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ ਤਾਂ ਗੁਪਤ ਵਰਸਾ ਮਿਲ ਜਾਵੇਗਾ। ਯਾਦ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੇ ਸਰੀਰ ਛੁੱਟੇ ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਚੰਗਾ, ਇਸ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਤਕਲੀਫ਼ ਨਹੀਂ। ਯਾਦ ਦੇ ਨਾਲ - ਨਾਲ ਗਿਆਨ - ਯੋਗ ਦੀ ਸਰਵਿਸ ਵੀ ਕਰਨੀ ਹੈ, ਜੇਕਰ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੇ ਤਾਂ ਕਰਮਣਾ ਸੇਵਾ ਕਰੋ। ਬਹੁਤਿਆਂ ਨੂੰ ਸੁੱਖ ਦੇਣਗੇ ਤਾਂ ਆਸ਼ੀਰਵਾਦ ਮਿਲੇਗੀ। ਚਲਨ ਅਤੇ ਬੋਲਚਾਲ ਵੀ ਬਹੁਤ ਸਾਤਵਿਕ ਚਾਹੀਦਾ।
- ਗੀਤ:-** ਨਿਰਬਲ ਨਾਲ ਲੜਾਈਬਲਵਾਨ ਦੀ

ਓਮ ਸ਼ਾਂਤੀ ਬਾਬਾ ਨੇ ਸਮਝਾ ਦਿੱਤਾ ਹੈ ਜਦੋਂ ਇਵੇਂ ਦੇ ਗੀਤ ਸੁਣਦੇ ਹੋ ਤਾਂ ਹਰ ਇੱਕ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਉਪਰ ਵੀ ਵਿਚਾਰ ਸਾਗਰ ਮੰਥਨ ਕਰਨਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਤਾਂ ਬੱਚੇ ਜਾਣਦੇ ਹਨ - ਮਨੁੱਖ ਮਰਦੇ ਹਨ ਤਾਂ 12 ਰੋਜ਼ ਦੀਵਾ ਜਗਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਫੇਰ ਮਰਨ ਦੇ ਲਈ ਤਿਆਰੀ ਕਰ ਰਹੇ ਹੋ ਅਤੇ ਆਪਣੀ ਜੇਤੀ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਕਰ ਆਪੇ ਹੀ ਜਗਾ ਰਹੇ ਹੋ। ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਵੀ ਮਾਲਾ ਵਿੱਚ ਆਉਣ ਵਾਲੇ ਹੀ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਪੂਜਾ ਇਸ ਮਾਲਾ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਆਉਂਦੀ। ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਅਸੀਂ ਵਿਜੈ ਮਾਲਾ ਵਿੱਚ ਪਹਿਲੇ ਜਾਵਾਂਗੇ। ਕਿਤੇ ਮਾਇਆ ਬਿੱਲੀ ਤੁਫਾਨ ਲਗਾਕੇ ਵਿਕਰਮ ਨਾ ਬਣਾ ਦੇਵੇ ਜੇ ਦੀਵਾ ਬੁਝ ਜਾਵੇ। ਹੁਣ ਇਸ ਵਿੱਚ ਗਿਆਨ ਅਤੇ ਯੋਗ ਦੋਨੋਂ ਬਲ ਚਾਹੀਦੇ। ਯੋਗ ਦੇ ਨਾਲ ਗਿਆਨ ਵੀ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ। ਹਰ ਇੱਕ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਦੀਪਕ ਦੀ ਸੰਭਾਲ ਕਰਨੀ ਹੈ। ਅੰਤ ਤੱਕ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਚੱਲਣਾ ਹੀ ਹੈ। ਰੇਸ ਚੱਲਦੀ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਸੰਭਾਲ ਕਰਨੀ ਹੈ - ਕਿਤੇ ਜੇਤੀ ਘੱਟ ਨਾ ਹੋ ਜਾਵੇ, ਬੁੱਝ ਨਾ ਜਾਵੇ ਇਸਲਈ ਯੋਗ ਅਤੇ ਗਿਆਨ ਦਾ ਘ੍ਰਿਤ ਰੋਜ਼ ਪਾਉਣਾ ਪੈਂਦਾ ਹੈ। ਯੋਗਬਲ ਦੀ ਤਾਕਤ ਨਹੀਂ ਹੈ ਤਾਂ ਦੰੜ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਪਿਛਾੜੀ ਵਿੱਚ ਰਹਿ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਸਕੂਲ ਵਿੱਚ ਸਬਜੈਕਟ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਵੇਖਦੇ ਹਨ - ਅਸੀਂ ਇਸ ਸਬਜੈਕਟ ਵਿੱਚ ਤਿੱਖੇ ਨਹੀਂ ਹਾਂ ਤਾਂ ਹਿਸਾਬ ਵਿੱਚ ਜ਼ੋਰ ਲਗਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਇੱਥੇ ਵੀ ਇਵੇਂ ਹੈ। ਸਕੂਲ ਸਰਵਿਸ ਦੀ ਸਬਜੈਕਟ ਵੀ ਬਹੁਤ ਚੰਗੀ ਹੈ। ਬਹੁਤਿਆਂ ਦੀ ਆਸ਼ੀਰਵਾਦ ਮਿਲਦੀ ਹੈ। ਕਈ ਬੱਚੇ ਗਿਆਨ ਦੀ ਸਰਵਿਸ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਦਿਨ - ਪ੍ਰਤਿਦਿਨ ਸਰਵਿਸ ਦੀ ਵਿਧੀ ਹੁੰਦੀ ਜਾਵੇਗੀ। ਇੱਕ ਧਨੀ ਦੇ 6 - 8 ਦੁਕਾਨਾਂ ਵੀ ਹੁੰਦੀਆਂ ਹਨ। ਸਭ ਇੱਥੇ ਜਿਹੇ ਨਹੀਂ ਚੱਲਦੇ। ਕੋਈ ਵਿੱਚ ਘੱਟ ਗ੍ਰਾਹਕੀ, ਕੋਈ ਵਿੱਚ ਜ਼ਿਆਦਾ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਤੁਹਾਡਾ ਵੀ ਇੱਕ ਦਿਨ ਉਹ ਵਕਤ ਆਉਣ ਵਾਲਾ ਹੈ ਜੇ ਰਾਤ ਨੂੰ ਵੀ ਫੁਰਸਤ ਨਹੀਂ ਮਿਲੇਗੀ। ਸਭਨੂੰ ਪਤਾ ਚੱਲੇਗਾ ਕਿ ਗਿਆਨ ਸਾਗਰ ਬਾਬਾ ਆਇਆ ਹੋਇਆ ਹੈ - ਅਵਿਨਾਸ਼ੀ ਗਿਆਨ ਰਤਨਾਂ ਨਾਲ ਝੋਲੀ ਭਰਦੇ ਹਨ। ਫੇਰ ਬਹੁਤ ਬੱਚੇ ਆਉਣਗੇ। ਗੱਲ ਹੀ ਨਾ ਪੁੱਛੋ। ਇੱਕ - ਦੋ ਨੂੰ ਸੁਣਾਉਂਦੇ ਹਨ ਨਾ। ਇੱਥੇ ਇਹ ਚੀਜ਼ ਬਹੁਤ ਚੰਗੀ ਸਸਤੀ ਮਿਲਦੀ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਵੀ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਇਹ ਰਾਜਯੋਗ ਦੀ ਸਿੱਖਿਆ ਬਹੁਤ ਸਹਿਜ ਹੈ। ਸਭਨੂੰ ਇਸ ਗਿਆਨ ਰਤਨਾਂ ਦਾ ਪਤਾ ਪੈ ਜਾਵੇਗਾ ਤਾਂ ਆਉਂਦੇ ਰਹਿਣਗੇ। ਤੁਸੀਂ ਇਹ ਗਿਆਨ ਅਤੇ ਯੋਗ ਦੀ ਸਰਵਿਸ ਕਰਦੇ ਹੋ। ਜੇ ਇਹ ਗਿਆਨ ਯੋਗ ਦੀ ਸਰਵਿਸ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੇ ਤਾਂ ਫੇਰ ਕਰਮਣਾ ਸਰਵਿਸ ਦੀ ਵੀ ਮਾਰਕਸ ਹੈ। ਸਭਦੀ ਆਸ਼ੀਰਵਾਦ ਮਿਲੇਗੀ। ਇੱਕ - ਦੋ ਨੂੰ ਸੁੱਖ ਦੇਣਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਤਾਂ ਬਹੁਤ - ਬਹੁਤ ਸਸਤੀ ਖਾਣ ਹੈ। ਇਹ ਅਵਿਨਾਸ਼ੀ ਹੀਰੋ - ਜਵਾਹਰਾਤਾਂ ਦੀ ਖਾਣ ਹੈ। 8 ਰਤਨਾਂ ਦੀ ਮਾਲਾ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ ਨਾ। ਪੂਜਦੇ ਵੀ ਹਨ ਪਰ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਇਹ ਮਾਲਾ ਕਿਸਦੀ ਬਣੀ ਹੋਈ ਹੈ।

ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਕਿਵੇਂ ਅਸੀਂ ਹੀ ਪੂਜਯ ਸੇ ਪੁਜਾਰੀ ਬਣਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਬੜੀ ਵੰਡਰਫੁੱਲ ਨਾਲੇਜ਼ ਹੈ ਜੇ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਲੱਕੀ ਸ੍ਵਾਰਸ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਹੀ ਨਿਸ਼ਚੈ ਹੈ ਕਿ ਅਸੀਂ ਸ੍ਵਰਗ ਦੇ ਮਾਲਿਕ ਸੀ, ਹੁਣ ਨਰਕ ਦੇ ਮਾਲਿਕ ਬਣ ਪਏ ਹਾਂ, ਸ੍ਵਰਗ ਦੇ ਮਾਲਿਕ ਹੋਣਗੇ ਤਾਂ ਪੁਨਰਜਨਮ ਵੀ ਉੱਥੇ ਹੀ ਲੈਣਗੇ। ਹੁਣ ਫੇਰ ਅਸੀਂ ਸ੍ਵਰਗ ਦੇ ਮਾਲਿਕ ਬਣ ਰਹੇ ਹਾਂ। ਤੁਸੀਂ ਬ੍ਰਾਹਮਣਾਂ ਨੂੰ ਹੀ ਇਸ ਸੰਗਮਯੁਗ ਦਾ ਪਤਾ ਹੈ। ਦੂਜੇ ਪਾਸੇ ਸਾਰੀ ਦੁਨੀਆਂ ਹੈ ਕਲਯੁਗ ਵਿੱਚ। ਯੁਗ ਤਾਂ ਵੱਖ - ਵੱਖ ਹੈ ਨਾ। ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ ਹੋਣਗੇ ਤਾਂ ਪੁਨਰਜਨਮ ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ ਲੈਣਗੇ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਸੰਗਮਯੁਗ ਤੇ ਹੋ। ਤੁਹਾਡੇ ਵਿੱਚੋਂ ਕੋਈ ਸ਼ਰੀਰ ਛੱਡਣਗੇ ਤਾਂ ਸੰਸਕਾਰਾਂ ਅਨੁਸਾਰ ਫੇਰ ਇੱਥੇ ਹੀ ਆਕੇ ਜਨਮ ਲੈਣਗੇ। ਤੁਸੀਂ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਹੋ ਸੰਗਮਯੁਗ ਦੇ। ਉਹ ਸ਼ੁਦ੍ਰ ਹਨ ਕਲਯੁਗ ਦੇ। ਇਹ ਨਾਲੇਜ਼ ਵੀ ਤੁਹਾਨੂੰ ਇਸ ਸੰਗਮ ਤੇ ਮਿਲਦੀ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਬੀ.ਕੇ. ਗਿਆਨ ਗੰਗਾਵਾਂ ਪ੍ਰੈਕਟੀਕਲ ਵਿੱਚ ਹੁਣ ਸੰਗਮਯੁਗ ਤੇ ਹੋ। ਹੁਣ ਤੁਹਾਨੂੰ ਰੇਸ ਕਰਨੀ ਹੈ। ਦੁਕਾਨ ਸੰਭਾਲਣੀ ਹੈ। ਗਿਆਨ - ਯੋਗ ਦੀ ਧਾਰਨਾ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗੀ ਤਾਂ ਦੁਕਾਨ ਸੰਭਾਲ ਨਹੀਂ ਸੱਕਣਗੇ। ਸਰਵਿਸ ਦਾ ਅਜੁਰਾ ਤਾਂ ਬਾਬਾ ਦੇਣ ਵਾਲਾ ਹੈ। ਯੱਗ ਰਚਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਕਿਸਮ - ਕਿਸਮ ਦੇ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਲੋਕੀ ਆ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਫੇਰ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਦਕਸ਼ਨਾ ਜ਼ਿਆਦਾ, ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਘੱਟ ਮਿਲਦੀ ਹੈ। ਹੁਣ ਇਹ ਪਰਮਪਿਤਾ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਨੇ ਰੁਦ੍ਰ ਗਿਆਨ ਯੱਗ ਰਚਿਆ ਹੈ। ਅਸੀਂ ਹਾਂ ਬ੍ਰਾਹਮਣ। ਸਾਡਾ ਧੰਧਾ ਹੀ ਹੈ ਮਨੁੱਖ ਨੂੰ ਦੇਵਤਾ ਬਣਾਉਣਾ। ਅਜਿਹਾ ਯੱਗ ਹੋਰ ਕੋਈ ਹੁੰਦਾ ਨਹੀਂ, ਜੇ ਕੋਈ ਕਰੇ ਕਿ ਅਸੀਂ ਇਸ ਯੱਗ ਤੋਂ ਮਨੁੱਖ ਤੋਂ ਦੇਵਤਾ ਬਣ ਰਹੇ ਹਾਂ। ਹੁਣ ਇਸ ਨੂੰ ਰੁਦ੍ਰ ਗਿਆਨ ਯੱਗ ਜਾਂ ਪਾਠਸ਼ਾਲਾ ਵੀ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਗਿਆਨ ਅਤੇ ਯੋਗ ਨਾਲ ਹਰ ਇੱਕ ਬੱਚਾ ਦੇਵੀ -

ਦੇਵਤਾ ਪੱਦ ਪਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਬਾਬਾ ਰਾਏ ਵੀ ਦਿੰਦੇ ਹਨ ਤੁਸੀਂ ਪਰਮਧਾਮ ਤੋਂ ਬਾਬਾ ਦੇ ਨਾਲ ਆਏ ਹੋ। ਤੁਸੀਂ ਕਹੋਗੇ ਅਸੀਂ ਪਰਮਧਾਮ ਨਿਵਾਸੀ ਹਾਂ। ਇਸ ਵਕਤ ਬਾਬਾ ਦੀ ਮਤ ਨਾਲ ਅਸੀਂ ਸ੍ਵਰਗ ਦੀ ਸਥਾਪਨਾ ਕਰ ਰਹੇ ਹਾਂ। ਜੇ ਸਥਾਪਨਾ ਕਰਣਗੇ ਉਹੀ ਜ਼ਰੂਰ ਮਾਲਿਕ ਬਣਨਗੇ। ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਇਸ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਅਸੀਂ ਮੇਸੂ ਲਕੀਏਸਟ, ਗਿਆਨ ਸੂਰਜ, ਗਿਆਨ ਚੰਦਮਾ ਅਤੇ ਗਿਆਨ ਸਿਤਾਰੇ ਹਾਂ। ਬਣਾਉਣ ਵਾਲਾ ਹੈ ਗਿਆਨ ਸਾਗਰ। ਉਹ ਸੂਰਜ, ਚਾਂਦ, ਸਿਤਾਰੇ ਤਾਂ ਸਥੂਲ ਵਿੱਚ ਹੈ ਨਾ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਸਾਡੀ ਭੇਟ ਹੈ। ਤਾਂ ਅਸੀਂ ਵੀ ਫੇਰ ਗਿਆਨ ਸੂਰਜ, ਗਿਆਨ ਚੰਦਮਾ, ਗਿਆਨ ਸਿਤਾਰੇ ਹੋਵਾਂਗੇ। ਸਾਨੂੰ ਇਵੇਂ ਬਣਾਉਣ ਵਾਲਾ ਹੈ ਗਿਆਨ ਦਾ ਸਾਗਰ। ਨਾਮ ਤਾਂ ਪਵੇਗਾ ਨਾ। ਗਿਆਨ ਸੂਰਜ ਜਾਂ ਗਿਆਨ ਸਾਗਰ ਦੇ ਅਸੀਂ ਬੱਚੇ ਹਾਂ। ਉਹ ਤਾਂ ਇੱਥੇ ਦੇ ਰਹਿਵਾਸੀ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਬਾਬਾ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮੈਂ ਆਉਂਦਾ ਹਾਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਆਪਸਮਾਨ ਬਣਾਉਂਦਾ ਹਾਂ। ਗਿਆਨ ਸੂਰਜ, ਗਿਆਨ ਸਿਤਾਰੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਇੱਥੇ ਬਣਨਾ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਬਰੇਬਰ ਅਸੀਂ ਭਵਿੱਖ ਵਿੱਚ ਫੇਰ ਇੱਥੇ ਹੀ ਸ੍ਵਰਗ ਦੇ ਮਾਲਿਕ ਬਣਾਂਗੇ। ਸਾਰਾ ਮਦਾਰ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਤੇ ਹੈ। ਅਸੀਂ ਮਾਇਆ ਤੇ ਜਿੱਤ ਪਾਉਣ ਦੇ ਵਾਰਿਅਰਸ ਹਾਂ। ਉਹ ਲੋਕੀ ਫੇਰ ਮਨ ਨੂੰ ਵਸ਼ ਕਰਨ ਦੇ ਲਈ ਕਿੰਨੇ ਹੱਠ ਆਦਿ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਤਾਂ ਹਠਯੋਗ ਆਦਿ ਕਰ ਨਾ ਸਕੋ। ਬਾਬਾ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਤੁਹਾਨੂੰ ਕੋਈ ਤਕਲੀਫ਼ ਆਦਿ ਨਹੀਂ ਕਰਨੀ ਹੈ, ਸਿਰਫ਼ ਕਹਿੰਦਾ ਹਾਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਆਉਣਾ ਹੈ ਇਸਲਈ ਮੈਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ। ਮੈਂ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਲੈਣ ਆਇਆ ਹਾਂ। ਇਵੇਂ ਹੋਰ ਕੋਈ ਮਨੁੱਖ ਕਹਿ ਨਾ ਸੱਕਣ। ਭਾਵੇਂ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਈਸ਼ਵਰ ਕਹਿਣ ਪਰ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਗਾਇਡ ਕਹਿ ਨਾ ਸੱਕਣ। ਬਾਬਾ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮੈਂ ਮੁੱਖ ਪੰਡਾ ਕਾਲਾਂ ਦਾ ਕਾਲ ਹਾਂ। ਇੱਕ ਸਤਿਆਵਾਨ ਸਾਵਿਤ੍ਰੀ ਦੀ ਕਹਾਣੀ ਹੈ ਨਾ! ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਜਿਸਮਾਨੀ ਲਵ ਹੋਣ ਦੇ ਕਾਰਨ ਦੁੱਖੀ ਹੁੰਦੀ ਸੀ। ਤੁਸੀਂ ਤਾਂ ਖੁਸ਼ ਹੁੰਦੇ ਹੋ। ਮੈਂ ਤੁਹਾਡੀ ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਲੈ ਜਾਵਾਂਗਾ, ਤੁਸੀਂ ਕਦੀ ਦੁੱਖੀ ਨਹੀਂ ਹੋਵੋਗੇ। ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਸਾਡਾ ਬਾਬਾ ਆਇਆ ਹੈ ਸਵੀਟ ਹੋਮ ਵਿੱਚ ਲੈ ਜਾਣ ਲਈ। ਜਿਸਨੂੰ ਮੁਕਤੀਧਾਮ, ਨਿਰਵਾਣਧਾਮ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮੈਂ ਸਭ ਕਾਲਾਂ ਦਾ ਕਾਲ ਹਾਂ। ਉਹ ਤਾਂ ਇੱਕ ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਲੈ ਜਾਂਦੇ ਹਨ, ਮੈਂ ਤਾਂ ਕਿੰਨਾ ਵੱਡਾ ਕਾਲ ਹਾਂ। 5 ਹਜ਼ਾਰ ਵਰ੍ਹੇ ਪਹਿਲੇ ਵੀ ਮੈਂ ਗਾਇਡ ਬਣ ਸਭ ਨੂੰ ਲੈ ਗਿਆ ਸੀ। ਸਾਜਨ ਸਜਣੀਆਂ ਨੂੰ ਵਾਪਿਸ ਲੈ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨਾ ਪਵੇ।

ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਹੁਣ ਅਸੀਂ ਪੜ੍ਹ ਰਹੇ ਹਾਂ ਫੇਰ ਇੱਥੇ ਆਵਾਂਗੇ। ਪਹਿਲੇ ਸਵੀਟ ਹੋਮ ਜਾਵਾਂਗੇ ਫੇਰ ਥੱਲੇ ਆਵਾਂਗੇ। ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਸ੍ਵਰਗ ਦੇ ਸਿਤਾਰੇ ਠਹਿਰੇ। ਅੱਗੇ ਨਰਕ ਦੇ ਸੀ। ਸਿਤਾਰੇ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਲੱਕੀ ਸਿਤਾਰੇ ਨੰਬਰਵਾਰ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਅਨੁਸਾਰ ਹਨ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਦਾਦੇ ਦੀ ਮਲਕਿਅਤ ਮਿਲਦੀ ਹੈ। ਖਾਣ ਬੜੀ ਜ਼ਬਰਦਸਤੂ ਹੈ ਅਤੇ ਇਹ ਖਾਣ ਇੱਕ ਹੀ ਵਾਰ ਨਿਕਲਦੀ ਹੈ। ਉਹ ਖਾਣੀਆਂ ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਹੈ ਨਾ। ਨਿਕਲਦੀਆਂ ਰਹਿੰਦੀਆਂ ਹਨ। ਕੋਈ ਬੈਠ ਲੱਭਣ ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਹਨ। ਇਹ ਤਾਂ ਇੱਕ ਹੀ ਵਾਰ ਇੱਕ ਹੀ ਖਾਣ ਮਿਲਦੀ ਹੈ - ਅਵਿਨਾਸੀ ਗਿਆਨ ਰਤਨਾਂ ਦੀ। ਉਹ ਕਿਤਾਬਾਂ ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਹਨ। ਪਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਰਤਨ ਨਹੀਂ ਕਹਾਂਗੇ। ਬਾਬਾ ਨੂੰ ਗਿਆਨ ਸਾਗਰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਅਵਿਨਾਸੀ ਗਿਆਨ ਰਤਨਾਂ ਦੀ ਨਿਰਾਕਾਰੀ ਖਾਣ ਹੈ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਰਤਨਾਂ ਤੋਂ ਅਸੀਂ ਝੋਲੀਆਂ ਭਰਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਾਂ। ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਖੁਸ਼ੀ ਹੋਣੀ ਚਾਹੀਦੀ। ਹਰ ਇੱਕ ਨੂੰ ਫ਼ਖ਼ਰ ਵੀ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਦੁਕਾਨ ਤੇ ਧੰਧਾ ਜ਼ਿਆਦਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਨਾਮਾਚਾਰ ਵੀ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਇੱਥੇ ਪੂਜਾ ਵੀ ਬਣਾ ਰਹੇ ਹਨ ਤਾਂ ਵਾਰਿਸ ਵੀ ਬਣਾ ਰਹੇ ਹਨ। ਇੱਥੋਂ ਦੀ ਰਤਨਾਂ ਦੀ ਝੋਲੀ ਭਰਕੇ ਫੇਰ ਜਾਕੇ ਦਾਨ ਦੇਣਾ ਹੈ। ਪਰਮਪਿਤਾ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਹੀ ਗਿਆਨ ਸਾਗਰ ਹੈ ਜੋ ਗਿਆਨ ਰਤਨਾਂ ਨਾਲ ਝੋਲੀ ਭਰਦੇ ਹਨ। ਬਾਕੀ ਉਹ ਸਮੁੰਦਰ ਨਹੀਂ ਜੋ ਵੇਖਦੇ ਹਨ ਰਤਨਾਂ ਦੀ ਥਾਲੀ ਭਰਕੇ ਦੇਵਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਉਸ ਸਾਗਰ ਤੋਂ ਰਤਨ ਨਹੀਂ ਮਿਲਦੇ। ਇਹ ਗਿਆਨ ਰਤਨਾਂ ਦੀ ਗੱਲ ਹੈ। ਡਰਾਮਾ ਅਨੁਸਾਰ ਫੇਰ ਤੁਹਾਨੂੰ ਰਤਨਾਂ ਦੀ ਖਾਣੀਆਂ ਵੀ ਮਿਲਦੀਆਂ ਹਨ। ਉੱਥੇ ਫੇਰ ਹੀਰੇ - ਜਵਾਹਰਾਤ ਹੋਣਗੇ, ਜਿਸ ਨਾਲ ਫੇਰ ਭਗਤੀ ਮਾਰੂ ਵਿੱਚ ਮੰਦਿਰ ਆਦਿ ਬਣਾਉਣਗੇ। ਅਰੂਕਵੇਕ ਆਦਿ ਹੋਣ ਨਾਲ ਸਭ ਅੰਦਰ ਚਲੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਉੱਥੇ ਮਹਿਲ ਆਦਿ ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਬਣਦੇ ਹਨ, ਇੱਕ ਨਹੀਂ। ਇੱਥੇ ਵੀ ਰਾਜਾਵਾਂ ਦੀ ਕੰਪੀਟੀਸ਼ਨ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਬਹੁਤ। ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਜਾਣਦੇ ਹੋ - ਗੁਬਰੂ ਕਲਪ ਪਹਿਲੇ ਜਿਵੇਂ ਦਾ ਮਕਾਨ ਬਣਾਇਆ ਸੀ ਉਵੇਂ ਦਾ ਫੇਰ ਬਣਾਉਣਗੇ। ਉੱਥੇ ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਸਹਿਜ ਮਕਾਨ ਆਦਿ ਬਣਦੇ ਹੋਣਗੇ। ਸਾਈੰਸ ਬਹੁਤ ਕੰਮ ਦਿੰਦੀ ਹੈ। ਪਰ ਉੱਥੇ ਸਾਈੰਸ ਅੱਖਰ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ। ਸਾਈੰਸ ਨੂੰ ਹਿੰਦੀ ਵਿੱਚ ਵਿਗਿਆਨ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਅੱਜਕਲ ਤਾਂ ਵਿਗਿਆਨ ਭਵਨ ਵੀ ਨਾਮ ਰੱਖ ਦਿੱਤਾ ਹੈ। ਵਿਗਿਆਨ ਅੱਖਰ ਗਿਆਨ ਦੇ ਨਾਲ ਵੀ ਲੱਗਦਾ ਹੈ। ਗਿਆਨ ਅਤੇ ਯੋਗ ਨੂੰ ਵਿਗਿਆਨ ਕਹਿਣਗੇ। ਗਿਆਨ ਨਾਲ ਰਤਨ ਮਿਲਦੇ ਹਨ, ਯੋਗ ਨਾਲ ਅਸੀਂ ਏਵਰਹੇਲਦੀ ਬਣਦੇ ਹਾਂ। ਇਹ ਗਿਆਨ ਅਤੇ ਯੋਗ ਦੀ ਨਾਲੇਜ਼ ਹੈ ਜਿਸ ਨਾਲ ਫੇਰ ਬੈਰੁੰਠ ਦੇ ਵੱਡੇ - ਵੱਡੇ ਭਵਨ ਬਣਨਗੇ। ਅਸੀਂ ਹੁਣ ਇਸ ਸਾਰੀ ਨਾਲੇਜ਼ ਨੂੰ ਜਾਣਦੇ ਹਾਂ। ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਅਸੀਂ ਭਾਰਤ ਨੂੰ ਸ੍ਵਰਗ ਬਣਾ ਰਹੇ ਹਾਂ। ਤੁਹਾਡਾ ਇਸ ਦੇਹ ਨਾਲ ਕੋਈ ਮਮਤਵ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਅਸੀਂ ਆਤਮਾ ਇਸ ਸ਼ਰੀਰ ਨੂੰ ਛੱਡ ਸ੍ਵਰਗ ਵਿੱਚ ਜਾਕੇ ਨਵਾਂ ਸ਼ਰੀਰ ਲਵਾਂਗੇ। ਉੱਥੇ ਵੀ ਸਮਝਦੇ ਹਨ ਇਹ ਪੁਰਾਣਾ ਸ਼ਰੀਰ ਛੱਡ ਜਾਵਾਂਗੇ ਨਵਾਂ ਲਵਾਂਗੇ। ਉੱਥੇ ਕੋਈ ਦੁੱਖ ਜਾਂ ਸ਼ੌਂਕ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ। ਨਵਾਂ ਸ਼ਰੀਰ ਲੈਣ ਤਾਂ ਚੰਗਾ ਹੀ ਹੈ। ਸਾਨੂੰ ਬਾਬਾ ਇਵੇਂ ਬਣਾ ਰਹੇ ਹਨ, ਜਿਵੇਂ ਕਲਪ ਪਹਿਲੇ ਵੀ ਬਣੇ ਸੀ। ਅਸੀਂ ਮਨੁੱਖ ਤੋਂ ਦੇਵਤਾ ਬਣ ਰਹੇ ਹਾਂ। ਬਰੇਬਰ ਕਲਪ ਪਹਿਲੇ ਵੀ ਅਨੇਕ ਧਰਮ ਸੀ। ਗੀਤਾ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਇਹ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਗਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਆਦਿ ਸਨਾਤਨ ਦੇਵੀ - ਦੇਵਤਾ ਧਰਮ ਦੀ ਸਥਾਪਨਾ ਬ੍ਰਹਮਾ ਦੁਆਰਾ। ਅਨੇਕ ਧਰਮਾਂ ਦਾ ਵਿਨਾਸ਼ ਕਿਵੇਂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਸੇ ਤੁਸੀਂ ਸਮਝਾ ਸਕਦੇ ਹੋ। ਹੁਣ ਸਥਾਪਨਾ ਹੋ ਰਹੀ ਹੈ। ਬਾਬਾ ਆਏ ਹੀ ਉਦੋਂ ਸੀ ਜਦੋਂ ਦੇਵੀ - ਦੇਵਤਾ ਧਰਮ ਲੋਪ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ। ਫੇਰ ਪਰੰਪਰਾ ਕਿਵੇਂ ਚੱਲਿਆ ਹੋਵੇਗਾ। ਇਹ ਬਹੁਤ ਸਹਿਜ ਗੱਲਾਂ ਹਨ। ਵਿਨਾਸ਼ ਕਿਸਦਾ ਹੋਇਆ? ਅਨੇਕ ਧਰਮਾਂ ਦਾ। ਤਾਂ ਹੁਣ ਅਨੇਕ ਧਰਮ ਹਨ ਨਾ। ਇਸ ਵਕਤ ਅੰਤ ਹੈ, ਸਾਰਾ ਗਿਆਨ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣਾ ਚਾਹੀਦਾ। ਇਵੇਂ ਤਾਂ ਨਹੀਂ, ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਹੀ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਕੀ ਇਹ ਬਾਬਾ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਦੱਸਦੇ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਵੀ ਪਾਰ੍ਹ ਹੈ, ਸ਼੍ਰੀਮਤ ਬ੍ਰਹਮਾ ਦੀ ਵੀ ਗਾਈ ਹੋਈ ਹੈ। ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਦੇ ਲਈ ਤਾਂ ਸ਼੍ਰੀਮਤ ਕਹਿੰਦੇ ਨਹੀਂ। ਉੱਥੇ ਤਾਂ ਸਭ

ਸ੍ਰੀ ਹਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਮਤ ਦੀ ਲੋੜ ਹੀ ਨਹੀਂ। ਇੱਥੇ ਬ੍ਰਹਮਾ ਦੀ ਵੀ ਮਤ ਮਿਲਦੀ ਹੈ। ਉੱਥੇ ਤਾਂ ਯਥਾ ਰਾਜਾ - ਰਾਣੀ ਤਥਾ ਪ੍ਰਜਾ - ਸਭ ਦੀ ਸ਼੍ਰੇਸ਼ਠ ਮਤ ਹੈ। ਜ਼ਰੂਰ ਕਿਸੇ ਨੇ ਦਿੱਤੀ ਹੋਵੇਗੀ। ਦੇਵਤਾ ਹਨ ਸ਼੍ਰੀਮਤ ਵਾਲੇ। ਸ਼੍ਰੀਮਤ ਨਾਲ ਹੀ ਸ੍ਰਰਗ ਬਣਦਾ ਹੈ, ਆਸੁਰੀ ਮਤ ਨਾਲ ਨਰਕ ਬਣਿਆ ਹੈ। ਸ਼੍ਰੀਮਤ ਹੈ ਸ਼ਿਵ ਦੀ। ਇਹ ਸਭ ਗੱਲਾਂ ਸਹਿਜ ਸਮਝਣ ਦੀਆਂ ਹਨ। ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਦੀ ਇਹ ਸਭ ਦੁਕਾਨ ਹਨ। ਅਸੀਂ ਬੱਚੇ ਚਲਾਉਣ ਵਾਲੇ ਹਾਂ। ਜੇ ਚੰਗਾ ਦੁਕਾਨ ਚਲਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਨਾਮ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਹੂਬਹੂ ਜਿਵੇਂ ਦੁਕਾਨਦਾਰੀ ਵਿੱਚ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਪਰ ਇਹ ਵਪਾਰ ਕੋਈ ਵਿਰਲਾ ਕਰੇ। ਵਪਾਰ ਤਾਂ ਸਭ ਨੂੰ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਛੋਟੇ ਬੱਚੇ ਵੀ ਗਿਆਨ ਅਤੇ ਯੋਗ ਦਾ ਵਪਾਰ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਸਾਂਤੀਧਾਮ ਅਤੇ ਸੁੱਖਧਾਮ - ਬਸ, ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਉਹ ਲੋਕੀ ਰਾਮ - ਰਾਮ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਇੱਥੇ ਚੁੱਪ ਹੋਕੇ ਯਾਦ ਕਰਨਾ ਹੈ, ਬੋਲਣਾ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਸ਼ਿਵਪੁਰੀ, ਵਿਸ਼ਨੂੰਪੁਰੀ ਬਹੁਤ ਸਹਿਜ ਗੱਲ ਹੈ। ਸਵੀਟ ਹੋਮ, ਸਵੀਟ ਰਾਜਧਾਨੀ ਯਾਦ ਹੈ। ਉਹ ਦਿੰਦੇ ਹਨ ਸਥੂਲ ਮੰਤਰ, ਇਹ ਹੈ ਸੂਖਸ਼ਮ ਮੰਤਰ। ਅਤੀ ਸੂਖਸ਼ਮ ਯਾਦ ਹੈ। ਸਿਰਫ਼ ਇਸ ਯਾਦ ਕਰਨ ਨਾਲ ਅਸੀਂ ਸ੍ਰਰਗ ਦੇ ਮਾਲਿਕ ਬਣ ਜਾਂਦੇ ਹਾਂ। ਜਪਣਾ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ ਹੈ ਸਿਰਫ਼ ਯਾਦ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਆਵਾਜ਼ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਕਰਨਾ ਪੈਂਦਾ। ਗੁਪਤ ਬਾਬਾ ਤੋਂ ਗੁਪਤ ਵਰਸਾ ਚੁੱਪ ਰਹਿਣ ਨਾਲ, ਅੰਤਰਮੁੱਖ ਹੋਣ ਨਾਲ ਅਸੀਂ ਪਾਉਂਦੇ ਹਾਂ। ਇਸੇ ਹੀ ਯਾਦ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੇ ਸ਼ਰੀਰ ਛੁਟ ਜਾਵੇ ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਚੰਗਾ ਹੈ। ਕੋਈ ਤਕਲੀਫ਼ ਨਹੀਂ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਯਾਦ ਨਹੀਂ ਠਹਿਰਦੀ ਉਹ ਆਪਣਾ ਅਭਿਆਸ ਕਰੇ। ਸਭ ਨੂੰ ਕਹੋ ਬਾਬਾ ਨੇ ਕਿਹਾ ਹੈ ਮੈਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ ਤਾਂ ਅੰਤ ਮਤੀ ਸੇ ਗਤੀ। ਯਾਦ ਨਾਲ ਵਿਕਰਮ ਵਿਨਾਸ਼ ਹੋਣਗੇ ਅਤੇ ਮੈਂ ਸ੍ਰਰਗ ਵਿੱਚ ਭੇਜ ਦੇਵਾਂਗਾ। ਬੁੱਧੀਯੋਗ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਨਾਲ ਲਗਾਉਣਾ ਬਹੁਤ ਸਹਿਜ ਹੈ। ਪਰਹੇਜ਼ ਵੀ ਸਾਰੀ ਇੱਥੇ ਹੀ ਕਰਨੀ ਹੈ। ਸਤੋਪ੍ਰਧਾਨ ਬਣਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਸਭ ਸਾਤਵਿਕ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ - ਚਲਨ ਸਾਤਵਿਕ, ਬੋਲਣਾ ਸਾਤਵਿਕ। ਇਹ ਹੈ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਗੱਲਾਂ ਕਰਨਾ। ਸਾਥੀ ਨਾਲ ਪਿਆਰ ਨਾਲ ਬੋਲਣਾ ਹੈ। ਗੀਤ ਵਿੱਚ ਵੀ ਹੈ ਨਾ - ਪਿਯੂ - ਪਿਯੂ ਬੋਲ ਸਦਾ ਅਨਮੋਲ.....।

ਤੁਸੀਂ ਹੋ ਰੂਪ - ਬਸੰਤ। ਆਤਮਾ ਰੂਪ ਬਣਦੀ ਹੈ। ਗਿਆਨ ਦਾ ਸਾਗਰ ਬਾਪ ਹੈ ਤਾਂ ਜ਼ਰੂਰ ਆਕੇ ਗਿਆਨ ਹੀ ਸੁਣਾਉਣਗੇ। ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮੈਂ ਇੱਕ ਹੀ ਵਾਰ ਆਕੇ ਸ਼ਰੀਰ ਧਾਰਨ ਕਰਦਾ ਹਾਂ। ਇਹ ਘੱਟ ਜਾਦੂਗਰੀ ਨਹੀਂ ਹੈ! ਬਾਬਾ ਵੀ ਰੂਪ - ਬਸੰਤ ਹੈ। ਪਰ ਨਿਰਾਕਾਰ ਤਾਂ ਬੋਲ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ ਇਸਲਈ ਸ਼ਰੀਰ ਲਿਆ ਹੈ। ਪਰ ਉਹ ਪੁਨਰਜਨਮ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਆਉਂਦੇ ਹਨ। ਆਤਮਾਵਾਂ ਤਾਂ ਪੁਨਰਜਨਮ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦੀਆਂ ਹਨ।

ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਬਾਬਾ ਦੇ ਉਪਰ ਬਲਿਹਾਰ ਜਾਂਦੇ ਹੋ ਤਾਂ ਬਾਬਾ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਫੇਰ ਮਮਤਾ ਨਹੀਂ ਰੱਖਣਾ। ਆਪਣਾ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਸਮਝਣਾ। ਮੱਮਤਾਵ ਮਿਟਾਉਣ ਦੇ ਲਈ ਹੀ ਬਾਬਾ ਯੁਕਤੀਆਂ ਰਚਦੇ ਹਨ। ਕਦਮ - ਕਦਮ ਤੇ ਬਾਪ ਤੋਂ ਪੁੱਛਣਾ ਪੈਂਦਾ ਹੈ। ਮਾਇਆ ਇਵੇਂ ਹੈ ਜੋ ਚਮਾਟ ਮਾਰਦੀ ਹੈ। ਪੂਰੀ ਬਾਕਸਿੰਗ ਹੈ, ਬਹੁਤ ਤਾਂ ਸੱਟ ਖਾਕੇ ਫੇਰ ਖੜੇ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਲਿੱਖਦੇ ਵੀ ਹਨ - ਬਾਬਾ, ਮਾਇਆ ਨੇ ਥੱਪੜ ਮਾਰ ਦਿੱਤਾ, ਕਾਲਾ ਮੂੰਹ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਜਿਵੇਂ ਕਿ 4 ਮੰਜਿਲ ਤੋਂ ਡਿੱਗਾ। ਕੋਧ ਕੀਤਾ ਤਾਂ ਥਰਡ ਫਲੋਰ ਤੋਂ ਡਿੱਗਾ। ਇਹ ਬਹੁਤ ਸਮਝਣ ਦੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਹਨ। ਹੁਣ ਵੇਖੋ, ਬੱਚੇ ਟੇਪ ਦੇ ਲਈ ਵੀ ਮੰਗ ਕਰਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਬਾਬਾ ਟੇਪ ਭੇਜ ਦੇ। ਅਸੀਂ ਐਕੁਰੇਟ ਮੁਰਲੀ ਸੁਣੀਏ। ਇਹ ਵੀ ਪ੍ਰਬੰਧ ਹੋ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਬਹੁਤ ਸੁਣਨਗੇ ਤਾਂ ਬਹੁਤਿਆਂ ਦੇ ਕਪਾਟ ਖੁਲ੍ਹਣਗੇ। ਬਹੁਤਿਆਂ ਦਾ ਕਲਿਆਣ ਹੋਵੇਗਾ। ਮਨੁੱਖ ਕਾਲੇਜ ਖੋਲ੍ਹਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਦੂਜੇ ਜਨਮ ਵਿੱਚ ਵਿਦਿਆ ਜ਼ਿਆਦਾ ਮਿਲਦੀ ਹੈ। ਬਾਬਾ ਵੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਟੇਪ ਮਸ਼ੀਨ ਖਰੀਦ ਕਰੋ ਤਾਂ ਬਹੁਤਿਆਂ ਦਾ ਕਲਿਆਣ ਹੋ ਜਾਵੇਗਾ। ਅੱਛਾ!

ਮਿੱਠੇ- ਮਿੱਠੇ ਸਿੱਕੀਲਧੇ ਬੱਚਿਆਂ ਪ੍ਰਤੀ ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਬਾਪ ਦਾਦਾ ਦਾ ਯਾਦ ਪਿਆਰ ਅਤੇ ਗੁਡਮੋਰਨਿੰਗ। ਰੂਹਾਨੀ ਬਾਪ ਦੀ ਰੂਹਾਨੀ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਨਮਸਤੇ।

ਧਾਰਨਾ ਲਈ ਮੁੱਖ ਸਾਰ:-

1. ਸਤੋਪ੍ਰਧਾਨ ਬਣਨ ਦੇ ਲਈ ਬਹੁਤ - ਬਹੁਤ ਪਰਹੇਜ਼ ਨਾਲ ਚੱਲਣਾ ਹੈ। ਆਪਣਾ ਖਾਣ - ਪਾਨ, ਬੋਲ - ਚਾਲ ਸਭ ਸਾਤਵਿਕ ਰੱਖਣਾ ਹੈ। ਬਾਪ ਸਮਾਨ ਰੂਪ - ਬਸੰਤ ਬਣਨਾ ਹੈ।

2. ਅਵਿਨਾਸ਼ੀ ਗਿਆਨ ਰਤਨਾਂ ਦੀ ਨਿਰਾਕਾਰੀ ਖਾਣ ਨਾਲ ਆਪਣੀ ਝੋਲੀ ਭਰਕੇ ਅਪਾਰ ਖੁਸ਼ੀ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣਾ ਹੈ ਅਤੇ ਦੂਜਿਆਂ ਨੂੰ ਵੀ ਇਨ੍ਹਾਂ ਰਤਨਾਂ ਦਾ ਦਾਨ ਦੇਣਾ ਹੈ।

ਵਰਦਾਨ:- ਮਨ - ਬੁੱਧੀ ਨੂੰ ਆਡਰ ਪ੍ਰਮਾਣ ਵਿਧੀਪੂਰਵਕ ਕੰਮ ਵਿੱਚ ਲਗਾਉਣ ਵਾਲੇ ਨਿਰੰਤਰ ਯੋਗੀ ਭਵ :
ਨਿਰੰਤਰ ਯੋਗੀ ਅਰਥਾਤ ਸਵਰਾਜ ਅਧਿਕਾਰੀ ਬਣਨ ਦਾ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਸਾਧਨ ਮਨ ਅਤੇ ਬੁੱਧੀ ਹੈ। ਮੰਤਰ ਹੀ ਮਨਮਨਾਭਵ ਦਾ ਹੈ। ਯੋਗ ਨੂੰ ਬੁੱਧੀਯੋਗ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਤਾਂ ਜੇਕਰ ਇਹ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਅਧਾਰ ਥੰਮ ਆਪਣੇ ਅਧਿਕਾਰ ਵਿੱਚ ਹਨ ਅਰਥਾਤ ਆਡਰ ਪ੍ਰਮਾਣ ਵਿਧੀ - ਪੂਰਵਕ ਕੰਮ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਜੇ ਸੰਕਲਪ ਜਦੋਂ ਕਰਨਾ ਚਾਹੇ ਉਵੇਂ ਸੰਕਲਪ ਕਰ ਸਕੇ, ਜਿੱਥੇ ਬੁੱਧੀ ਨੂੰ ਲਗਾਉਣਾ ਚਾਹੇ ਉੱਥੇ ਲੱਗਾ ਸਕਾਂ, ਬੁੱਧੀ ਤੁਸੀਂ ਰਾਜਾ ਨੂੰ ਭਟਕਾਓ ਨਹੀਂ। ਵਿਧੀਪੂਰਵਕ ਕੰਮ ਕਰੀਏ ਉਦੋਂ ਕਹਿਣਗੇ ਨਿਰੰਤਰ ਯੋਗੀ।

ਸਲੋਗਨ:- ਮਾਸਟਰ ਵਿਸ਼ਵ ਸਿੱਖਿਅਕ ਬਣੇ, ਵਕਤ ਨੂੰ ਸਿੱਖਿਅਕ ਨਹੀਂ ਬਣਾਓ।

- ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ:-** ਯਾਦ ਦੀ ਯਾਤਰਾ ਵਿੱਚ ਅਲਬੇਲੇ ਨਾ ਬਣੇ, ਯਾਦ ਤੋਂ ਹੀ ਆਤਮਾ ਪਾਵਨ ਬਣੇਗੀ, ਬਾਪ ਆਏ ਹਨ ਸਾਰੀਆਂ ਆਤਮਾਵਾਂ ਦੀ ਸੇਵਾ ਕਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸੁੱਧ ਬਣਾਉਣ।”
- ਪ੍ਰਸ਼ਨ:-** ਕਿਹੜੀ ਸਮ੍ਰਿਤੀ ਬਣੀ ਰਹੇ ਤਾਂ ਖਾਣ - ਪਾਉਣ ਸੁੱਧ ਹੋ ਜਾਵੇਗਾ?
- ਉੱਤਰ:-** ਜੇ ਸਮ੍ਰਿਤੀ ਰਹੇ ਕਿ ਅਸੀਂ ਬਾਬਾ ਦੇ ਕੋਲ ਆਏ ਹਾਂ ਸੱਚਖੰਡ ਵਿੱਚ ਜਾਣ ਦੇ ਲਈ ਅਤੇ ਮਨੁੱਖ ਤੋਂ ਦੇਵਤਾ ਬਣਨ ਦੇ ਲਈ ਤਾਂ ਖਾਣ - ਪਾਉਣ ਸੁੱਧ ਹੋ ਜਾਵੇਗਾ ਕਿਉਂਕਿ ਦੇਵਤਾ ਕਦੀ ਅਸੁੱਧ ਚੀਜ਼ ਨਹੀਂ ਖਾਂਦੇ। ਜਦੋਂ ਅਸੀਂ ਸੱਤ ਬਾਬਾ ਦੇ ਕੋਲ ਆਏ ਹਾਂ ਸੱਚਖੰਡ, ਪਾਵਨ ਦੁਨੀਆਂ ਦਾ ਮਾਲਿਕ ਬਣਨ ਤਾਂ ਪਤਿਤ (ਅਸੁੱਧ) ਬਣ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ।

ਓਮ ਸ਼ਾਂਤੀ। ਰੂਹਾਨੀ ਬਾਪ ਰੂਹਾਨੀ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਪੁੱਛਦੇ ਹਨ - ਬੱਚੇ, ਤੁਸੀਂ ਜਦ ਇੱਥੇ ਬੈਠਦੇ ਹੋ ਤਾਂ ਕਿਸ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਹੋ? ਆਪਣੇ ਬੇਹੱਦ ਦੇ ਬਾਪ ਨੂੰ। ਉਹ ਕਿੱਥੇ ਹੈ? ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਪੁਕਾਰਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਨਾ - ਹੈ ਪਤਿਤ - ਪਾਵਨ! ਅੱਜਕਲ ਸੰਨਿਆਸੀ ਵੀ ਕਹਿੰਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ ਪਤਿਤ - ਪਾਵਨ ਸੀਤਾਰਾਮ ਅਰਥਾਤ ਪਤਿਤਾਂ ਨੂੰ ਪਾਵਨ ਬਣਾਉਣ ਵਾਲੇ ਰਾਮ ਆਓ। ਇਹ ਤਾਂ ਬੱਚੇ ਸਮਝਦੇ ਹਨ ਪਾਵਨ ਦੁਨੀਆਂ ਸਤਯੁਗ ਨੂੰ, ਪਤਿਤ ਦੁਨੀਆਂ ਕਲਯੁਗ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਕਿੱਥੇ ਬੈਠੇ ਹੋ? ਕਲਯੁਗ ਦੇ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਇਸਲਈ ਪੁਕਾਰਦੇ ਹਨ ਬਾਬਾ ਆਕੇ ਸਾਨੂੰ ਪਾਵਨ ਬਣਾਓ। ਅਸੀਂ ਕੌਣ ਹਾਂ? ਆਤਮਾ। ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਹੀ ਪਵਿੱਤਰ ਬਣਨਾ ਹੈ। ਆਤਮਾ ਪਵਿੱਤਰ ਬਣਦੀ ਹੈ ਤਾਂ ਸ਼ਰੀਰ ਵੀ ਪਵਿੱਤਰ ਮਿਲਦਾ ਹੈ। ਆਤਮਾ ਦੇ ਪਤਿਤ ਬਣਨ ਨਾਲ ਸ਼ਰੀਰ ਵੀ ਪਤਿਤ ਮਿਲਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਸ਼ਰੀਰ ਤਾਂ ਮਿੱਟੀ ਦਾ ਪੁਤਲਾ ਹੈ। ਆਤਮਾ ਤਾਂ ਅਵਿਨਾਸੀ ਹੈ। ਆਤਮਾ ਇਨ੍ਹਾਂ ਆਰਗਨਸ ਦੁਆਰਾ ਕਹਿੰਦੀ ਹੈ, ਪੁਕਾਰਦੀ ਹੈ - ਅਸੀਂ ਬਹੁਤ ਪਤਿਤ ਬਣ ਗਏ ਹਾਂ, ਸਾਨੂੰ ਆਕੇ ਪਾਵਨ ਬਣਾਓ। ਬਾਪ ਪਾਵਨ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। 5 ਵਿਕਾਰਾਂ ਰੂਪੀ ਰਾਵਣ ਪਤਿਤ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਨੇ ਹੁਣ ਸਮ੍ਰਿਤੀ ਦਵਾਈ ਹੈ - ਅਸੀਂ ਪਾਵਨ ਸੀ ਫਿਰ ਇਵੇਂ 84 ਜਨਮ ਲੈਂਦੇ - ਲੈਂਦੇ ਹੁਣ ਅੰਤਿਮ ਜਨਮ ਵਿੱਚ ਹਾਂ। ਇਹ ਜੇ ਮਨੁੱਖ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਰੂਪੀ ਝਾੜ ਹੈ, ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮੈਂ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਬੀਜਰੂਪ ਹਾਂ, ਮੈਨੂੰ ਬੁਲਾਉਂਦੇ ਹਨ - ਹੇ ਪਰਮਪਿਤਾ ਪਰਮਾਤਮਾ, ਓ ਗਾਡ ਫਾਦਰ, ਲਿਬੇਟਰ ਮੀ। ਹਰ ਇੱਕ ਆਪਣੇ ਲਈ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮੈਨੂੰ ਛੁਡਾਓ ਵੀ ਅਤੇ ਪੰਡਾ ਬਣਾ ਕੇ ਸ਼ਾਂਤੀਧਾਮ ਘਰ ਵਿੱਚ ਲੈ ਚੱਲੋ। ਸੰਨਿਆਸੀ ਆਦਿ ਵੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਸਥਾਈ ਸ਼ਾਂਤੀ ਕਿਵੇਂ ਮਿਲੇ? ਹੁਣ ਸ਼ਾਂਤੀਧਾਮ ਤਾਂ ਹੈ ਘਰ। ਜਿੱਥੇ ਤੋਂ ਆਤਮਾਵਾਂ ਪਾਰੂ ਵਜਾਉਣ ਆਉਂਦੀਆਂ ਹਨ। ਉੱਥੇ ਸਿਰਫ ਆਤਮਾਵਾਂ ਹੀ ਹਨ ਸ਼ਰੀਰ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਆਤਮਾਵਾਂ ਨੰਗੀ ਅਰਥਾਤ ਸ਼ਰੀਰ ਬਗ਼ੈਰ ਰਹਿੰਦੀਆਂ ਹੈ। ਨੰਗੀ ਦਾ ਅਰਥ ਇਹ ਨਹੀਂ ਕਿ ਕਪੜੇ ਪਹਿਨਣ ਬਗ਼ੈਰ ਰਹਿਣਾ। ਨਹੀਂ, ਸ਼ਰੀਰ ਬਗ਼ੈਰ ਆਤਮਾਵਾਂ ਨੰਗੀ (ਅਸ਼ਰੀਰੀ) ਰਹਿੰਦੀਆਂ ਹਨ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਬੱਚੇ, ਤੁਸੀਂ ਆਤਮਾਵਾਂ ਇੱਥੇ ਮੂਲਵਤਨ ਵਿੱਚ ਬਗ਼ੈਰ ਸ਼ਰੀਰ ਰਹਿੰਦੀਆਂ ਹੋ, ਉਸ ਨੂੰ ਨਿਰਾਕਾਰੀ ਦੁਨੀਆਂ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।

ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਪੌੜੀ ਤੇ ਸਮਝਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ - ਕਿਵੇਂ ਅਸੀਂ ਪੌੜੀ ਥੱਲੇ ਉਤਰਦੇ ਆਏ ਹਾਂ। ਪੂਰੇ 84 ਜਨਮ ਲੱਗੇ ਹਨ ਮੈਕਸਿਮਮ। ਫਿਰ ਕੋਈ ਇੱਕ ਜਨਮ ਵੀ ਲੈਂਦੇ ਹਨ। ਆਤਮਾਵਾਂ ਉੱਪਰ ਤੋਂ ਆਉਂਦੀਆਂ ਹੀ ਰਹਿੰਦੀਆਂ ਹੈ। ਹੁਣ ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮੈਂ ਆਇਆ ਹਾਂ ਪਾਵਨ ਬਣਾਉਣ। ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ, ਬ੍ਰਹਮਾ ਦੁਆਰਾ ਤੁਹਾਨੂੰ ਪੜ੍ਹਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਹਨ ਆਤਮਾਵਾਂ ਦਾ ਬਾਪ ਅਤੇ ਬ੍ਰਹਮਾ ਨੂੰ ਆਦਿ ਦੇਵ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਇਸ ਦਾਦਾ ਵਿੱਚ ਬਾਪ ਕਿਵੇਂ ਆਉਂਦੇ ਹਨ, ਇਹ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਹੀ ਜਾਣਦੇ ਹੋ। ਮੈਨੂੰ ਬੁਲਾਉਂਦੇ ਵੀ ਹਨ - ਹੇ ਪਤਿਤ - ਪਾਵਨ ਆਓ। ਆਤਮਾਵਾਂ ਨੇ ਇਸ ਸ਼ਰੀਰ ਦੁਆਰਾ ਬੁਲਾਇਆ ਹੈ। ਮੁੱਖ ਆਤਮਾ ਹੈ ਨਾ। ਇਹ ਹੈ ਹੀ ਦੁੱਖਧਮ। ਇੱਥੇ ਕਲਯੁਗ ਵਿੱਚ ਦੇਖੋ ਬੈਠੇ - ਬੈਠੇ ਅਚਾਨਕ ਮੌਤ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਉੱਥੇ ਇਵੇਂ ਕੋਈ ਬੀਮਾਰ ਹੀ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੇ। ਨਾਮ ਹੀ ਹੈ ਸੂਰਗ। ਕਿੰਨਾ ਚੰਗਾ ਨਾਮ ਹੈ। ਕਹਿਣ ਤੋਂ ਦਿਲ ਖੁਸ਼ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਕ੍ਰਿਸ਼ਚਨ ਵੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਕਰਾਈਸਟ ਤੋਂ 3 ਹਜ਼ਾਰ ਵਰ੍ਹੇ ਪਹਿਲੇ ਪੈਰਾਡਾਇਜ਼ ਸੀ। ਇੱਥੇ ਭਾਰਤਵਾਸੀਆਂ ਨੂੰ ਤਾਂ ਕੁਝ ਵੀ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਸੁੱਖ ਬਹੁਤ ਵੇਖਿਆ ਹੈ ਤਾਂ ਦੁੱਖ ਵੀ ਬਹੁਤ ਵੇਖ ਰਹੇ ਹਨ। ਤਮੇਪ੍ਰਧਾਨ ਬਣੇ ਹਨ। 84 ਜਨਮ ਵੀ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਹਨ। ਅੱਧਾਕਲਪ ਬਾਦ ਫੇਰ ਹੋਰ ਧਰਮ ਵਾਲੇ ਆਉਂਦੇ ਹਨ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਸਮਝਦੇ ਹੋ ਅੱਧਾਕਲਪ ਦੇਵੀ - ਦੇਵਤਾ ਸੀ ਤਾਂ ਹੋਰ ਕੋਈ ਧਰਮ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਫੇਰ ਤ੍ਰੇਤਾ ਵਿੱਚ ਜਦੋਂ ਰਾਮ ਹੋਇਆ ਤਾਂ ਇਸਲਾਮੀ - ਬੋਧੀ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਮਨੁੱਖ ਤਾਂ ਬਿਲਕੁਲ ਘੇਰ ਅੰਧਿਆਰੇ ਵਿੱਚ ਹਨ। ਕਹਿ ਦਿੰਦੇ ਦੁਨੀਆਂ ਦੀ ਉਮਰ ਲੱਖਾਂ ਵਰ੍ਹੇ ਹੈ, ਇਸਲਈ ਮਨੁੱਖ ਮੁੰਝਦੇ ਹਨ ਕਿ ਕਲਯੁਗ ਅਜੁਨ ਛੋਟਾ ਬੱਚਾ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਹੁਣ ਸਮਝਦੇ ਹੋ ਕਲਯੁਗ ਪੂਰਾ ਹੋ ਹੁਣ ਸਤਿਯੁਗ ਆਏਗਾ ਇਸਲਈ ਤੁਸੀਂ ਆਏ ਹੋ ਬਾਪ ਤੋਂ ਸੂਰਗ ਦਾ ਵਰਸਾ ਲੈਣ। ਤੁਸੀਂ ਸਭ ਸੂਰਗਵਾਸੀ ਸੀ। ਬਾਪ ਆਉਂਦੇ ਹੀ ਹਨ ਸੂਰਗ ਸਥਾਪਨ ਕਰਨ। ਤੁਸੀਂ ਹੀ ਸੂਰਗ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦੇ ਹੋ, ਬਾਕੀ ਸਭ ਸ਼ਾਂਤੀਧਾਮ ਘਰ ਚਲੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਉਹ ਹੈ ਸਵੀਟ ਹੋਮ, ਆਤਮਾਵਾਂ ਉੱਥੇ ਨਿਵਾਸ ਕਰਦੀਆਂ ਹਨ। ਫੇਰ ਇੱਥੇ ਆਕੇ ਪਾਰੂਧਾਰੀ ਬਣਦੇ ਹਨ। ਸ਼ਰੀਰ ਬਗ਼ੈਰ ਤਾਂ ਆਤਮਾ ਬੇਲ ਵੀ ਨਾ ਸਕੇ। ਉੱਥੇ ਸ਼ਰੀਰ ਨਾ ਹੋਣ ਕਾਰਨ ਆਤਮਾਵਾਂ ਸ਼ਾਂਤੀ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੀਆਂ ਹਨ। ਫੇਰ ਅੱਧਾਕਲਪ ਹੈ ਦੇਵੀ - ਦੇਵਤਾਵਾਂ, ਸੂਰਜਵੰਸ਼ੀ - ਚੰਦਵੰਸ਼ੀ। ਫੇਰ ਦਵਾਪਰ - ਕਲਯੁਗ ਵਿੱਚ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਮਨੁੱਖ। ਦੇਵਤਾਵਾਂ ਦਾ ਰਾਜ ਸੀ ਫੇਰ ਹੁਣ ਉਹ ਕਿੱਥੇ ਗਏ? ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਪਤਾ ਨਹੀਂ। ਇਹ ਨਾਲੇਜ਼ ਹੁਣ ਤੁਹਾਨੂੰ ਬਾਪ ਤੋਂ ਮਿਲਦੀ ਹੈ। ਹੋਰ ਕੋਈ

ਮਨੁੱਖ ਵਿੱਚ ਇਹ ਨਾਲੇਜ਼ ਹੁੰਦੀ ਨਹੀਂ। ਬਾਪ ਹੀ ਆਕੇ ਮਨੁੱਖਾਂ ਨੂੰ ਇਹ ਨਾਲੇਜ਼ ਦਿੰਦੇ ਹਨ, ਜਿਸ ਨਾਲ ਹੀ ਮਨੁੱਖ ਤੋਂ ਦੇਵਤਾ ਬਣਦੇ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਇੱਥੇ ਆਏ ਹੀ ਹੋ ਮਨੁੱਖ ਤੋਂ ਦੇਵਤਾ ਬਣਨ ਦੇ ਲਈ। ਦੇਵਤਾਵਾਂ ਦਾ ਖਾਣ - ਪਾਉਣ ਅਸੁੱਧ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ, ਉਹ ਕਦੀ ਬੀੜੀ ਆਦਿ ਪੀਂਦੇ ਨਹੀਂ। ਇੱਥੇ ਦੇ ਪਤਿਤ ਮਨੁੱਖਾਂ ਦੀ ਗੱਲ ਨਾ ਪੁਛੋ - ਕੀ - ਕੀ ਖਾਂਦੇ ਹਨ! ਹੁਣ ਬਾਪ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ ਇਹ ਭਾਰਤ ਪਹਿਲੇ ਸੱਚਖੰਡ ਸੀ। ਜ਼ਰੂਰ ਸੱਚੇ ਬਾਪ ਨੇ ਸਥਾਪਨ ਕੀਤਾ ਹੋਵੇਗਾ। ਬਾਪ ਨੂੰ ਵੀ ਸੱਚ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਬਾਪ ਹੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮੈਂ ਹੀ ਇਸ ਭਾਰਤ ਨੂੰ ਸੱਚਖੰਡ ਬਣਾਉਂਦਾ ਹਾਂ। ਤੁਸੀਂ ਸੱਚੇ ਦੇਵਤਾ ਕਿਵੇਂ ਬਣ ਸਕਦੇ ਹੋ, ਉਹ ਵੀ ਤੁਹਾਨੂੰ ਸਿਖਾਉਂਦੇ ਹਾਂ। ਕਿੰਨੇ ਬੱਚੇ ਇੱਥੇ ਆਉਂਦੇ ਹਨ ਇਸਲਈ ਇਹ ਮਕਾਨ ਆਦਿ ਬਣਵਾਉਣੇ ਪੈਂਦੇ ਹਨ। ਅੰਤ ਤੱਕ ਵੀ ਬਣਦੇ ਰਹਿਣਗੇ, ਬਹੁਤ ਬਣਗੇ। ਮਕਾਨ ਖਰੀਦ ਵੀ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਬ੍ਰਹਮਾ ਦੁਆਰਾ ਕੰਮ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਬ੍ਰਹਮਾ ਹੋ ਗਿਆ ਸਾਂਵਰਾ ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਬਹੁਤ ਜਨਮਾਂ ਦੇ ਅੰਤ ਦਾ ਜਨਮ ਹੈ ਨਾ। ਇਹ ਫੇਰ ਗੇਰਾ ਬਣੇਗਾ। ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਦਾ ਵੀ ਚਿੱਤਰ ਗੇਰਾ ਅਤੇ ਸਾਂਵਰਾ ਹੈ ਨਾ। ਮਿਯੂਜ਼ਿਅਮ ਵਿੱਚ ਵੱਡੇ - ਵੱਡੇ ਚੰਗੇ ਚਿੱਤਰ ਹਨ ਜਿਸ ਤੇ ਤੁਸੀਂ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਮਝਾ ਸਕਦੇ ਹੋ। ਇੱਥੇ ਬਾਬਾ ਮਿਯੂਜ਼ਿਅਮ ਨਹੀਂ ਬਣਵਾਉਂਦੇ ਹਨ ਇਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਟਾਵਰ ਆਫ਼ ਸਾਇਲੈਂਸ। ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਅਸੀਂ ਸ਼ਾਂਤੀਧਾਮ ਆਪਣੇ ਘਰ ਜਾਂਦੇ ਹਾਂ। ਅਸੀਂ ਉੱਥੇ ਦੇ ਰਹਿਣ ਵਾਲੇ ਹਾਂ ਫੇਰ ਇੱਥੇ ਆਕੇ ਸ਼ਰੀਰ ਲੈ ਪਾਰੂ ਵਜਾਉਂਦੇ ਹਾਂ। ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਪਹਿਲੇ - ਪਹਿਲੇ ਇਹ ਨਿਸ਼ਚੈ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਕਿ ਇਹ ਸਾਧੂ - ਸੰਤ ਨਹੀਂ ਪੜ੍ਹਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਇਹ (ਦਾਦਾ) ਤਾਂ ਸਿੰਧ ਦਾ ਰਹਿਣ ਵਾਲਾ ਸੀ ਪਰ ਇਸ ਵਿੱਚ ਜੇ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਕਰ ਬੇਲਦੇ ਹਨ - ਉਹ ਹੈ ਗਿਆਨ ਦਾ ਸਾਗਰ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕੋਈ ਜਾਣਦੇ ਹੀ ਨਹੀਂ। ਕਹਿੰਦੇ ਵੀ ਹਨ ਗੰਡ ਫਾਦਰ। ਪਰ ਕਹਿ ਦਿੰਦੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਨਾਮ - ਰੂਪ ਹੈ ਹੀ ਨਹੀਂ। ਉਹ ਨਿਰਾਕਾਰ ਹੈ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਕੋਈ ਆਕਾਰ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਫੇਰ ਕਹਿ ਦਿੰਦੇ ਉਹ ਸ੍ਵਵਿਆਪੀ ਹੈ। ਅਰੇ, ਪਰਮਾਤਮਾ ਕਿੱਥੇ ਹੈ? ਕਹਿਣਗੇ ਉਹ ਸ੍ਵਵਿਆਪੀ ਹੈ, ਸਭ ਦੇ ਅੰਦਰ ਹੈ। ਅਰੇ, ਹਰ ਇੱਕ ਦੇ ਅੰਦਰ ਆਤਮਾ ਬੈਠੀ ਹੈ, ਸਭ ਭਰਾ - ਭਰਾ ਹੈ ਨਾ, ਫੇਰ ਘੱਟ - ਘੱਟ ਵਿੱਚ ਪਰਮਾਤਮਾ ਕਿੱਥੋਂ ਆਇਆ? ਇਵੇਂ ਨਹੀਂ ਕਹਿਣਗੇ ਪਰਮਾਤਮਾ ਵੀ ਹੈ ਅਤੇ ਆਤਮਾ ਵੀ ਹੈ। ਪਰਮਾਤਮਾ ਬਾਪ ਨੂੰ ਬੁਲਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਬਾਬਾ ਆਕੇ ਸਾਨੂੰ ਪਤਿਤਾਂ ਨੂੰ ਪਾਵਨ ਬਣਾਓ। ਮੈਨੂੰ ਤੁਸੀਂ ਬੁਲਾਉਂਦੇ ਹੋ ਇਹ ਧੰਧਾ, ਇਹ ਸੇਵਾ ਕਰਨ ਲਈ। ਸਾਨੂੰ ਸਭ ਨੂੰ ਆਕੇ ਸੁੱਧ ਬਣਾਓ। ਪਤਿਤ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਮੈਨੂੰ ਨਿਮੰਤਰਣ ਦਿੰਦੇ ਹੋ, ਕਹਿੰਦੇ ਹੋ ਬਾਬਾ ਅਸੀਂ ਪਤਿਤ ਹਾਂ। ਬਾਬਾ ਤਾਂ ਪਾਵਨ ਦੁਨੀਆਂ ਵੇਖਦੇ ਹੀ ਨਹੀਂ। ਪਤਿਤ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਹੀ ਤੁਹਾਡੀ ਸੇਵਾ ਕਰਨ ਦੇ ਲਈ ਆਏ ਹਨ। ਹੁਣ ਇਹ ਰਾਵਣ ਰਾਜ ਵਿਨਾਸ਼ ਹੋ ਜਾਵੇਗਾ। ਬਾਕੀ ਤੁਸੀਂ ਜੇ ਰਾਜਯੋਗ ਸਿੱਖਦੇ ਹੋ ਉਹ ਜਾਕੇ ਰਾਜਾਵਾਂ ਦਾ ਰਾਜਾ ਬਣਦੇ ਹੋ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਅਣਗਿਣਤ ਵਾਰ ਪੜ੍ਹਾਇਆ ਹੈ ਫੇਰ 5 ਹਜ਼ਾਰ ਵਰ੍ਹੇ ਬਾਦ ਤੁਹਾਨੂੰ ਹੀ ਪੜ੍ਹਾਉਣਗੇ। ਸਤਿਯੁਗ - ਤ੍ਰੇਤਾ ਦੀ ਰਾਜਧਾਨੀ ਹੁਣ ਸਥਾਪਨ ਹੋ ਰਹੀ ਹੈ। ਪਹਿਲੇ ਹੈ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਕੁਲ। ਪ੍ਰਜਾਪਿਤਾ ਬ੍ਰਹਮਾ ਗਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਨਾ, ਜਿਸਨੂੰ ਏਡਮ ਆਦਿ ਦੇਵ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਕੋਈ ਨੂੰ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਬਹੁਤ ਹਨ ਜੋ ਇੱਥੇ ਆਕੇ ਸੁਣਕੇ ਫੇਰ ਮਾਇਆ ਦੇ ਵਸ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਪੁੰਨਯ ਆਤਮਾ ਬਣਦੇ - ਬਣਦੇ ਪਾਪ ਆਤਮਾ ਬਣ ਪੈਂਦੇ ਹਨ। ਮਾਇਆ ਬੜੀ ਜ਼ਬਰਦਸਤ ਹੈ। ਸਭਨੂੰ ਪਾਪ ਆਤਮਾ ਬਣਾ ਦਿੰਦੀ ਹੈ। ਇੱਥੇ ਕੋਈ ਵੀ ਪਵਿੱਤਰ ਆਤਮਾ, ਪੁੰਨਯ ਆਤਮਾ ਹੈ ਨਹੀਂ। ਪਵਿੱਤਰ ਆਤਮਾਵਾਂ ਦੇਵੀ - ਦੇਵਤਾ ਸੀ, ਜਦੋਂ ਸਭ ਪਤਿਤ ਬਣ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਉਦੋਂ ਬਾਪ ਨੂੰ ਬੁਲਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਹੁਣ ਇਹ ਹੈ ਰਾਵਣ ਰਾਜ ਪਤਿਤ ਦੁਨੀਆਂ, ਇੰਨਾ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕੰਡਿਆਂ ਦਾ ਜੰਗਲ। ਸਤਿਯੁਗ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਗਾਰਡਨ ਆਫ਼ ਫਲਾਵਰਸ। ਮੁਗਲ ਗਾਰਡਨ ਵਿੱਚ ਕਿੰਨੇ ਫਸਟਕਲਾਸ ਚੰਗੇ - ਚੰਗੇ ਫੁੱਲ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਅੱਕ ਦੇ ਵੀ ਫੁੱਲ ਮਿਲਣਗੇ ਪਰ ਇਸਦਾ ਅਰਥ ਕੋਈ ਵੀ ਸਮਝਦੇ ਨਹੀਂ ਹਨ, ਸ਼ਿਵ ਦੇ ਉਪਰ ਅੱਕ ਕਿਉਂ ਚੜ੍ਹਾਉਂਦੇ ਹਨ? ਇਹ ਵੀ ਬਾਪ ਬੈਠ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਮੈਂ ਜਦੋਂ ਪੜ੍ਹਾਉਂਦਾ ਹਾਂ ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਫਸਟਕਲਾਸ ਮੇਤੀਏ, ਕੋਈ ਰਤਨ ਜੇਤ, ਕੋਈ ਫੇਰ ਅੱਕ ਦੇ ਵੀ ਹਨ। ਨੰਬਰਵਾਰ ਤਾਂ ਹੈ ਨਾ। ਤਾਂ ਇਸਨੂੰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਦੁੱਖਧਾਮ, ਮ੍ਰਿਤੁਲੋਕ। ਸਤਿਯੁਗ ਹੈ ਅਮਰਲੋਕ। ਇਹ ਗੱਲਾਂ ਕਿਸੇ ਸ਼ਾਸਤ੍ਰਾਂ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਸ਼ਾਸਤ੍ਰ ਤਾਂ ਇਸ ਦਾਦਾ ਨੇ ਪੜ੍ਹੇ ਹਨ, ਬਾਪ ਤਾਂ ਸ਼ਾਸਤ੍ਰ ਨਹੀਂ ਪੜ੍ਹਨਗੇ। ਬਾਪ ਤਾਂ ਖੁਦ ਸਦਗਤੀ ਦਾਤਾ ਹੈ। ਕਰਕੇ ਗੀਤਾ ਨੂੰ ਰੈਫਰ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਸ੍ਵਸ਼ਾਸਤ੍ਰਮਈ ਸ਼ਿਰੋਮਣੀ ਗੀਤਾ ਭਗਵਾਨ ਨੇ ਗਾਈ ਹੈ ਪਰ ਭਗਵਾਨ ਕਿਸਨੂੰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਇਹ ਭਾਰਤਵਾਸੀਆਂ ਨੂੰ ਪਤਾ ਨਹੀਂ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮੈਂ ਨਿਸ਼ਕਾਮ ਸੇਵਾ ਕਰਦਾ ਹਾਂ, ਤੁਹਾਨੂੰ ਵਿਸ਼ਵ ਦਾ ਮਾਲਿਕ ਬਣਾਉਂਦਾ ਹਾਂ, ਮੈਂ ਨਹੀਂ ਬਣਦਾ ਹਾਂ। ਸ੍ਵਰਗ ਵਿੱਚ ਤੁਸੀਂ ਮੈਨੂੰ ਯਾਦ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ ਹੋ। ਦੁੱਖ ਵਿੱਚ ਸਿਮਰਨ ਸਭ ਕਰਨ, ਸੁੱਖ ਵਿੱਚ ਕਰੇ ਨਾ ਕੋਈ। ਇਸਨੂੰ ਦੁੱਖ ਅਤੇ ਸੁੱਖ ਦਾ ਖੇਡ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਸ੍ਵਰਗ ਵਿੱਚ ਹੋਰ ਕੋਈ ਦੁਜਾ ਧਰਮ ਹੀ ਨਹੀਂ। ਉਹ ਸਭ ਆਉਂਦੇ ਹੀ ਹਨ ਬਾਦ ਵਿੱਚ। ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਹੁਣ ਇਸ ਪੁਰਾਣੀ ਦੁਨੀਆਂ ਦਾ ਵਿਨਾਸ਼ ਹੋ ਜਾਵੇਗਾ, ਨੈਚਰਲ ਕੈਲੇਮਿਟੀਜ਼ ਤੂਫਾਨ ਆਵੇਗਾ ਜ਼ੋਰ ਨਾਲ। ਸਭ ਖਤਮ ਹੋ ਜਾਣਗੇ।

ਤਾਂ ਬਾਪ ਹੁਣ ਬੇਸਮਝਦਾਰ ਤੋਂ ਸਮਝਦਾਰ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਨੇ ਕਿੰਨਾ ਧਨ ਮਾਲ ਦਿੱਤਾ ਸੀ, ਸਭ ਕਿੱਥੇ ਗਿਆ? ਹੁਣ ਕਿੰਨੇ ਇੰਸਾਲਵੇਟ ਬਣ ਗਏ ਹਾਂ। ਭਾਰਤ ਜੇ ਸੋਨੇ ਦੀ ਚਿੜੀਆਂ ਸੀ ਉਹ ਕੀ ਬਣ ਗਿਆ ਹੈ? ਹੁਣ ਫੇਰ ਪਤਿਤ - ਪਾਵਨ ਬਾਪ ਆਏ ਹੋਏ ਹਨ ਰਾਜਯੋਗ ਸਿਖਾ ਰਹੇ ਹਨ। ਉਹ ਹੈ ਹੱਠਯੋਗ, ਇਹ ਹੈ ਰਾਜਯੋਗ। ਇਹ ਰਾਜਯੋਗ ਦੋਨਾਂ ਦੇ ਲਈ ਹੈ, ਉਹ ਹੱਠਯੋਗ ਸਿਰਫ ਪੁਰਸ਼ ਹੀ ਸਿੱਖਦੇ ਹਨ। ਹੁਣ ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਕਰੋ, ਵਿਸ਼ਵ ਦਾ ਮਾਲਿਕ ਬਣਕੇ ਵਿਖਾਓ। ਹੁਣ ਇਸ ਪੁਰਾਣੀ ਦੁਨੀਆਂ ਦਾ ਵਿਨਾਸ਼ ਤਾਂ ਹੋਣਾ ਹੀ ਹੈ ਬਾਕੀ ਥੋੜਾ ਵਕਤ ਹੈ, ਇਹ ਲੜਾਈ ਅੰਤਿਮ ਲੜਾਈ ਹੈ। ਇਹ ਲੜਾਈ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਵੇਗੀ ਤਾਂ ਰੁਕ ਨਹੀਂ ਸਕਦੀ। ਇਹ ਲੜਾਈ ਸ਼ੁਰੂ ਉਦੋਂ ਹੋਵੇਗੀ ਜਦੋਂ ਤੁਸੀਂ ਕਰਮਾਤੀਤ ਅਵਸਥਾ ਨੂੰ ਪਾਉਗੇ ਅਤੇ ਸ੍ਵਰਗ ਵਿੱਚ ਜਾਣ ਦੇ ਲਾਇਕ ਬਣ ਜਾਵੋਗੇ। ਬਾਪ ਫੇਰ ਵੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਯਾਦ ਦੀ ਯਾਤਰਾ ਵਿੱਚ ਅਲਬੇਲੇ ਨਹੀਂ ਬਣ, ਇਸ ਵਿੱਚ ਮਾਇਆ ਵਿਘਨ ਪਾਉਂਦੀ ਹੈ। ਅੱਛਾ!

ਮਿੱਠੇ- ਮਿੱਠੇ ਸਿੱਕੀਲਧੇ ਬੱਚਿਆਂ ਪ੍ਰਤੀ ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਬਾਪ ਦਾਦਾ ਦਾ ਯਾਦ ਪਿਆਰ ਅਤੇ ਗੁਡਮੋਰਨਿੰਗ । ਰੂਹਾਨੀ ਬਾਪ ਦੀ ਰੂਹਾਨੀ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਨਮਸਤੇ।

ਧਾਰਨਾ ਲਈ ਮੁੱਖ ਸਾਰ:-

1. ਬਾਪ ਦੁਆਰਾ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਪੜ੍ਹਕੇ ਫਰਸਟਕਲਾਸ ਫੁੱਲ ਬਣਨਾ ਹੈ, ਕੰਡਿਆਂ ਦੇ ਇਸ ਜੰਗਲ ਨੂੰ ਫੁੱਲਾਂ ਦਾ ਬਗੀਚਾ ਬਣਾਉਣ ਵਿੱਚ ਬਾਪ ਨੂੰ ਪੂਰੀ ਮਦਦ ਕਰਨੀ ਹੈ।

2. ਕਰਮਾਤੀਤ ਅਵਸਥਾ ਨੂੰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਜਾਂ ਸ੍ਰਰਗ ਵਿੱਚ ਉੱਚਾ ਪੱਦ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਦੇ ਲਈ ਯਾਦ ਦੀ ਯਾਤਰਾ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣਾ ਹੈ, ਅਲਬੇਲਾ ਨਹੀਂ ਬਣਨਾ ਹੈ।

ਵਰਦਾਨ:- ਇੱਕ ਸਥਾਨ ਤੇ ਰਹਿੰਦੇ ਅਨੇਕ ਆਤਮਾਵਾਂ ਦੀ ਸੇਵਾ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਲਾਈਟ - ਮਾਈਟ ਸੰਪੰਨ ਭਵ :
ਜਿਵੇਂ ਲਾਈਟ ਹਾਊਸ ਇੱਕ ਸਥਾਨ ਤੇ ਸਥਿਤ ਹੁੰਦੇ ਦੂਰ - ਦੂਰ ਦੀ ਸੇਵਾ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਇਵੇਂ ਤੁਸੀਂ ਸਭ ਇੱਕ ਸਥਾਨ ਤੇ ਹੁੰਦੇ ਅਨੇਕਾਂ ਦੀ ਸੇਵਾ ਅਰਥ ਨਿਮਿਤ ਬਣ ਸਕਦੇ ਹੋ ਇਸ ਵਿੱਚ ਸਿਰਫ਼ ਲਾਈਟ - ਮਾਈਟ ਨਾਲ ਸੰਪੰਨ ਬਣਨ ਦੀ ਜ਼ਰੂਰਤ ਹੈ। ਮਨ - ਬੁੱਧੀ ਸਦਾ ਵਿਅਰਥ ਸੋਚਣ ਤੋਂ ਮੁਕਤ ਹੋਵੇ, ਮਨਮਨਾਭਵ ਦੇ ਮੰਤਰ ਦਾ ਸਹਿਜ ਸਵਰੂਪ ਹੋ - ਮਨਸਾ ਸੁਭ ਭਾਵਨਾ, ਸ਼੍ਰੇਸ਼ਠ ਕਾਮਨਾ, ਸ਼੍ਰੇਸ਼ਠ ਵਿ੍ਤੀ ਅਤੇ ਸ਼੍ਰੇਸ਼ਠ ਵਾਇਬ੍ਰੇਸ਼ਨ ਨਾਲ ਸੰਪੰਨ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਇਹ ਸੇਵਾ ਸਹਿਜ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹੋ। ਇਹੀ ਮਨਸਾ ਸੇਵਾ ਹੈ।

ਸਲੋਗਨ:- ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਆਤਮਾਵਾਂ ਮਾਈਟ ਬਣੋ ਅਤੇ ਦੂਜੀ ਆਤਮਾਵਾਂ ਨੂੰ ਮਾਈਕ ਬਣਾਓ।

- ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ:-** ਬਾਪ ਦਾ ਮਦਦਗਾਰ ਬਣ ਇਸ ਆਇਰਨ ਏਜਡ ਪਹਾੜ ਨੂੰ ਗੋਲਡਨ ਏਜਡ ਬਣਾਉਣਾ ਹੈ, ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਕਰ ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਦੇ ਲਈ ਫਸਟਕਲਾਸ ਸੀਟ ਰਿਜਰਵ ਕਰਾਉਣੀ ਹੈ”
- ਪ੍ਰਸ਼ਨ:-** ਪ੍ਰਸ਼ਨ:- ਬਾਪ ਦੀ ਫਰਜ਼ ਅਦਾਈ ਕੀ ਹੈ? ਕਿਹੜਾ ਫਰਜ਼ ਪੂਰਾ ਕਰਨ ਲਈ ਬਾਪ ਨੂੰ ਆਉਣਾ ਪੈਂਦਾ ਹੈ?
- ਉੱਤਰ:-** ਬੀਮਾਰ ਅਤੇ ਦੁੱਖੀ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਸੁੱਖੀ ਬਣਾਉਣਾ, ਮਾਇਆ ਦੇ ਫੰਦੇ ਤੋਂ ਕੱਢ ਘਨੇਰੇ ਸੁੱਖ ਦੇਣਾ - ਇਹ ਬਾਪ ਦੀ ਫਰਜ਼ ਅਦਾਈ ਹੈ, ਜੋ ਸੰਗਮ ਤੇ ਹੀ ਬਾਪ ਪੂਰੀ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਬਾਬਾ ਕਹਿੰਦੇ ਮੈਂ ਆਇਆ ਹਾਂ ਤੁਹਾਡੇ ਸਭ ਦੇ ਮਰਜ਼ (ਦੁੱਖ) ਮਿਟਾਉਣ, ਸਭ ਤੇ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਨ। ਹੁਣ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਕਰ 21 ਜਨਮਾਂ ਦੇ ਲਈ ਆਪਣੀ ਉੱਚੀ ਤਕਦੀਰ ਬਣਾ ਲਵੋ।
- ਗੀਤ:-** ਭੇਲੇਨਾਥ ਤੋਂ ਨਿਰਾਲਾ.....

ਓਮ ਸ਼ਾਂਤੀ। ਭੇਲੇਨਾਥ ਸ਼ਿਵ ਭਗਵਾਨੁਵਾਚ - ਬ੍ਰਹਮਾ ਮੁੱਖ ਕਮਲ ਤੋਂ ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਇਹ ਵਰਾਇਟੀ ਵੱਖ - ਵੱਖ ਧਰਮਾਂ ਦਾ ਮਨੁੱਖ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਝਾੜ ਹੈ ਨਾ। ਇਸ ਕਲਪ ਬ੍ਰਿਖ ਅਥਵਾ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਦੇ ਆਦਿ - ਮੱਧ - ਅੰਤ ਦਾ ਰਾਜ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਸਮਝਾ ਰਿਹਾ ਹਾਂ। ਗੀਤ ਵਿੱਚ ਵੀ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਮਹਿਮਾ ਹੈ। ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਦਾ ਜਨਮ ਇੱਥੇ ਹੈ, ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮੈਂ ਆਇਆ ਹਾਂ ਭਾਰਤ ਵਿੱਚ। ਮਨੁੱਖ ਇਹ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ ਕਿ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਕਦੋਂ ਪਧਾਰੇ ਸੀ? ਕਿਉਂਕਿ ਗੀਤਾ ਵਿੱਚ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਦਾ ਨਾਮ ਪਾ ਦਿੱਤਾ ਹੈ। ਦਵਾਪਰ ਦੀ ਤਾਂ ਗੱਲ ਹੀ ਨਹੀਂ। ਬਾਪ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ - ਬੱਚੇ, 5 ਹਜ਼ਾਰ ਵਰ੍ਹੇ ਪਹਿਲੇ ਵੀ ਮੈਂ ਆਕੇ ਇਹ ਗਿਆਨ ਦਿੱਤਾ ਸੀ। ਇਸ ਝਾੜ ਤੋਂ ਸਾਰਿਆਂ ਨੂੰ ਪਤਾ ਪੈ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਝਾੜ ਨੂੰ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਵੇਖੋ। ਸਤਯੁਗ ਵਿੱਚ ਬਰੇਬਰ ਦੇਵੀ - ਦੇਵਤਾਵਾਂ ਦਾ ਰਾਜ ਸੀ, ਤੇਤਾ ਵਿੱਚ ਰਾਮ - ਸੀਤਾ ਦਾ ਹੈ। ਬਾਬਾ ਆਦਿ - ਮੱਧ - ਅੰਤ ਦਾ ਰਾਜ ਦੱਸਦੇ ਹਨ। ਬੱਚੇ ਪੁੱਛਦੇ ਹਨ - ਬਾਬਾ, ਅਸੀਂ ਮਾਇਆ ਦੇ ਫੰਦੇ ਵਿੱਚ ਕਦੋਂ ਫਸੇ? ਬਾਬਾ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਦਵਾਪਰ ਤੋਂ। ਨੰਬਰਵਾਰ ਫਿਰ ਦੂਜੇ ਧਰਮ ਆਉਂਦੇ ਹਨ। ਤਾਂ ਹਿਸਾਬ ਲਾਉਣ ਤੋਂ ਸਮਝ ਸਕਦੇ ਹਾਂ ਕਿ ਇਸ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਅਸੀਂ ਫਿਰ ਤੋਂ ਕਦੋਂ ਆਵਾਂਗੇ? ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮੈਂ 5 ਹਜ਼ਾਰ ਵਰ੍ਹੇ ਬਾਦ ਆਇਆ ਹਾਂ, ਸੰਗਮ ਤੇ ਆਪਣਾ ਫਰਜ਼ ਨਿਭਾਉਣ। ਸਾਰੇ ਜੋ ਵੀ ਮਨੁੱਖ ਮਾਤਰ ਹਨ, ਸਾਰੇ ਦੁੱਖੀ ਹਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਵੀ ਖਾਸ ਭਾਰਤਵਾਸੀ। ਡਰਾਮਾ ਅਨੁਸਾਰ ਭਾਰਤ ਨੂੰ ਹੀ ਮੈਂ ਸੁਖੀ ਬਣਾਉਂਦਾ ਹਾਂ। ਬਾਪ ਦਾ ਫਰਜ਼ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਬੱਚੇ ਬੀਮਾਰ ਪੈਂਦੇ ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਦਵਾ ਦਰਮਲ ਕਰਨਾ। ਇਹ ਹੈ ਬਹੁਤ ਵੱਡੀ ਬਿਮਾਰੀ। ਸਾਰੀ ਬਿਮਾਰੀਆਂ ਦਾ ਮੂਲ ਇਹ 5 ਵਿਕਾਰ ਹਨ। ਬੱਚੇ ਪੁੱਛਦੇ ਹਨ ਇਹ ਕੱਦ ਤੋਂ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਏ? ਦਵਾਪਰ ਤੋਂ। ਰਾਵਣ ਦੀ ਗੱਲ ਸਮਝਾਉਣੀ ਹੈ। ਰਾਵਣ ਨੂੰ ਕੋਈ ਵੇਖਿਆ ਨਹੀਂ ਜਾਂਦਾ। ਬੁੱਧੀ ਨਾਲ ਸਮਝਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਬਾਪ ਨੂੰ ਵੀ ਬੁੱਧੀ ਨਾਲ ਜਾਣਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਆਤਮਾ - ਮਨ - ਬੁੱਧੀ ਸਹਿਤ ਹੈ। ਆਤਮਾ ਜਾਣਦੀ ਹੈ ਕਿ ਸਾਡਾ ਬਾਪ ਪਰਮਾਤਮਾ ਹੈ। ਦੁੱਖ - ਸੁੱਖ, ਲੇਪ - ਛੇਪ ਵਿੱਚ ਆਤਮਾ ਆਉਂਦੀ ਹੈ। ਜਦ ਸ਼ਰੀਰ ਹੈ ਤਾਂ ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਦੁੱਖ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਇਵੇਂ ਨਹੀਂ ਕਹਿੰਦੇ ਕਿ ਮੈਨੂੰ ਪਰਮਾਤਮਾ ਨੂੰ ਦੁੱਖੀ ਨਾ ਕਰੋ। ਬਾਪ ਵੀ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ ਕਿ ਮੇਰਾ ਵੀ ਪਾਰੂ ਹੈ, ਕਲਪ - ਕਲਪ ਸੰਗਮ ਤੇ ਆਕੇ ਮੈਂ ਪਾਰੂ ਵਜਾਉਂਦਾ ਹਾਂ। ਜਿਹੜੇ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਮੈਂ ਸੁੱਖ ਵਿੱਚ ਭੇਜਿਆ ਸੀ, ਉਹ ਦੁੱਖੀ ਬਣ ਪਏ ਹਨ ਇਸਲਈ ਫਿਰ ਡਰਾਮਾ ਅਨੁਸਾਰ ਮੈਨੂੰ ਆਉਣਾ ਪੈਂਦਾ ਹੈ। ਬਾਕੀ ਕੱਛ - ਮੱਛ ਅਵਤਾਰ ਇਹ ਗੱਲਾਂ ਹੈ ਨਹੀਂ। ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਪਰਸੁਰਾਮ ਨੇ ਕੁਲਹਾੜਾ ਲੈ ਖੜੀਆਂ ਨੂੰ ਮਾਰਿਆ। ਇਹ ਸਭ ਹੈ ਦੰਤ ਕਥਾਵਾਂ। ਤਾਂ ਹੁਣ ਬਾਪ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ ਮੈਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ।

ਇਹ ਹੈ ਜਗਤ ਅੰਬਾ ਅਤੇ ਜਗਤ ਪਿਤਾ। ਮਦਰ ਅਤੇ ਫਾਦਰ ਕੰਟਰੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹੈ ਨਾ। ਭਾਰਤਵਾਸੀ ਯਾਦ ਵੀ ਕਰਦੇ ਹਨ - ਤੁਸੀਂ ਮਾਤ - ਪਿਤਾ..... ਤੁਹਾਡੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਤੋਂ ਸੁੱਖ ਘਨੇਰੇ ਤਾਂ ਬਰੇਬਰ ਮਿਲ ਰਹੇ ਹਨ। ਫਿਰ ਜੋ ਜਿੰਨਾ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਕਰਨਗੇ। ਜਿਵੇਂ ਬਾਈਸਕੋਪ ਵਿੱਚ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਫਰਸਟਕਲਾਸ ਦਾ ਰਿਜਰਵੇਸ਼ਨ ਕਰਾਉਂਦੇ ਹਨ ਨਾ। ਬਾਪ ਵੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਭਾਵੇਂ ਸੂਰਜਵੰਸ਼ੀ, ਭਾਵੇਂ ਚੰਦ੍ਰਵੰਸ਼ੀ ਵਿੱਚ ਸੀਟ ਰਿਜਰਵ ਕਰਾਓ, ਜਿੰਨਾ ਜੋ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਕਰੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਪਦ ਪਾ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਤਾਂ ਸਭ ਮਰਜ਼ ਮਿਟਾਉਣ ਬਾਪ ਆਏ ਹਨ। ਰਾਵਣ ਨੇ ਸਭ ਨੂੰ ਬਹੁਤ ਦੁੱਖ ਦਿੱਤਾ ਹੈ। ਕੋਈ ਵੀ ਮਨੁੱਖ, ਮਨੁੱਖ ਦੀ ਗਤੀ - ਸਦਗਤੀ ਕਰ ਨਾ ਸਕੇ। ਇਹ ਹੈ ਹੀ ਕਲਯੁਗ ਦਾ ਅੰਤ। ਗੁਰੂ ਲੋਕ ਸ਼ਰੀਰ ਛੱਡਦੇ ਹਨ ਫਿਰ ਇੱਥੇ ਹੀ ਪੁਨਰਜਨਮ ਲੈਂਦੇ ਹਨ। ਤਾਂ ਫਿਰ ਉਹ ਹੋਰਾਂ ਦੀ ਕੀ ਸਦਗਤੀ ਕਰਣਗੇ! ਕੀ ਇੰਨੇ ਸਾਰੇ ਕਈ ਗੁਰੂ ਮਿਲ ਕੇ ਪਤਿਤ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਨੂੰ ਪਾਵਨ ਬਣਾਉਣਗੇ? ਗੋਵਰਧਨ ਪ੍ਰਵਤ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਨਾ। ਇਹ ਮਾਤਾਵਾਂ ਇਸ ਆਇਰਨ ਏਜਡ ਪਹਾੜ ਨੂੰ ਗੋਲਡਨ ਏਜਡ ਬਣਾਉਂਦੀਆਂ ਹਨ। ਗੋਵਰਧਨ ਦੀ ਫਿਰ ਪੂਜਾ ਵੀ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਉਹ ਹੈ ਤੱਤਵ ਪੂਜਾ। ਸੰਨਿਆਸੀ ਵੀ ਬ੍ਰਹਮ ਅਥਵਾ ਤੱਤਵ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਸਮਝਦੇ ਹਨ ਉਹ ਹੀ ਪਰਮਾਤਮਾ ਹੈ, ਬ੍ਰਹਮ ਰੱਬ ਹੈ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਇਹ ਤਾਂ ਭ੍ਰਮ ਹੈ। ਬ੍ਰਹਮਾਂਡ ਵਿੱਚ ਤਾਂ ਆਤਮਾਵਾਂ ਅੰਡੇ ਮਿਸਲ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ, ਨਿਰਾਕਾਰੀ ਝਾੜ ਵੀ ਵਿਖਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਹਰ ਇੱਕ ਦਾ ਆਪਣਾ - ਆਪਣਾ ਸੈਕਸ਼ਨ ਹੈ। ਇਸ ਝਾੜ ਦਾ ਫਾਊਂਡੇਸ਼ਨ ਹੈ - ਭਾਰਤ ਦਾ ਸੂਰਜਵੰਸ਼ੀ - ਚੰਦ੍ਰਵੰਸ਼ੀ ਘਰਾਣਾ। ਫਿਰ ਵਿਧੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਮੁੱਖ ਹੈ 4 ਧਰਮ। ਤਾਂ ਹਿਸਾਬ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ - ਕਿਹੜੇ - ਕਿਹੜੇ ਧਰਮ ਕੱਦ ਆਉਂਦੇ ਹਨ? ਜਿਵੇਂ ਗੁਰੂਨਾਨਕ 500 ਵਰ੍ਹੇ ਪਹਿਲੇ ਆਏ। ਇਵੇਂ ਤਾਂ ਨਹੀਂ ਸਿੱਖ ਲੋਕ ਕੋਈ 84 ਜਨਮ ਦਾ ਪਾਰੂ ਵਜਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ 84 ਜਨਮ ਸਿਰਫ ਤੁਸੀਂ

ਆਲਰਾਉਂਡਰ ਬ੍ਰਾਹਮਣਾਂ ਦੇ ਹਨ । ਬਾਬਾ ਨੇ ਸਮਝਿਆ ਹੈ ਕਿ ਤੁਹਾਡਾ ਹੀ ਆਲਰਾਉਂਡਰ ਪਾਰੂ ਹੈ। ਬ੍ਰਾਹਮਣ, ਦੇਵਤਾ, ਖੜੀ, ਵੈਸ਼ਯ, ਸੂਦਰ ਤੁਸੀਂ ਬਣਦੇ ਹੋ। ਜੇ ਪਹਿਲੇ ਦੇਵੀ - ਦੇਵਤਾ ਬਣਦੇ ਹਨ ਉਹ ਹੀ ਸਾਰਾ ਚੱਕਰ ਲਾਉਂਦੇ ਹਨ।

ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਤੁਸੀਂ ਵੇਦ - ਸ਼ਾਸਤਰ ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਸੁਣੋ। ਹੁਣ ਇਹ ਸੁਣੋ ਅਤੇ ਜੱਜ ਕਰੋ ਕਿ ਸ਼ਾਸਤਰ ਰਾਈਟ ਹਨ ਜਾਂ ਗੁਰੂ ਲੋਕ ਰਾਈਟ ਹਨ ਜਾਂ ਜੇ ਬਾਪ ਸੁਣਾਉਂਦੇ ਹਨ ਉਹ ਰਾਈਟ ਹੈ? ਬਾਪ ਨੂੰ ਕਹਿੰਦੇ ਹੀ ਹਨ ਟਰੁਥ। ਮੈਂ ਸੱਚ ਦੱਸਦਾ ਹਾਂ ਜਿਸ ਨਾਲ ਸਤਯੁਗ ਬਣ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਦਵਾਪਰ ਤੋਂ ਲੈਕੇ ਤੁਸੀਂ ਝੂਠ ਸੁਣਦੇ ਆਏ ਹੋ ਤਾਂ ਉਸ ਨਾਲ ਨਰਕ ਬਣ ਪੈਂਦਾ ਹੈ।

ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਮੈਂ ਤੁਹਾਡਾ ਗੁਲਾਮ ਹਾਂ, ਭਗਤੀ ਮਾਰਗ ਵਿੱਚ ਤੁਸੀਂ ਗਾਉਂਦੇ ਆਏ ਹੋ - ਮੈਂ ਗੁਲਾਮ, ਮੈਂ ਗੁਲਾਮ ਤੇਰਾ.....ਹੁਣ ਮੈਂ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਦੀ ਸੇਵਾ ਵਿੱਚ ਆਇਆ ਹਾਂ ਬਾਪ ਨੂੰ ਨਿਰਾਕਾਰੀ, ਨਿਰਹੰਕਾਰੀ ਗਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਤਾਂ ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮੇਰਾ ਫਰਜ਼ ਹੈ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਸਦਾ ਸੁੱਖੀ ਬਣਾਉਣਾ। ਗੀਤ ਵਿੱਚ ਵੀ ਹੈ ਅਗਮ - ਨਿਗਮ ਦਾ ਭੇਦ ਖੇਲੋ.....ਬਾਕੀ ਡਮਰੂ ਆਦਿ ਵਜਾਉਣ ਦੀ ਕੋਈ ਗੱਲ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਹ ਤਾਂ ਆਦਿ - ਮੱਧ - ਅੰਤ ਦਾ ਸਾਰਾ ਸਮਾਚਾਰ ਸੁਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਬਾਬਾ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਤੁਸੀਂ ਸਾਰੇ ਬੱਚੇ ਐਕਟਰਸ ਹੋ, ਮੈਂ ਇਸ ਸਮੇਂ ਕਰਨਕਰਾਵਣਹਾਰ ਹਾਂ। ਮੈਂ ਇਨ੍ਹਾਂ ਤੋਂ (ਬ੍ਰਾਹਮਾ ਤੋਂ) ਸਥਾਪਨ ਕਰਵਾਉਂਦਾ ਹਾਂ। ਬਾਕੀ ਗੀਤਾਂ ਵਿੱਚ ਜੇ ਕੁਝ ਲਿਖਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ, ਉਹ ਤਾਂ ਹੈ ਨਹੀਂ। ਹੁਣ ਤਾਂ ਪ੍ਰੈਕਟੀਕਲ ਗੱਲ ਹੈ ਨਾ। ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਇਹ ਸਹਿਜ ਗਿਆਨ ਅਤੇ ਸਹਿਜ ਯੋਗ ਸਿਖਾਉਂਦਾ ਹਾਂ, ਯੋਗ ਲਵਾਉਂਦਾ ਹਾਂ। ਕਿਹਾ ਹੈ ਨਾ ਯੋਗ ਲਵਾਉਣ ਵਾਲੇ, ਝੋਲੀ ਭਰਨ ਵਾਲੇ, ਮਰਜ਼ ਮਿਟਾਉਣ ਵਾਲੇ.....। ਗੀਤਾਂ ਦਾ ਵੀ ਪੂਰਾ ਅਰਥ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਯੋਗ ਸਿਖਾਉਂਦਾ ਹਾਂ ਅਤੇ ਸਿਖਵਾਉਂਦਾ ਵੀ ਹਾਂ। ਬੱਚੇ ਯੋਗ ਸਿੱਖ ਕੇ ਫਿਰ ਹੋਰਾਂ ਨੂੰ ਸਿਖਾਉਂਦੇ ਹਨ ਨਾ। ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਯੋਗ ਤੋਂ ਸਾਡੀ ਜੇਤੀ ਜਗਾਉਣ ਵਾਲੇ.....ਇਵੇਂ ਦੇ ਗੀਤ ਵੀ ਕੋਈ ਘਰ ਵਿੱਚ ਬੈਠ ਕੇ ਸੁਣੇ ਤਾਂ ਸਾਰਾ ਹੀ ਗਿਆਨ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਚੱਕਰ ਲਾਵੇਗਾ। ਬਾਪ ਦੀ ਯਾਦ ਤੋਂ ਵਰਸੇ ਦਾ ਵੀ ਨਸ਼ਾ ਚੜ੍ਹੇਗਾ। ਸਿਰਫ ਪਰਮਾਤਮਾ ਵਾ ਰੱਬ ਕਹਿਣ ਨਾਲ ਮੁੱਖ ਮਿੱਠਾ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ। ਬਾਬਾ ਮਾਨਾ ਹੀ ਵਰਸਾ।

ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਬਾਬਾ ਤੋਂ ਆਦਿ - ਮੱਧ - ਅੰਤ ਦਾ ਗਿਆਨ ਸੁਣ ਕੇ ਫਿਰ ਹੋਰਾਂ ਨੂੰ ਸੁਣਾਉਂਦੇ ਹੋ, ਇਸ ਨੂੰ ਹੀ ਸੰਖਧਵਨੀ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਤੁਹਾਡੇ ਹੱਥ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਪੁਸਤਕ ਆਦਿ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਸਿਰਫ ਧਾਰਨਾ ਕਰਨੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਹੋ ਸੱਚੇ ਰੂਹਾਨੀ ਬ੍ਰਾਹਮਣ, ਰੂਹਾਨੀ ਬਾਪ ਦੇ ਬੱਚੇ। ਸੱਚੀ ਗੀਤਾਂ ਤੋਂ ਭਾਰਤ ਸ੍ਰਰਗ ਬਣਦਾ ਹੈ। ਉਹ ਤਾਂ ਸਿਰਫ ਕਥਾਵਾਂ ਬੈਠ ਬਣਾਈਆਂ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਸਭ ਪਾਰਵਤੀਆਂ ਹੋ, ਤੁਹਾਨੂੰ ਇਹ ਅਮਰਕਥਾ ਸੁਣਾ ਰਿਹਾ ਹਾਂ। ਤੁਸੀਂ ਸਭ ਦ੍ਰੋਪਦੀਆਂ ਹੋ। ਉੱਥੇ ਕੋਈ ਨੰਗਾ ਹੁੰਦਾ ਨਹੀਂ। ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਤੱਦ ਬੱਚੇ ਕਿਵੇਂ ਪੈਦਾ ਹੋਣਗੇ? ਅਰੇ, ਹੈ ਹੀ ਨਿਰਵਿਕਾਰੀ ਤਾਂ ਵਿਕਾਰ ਦੀ ਗੱਲ ਕਿਵੇਂ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਸਮਝ ਨਹੀਂ ਸਕੋਗੇ ਕਿ ਯੋਗਬਲ ਤੋਂ ਬੱਚੇ ਕਿਵੇਂ ਪੈਦਾ ਹੋਣਗੇ। ਤੁਸੀਂ ਆਰਗਿਊ ਕਰੋਗੇ। ਪਰੰਤੂ ਇਹ ਤਾਂ ਸ਼ਾਸਤਰਾਂ ਦੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਹਨ ਨਾ। ਉਹ ਹੈ ਹੀ ਸੰਪੂਰਨ ਨਿਰਵਿਕਾਰੀ ਦੁਨੀਆਂ। ਇਹ ਹੈ ਵਿਕਾਰੀ ਦੁਨੀਆਂ। ਮੈਂ ਜਾਣਦਾ ਹਾਂ ਡਰਾਮਾ ਅਨੁਸਾਰ ਮਾਇਆ ਫਿਰ ਤੁਹਾਨੂੰ ਦੁੱਖੀ ਕਰੇਗੀ। ਮੈਂ ਕਲਪ - ਕਲਪ ਆਪਣਾ ਫਰਜ਼ ਪਾਲਣ ਕਰਨ ਆਉਂਦਾ ਹਾਂ। ਜਾਣਦੇ ਹਨ ਕਲਪ ਪਹਿਲੇ ਵਾਲੇ ਸਿਕਿਲੋਧੇ ਹੀ ਆਕੇ ਆਪਣਾ ਵਰਸਾ ਲੈਣਗੇ। ਆਸਾਰ ਵੀ ਵਿਖਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਉਹ ਹੀ ਮਹਾਭਾਰਤ ਲੜਾਈ ਹੈ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਫਿਰ ਤੋਂ ਦੇਵੀ - ਦੇਵਤਾ ਅਤੇ ਸ੍ਰਰਗ ਦਾ ਮਾਲਿਕ ਬਣਨ ਦਾ ਪੁਰਸਾਰਥ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਸਥੂਲ ਲੜਾਈ ਦੀ ਕੋਈ ਗੱਲ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਨਾ ਅਸੁਰਾਂ ਅਤੇ ਦੇਵਤਾਵਾਂ ਦੀ ਲੜਾਈ ਹੀ ਹੋਈ ਹੈ। ਉੱਥੇ ਤਾਂ ਮਾਇਆ ਹੀ ਨਹੀਂ ਜੇ ਲੜਾਏ। ਅੱਧਾਕਲਪ ਨਾ ਕੋਈ ਲੜਾਈ, ਨਾ ਕੋਈ ਵੀ ਬਿਮਾਰੀ, ਨਾ ਦੁੱਖ - ਅਸ਼ਾਂਤੀ। ਅਰੇ, ਉੱਥੇ ਤਾਂ ਸਦੈਵ ਸੁੱਖ, ਬਹਾਰ ਹੀ ਬਹਾਰ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ। ਹਸਪਤਾਲ ਹੁੰਦਾ ਨਹੀਂ, ਬਾਕੀ ਸਕੂਲ ਵਿੱਚ ਪੜ੍ਹਨਾ ਤਾਂ ਹੁੰਦਾ ਹੀ ਹੈ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਹਰ ਇੱਕ ਇੱਥੇ ਤੋਂ ਵਰਸਾ ਲੈ ਜਾਂਦੇ ਹੋ। ਮਨੁੱਖ ਪੜ੍ਹਾਈ ਨਾਲ ਆਪਣੇ ਪੈਰਾਂ ਤੇ ਖੜੇ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਇਸ ਤੇ ਕਹਾਣੀ ਵੀ ਹੈ - ਕੋਈ ਨੇ ਪੁੱਛਿਆ ਤੁਸੀਂ ਕਿਸ ਦਾ ਖਾਧੀ ਹੋ? ਤਾਂ ਕਿਹਾ ਅਸੀਂ ਆਪਣੀ ਤਕਦੀਰ ਦਾ ਖਾਧੀ ਹਾਂ। ਉਹ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਹੱਦ ਦੀ ਤਕਦੀਰ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਆਪਣੀ ਬੇਹੱਦ ਦੀ ਤਕਦੀਰ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹੋ। ਤੁਸੀਂ ਇਵੇਂ ਦੀ ਤਕਦੀਰ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹੋ ਜੋ 21 ਜਨਮ ਫਿਰ ਆਪਣਾ ਹੀ ਰਾਜ ਭਾਗ ਭੋਗਦੇ ਹੋ। ਇਹ ਹੈ ਬੇਹੱਦ ਦੇ ਸੁੱਖ ਦਾ ਵਰਸਾ, ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਕੰਟਰਾਸਟ ਨੂੰ ਚੰਗੀ ਰੀਤੀ ਜਾਣਦੇ ਹੋ, ਭਾਰਤ ਕਿੰਨਾ ਸੁੱਖੀ ਸੀ। ਹੁਣ ਕੀ ਹਾਲ ਹੈ! ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਕਲਪ ਪਹਿਲੇ ਰਾਜ - ਭਾਗ ਲਿਆ ਹੋਵੇਗਾ ਉਹੀ ਹੁਣ ਲੈਣਗੇ, ਇਵੇਂ ਨਹੀਂ ਜੇ ਡਰਾਮਾ ਵਿੱਚ ਹੋਵੇਗਾ ਉਹ ਮਿਲੇਗਾ, ਫਿਰ ਤਾਂ ਭੁੱਖੇ ਮਰ ਜਾਣਗੇ। ਇਹ ਡਰਾਮਾ ਦਾ ਰਾਜ ਪੂਰਾ ਸਮਝਣਾ ਹੈ। ਸ਼ਾਸਤਰਾਂ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਨੇ ਕਿੰਨੀ ਉਮਰ, ਕੋਈ ਨੇ ਕਿੰਨੀ ਲਿੱਖ ਦਿੱਤੀ ਹੈ। ਅਨੇਕਾਨੇਕ ਮਤ - ਮਤਾਂਤਰ ਹੈ। ਕੋਈ ਫਿਰ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਅਸੀਂ ਤਾਂ ਸਦਾ ਸੁਖੀ ਹੈ ਹੀ। ਅਰੇ, ਤੁਸੀਂ ਕਦੀ ਬੀਮਾਰ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੇ ਹੋ? ਉਹ ਤਾਂ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਰੋਗ ਆਦਿ ਤਾਂ ਸ਼ਰੀਰ ਨੂੰ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਆਤਮਾ ਨਿਰਲੇਪ ਹੈ। ਅਰੇ, ਚੇਟ ਆਦਿ ਲੱਗਦੀ ਹੈ ਤਾਂ ਦੁੱਖ ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਨਾ - ਇਹ ਬੜੀ ਸਮਝਣ ਦੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਹਨ। ਇਹ ਸਕੂਲ ਹੈ, ਇਕ ਹੀ ਟੀਚਰ ਹੈ। ਨਾਲੇਜ ਇੱਕ ਹੀ ਹੈ। ਏਮ ਆਬਜੈਕਟ ਇੱਕ ਹੀ ਹੈ, ਨਰ ਤੋਂ ਨਾਰਾਇਣ ਬਣਨ ਦੀ। ਜੇ ਨਾਪਾਸ ਹੋਣਗੇ ਉਹ ਚੰਦ੍ਰਵੰਸ਼ੀ ਵਿੱਚ ਚਲੇ ਜਾਣਗੇ। ਜਦ ਦੇਵਤੇ ਸੀ ਤਾਂ ਖੜੀ ਨਹੀਂ, ਜਦ ਖੜੀ ਸੀ ਤਾਂ ਵੈਸ਼ਯ ਨਹੀਂ, ਜਦ ਵੈਸ਼ਯ ਸੀ ਤਾਂ ਸੂਦਰ ਨਹੀਂ। ਇਹ ਸਭ ਸਮਝਣ ਦੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਹਨ। ਮਾਤਾਵਾਂ ਦੇ ਲਈ ਵੀ ਅਤਿ ਸਹਿਜ ਹੈ। ਇੱਕ ਹੀ ਇਮਤਿਹਾਨ ਹੈ। ਇਵੇਂ ਵੀ ਮਤ ਸਮਝੋ ਕਿ ਦੇਰੀ ਨਾਲ ਆਉਣ ਵਾਲੇ ਕਿਵੇਂ ਪੜ੍ਹਣਗੇ। ਪਰ ਹੁਣ ਤਾਂ ਨਵੇਂ ਤਿੱਖੇ ਜਾ ਰਹੇ ਹਨ। ਪ੍ਰੈਕਟੀਕਲ ਵਿੱਚ ਹੈ। ਬਾਕੀ ਮਾਇਆ ਰਾਵਣ ਦਾ ਕੋਈ ਰੂਪ ਨਹੀਂ, ਕਹਿਣਗੇ ਇਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਕਾਮ ਦਾ ਭੂਤ ਹੈ, ਬਾਕੀ ਰਾਵਣ ਦਾ ਕੋਈ ਬੁੱਤ ਜਾ ਸ਼ਰੀਰ ਤਾਂ ਹੈ ਨਹੀਂ।

ਅੱਛਾ, ਸਾਰੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਦਾ ਸਕ੍ਰੀਨ ਹੈ ਮਨਮਨਾਭਵ। ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮੈਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ ਤਾਂ ਇਸ ਯੋਗ ਅਗਨੀ ਨਾਲ ਵਿਕਰਮ ਵਿਨਾਸ ਹੋਣਗੇ। ਬਾਪ ਗਾਈਡ ਬਣ ਕੇ ਆਉਂਦੇ ਹਨ। ਬਾਬਾ ਕਹਿੰਦੇ - ਬੱਚੇ, ਮੈਂ ਤਾਂ ਸਮੁੱਖ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਪੜ੍ਹਾ ਰਿਹਾ ਹਾਂ। ਕਲਪ - ਕਲਪ ਆਪਣੀ ਫਰਜ਼ - ਅਦਾਈ ਪਾਲਣ ਕਰਦਾ ਹਾਂ। ਪਾਰਲੈਕਿਕ ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮੈਂ ਆਪਣਾ ਫਰਜ਼ ਵਜਾਉਣ ਆਇਆ ਹਾਂ - ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਦੀ ਮਦਦ ਨਾਲ। ਮਦਦ ਦੇਣਗੇ ਤਦ ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਵੀ ਪਦ ਪਾਓਗੇ। ਮੈਂ ਕਿੰਨਾ ਵੱਡਾ ਬਾਪ ਹਾਂ। ਕਿੰਨਾ ਵੱਡਾ ਯਗਿਆ ਰਚਿਆ ਹੈ। ਬ੍ਰਹਮਾ ਦੀ ਮੁੱਖ ਵੰਸ਼ਾਵਲੀ ਤੁਸੀਂ ਸਭ ਬ੍ਰਾਹਮਣ - ਬ੍ਰਾਹਮਣੀਆਂ ਭਰਾ - ਭੈਣ ਹੋ। ਜਦ ਭਰਾ - ਭੈਣ ਬਣੇ ਤਾਂ ਇਸਤਰੀ - ਪੁਰੁਸ਼ ਦੀ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਬਦਲ ਜਾਵੇ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਇਸ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਕੁਲ ਨੂੰ ਕਲੰਕਿਤ ਨਹੀਂ ਕਰਨਾ, ਪਵਿੱਤਰ ਰਹਿਣ ਦੀ ਯੁਕਤੀਆਂ ਹਨ। ਮਨੁੱਖ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਇਹ ਕਿਵੇਂ ਹੋਵੇਗਾ? ਇਵੇਂ ਹੋ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ, ਇਕੱਠੇ ਰਹਿਣ ਅਤੇ ਅੱਗ ਨਾ ਲੱਗੇ! ਬਾਬਾ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਵਿੱਚਕਾਰ ਗਿਆਨ ਤਲਵਾਰ ਹੋਣ ਨਾਲ ਕਦੀ ਅੱਗ ਨਹੀਂ ਲੱਗ ਸਕਦੀ, ਪਰ ਜਦ ਕਿ ਦੇਨੇ ਮਨਮਨਾਭਵ ਰਹਿਣ, ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਰਹਿਣ, ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਸਮਝਣ। ਮਨੁੱਖ ਤਾਂ ਇਨ੍ਹਾਂ ਗੱਲਾਂ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਸਮਝਣ ਕਾਰਨ ਹੰਗਾਮਾ ਮਚਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਇਹ ਗੱਲਾਂ ਵੀ ਖਾਣੀਆਂ ਪੈਦੀਆਂ ਹਨ। ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਨੂੰ ਥੋੜੀ ਕੋਈ ਗੱਲੀ ਦੇ ਸਕਦੇ। ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਇਵੇਂ ਆ ਜਾਵੇ ਤਾਂ ਵਿਲਾਇਤ ਆਦਿ ਤੋਂ ਇੱਕ ਦਮ ਐਰੋਪਲੇਨ ਵਿੱਚ ਭੱਜ ਆਉਣ, ਭੀੜ ਮੱਚ ਜਾਵੇ। ਭਾਰਤ ਵਿੱਚ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਕੀ ਹੋ ਜਾਵੇ।

ਅੱਛਾ, ਅੱਜ ਭੋਗ ਹੈ - ਇਹ ਹੈ ਪਿਆਰਘਰ ਅਤੇ ਉਹ ਹੈ ਸਸੁਰਘਰ। ਸੰਗਮ ਤੇ ਮੁਲਾਕਾਤ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਕੋਈ - ਕੋਈ ਇਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਜਾਦੂ ਸਮਝਦੇ ਹਨ। ਬਾਬਾ ਨੇ ਸਮਝਾਇਆ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਸਾਕਸ਼ਾਤਕਰ ਕੀ ਹੈ? ਭਗਤੀ ਮਾਰਗ ਵਿੱਚ ਕਿਵੇਂ ਸਾਕਸ਼ਾਤਕਰ ਹੁੰਦੇ ਹਨ, ਇਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਸੰਸ਼ੇ ਬੁੱਧੀ ਨਹੀਂ ਹੋਣਾ ਹੈ। ਇਹ ਰਸਮ - ਰਿਵਾਜ ਹਨ। ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਦਾ ਭੰਡਾਰਾ ਹੈ ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰ ਭੋਗ ਲਾਉਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਯੋਗ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣਾ ਤਾਂ ਚੰਗਾ ਹੀ ਹੈ। ਬਾਬਾ ਦੀ ਯਾਦ ਰਹੇਗੀ। ਅੱਛਾ!

ਮਿੱਠੇ- ਮਿੱਠੇ ਸਿੱਕੀਲਧੇ ਬੱਚਿਆਂ ਪ੍ਰਤੀ ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਬਾਪ ਦਾਦਾ ਦਾ ਯਾਦ ਪਿਆਰ ਅਤੇ ਗੁਡਮੋਰਨਿੰਗ। ਰੂਹਾਨੀ ਬਾਪ ਦੀ ਰੂਹਾਨੀ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਨਮਸਤੇ।

ਧਾਰਨਾ ਲਈ ਮੁੱਖ ਸਾਰ:-

1. ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਬ੍ਰਾਹਮਾ ਮੁੱਖ ਵੰਸ਼ਾਵਲੀ ਸਮਝਕੇ ਪੱਕਾ ਪਵਿੱਤਰ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਬਣਨਾ ਹੈ। ਕਦੀ ਆਪਣੇ ਇਸ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਕੁਲ ਨੂੰ ਕਲੰਕਿਤ ਨਹੀਂ ਕਰਨੀ ਹੈ।

2. ਬਾਪ ਸਮਾਨ ਨਿਰਾਕਾਰੀ, ਨਿਰਹੰਕਾਰੀ ਬਣ ਆਪਣੀ ਫਰਜ਼ - ਅਦਾਈ ਪੂਰੀ ਕਰਨੀ ਹੈ। ਰੂਹਾਨੀ ਸੇਵਾ ਤੇ ਤਤਪਰ ਰਹਿਣਾ ਹੈ।

ਵਰਦਾਨ:- ਸੇਵਾਵਾਂ ਦੀ ਪ੍ਰਵ੍ਰਿਤੀ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੇ ਵਿੱਚ - ਵਿੱਚ ਏਕਾਂਤਵਾਸੀ ਬਣਨ ਵਾਲੇ ਅੰਤਰਮੁਖੀ ਭਵ :
ਸਾਈਲੈਂਸ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਦਾ ਪ੍ਰਯੋਗ ਕਰ ਦੇ ਲਈ ਅੰਤਰਮੁਖੀ ਅਤੇ ਏਕਾਂਤਵਾਸੀ ਬਣਨ ਦੀ ਜਰੂਰਤ ਹੈ। ਕਈ ਬੱਚੇ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਅੰਤਰਮੁਖੀ ਸਥਿਤੀ ਦਾ ਅਨੁਭਵ ਕਰਨ ਅਤੇ ਏਕਾਂਤਵਾਸੀ ਬਣਨ ਦੇ ਲਈ ਸਮੇਂ ਹੀ ਨਹੀਂ ਮਿਲਦਾ ਕਿਉਂਕਿ ਸੇਵਾ ਦੀ ਪ੍ਰਵ੍ਰਿਤੀ, ਵਾਣੀ ਦੇ ਸ਼ਕਤੀ ਦੀ ਪ੍ਰਵ੍ਰਿਤੀ ਬਹੁਤ ਵੱਧ ਗਈ ਹੈ ਪਰ ਇਸ ਦੇ ਲਈ ਇਕੱਠੇ ਅੱਧਾ ਘੰਟਾ ਅਤੇ ਇੱਕ ਘੰਟਾ ਨਿਕਾਲਣ ਦੇ ਬਜਾਏ ਵਿੱਚ - ਵਿੱਚ ਥੋੜਾ ਸਮੇਂ ਵੀ ਨਿਕਾਲੇ ਤਾਂ ਸ਼ਕਤੀਸ਼ਾਲੀ ਸਥਿਤੀ ਬਣ ਜਾਵੇਗੀ।

ਸਲੋਗਨ:- ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ ਯੁੱਧ ਕਰਨ ਦੇ ਬਜਾਏ ਮੌਜ ਮਨਾਓ ਤਾਂ ਮੁਸ਼ਕਿਲ ਵੀ ਸਹਿਜ ਹੋ ਜਾਵੇਗੀ।

ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ:- ਤੁਸੀਂ ਹੁਣ ਪੁਰਸ਼ੋਤਮ ਸੰਗਮਯੁਗ ਤੇ ਹੋ, ਤੁਸੀਂ ਇੱਥੇ ਰਹਿੰਦੇ ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨਾ ਹੈ ਅਤੇ ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਪਾਵਨ ਬਣਾਉਣਾ ਹੈ”

ਪ੍ਰਸ਼ਨ:- ਬਾਪ ਨੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਇਵੇਂ ਕਿਹੜੀ ਸਮਝ ਦਿੱਤੀ ਹੈ ਜਿਸ ਤੋਂ ਬੁੱਧੀ ਦਾ ਤਾਲਾ ਖੁੱਲ ਗਿਆ?

ਉੱਤਰ:- ਬਾਪ ਨੇ ਇਸ ਬੇਹੱਦ ਅਨਾਦਿ ਡਰਾਮਾ ਦੀ ਇਵੇਂ ਸਮਝ ਦਿੱਤੀ ਹੈ, ਇਸ ਬੁੱਧੀ ਤੇ ਜੇ ਗਾਡਰੇਜ਼ ਦਾ ਤਾਲਾ ਲੱਗਿਆ ਸੀ ਉਹ ਖੁੱਲ ਗਿਆ। ਪੱਥਰਬੁੱਧੀ ਤੋਂ ਪਾਰਸਬੁੱਧੀ ਬਣ ਗਏ। ਬਾਪ ਨੇ ਸਮਝ ਦਿੱਤੀ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਡਰਾਮਾ ਵਿੱਚ ਹਰ ਇੱਕ ਐਕਟਰ ਦਾ ਆਪਣਾ - ਆਪਣਾ ਅਨਾਦਿ ਪਾਤਰ ਹੈ, ਜਿਸ ਨੇ ਕਲਪ ਪਹਿਲੇ ਜਿੰਨਾ ਪੜ੍ਹਿਆ ਹੈ, ਉਹ ਹੁਣ ਵੀ ਪੜ੍ਹੇਗੇ। ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਕਰ ਆਪਣਾ ਵਰਸਾ ਲੈਣਗੇ।

ਓਮ ਸ਼ਾਂਤੀ। ਰੁਹਾਨੀ ਬੱਚਿਆਂ ਪ੍ਰਤੀ ਰੁਹਾਨੀ ਬਾਪ ਬੈਠ ਸਿਖਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਜਦੋਂ ਤੋਂ ਬਾਪ ਬਣਿਆ ਹੈ ਤੱਦ ਤੋਂ ਹੀ ਟੀਚਰ ਵੀ ਹੈ, ਤੱਦ ਤੋਂ ਹੀ ਫਿਰ ਸਤਿਗੁਰੂ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਸਿੱਖਿਆ ਦੇ ਰਹੇ ਹਨ। ਇਹ ਤਾਂ ਬੱਚੇ ਸਮਝਦੇ ਹੀ ਹਨ ਜਦ ਕਿ ਉਹ ਬਾਪ, ਟੀਚਰ, ਗੁਰੂ ਹੈ ਤਾਂ ਛੋਟਾ ਬੱਚਾ ਤਾਂ ਨਹੀਂ ਹੈ ਨਾ। ਉੱਚ ਤੇ ਉੱਚ, ਵੱਡੇ ਤੋਂ ਵੱਡਾ ਹੈ। ਬਾਪ ਜਾਣਦੇ ਹਨ ਇਹ ਸਭ ਮੇਰੇ ਬੱਚੇ ਹਨ। ਡਰਾਮਾ ਪਲਾਨ ਅਨੁਸਾਰ ਪ੍ਰਕਾਰਿਆ ਵੀ ਹੈ ਕਿ ਆਕੇ ਸਾਨੂੰ ਪਾਵਨ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਲੈ ਚੱਲੇ। ਪਰ ਸਮਝਦੇ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਸਮਝਦੇ ਹੋ ਪਾਵਨ ਦੁਨੀਆਂ ਸਤਯੁਗ ਨੂੰ, ਪਤਿਤ ਦੁਨੀਆਂ ਕਲਯੁਗ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਕਹਿੰਦੇ ਵੀ ਹਨ ਆਕੇ ਸਾਨੂੰ ਰਾਵਣ ਦੀ ਜੇਲ ਤੋਂ ਲਿਬੇਟ ਕਰ ਦੁੱਖਾਂ ਤੋਂ ਛੁਡਾ ਕੇ ਆਪਣੇ ਸ਼ਾਂਤੀਧਾਮ - ਸੁੱਖਧਾਮ ਵਿੱਚ ਲੈ ਚੱਲੇ। ਨਾਮ ਦੇਨੇ ਚੰਗੇ ਹਨ। ਮੁਕਤੀ - ਜੀਵਨਮੁਕਤੀ ਅਤੇ ਸ਼ਾਂਤੀਧਾਮ - ਸੁੱਖਧਾਮ। ਸਿਵਾਏ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਦੇ ਹੋਰ ਕੋਈ ਦੀ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਸ਼ਾਂਤੀਧਾਮ ਕਿੱਥੇ, ਸੁੱਖਧਾਮ ਕਿੱਥੇ ਹੁੰਦਾ ਹੈ? ਬਿਲਕੁਲ ਹੀ ਬੇਸਮਝ ਹਨ। ਤੁਹਾਡੀ ਏਮ ਆਬਜੈਕਟ ਹੀ ਸਮਝਦਾਰ ਬਣਨ ਦੀ ਹੈ। ਬੇਸਮਝਾਂ ਦੇ ਲਈ ਏਮ ਆਬਜੈਕਟ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਕਿ ਇਵੇਂ ਸਮਝਦਾਰ ਬਣਨਾ ਹੈ। ਸਾਰਿਆਂ ਨੂੰ ਸਿਖਾਉਣਾ ਹੈ - ਇਹ ਹੈ ਏਮ ਆਬਜੈਕਟ, ਮਨੁੱਖ ਤੋਂ ਦੇਵਤਾ ਬਣਨਾ। ਇਹ ਹੈ ਹੀ ਮਨੁੱਖਾਂ ਦੀ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ, ਉਹ ਹੈ ਦੇਵਤਾਵਾਂ ਦੀ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ। ਸਤਯੁਗ ਵਿੱਚ ਹੈ ਦੇਵਤਾਵਾਂ ਦੀ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ, ਤਾਂ ਜਰੂਰ ਮਨੁੱਖਾਂ ਦੀ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਕਲਯੁਗ ਵਿੱਚ ਹੋਵੇਗੀ। ਹੁਣ ਮਨੁੱਖ ਤੋਂ ਦੇਵਤਾ ਬਣਨਾ ਹੈ ਤਾਂ ਜਰੂਰ ਪੁਰਸ਼ੋਤਮ ਸੰਗਮਯੁਗ ਵੀ ਹੋਵੇਗਾ। ਇਹ ਹੈ ਦੇਵਤਾ, ਇਹ ਹੈ ਮਨੁੱਖ। ਦੇਵਤੇ ਹਨ ਸਮਝਦਾਰ। ਬਾਪ ਨੇ ਹੀ ਇਵੇਂ ਸਮਝਦਾਰ ਬਣਾਇਆ ਹੈ। ਬਾਪ ਜੇ ਵਿਸ਼ਵ ਦਾ ਮਾਲਿਕ ਹੈ, ਭਾਵੇਂ ਮਾਲਿਕ ਬਣਦਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਪਰ ਗਾਇਆ ਤਾਂ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਨਾ। ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਬਾਪ, ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਸੁੱਖ ਦੇਣ ਵਾਲਾ ਹੈ। ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਸੁੱਖ ਹੁੰਦਾ ਹੀ ਹੈ ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਅਤੇ ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਦੁੱਖ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਪੁਰਾਣੀ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ। ਦੇਵਤਾ ਦੇ ਚਿੱਤਰ ਵੀ ਤੁਹਾਡੇ ਸਾਹਮਣੇ ਹੈ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਗਾਇਨ ਵੀ ਹੈ। ਅੱਜ ਕਲ ਤਾਂ 5 ਭੂਤਾਂ ਨੂੰ ਪੂਜਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ।

ਹੁਣ ਬਾਪ ਤੁਹਾਨੂੰ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ ਤੁਸੀਂ ਹੋ ਪੁਰਸ਼ੋਤਮ ਸੰਗਮਯੁਗ ਤੇ। ਤੁਹਾਡੇ ਵਿੱਚ ਵੀ ਨੰਬਰਵਨ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਅਨੁਸਾਰ ਜਾਣਦੇ ਹਨ - ਸਾਡੀ ਇੱਕ ਲੱਤ ਸ੍ਰਾਗ ਵਿੱਚ ਹੈ, ਇੱਕ ਲੱਤ ਨਰਕ ਵਿੱਚ ਹੈ। ਰਹਿੰਦੇ ਤਾਂ ਇੱਥੇ ਹਨ ਪਰ ਬੁੱਧੀ ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਹੈ ਅਤੇ ਜੇ ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਲੈ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਬਾਪ ਦੀ ਯਾਦ ਤੋਂ ਹੀ ਤੁਸੀਂ ਪਵਿੱਤਰ ਬਣਦੇ ਹੋ। ਇਹ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਬੈਠ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਸ਼ਿਵਜਯੰਤੀ ਮਨਾਉਂਦੇ ਤਾਂ ਜਰੂਰ ਹਨ, ਪਰ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਕਦੇ ਆਇਆ, ਆਕੇ ਕੀ ਕੀਤਾ, ਇਹ ਕੁਝ ਵੀ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਸ਼ਿਵਰਾਤਰੀ ਮਨਾਉਂਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਦੀ ਜਯੰਤੀ ਮਨਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਉਹ ਹੀ ਅੱਖਰ ਜੇ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਦੇ ਲਈ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਉਹ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਦੇ ਲਈ ਤਾਂ ਨਹੀਂ ਕਹਿਣਗੇ ਇਸਲਈ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਫਿਰ ਸ਼ਿਵਰਾਤਰੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਅਰਥ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਸਮਝਦੇ। ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਤਾਂ ਅਰਥ ਸਮਝਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਅਥਾਹ ਦੁੱਖ ਹੈ ਕਲਯੁਗ ਦੇ ਅੰਤ ਵਿੱਚ, ਫਿਰ ਅਥਾਹ ਸੁੱਖ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਸਤਯੁਗ ਵਿੱਚ। ਇਹ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਹੁਣ ਗਿਆਨ ਮਿਲਿਆ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਆਦਿ - ਮੱਧ - ਅੰਤ ਨੂੰ ਜਾਣਦੇ ਹੋ। ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਕਲਪ ਪਹਿਲੇ ਪੜ੍ਹਿਆ ਹੈ ਉਹ ਹੀ ਹੁਣ ਪੜ੍ਹੇਗੇ, ਜਿਸ ਨੇ ਜੇ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਕੀਤਾ ਹੋਵੇਗਾ ਉਹ ਹੀ ਕਰਨ ਲਗਣਗੇ ਅਤੇ ਇਵੇਂ ਹੀ ਪਦ ਵੀ ਪਾਉਣਗੇ। ਤੁਹਾਡੀ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਪੂਰਾ ਚੱਕਰ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਹੀ ਉੱਚ ਤੇ ਉੱਚ ਪਦ ਪਾਉਂਦੇ ਹੋ ਫਿਰ ਤੁਸੀਂ ਉਤਰਦੇ ਵੀ ਇਵੇਂ ਹੋ। ਬਾਪ ਨੇ ਸਮਝਾਇਆ ਹੈ ਇਹ ਜੇ ਵੀ ਮਨੁੱਖਾਂ ਦੀਆਂ ਆਤਮਾਵਾਂ ਹਨ, ਮਾਲਾ ਹੈ ਨਾ, ਸਭ ਨੰਬਰਵਾਰ ਆਉਂਦੀ ਹੈ। ਹਰ ਇੱਕ ਐਕਟਰ ਨੂੰ ਆਪਣਾ - ਆਪਣਾ ਪਾਤਰ ਮਿਲਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ - ਕਿਸ ਸਮੇਂ ਕਿਸ ਨੂੰ ਕੀ ਪਾਤਰ ਵਜਾਉਣਾ ਹੈ। ਇਹ ਅਨਾਦਿ ਬਣਾ - ਬਣਾਇਆ ਡਰਾਮਾ ਹੈ ਜੋ ਬਾਪ ਬੈਠ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਹੁਣ ਜੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਬਾਪ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ ਉਹ ਆਪਣੇ ਭਾਈਆਂ ਨੂੰ ਸਮਝਾਉਣਾ ਹੈ। ਤੁਹਾਡੀ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਹੈ ਕਿ ਹਰ 5 ਹਜ਼ਾਰ ਵਰ੍ਹੇ ਬਾਦ ਬਾਪ ਆਕੇ ਸਾਨੂੰ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਅਸੀਂ ਫਿਰ ਭਰਾਵਾਂ ਨੂੰ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਭਰਾ - ਭਰਾ ਆਤਮਾ ਦੇ ਸੰਬੰਧ ਵਿੱਚ ਹਨ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਇਸ ਸਮੇਂ ਤੁਸੀਂ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਅਸ਼ਰੀਰੀ ਆਤਮਾ ਸਮਝੋ। ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਹੀ ਆਪਣੇ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨਾ ਹੈ - ਪਾਵਨ ਬਣਨ ਲਈ। ਆਤਮਾ ਪਵਿੱਤਰ ਬਣਦੀ ਹੈ ਤਾਂ ਫਿਰ ਸ਼ਰੀਰ ਵੀ ਪਵਿੱਤਰ ਮਿਲਦਾ ਹੈ। ਆਤਮਾ ਅਪਵਿੱਤਰ ਤਾਂ ਜੇਵਰ ਵੀ ਅਪਵਿੱਤਰ। ਨੰਬਰਵਾਰ ਤਾਂ ਹੁੰਦੇ ਹੀ ਹਨ। ਫੀਚਰਸ, ਐਕਟੀਵਿਟੀ ਇੱਕ ਨਾ ਮਿਲੇ ਦੂਜੇ ਨਾਲ। ਨੰਬਰਵਾਰ ਸਭ ਆਪਣਾ - ਆਪਣਾ

ਪਾਰੂ ਵਜਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਫਰਕ ਨਹੀਂ ਪੈ ਸਕਦਾ। ਨਾਟਕ ਵਿੱਚ ਉਹ ਹੀ ਸੀਨ ਵੇਖੋਗੇ ਜੋ ਕਲ ਵੇਖੀ ਹੋਵੇਗੀ। ਉਹ ਹੀ ਰਿਪੀਟ ਹੋਵੇਗੀ ਨਾ। ਇਹ ਫਿਰ ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਅਤੇ ਕਲ ਦਾ ਡਰਾਮਾ ਹੈ। ਕਲ ਤੁਹਾਨੂੰ ਸਮਝਾਇਆ ਸੀ। ਤੁਸੀਂ ਰਾਜਾਈ ਲੀਤੀ ਫਿਰ ਰਾਜਾਈ ਗਵਾਈ। ਅੱਜ ਫਿਰ ਸਮਝ ਰਹੇ ਹੋ ਰਾਜਾਈ ਪਾਉਣ ਲਈ। ਅੱਜ ਭਾਰਤ ਪੁਰਾਣਾ ਨਰਕ ਹੈ, ਕਲ ਨਵਾਂ ਸ੍ਰਰਗ ਹੋਵੇਗਾ। ਤੁਹਾਡੀ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਹੈ - ਹੁਣ ਅਸੀਂ ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਜਾ ਰਹੇ ਹਾਂ। ਸ਼੍ਰੀ ਮਤ ਤੇ ਸ਼੍ਰੇਸ਼ਠ ਬਣ ਰਹੇ ਹਾਂ। ਸ਼੍ਰੇਸ਼ਠ ਜਰੂਰ ਸ਼੍ਰੇਸ਼ਠ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਤੇ ਰਹਿਣਗੇ। ਇਹ ਲਕਸ਼ਮੀ - ਨਾਰਾਇਣ ਸ਼੍ਰੇਸ਼ਠ ਹਨ ਤਾਂ ਸ਼੍ਰੇਸ਼ਠ ਸ੍ਰਰਗ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਜੇ ਭ੍ਰਿਸ਼ਟ ਹਨ ਉਹ ਨਰਕ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਰਾਜ ਤੁਸੀਂ ਹੁਣ ਸਮਝਦੇ ਹੋ। ਇਸ ਬੇਹੱਦ ਦੇ ਡਰਾਮਾ ਨੂੰ ਜੱਦ ਕੋਈ ਚੰਗੀ ਰੀਤੀ ਸਮਝੇ, ਤੱਦ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਬੈਠੇ। ਸ਼ਿਵ ਰਾਤੀ ਵੀ ਮਨਾਉਂਦੇ ਹਨ ਪਰ ਜਾਣਦੇ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਤਾਂ ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਰਿਫਰੇਸ਼ ਕਰਨਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਫਿਰ ਹੋਰਾਂ ਨੂੰ ਵੀ ਰਿਫਰੇਸ਼ ਕਰਦੇ ਹੋ। ਹੁਣ ਤੁਹਾਨੂੰ ਗਿਆਨ ਮਿਲ ਰਿਹਾ ਹੈ ਫਿਰ ਸਦਗਤੀ ਨੂੰ ਪਾ ਲੇਵੋਗੇ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮੈਂ ਸ੍ਰਰਗ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਆਉਂਦਾ ਹਾਂ, ਮੇਰਾ ਪਾਰੂ ਹੀ ਹੈ ਪਤਿਤ ਦੁਨੀਆਂ ਨੂੰ ਬਦਲ ਪਾਵਨ ਦੁਨੀਆਂ ਬਣਾਉਣਾ। ਉੱਥੇ ਤਾਂ ਤੁਹਾਡੇ ਕੋਲ ਕਾਰੁਨ ਦਾ ਖਜਾਨਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਇਥੇ ਤਾਂ ਕੰਗਾਲ ਹਨ ਇਸਲਈ ਬਾਪ ਨੂੰ ਬੁਲਾਉਂਦੇ ਹਨ ਆਕੇ ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਵਰਸਾ ਦੇ। ਕਲਪ - ਕਲਪ ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਵਰਸਾ ਮਿਲਦਾ ਹੈ ਫਿਰ ਕੰਗਾਲ ਵੀ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਚਿੱਤਰਾਂ ਤੇ ਸਮਝਾਓ ਤੱਦ ਸਮਝ ਸਕਣ। ਪਹਿਲੇ ਨੰਬਰ ਵਿੱਚ ਲਕਸ਼ਮੀ - ਨਾਰਾਇਣ ਫਿਰ 84 ਜਨਮ ਲੈਂਦੇ ਮਨੁੱਖ ਬਣ ਗਏ। ਇਹ ਗਿਆਨ ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਮਿਲਿਆ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਅੱਜ ਤੋਂ 5 ਹਜ਼ਾਰ ਵਰ੍ਹੇ ਪਹਿਲੇ ਆਦਿ ਸਨਾਤਨ ਦੇਵੀ - ਦੇਵਤਾ ਧਰਮ ਸੀ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਬੈਕੁੰਠ, ਪੈਰਾਡਾਇਜ਼, ਡੀ.ਟੀ. ਵਰਲਡ ਵੀ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਹੁਣ ਤਾਂ ਨਹੀਂ ਕਹਿਣਗੇ। ਹੁਣ ਤਾਂ ਡੇਵਿਲ ਵਰਲਡ ਹੈ। ਡੇਵਿਲ ਵਰਲਡ ਦਾ ਐਂਡ, ਡੀਟੀ ਵਰਲਡ ਦੀ ਆਦਿ ਦਾ ਹੁਣ ਹੈ ਸੰਗਮ। ਇਹ ਗੱਲਾਂ ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਸਮਝਦੇ ਹੋ, ਹੋਰ ਕੋਈ ਦੇ ਮੁੱਖ ਤੋਂ ਸੁਨ ਨਾ ਸਕਣ। ਬਾਪ ਹੀ ਆਕੇ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਮੁੱਖ ਲੈਂਦੇ ਹਨ। ਮੁੱਖ ਕਿਸ ਦਾ ਲੈਣਗੇ, ਸਮਝਦੇ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਬਾਪ ਦੀ ਸਵਾਰੀ ਕਿਸ ਤੇ ਹੋਵੇਗੀ? ਜਿਵੇਂ ਤੁਹਾਡੀ ਆਤਮਾ ਦੀ ਇਸ ਸ਼ਰੀਰ ਤੇ ਸਵਾਰੀ ਹੈ ਨਾ। ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਸਵਾਰੀ ਤਾਂ ਹੈ ਨਹੀਂ, ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਮੁੱਖ ਜਰੂਰ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਰਾਜਯੋਗ ਕਿਵੇਂ ਸਿਖਾਈਏ? ਪ੍ਰੇਰਨਾ ਤੋਂ ਤਾਂ ਨਹੀਂ ਸਿੱਖਣਗੇ। ਤਾਂ ਇਹ ਸਭ ਗੱਲਾਂ ਦਿਲ ਵਿੱਚ ਨੋਟ ਕਰਨੀ ਹੈ। ਪਰਮਾਤਮਾ ਦੀ ਵੀ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਸਾਰੀ ਨਾਲੇਜ ਹੈ ਨਾ। ਤੁਹਾਡੀ ਵੀ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਇਹ ਬੈਠਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਨਾਲੇਜ ਬੁੱਧੀ ਤੋਂ ਧਾਰਨ ਕਰਨੀ ਹੈ। ਕਿਹਾ ਵੀ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਤੁਹਾਡੀ ਬੁੱਧੀ ਠੀਕ ਹੈ ਨਾ? ਬੁੱਧੀ ਆਤਮਾ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ। ਆਤਮਾ ਹੀ ਬੁੱਧੀ ਤੋਂ ਸਮਝ ਰਹੀ ਹੈ। ਤੁਹਾਡੀ ਪੱਥਰਬੁੱਧੀ ਕਿਸ ਨੇ ਬਣਾਈ? ਹੁਣ ਸਮਝਦੇ ਹੋ ਰਾਵਣ ਨੇ ਸਾਡੀ ਬੁੱਧੀ ਕੀ ਬਣਾ ਦਿੱਤੀ ਹੈ! ਕਲ ਤੁਸੀਂ ਡਰਾਮਾ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ ਸੀ, ਬੁੱਧੀ ਨੂੰ ਇੱਕਦਮ ਗਾਡਰੇਜ਼ ਦਾ ਤਾਲਾ ਲੱਗਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ। 'ਗਾਡ' ਅੱਖਰ ਤਾਂ ਆਉਂਦਾ ਹੈ ਨਾ। ਬਾਪ ਜੋ ਬੁੱਧੀ ਦਿੰਦੇ ਹਨ ਉਹ ਬਦਲ ਕੇ ਪਥਰਬੁੱਧੀ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਫਿਰ ਬਾਪ ਆਕੇ ਤਾਲਾ ਖੋਲਦੇ ਹਨ। ਸਤਯੁਗ ਵਿੱਚ ਹੈ ਹੀ ਪਾਰਸਬੁੱਧੀ। ਬਾਪ ਆਕੇ ਸਭ ਦਾ ਕਲਿਆਣ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਨੰਬਰਵਾਰ ਸਭ ਦੀ ਬੁੱਧੀ ਖੁਲਦੀ ਹੈ। ਫਿਰ ਇੱਕ - ਦੋ ਦੋ ਪਿੱਛੇ ਆਉਂਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਉੱਪਰ ਵਿੱਚ ਤਾਂ ਕੋਈ ਰਹਿ ਨਾ ਸਕੇ। ਪਤਿਤ ਉੱਥੇ ਰਹਿ ਨਾ ਸਕਣ। ਬਾਪ ਪਾਵਨ ਬਣਾ ਕੇ ਪਾਵਨ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਲੈ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਉੱਥੇ ਸਭ ਪਾਵਨ ਆਤਮਾਵਾਂ ਰਹਿੰਦੀਆਂ ਹਨ। ਉਹ ਹੈ ਨਿਰਾਕਾਰੀ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ।

ਤੁਹਾਨੂੰ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਹੁਣ ਸਭ ਪਤਾ ਪੈਂਦਾ ਹੈ ਇਸਲਈ ਆਪਣਾ ਘਰ ਵੀ ਜਿਵੇਂ ਬਹੁਤ ਨਜ਼ਦੀਕ ਵਖਾਈ ਪੈਂਦਾ ਹੈ। ਤੁਹਾਡਾ ਘਰ ਨਾਲ ਬਹੁਤ ਪਿਆਰ ਹੈ। ਤੁਹਾਡੇ ਵਰਗਾ ਪਿਆਰ ਤਾਂ ਕੋਈ ਦਾ ਹੈ ਨਹੀਂ। ਤੁਹਾਡੇ ਵਿੱਚ ਵੀ ਨੰਬਰਵਾਰ ਹਨ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਬਾਪ ਦੇ ਨਾਲ ਲਵ ਹੈ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਘਰ ਦੇ ਨਾਲ ਵੀ ਲਵ ਹੈ। ਮੁਰੱਬੀ ਬੱਚੇ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਨਾ। ਤੁਸੀਂ ਸਮਝਦੇ ਹੋ ਇੱਥੇ ਜੋ ਚੰਗੀ ਰੀਤੀ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਕਰ ਮੁਰੱਬੀ ਬੱਚਾ ਬਣਨਗੇ ਉਹ ਹੀ ਉੱਚ ਪਦ ਪਾਉਣਗੇ। ਛੋਟੇ ਅਥਵਾ ਵੱਡੇ ਸ਼ਰੀਰ ਦੇ ਨਾਲ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਗਿਆਨ ਅਤੇ ਯੋਗ ਵਿੱਚ ਜੋ ਮਸਤ ਹੈ, ਉਹ ਵੱਡੇ ਹਨ। ਕਈ ਛੋਟੇ - ਛੋਟੇ ਬੱਚੇ ਵੀ ਗਿਆਨ - ਯੋਗ ਵਿੱਚ ਤਿੱਖੇ ਹਨ ਤਾਂ ਵੱਡਿਆਂ ਨੂੰ ਪੜ੍ਹਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਕਾਇਦਾ ਹੈ ਵੱਡੇ ਛੋਟਿਆਂ ਨੂੰ ਪੜ੍ਹਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਅੱਜ ਕਲ ਤਾਂ ਮਿਡਗੇਟ ਵੀ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਉੱਝ ਤਾਂ ਸਾਰੀਆਂ ਆਤਮਾਵਾਂ ਮਿਡਗੇਟ ਹਨ। ਆਤਮਾ ਬਿੰਦੀ ਹੈ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਕੀ ਵਜ਼ਨ ਕਰੀਏ। ਸਿਤਾਰਾ ਹੈ। ਮਨੁੱਖ ਲੋਕ ਸਿਤਾਰਾ ਨਾਮ ਸੁਣ ਉੱਪਰ ਵਿੱਚ ਵੇਖਣਗੇ। ਤੁਸੀਂ ਸਿਤਾਰਾ ਨਾਮ ਸੁਣ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਵੇਖਦੇ ਹੋ। ਉਹ ਹੈ ਆਸਮਾਨ ਦੇ ਜੋ ਜੜ੍ਹ ਹੈ, ਤੁਸੀਂ ਚੈਤੰਨ ਹੋ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਤਾਂ ਫੇਰ - ਬਦਲ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ, ਤੁਸੀਂ ਤਾਂ 84 ਜਨਮ ਲੈਂਦੇ ਹੋ, ਕਿੰਨਾ ਵੱਡਾ ਪਾਰਟ ਵਜਾਉਂਦੇ ਹੋ। ਪਾਰੂ ਵਜਾਉਂਦੇ ਵਜਾਉਂਦੇ ਚਮਕ ਡਲ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਬੈਟਰੀ ਡਿਸਚਾਰਜ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਫਿਰ ਬਾਪ ਆਕੇ ਵੱਖ - ਵੱਖ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ ਕਿਉਂਕਿ ਤੁਹਾਡੀ ਆਤਮਾ ਉਲਾਈ ਹੋਈ ਹੈ। ਤਾਕਤ ਜੋ ਭਰੀ ਸੀ ਉਹ ਖਤਮ ਹੋ ਗਈ ਹੈ। ਹੁਣ ਫਿਰ ਬਾਪ ਦੁਆਰਾ ਤਾਕਤ ਭਰਦੇ ਹੋ। ਤੁਸੀਂ ਆਪਣੀ ਬੈਟਰੀ ਚਾਰਜ ਕਰ ਰਹੇ ਹੋ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਮਾਇਆ ਵੀ ਬਹੁਤ ਵਿਘਨ ਪਾਉਂਦੀ ਹੈ ਬੈਟਰੀ ਚਾਰਜ ਕਰਨ ਨਹੀਂ ਦਿੰਦੀ। ਤੁਸੀਂ ਚੈਤੰਨ ਬੈਟਰੀਆਂ ਹੋ। ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਬਾਪ ਨੇ ਨਾਲ ਯੋਗ ਲਗਾਉਣ ਤੋਂ ਅਸੀਂ ਸਤੋਪ੍ਰਧਾਨ ਬਣਾਂਗੇ। ਹੁਣ ਤਮੋਪ੍ਰਧਾਨ ਬਣੇ ਹਾਂ। ਉਹ ਹੱਦ ਦੀ ਪੜ੍ਹਾਈ ਅਤੇ ਇਸ ਬੇਹੱਦ ਦੀ ਪੜ੍ਹਾਈ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਫਰਕ ਹੈ। ਕਿਵੇਂ ਨੰਬਰਵਾਰ ਸਭ ਆਤਮਾਵਾਂ ਉੱਪਰ ਜਾਂਦੀਆਂ ਹਨ ਫਿਰ ਆਪਣੇ ਸਮੇਂ ਤੇ ਪਾਰੂ ਵਜਾਉਣ ਆਉਣਾ ਹੈ। ਸਾਰਿਆਂ ਨੂੰ ਆਪਣਾ ਅਵਿਨਾਸ਼ੀ ਪਾਰਟ ਮਿਲਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਇਹ 84 ਦਾ ਪਾਰੂ ਕਿੰਨੀ ਵਾਰ ਵਜਾਇਆ ਹੋਵੇਗਾ! ਤੁਹਾਡੀ ਬੈਟਰੀ ਕਿੰਨੀ ਵਾਰ ਚਾਰਜ ਅਤੇ ਡਿਸਚਾਰਜ ਹੋਈ ਹੈ। ਜੱਦ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਸਾਡੀ ਬੈਟਰੀ ਡਿਸਚਾਰਜ ਹੈ ਤਾਂ ਫਿਰ ਚਾਰਜ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਦੇਰੀ ਕਿਉਂ ਕਰਨੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ? ਪਰ ਮਾਇਆ ਬੈਟਰੀ ਚਾਰਜ ਕਰਨ ਨਹੀਂ ਦਿੰਦੀ। ਮਾਇਆ ਬੈਟਰੀ ਚਾਰਜ ਕਰਨਾ ਤੁਹਾਨੂੰ ਭੁਲਾ ਦਿੰਦੀ ਹੈ। ਘੜੀ - ਘੜੀ ਬੈਟਰੀ ਡਿਸਚਾਰਜ ਕਰ ਦਿੰਦੀ ਹੈ। ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਦੇ ਹੋ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨ ਦੀ ਪਰ ਕਰ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ ਹੋ। ਤੁਹਾਡੇ ਵਿੱਚ ਜੋ ਬੈਟਰੀ ਚਾਰਜ ਕਰ ਸਤੋਪ੍ਰਧਾਨ ਤੱਕ ਨਜ਼ਦੀਕ ਆਉਂਦੇ ਹਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਵੀ ਕਦੀ - ਕਦੀ ਮਾਇਆ ਗਫ਼ਲਤ ਕਰਾਏ

ਬੈਟਰੀ ਡਿਸਚਾਰਜ ਕਰ ਦਿੰਦੀ ਹੈ। ਇਹ ਪਿਛਾੜੀ ਤੱਕ ਹੁੰਦਾ ਰਹੇਗਾ। ਫਿਰ ਜਦੋਂ ਲੜਾਈ ਦਾ ਅੰਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਸਭ ਖਤਮ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਫਿਰ ਜਿਸ ਦੀ ਜਿੰਨੀ ਬੈਟਰੀ ਚਾਰਜ ਹੋਈ ਹੋਵੇਗੀ ਉਸ ਅਨੁਸਾਰ ਪਦ ਪਾਉਣਗੇ। ਸਾਰੀਆਂ ਆਤਮਾਵਾਂ ਬਾਪ ਦੇ ਬੱਚੇ ਹਨ, ਬਾਪ ਹੀ ਆਕੇ ਸਭ ਦੀ ਬੈਟਰੀ ਚਾਰਜ ਕਰਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਖੇਡ ਕਿਵੇਂ ਵੰਡਰਫੁਲ ਬਣਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਬਾਪ ਦੇ ਨਾਲ ਯੋਗ ਲਾਉਣ ਤੋਂ ਘੜੀ - ਘੜੀ ਹਟ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਕਿੰਨਾ ਨੁਕਸਾਨ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਨਾ ਹਟੀਏ ਉਸਦੇ ਲਈ ਪੁਰਸਾਰਥ ਕਰਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਪੁਰਸਾਰਥ ਕਰਦੇ - ਕਰਦੇ ਜਦ ਸਮਾਪਤੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਤਾਂ ਫਿਰ ਨੰਬਰਵਾਰ ਪੁਰਸਾਰਥ ਅਨੁਸਾਰ ਤੁਹਾਡਾ ਪਾਰ੍ਹ ਪੂਰਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਜਿਵੇਂ ਕਲਪ - ਕਲਪ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਆਤਮਾਵਾਂ ਦੀ ਮਾਲਾ ਬਣਦੀ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ।

ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਰੁਦ੍ਰਾਕਸ਼ ਦੀ ਮਾਲਾ ਹੈ, ਵਿਸ਼ਨੂੰ ਦੀ ਵੀ ਮਾਲਾ ਹੈ। ਪਹਿਲੇ ਨੰਬਰ ਵਿੱਚ ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਮਾਲਾ ਰੱਖਣਗੇ ਨਾ। ਬਾਪ ਦੈਵੀ ਦੁਨੀਆਂ ਰਚਦੇ ਹਨ ਨਾ। ਜਿਵੇਂ ਰੁਦ੍ਰ ਮਾਲਾ ਹੈ, ਉਵੇਂ ਰੁੰਡ ਮਾਲਾ ਹੈ। ਬ੍ਰਾਹਮਣਾਂ ਦੀ ਮਾਲਾ ਅਜੇ ਨਹੀਂ ਬਣ ਸਕੇਗੀ, ਬਦਲੀ - ਸਦਲੀ ਹੁੰਦੀ ਰਹੇਗੀ। ਫਾਈਨਲ ਤੱਦ ਹੋਣਗੇ ਜਦ ਰੁਦ੍ਰ ਮਾਲਾ ਬਣੇਗੀ। ਇਹ ਬ੍ਰਾਹਮਣਾਂ ਦੀ ਵੀ ਮਾਲਾ ਹੈ ਪਰ ਇਸ ਸਮੇਂ ਨਹੀਂ ਬਣ ਸਕਦੀ। ਵਾਸਤਵ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਜਾਪਿਤਾ ਬ੍ਰਹਮਾ ਦੀ ਸਭ ਸੰਤਾਨ ਹਨ। ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਦੇ ਸੰਤਾਨ ਦੀ ਵੀ ਮਾਲਾ ਹੈ, ਵਿਸ਼ਨੂੰ ਦੀ ਵੀ ਮਾਲਾ ਕਰਾਂਗੇ। ਤੁਸੀਂ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਬਣਦੇ ਹੋ ਤਾਂ ਬ੍ਰਹਮਾ ਦੀ ਅਤੇ ਸ਼ਿਵ ਦੀ ਵੀ ਮਾਲਾ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਇਹ ਸਾਰਾ ਗਿਆਨ ਤੁਹਾਡੀ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਨੰਬਰਵਾਰ ਹੈ। ਸੁਣਦੇ ਤਾਂ ਸਾਰੇ ਹਨ ਪਰ ਕੋਈ ਦਾ ਉਸ ਸਮੇਂ ਹੀ ਕੰਨਾਂ ਤੋਂ ਨਿਕਲ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਸੁਣਦੇ ਹੀ ਨਹੀਂ। ਕੋਈ ਤਾਂ ਪੜ੍ਹਦੇ ਹੀ ਨਹੀਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਪਤਾ ਹੀ ਨਹੀਂ- ਰੱਬ ਪੜ੍ਹਾਉਣ ਆਏ ਹਨ। ਪੜ੍ਹਦੇ ਹੀ ਨਹੀਂ ਹਨ, ਇਹ ਪੜ੍ਹਾਈ ਤਾਂ ਕਿੰਨਾ ਖੁਸ਼ੀ ਨਾਲ ਪੜ੍ਹਨੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਅੱਛਾ!

ਮਿੱਠੇ- ਮਿੱਠੇ ਸਿੱਕੀਲਧੇ ਬੱਚਿਆਂ ਪ੍ਰਤੀ ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਬਾਪ ਦਾਦਾ ਦਾ ਯਾਦ ਪਿਆਰ ਅਤੇ ਗੁਡਮੋਰਨਿੰਗ। ਰੂਹਾਨੀ ਬਾਪ ਦੀ ਰੂਹਾਨੀ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਨਮਸਤੇ।

ਧਾਰਨਾ ਲਈ ਮੁੱਖ ਸਾਰ:-

1. ਯਾਦ ਦੀ ਯਾਤਰਾ ਤੋਂ ਆਤਮਾ ਰੂਪੀ ਬੈਟਰੀ ਨੂੰ ਚਾਰਜ ਕਰ ਸਤੋਪ੍ਰਧਾਨ ਤੱਕ ਪਹੁੰਚਣਾ ਹੈ। ਇਵੇਂ ਕੋਈ ਗਫਲਤ ਨਹੀਂ ਕਰਨੀ ਹੈ, ਜੇ ਬੈਟਰੀ ਡਿਸਚਾਰਜ ਹੋ ਜਾਵੇ।

2. ਮੁਰੱਬੀ ਬੱਚਾ ਬਣਨ ਦੇ ਲਈ ਬਾਪ ਦੇ ਨਾਲ - ਨਾਲ ਘਰ ਨਾਲ ਵੀ ਲਵ ਰੱਖਣਾ ਹੈ। ਗਿਆਨ ਅਤੇ ਯੋਗ ਵਿੱਚ ਮਸਤ ਬਣਨਾ ਹੈ। ਬਾਪ ਜੋ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ ਉਹ ਆਪਣੇ ਭਰਾਵਾਂ ਨੂੰ ਵੀ ਸਮਝਾਉਣਾ ਹੈ।

ਵਰਦਾਨ:- ਸੇਵਾ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੇ ਸੰਪੂਰਨਤਾ ਦੇ ਸਮੀਪਤਾ ਦੀ ਅਨੁਭੂਤੀ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਬ੍ਰਹਮਾ ਬਾਪ ਸਮਾਨ ਐਗਜਾਂਪਲ ਭਵ : ਜਿਵੇਂ ਬ੍ਰਹਮਾ ਬਾਪ ਸੇਵਾ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੇ, ਸਮਾਚਾਰ ਸੁਣਦੇ ਏਕਾਂਤਵਾਸੀ ਬਣ ਜਾਂਦੇ ਸੀ। ਇੱਕ ਘੰਟੇ ਦੇ ਸਮਾਚਾਰ ਨੂੰ 5 ਮਿੰਟ ਵਿੱਚ ਸਾਰ ਸਮਝ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਖੁਸ਼ ਕਰਕੇ, ਆਪਣੀ ਅੰਤਰਮੁਖੀ, ਏਕਾਂਤਵਾਸੀ ਸਥਿਤੀ ਦਾ ਅਨੁਭਵ ਕਰਾ ਦਿੰਦੇ ਸੀ। ਇਵੇਂ ਫਾਲੋ ਫਾਦਰ ਕਰੋ। ਬ੍ਰਹਮਾ ਬਾਪ ਨੇ ਕਦੀ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ ਕਿ ਮੈਂ ਬਹੁਤ ਬਿਜ਼ੀ ਹਾਂ ਪਰ ਬੱਚਿਆਂ ਦੇ ਅੱਗੇ ਐਗਜਾਂਪਲ ਬਣੇ। ਇਵੇਂ ਸਮੇਂ ਪ੍ਰਮਾਣ ਹੁਣ ਇਸ ਅਭਿਆਸ ਦੀ ਜਰੂਰਤ ਹੈ। ਦਿਲ ਦੀ ਲਗਨ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਸਮਾਂ ਨਿਕਲ ਆਏਗਾ ਅਤੇ ਕਈਆਂ ਦੇ ਲਈ ਐਗਜਾਂਪਲ ਬਣ ਜਾਓਗੇ।

ਸਲੋਗਨ:- ਹਰ ਕਰਮ ਵਿੱਚ - ਕਰਮ ਅਤੇ ਯੋਗ ਦਾ ਅਨੁਭਵ ਹੋਣਾ ਹੀ ਕਰਮ ਯੋਗ ਹੈ।

ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ:- ਇਹ ਪੜਾਈ ਜੋ ਬਾਪ ਪੜਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਇਸ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਕਮਾਈ ਹੈ, ਇਸਲਈ ਪੜਾਈ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਪੜ੍ਹਦੇ ਰਹੋ, ਲਿੰਕ ਕਦੇ ਨਾ ਟੁੱਟੇ”

ਪ੍ਰਸ਼ਨ:- ਜਿਹੜੇ ਵਿਨਾਸ਼ਕਾਲੇ ਵਿਪਰੀਤ ਬੁੱਧੀ ਹਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਤੁਹਾਡੀ ਕਿੰਨਾ ਗੱਲਾਂ ਤੇ ਹਾਸਾ ਆਉਂਦਾ ਹੈ?

ਉੱਤਰ:- ਤੁਸੀਂ ਜਦੋਂ ਕਹਿੰਦੇ ਹੋ ਹੁਣ ਵਿਨਾਸ਼ ਕਾਲ ਨੇੜੇ ਹੈ, ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਹਾਸਾ ਆਉਂਦਾ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਬਾਪ ਇਥੇ ਬੈਠੇ ਤਾਂ ਨਹੀਂ ਰਹਿਣਗੇ, ਬਾਪ ਦੀ ਹੀ ਡਿਊਟੀ ਹੈ ਪਾਵਨ ਬਣਾਉਣਾ। ਜਦੋਂ ਪਾਵਨ ਬਣ ਜਾਵੇਗੇ ਤਾਂ ਇਹ ਪੁਰਾਣੀ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿਨਾਸ਼ ਹੋਵੇਗੀ, ਨਵੀਂ ਆਵੇਗੀ। ਇਹ ਲੜਾਈ ਹੈ ਹੀ ਵਿਨਾਸ਼ ਦੇ ਲਈ। ਤੁਸੀਂ ਦੇਵਤਾ ਬਣਦੇ ਹੋ ਤਾਂ ਇਸ ਕਲਯੁੱਗੀ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਤੇ ਆ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ।

ਓਮ ਸ਼ਾਂਤੀ। ਰੂਹਾਨੀ ਬਾਪ ਬੈਠ ਰੂਹਾਨੀ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਬੱਚੇ ਸਮਝਦੇ ਹਨ ਅਸੀਂ ਬੜੇ ਬੇਸਮਝ ਬਣ ਗਏ ਸੀ। ਮਾਇਆ ਰਾਵਣ ਨੇ ਬੇਸਮਝ ਬਣਾ ਦਿੱਤਾ ਸੀ। ਇਹ ਵੀ ਬੱਚੇ ਸਮਝਦੇ ਹਨ ਕਿ ਬਾਪ ਨੂੰ ਜਰੂਰ ਆਉਣਾ ਹੀ ਹੈ, ਜਦ ਕਿ ਨਵੀਂ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਸਥਾਪਨ ਹੋਣੀ ਹੈ। ਤ੍ਰਿਮੂਰਤੀ ਦਾ ਚਿੱਤਰ ਵੀ ਹੈ - ਬ੍ਰਹਮਾ ਦੁਆਰਾ ਸਥਾਪਨਾ, ਵਿਸ਼ਨੂੰ ਦੁਆਰਾ ਪਾਲਣਾ, ਸ਼ੰਕਰ ਦੁਆਰਾ ਵਿਨਾਸ਼ ਕਿਉਂਕਿ ਕਰਨ ਕਰਾਵਨਹਾਰ ਤਾਂ ਬਾਪ ਹੈ ਨਾ। ਇੱਕ ਹੀ ਹੈ ਜੋ ਕਰਦਾ ਹੈ ਤੇ ਕਰਾਉਂਦਾ ਹੈ। ਪਹਿਲਾ ਕਿਸਦਾ ਨਾਮ ਆਵੇਗਾ? ਜੋ ਕਰਦਾ ਹੈ ਜਾਂ ਫਿਰ ਜਿਸ ਦੁਆਰਾ ਕਰਾਉਂਦਾ ਹੈ। ਕਰਨ ਕਰਾਵਨਹਾਰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਨਾ। ਬ੍ਰਹਮਾ ਦੁਆਰਾ ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਦੀ ਸਥਾਪਨਾ ਕਰਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਵੀ ਬੱਚੇ ਜਾਣਦੇ ਹਨ ਸਾਡੀ ਜੋ ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਹੈ, ਜੋ ਅਸੀਂ ਸਥਾਪਨ ਕਰ ਰਹੇ ਹਾਂ, ਇਸਦਾ ਨਾਮ ਹੀ ਹੈ ਦੇਵੀ ਦੇਵਤਾਵਾਂ ਦੀ ਦੁਨੀਆਂ। ਸਤਯੁੱਗ ਵਿੱਚ ਹੀ ਦੇਵੀ ਦੇਵਤਾ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਨੂੰ ਦੇਵੀ ਦੇਵਤਾ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਓਥੇ ਮਨੁੱਖ ਹੁੰਦੇ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਹੈ ਹੀ ਇੱਕ ਦੇਵੀ ਦੇਵਤਾ ਧਰਮ, ਦੂਜਾ ਕੋਈ ਧਰਮ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਸਮਝੀ ਵਿੱਚ ਆਏ ਹੋ ਕਿ ਬਰੇਬਰ ਅਸੀਂ ਦੇਵੀ ਦੇਵਤਾ ਸੀ, ਨਿਸ਼ਾਨੀਆਂ ਵੀ ਹਨ। ਇਸਲਾਮੀ, ਬੋਧੀ, ਕ੍ਰਿਸਚਨ ਆਦਿ ਸਭ ਦੀ ਆਪਣੀ ਆਪਣੀ ਨਿਸ਼ਾਨੀ ਹੈ। ਸਾਡਾ ਜਦੋਂ ਰਾਜ ਸੀ ਤਾਂ ਹੋਰ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਹੁਣ ਫਿਰ ਸਾਰੇ ਧਰਮ ਹਨ, ਸਾਡਾ ਦੇਵਤਾ ਧਰਮ ਹੈ ਨਹੀਂ। ਗੀਤਾ ਵਿੱਚ ਅੱਖਰ ਬਹੁਤ ਵਧੀਆ-ਵਧੀਆ ਹਨ ਪਰ ਕੋਈ ਸਮਝ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਵਿਨਾਸ਼ ਕਾਲੇ ਵਿਪਰੀਤ ਬੁੱਧੀ ਅਤੇ ਵਿਨਾਸ਼ ਕਾਲੇ ਪ੍ਰੀਤ ਬੁੱਧੀ। ਵਿਨਾਸ਼ ਤਾਂ ਇਸ ਵੇਲੇ ਹੋਣਾ ਹੈ ਹੈ। ਬਾਪ ਆਉਂਦੇ ਹੀ ਹਨ ਸੰਗਮਯੁੱਗ ਤੇ, ਜਦੋਂ ਕਿ ਚੌਜ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਬਾਪ ਤੁਹਾਨੂੰ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਬਦਲੇ ਵਿੱਚ ਸਭ ਕੁਝ ਨਵਾਂ ਦੇ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਉਹ ਸੁਨਾਰ ਵੀ ਹੈ, ਧੋਬੀ ਵੀ ਹੈ, ਵੱਡਾ ਵਪਾਰੀ ਹੈ। ਵਿਰਲਾ ਹੀ ਕੋਈ ਬਾਪ ਨਾਲ ਪਿਆਰ ਕਰੇ। ਇਸ ਵਪਾਰ ਵਿੱਚ ਤਾਂ ਬੜਾ ਫਾਇਦਾ ਹੈ। ਪੜਾਈ ਵਿੱਚ ਫਾਇਦਾ ਬੜਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਮਹਿਮਾ ਵੀ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਕਿ ਪੜਾਈ ਕਮਾਈ ਹੈ, ਉਹ ਵੀ ਜਨਮ-ਜਨਮਾਂਤਰ ਦੇ ਲਈ ਕਮਾਈ ਹੈ। ਤਾਂ ਇਵੇਂ ਦੀ ਪੜਾਈ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਪੜ੍ਹਨੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ ਨਾ ਅਤੇ ਪੜ੍ਹਾਉਂਦਾ ਵੀ ਬੜਾ ਸਹਿਜ ਹਾਂ। ਸਿਰਫ ਇੱਕ ਹਫਤਾ ਸਮਝ ਕੇ ਫਿਰ ਚਾਹੇ ਕਿਤੇ ਵੀ ਚਲੇ ਜਾਵੇ, ਤੁਹਾਡੇ ਕੋਲ ਪੜਾਈ ਆਉਂਦੀ ਰਹੇਗੀ ਅਤੇ ਮੁਰਲੀ ਮਿਲਦੀ ਰਹੇਗੀ ਤਾਂ ਫਿਰ ਕਦੇ ਲਿੰਕ ਟੁੱਟੇਗਾ ਨਹੀਂ। ਇਹ ਹੈ ਆਤਮਾਵਾਂ ਦੀ ਪਰਮਾਤਮਾ ਨਾਲ ਲਿੰਕ। ਗੀਤਾ ਵਿੱਚ ਇਹ ਅੱਖਰ ਹੈ ਵਿਨਾਸ਼ ਕਾਲੇ ਵਿਪਰੀਤ ਬੁੱਧੀ ਵਿਨਾਸ਼ਤੀ, ਪ੍ਰੀਤ ਬੁੱਧੀ ਵਿਜਯੰਤੀ। ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਇਸ ਵੇਲੇ ਮਨੁੱਖ ਇੱਕ ਦੇ ਨੂੰ ਕੱਟਦੇ ਮਾਰਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਇੰਨਾ ਜਿਹਾ ਕਰੇਧ ਜਾਂ ਵਿਕਾਰ ਹੋਰ ਕਿਸੇ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਵੀ ਗਾਇਨ ਹੈ ਕਿ ਦਰੇਪਦੀ ਨੇ ਪੁਕਾਰਿਆ। ਬਾਪ ਨੇ ਸਮਝਾਇਆ ਹੈ ਤੁਸੀਂ ਸਭ ਦੁਪਦੀਆਂ ਹੋ। ਭਗਵਾਨੁਵਾਚ, ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਬੱਚੇ, ਹੁਣ ਵਿਕਾਰ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਜਾਵੇ। ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਸਵਰਗ ਵਿੱਚ ਲੈ ਜਾਂਦਾ ਹਾਂ, ਤੁਸੀਂ ਸਿਰਫ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ। ਹੁਣ ਵਿਨਾਸ਼ਕਾਲ ਹੈ ਨਾ, ਕਿਸੇ ਦੀ ਵੀ ਸੁਣਦੇ ਨਹੀਂ ਹਨ, ਲੜਦੇ ਹੀ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਕਿੰਨਾ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਸ਼ਾਂਤ ਰਹੋ, ਪਰੰਤੂ ਸ਼ਾਂਤ ਰਹਿੰਦੇ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਆਪਣੇ ਬੱਚਿਆਂ ਆਦਿ ਤੋਂ ਵਿਛੜ ਕੇ ਲੜਾਈ ਦੇ ਮੈਦਾਨ ਵਿੱਚ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਕਿੰਨੇ ਮਨੁੱਖ ਮਰਦੇ ਹੀ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਮਨੁੱਖਾਂ ਦੀ ਕੋਈ ਵੈਲਯੂ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਜੇਕਰ ਵੈਲਯੂ ਹੈ, ਮਹਿਮਾ ਹੈ ਤਾਂ ਇੰਨਾ ਦੇਵੀ-ਦੇਵਤਾਵਾਂ ਦੀ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਇਹ ਬਣਨ ਦਾ ਪੁਰਸਾਰਥ ਕਰ ਰਹੇ ਹੋ। ਤੁਹਾਡੀ ਮਹਿਮਾ ਵਾਸਤਵ ਵਿੱਚ ਇੰਨਾ ਦੇਵਤਾਵਾਂ ਨਾਲੋਂ ਵੀ ਜ਼ਿਆਦਾ ਹੈ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਹੁਣ ਬਾਪ ਪੜ੍ਹਾ ਰਹੇ ਹਨ। ਕਿੰਨੀ ਉੱਚੀ ਪੜਾਈ ਹੈ। ਪੜ੍ਹਨ ਵਾਲੇ ਬੜੇ ਜਨਮਾਂ ਦੇ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਬਿਲਕੁਲ ਹੀ ਤਮੋਪ੍ਰਧਾਨ ਹਨ। ਮੈਂ ਤਾਂ ਸਦਾ ਹੀ ਤਮੋਪ੍ਰਧਾਨ ਹਾਂ।

ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮੈਂ ਤੁਹਾਡਾ ਬੱਚਿਆਂ ਦਾ ਓਬੀਡੀਐਂਟ ਸਰਵੈਂਟ ਬਣ ਕੇ ਆਇਆ ਹਾਂ। ਵਿਚਾਰ ਕਰੋ ਅਸੀਂ ਕਿੰਨੇ ਛੀ-ਛੀ ਬਣ ਗਏ ਹਾਂ। ਬਾਪ ਹੀ ਸਾਨੂੰ ਵਾਹ-ਵਾਹ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਭਗਵਾਨ ਬੈਠ ਮਨੁੱਖਾਂ ਨੂੰ ਪੜ੍ਹਾ ਕੇ ਕਿੰਨਾ ਉਚਾ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਆਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮੈਂ ਬਹੁਤ ਜਨਮਾਂ ਦੇ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਤੁਹਾਨੂੰ ਸਭ ਨੂੰ ਤਮੋਪ੍ਰਧਾਨ ਤੋਂ ਸਤੋਪ੍ਰਧਾਨ ਬਣਾਉਣ ਆਇਆ ਹਾਂ। ਹੁਣ ਤੁਹਾਨੂੰ ਪੜ੍ਹਾ ਰਿਹਾ ਹਾਂ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਸਵਰਗ ਵਾਸੀ ਬਣਾਇਆ ਫਿਰ ਤੁਸੀਂ ਨਰਕਵਾਸੀ ਕਿਵੇਂ ਬਣੇ, ਕਿਸਨੇ ਬਣਾਇਆ? ਗਾਇਨ ਵੀ ਹੈ ਵਿਨਾਸ਼ ਕਾਲੇ ਵਿਪਰੀਤ ਬੁੱਧੀ ਵਿਨਾਸ਼ਤੀ। ਪ੍ਰੀਤ ਬੁੱਧੀ ਵਿਜੇਯੰਤੀ। ਫਿਰ ਜਿੰਨਾ ਜਿਨਾਂ ਪ੍ਰੀਤ ਬੁੱਧੀ ਰਹਾਂਗੇ ਮਤਲਬ ਬਹੁਤ ਯਾਦ

ਕਰਾਂਗੇ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਤੁਹਾਡਾ ਹੀ ਫਾਇਦਾ ਹੈ। ਲੜਾਈ ਦਾ ਮੈਦਾਨ ਹੈ ਨਾ। ਕੋਈ ਵੀ ਇਹ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹਨ ਕਿ ਗੀਤਾ ਵਿੱਚ ਕਿਹੜੀ ਯੁੱਧ ਦੱਸੀ ਹੈ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਫਿਰ ਕੈਰਵਾਂ ਅਤੇ ਪਾਂਡਵਾਂ ਦੀ ਯੁੱਧ ਦਿਖਾਈ ਹੈ। ਪਾਂਡਵ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਜਿਹੜੇ ਬਾਪ ਨੂੰ ਜਾਣਦੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਨਾਲ ਪ੍ਰੀਤ ਬੁੱਧੀ ਹੈ। ਕੈਰਵ ਬੁੱਧੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਜਿੰਨਾ ਦੀ ਬਾਪ ਨਾਲ ਵਿਪਰੀਤ ਬੁੱਧੀ ਹੈ। ਅੱਖਰ ਤਾਂ ਬੜੇ ਚੰਗੇ-ਚੰਗੇ ਸਮਝਣ ਲਾਇਕ ਹਨ।

ਹੁਣ ਹੈ ਸੰਗਮਯੁੱਗ। ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਦੀ ਸਥਾਪਨਾ ਹੋ ਰਹੀ ਹੈ। ਬੁੱਧੀ ਨਾਲ ਕੰਮ ਲੈਣਾ ਹੈ। ਹੁਣ ਦੁਨੀਆਂ ਕਿੰਨੀ ਵੱਡੀ ਹੈ। ਸਤਯੁੱਗ ਵਿੱਚ ਕਿੰਨੇ ਥੋੜੇ ਮਨੁੱਖ ਹੋਣਗੇ। ਛੋਟਾ ਝਾੜ ਹੋਵੇਗਾ। ਉਹ ਝਾੜ ਫਿਰ ਵੱਡਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਮਨੁੱਖ ਸ਼ਿਸ਼ਟੀ ਰੂਪੀ ਇਹ ਉਲਟਾ ਝਾੜ ਕਿਵੇਂ ਹੈ, ਇਹ ਵੀ ਕੋਈ ਸਮਝਦੇ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਇਸਨੂੰ ਕਲਪ ਬ੍ਰਿਖ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਰੁੱਖ ਦਾ ਨਾਲੇਜ ਵੀ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਨਾ? ਹੋਰ ਰੁੱਖਾਂ ਦਾ ਨਾਲੇਜ ਤਾਂ ਬਹੁਤ-ਬਹੁਤ ਸੌਖਾ ਹੈ, ਝੱਟ ਦੱਸ ਦੇਣਗੇ। ਇਸ ਰੁੱਖ ਦਾ ਨਾਲੇਜ ਵੀ ਇਵੇਂ ਹੀ ਸੌਖਾ ਹੈ ਪਰ ਇਹ ਹੈ ਹਿਊਮਨ ਰੁੱਖ। ਮਨੁੱਖਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਰੁੱਖ ਦਾ ਪਤਾ ਹੀ ਨਹੀਂ ਲੱਗਦਾ ਹੈ। ਕਹਿੰਦੇ ਵੀ ਹਨ ਗਾਡ ਇਜ਼ ਕ੍ਰਿਏਟਰ, ਤਾਂ ਜਰੂਰ ਚੇਤੰਨ ਹੈ ਨਾ। ਬਾਪ ਸੱਤ ਹੈ, ਚੇਤੰਨ ਹੈ, ਗਿਆਨ ਦਾ ਸਾਗਰ ਹੈ। ਉਸ ਵਿੱਚ ਕਿਹੜਾ ਗਿਆਨ ਹੈ, ਇਹ ਵੀ ਕੋਈ ਸਮਝਦੇ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਬਾਪ ਹੀ ਬੀਜ ਰੂਪ, ਚੇਤੰਨ ਹੈ। ਉਸ ਨਾਲ ਹੀ ਸਾਰੀ ਰਚਨਾ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਤਾਂ ਬਾਪ ਬੈਠ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਮਨੁੱਖਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਝਾੜ ਦਾ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਹੋਰ ਝਾੜਾਂ ਨੂੰ ਤਾਂ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਜਾਣਦੇ ਹਨ। ਝਾੜ ਦਾ ਬੀਜ ਜੇਕਰ ਚੇਤੰਨ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਉਹ ਦੱਸਦਾ ਨਾ ਪਰ ਉਹ ਤਾਂ ਜੜ ਹੈ। ਤਾਂ ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਹੀ ਰਚਤਾ ਅਤੇ ਰਚਨਾ ਦੇ ਰਾਜ ਨੂੰ ਜਾਣਦੇ ਹੋ। ਇਹ ਸੱਤ ਹੈ, ਚੇਤੰਨ ਹੈ, ਗਿਆਨ ਦਾ ਸਾਗਰ ਹੈ। ਚੇਤੰਨ ਵਿੱਚ ਤਾਂ ਗੱਲ ਬਾਤ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਾਂ ਨਾ। ਮਨੁੱਖ ਦਾ ਤਨ ਸਭ ਤੋਂ ਅਮੂਲਜ਼(ਕੀਮਤੀ) ਗਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਦਾ ਮੁੱਲ ਕਥਨ(ਬਿਆਨ) ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੇ। ਬਾਪ ਆਕੇ ਆਤਮਾਵਾਂ ਨੂੰ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ।

ਤੁਸੀਂ ਰੂਪ ਵੀ ਹੋ, ਬਸੰਤ ਵੀ ਹੋ। ਬਾਪ ਹੈ ਗਿਆਨ ਦਾ ਸਾਗਰ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਕੋਲੋਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਰਤਨ ਮਿਲਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਗਿਆਨ ਰਤਨ ਹੈ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਰਤਨਾਂ ਨਾਲ ਤੁਹਾਨੂੰ ਉਹ ਰਤਨ ਵੀ ਢੇਰ ਮਿਲ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਲਕਸ਼ਮੀ ਨਰਾਇਣ ਦੇ ਕੋਲ ਦੇਖੋ ਕਿੰਨੇ ਰਤਨ ਹਨ। ਹੀਰੇ ਜਵਾਹਰਾਤਾਂ ਦੇ ਮਹਿਲਾ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਨਾਮ ਹੀ ਹੈ ਸਵਰਗ, ਜਿਸਦੇ ਤੁਸੀਂ ਮਾਲਿਕ ਬਣਨ ਵਾਲੇ ਹੋ। ਕੋਈ ਗਰੀਬ ਨੂੰ ਅਚਾਨਕ ਵੱਡੀ ਲਾਟਰੀ ਮਿਲ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਤਾਂ ਕਿੰਨੇ ਪਾਗਲ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਵੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਤੁਹਾਨੂੰ ਵਿਸ਼ਵ ਦੀ ਬਾਦਸ਼ਾਹੀ ਮਿਲਦੀ ਹੈ ਤਾਂ ਮਾਇਆ ਕਿੰਨਾ ਓਪੇਸੀਜ਼ਸ਼ਨ ਕਰਦੀ ਹੈ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਅੱਗੇ ਚਲ ਕੇ ਪਤਾ ਲੱਗੇਗਾ ਕਿ ਮਾਇਆ ਕਿੰਨੇ ਚੰਗੇ ਚੰਗੇ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਵੀ ਹੱਪ ਕਰ ਲੈਂਦੀ ਹੈ। ਇੱਕਦਮ ਖਾ ਲੈਂਦੀ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਸੱਪ ਨੂੰ ਦੇਖਿਆ ਹੈ - ਮੱਢਕ ਨੂੰ ਕਿਵੇਂ ਫੜਦਾ ਹੈ, ਜਿਵੇਂ ਗਜ਼ ਨੂੰ ਗ੍ਰਾਹ ਹੱਪ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਸੱਪ ਮੱਢਕ ਨੂੰ ਇੱਕਦਮ ਸਾਰਾ ਦਾ ਸਾਰਾ ਹੱਪ ਕਰ ਲੈਂਦਾ ਹੈ। ਮਾਇਆ ਵੀ ਇਵੇਂ ਦੀ ਹੈ, ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਜੀਦੋਂ ਜੀ ਫੜਕੇ ਇੱਕਦਮ ਖਤਮ ਕਰ ਦਿੰਦੀ ਹੈ ਜੇ ਫਿਰ ਕਦੇ ਬਾਪ ਦਾ ਨਾਮ ਵੀ ਨਹੀਂ ਲੈਂਦੇ ਹਨ। ਯੋਗਬਲ ਦੀ ਤਾਕਤ ਤੁਹਾਡੇ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਘਟ ਹੈ। ਸਾਰਾ ਮਦਾਰ ਯੋਗਬਲ ਤੇ ਹੈ। ਜਿਵੇਂ ਸੱਪ ਮੱਢਕ ਨੂੰ ਹੱਪ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਵੀ ਸਾਰੀ ਬਾਦਸ਼ਾਹੀ ਨੂੰ ਹੱਪ ਕਰਦੇ ਹੋ। ਸਾਰੇ ਵਿਸ਼ਵ ਦੀ ਬਾਦਸ਼ਾਹੀ ਤੁਸੀਂ ਸੈਕੰਡ ਵਿੱਚ ਲੈ ਲਵੋਗੇ। ਬਾਪ ਕਿੰਨਾ ਸਹਿਜ ਯੁਕਤੀ ਦੱਸਦੇ ਹਨ। ਕੋਈ ਹਥਿਆਰ ਆਦਿ ਨਹੀਂ। ਬਾਪ ਗਿਆਨ ਯੋਗ ਦੇ ਅਸਤਰ-ਸਸਤਰ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਫਿਰ ਸਥੂਲ ਹਥਿਆਰ ਦੱਸ ਦਿੱਤੇ ਹਨ।

ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਇਸ ਵੇਲੇ ਕਹਿੰਦੇ ਹੋ - ਅਸੀਂ ਕੀ ਤੋਂ ਕੀ ਬਣ ਗਏ ਸੀ! ਜੇ ਚਾਹੇ ਸੇ ਕਰੋ, ਅਸੀਂ ਇਵੇਂ ਦੇ ਸੀ ਜਰੂਰ। ਭਾਵੇਂ ਸੀ ਅਸੀਂ ਮਨੁੱਖ ਹੀ ਪਰ ਗੁਣ ਅਤੇ ਅਵਗੁਣ ਤਾਂ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਨਾ। ਦੇਵਤਾਵਾਂ ਵਿੱਚ ਦੈਵੀਗੁਣ ਹਨ ਇਸਲਈ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਮਹਿਮਾ ਗਾਉਂਦੇ ਹਨ - ਤੁਸੀਂ ਸਰਵਗੁਣ ਸੰਪੰਨ...ਅਸੀਂ ਨਿਰਗੁਣ ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਗੁਣ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਇਸ ਵੇਲੇ ਸਾਰੀ ਦੁਨੀਆਂ ਹੀ ਨਿਰਗੁਣ ਹੈ ਮਤਲਬ ਇੱਕ ਵੀ ਦੇਵਤਾਈ ਗੁਣ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਬਾਪ ਜਿਹੜੇ ਗੁਣ ਸਿਖਾਉਣ ਵਾਲੇ ਹਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਹੀ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹਨ ਇਸਲਈ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਵਿਨਾਸ਼ ਕਾਲੇ ਵਿਪਰੀਤ ਬੁੱਧੀ। ਹੁਣ ਵਿਨਾਸ਼ ਤਾਂ ਹੋਣਾ ਹੀ ਹੈ ਸੰਗਮ ਤੇ। ਜਦੋਂ ਕੀ ਪੁਰਾਣੀ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿਨਾਸ਼ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਸਥਾਪਨਾ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਇਸਨੂੰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਵਿਨਾਸ਼ ਕਾਲ। ਇਹ ਹੈ ਅੰਤਿਮ ਵਿਨਾਸ਼ ਫਿਰ ਅੱਧਾਕਲਪ ਕੋਈ ਲੜਾਈ ਹੁੰਦੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਮਨੁੱਖਾਂ ਨੂੰ ਕੁਝ ਵੀ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਵਿਨਾਸ਼ ਕਾਲੇ ਵਿਪਰੀਤ ਬੁੱਧੀ ਹੈ ਤਾਂ ਜਰੂਰ ਪੁਰਾਣੀ ਦੁਨੀਆਂ ਦਾ ਵਿਨਾਸ਼ ਹੋਵੇਗਾ ਨਾ। ਇਸ ਪੁਰਾਣੀ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਕਿੰਨੀਆਂ ਆਪਦਾਵਾਂ ਹਨ। ਮਰਦੇ ਹੀ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਇਸ ਵੇਲੇ ਦੀ ਹਾਲਤ ਦੱਸਦੇ ਹਨ। ਫਰਕ ਤਾਂ ਬੜਾ ਹੈ ਨਾ। ਹੁਣ ਭਾਰਤ ਦਾ ਇਹ ਹਾਲ ਹੈ, ਕੱਲ ਭਾਰਤ ਕੀ ਹੋਵੇਗਾ? ਅੱਜ ਇਹ ਹੈ, ਕੱਲ ਤੁਸੀਂ ਕਿਥੇ ਹੋਵੋਗੇ? ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਪਹਿਲਾ ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਕਿੰਨੀ ਛੋਟੀ ਸੀ। ਉੱਥੇ ਤਾਂ ਮਹਿਲਾ ਵਿੱਚ ਕਿੰਨੇ ਹੀਰੇ-ਜਵਾਹਰ ਆਦਿ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਭਗਤੀ ਮਾਰਗ ਵਿੱਚ ਵੀ ਤੁਹਾਡਾ ਮੰਦਿਰ ਕੋਈ ਘਟ ਥੋੜੀ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਸਿਰਫ ਕੋਈ ਇੱਕ ਸੋਮਨਾਥ ਦਾ ਮੰਦਿਰ ਥੋੜੀ ਹੋਵੇਗਾ। ਇੱਕ ਕੋਈ ਬਣਾਏਗਾ ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਦੇਖ ਹੋਰ ਵੀ ਬਣਾਉਣਗੇ। ਇੱਕ ਸੋਮਨਾਥ ਮੰਦਿਰ ਤੋਂ ਕਿੰਨਾ ਹੀ ਲੁੱਟਿਆ ਹੈ। ਫਿਰ ਬੈਠ ਆਪਣਾ ਯਾਦਗਾਰ ਬਣਾਇਆ ਹੈ। ਤਾਂ ਦੀਵਾਰਾਂ ਵਿੱਚ ਪੱਥਰ ਆਦਿ ਲਗਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਇੰਨਾ ਪੱਥਰਾਂ ਦੀ ਕੀ ਵੈਲਯੂ ਹੋਵੇਗੀ? ਇੰਨੇ ਛੋਟੇ ਜਿਹੇ ਹੀਰੇ ਦਾ ਵੀ ਕਿੰਨਾ ਦਾਮ(ਮੁੱਲ)ਹੈ। ਬਾਬਾ ਜੋਹਰੀ ਸੀ, ਇੱਕ ਰੱਤੀ ਦਾ ਹੀਰਾ ਹੁੰਦਾ ਸੀ, 90 ਰੁਪਏ ਰੱਤੀ। ਹੁਣ ਤਾਂ ਉਸਦੀ ਕੀਮਤ ਹਜ਼ਾਰਾਂ ਰੁਪਏ ਹੈ। ਮਿਲਦੇ ਵੀ ਨਹੀਂ। ਬੜੀ ਵੈਲਯੂ ਵੱਧ ਗਈ ਹੈ। ਇਸ ਵੇਲੇ ਵਿਲਾਇਤ ਆਦਿ ਪਾਸੇ ਬੜਾ ਬਹੁਤ ਧਨ ਹੈ, ਪਰ ਸਤਯੁੱਗ ਦੇ ਅੱਗੇ ਇਹ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ ਹੈ।

ਹੁਣ ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਵਿਨਾਸ਼ ਕਾਲੇ ਵਿਪਰੀਤ ਬੁੱਧੀ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਕਹਿੰਦੇ ਹੋ ਵਿਨਾਸ਼ ਨੇੜੇ ਹੈ ਤਾਂ ਮਨੁੱਖ ਹੱਸਦੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮੈਂ ਕਿੰਨਾ ਸਮਾਂ ਬੈਠਾ ਰਹਾਂਗਾ, ਮੈਨੂੰ ਕੋਈ ਇਥੇ ਮਜਾ ਆਉਂਦਾ ਹੈ ਕੀ? ਮੈਂ ਤਾਂ ਨਾ ਸੁਖੀ, ਨਾ ਦੁਖੀ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਮੇਰੇ ਉੱਪਰ ਡਿਊਟੀ ਹੈ ਪਾਵਨ ਬਣਾਉਣ ਦੀ। ਤੁਸੀਂ ਇਹ ਸੌ, ਹੁਣ ਇਹ ਬਣ ਗਏ ਹੋ, ਫਿਰ ਤੁਹਾਨੂੰ ਇਹਨਾਂ ਉਚਾ ਬਣਾਉਂਦਾ ਹਾਂ। ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਅਸੀਂ ਫਿਰ ਤੋਂ ਇਹ ਬਣਨ ਵਾਲੇ ਹਾਂ। ਹੁਣ ਤੁਹਾਨੂੰ ਇਹ ਸਮਝ ਆਈ ਹੈ, ਅਸੀਂ ਇਸ ਦੇਵੀ ਘਰਾਣੇ ਦੇ ਭਾਤੀ ਸੀ। ਰਜਾਈ ਸੀ। ਫਿਰ ਇਥੇ ਆਪਣੀ ਰਾਜਾਈ ਗਵਾਈ। ਫਿਰ ਹੋਰ-ਹੋਰ ਆਉਣ ਲੱਗੇ। ਹੁਣ ਇਹ ਚੱਕਰ ਪੂਰਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਹੁਣ ਇਹ ਸਮਝਦੇ ਹੋ ਲੱਖਾਂ ਸਾਲ ਦੀ ਤਾਂ ਗੱਲ ਹੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਹ ਲੜਾਈ ਹੈ ਹੀ ਵਿਨਾਸ਼ ਦੀ, ਉਸ ਵੇਲੇ ਤਾਂ ਬੜਾ ਆਰਾਮ ਨਾਲ ਮਰਨਗੇ। ਕੋਈ ਤਕਲੀਫ਼ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗੀ। ਹਸਪਤਾਲ ਆਦਿ ਹੀ ਨਹੀਂ ਹੋਣਗੇ। ਕੋਈ ਬੈਠ ਸੇਵਾ ਕਰਨਗੇ ਅਤੇ ਰੋਣਗੇ। ਉੱਥੇ ਤਾਂ ਇਹ ਰਸਮ ਹੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਮੌਤ ਸਹਿਜ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਇੱਥੇ ਤਾਂ ਦੁੱਖੀ ਹੋ ਕੇ ਮਰਦੇ ਹਨ ਕਿਉਂਕਿ ਤੁਸੀਂ ਸੁੱਖ ਬੜਾ ਲਿਆ ਹੈ ਤਾਂ ਦੁੱਖ ਵੀ ਤੁਹਾਨੂੰ ਦੇਖਣਾ ਹੈ। ਖੂਨ ਦੀ ਨਦੀ ਇੱਥੇ ਹੀ ਵਗੇਗੀ। ਉਹ ਸਮਝਦੇ ਹਨ ਇਹ ਲੜਾਈ ਫਿਰ ਸ਼ਾਂਤ ਹੋ ਜਾਵੇਗੀ ਪਰੰਤੂ ਸ਼ਾਂਤ ਤਾਂ ਹੋਣੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਮਿਰੂਆ ਮੌਤ ਮਲੂਕਾ ਦਾ ਸ਼ਿਕਾਰ। ਤੁਸੀਂ ਦੇਵਤਾ ਬਣਦੇ ਹੋ, ਫਿਰ ਕਲਯੁੱਗ ਛੀ-ਛੀ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਤੇ ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਨਹੀਂ ਆ ਸਕਦੇ। ਗੀਤਾਂ ਵਿੱਚ ਹੈ ਭਗਵਾਨੁਵਾਚ, ਵਿਨਾਸ਼ ਵੀ ਦੇਖੋ, ਸਥਾਪਨ ਦੇਖੋ। ਸਾਕਸ਼ਾਤਕਾਰ ਹੋਇਆ ਨਾ! ਇਹ ਸਾਕਸ਼ਾਤਕਾਰ ਸਭ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਹੋਣਗੇ - ਫਲਾਨੇ ਫਲਾਨੇ ਇਹ ਬਣਦੇ ਹਨ ਫਿਰ ਉਸ ਵੇਲੇ ਰੋਣਗੇ, ਬਹੁਤ ਪਛਤਾਉਣਗੇ, ਸਜਾ ਖਾਣਗੇ, ਨਸੀਬ ਕੁੱਟਣਗੇ। ਲੇਕਿਨ ਕਰ ਕੀ ਸਕਣਗੇ? ਇਹ ਤਾਂ 21 ਜਨਮਾਂ ਦੀ ਲਾਟਰੀ ਹੈ। ਸਮ੍ਰਿਤੀ ਤਾਂ ਆਉਂਦੀ ਹੈ ਨਾ। ਸਾਕਸ਼ਾਤਕਾਰ ਬਗੈਰ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਸਜਾ ਨਹੀਂ ਮਿੱਲ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਬੈਠਦੀ ਹੈ ਨਾ। ਅੱਛਾ!

ਮਿੱਠੇ- ਮਿੱਠੇ ਸਿੱਕੀਲਧੇ ਬੱਚਿਆਂ ਪ੍ਰਤੀ ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਬਾਪ ਦਾਦਾ ਦਾ ਯਾਦ ਪਿਆਰ ਅਤੇ ਗੁਡਮੋਰਨਿੰਗ। ਰੂਹਾਨੀ ਬਾਪ ਦੀ ਰੂਹਾਨੀ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਨਮਸਤੇ।

ਧਾਰਨਾ ਲਈ ਮੁੱਖ ਸਾਰ:-

1. ਆਪਣੇ ਵਿੱਚ ਗਿਆਨ ਰਤਨ ਧਾਰਨ ਕਰ ਰੂਪ-ਬਸੰਤ ਬਣਨਾ ਹੈ। ਗਿਆਨ ਰਤਨਾਂ ਨਾਲ ਵਿਸ਼ਵ ਦੀ ਬਾਦਸ਼ਾਹੀ ਦੀ ਲਾਟਰੀ ਲੈਣੀ ਹੈ।
2. ਇਸ ਵਿਨਾਸ਼ ਕਾਲ ਵਿੱਚ ਬਾਪ ਨਾਲ ਪ੍ਰੀਤ ਰੱਖ ਇੱਕ ਦੀ ਹੀ ਯਾਦ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣਾ ਹੈ। ਇਵੇਂ ਦਾ ਕੋਈ ਕੰਮ ਨਹੀਂ ਕਰਨਾ ਹੈ ਜੋ ਅੰਤ ਵੇਲੇ ਵਿੱਚ ਪਛਤਾਨਾ ਪਵੇ ਜਾਂ ਨਸੀਬ ਕੁੱਟਣਾ ਪਵੇ।

ਵਰਦਾਨ:- ਅਲਬੇਲੇਪਨ ਜਾਂ ਅਟੈਸ਼ਨ ਦੇ ਅਭਿਮਾਨ ਨੂੰ ਛੱਡ ਬਾਪ ਦੀ ਮਦਦ ਦੇ ਪਾਤਰ ਬਣਨ ਵਾਲੇ ਸਹਿਜ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥੀ ਭਵ : ਕਈ ਬੱਚੇ ਹਿੰਮਤ ਰੱਖਣ ਦੀ ਬਜਾਏ ਅਲਬੇਲੇਪਨ ਦੇ ਕਾਰਨ ਅਭਿਮਾਨ ਵਿੱਚ ਆ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਕਿ ਅਸੀਂ ਤਾਂ ਸਦਾ ਪਾਤਰ ਹੀ ਹਾਂ। ਬਾਪ ਸਾਨੂੰ ਮਦਦ ਨਹੀਂ ਕਰਨਗੇ ਤਾਂ ਕਿਸਨੂੰ ਕਰਨਗੇ! ਇਸ ਅਭਿਮਾਨ ਦੇ ਕਾਰਨ ਹਿੰਮਤ ਦੀ ਵਿਧੀ ਨੂੰ ਭੁੱਲ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਕਈਆਂ ਵਿੱਚ ਵੀ ਫਿਰ ਆਪਣੇ ਤੇ ਅਟੈਸ਼ਨ ਦੇਣ ਦਾ ਵੀ ਅਭਿਮਾਨ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ ਜੋ ਮਦਦ ਤੋਂ ਵੰਚਿਤ ਕਰ ਦਿੰਦਾ ਹੈ। ਸਮਝਦੇ ਹਨ ਅਸੀਂ ਤਾਂ ਬੜਾ ਯੋਗ ਲਗਾ ਲਿਆ, ਗਿਆਨੀ-ਯੋਗੀ ਤੂੰ ਆਤਮਾ ਬਣ ਗਏ, ਸੇਵਾ ਦੀ ਰਾਜਧਾਨੀ ਬਣ ਗਈ...ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਅਭਿਮਾਨ ਨੂੰ ਛੱਡ ਹਿੰਮਤ ਦੇ ਆਧਾਰ ਤੇ ਮਦਦ ਦੇ ਪਾਤਰ ਬਣੇ ਤਾਂ ਸਹਿਜ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥੀ ਬਣ ਜਾਣਗੇ।

ਸਲੋਗਨ:- ਜੇ ਵੇਸਟ ਅਤੇ ਨੈਗੇਟਿਵ ਸੰਕਲਪ ਚਲਦੇ ਹਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਪਰਿਵਰਤਨ ਕਰ ਵਿਸ਼ਵ ਦੇ ਕੰਮ ਵਿੱਚ ਲਗਾਵੇ।

ਕਰਮਾਤੀਤ ਅਵਸਥਾ

ਅੱਜ ਬਾਪਦਾਦਾ ਚਾਰੇ ਪਾਸੇ ਦੇ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਦੇਖਣ ਲਈ ਚੱਕਰ ਲਗਾਉਣ ਆਏ ਹਨ। ਜਿਵੇਂ ਭਗਤੀ ਮਾਰਗ ਵਿੱਚ ਤੁਸੀਂ ਸਭ ਨੇ ਬੜੀ ਵਾਰੀ ਪ੍ਰਕਰਮਾ ਲਗਾਈ। ਤਾਂ ਬਾਪਦਾਦਾ ਨੇ ਵੀ ਅੱਜ ਚਾਰੇ ਪਾਸੇ ਦੇ ਸੱਚੇ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਦੇ ਸਥਾਨਾਂ ਦੀ ਪ੍ਰਕਰਮਾ ਲਗਾਈ। ਸਾਰੇ ਬੱਚਿਆਂ ਦੇ ਸਥਾਨ ਵੀ ਦੇਖੇ ਅਤੇ ਸਥਿਤੀ ਵੀ ਦੇਖੀ। ਸਥਾਨ ਵੱਖ ਵੱਖ ਵਿਧੀਪੂਰਵਕ ਸਜੇ ਹੋਏ ਸਨ। ਕੋਈ ਸਥੂਲ ਸਾਧਨ ਨਾਲ ਆਕਰਸ਼ਣ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਸੀ, ਕੋਈ ਤਪੱਸਿਆ ਦੇ ਵਾਇਬ੍ਰੇਸ਼ਨ ਨਾਲ ਆਕਰਸ਼ਣ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਸੀ। ਕੋਈ ਤਿਆਗ ਅਤੇ ਸ੍ਰੇਸ਼ਠ ਭਾਗਿਆ ਮਤਲਬ ਸਾਦਗੀ ਅਤੇ ਸ੍ਰੇਸ਼ਠਤਾ ਇਸ ਵਾਯੂਮੰਡਲ ਨਾਲ ਆਕਰਸ਼ਣ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਸੀ। ਕੋਈ ਕੋਈ ਸਾਧਾਰਨ ਸਵਰੂਪ ਵਿੱਚ ਵੀ ਦਿਖਾਈ ਦਿੱਤੇ। ਸਾਰੇ ਇਸ਼ਵਰੀਏ ਯਾਦ ਦੇ ਸਥਾਨ ਵੱਖ ਵੱਖ ਰੂਪ ਦੇ ਦੇਖੇ। ਸਥਿਤੀ ਕੀ ਦੇਖੀ? ਇਸ ਵਿੱਚ ਵੀ ਵੱਖ ਵੱਖ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਬੱਚਿਆਂ ਦੀ ਸਥਿਤੀ ਦੇਖੀ। ਸਮੇਂ ਪ੍ਰਮਾਣ, ਬੱਚਿਆਂ ਦੀ ਤਿਆਗੀ ਕਿਥੋਂ ਤੱਕ ਹੈ, ਇਹ ਦੇਖਣ ਲਈ ਬ੍ਰਾਹਮਾ ਬਾਪ ਗਏ ਸੀ। ਬ੍ਰਾਹਮਾ ਬਾਪ ਬੋਲੇ ਬੱਚੇ ਸਭ ਪਾਸੇ ਤੋਂ ਬੰਧਨਮੁਕਤ, ਯੋਗਯੁਕਤ, ਜੀਵਨਮੁਕਤ ਐਵਰਰੈਡੀ ਹੋ। ਸਿਰਫ ਸਮੇਂ ਦਾ ਇੰਤਜਾਰ ਹੈ। ਐਵੇਂ ਤਿਆਗ ਹੋ? ਇੰਤਜਾਮ ਹੋ ਗਿਆ ਹੈ ਸਿਰਫ ਸਮੇਂ ਦਾ ਇੰਤਜਾਰ ਹੈ? ਬਾਪਦਾਦਾ ਦੀ ਰੂਹ ਰਿਹਾਨ ਚੱਲੀ। ਸ਼ਿਵ ਬਾਬਾ ਬੋਲੇ ਚੱਕਰ ਲਗਾ ਕੇ ਦੇਖਿਆ ਤਾਂ ਬੰਧਨਮੁਕਤ ਕਿਥੋਂ ਤੱਕ ਬਣੇ ਹੋ! ਯੋਗਯੁਕਤ ਕਿਥੋਂ ਤੱਕ ਬਣੇ ਹੋ? ਕਿਉਂਕਿ ਬੰਧਨ ਮੁਕਤ ਆਤਮਾ ਹੀ ਜੀਵਨਮੁਕਤ ਦਾ ਅਨੁਭਵ ਕਰ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਕੋਈ ਵੀ ਹੱਦ ਦਾ ਸਹਾਰਾ ਨਹੀਂ ਮਤਲਬ ਬੰਧਨਾਂ ਤੋਂ ਕਿਨਾਰਾ ਹੈ। ਜੇਕਰ ਕਿਸੇ ਵੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦਾ ਛੋਟਾ ਵੱਡਾ ਸਥੂਲ ਮਨਸਾ ਤੋਂ ਜਾਂ ਕਰਮ ਤੋਂ ਹੱਦ ਦਾ ਕੋਈ ਵੀ ਸਹਾਰਾ ਹੈ ਤਾਂ ਬੰਧਨਾਂ ਤੋਂ ਕਿਨਾਰਾ ਹੋ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਤਾਂ ਇਹ ਦਿਖਾਉਣ ਦੇ ਲਈ ਬ੍ਰਾਹਮਾ ਬਾਪ ਨੂੰ ਅੱਜ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਸੈਰ ਕਰਵਾਇਆ। ਕੀ ਦੇਖਿਆ?

ਮੈਜੇਰਿਟੀ ਵੱਡੇ-ਵੱਡੇ ਬੰਧਨਾਂ ਤੋਂ ਮੁਕਤ ਹਨ। ਜੇ ਸਾਫ ਦਿਖਾਈ ਦੇਣ ਵਾਲੇ ਬੰਧਨ ਹਨ ਜਾਂ ਰੱਸੀਆਂ ਹਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਤਾਂ ਕਿਨਾਰਾ ਕਰ ਲਿਆ ਹੈ ਲੇਕਿਨ ਹਜੇ ਵੀ ਕੋਈ ਕੋਈ ਐਵੇਂ ਦੇ ਅਤਿ ਸੂਖਸ਼ਮ ਬੰਧਨ ਅਤੇ ਰੱਸੀਆਂ ਰਹੀਆਂ ਹੋਈਆਂ ਹਨ ਜਿਸਨੂੰ ਮਹੀਨ ਬੁੱਧੀ ਦੇ ਸਿਵਾਏ ਦੇਖਿਆ ਜਾਂ ਜਾਣਿਆ ਵੀ ਨਹੀਂ ਜਾਂ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਜਿਵੇਂ ਅੱਜਕਲ ਦੇ ਸਾਈੰਸ ਵਾਲੇ ਸੂਖਸ਼ਮ ਵਸਤੂਆਂ ਨੂੰ ਪਾਵਰਫੁਲ ਗਿਲਾਸ ਨਾਲ ਦੇਖ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਸਧਾਰਨ ਰੀਤੀ ਨਾਲ ਦੇਖ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ। ਐਵੇਂ ਸੂਖਸ਼ਮ ਪਰਖਣ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਦਵਾਰਾ ਉਨ੍ਹਾਂ ਸੂਖਸ਼ਮ ਬੰਧਨਾਂ ਨੂੰ ਦੇਖ ਸਕਦੇ ਜਾਂ ਮਹੀਨ ਬੁੱਧੀ ਦੁਆਰਾ ਜਾਣ ਸਕਦੇ ਹੋ। ਜੇਕਰ ਉਪਰ-ਉਪਰ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਦੇਖੋ ਤਾਂ ਨਾ ਦੇਖਣ ਜਾਂ ਜਾਣਨ ਦੇ ਕਾਰਨ ਉਹ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਬੰਧਨਮੁਕਤ ਹੀ ਸਮਝਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਬ੍ਰਾਹਮਾ ਬਾਪ ਨੇ ਐਵੇਂ ਸੂਖਸ਼ਮ ਸਹਾਰੇ ਚੈੱਕ ਕੀਤੇ। ਸਭ ਤੋਂ ਜ਼ਿਆਦਾ ਸਹਾਰੇ ਦੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਦੇਖੋ:-

ਇਕ ਅਤਿ ਸੂਖਸ਼ਮ ਸਵਰੂਪ ਕਿਸੇ ਨਾ ਕਿਸੇ ਸੇਵਾ ਦੇ ਸਾਥੀ ਦਾ ਸੂਖਸ਼ਮ ਸਹਾਰਾ ਦੇਖਿਆ, ਇਸ ਵਿੱਚ ਵੀ ਅਨੇਕ ਪ੍ਰਕਾਰ ਦੇਖੇ। ਸੇਵਾ ਦੇ ਸਹਿਯੋਗੀ ਹੋਣ ਦੇ ਕਾਰਨ, ਸੇਵਾ ਵਿੱਚ ਵਾਧਾ ਕਰਨ ਦੇ ਨਿਮਿਤ ਬਣੇ ਹੋਏ ਕਾਰਨ ਜਾਂ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਕੋਈ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਤਾ, ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਗੁਣ ਹੋਣ ਦੇ ਕਾਰਨ, ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਕੋਈ ਸੰਸਕਾਰ ਮਿਲਣ ਦੇ ਕਾਰਨ ਜਾਂ ਸਮੇਂ ਪ੍ਰਤੀ ਸਮੇਂ ਕੋਈ ਐਕਸਟਰਾ ਮਦਦ ਦੇਣ ਦੇ ਕਾਰਨ, ਐਵੇਂ ਦੇ ਕਰਨਾ ਨਾਲ, ਰੂਪ ਸੇਵਾ ਦਾ ਸਾਥੀ ਹੈ, ਸਹਿਯੋਗੀ ਹੈ ਲੇਕਿਨ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਝੁਕਾਵ ਹੋਣ ਦੇ ਕਾਰਨ ਸੂਖਸ਼ਮ ਲਗਾਵ ਦਾ ਰੂਪ ਬਣਦਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਇਸਦਾ ਪਰਿਣਾਮ ਕੀ ਹੁੰਦਾ ਹੈ? ਇਹ ਭੁੱਲ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਕੀ ਇਹ ਬਾਪ ਦੀ ਦੇਣ ਹੈ। ਸਮਝਦੇ ਹਨ ਇਹ ਬੜਾ ਵਧੀਆ ਸਹਿਯੋਗੀ ਹੈ, ਚੰਗਾ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਤਾ ਸਰੂਪ ਹੈ, ਗੁਣਵਾਨ ਹੈ। ਲੇਕਿਨ ਸਮੇਂ ਪ੍ਰਤੀ ਸਮੇਂ ਬਾਪ ਨੇ ਐਵੇਂ ਦਾ ਚੰਗਾ ਬਣਾਇਆ ਹੈ ਇਹ ਭੁੱਲ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਸੰਕਲਪ ਮਾਤਰ ਵਿੱਚ ਵੀ ਕਿਸੇ ਆਤਮਾ ਦੇ ਤਰਫ ਬੁੱਧੀ ਦਾ ਝੁਕਾਵ ਹੈ ਤਾਂ ਉਹ ਝੁਕਾਵ ਸਹਾਰਾ ਬਣ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਤਾਂ ਸਾਕਾਰ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਸਹਿਯੋਗੀ ਹੋਣ ਦੇ ਕਾਰਨ ਸਮੇਂ ਤੇ ਬਾਪ ਦੇ ਬਦਲੇ ਪਹਿਲਾ ਉਹ ਯਾਦ ਆਵੇਗਾ। ਦੇ-ਚਾਰ ਮਿੰਟ ਵੀ ਜੇਕਰ ਸਥੂਲ ਸਹਾਰਾ ਸਮਿਤੀ ਵਿੱਚ ਆ ਗਿਆ ਤਾਂ ਬਾਪ ਦਾ ਸਹਾਰਾ ਉਸ ਵੇਲੇ ਯਾਦ ਆਵੇਗਾ? ਦੂਜੀ ਗੱਲ ਜੇਕਰ ਦੇ ਚਾਰ ਮਿੰਟ ਦੇ ਲਈ ਯਾਦ ਦੀ ਯਾਤਰਾ ਦਾ ਲਿੰਕ ਟੁੱਟ ਗਿਆ ਤਾਂ ਟੁੱਟਣ ਦੇ ਬਾਦ ਜੋੜਨ ਦੀ ਫਿਰ ਮਿਹਨਤ ਕਰਨੀ ਪੈਂਦੀ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਨਿਰੰਤਰ ਵਿੱਚ ਅੰਤਰ ਪੈ ਗਿਆ ਨਾ! ਦਿਲ ਵਿੱਚ ਦਿਲਾਰਾਮ ਦੇ ਬਦਲੇ ਹੋਰ ਕਿਸੇ ਦੇ ਪਾਸੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਕਾਰਨ ਨਾਲ ਦਿਲ ਦਾ ਝੁਕਾਵ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਇਸ ਨਾਲ ਗੱਲ ਕਰਨਾ ਚੰਗਾ ਲੱਗਦਾ ਹੈ "ਇਸ ਨਾਲ ਹੀ", ਸ਼ਬਦ ਮਤਲਬ ਦਾਲ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਕਾਲਾ ਹੈ। "ਇਸ ਨਾਲ ਹੀ" ਦਾ ਖਿਆਲ ਆਉਣਾ ਮਤਲਬ ਹੀਣਤਾ ਆਈ। ਐਵੇਂ ਤਾਂ ਸਭ ਚੰਗੇ ਲੱਗਦੇ ਹਨ ਪਰ ਇਸ ਨਾਲ ਜ਼ਿਆਦਾ ਵਧੀਆ ਲਗਦਾ ਹੈ! ਸਭ ਨਾਲ ਰੂਹਾਨੀ ਸਨੇਹ ਰੱਖਣਾ, ਬੋਲਣਾ ਜਾਂ ਸੇਵਾ ਵਿੱਚ ਸਹਿਯੋਗ ਲੈਣਾ ਜਾਂ ਦੇਣਾ ਇਹ ਦੂਜੀ ਗੱਲ ਹੈ। ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਤਾ ਦੇਖੋ, ਗੁਣ ਦੇਖੋ ਲੇਕਿਨ ਇਸ ਦਾ ਹੀ ਇਹ ਗੁਣ ਬੜਾ ਚੰਗਾ ਹੈ, ਇਹ "ਹੀ" ਵਿਚ ਨਾ ਲਿਆਵੇ। ਇਹ "ਹੀ" ਸ਼ਬਦ ਗੜਬੜ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਇਸਨੂੰ ਹੀ ਲਗਾਵ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਫਿਰ ਚਾਹੇ ਬਾਹਰ ਦਾ ਰੂਪ ਸੇਵਾ ਹੋਵੇ, ਗਿਆਨ ਹੋਵੇ, ਲੇਕਿਨ ਜਦੋਂ ਇਸ ਨਾਲ "ਹੀ" ਯੋਗ ਕਰਨਾ ਹੈ, ਇਸਦਾ ਹੀ ਯੋਗ ਵਧੀਆ ਹੈ। ਇਹ "ਹੀ" ਸ਼ਬਦ ਨਹੀਂ ਆਉਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਹੀ ਸੇਵਾ ਵਿੱਚ ਸਹਿਯੋਗੀ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਹੀ ਸਾਥੀ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ...ਤਾਂ

ਸਮਝਿਆ ਲਗਾਵ ਦੀ ਨਿਸ਼ਾਨੀ ਕੀ ਹੈ! ਇਸਲਈ ਇਹ "ਹੀ" ਕੱਢ ਦਵੇ। ਸਾਰੇ ਚੰਗੇ ਹਨ। ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਤਾ ਦੇਖੋ। ਸਹਿਯੋਗੀ ਬਣੇ ਵੀ, ਬਣਾਓ ਵੀ ਲੇਕਿਨ ਪਹਿਲਾਂ ਥੋੜਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਫਿਰ ਵੱਧਦੇ-ਵੱਧਦੇ ਵਿਕਰਾਲ ਰੂਪ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਫਿਰ ਖੁਦ ਹੀ ਇਸ ਤੋਂ ਨਿਕਲਣਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਨਿਕਲ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ ਕਿਉਂਕਿ ਪੱਕਾ ਧਾਗਾ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਪਹਿਲਾਂ ਬੜਾ ਸੂਖਸ਼ਮ ਹੁੰਦਾ ਫਿਰ ਪੱਕਾ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਟੁੱਟਣਾ ਮੁਸ਼ਕਿਲ ਹੋ ਜਾਂਦਾ। ਸਹਾਰਾ ਇੱਕ ਬਾਪ ਹੈ। ਕੋਈ ਮਨੁੱਖ ਆਤਮਾ ਸਹਾਰਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਬਾਪ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਵੀ ਸਹਿਯੋਗੀ ਨਿਮਿਤ ਬਣਾਉਂਦਾ ਹੈ ਲੇਕਿਨ ਬਣਾਉਣ ਵਾਲੇ ਨੂੰ ਨਾ ਭੁੱਲੋ। ਬਾਪ ਨੇ ਬਣਾਇਆ ਹੈ। ਬਾਪ ਵਿੱਚ ਆਉਣ ਦੇ ਨਾਲ ਜਿਥੇ ਬਾਪ ਹੋਏਗਾ ਉੱਥੇ ਪਾਪ ਨਹੀਂ! ਬਾਪ ਵਿੱਚੋਂ ਨਿਕਲ ਜਾਂਦਾ ਤਾਂ ਪਾਪ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਤਾਂ ਇੱਕ ਗੱਲ ਹੈ ਇਹ ਸਹਾਰੇ ਦੀ।

ਦੂਜੀ ਗੱਲ ਕੋਈ ਨਾ ਕੋਈ ਸਾਕਾਰ ਸਾਧਨਾਂ ਨੂੰ ਸਹਾਰਾ ਬਣਾਇਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਸਾਧਨ ਹੈ ਤਾ ਸੇਵਾ ਹੈ। ਸਾਧਨ ਵਿੱਚ ਜੇਕਰ ਥੋੜਾ ਥੱਲੇ ਉਪਰ ਹੋਇਆ ਤਾ ਸੇਵਾ ਵੀ ਥੱਲੇ ਉਪਰ ਹੋਈ। ਸਾਧਨਾਂ ਨੂੰ ਕੰਮ ਵਿੱਚ ਲਗਾਉਣਾ ਇਹ ਵੱਖ ਗੱਲ ਹੈ। ਪਰ ਸਾਧਨਾਂ ਦੇ ਵਸ਼ ਹੋ ਕੇ ਸੇਵਾ ਕਰਨਾ ਇਹ ਹੈ ਸਾਧਨਾਂ ਨੂੰ ਸਹਾਰਾ ਬਣਾਉਣਾ। ਸਾਧਨਾਂ ਸੇਵਾ ਦੇ ਵਾਧੇ ਲਈ ਹੈ ਇਸਲਈ ਓਨਾ ਸਾਧਨਾਂ ਨੂੰ ਉਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਕੰਮ ਵਿੱਚ ਲਗਾਓ, ਸਾਧਨਾਂ ਨੂੰ ਆਧਾਰ ਨਹੀਂ ਬਣਾਓ। ਆਧਾਰ ਇੱਕ ਬਾਪ ਹੀ ਹੈ, ਸਾਧਨ ਤਾ ਵਿਨਾਸ਼ੀ ਹਨ। ਵਿਨਾਸ਼ੀ ਸਾਧਨਾਂ ਨੂੰ ਆਧਾਰ ਬਣਾਉਣਾ ਮਤਲਬ ਜਿਵੇਂ ਸਾਧਨ ਵਿਨਾਸ਼ੀ ਹਨ ਓਵੇਂ ਸਥਿਤੀ ਵੀ ਕਦੇ ਬੜੀ ਉੱਚੀ ਕਦੇ ਵਿਚ ਦੀ, ਕਦੇ ਥੱਲੇ ਦੀ ਬਦਲਦੀ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ। ਅਵਿਨਾਸ਼ੀ ਇੱਕਰਸ ਸਥਿਤੀ ਨਹੀਂ ਰਹੇਗੀ। ਤਾਂ ਦੂਜੀ ਗੱਲ ਵਿਨਾਸ਼ੀ ਸਾਧਨਾਂ ਨੂੰ ਸਹਾਰਾ, ਆਧਾਰ ਨਹੀਂ ਸਮਝੋ। ਇਹ ਨਿਮਿਤ ਮਾਤਰ ਹਨ। ਸੇਵਾ ਦੇ ਪ੍ਰਤੀ ਹਨ। ਸੇਵਾ ਦੇ ਅਰਥ ਕੰਮ ਵਿੱਚ ਲਗਾਏ ਉਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਨਿਆਰੇ। ਸਾਧਨਾਂ ਦੇ ਆਕਰਸ਼ਣ ਵਿੱਚ ਮਨ ਆਕਰਸ਼ਣ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਆਉਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਤਾਂ ਇਹ ਦੋ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਸਹਾਰੇ ਸੂਖਸ਼ਮ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਆਧਾਰ ਬਣੇ ਹੋਏ ਦੇਖੋ। ਜਦੋਂ ਕਰਮਾਤੀਤ ਅਵਸਥਾ ਹੋਈ ਹੈ ਤਾਂ ਹਰ ਵਿਅਕਤੀ, ਵਸਤੂ, ਕਰਮ ਦੇ ਬੰਧਨ ਤੋਂ ਅਤੀਤ ਹੋਣਾ, ਨਿਆਰਾ ਹੋਣਾ ਇਸਨੂੰ ਹੀ ਕਰਮਾਤੀਤ ਅਵਸਥਾ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਕਰਮਾਤੀਤ ਮਤਲਬ ਕਰਮ ਤੋਂ ਨਿਆਰਾ ਹੋ ਜਾਣਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਕਰਮ ਦੇ ਬੰਧਨ ਤੋਂ ਨਿਆਰਾ। ਨਿਆਰਾ ਬਣ ਕੇ ਕਰਮ ਕਰਨਾ ਮਤਲਬ ਕਰਮ ਤੋਂ ਨਿਆਰੇ। ਕਰਮਾਤੀਤ ਅਵਸਥਾ ਮਤਲਬ ਬੰਧਨਮੁਕਤ, ਯੋਗਯੁਕਤ, ਜੀਵਨਮੁਕਤ ਅਵਸਥਾ!

ਹੋਰ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਇਹ ਗੱਲ ਦੇਖੀ ਕਿ ਸਮੇਂ ਪ੍ਰਤੀ ਸਮੇਂ ਪਰਖਣ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਵਿੱਚ ਕਈ ਬੱਚੇ ਕਮਜ਼ੋਰ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਪਰਖ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ ਇਸਲਈ ਧੋਖਾ ਖਾ ਲੈਂਦੇ ਹਨ। ਪਰਖਣ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਕਮਜ਼ੋਰ ਹੋਣ ਦਾ ਕਾਰਨ ਹੈ ਬੁੱਧੀ ਦੀ ਲਗਨ ਇਕਾਗਰ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਜਿਥੇ ਇਕਾਗਰਤਾ ਹੈ ਉੱਥੇ ਪਰਖਣ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਆਪ ਹੀ ਵੱਧ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਇਕਾਗਰਤਾ ਮਤਲਬ ਇੱਕ ਬਾਪ ਦੇ ਨਾਲ ਸਦਾ ਲਗਨ ਵਿੱਚ ਮਗਨ ਰਹਿਣਾ। ਇਕਾਗਰਤਾ ਦੀ ਨਿਸ਼ਾਨੀ ਸਦਾ ਉੱਡਦੀ ਕਲਾ ਦੇ ਅਨੁਭੂਤੀ ਦੀ ਇੱਕਰਸ ਸਥਿਤੀ ਹੋਵੇਗੀ। ਇੱਕਰਸ ਦਾ ਮਤਲਬ ਇਹ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਹੀ ਰਫਤਾਰ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਇੱਕਰਸ ਹੋ। ਇੱਕਰਸ ਮਤਲਬ ਸਦਾ ਉੱਡਦੀ ਕਲਾ ਦੀ ਮਹਿਸੂਸਤਾ ਰਹੇ, ਇਸ ਵਿੱਚ ਇੱਕਰਸ। ਜੇ ਕੱਲ ਸੀ ਉਸ ਨਾਲ ਅੱਜ ਪਰਸੈਂਟ ਵਿੱਚ ਵਾਧਾ ਦਾ ਅਨੁਭਵ ਕਰੋ। ਇਸਨੂੰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਉੱਡਦੀ ਕਲਾ। ਤਾਂ ਆਪਣੀ ਉੱਨਤੀ ਦੇ ਲਈ, ਸੇਵਾ ਦੀ ਉੱਨਤੀ ਦੇ ਲਈ ਪਰਖਣ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਬੜੀ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ। ਪਰਖਣ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਕਮਜ਼ੋਰ ਹੋਣ ਦੇ ਕਾਰਨ ਆਪਣੀ ਕਮਜ਼ੋਰੀ ਨੂੰ ਕਮਜ਼ੋਰੀ ਨਹੀਂ ਸਮਝਦੇ ਹਨ। ਹੋਰ ਹੀ ਆਪਣੀ ਕਮਜ਼ੋਰੀ ਨੂੰ ਲੁਕਾਉਣ ਦੇ ਲਈ ਜਾ ਸਿੱਧ ਕਰਨਗੇ ਜਾ ਜਿੰਦ ਕਰਨਗੇ। ਇਹ ਦੋ ਗੱਲਾਂ ਲੁਕਾਉਣ ਦਾ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਸਾਧਨ ਹੈ। ਅੰਦਰ ਵਿੱਚ ਕਦੇ ਮਹਿਸੂਸ ਨਹੀਂ ਹੋਏਗਾ ਲੇਕਿਨ ਫਿਰ ਵੀ ਪੂਰੀ ਪਰਖਣ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਨਾ ਹੋਣ ਦੇ ਕਾਰਨ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਸਦਾ ਰਾਈਟ ਅਤੇ ਹੁਸ਼ਿਆਰ ਸਿੱਧ ਕਰਨਗੇ। ਸਮਝਾ! ਕਰਮਾਤੀਤ ਤਾਂ ਬਣਨਾ ਹੀ ਹੈ ਨਾ। ਨੰਬਰ ਤਾਂ ਲੈਣਾ ਹੈ ਨਾ ਇਸਲਈ ਚੈੱਕ ਕਰੋ। ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਾਲ - ਯੋਗਯੁਕਤ ਬਣ ਪਰਖਣ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਧਾਰਨ ਕਰੋ। ਇਕਾਗਰ ਬੁੱਧੀ ਬਣ ਕਰਕੇ ਫਿਰ ਚੈੱਕ ਕਰੋ। ਤਾਂ ਜੋ ਵੀ ਸੂਖਸ਼ਮ ਕਮੀ ਹੋਏਗੀ ਉਹ ਸਾਫ਼ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਦਿਖਾਈ ਦਵੇਗੀ। ਐਵੇਂ ਨਾ ਹੋ ਜੇ ਤੁਸੀਂ ਸਮਝੋ ਮੈਂ ਤਾਂ ਬੜੀ ਰਾਈਟ, ਬੜੀ ਚੰਗੀ ਚਲ ਰਹੀ ਹਾਂ। ਕਰਮਾਤੀਤ ਮੈਂ ਹੀ ਬਣਾਂਗੀ ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਸਮਾਂ ਆਵੇ ਤਾਂ ਇਹ ਸੂਖਸ਼ਮ ਬੰਧਨ ਉੱਡਣ ਨਾ ਦਵੇ। ਆਪਣੀ ਤਰਫ ਖਿੱਚ ਲਵੋ। ਫਿਰ ਸਮੇਂ ਤੇ ਕੀ ਕਰੋਗੇ? ਬੰਨਿਆ ਹੋਇਆ ਵਿਅਕਤੀ ਜੇਕਰ ਉੱਡਣਾ ਚਾਹੇ ਤਾਂ ਉੱਡੇਗਾ ਜਾ ਥੱਲੇ ਆਵੇਗਾ! ਤਾਂ ਇਹ ਸੂਖਸ਼ਮ ਬੰਧਨ ਸਮੇਂ ਤੇ ਨੰਬਰ ਲੈਣ ਵਿੱਚ ਅਤੇ ਨਾਲ ਚਲਨ ਵਿੱਚ ਜਾ ਐਵਰਰੇਡੀ ਬਣਨ ਵਿੱਚ ਬੰਧਨ ਨਾ ਬਣ ਜਾਵੇ ਇਸਲਈ ਬ੍ਰਹਮਾ ਬਾਪ ਚੈੱਕ ਕਰ ਰਹੇ ਸੀ। ਜਿਸਨੂੰ ਇਹ ਸਹਾਰਾ ਸਮਝਦੇ ਹਨ ਉਹ ਸਹਾਰਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਲੇਕਿਨ ਇਹ ਰਾਇਲ ਧਾਗਾ ਹੈ। ਜਿਵੇਂ ਸੈਨੀ ਹਿਰਨ ਦਾ ਮਿਸਾਲ ਹੈ ਨਾ। ਸੀਤਾ ਨੂੰ ਕਿਥੇ ਲੈ ਗਿਆ! ਤਾਂ ਸੈਨਾ ਹਿਰਨ ਇਹ ਬੰਧਨ ਹੈ, ਇਸਨੂੰ ਸੈਨਾ ਸਮਝਣਾ ਮਤਲਬ ਆਪਣੇ ਸ੍ਰੇਸ਼ਠ ਭਾਗਿਆ ਨੂੰ ਖੋਣਾ। ਸੈਨਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਖੋਣਾ ਹੈ। ਰਾਮ ਨੂੰ ਖੋਇਆ, ਅਸ਼ੋਕ ਵਾਟਿਕਾ ਨੂੰ ਖੋਇਆ।

ਬ੍ਰਹਮਾ ਬਾਪ ਦਾ ਬੱਚਿਆਂ ਨਾਲ ਖਾਸ ਪਿਆਰ ਹੈ ਇਸਲਈ ਬ੍ਰਹਮਾ ਬਾਪ ਸਦਾ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਸਮਾਨ ਐਵਰਰੇਡੀ ਬੰਧਨਮੁਕਤ ਦੇਖਣਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਬੰਧਨਮੁਕਤ ਦਾ ਹੀ ਨਜਾਰਾ ਦੇਖਿਆ ਨਾ! ਕਿੰਨੇ ਵਿੱਚ ਐਵਰਰੇਡੀ ਹੋਇਆ! ਕਿਸੇ ਦੇ ਬੰਧਨ ਵਿੱਚ ਬੰਨਿਆ! ਕੋਈ ਯਾਦ ਆਇਆ ਕਿ ਫਲਾਣੀ ਕਿੱਥੇ ਹੈ! ਫਲਾਣੀ ਸੇਵਾ ਦੀ ਸਾਥੀ ਹੈ। ਯਾਦ ਆਇਆ? ਤਾਂ ਐਵਰਰੇਡੀ ਦਾ ਪਾਰਟ ਕਰਮਾਤੀਤ ਸਟੇਜ ਦਾ ਪਾਰਟ ਦੇਖਿਆ ਨਾ! ਜਿੰਨਾ ਹੀ ਬੱਚਿਆਂ ਨਾਲ ਅਤਿ ਪਿਆਰ ਰਿਹਾ ਉਨ੍ਹਾਂ ਹੀ ਪਿਆਰਾ ਅਤੇ ਨਿਆਰਾ ਦੇਖਿਆ ਨਾ! ਬੁਲਾਵਾ ਆਇਆ ਅਤੇ ਗਿਆ। ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਸਭ ਤੋਂ ਜ਼ਿਆਦਾ ਪਿਆਰ ਬੱਚਿਆਂ ਨਾਲ ਬ੍ਰਹਮਾ ਦਾ ਰਿਹਾ ਨਾ! ਜਿੰਨਾ ਪਿਆਰਾ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨਿਆਰਾ। ਕਿਨਾਰਾ ਕਰਨਾ ਦੇਖ ਲਿਆ ਨਾ। ਕੋਈ ਵੀ ਚੀਜ਼ ਅਤੇ ਭੋਜਨ ਜਦੋਂ ਤਿਆਰ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਕਿਨਾਰਾ ਛੱਡ ਦਿੰਦਾ ਹੈ ਨਾ!

ਤਾਂ ਸੰਪੂਰਨ ਹੋਣਾ ਮਤਲਬ ਕਿਨਾਰਾ ਛੱਡ ਦੇਣਾ। ਕਿਨਾਰਾ ਛੱਡਣਾ ਮਤਲਬ ਕਿਨਾਰੇ ਹੋ ਗਏ। ਸਹਾਰਾ ਇੱਕ ਹੀ ਅਵਿਨਾਸ਼ੀ ਸਹਾਰਾ ਹੈ। ਨਾ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ, ਨਾ ਵੈਭਵ ਨੂੰ ਜਾ ਵਸਤੂ ਨਾ ਸਹਾਰਾ ਬਣਾਵੇ। ਇਸਨੂੰ ਹੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਕਰਮਾਤੀਤ। ਲੁਕਾਉ ਕਦੇ ਨਹੀਂ। ਲੁਕਾਉਣ ਨਾਲ ਹੋਰ ਵਾਧੇ ਨੂੰ ਪੈਦਾ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ। ਗੱਲ ਵੱਡੀ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਲੇਕਿਨ ਜਿੰਨਾ ਲੁਕਾਉਂਦੇ ਹੋ ਉਨ੍ਹਾਂ ਗੱਲਾਂ ਨੂੰ ਵੱਡਾ ਕਰ ਦਿੰਦੇ ਹੋ। ਜਿੰਨਾ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਸਹੀ ਸਿੱਧ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਦੀ ਹੋ ਉਨ੍ਹਾਂ ਗੱਲਾਂ ਨੂੰ ਵਧਾਉਂਦੇ ਹੋ। ਜਿੰਨਾ ਜਿੰਦ ਕਰਦੇ ਹੋ ਉਨ੍ਹਾਂ ਗੱਲਾਂ ਨੂੰ ਵਧਾਉਂਦੇ ਹੋ ਇਸਲਈ ਗੱਲ ਨੂੰ ਵੱਡਾ ਨਾ ਕਰ ਕੇ ਛੋਟੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਖਤਮ ਕਰੋ। ਤਾਂ ਸਹਿਜ ਹੋਵੇਗਾ ਅਤੇ ਖੁਸ਼ੀ ਹੋਵੇਗੀ। ਇਹ ਗੱਲ ਹੋਈ, ਇਹ ਵੀ ਪਾਰ ਕੀਤਾ, ਇਸ ਵਿੱਚ ਵੀ ਜੇਤੂ ਬਣੇ ਤਾਂ ਖੁਸ਼ੀ ਹੋਵੇਗੀ। ਸਮਝਾ! ਵਿਦੇਸ਼ੀ ਕਰਮਾਤੀਤ ਅਵਸਥਾ ਨੂੰ ਪਾਉਣ ਵਾਲੇ ਉਮੰਗ ਉਤਸ਼ਾਹ ਵਾਲੇ ਹਨ ਨਾ! ਤਾਂ ਡਬਲ ਵਿਦੇਸ਼ੀ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਬ੍ਰਹਮਾ ਬਾਪ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਸੁਖਸ਼ਮ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਖਾਸ ਪਾਲਣਾ ਦੇ ਰਹੇ ਹਨ। ਇਹ ਪਿਆਰ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਹੈ ਸਿੱਖਿਆ ਸਾਵਧਾਨੀ ਨਹੀਂ। ਸਮਝਿਆ! ਕਿਉਂਕਿ ਬ੍ਰਹਮਾ ਬਾਪ ਨੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਖਾਸ ਆਹਵਾਨ ਨਾਲ ਪੈਦਾ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਬ੍ਰਹਮਾ ਦੇ ਸੰਕਲਪ ਨਾਲ ਤੁਸੀਂ ਪੈਦਾ ਹੋਏ। ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਨਾ - ਬ੍ਰਹਮਾ ਨੇ ਸੰਕਲਪ ਨਾਲ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਰਚੀ। ਬ੍ਰਹਮਾ ਦੇ ਸੰਕਲਪ ਨਾਲ ਇਹ ਬ੍ਰਾਹਮਣਾਂ ਦੀ ਇੰਨੀ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਰਚੀ ਗਈ ਨਾ। ਤਾਂ ਬ੍ਰਹਮਾ ਦੇ ਸੰਕਲਪ ਨਾਲ ਆਹਵਾਨ ਨਾਲ ਰਚੀ ਹੋਈ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਆਤਮਾਵਾਂ ਹੋ। ਲਾਡਲੇ ਹੋ ਗਏ ਨਾ। ਬ੍ਰਹਮਾ ਬਾਪ ਸਮਝਦੇ ਹਨ ਕਿ ਇਹ ਫਾਸਟ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਕਰ ਫਾਸਟ ਆਉਣ ਦੇ ਉਮੰਗ-ਉਤਸ਼ਾਹ ਵਾਲੇ ਹਨ। ਵਿਦੇਸ਼ੀ ਬੱਚਿਆਂ ਦੀ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਤਾਵਾਂ ਨਾਲ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਸਿੰਗਾਰ ਕਰਨ ਦੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਚਲ ਰਹੀਆਂ ਹਨ। ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਵੀ ਕਰਨਗੇ, ਫਿਰ ਸਮਝਣਗੇ ਵੀ ਜਲਦੀ, ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਸਮਝਦਾਰ ਹੋ ਇਸਲਈ ਬਾਪ ਆਪਣੇ ਸਮਾਨ ਸਭ ਬੰਧਨਾਂ ਤੋਂ ਨਿਆਰੇ ਅਤੇ ਪਿਆਰੇ ਬਣਨ ਦੇ ਲਈ ਇਸ਼ਾਰੇ ਦੇ ਰਹੇ ਹਨ। ਇਵੇ ਨਹੀਂ ਕੀ ਜੇ ਸਾਹਮਣੇ ਹਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਦੱਸ ਰਹੇ ਹਨ, ਸਾਰੇ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਦੱਸ ਰਹੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਦੇ ਅੱਗੇ ਸਦਾ ਸਾਰੇ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਬੱਚੇ ਚਾਹੇ ਦੇਸ਼ ਦੇ ਚਾਹੇ ਵਿਦੇਸ਼ ਦੇ ਸਾਰੇ ਹਨ। ਅੱਛਾ-ਅੱਜ ਰੂਹ-ਰਿਹਾਨ ਕਰ ਰਹੇ ਹਨ। ਸੁਣਾਇਆ ਨਾ - ਅਗਲੇ ਸਾਲ ਤੋਂ ਇਸ ਸਾਲ ਦੀ ਰਿਜਲਟ ਬੜੀ ਵਧੀਆ ਹੈ। ਇਸ ਨਾਲ ਸਿੱਧ ਹੈ ਕੀ ਵਾਧੇ ਨੂੰ ਪਾਉਣ ਵਾਲੇ ਹੋ। ਉਡਦੀ ਕਲਾ ਵਿੱਚ ਜਾਣ ਵਾਲੀ ਆਤਮਾਵਾਂ ਹੋ। ਜਿਸਨੂੰ ਯੋਗ ਦੇਖਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸੰਪੂਰਨ ਯੋਗੀ ਬਣਨ ਦਾ ਇਸ਼ਾਰਾ ਦਿੱਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਨਾ। ਅੱਛਾ!

ਸਦਾ ਕਰਮਬੰਧਨ ਮੁਕਤ, ਯੋਗਯੁਕਤ ਆਤਮਾਵਾਂ ਨੂੰ ਸਦਾ ਇੱਕ ਬਾਪ ਨੂੰ ਸਹਾਰਾ ਬਣਾਉਣ ਵਾਲੇ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਸਦਾ ਸੁਖਸ਼ਮ ਕਮਜ਼ੋਰੀਆਂ ਤੋਂ ਵੀ ਕਿਨਾਰਾ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ, ਸਦਾ ਇੱਕਾਗਰਤਾ ਦੁਆਰਾ ਪਰਖਣ ਦੇ ਸ਼ਕਤੀਸ਼ਾਲੀ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ, ਸਦਾ ਵਿਅਕਤੀ ਜਾ ਵਸਤੂ ਦੇ ਵਿਨਾਸ਼ੀ ਸਹਾਰੇ ਤੋਂ ਕਿਨਾਰਾ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਇਵੇ ਬਾਪ ਸਮਾਨ ਜੀਵਨਮੁਕਤ ਕਰਮਾਤੀਤ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਸਥਿਤ ਰਹਿਣ ਵਾਲੇ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਬਾਪਦਾਦਾ ਦਾ ਯਾਦਪਿਆਰ ਅਤੇ ਨਮਸਤੇ!

" ਨਿਰਮਲਸ਼ਾਂਤਾ ਦਾਦੀ ਨਾਲ ":- ਸਦਾ ਬਾਪ ਦੇ ਨਾਲ ਰਹਿਣ ਵਾਲੇ ਤਾਂ ਹੋ ਗਏ। ਜੇ ਆਦਿ ਤੋਂ ਬਾਪ ਦੇ ਨਾਲ ਨਾਲ ਚਲ ਰਹੇ ਹੋ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਸਦਾ ਸਾਥ ਦਾ ਅਨੁਭਵ ਕਦੇ ਵੀ ਘਟ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਬਚਪਨ ਦਾ ਵਾਇਦਾ ਹੈ। ਤਾਂ ਸਦਾ ਸਾਥ ਹੈ ਅਤੇ ਸਾਥ ਹੀ ਚਲੇਗੇ। ਤਾਂ ਸਦਾ ਸਾਥ ਦਾ ਵਾਇਦਾ ਕਰੋ ਜਾ ਵਰਦਾਨ ਕਰੋ, ਮਿਲਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਫਿਰ ਵੀ ਜਿਵੇਂ ਬਾਪ ਪ੍ਰੀਤ ਦੀ ਰੀਤ ਨਿਭਾਉਣ ਦੇ ਲਈ ਅਵਿਅਕਤ ਤੋਂ ਵਿਅਕਤ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦੇ ਹਨ ਓਵੇ ਬੱਚੇ ਵੀ ਪ੍ਰੀਤ ਦੀ ਰੀਤ ਨਿਭਾਉਣ ਦੇ ਲਈ ਪਹੁੰਚ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਐਵੇਂ ਹੈ ਨਾ! ਸੰਕਲਪ ਵਿੱਚ ਤਾਂ ਕੀ ਪਰ ਸੁਪਨੇ ਵਿੱਚ ਵੀ, ਜਿਸਨੂੰ ਸਬਕੋਸ਼ੀਅਸ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ...ਉਸ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਬਾਪ ਦਾ ਸਾਥ ਕਦੇ ਛੁੱਟ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਇੰਨਾ ਪੱਕਾ ਸੰਬੰਧ ਜੁੱਟਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਕਿੰਨੇ ਜਨਮ ਦਾ ਸੰਬੰਧ ਹੈ। ਪੂਰੇ ਕਲਪ ਦਾ ਹੈ। ਸੰਬੰਧ ਇਸ ਜਨਮ ਦੇ ਹਿਸਾਬ ਨਾਲ ਪੂਰਾ ਕਲਪ ਹੀ ਰਹੇਗਾ। ਇਹ ਤਾਂ ਅੰਤਿਮ ਜਨਮ ਵਿੱਚ ਕੋਈ-ਕੋਈ ਬੱਚੇ ਸੇਵਾ ਦੇ ਲਈ ਕਿਥੇ-ਕਿਥੇ ਵਿੱਛੜ ਗਏ ਹਨ। ਜਿਵੇਂ ਇਹ ਲੋਕ ਵਿਦੇਸ਼ ਵਿੱਚ ਪਹੁੰਚ ਗਏ ਤੁਸੀਂ ਸਿੱਧ ਵਿੱਚ ਪਹੁੰਚ ਗਏ। ਕੋਈ ਕੀਤੇ ਪਹੁੰਚਿਆ ਕੋਈ ਕਿੱਥੇ। ਜੇਕਰ ਇਹ ਵਿਦੇਸ਼ ਨਹੀਂ ਪਹੁੰਚਦੇ ਤਾਂ ਇੰਨੇ ਸੈਂਟਰ ਕਿਵੇਂ ਖੁਲਦੇ। ਅੱਛਾ ਸਦਾ ਨਾਲ ਰਹਿਣ ਵਾਲੀ, ਸਾਥ ਦਾ ਵਾਇਦਾ ਨਿਭਾਉਣ ਵਾਲੀ ਪੜਦਾਦੀ ਹੋ! ਬਾਪਦਾਦਾ ਬੱਚਿਆਂ ਦੀ ਸੇਵਾ ਦਾ ਉਮੰਗ ਉਤਸ਼ਾਹ ਦੇਖ ਕੇ ਖੁਸ਼ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਵਰਦਾਨੀ ਆਤਮਾ ਬਣੇ ਹੋ। ਹੁਣੇ ਤੋਂ ਦੇਖੋ ਭੀੜ ਲੱਗਣੀ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋ ਗਈ ਹੈ। ਜਦੋਂ ਹੋਰ ਵਾਧਾ ਹੋਵੇਗਾ ਤਾਂ ਕਿੰਨੀ ਭੀੜ ਹੋਵੇਗੀ। ਇਹ ਵਰਦਾਨੀ ਰੂਪ ਦੀ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਤਾ ਦੀ ਨੀਂਹ ਪਈ ਹੋਈ ਹੈ। ਜਦੋਂ ਭੀੜ ਹੋ ਜਾਵੇਗੀ ਫਿਰ ਕੀ ਕਰੋਗੇ। ਵਰਦਾਨ ਦਵੇਗੇ, ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਦਵੇਗੇ। ਇਥੋਂ ਹੀ ਚੇਤਨ ਮੂਰਤੀਆਂ ਪ੍ਰਸਿੱਧ ਹੋਣਗੀਆਂ। ਜਿਵੇਂ ਸ਼ੁਰੂ ਵਿੱਚ ਆਪ ਸਭ ਨੂੰ ਸਾਰੇ ਦੇਵੀਆਂ-ਦੇਵੀਆਂ ਕਹਿੰਦੇ ਸੀ...ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਵੀ ਪਹਿਚਾਣ ਕੇ ਦੇਵੀਆਂ-ਦੇਵੀਆਂ ਕਰਨਗੇ। 'ਜੈ ਦੇਵੀ, ਜੈ ਦੇਵੀ' ਇਥੋਂ ਹੀ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋ ਜਾਵੇਗਾ। ਅੱਛਾ!

ਵਰਦਾਨ:-

ਈਸ਼ਵਰੀਏ ਵਿਧਾਨ ਨੂੰ ਸਮਝ ਕੇ ਸਿੱਧੀ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਫਾਸਟ ਡਿਵੀਜਨ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰੀ ਭਵ :

ਇੱਕ ਕਦਮ ਦੀ ਹਿੰਮਤ ਅਤੇ ਪਦਮ ਕਦਮਾਂ ਦੀ ਮਦਦ - ਡਰਾਮਾ ਵਿੱਚ ਇਸ ਵਿਧਾਨ ਦੀ ਵਿਧੀ ਨੂੰਪੀ ਹੋਈ ਹੈ। ਜੇਕਰ ਇਹ ਵਿਧੀ, ਵਿਧਾਨ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ ਤਾਂ ਸਾਰੇ ਵਿਸ਼ਵ ਦੇ ਪਹਿਲੇ ਰਾਜਾ ਬਣ ਜਾਂਦੇ। ਨੰਬਰਵਾਰ ਬਣਨ ਦਾ ਵਿਧਾਨ ਇਸ ਵਿਧੀ ਦੇ ਕਾਰਨ ਹੀ ਬਣਦਾ ਹੈ। ਤਾਂ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਚਾਹੇ ਹਿੰਮਤ ਰੱਖੇ ਅਤੇ ਮਦਦ ਲਵੇ। ਚਾਹੇ ਸਰੈਂਡਰ ਹੋ, ਚਾਹੇ ਪ੍ਰਵਿਰਤੀ ਵਾਲੇ ਹੋ - ਅਧਿਕਾਰ ਸਮਾਨ ਹੈ ਲੇਕਿਨ ਵਿਧੀ ਨਾਲ ਸਿੱਧੀ ਹੈ। ਇਸ ਇਸ਼ਵਰੀਏ ਵਿਧਾਨ ਨੂੰ ਸਮਝ ਅਲਬੇਲੇਪਨ ਦੀ ਲੀਲਾ ਨੂੰ ਖਤਮ ਕਰੋ ਤਾਂ ਫਾਸਟ ਡਿਵੀਜਨ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਮਿਲ ਜਾਵੇਗਾ।

ਸਲੋਗਨ:-

ਸੰਕਲਪ ਦੇ ਖਜਾਨੇ ਪ੍ਰਤੀ ਇਕਾਨਾਮੀ ਦੇ ਅਵਤਾਰ ਬਣੋ।

ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ:- ਸਾਰਾ ਮਦਾਰ ਯਾਦ ਤੇ ਹੈ, ਯਾਦ ਨਾਲ ਹੀ ਤੁਸੀਂ ਮਿੱਠੇ ਬਣ ਜਾਵੋਗੇ, ਇਸ ਯਾਦ ਵਿੱਚ ਹੀ ਮਾਇਆ ਦੀ ਯੁੱਧ ਚੱਲਦੀ ਹੈ”

ਪ੍ਰਸ਼ਨ:- ਇਸ ਡਰਾਮਾ ਵਿੱਚ ਕਿਹੜਾ ਰਾਜ ਬਹੁਤ ਵਿਚਾਰ ਕਰਨ ਲਾਇਕ ਹੈ? ਜਿਸ ਨੂੰ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਹੀ ਜਾਣਦੇ ਹੋ?

ਉੱਤਰ:- ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਕਿ ਡਰਾਮਾ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਪਾਰੂ ਦੇ ਵਾਰ ਵੱਜ ਨਾ ਸਕੇ। ਸਾਰੀ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਜੇ ਵੀ ਪਾਰੂ ਵਜਦਾ ਹੈ ਉਹ ਇੱਕ ਦੇ ਤੌਰ ਨਵਾਂ। ਤੁਸੀਂ ਵਿਚਾਰ ਕਰਦੇ ਹੋ ਕਿ ਸਤਿਯੁਗ ਤੋਂ ਲੈਕੇ ਹੁਣ ਤੱਕ ਕਿਵੇਂ ਦਿਨ ਬਦਲ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਸਾਰੀ ਐਕਟੀਵਿਟੀ ਬਦਲ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਆਤਮਾ ਵਿੱਚ 5 ਹਜ਼ਾਰ ਵਰ੍ਹੇ ਦੀ ਐਕਟੀਵਿਟੀ ਦਾ ਰਿਕਾਰਡ ਭਰਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ, ਜੋ ਕਦੀ ਬਦਲ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ। ਇਹ ਛੋਟੀ ਜਿਹੀ ਗੱਲ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਦੇ ਸਿਵਾਏ ਹੋਰ ਕਿਸੀ ਦੀ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਆ ਸਕਦੀ।

ਓਮ ਸ਼ਾਂਤੀ ਰੂਹਾਨੀ ਬਾਪ ਰੂਹਾਨੀ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਪੁੱਛਦੇ ਹਨ - ਮਿੱਠੇ - ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ, ਤੁਸੀਂ ਆਪਣਾ ਭਵਿੱਖ ਦਾ ਪੁਰਸ਼ੋਤਮ ਮੁੱਖ, ਪੁਰਸ਼ੋਤਮ ਚੋਲਾ ਵੇਖਦੇ ਹੋ? ਇਹ ਪੁਰਸ਼ੋਤਮ ਸੰਗਮਯੁਗ ਹੈ ਨਾ। ਤੁਸੀਂ ਫੀਲ ਕਰਦੇ ਹੋ ਕਿ ਅਸੀਂ ਫੇਰ ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਵੰਸ਼ਾਵਲੀ ਵਿੱਚ ਜਾਵਾਂਗੇ, ਜਿਸਨੂੰ ਸੁੱਖਧਾਮ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਉੱਥੇ ਦੇ ਲਈ ਹੀ ਤੁਸੀਂ ਹੁਣ ਪੁਰਸ਼ੋਤਮ ਬਣ ਰਹੇ ਹੋ। ਬੈਠੇ - ਬੈਠੇ ਇਹ ਵਿਚਾਰ ਆਉਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਸਟੂਡੈਂਟ ਜਦੋਂ ਪੜ੍ਹਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਇਹ ਜ਼ਰੂਰ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ - ਕਲ ਅਸੀਂ ਇਹ ਬਣਾਂਗੇ। ਉਵੇਂ ਤੁਸੀਂ ਵੀ ਜਦੋਂ ਇੱਥੇ ਬੈਠਦੇ ਹੋ ਤਾਂ ਵੀ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਕਿ ਅਸੀਂ ਵਿਸ਼ਨੂੰ ਦੀ ਡਾਇਨੇਸਟੀ ਵਿੱਚ ਜਾਵਾਂਗੇ। ਤੁਹਾਡੀ ਬੁੱਧੀ ਹੁਣ ਅਲੌਕਿਕ ਹੈ। ਹੋਰ ਕਿਸੀ ਮਨੁੱਖ ਦੀ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਇਹ ਗੱਲਾਂ ਰਮਨ ਨਹੀਂ ਕਰਦੀਆਂ ਹੋਣਗੀਆਂ। ਇਹ ਕੋਈ ਕੋਮਨ ਸਤਸੰਗ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇੱਥੇ ਬੈਠੇ ਹੋ, ਸਮਝਦੇ ਹੋ ਸੱਤ ਬਾਬਾ ਜਿਸਨੂੰ ਸ਼ਿਵ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਅਸੀਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਸੰਗ ਵਿੱਚ ਬੈਠੇ ਹਾਂ। ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਹੀ ਰਚਿਅਤਾ ਹੈ, ਉਹੀ ਇਸ ਰਚਨਾ ਦੇ ਆਦਿ - ਮੱਧ - ਅੰਤ ਨੂੰ ਜਾਣਦੇ ਹਨ। ਉਹੀ ਇਹ ਨਾਲੇਜ਼ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਜਿਵੇਂ ਕੱਲ ਦੀ ਗੱਲ ਸੁਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਇੱਥੇ ਬੈਠੇ ਹੋ, ਇਹ ਤਾਂ ਯਾਦ ਹੋਵੇਗਾ ਨਾ - ਅਸੀਂ ਆਏ ਹਾਂ ਰਜ਼ਉਵਨੇਟ ਹੋਣ ਅਰਥਾਤ ਇਹ ਸ਼ਰੀਰ ਬਦਲ ਦੇਵੀ ਸ਼ਰੀਰ ਲੈਣ। ਆਤਮਾ ਕਹਿੰਦੀ ਹੈ ਸਾਡਾ ਇਹ ਤਮੋਪ੍ਰਧਾਨ ਪੁਰਾਣਾ ਸ਼ਰੀਰ ਹੈ। ਇਸਨੂੰ ਬਦਲ ਕੇ ਅਜਿਹਾ ਸ਼ਰੀਰ ਲੈਣਾ ਹੈ। ਕਿੰਨੀ ਸਹਿਜ ਏਮ ਅਬਜੈਕਟ ਹੈ। ਪੜ੍ਹਾਉਣ ਵਾਲਾ ਟੀਚਰ ਜ਼ਰੂਰ ਪੜ੍ਹਨ ਵਾਲੇ ਸਟੂਡੈਂਟ ਤੋਂ ਹੁਸ਼ਿਆਰ ਹੋਵੇਗਾ ਨਾ। ਪੜ੍ਹਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਚੰਗੇ ਕਰਮ ਵੀ ਸਿਖਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਸਮਝਦੇ ਹੋ ਸਾਨੂੰ ਉੱਚ ਤੇ ਉੱਚ ਭਗਵਾਨ ਪੜ੍ਹਾਉਂਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਜ਼ਰੂਰ ਦੇਵੀ - ਦੇਵਤਾ ਹੀ ਬਣਾਉਣਗੇ। ਇਹ ਪੜ੍ਹਾਈ ਹੈ ਹੀ ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਦੇ ਲਈ। ਹੋਰ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਦਾ ਜ਼ਰਾ ਵੀ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਹ ਲਕਸ਼ਮੀ - ਨਾਰਾਇਣ ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਦੇ ਮਾਲਿਕ ਸੀ। ਦੇਵੀ - ਦੇਵਤਾ ਵੀ ਤਾਂ ਨੰਬਰਵਾਰ ਹੋਣਗੇ ਨਾ। ਸਭ ਇਕੋ ਜਿਹੇ ਤਾਂ ਹੋ ਨਾ ਸੱਕਣ ਕਿਉਂਕਿ ਰਾਜਧਾਨੀ ਹੈ ਨਾ। ਇਹ ਖਿਆਲਾਤ ਤੁਹਾਡੇ ਚੱਲਦੇ ਰਹਿਣੇ ਚਾਹੀਦੇ। ਅਸੀਂ ਆਤਮਾ ਹੁਣ ਪਤਿਤ ਤੋਂ ਪਾਵਨ ਬਣਨ ਦੇ ਲਈ ਪਾਵਨ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਹਾਂ। ਆਤਮਾ ਯਾਦ ਕਰਦੀ ਹੈ ਆਪਣੇ ਸਵੀਟ ਬਾਪ ਨੂੰ। ਬਾਪ ਖੁਦ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਤੁਸੀਂ ਮੈਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋਗੇ ਤਾਂ ਪਾਵਨ ਸਤੋਪ੍ਰਧਾਨ ਬਣ ਜਾਵੋਗੇ। ਸਾਰਾ ਮਦਾਰ ਯਾਦ ਦੀ ਯਾਤਰਾ ਤੇ ਹੈ। ਬਾਪ ਜ਼ਰੂਰ ਪੁੱਛਣਗੇ - ਬੱਚੇ, ਕਿੰਨਾ ਵਕਤ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਹੋ? ਯਾਦ ਦੀ ਯਾਤਰਾ ਵਿੱਚ ਹੀ ਮਾਇਆ ਦੀ ਯੁੱਧ ਚੱਲਦੀ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਯੁੱਧ ਵੀ ਸਮਝਦੇ ਹੋ। ਇਹ ਯਾਤਰਾ ਨਹੀਂ ਪਰ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਲੜਾਈ ਹੈ, ਇਸ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਖ਼ਬਰਦਾਰ ਰਹਿਣਾ ਹੈ। ਨਾਲੇਜ਼ ਵਿੱਚ ਮਾਇਆ ਦੇ ਤੂਫਾਨ ਆਦਿ ਦੀ ਗੱਲ ਨਹੀਂ। ਬੱਚੇ ਕਹਿੰਦੇ ਵੀ ਹਨ ਬਾਬਾ ਅਸੀਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਹਾਂ, ਪਰ ਮਾਇਆ ਦਾ ਇੱਕ ਹੀ ਤੂਫਾਨ ਥੱਲੇ ਡਿਗਾ ਦਿੰਦਾ ਹੈ। ਨੰਬਰਵਾਨ ਤੂਫਾਨ ਹੈ ਦੇਹ - ਅਭਿਮਾਨ ਦਾ। ਫੇਰ ਹੈ ਕਾਮ, ਕਰੋਧ, ਲੋਭ, ਮੋਹ ਦਾ। ਬੱਚੇ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਬਾਬਾ ਅਸੀਂ ਬਹੁਤ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਦੇ ਹਾਂ ਯਾਦ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣ ਦੀ, ਕੋਈ ਵਿਘਨ ਨਾ ਆਏ ਪਰ ਫੇਰ ਵੀ ਤੂਫਾਨ ਆ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਅੱਜ ਕਰੋਧ ਦਾ, ਕਦੀ ਲੋਭ ਦਾ ਤੂਫਾਨ ਆਇਆ। ਬਾਬਾ ਅੱਜ ਸਾਡੀ ਅਵਸਥਾ ਬਹੁਤ ਚੰਗੀ ਰਹੀ, ਕੋਈ ਵੀ ਤੂਫਾਨ ਸਾਰਾ ਦਿਨ ਨਹੀਂ ਆਇਆ। ਬੜੀ ਖੁਸ਼ੀ ਰਹੀ। ਬਾਪ ਨੂੰ ਬੜੇ ਪਿਆਰ ਨਾਲ ਯਾਦ ਕੀਤਾ। ਸਨੇਹ ਦੇ ਅੰਬਰੂ ਵੀ ਆਉਂਦੇ ਰਹੇ। ਬਾਪ ਦੀ ਯਾਦ ਨਾਲ ਹੀ ਬਹੁਤ ਮਿੱਠੇ ਬਣ ਜਾਣਗੇ।

ਇਹ ਵੀ ਸਮਝਦੇ ਹਨ ਅਸੀਂ ਮਾਇਆ ਤੋਂ ਹਾਰ ਖਾਂਦੇ - ਖਾਂਦੇ ਕਿੱਥੇ ਤੱਕ ਆਕੇ ਪਹੁੰਚੇ ਹਾਂ। ਇਹ ਕੋਈ ਸਮਝਦੇ ਥੋੜ੍ਹੇ ਹੀ ਹਨ। ਮਨੁੱਖ ਤਾਂ ਲੱਖਾਂ ਵਰ੍ਹੇ ਕਹਿ ਦਿੰਦੇ ਹਨ ਜਾਂ ਪ੍ਰੰਮਪਰਾ ਕਹਿ ਦਿੰਦੇ। ਤੁਸੀਂ ਕਹੋਗੇ ਅਸੀਂ ਫੇਰ ਤੋਂ ਹੁਣ ਮਨੁੱਖ ਤੋਂ ਦੇਵਤਾ ਬਣ ਰਹੇ ਹਾਂ। ਇਹ ਨਾਲੇਜ਼ ਬਾਪ ਹੀ ਆਕੇ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਵਚਿੱਤਰ ਬਾਪ ਹੀ ਵਚਿੱਤਰ ਨਾਲੇਜ਼ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਵਚਿੱਤਰ ਨਿਰਾਕਾਰ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਨਿਰਾਕਾਰ ਕਿਵੇਂ ਇਹ ਨਾਲੇਜ਼ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਖੁਦ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ ਮੈਂ ਕਿਵੇਂ ਇਸ ਤਨ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦਾ ਹਾਂ। ਫੇਰ ਵੀ ਮਨੁੱਖ ਮੁੰਡੇ ਹਨ। ਕੀ ਇੱਕ ਇਸੇ ਤਨ ਵਿੱਚ ਆਉਣਗੇ! ਪਰ ਡਰਾਮਾ ਵਿੱਚ ਇਹੀ ਤਨ ਨਿਮਿਤ ਬਣਦਾ ਹੈ। ਜ਼ਰਾ ਵੀ ਚੌਂਜ ਹੋ ਨਹੀਂ ਸਕਦੀ। ਇਹ ਗੱਲਾਂ ਤੁਸੀਂ ਹੀ ਸਮਝਕੇ ਹੋਰਾਂ ਨੂੰ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹੋ। ਆਤਮਾ ਹੀ ਪੜ੍ਹਦੀ ਹੈ। ਆਤਮਾ ਹੀ ਸਿੱਖਦੀ - ਸਿਖਾਉਂਦੀ ਹੈ। ਆਤਮਾ ਮੇਸੂ ਵੈਲਿਊਏਬੁਲ ਹੈ। ਆਤਮਾ ਅਵਿਨਾਸ਼ੀ ਹੈ, ਸਿਰਫ਼ ਸ਼ਰੀਰ ਖ਼ਤਮ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਅਸੀਂ ਆਤਮਾਵਾਂ ਆਪਣੇ ਪਰਮਪਿਤਾ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਤੋਂ

ਰਚਿਅਤਾ ਅਤੇ ਰਚਨਾ ਦੇ ਆਦਿ - ਮੱਧ - ਅੰਤ ਦੇ 84 ਜਨਮਾਂ ਦੀ ਨਾਲੇਜ਼ ਲੈ ਰਹੇ ਹਾਂ। ਨਾਲੇਜ਼ ਕੈਣ ਲੈਂਦੇ ਹਨ। ਅਸੀਂ ਆਤਮਾਵਾਂ। ਤੁਸੀਂ ਆਤਮਾ ਨੇ ਹੀ ਨਾਲੇਜ਼ਫੁੱਲ ਬਾਪ ਤੋਂ ਮੂਲਵਤਨ, ਸੂਖਸ਼ਮਵਤਨ ਨੂੰ ਜਾਣਿਆ ਹੈ। ਮਨੁੱਖਾਂ ਨੂੰ ਪਤਾ ਹੀ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਸਾਨੂੰ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਆਤਮਾ ਸਮਝਣਾ ਹੈ। ਮਨੁੱਖ ਤਾਂ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਸ਼ਰੀਰ ਸਮਝ ਉਲਟੇ ਲਟਕੇ ਪਏ ਹਨ। ਗਾਇਨ ਹੈ ਆਤਮਾ ਸੱਤ, ਚਿੱਤ, ਆਨੰਦ ਸਵਰੂਪ ਹੈ। ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਦੀ ਸਭਤੋਂ ਜ਼ਿਆਦਾ ਮਹਿਮਾ ਹੈ। ਇੱਕ ਬਾਪ ਦੀ ਕਿੰਨੀ ਮਹਿਮਾ ਹੈ। ਉਹੀ ਦੁੱਖ ਹਰਤਾ, ਸੁੱਖ ਕਰਤਾ ਹੈ। ਮੱਛਰ ਆਦਿ ਦੀ ਤਾਂ ਇੰਨੀ ਮਹਿਮਾ ਨਹੀਂ ਕਰਣਗੇ ਕਿ ਉਹ ਦੁੱਖ ਹਰਤਾ, ਸੁੱਖ ਕਰਤਾ ਗਿਆਨ ਦਾ ਸਾਗਰ ਹੈ। ਨਹੀਂ, ਇਹ ਹੈ ਬਾਪ ਦੀ ਮਹਿਮਾ। ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਵੀ ਮਾਸਟਰ ਦੁੱਖ ਹਰਤਾ ਸੁੱਖ ਕਰਤਾ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਵੀ ਇਹ ਨਾਲੇਜ਼ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਜਿਵੇਂ ਬੇਬੀ ਬੁੱਧੀ ਸੀ। ਬੱਚੇ ਵਿੱਚ ਨਾਲੇਜ਼ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ ਅਤੇ ਅਵਗੁਣ ਵੀ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਇਸਲਈ ਉਸ ਨੂੰ ਮਹਾਤਮਾ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਕਿਉਂਕਿ ਪਵਿੱਤਰ ਹਨ। ਜਿੰਨਾ ਛੋਟਾ ਬੱਚਾ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੰਬਰਵਨ ਫੁੱਲ। ਬਿਲਕੁਲ ਹੀ ਜਿਵੇਂ ਕਰਮਾਤੀਤ ਅਵਸਥਾ ਹੈ। ਕਰਮ - ਅਕਰਮ - ਵਿਕਰਮ ਨੂੰ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹਨ, ਇਸਲਈ ਉਹ ਫੁੱਲ ਹਨ। ਸਭਨੂੰ ਕਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਜਿਵੇਂ ਇੱਕ ਬਾਪ ਸਭ ਨੂੰ ਕਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਆਏ ਹੀ ਹਨ ਸਭ ਨੂੰ ਕਸ਼ਿਸ਼ ਕਰ ਖੁਸ਼ਬੂਦਾਰ ਫੁੱਲ ਬਣਾਉਣ। ਕਈ ਤਾਂ ਕੰਡੇ ਦੇ ਕੰਡੇ ਹੀ ਰਹਿ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। 5 ਵਿਕਾਰਾਂ ਦੇ ਵਸੀਭੂਤ ਹੋਣ ਵਾਲੇ ਨੂੰ ਕੰਡਾ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਨੰਬਰਵਨ ਕੰਡਾ ਹੈ ਦੇਹ - ਅਭਿਮਾਨ ਦਾ, ਜਿਸ ਨਾਲ ਹੋਰ ਕੰਡਿਆਂ ਦਾ ਜਨਮ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਕੰਡਿਆਂ ਦਾ ਜੰਗਲ ਬਹੁਤ ਦੁੱਖ ਦਿੰਦਾ ਹੈ। ਕਿਸਮ - ਕਿਸਮ ਦੇ ਕੰਡੇ ਜੰਗਲ ਵਿੱਚ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਨਾ ਇਸਲਈ ਇਸਨੂੰ ਦੁੱਖਧਾਮ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਕੰਡੇ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੇ ਇਸਲਈ ਉਸਨੂੰ ਸੁੱਖਧਾਮ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਫੁੱਲਾਂ ਦਾ ਬਗੀਚਾ ਲਗਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਰਾਵਣ ਕੰਡਿਆਂ ਦਾ ਜੰਗਲ ਲਗਾਉਂਦੇ ਹਨ ਇਸਲਈ ਰਾਵਣ ਨੂੰ ਕੰਡਿਆਂ ਦੀ ਝਾੜੀਆਂ ਨਾਲ ਜਲਾਉਂਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਬਾਪ ਨੂੰ ਫੁੱਲ ਚੜ੍ਹਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਗੱਲਾਂ ਨੂੰ ਬਾਪ ਜਾਣਨ ਅਤੇ ਬੱਚੇ ਜਾਣਨ ਅਤੇ ਹੋਰ ਨਾ ਜਾਣੇ ਕੋਈ।

ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਜਾਣਦੇ ਹੋ - ਡਰਾਮਾ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਪਾਰੂ ਦੇ ਵਾਰ ਵਜ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ। ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਹੈ ਸਾਰੀ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਜੋ ਪਾਰੂ ਵਜਦਾ ਹੈ ਉਹ ਇੱਕ - ਦੂਜੇ ਤੋਂ ਨਵਾਂ। ਤੁਸੀਂ ਵਿਚਾਰ ਕਰੋ ਸਤਿਯੁਗ ਤੋਂ ਲੈਕੇ ਹੁਣ ਤੱਕ ਕਿਵੇਂ ਦਿਨ ਬਦਲ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਸਾਰੀ ਐਕਟੀਵਿਟੀ ਹੀ ਬਦਲ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। 5 ਹਜ਼ਾਰ ਵਰ੍ਹੇ ਦੀ ਐਕਟੀਵਿਟੀ ਦਾ ਰਿਕਾਰਡ ਆਤਮਾ ਵਿੱਚ ਭਰਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਉਹ ਕਦੀ ਬਦਲ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ। ਹਰ ਆਤਮਾ ਵਿੱਚ ਆਪਣਾ - ਆਪਣਾ ਪਾਰੂ ਭਰਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਇਹ ਛੋਟੀ ਜਿਹੀ ਗੱਲ ਵੀ ਕਿਸੇ ਦੀ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਆ ਨਾ ਸਕੇ। ਇਸ ਡਰਾਮਾ ਦੇ ਪਾਸਟ, ਪ੍ਰੇਜੇਂਟ ਅਤੇ ਫਿਊਚਰ ਨੂੰ ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ। ਇਹ ਸਕੂਲ ਹੈ ਨਾ। ਪਵਿੱਤਰ ਬਣ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨ ਦੀ ਪੜ੍ਹਾਈ ਬਾਪ ਪੜ੍ਹਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਗੱਲਾਂ ਕਦੀ ਸੈਚੀਆਂ ਸੀ ਕਿ ਬਾਪ ਆਕੇ ਇਵੇਂ ਪਤਿਤਾਂ ਨੂੰ ਪਾਵਨ ਬਣਾਉਣ ਦੀ ਪੜ੍ਹਾਈ ਪੜ੍ਹਾਉਣਗੇ! ਇਸ ਪੜ੍ਹਾਈ ਨਾਲ ਹੀ ਅਸੀਂ ਵਿਸ਼ਵ ਦੇ ਮਾਲਿਕ ਬਣਾਂਗੇ! ਭਗਤੀ ਮਾਰੂ ਦੀਆਂ ਕਿਤਾਬਾਂ ਹੀ ਵੱਖ ਹਨ, ਉਸਨੂੰ ਕਦੀ ਪੜ੍ਹਾਈ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਗਿਆਨ ਦੇ ਬਿਨਾਂ ਸਦਗਤੀ ਹੋਵੇ ਵੀ ਕਿਵੇਂ? ਬਾਪ ਬਿਨਾ ਗਿਆਨ ਕਿਥੋਂ ਆਏ ਜਿਸ ਨਾਲ ਸਦਗਤੀ ਹੋਵੇ। ਸਦਗਤੀ ਵਿੱਚ ਜਦੋਂ ਤੁਸੀਂ ਹੋਵੋਗੇ ਉਦੋਂ ਭਗਤੀ ਕਰੋਗੇ? ਨਹੀਂ, ਉੱਥੇ ਹੈ ਹੀ ਅਪਾਰ ਸੁੱਖ, ਫੇਰ ਭਗਤੀ ਕਿਸਲਈ ਕਰੀਏ? ਇਹ ਗਿਆਨ ਹਜ਼ੇ ਹੀ ਤੁਹਾਨੂੰ ਮਿਲਦਾ ਹੈ। ਸਾਰਾ ਗਿਆਨ ਆਤਮਾ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ। ਆਤਮਾ ਦਾ ਕੋਈ ਧਰਮ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ। ਆਤਮਾ ਜਦੋਂ ਸ਼ਰੀਰ ਧਾਰਨ ਕਰਦੀ ਹੈ ਫੇਰ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਫਲਾਣਾ ਇਸ - ਇਸ ਧਰਮ ਦਾ ਹੈ। ਆਤਮਾ ਦਾ ਧਰਮ ਕੀ ਹੈ? ਇੱਕ ਤਾਂ ਆਤਮਾ ਬਿੰਦੀ ਮਿਸਲ ਹੈ ਅਤੇ ਸ਼ਾਂਤ ਸਵਰੂਪ ਹੈ, ਸ਼ਾਂਤੀਧਾਮ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ।

ਹੁਣ ਬਾਪ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ ਸਭ ਬੱਚਿਆਂ ਦਾ ਬਾਪ ਤੇ ਹੱਕ ਹੈ। ਬਹੁਤ ਬੱਚੇ ਹਨ ਜੋ ਹੋਰ - ਹੋਰ ਧਰਮਾਂ ਵਿੱਚ ਕਨਵਰਟ ਹੋ ਗਏ ਹਨ। ਉਹ ਫੇਰ ਨਿਕਲਕੇ ਆਪਣੇ ਅਸਲੀ ਧਰਮ ਵਿੱਚ ਆ ਜਾਣਗੇ। ਜੇ ਦੇਵੀ - ਦੇਵਤਾ ਧਰਮ ਛੱਡ ਦੂਜੇ ਧਰਮਾਂ ਵਿੱਚ ਗਏ ਹਨ ਉਹ ਸਭ ਪੱਤੇ ਵਾਪਸ ਆਪਣੀ ਥਾਂ ਤੇ ਆ ਜਾਣਗੇ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਪਹਿਲੇ - ਪਹਿਲੇ ਤਾਂ ਬਾਪ ਦਾ ਪਰਿਚੈ ਦੇਣਾ ਹੈ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਗੱਲਾਂ ਵਿੱਚ ਹੀ ਸਭ ਮੁੰਡੇ ਹੋਏ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਸਮਝਦੇ ਹੋ ਹੁਣ ਸਾਨੂੰ ਕੈਣ ਪੜ੍ਹਾਉਂਦੇ ਹਨ? ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਬਾਪ। ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਤਾਂ ਦੇਹਧਾਰੀ ਹੈ, ਇਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ (ਬ੍ਰਹਮਾ ਬਾਬਾ ਨੂੰ) ਵੀ ਦਾਦਾ ਕਹਾਂਗੇ। ਤੁਸੀਂ ਸਭ ਭਰਾ - ਭਰਾ ਹੋ ਨਾ। ਫੇਰ ਹੈ ਮਰਤਬੇ ਦੇ ਉੱਪਰ। ਭਰਾ ਦਾ ਸ਼ਰੀਰ ਕਿਵੇਂ ਦਾ ਹੈ, ਭੈਣ ਦਾ ਸ਼ਰੀਰ ਕਿਵੇਂ ਦਾ ਹੈ। ਆਤਮਾ ਤਾਂ ਇੱਕ ਛੋਟਾ ਸਿਤਾਰਾ ਹੈ। ਇੰਨੀ ਸਾਰੀ ਨਾਲੇਜ਼ ਇੱਕ ਛੋਟੇ ਜਿਹੇ ਸਿਤਾਰੇ ਵਿੱਚ ਹੈ। ਸਿਤਾਰਾ ਸ਼ਰੀਰ ਦੇ ਬਗ਼ੈਰ ਗੱਲ ਵੀ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ। ਸਿਤਾਰੇ ਨੂੰ ਪਾਰੂ ਵਜਾਉਣ ਦੇ ਲਈ ਇੰਨੇ ਫੇਰ ਆਰਗਨਜ਼ ਮਿਲੇ ਹੋਏ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਸਿਤਾਰਿਆਂ ਦੀ ਦੁਨੀਆਂ ਹੀ ਵੱਖ ਹੈ। ਆਤਮਾ ਇੱਥੇ ਆਕੇ ਫੇਰ ਸ਼ਰੀਰ ਧਾਰਨ ਕਰਦੀ ਹੈ। ਸ਼ਰੀਰ ਛੋਟਾ - ਵੱਡਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਆਤਮਾ ਹੀ ਆਪਣੇ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਦੀ ਹੈ। ਉਹ ਵੀ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਸ਼ਰੀਰ ਵਿੱਚ ਹੈ। ਘਰ ਵਿੱਚ ਆਤਮਾ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੇਗੀ? ਨਹੀਂ। ਉੱਥੇ ਕੁਝ ਵੀ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਪੈਂਦਾ - ਅਸੀਂ ਕਿੱਥੇ ਹਾਂ! ਆਤਮਾ ਅਤੇ ਪਰਮਾਤਮਾ ਦੋਨੋਂ ਜਦੋਂ ਸ਼ਰੀਰ ਵਿੱਚ ਹੈ ਉਦੋਂ ਆਤਮਾਵਾਂ ਅਤੇ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਦਾ ਮੇਲਾ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਗਾਇਨ ਵੀ ਹੈ ਆਤਮਾ ਅਤੇ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਵੱਖ ਰਹੇ ਬਹੁਕਾਲ.....ਕਿੰਨਾ ਵਕਤ ਵੱਖ ਰਹੇ? ਯਾਦ ਆਉਂਦਾ ਹੈ - ਕਿੰਨਾ ਵਕਤ ਵੱਖ ਰਹੇ? ਸੈਕਿੰਡ - ਸੈਕਿੰਡ ਪਾਸ ਹੁੰਦੇ 5 ਹਜ਼ਾਰ ਵਰ੍ਹੇ ਬੀਤ ਗਏ। ਫੇਰ ਵਨ ਨੰਬਰ ਤੋਂ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰਨਾ ਹੈ, ਐਕੁਰੇਟ ਹਿਸਾਬ ਹੈ। ਹੁਣ ਤੁਹਾਡੇ ਤੋਂ ਕੋਈ ਪੁੱਛੇ ਇਸਨੇ ਕਦੋਂ ਜਨਮ ਲਿਆ ਸੀ? ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਐਕੁਰੇਟ ਦੱਸ ਸਕਦੇ ਹੋ। ਸ਼੍ਰੀਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਹੀ ਪਹਿਲੇ ਨੰਬਰ ਵਿੱਚ ਜਨਮ ਲੈਂਦੇ ਹਨ। ਸ਼ਿਵ ਦਾ ਤਾਂ ਕੁਝ ਵੀ ਮਿੰਟ ਸੈਕਿੰਡ ਨਹੀਂ ਨਿਕਾਲ ਸਕਦੇ। ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਦੇ ਲਈ ਤਿਥੀ - ਤਾਰੀਖ, ਮਿੰਟ, ਸੈਕਿੰਡ ਕੱਢ ਸਕਦੇ ਹੋ। ਮਨੁੱਖਾਂ ਦੀ ਘੜੀ ਵਿੱਚ ਫਰਕ ਪੈ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਦੇ ਅਵਤਰਣ ਵਿੱਚ ਤਾਂ ਬਿਲਕੁਲ ਫਰਕ ਨਹੀਂ ਪੈ ਸਕਦਾ। ਪਤਾ ਹੀ ਨਹੀਂ ਪੈਂਦਾ ਕਦੋਂ ਆਇਆ? ਇਵੇਂ ਵੀ ਨਹੀਂ, ਸਾਖਸ਼ਤਕਾਰ ਹੋਇਆ ਉਦੋਂ ਆਇਆ। ਨਹੀਂ, ਅੰਦਾਜ਼ਾ ਲੱਗਾ ਸਕਦੇ

ਹੇ। ਮਿੰਟ - ਸੈਕਿੰਡ ਦਾ ਹਿਸਾਬ ਨਹੀਂ ਦੱਸ ਸਕਦੇ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਅਵਤਰਣ ਵੀ ਅਲੌਕਿਕ ਹੈ, ਉਹ ਆਉਂਦੇ ਹੀ ਹਨ ਬੇਹੱਦ ਦੀ ਰਾਤ ਦੇ ਵਕਤ। ਬਾਕੀ ਹੋਰ ਵੀ ਜੇ ਅਵਤਰਣ ਆਦਿ ਹੁੰਦੇ ਹਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਪਤਾ ਪੈਂਦਾ ਹੈ। ਆਤਮਾ ਸ਼ਰੀਰ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਕਰਦੀ ਹੈ। ਛੋਟਾ ਚੋਲਾ ਪਾਉਂਦੀ ਹੈ ਫੇਰ ਹੌਲੀ - ਹੌਲੀ ਵੱਡਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਸ਼ਰੀਰ ਦੇ ਨਾਲ ਆਤਮਾ ਬਾਹਰ ਆਉਂਦੀ ਹੈ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਗੱਲਾਂ ਦਾ ਵਿਚਾਰ ਸਾਗਰ ਮੰਥਨ ਕਰ ਫੇਰ ਹੋਰਾਂ ਨੂੰ ਸਮਝਾਉਣਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਕਿੰਨੇ ਢੇਰ ਮਨੁੱਖ ਹਨ, ਇੱਕ ਨਾ ਮਿਲੇ ਦੂਜੇ ਨਾਲ। ਕਿੰਨਾ ਵੱਡਾ ਮਾਂਡਵਾ ਹੈ। ਜਿਵੇਂ ਵੱਡਾ ਹਾਲ ਹੈ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਨਾਟਕ ਚੱਲਦਾ ਹੈ।

ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਇੱਥੇ ਆਉਂਦੇ ਹੋ ਨਰ ਤੋਂ ਨਾਰਾਇਣ ਬਣਨ ਦੇ ਲਈ। ਬਾਪ ਜੋ ਨਵੀਂ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਰੱਚਦੇ ਹਨ ਉਸ ਵਿੱਚ ਉੱਚ ਪੱਦ ਲੈਣ ਦੇ ਲਈ। ਬਾਕੀ ਇਹ ਜੋ ਪੁਰਾਣੀ ਦੁਨੀਆਂ ਹੈ ਉਹ ਤਾਂ ਵਿਨਾਸ਼ ਹੋਣੀ ਹੈ। ਬਾਬਾ ਦੁਆਰਾ ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਦੀ ਸਥਾਪਨਾ ਹੋ ਰਹੀ ਹੈ। ਬਾਬਾ ਨੇ ਫੇਰ ਪਾਲਣਾ ਵੀ ਕਰਨੀ ਹੈ। ਜ਼ਰੂਰ ਜਦੋਂ ਇਹ ਸ਼ਰੀਰ ਛੱਡਣ ਉਦੋਂ ਫੇਰ ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ ਨਵਾਂ ਸ਼ਰੀਰ ਲੈਕੇ ਪਾਲਣਾ ਕਰਨ। ਉਸ ਤੋਂ ਪਹਿਲੇ ਇਸ ਪੁਰਾਣੀ ਦੁਨੀਆਂ ਦਾ ਵਿਨਾਸ਼ ਵੀ ਹੋਣਾ ਹੈ। ਭੰਡੇਰ ਨੂੰ ਅੱਗ ਲਗੇਗੀ। ਪਿੱਛੇ ਇਹ ਭਾਰਤ ਹੀ ਰਹੇਗਾ ਬਾਕੀ ਤਾਂ ਖ਼ਤਮ ਹੋ ਜਾਣਗੇ। ਭਾਰਤ ਵਿੱਚ ਵੀ ਥੋੜ੍ਹੇ ਬਚਣਗੇ। ਤੁਸੀਂ ਹੁਣ ਮਿਹਨਤ ਕਰ ਰਹੇ ਹੋ ਕਿ ਵਿਨਾਸ਼ ਦੇ ਬਾਦ ਫੇਰ ਸਜਾਵਾਂ ਨਾ ਖਾਈਏ। ਜੇਕਰ ਵਿਕਰਮ ਵਿਨਾਸ਼ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ ਤਾਂ ਸਜਾਵਾਂ ਵੀ ਖਾਣਗੇ ਅਤੇ ਪੱਦ ਵੀ ਨਹੀਂ ਮਿਲੇਗਾ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਜਦੋਂ ਕੋਈ ਪੁੱਛਦੇ ਹਨ ਤੁਸੀਂ ਕਿਸਦੇ ਕੋਲ ਜਾਂਦੇ ਹੋ? ਤਾਂ ਬੋਲੋ, ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਦੇ ਕੋਲ, ਜੋ ਬ੍ਰਹਮਾ ਦੇ ਤਨ ਵਿੱਚ ਆਇਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਇਹ ਬ੍ਰਹਮਾ ਕੋਈ ਸ਼ਿਵ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਬਾਪ ਨੂੰ ਜਾਣਗੇ ਤਾਂ ਬਾਪ ਦੇ ਨਾਲ ਪਿਆਰ ਵੀ ਰਵੇਗਾ। ਬਾਬਾ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਬੱਚੇ ਤੁਸੀਂ ਹੋਰ ਕੋਈ ਨੂੰ ਪਿਆਰ ਨਹੀਂ ਕਰੋ ਹੋਰ ਸੰਗ ਪਿਆਰ ਤੋੜ ਇੱਕ ਸੰਗ ਜੋੜੋ। ਜਿਵੇਂ ਆਸ਼ਿਕ ਮਾਸੂਕ ਹੁੰਦੇ ਹੈ ਨਾ। ਇਹ ਵੀ ਇਵੇਂ ਹਨ। 108 ਸੱਚੇ ਆਸ਼ਿਕ ਬਣਦੇ ਹਨ, ਉਸ ਵਿੱਚ ਵੀ 8 ਸੱਚੇ - ਸੱਚੇ ਬਣਦੇ ਹਨ। 8 ਦੀ ਵੀ ਮਾਲਾ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਨਾ। 9 ਰਤਨ ਗਾਏ ਹੋਏ ਹਨ। 8 ਦਾਨੇ, 9 ਵਾਂ ਬਾਬਾ। ਮੁੱਖ ਹਨ 8 ਦੇਵਤਾ, ਫੇਰ 16108 ਸਹਿਜਾਦੇ ਸਹਿਜਾਦੀਆਂ ਦਾ ਕੁਟੁੰਬ ਬਣਦਾ ਹੈ ਤ੍ਰੇਤਾ ਅੰਤ ਤੱਕ। ਬਾਬਾ ਤਾਂ ਹਥੇਲੀ ਤੇ ਬਹਿਸਤ ਵਿਖਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਨਸ਼ਾ ਹੈ ਕਿ ਅਸੀਂ ਤਾਂ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਦੇ ਮਾਲਿਕ ਬਣਦੇ ਹਾਂ। ਬਾਬਾ ਨਾਲ ਇਵੇਂ ਦਾ ਸੌਦਾ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਕੋਈ ਵਿਰਲਾ ਵਪਾਰੀ ਇਹ ਸੌਦਾ ਕਰੇ। ਇਵੇਂ ਕੋਈ ਵਪਾਰੀ ਥੋੜ੍ਹੀ ਹੈ। ਤਾਂ ਬੱਚੇ ਇਵੇਂ ਉਮੰਗ ਵਿੱਚ ਰਹੋ ਅਸੀਂ ਜਾਂਦੇ ਹਾਂ ਬਾਬਾ ਦੇ ਕੋਲ। ਉਪਰ ਵਾਲਾ ਬਾਬਾ। ਦੁਨੀਆਂ ਨੂੰ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਉਹ ਕਹਿਣਗੇ ਕਿ ਉਹ ਤਾਂ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦਾ ਹੈ। ਹੁਣ ਉਹੀ ਕਲਯੁਗ ਦਾ ਅੰਤ ਹੈ। ਉਹ ਹੀ ਗੀਤਾ, ਮਹਾਂਭਾਰਤ ਦਾ ਵਕਤ ਹੈ, ਉਹ ਹੀ ਯਾਦਵ ਜੋ ਮੂਸਲ ਕੱਢ ਰਹੇ ਹਨ। ਉਹੀ ਕੌਰਵਾਂ ਦਾ ਰਾਜ ਅਤੇ ਉਹੀ ਤੁਸੀਂ ਪਾਂਡਵ ਖੜੇ ਹੋ।

ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਹੁਣ ਘਰ ਬੈਠੇ ਆਪਣੀ ਕਮਾਈ ਕਰ ਰਹੇ ਹੋ। ਭਗਵਾਨ ਘਰ ਬੈਠੇ ਆਇਆ ਹੋਇਆ ਹੈ ਇਸਲਈ ਬਾਬਾ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਆਪਣੀ ਕਮਾਈ ਕਰ ਲਵੋ। ਇਹੀ ਹੀਰੇ ਜਿਹਾ ਜਨਮ ਅਮੋਲਕ ਗਾਇਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਹੁਣ ਇਸਨੂੰ ਕੋੜੀ ਬਦਲੇ ਖੇਣਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਇਸ ਸਾਰੀ ਦੁਨੀਆਂ ਨੂੰ ਰਾਮਰਾਜ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹੋ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਸ਼ਿਵ ਤੋਂ ਸ਼ਕਤੀ ਮਿਲ ਰਹੀ ਹੈ। ਬਾਕੀ ਅੱਜਕਲ ਕਈਆਂ ਦੀ ਅਕਾਲੇ ਮ੍ਰਿਤੂ ਵੀ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਬਾਬਾ ਬੁੱਧੀ ਦਾ ਤਾਲਾ ਖੋਲ੍ਹਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਮਾਇਆ ਬੁੱਧੀ ਦਾ ਤਾਲਾ ਬੰਦ ਕਰ ਦਿੰਦੀ ਹੈ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਮਾਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਹੀ ਗਿਆਨ ਦਾ ਕਲਸ਼ ਮਿਲਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਅਬਲਾਵਾਂ ਨੂੰ ਬਲ ਦੇਣ ਵਾਲਾ ਉਹ ਹੈ। ਇਹੀ ਗਿਆਨ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਹੈ। ਸ਼ਾਸਤ੍ਰਾਂ ਦੇ ਗਿਆਨ ਨੂੰ ਕੋਈ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।

ਅੱਛਾ!

ਮਿੱਠੇ- ਮਿੱਠੇ ਸਿੱਕੀਲਧੇ ਬੱਚਿਆਂ ਪ੍ਰਤੀ ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਬਾਪ ਦਾਦਾ ਦਾ ਯਾਦ ਪਿਆਰ ਅਤੇ ਗੁਡਮੋਰਨਿੰਗ। ਰੂਹਾਨੀ ਬਾਪ ਦੀ ਰੂਹਾਨੀ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਨਮਸਤੇ।

ਧਾਰਨਾ ਲਈ ਮੁੱਖ ਸਾਰ:-

1. ਇੱਕ ਬਾਪ ਦੀ ਕਸ਼ਿਸ਼ ਵਿੱਚ ਰਹਿਕੇ ਖੁਸ਼ਬੂਦਾਰ ਫੁੱਲ ਬਣਨਾ ਹੈ। ਆਪਣੇ ਸਵੀਟ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰ ਦੇਹ - ਅਭਿਮਾਨ ਦੇ ਕੰਢੇ ਨੂੰ ਜਲਾ ਦੇਣਾ ਹੈ।
2. ਇਸ ਹੀਰੇ ਤੁਲਯ ਜਨਮ ਵਿੱਚ ਅਵਿਨਾਸ਼ੀ ਕਮਾਈ ਜਮਾ ਕਰਨੀ ਹੈ, ਕੋੜੀਆਂ ਦੇ ਬਦਲੇ ਇਸ ਨੂੰ ਗਵਾਉਣਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇੱਕ ਬਾਪ ਨਾਲ ਸੱਚਾ ਪਿਆਰ ਕਰਨਾ ਹੈ, ਇੱਕ ਦੇ ਸੰਗ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣਾ ਹੈ।

ਵਰਦਾਨ:-

ਪੁਰਾਣੇ ਸੁਭਾਅ - ਸੰਸਕਾਰ ਦੇ ਬੋਝ ਨੂੰ ਸਮਾਪਤ ਕਰ ਡਬਲ ਲਾਇਟ ਰਹਿਣ ਵਾਲੇ ਫਰਿਸ਼ਤਾ ਭਵ :

ਜਦੋਂ ਬਾਪ ਦੇ ਬਣ ਗਏ ਤਾਂ ਸਾਰਾ ਬੋਝ ਬਾਪ ਨੂੰ ਦੇ ਦਿਉ। ਪੁਰਾਣੇ ਸੁਭਾਅ ਸੰਸਕਾਰ ਦਾ ਥੋੜਾ ਬੋਝ ਵੀ ਰਿਹਾ ਹੋਇਆ ਹੋਵੇਗਾ ਤਾਂ ਉਪਰ ਤੋਂ ਥੱਲੇ ਲੈ ਆਵੇਗਾ। ਉਡਦੀ ਕਲਾ ਦਾ ਅਨੁਭਵ ਕਰਨ ਨਹੀਂ ਦੇਵੇਗਾ ਇਸਲਈ ਬਾਪਦਾਦਾ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਸਭ ਦੇ ਦਵੇ। ਇਹ ਰਾਵਣ ਦੀ ਪ੍ਰਾਪਟੀ ਆਪਣੇ ਕੋਲ ਰੱਖੋਗੇ ਤਾਂ ਦੁੱਖ ਹੀ ਪਾਓਗੇ। ਫਰਿਸ਼ਤਾ ਅਰਥਾਤ

ਸਲੋਗਨ:- ਜ਼ਰਾ ਵੀ ਰਾਵਣ ਦੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਨਾ ਹੋਵੇ। ਸਭ ਪੁਰਾਣੇ ਖਾਤੇ ਭਸਮ ਕਰੋ ਉਦੋਂ ਕਹਾਂਗੇ ਡਬਲ ਲਾਇਟ ਫ਼ਰਿਸ਼ਤਾ।
ਨਿਡਰ ਅਤੇ ਹਰਸ਼ਿਤਮੁਖ ਹੋ ਬੇਹੱਦ ਦੇ ਖੇਡ ਨੂੰ ਵੇਖੋ ਤਾਂ ਹਲਚਲ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਆਉਣਗੇ।

ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ:- ਤੁਹਾਨੂੰ ਜੋ ਵੀ ਗਿਆਨ ਮਿਲਦਾ ਹੈ , ਉਸ ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਸਾਗਰ ਮੰਥਨ ਕਰੋ , ਗਿਆਨ ਮੰਥਨ ਨਾਲ ਹੀ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਨਿਕਲੇਗਾ ”

ਪ੍ਰਸ਼ਨ:- 21 ਜਨਮਾਂ ਦੇ ਲਈ ਮਾਲਾਮਾਲ ਬਣਨ ਦਾ ਸਾਧਨ ਕੀ ਹੈ?

ਉੱਤਰ:- ਗਿਆਨ ਰਤਨ। ਜਿੰਨਾ ਤੁਸੀਂ ਇਸ ਪੁਰਸ਼ੋਤਮ ਸੰਗਮਯੁਗ ਤੇ ਗਿਆਨ ਰਤਨ ਧਾਰਨ ਕਰਦੇ ਹੋ ਉੰਨਾ ਮਾਲਾਮਾਲ ਬਣਦੇ ਹੋ। ਹੁਣ ਦੇ ਗਿਆਨ ਰਤਨ ਉੱਥੇ ਹੀਰੇ ਜਵਾਹਰਾਤ ਬਣ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਜਦੋਂ ਆਤਮਾ ਗਿਆਨ ਰਤਨ ਧਾਰਨ ਕਰੇ, ਮੁੱਖ ਤੋਂ ਗਿਆਨ ਰਤਨ ਕੱਢਣ, ਰਤਨ ਹੀ ਸੁਣੇ ਅਤੇ ਸੁਣਾਏ ਤੱਦ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਹਰਸ਼ਿਤ ਚਿਹਰੇ ਤੋਂ ਬਾਪ ਦਾ ਨਾਮ ਬਾਲਾ ਹੋਵੇ। ਆਸੂਰੀ ਗੁਣ ਨਿਕਲਣ ਤੱਦ ਮਾਲਾਮਾਲ ਬਣਨ।

ਓਮ ਸ਼ਾਂਤੀ। ਬਾਪ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਗਿਆਨ ਅਤੇ ਭਗਤੀ ਤੇ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਤਾਂ ਬੱਚੇ ਸਮਝਦੇ ਹਨ ਕਿ ਸਤਯੁਗ ਵਿੱਚ ਭਗਤੀ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ। ਗਿਆਨ ਵੀ ਸਤਯੁਗ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਮਿਲਦਾ। ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਨਾ ਭਗਤੀ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਨਾ ਗਿਆਨ ਦੀ ਮੁਰਲੀ ਵਜਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਮੁਰਲੀ ਮਤਲਬ ਗਿਆਨ ਦੇਣਾ। ਗਾਇਨ ਹੈ ਨਾ ਮੁਰਲੀ ਵਿੱਚ ਜਾਦੂ। ਤਾਂ ਜਰੂਰ ਕੋਈ ਜਾਦੂ ਹੋਵੇਗਾ ਨਾ। ਸਿਰਫ ਮੁਰਲੀ ਵਜਾਉਣਾ ਇਹ ਕਾਮਨ ਗੱਲ ਹੈ। ਫਕੀਰ ਲੋਕ ਵੀ ਮੁਰਲੀ ਵਜਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਤਾਂ ਗਿਆਨ ਦਾ ਜਾਦੂ ਹੈ। ਅਗਿਆਨ ਨੂੰ ਜਾਦੂ ਨਹੀਂ ਕਹਾਂਗੇ। ਮਨੁੱਖ ਸਮਝਦੇ ਹਨ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਮੁਰਲੀ ਵਜਾਉਂਦਾ ਸੀ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਬਹੁਤ ਮਹਿਮਾ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਤਾਂ ਦੇਵਤਾ ਸੀ। ਮਨੁੱਖ ਤੋਂ ਦੇਵਤਾ, ਦੇਵਤਾ ਤੋਂ ਮਨੁੱਖ , ਇਹ ਹੁੰਦਾ ਹੀ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ। ਦੈਵੀ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਵੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਤਾਂ ਮਨੁੱਖ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਵੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਇਸ ਗਿਆਨ ਨਾਲ ਮਨੁੱਖ ਤੋਂ ਦੇਵਤਾ ਬਣਦੇ ਹਨ। ਜੱਦ ਸਤਯੁਗ ਹੈ ਤਾਂ ਇਹ ਗਿਆਨ ਦਾ ਵਰਸਾ ਹੈ। ਸਤਯੁਗ ਵਿੱਚ ਭਗਤੀ ਹੁੰਦੀ ਨਹੀਂ। ਦੇਵਤਾ ਜਦ ਮਨੁੱਖ ਬਣਦੇ ਹਨ ਤਦ ਭਗਤੀ ਸ਼ੁਰੂ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਮਨੁੱਖ ਨੂੰ ਵਿਕਾਰੀ, ਦੇਵਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਨਿਰਵਿਕਾਰੀ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਦੇਵਤਾਵਾਂ ਦੀ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਨੂੰ ਪਵਿੱਤਰ ਦੁਨੀਆਂ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਮਨੁੱਖ ਤੋਂ ਦੇਵਤਾ ਬਣ ਰਹੇ ਹੋ। ਦੇਵਤਾਵਾਂ ਵਿੱਚ ਫਿਰ ਇਹ ਗਿਆਨ ਹੋਵੇਗਾ ਨਹੀਂ। ਦੇਵਤਾ ਸਦਗਤੀ ਵਿੱਚ ਹਨ, ਗਿਆਨ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਦੁਰਗਤੀ ਵਾਲਿਆਂ ਨੂੰ। ਇਸ ਗਿਆਨ ਨਾਲ ਹੀ ਦੈਵੀ ਗੁਣ ਆਉਂਦੇ ਹਨ। ਗਿਆਨ ਦੀ ਧਾਰਨਾ ਵਾਲਿਆਂ ਦੀ ਚਲਨ ਦੇਵਤਾਈ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਘੱਟ ਧਾਰਨਾ ਵਾਲਿਆਂ ਦੀ ਚਲਨ ਮਿਕਸ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਆਸੂਰੀ ਚਲਨ ਤਾਂ ਨਹੀਂ ਕਹਾਂਗੇ। ਧਾਰਨਾ ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਸਾਡੇ ਬੱਚੇ ਕਿਵੇਂ ਕਹਾਉਣਗੇ। ਬੱਚੇ ਬਾਪ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ ਤਾਂ ਬਾਪ ਵੀ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਕਿਵੇਂ ਜਾਣਨਗੇ। ਕਿੰਨੀਆਂ ਕੱਚੀ - ਕੱਚੀ ਗੱਲਾਂ ਬਾਪ ਨੂੰ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਰੱਬ ਨੂੰ ਗਾਲੀ ਦੇਣਾ ਕਿੰਨਾ ਖਰਾਬ ਹੈ। ਫਿਰ ਜਦ ਉਹ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਬਣਦੇ ਤਾਂ ਗਾਲੀ ਦੇਣਾ ਬੰਦ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਤਾਂ ਇਸ ਗਿਆਨ ਦਾ ਵਿਚਾਰ ਸਾਗਰ ਮੰਥਨ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਸਟੂਡੈਂਟ ਵਿਚਾਰ ਸਾਗਰ ਮੰਥਨ ਕਰ ਗਿਆਨ ਨੂੰ ਉੱਨਤੀ ਵਿੱਚ ਲਿਆਉਂਦੇ ਹਨ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਇਹ ਗਿਆਨ ਮਿਲਦਾ ਹੈ, ਉਸ ਤੇ ਆਪਣਾ ਵਿਚਾਰ ਸਾਗਰ ਮੰਥਨ ਕਰਨ ਨਾਲ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਨਿਕਲੇਗਾ। ਵਿਚਾਰ ਸਾਗਰ ਮੰਥਨ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ ਤਾਂ ਕੀ ਮੰਥਨ ਹੋਵੇਗਾ? ਆਸੂਰੀ ਵਿਚਾਰ ਮੰਥਨ, ਜਿਸ ਨਾਲ ਕਿਚੜਾ ਹੀ ਨਿਕਲਦਾ ਹੈ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਈਸ਼ਵਰੀ ਸਟੂਡੈਂਟ ਹੋ। ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਮਨੁੱਖ ਤੋਂ ਦੇਵਤਾ ਬਣਨ ਦੀ ਪੜ੍ਹਾਈ ਬਾਪ ਪੜ੍ਹਾ ਰਹੇ ਹਨ। ਦੇਵਤਾ ਤਾਂ ਨਹੀਂ ਪੜ੍ਹਾਉਣਗੇ। ਦੇਵਤਿਆਂ ਨੂੰ ਕਦੀ ਗਿਆਨ ਦਾ ਸਾਗਰ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਬਾਪ ਹੀ ਗਿਆਨ ਦਾ ਸਾਗਰ ਹੈ। ਤਾਂ ਆਪਣੇ ਤੋਂ ਪੁੱਛਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਸਾਡੇ ਵਿੱਚ ਸਾਰੇ ਦੈਵੀ ਗੁਣ ਹਨ? ਜੇ ਆਸੂਰੀ ਗੁਣ ਹੈ ਤਾਂ ਉਸ ਨੂੰ ਕੱਢ ਦੇਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਤੱਦ ਹੀ ਦੇਵਤਾ ਬਣਨਗੇ।

ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਹੀ ਪੁਰਸ਼ੋਤਮ ਸੰਗਮਯੁਗ ਤੇ। ਪੁਰਸ਼ੋਤਮ ਬਣ ਰਹੇ ਹੋ ਤਾਂ ਵਾਤਾਵਰਨ ਵੀ ਬਹੁਤ ਅੱਛਾ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਛੀ - ਛੀ ਗੱਲਾਂ ਮੁੱਖ ਤੋਂ ਨਹੀਂ ਕੱਢਣੀਆਂ ਚਾਹੀਦੀਆਂ। ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਕਿਹਾ ਜਾਏਗਾ ਘੱਟ ਦਰਜੇ ਦਾ ਹੈ। ਵਾਤਾਵਰਨ ਤੋਂ ਝੱਟ ਪਤਾ ਪੈ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਮੁੱਖ ਤੋਂ ਵਚਨ ਹੀ ਦੁੱਖ ਦੇਣ ਵੱਲ ਨਿਕਲਦੇ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਬਾਪ ਦਾ ਨਾਮ ਬਾਲਾ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਸਦੈਵ ਮੁਖੜਾ ਹਰਸ਼ਿਤ ਰਹਿਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਮੁੱਖ ਤੋਂ ਸਦੈਵ ਰਤਨ ਹੀ ਨਿਕਲਣ। ਇਹ ਲਕਸ਼ਮੀ - ਨਾਰਾਇਣ ਕਿੰਨੇ ਹਰਸ਼ਿਤਮੁੱਖ ਹੈ, ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਆਤਮਾ ਨੇ ਗਿਆਨ ਰਤਨ ਧਾਰਨ ਕੀਤੇ ਸੀ। ਮੁੱਖ ਤੋਂ ਇਹ ਰਤਨ ਨਿਕਾਲੇ ਸੀ। ਰਤਨ ਹੀ ਸੁਣਦੇ - ਸੁਣਾਉਂਦੇ ਸੀ। ਕਿੰਨੀ ਖੁਸ਼ੀ ਰਹਿਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਜੇ ਗਿਆਨ ਰਤਨ ਲੈਂਦੇ ਹੋ ਉਹ ਫਿਰ ਸੱਚੇ ਹੀਰੇ - ਜਵਾਹਰਾਤ ਬਣ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। 9 ਰਤਨਾਂ ਦੀ ਮਾਲਾ ਕੋਈ ਹੀਰੇ - ਜਵਾਹਰਾਤ ਦੀ ਨਹੀਂ, ਇਨ੍ਹਾਂ ਚੈਤੰਨ ਰਤਨਾਂ ਦੀ ਮਾਲਾ ਹੈ। ਮਨੁੱਖ ਲੋਕ ਫਿਰ ਉਹ ਰਤਨ ਸਮਝ ਅੰਗੂਠਿਆਂ ਆਦਿ ਪਹਿਨਦੇ ਹਨ। ਗਿਆਨ ਰਤਨਾਂ ਦੀ ਮਾਲਾ ਇਸ ਪੁਰਸ਼ੋਤਮ ਸੰਗਮਯੁਗ ਤੇ ਹੀ ਬਣਦੀ ਹੈ। ਇਹ ਰਤਨ ਹੀ 21 ਜਨਮਾਂ ਦੇ ਲਈ ਮਾਲਾਮਾਲ ਬਣਾ ਦਿੰਦੇ ਹਨ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਕੋਈ ਲੁੱਟ ਨਾ ਸਕੇ। ਇੱਥੇ ਪਹਿਨੇ ਤਾਂ ਝੱਟ ਹੀ ਲੁੱਟ ਲੈਣਗੇ। ਤਾਂ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਬਹੁਤ - ਬਹੁਤ ਸਮਝਦਾਰ ਬਣਾਉਣਾ ਹੈ। ਆਸੂਰੀ ਗੁਣਾਂ ਨੂੰ ਕੱਢਣਾ ਹੈ। ਆਸੂਰੀ ਗੁਣ ਵਾਲੇ ਦੀ ਸ਼ਕਲ ਹੀ ਇਵੇਂ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਗੁੱਸੇ ਵਿੱਚ ਤਾਂ ਲਾਲ ਤਾਂਬਾ ਮਿਸਲ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਕਾਮ ਵਿਕਾਰ ਵਾਲੇ ਤਾਂ ਇੱਕਦਮ ਕਾਲੇ ਮੂੰਹ ਵਾਲੇ ਬਣ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਨੂੰ ਵੀ ਕਾਲਾ ਵਿਖਾਉਂਦੇ ਹਨ ਨਾ। ਵਿਕਾਰਾਂ ਦੇ ਕਾਰਨ ਹੀ ਗੋਰੇ ਤੋਂ ਸਾਵਰਾਂ ਬਣ ਗਿਆ। ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਹਰ ਇੱਕ ਗੱਲ ਦਾ ਵਿਚਾਰ ਸਾਗਰ - ਮੰਥਨ ਕਰਨਾ

ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਪੜ੍ਹਾਈ ਹੈ ਬਹੁਤ ਧਨ ਪਾਉਣ ਦੀ। ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਦਾ ਸੁਣਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ, ਰਾਈ ਵਿਕਟੋਰੀਆ ਦਾ ਵਜ਼ੀਰ ਪਹਿਲੇ ਬਹੁਤ ਗਰੀਬ ਸੀ। ਦੀਵਾ ਜਲਾ ਕੇ ਪੜ੍ਹਦਾ ਸੀ। ਪਰ ਉਹ ਪੜ੍ਹਾਈ ਕੋਈ ਰਤਨ ਥੋੜੀ ਹੀ ਹੈ। ਨਾਲੇਜ ਪੜ੍ਹ ਕੇ ਪੂਰਾ ਪੇਜ਼ੀਸ਼ਨ ਪਾ ਲੈਂਦੇ ਹਨ। ਤਾਂ ਪੜ੍ਹਾਈ ਕੰਮ ਆਈ, ਨਾ ਕਿ ਪੈਸਾ। ਪੜ੍ਹਾਈ ਹੀ ਧਨ ਹੈ। ਉਹ ਹੈ ਹੱਦ ਦਾ, ਇਹ ਹੈ ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਧਨ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਸਮਝਦੇ ਹੋ ਬਾਪ ਸਾਨੂੰ ਪੜ੍ਹਾਕੇ ਵਿਸ਼ਵ ਦਾ ਮਾਲਿਕ ਬਣਾ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਉੱਥੇ ਤਾਂ ਧਨ ਕਮਾਉਣ ਦੇ ਲਈ ਪੜ੍ਹਾਈ ਨਹੀਂ ਪੜ੍ਹਾਂਗੇ। ਉੱਥੇ ਤਾਂ ਹੁਣ ਦੇ ਪੁਰਸਾਰਥ ਤੋਂ ਅਕੀਚਾਰ (ਅਥਾਹ) ਧਨ ਮਿਲਦਾ ਹੈ। ਧਨ ਅਵਿਨਾਸ਼ੀ ਬਣ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਦੇਵਤਾਵਾਂ ਦੇ ਕੋਲ ਬਹੁਤ ਧਨ ਸੀ ਫਿਰ ਜੱਦ ਵਾਮ ਮਾਰਗ, ਰਾਵਣ ਰਾਜ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਵੀ ਕਿੰਨਾ ਧਨ ਸੀ। ਕਿੰਨੇ ਮੰਦਿਰ ਬਣਵਾਏ। ਫਿਰ ਬਾਦ ਵਿੱਚ ਮੁਸਲਮਾਨਾਂ ਨੇ ਲੁੱਟਿਆ। ਕਿੰਨੇ ਧਨਵਾਨ ਸੀ। ਅੱਜਕਲ ਦੀ ਪੜ੍ਹਾਈ ਤੋਂ ਇੰਨਾ ਧਨਵਾਨ ਨਹੀਂ ਬਣ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਤਾਂ ਇਸ ਪੜ੍ਹਾਈ ਨਾਲ ਵੇਖੋ ਮਨੁੱਖ ਕੀ ਬਣ ਜਾਂਦੇ ਹਨ! ਗਰੀਬ ਤੋਂ ਸ਼ਾਹੂਕਾਰ। ਹੁਣ ਭਾਰਤ ਵੇਖੋ ਕਿੰਨਾ ਗਰੀਬ ਹੈ! ਨਾਮ ਦੇ ਸਾਹੂਕਾਰ ਵੀ ਜੋ ਹਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਤਾਂ ਫੁਰਸਤ ਹੀ ਨਹੀਂ। ਆਪਣੇ ਧਨ, ਪੇਜ਼ੀਸ਼ਨ ਦਾ ਕਿੰਨਾ ਅਹੰਕਾਰ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਅਹੰਕਾਰ ਆਦਿ ਮਿੱਟ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਅਸੀਂ ਆਤਮਾ ਹਾਂ, ਆਤਮਾ ਦੇ ਕੋਲ ਧਨ - ਦੌਲਤ, ਹੀਰੇ - ਜਵਾਹਰਾਤ ਆਦਿ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ ਹੈ।

ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ, ਦੇਹ ਸਾਹਿਤ ਦੇਹ ਦੇ ਸਾਰੇ ਸੰਬੰਧ ਛੱਡੋ। ਆਤਮਾ ਸ਼ਰੀਰ ਛੱਡਦੀ ਹੈ ਤਾਂ ਫਿਰ ਸਾਹੂਕਾਰੀ ਆਦਿ ਸਭ ਖਤਮ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਫਿਰ ਜੱਦ ਨਵੇਂ ਸਿਰੇ ਤੋਂ ਪੜ੍ਹ, ਧਨ ਕਮਾਉਣ ਤਦ ਧਨਵਾਨ ਬਣਨ ਜਾਂ ਤਾਂ ਦਾਨ - ਪੁੰਨ ਚੰਗਾ ਕੀਤਾ ਹੋਵੇਗਾ ਤਾਂ ਸਾਹੂਕਾਰ ਦੇ ਘਰ ਵਿੱਚ ਜਨਮ ਲੈਣਗੇ। ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਇਹ ਪਾਸਟ ਕਰਮਾਂ ਦਾ ਫਲ ਹੈ। ਨਾਲੇਜ ਦਾ ਦਾਨ ਦਿੱਤਾ ਹੈ ਅਤੇ ਕਾਲੇਜ ਧਰਮਸ਼ਾਲਾ ਆਦਿ ਬਣਾਈ ਹੈ, ਤਾਂ ਉਸਦਾ ਫਲ ਮਿਲਦਾ ਹੈ ਪਰ ਅਲਪਕਾਲ ਦੇ ਲਈ। ਇਹ ਦਾਨ - ਪੁੰਨ ਆਦਿ ਵੀ ਇੱਥੇ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਸਤਯੁਗ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਸਤਯੁਗ ਵਿੱਚ ਚੰਗੇ ਹੀ ਕਰਮ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਕਿਉਂਕਿ ਹੁਣ ਦਾ ਵਰਸਾ ਮਿਲਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਉੱਥੇ ਕੋਈ ਵੀ ਕਰਮ ਵਿਕਰਮ ਨਹੀਂ ਬਣੇਗਾ ਕਿਉਂਕਿ ਰਾਵਣ ਹੀ ਨਹੀਂ। ਵਿਕਾਰ ਵਿੱਚ ਜਾਣ ਤੋਂ ਵਿਕਾਰੀ ਕਰਮ ਬਣ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਸ੍ਵਰਗ ਵਿੱਚ ਵਿਕਰਮ ਕੋਈ ਹੁੰਦਾ ਨਹੀਂ। ਸਾਰਾ ਮਦਾਰ ਕਰਮਾਂ ਤੇ ਹੈ। ਇਹ ਮਾਇਆ ਰਾਵਣ ਅਵਗੁਣੀ ਬਣਾਉਂਦਾ ਹੈ। ਬਾਪ ਆਕੇ ਸਰਵਗੁਣ ਸੰਪੰਨ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਰਾਮ ਵੰਸ਼ੀ ਅਤੇ ਰਾਵਣ ਵੰਸ਼ੀ ਦੀ ਯੁੱਧ ਚਲਦੀ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਰਾਮ ਦੇ ਬੱਚੇ ਹੋ, ਕਿੰਨੇ ਚੰਗੇ - ਚੰਗੇ ਬੱਚੇ ਮਾਇਆ ਤੋਂ ਹਾਰ ਖਾ ਲੈਂਦੇ ਹਨ। ਬਾਬਾ ਨਾਮ ਨਹੀਂ ਦੱਸਦੇ ਹਨ, ਫਿਰ ਵੀ ਉਮੀਦ ਰੱਖਦੇ ਹਨ। ਅਧਮ ਤੋਂ ਅਧਮ ਦਾ ਉੱਧਾਰ ਕਰਨਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਬਾਪ ਨੂੰ ਸਾਰੇ ਵਿਸ਼ਵ ਦਾ ਉੱਧਾਰ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਰਾਵਣ ਦੇ ਰਾਜ ਵਿੱਚ ਸਾਰੇ ਅਧਮ ਗਤੀ ਨੂੰ ਪਾਏ ਹੋਏ ਹਨ। ਬਾਪ ਤਾਂ ਬਚਣ ਅਤੇ ਬਚਾਉਣ ਦੀ ਯੁਕਤੀਆਂ ਰੋਜ਼ - ਰੋਜ਼ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ ਫਿਰ ਵੀ ਗਿਰਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਅਧਮ ਤੋਂ ਅਧਮ ਬਣ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਉਹ ਫਿਰ ਇੰਨਾ ਚੜ੍ਹ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਉਹ ਅਧਮਪਣਾ ਅੰਦਰ ਖਾਂਦਾ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ। ਜਿਵੇਂ ਕਹਿੰਦੇ ਹੋ ਅੰਤਕਾਲ ਜੋ..... ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਉਹ ਅਧਮਪਣਾ ਹੀ ਯਾਦ ਆਉਂਦਾ ਰਹੇਗਾ।

ਤਾਂ ਬਾਪ ਬੈਠ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ - ਕਲਪ - ਕਲਪ ਤੁਸੀਂ ਹੀ ਸੁਣਦੇ ਹੋ, ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਚੱਕਰ ਕਿਵੇਂ ਫਿਰਦਾ ਹੈ, ਜਾਨਵਰ ਤਾਂ ਨਹੀਂ ਜਾਣਨਗੇ ਨਾ। ਤੁਸੀਂ ਹੀ ਸੁਣਦੇ ਹੋ ਅਤੇ ਸਮਝਦੇ ਹੋ। ਮਨੁੱਖ ਤਾਂ ਮਨੁੱਖ ਹੀ ਹਨ, ਇਨ੍ਹਾਂ ਲਕਸ਼ਮੀ - ਨਾਰਾਇਣ ਨੂੰ ਵੀ ਨੱਕ - ਕੰਨ ਆਦਿ ਸਾਰੇ ਹਨ ਫਿਰ ਵੀ ਮਨੁੱਖ ਹੈ ਨਾ। ਪਰ ਦੈਵੀਗੁਣ ਹਨ ਇਸਲਈ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਦੇਵਤਾ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਇਵੇਂ ਦੇ ਦੇਵਤਾ ਕਿਵੇਂ ਬਣਦੇ ਹਨ ਫਿਰ ਕਿਵੇਂ ਗਿਰਦੇ ਹਨ, ਇਸ ਚੱਕਰ ਦਾ ਤੁਹਾਨੂੰ ਹੀ ਪਤਾ ਹੈ। ਜੋ ਵਿਚਾਰ ਸਾਗਰ ਮੰਥਨ ਕਰਦੇ ਰਹਿਣਗੇ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਹੀ ਧਾਰਨਾ ਹੋਵੇਗੀ। ਜੇ ਵਿਚਾਰ ਸਾਗਰ ਮੰਥਨ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਬੁੱਧੂ ਕਹਿਣਗੇ। ਮੁਰਲੀ ਚਲਾਉਣ ਵਾਲੇ ਦਾ ਵਿਚਾਰ ਸਾਗਰ ਮੰਥਨ ਚਲਦਾ ਰਹੇਗਾ - ਇਸ ਟੋਪਿਕ ਤੇ ਇਹ - ਇਹ ਸਮਝਾਉਣਾ ਹੈ। ਉਮੀਦ ਰੱਖੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਹੁਣ ਨਹੀਂ ਸਮਝਣਗੇ ਪਰ ਅੱਗੇ ਚਲਕੇ ਜਰੂਰ ਸਮਝਣਗੇ। ਉਮੀਦ ਰੱਖਣਾ ਮਤਲਬ ਸਰਵਿਸ ਦਾ ਸ਼ੌਕ ਹੈ, ਥੱਕਣਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਭਾਵੇਂ ਕੋਈ ਚੜ੍ਹ ਕੇ ਫਿਰ ਅਧਮ ਬਣਿਆ ਹੈ, ਜੇ ਆਉਂਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਸਨੇਹ ਨਾਲ ਬਿਠਾਉਣਗੇ ਨਾ ਜਾਂ ਕਹਾਂਗੇ ਚਲੇ ਜਾਓ! ਹਾਲਚਾਲ ਪੁੱਛਣਾ ਪਵੇ - ਇੰਨੇ ਦਿਨ ਕਿੱਥੇ ਰਹੇ, ਕਿਉਂ ਨਹੀਂ ਆਏ? ਕਹਿਣਗੇ ਨਾ ਮਾਇਆ ਤੋਂ ਹਾਰ ਖਾ ਲਿਆ। ਸਮਝਦੇ ਵੀ ਹਨ ਗਿਆਨ ਬੜਾ ਚੰਗਾ ਹੈ। ਸਮ੍ਰਿਤੀ ਤਾਂ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ ਨਾ। ਭਗਤੀ ਵਿੱਚ ਤਾਂ ਹਾਰ ਜਿੱਤ ਪਾਉਣ ਦੀ ਗੱਲ ਹੀ ਨਹੀਂ। ਇਹ ਨਾਲੇਜ ਹੈ, ਇਸ ਨੂੰ ਧਾਰਨ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਜੱਦ ਤੱਕ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਨਾ ਬਣੇ ਤਦ ਤੱਕ ਦੇਵਤਾ ਬਣ ਨਾ ਸਕੋ। ਕ੍ਰਿਸ਼ਚਨ, ਬੋਧੀ, ਪਾਰਸੀ ਆਦਿ ਵਿੱਚ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਥੋੜੀ ਹੀ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਦੇ ਬੱਚੇ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਗੱਲਾਂ ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਸਮਝਦੇ ਹੋ। ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਅਲਫ਼ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਅਲਫ਼ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨ ਨਾਲ ਬੇ ਬਾਦਸ਼ਾਹੀ ਮਿਲਦੀ ਹੈ। ਜੱਦ ਕੋਈ ਮਿਲੇ ਤਾਂ ਬੋਲੇ ਅਲਫ਼ ਅਲਾਹ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ। ਅਲਫ਼ ਨੂੰ ਹੀ ਉੱਚ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਉਗਲੀ ਤੋਂ ਅਲਫ਼ ਵਲ ਇਸ਼ਾਰਾ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਸਿੱਧਾ ਹੀ ਸਿੱਧਾ ਅਲਫ਼ ਹੈ। ਅਲਫ਼ ਨੂੰ ਇੱਕ ਵੀ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਇੱਕ ਹੀ ਰੱਬ ਹੈ, ਬਾਕੀ ਸਭ ਹਨ ਬੱਚੇ। ਬਾਪ ਨੂੰ ਅਲਫ਼ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਬਾਪ ਗਿਆਨ ਵੀ ਦਿੰਦੇ ਹਨ, ਆਪਣਾ ਬੱਚਾ ਵੀ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਕਿੰਨੀ ਖੁਸ਼ੀ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਬਾਬਾ ਸਾਡੀ ਕਿੰਨੀ ਸੇਵਾ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਵਿਸ਼ਵ ਦਾ ਮਾਲਿਕ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਫਿਰ ਖੁਦ ਉਸ ਪਵਿੱਤਰ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦੇ ਵੀ ਨਹੀਂ। ਪਾਵਨ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਬੁਲਾਉਂਦੇ ਹੀ ਨਹੀਂ। ਪਤਿਤ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਹੀ ਬੁਲਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਪਾਵਨ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਆਕੇ ਕੀ ਕਰਨਗੇ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਨਾਮ ਹੀ ਹੈ ਪਤਿਤ - ਪਾਵਨ। ਤਾਂ ਪੁਰਾਣੀ ਦੁਨੀਆਂ ਤੋਂ ਪਾਵਨ ਦੁਨੀਆਂ ਬਣਾਉਣਾ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਡਿਊਟੀ ਹੈ। ਬਾਪ ਦਾ ਨਾਮ ਹੀ ਹੈ ਸ਼ਿਵ। ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਸਾਲੀਗ੍ਰਾਮ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਦੋਨਾਂ ਦੀ ਪੂਜਾ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਪਰ ਪੂਜਾ ਕਰਨ ਵਾਲਿਆਂ ਨੂੰ ਕੁਝ ਵੀ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਬਸ ਇੱਕ ਰਸਮ - ਰਿਵਾਜ ਬਣਾ ਦਿੱਤੀ ਹੈ ਪੂਜਾ ਦੀ। ਦੈਵੀਆਂ

ਦੇ ਵੀ ਫਰਸਟਕਲਾਸ ਹੀਰੋ - ਮੋਤੀਆਂ ਦੇ ਮਹਲ ਆਦਿ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਪੂਜਾ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਉਹ ਤਾਂ ਮਿੱਟੀ ਦਾ ਲਿੰਗ ਬਣਾਇਆ ਅਤੇ ਤੇੜਿਆ। ਬਣਾਉਣ ਵਿੱਚ ਮਿਹਨਤ ਨਹੀਂ ਲੱਗਦੀ ਹੈ। ਦੇਵੀਆਂ ਨੂੰ ਬਣਾਉਣ ਵਿੱਚ ਮਿਹਨਤ ਲੱਗਦੀ ਹੈ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ (ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਦੀ) ਪੂਜਾ ਵਿੱਚ ਮਿਹਨਤ ਨਹੀਂ ਲੱਗਦੀ। ਮੁਫਤ ਵਿੱਚ ਮਿਲਦਾ ਹੈ। ਪੱਥਰ ਪਾਈ ਵਿੱਚ ਘਿਸ - ਘਿਸ ਕਰ ਗੋਲੀ ਬਣ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਪੂਰਾ ਅੰਡਾਕਾਰ ਬਣਾ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਕਹਿੰਦੇ ਵੀ ਹਨ ਅੰਡੇ ਮਿਸਲ ਆਤਮਾ ਹੈ, ਜੋ ਬ੍ਰਹਮ ਤੱਤਵ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ, ਇਸਲਈ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਬ੍ਰਹਮਾਂਡ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਬ੍ਰਹਮਾਂਡ ਦੇ ਅਤੇ ਵਿਸ਼ਵ ਦੇ ਵੀ ਮਾਲਿਕ ਬਣਦੇ ਹੋ।

ਤਾਂ ਪਹਿਲੇ - ਪਹਿਲੇ ਸਮਝਾਈ ਦੇਣੀ ਹੈ ਇੱਕ ਬਾਪ ਦੀ। ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਨੂੰ ਬਾਬਾ ਕਹਿ ਸਾਰੇ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਦੂਜਾ ਬ੍ਰਹਮਾ ਨੂੰ ਵੀ ਬਾਬਾ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਪ੍ਰਜਾਪਿਤਾ ਹੈ ਤਾਂ ਸਾਰੀ ਪ੍ਰਜਾ ਦਾ ਪਿਤਾ ਹੋਇਆ ਨਾ। ਗ੍ਰੇਟ - ਗ੍ਰੇਟ ਗ੍ਰੈਂਡ ਫਾਦਰ। ਇਹ ਸਾਰਾ ਗਿਆਨ ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਵਿੱਚ ਹੈ। ਪ੍ਰਜਾਪਿਤਾ ਬ੍ਰਹਮਾ ਤਾਂ ਕਹਿੰਦੇ ਬਹੁਤ ਹਨ ਪਰ ਯਥਾਰਥ ਰੀਤੀ ਜਾਣਦੇ ਕੋਈ ਨਹੀਂ। ਬ੍ਰਹਮਾ ਕਿਸਦਾ ਬੱਚਾ ਹੈ? ਤੁਸੀਂ ਕਹੋਗੇ ਪਰਮਪਿਤਾ ਪਰਮਾਤਮਾ ਦਾ। ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਨੇ ਇਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਅਡੋਪਟ ਕੀਤਾ ਹੈ ਤਾਂ ਇਹ ਸ਼ਰੀਰਧਾਰੀ ਹੋਇਆ ਨਾ। ਈਸ਼ਵਰ ਦੀ ਸਾਰੇ ਔਲਾਦ ਹਨ। ਫਿਰ ਜੱਦ ਸ਼ਰੀਰ ਮਿਲਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਪ੍ਰਜਾਪਿਤਾ ਬ੍ਰਹਮਾ ਦੀ ਐਡੋਪਸ਼ਨ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਉਹ ਐਡੋਪਸ਼ਨ ਨਹੀਂ। ਕੀ ਆਤਮਾਵਾਂ ਨੂੰ ਪਰਮਪਿਤਾ ਪਰਮਾਤਮਾ ਨੇ ਅਡੋਪਟ ਕੀਤਾ ਹੈ? ਨਹੀਂ, ਤੁਹਾਨੂੰ ਅਡੋਪਟ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਹੋ ਬ੍ਰਹਮਕੁਮਾਰ - ਕੁਮਾਰੀਆਂ। ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਅਡੋਪਟ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਸਾਰੀ ਆਤਮਾਵਾਂ ਅਨਾਦਿ ਅਵਿਨਾਸ਼ੀ ਹੈ। ਸਾਰੇ ਆਤਮਾਵਾਂ ਦਾ ਆਪਣਾ - ਆਪਣਾ ਸ਼ਰੀਰ ਤੇ ਆਪਣਾ - ਆਪਣਾ ਪਾਰੂ ਮਿਲਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ, ਜੋ ਵਜਾਉਣਾ ਹੀ ਹੈ ਇਹ ਪਾਰੂ ਹੀ ਅਨਾਦਿ ਅਵਿਨਾਸ਼ੀ ਪਰੰਪਰਾ ਤੋਂ ਚਲਿਆ ਆਉਂਦਾ ਹੈ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਆਦਿ ਅੰਤ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਅੱਛਾ!

ਮਿੱਠੇ- ਮਿੱਠੇ ਸਿੱਕੀਲਧੇ ਬੱਚਿਆਂ ਪ੍ਰਤੀ ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਬਾਪ ਦਾਦਾ ਦਾ ਯਾਦ ਪਿਆਰ ਅਤੇ ਗੁਡਮੋਰਨਿੰਗ। ਰੂਹਾਨੀ ਬਾਪ ਦੀ ਰੂਹਾਨੀ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਨਮਸਤੇ।

ਧਾਰਨਾ ਲਈ ਮੁੱਖ ਸਾਰ:-

1. ਆਪਣੀ ਸਾਹੁਕਾਰੀ, ਪੇਜ਼ੀਸ਼ਨ ਆਦਿ ਦਾ ਅਹੰਕਾਰ ਮਿਟਾ ਦੇਣਾ ਹੈ। ਅਵਿਨਾਸ਼ੀ ਗਿਆਨ ਧਨ ਨਾਲ ਖੁਦ ਨੂੰ ਮਾਲਾਮਾਲ ਬਣਾਉਣਾ ਹੈ। ਸਰਵਿਸ ਵਿੱਚ ਕਦੀ ਵੀ ਥੱਕਣਾ ਨਹੀਂ ਹੈ।
2. ਵਾਤਾਵਰਨ ਨੂੰ ਚੰਗਾ ਰੱਖਣ ਦੇ ਲਈ ਮੁੱਖ ਤੋਂ ਸਦੈਵ ਰਤਨ ਨਿਕਾਲਣੇ ਹੈ। ਦੁੱਖ ਦੇਣ ਵਾਲੇ ਬੇਲ ਨਾ ਨਿਕਲਣ ਇਹ ਧਿਆਨ ਰੱਖਣਾ ਹੈ। ਹਰਸ਼ਿਤਮੁੱਖ ਰਹਿਣਾ ਹੈ।

ਵਰਦਾਨ:- ਹਮੇਸ਼ਾ ਸ਼੍ਰੇਸ਼ਠ ਸਮੇਂ ਪ੍ਰਮਾਣ ਸ਼੍ਰੇਸ਼ਠ ਕਰਮ ਕਰਦੇ ਵਾਹ - ਵਾਹ ਦੇ ਗੀਤ ਗਾਉਣ ਵਾਲੇ ਭਾਗਿਆਵਾਨ ਆਤਮਾ ਭਵ : ਇਸ ਸ਼੍ਰੇਸ਼ਠ ਸਮੇਂ ਤੇ ਹਮੇਸ਼ਾ ਸਦਾ ਸ਼੍ਰੇਸ਼ਠ ਕਰਮ ਕਰਦੇ “ਵਾਹ - ਵਾਹ” ਦੇ ਗੀਤ ਮਨ ਤੋਂ ਗਾਉਂਦੇ ਰਹੋ। “ਵਾਹ ਮੇਰਾ ਸ਼੍ਰੇਸ਼ਠ ਕਰਮ ਜਾਂ ਵਾਹ ਸ਼੍ਰੇਸ਼ਠ ਕਰਮ ਸਿਖਾਉਣ ਵਾਲੇ ਬਾਬਾ”। ਤਾਂ ਸਦਾ ਵਾਹ - ਵਾਹ! ਦੇ ਗੀਤ ਗਾਓ। ਕਦੀ ਗਲਤੀ ਨਾਲ ਵੀ ਦੁੱਖ ਦਾ ਨਜ਼ਾਰਾ ਵੇਖਦੇ ਵੀ ਹਾਏ ਸ਼ਬਦ ਨਹੀਂ ਨਿਕਲਣਾ ਚਾਹੀਦਾ। ਵਾਹ ਡਰਾਮਾ ਵਾਹ! ਅਤੇ ਵਾਹ ਬਾਬਾ ਵਾਹ! ਜੋ ਸੁਪਨੇ ਵਿੱਚ ਵੀ ਨਹੀਂ ਸੀ ਉਹ ਭਾਗਿਆ ਘਰ ਬੈਠੇ ਮਿਲ ਗਿਆ। ਇਸੇ ਭਾਗਿਆ ਦੇ ਨਸ਼ੇ ਵਿੱਚ ਰਹੋ।

ਸਲੋਗਨ:- ਮਨ - ਬੁੱਧੀ ਨੂੰ ਸ਼ਕਤੀਸ਼ਾਲੀ ਬਣਾ ਦੇ ਤਾਂ ਕੋਈ ਵੀ ਹਲਚਲ ਵਿੱਚ ਅਚਲ ਅਡੋਲ ਰਹੇਗੇ।
